

Ở Nơi Hoa Đào Nở Loạn

Contents

Ở Nơi Hoa Đào Nở Loạn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	40
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	58
15. Chương 15	58
16. Chương 16	62
17. Chương 17	70
18. Chương 18	77
19. Chương 19	81
20. Chương 20	85
21. Chương 21	91
22. Chương 22	97
23. Chương 21	101
24. Chương 23	104
25. Chương 24	109
26. Chương 25	112
27. Chương 26	116
28. Chương 27	120
29. Chương 28	124
30. Chương 29	130
31. Chương 30	136
32. Chương 31	139
33. Chương 32	144
34. Chương 33	151
35. Chương 34	156
36. Chương 35	160
37. Chương 36	172
38. Chương 37	184
39. Chương 38	196
40. Chương 39	207
41. Chương 40	214

42. Chương 41	219
43. Chương 42	235
44. Chương 43	251
45. Chương 44	255
46. Chương 45 [end]	263

Ở Nơi Hoa Đào Nở Loạn

Giới thiệu

Tuổi xuân ngắn ngủi, ai rồi cũng sẽ già đi, bạn thân đau lòng ôm cô vào lòng dạy dỗ. Cho nên cô hỏi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-noi-hoa-dao-no-loan>

1. Chương 1

Chương 1 – Cùng bạn tốt vào trong trò chơi

Xem mắt là cái gì? Xem mắt chính là chuyện giữa một nam một nữ, hai người nói ra tất cả các điều kiện của bản thân, nhanh chóng tiến hành hôn nhân. Về phần đối phương là Vũ Đại Lang hay Tây Môn Khánh cũng không quan trọng. Đối với đàn gái mà nói, quan trọng là người đàn ông này có xe hay không, cha mẹ trong nhà có khắc nghiệt hay không, tiền mừng đám cưới có nhiều hay không. Ngoài ra thủ tục cũng không quá quan trọng, họ sẽ công bố giá cả của mình cho đối phương biết, cuối cùng đạt thành hợp đồng mua bán.

——Lục Tiểu Hoãn thường đi dạo trong một diễn đàn dành cho phái nữ, một vị nữ đại thần đã từng viết thế này.

Nếu như trước 18 tuổi cô đã từng đối với hôn ước từ nhỏ do cha mẹ định đoạt ôm một chút ảo tưởng như trong truyện của Quỳnh Dao; thì năm 26 tuổi cô đã hoàn toàn đem ảo tưởng đó đánh bại bằng sự thật, chôn cất nó thật sâu dưới lớp bùn đất.

“Con gái à, lúc nãy thím ba nói sẽ giới thiệu cho con một người đàn ông là thành phần tri thức vừa có tiền lại đẹp trai.” Mẹ Lục hưng phấn đến nỗi không thể khép miệng lại được, sau khi cúp điện thoại liền chạy thẳng tới phòng của cô.

Lục Tiểu Hoãn xoa xoa cái trán đỏ đầy mồ hôi lạnh, căn bản là đi xem mắt sẽ không gặp được người đẹp trai, tất cả mọi người tới xem mắt đều là hàng ế. Nếu mà may mắn gặp được người cao trên 170, trong nhà lại giàu có, thì chính là lỗ mũi hướng lên trời, kiêu ngạo.

Cái người lần trước đầu có ba chỏm tóc, con mắt tìm không thấy, bụng nhìn sơ qua còn tưởng đàn ông mang thai sáu tháng, lúc nói đến gia đình mình ai cũng là nhân viên nhà nước thì lỗ mũi hận không thể đục tới trần nhà. Nhìn thấy cô làm tư thế “cứng gấn như đá” không nhúc nhích không thèm để ý đến hần, lúc này hần mới hỏi một câu: “Lục tiểu thư, cô có cảm thấy cả nhà tôi đều ưu tú không?” Quên nói, người đàn ông

này còn đang tập nói tiếng địa phương. Cô lập tức phối hợp làm ra ánh mắt hâm mộ, bên ngoài gật đầu nhưng trong lòng lại đổ mồ hôi lạnh.

“Con gái à, con có nghe mẹ nói không vậy? Người đàn ông lần này là tinh hoa trong giới IT đó!” Mẹ Lục tiếp tục lải nhải bên tai con gái.

Lúc này Lục Tiểu Hoãn mới đem tầm mắt từ trong màn hình trò chơi dời về phía mẹ mình đang hứng thú nói không ngớt miệng, mặt mũi gật đầu.

“Thím ba đã sắp xếp bữa hẹn vào lúc mười giờ sáng thứ sáu tuần này. Con phải để trống ngày đó đi gặp mặt ẹ.” Mẹ đại nhân lại bắt đầu uy hiếp.

“Dạ dạ dạ, mẹ cứ yên tâm.” Lục Tiểu Hoãn lập tức thức thời, lên dây cót tinh thần.

Sau khi mẹ Lục lấy được lời đảm bảo liên tục quan sát vẻ mặt vô cùng thành khẩn của Tiểu Hoãn, xác nhận con gái đã hiểu, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Thím ba mà mẹ vừa nói chính là bà bác cùng lớp nhảy disco với mẹ. Không biết có phải người lớn tuổi nào cũng tận tâm như vậy không, cứ ba hay năm ngày là giới thiệu đối tượng cho người khác, nhất là cho cô. Thật ra thì thím ba vô cùng tốt, nhưng chỉ là giới thiệu ọi người toàn là đồ. . . . “quá cực phẩm.”

“Con gái à!” Đột nhiên mẹ Lục lại mở cửa, đưa nửa cái đầu vào trong, “Sau này đừng chơi cái trò chơi nhảm chán đó nữa, trong trò chơi lại không có thành phần tri thức đẹp trai, nên dành thời gian suy nghĩ mặc gì khi đi xem mắt thì tốt hơn.”

Mất thấy Tiểu Hoãn đóng trò chơi thì mẹ Lục mới hài lòng đóng cửa lại.

Đừng hỏi trong nhà này Tiểu Hoãn sợ nhất là người nào, mỗi ngày cho dù không được ôm chần bông ngủ nướng cũng không đáng sợ bằng mẹ cô, mẹ chỉ cần càu nhàu lúc cô thức dậy là dư âm sẽ lượn quanh màng nhĩ, ba ngày còn không dứt.

Kể từ sau khi cô trải qua sinh nhật 24 tuổi là mẹ đã bắt đầu an bài cô đi xem mắt. Dĩ nhiên, cô đã từng bảo vệ nhân quyền kháng nghị nói mình còn trẻ người non dạ, không nên tiếp xúc với chuyện nam nữ quá sớm. Kết quả mẹ chỉ cần nói một câu đã làm cô không còn gì phản bác. Mẹ nói, “Con đừng tưởng mẹ mình ngu dốt, mấy đứa con nít bọn con đứa nào không phải 13 tuổi nắm tay, 14 tuổi hôn môi. Con 24 tuổi rồi, nếu không phải năm đó bà ngoại thay mặt nói dùm con, mẹ đã sớm gả con tám năm trước.”

Lục Tiểu Hoãn bị lời nói mạnh mẽ của mẹ làm im miệng, tám năm trước, chẳng phải cô sẽ phạm tội kết hôn quá sớm hay sao.

“Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp, tôi là nữ sinh. . . .” Điện thoại di động đặt bên cạnh máy tính bắt đầu sáng lên.

Tiểu Hoãn lấy điện thoại, trên màn hình hiện tới cái tên: heo Tiểu Bạch.

“Này~”

“Tiểu Hoãn, nhanh lên vớ du, tớ cho cậu xem đồ tốt.” Người đàn ông bên kia điện thoại không che dấu được sự đắc ý.

Đồ tốt? Ánh mắt Tiểu Hoãn không nhìn được sáng lên.

Một lần nữa mở trò chơi lên, lời mời kết đội liền hiện ra: Tiểu bá vương anh tuần mời bạn cùng nhau hợp thành tổ đội [Đồng ý][Cự tuyệt].

Cái trò chơi này sau khi hợp thành tổ đội sẽ có thêm một tính năng dịch chuyển tức thời, chính là có thể giúp cho người chơi từ trên bản đồ bay đến bên cạnh đồng đội mình. Tiểu Hoãn điều khiển con chuột nhấp vào nút đồng ý, một chùm sáng bạc thoáng qua, Tiểu bá vương anh tuần lập tức xuất hiện bên cạnh nhân vật của cô.

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuần: Tiểu Hoãn, nhanh lên một chút, xem đai lưng trên người nhân vật của tớ.

[Đội ngũ]: Cửa sổ chat mà chỉ có những người trong cùng một đội mới đọc được.

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuấn: Bảo đảm cậu chảy nước miếng ròng ròng.

Cô lau mồ hôi, vội vàng nhấp chuột kiểm tra trang bị cậu ta, sau đó phát hiện đai lưng của cậu ta được khảm thêm ngọc bài, thuộc tính: sức mạnh, trí khôn, nhanh nhẹn tăng thêm 30 điểm; sát thương tăng 5%. Oa, cô nuốt một ngụm nước miếng, thật sự là đồ tốt. Quan trọng hơn là cái ngọc bài đó là màu tím tiên khí, còn có thể khắc tên để đem tặng. Bây giờ cậu ta khắc trên ngọc bài năm chữ: Mạnh nam đẹp trai nhất.

Cấp độ vật phẩm tăng theo màu sắc : đỏcamvànglụclam chàm tím, màu tím là hiếm và cực phẩm nhất.

Chính là. . . năm chữ này thật là muốn ới.

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuấn: như thế nào, có phải rất tốt hay không? Toàn game chỉ có ba mảnh, một mảnh đang ở trong tay tớ.

Cô gật đầu một cái, rất phối hợp gửi đi một icon cười gian, “Không tệ, hắc~ sao mà có vậy?”

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuấn: ngày mai đi, tớ sẽ cho anh em một mảnh.

Cô cũng có? Nếu là toàn game chỉ có ba mảnh, vậy giá cả khẳng định không rẻ, cái tên heo Tiểu Bạch này lại lãng phí RMB.

RMB là tiền của người Trung Quốc, còn gọi là nhân dân tệ, có khi gọi là tệ hoặc là khối (chắc khối giống tệ, mình nghĩ vậy), còn tiền trong đây nói chung thì mình gọi là tệ >_< còn=“” tại=“” sao=“” những=“” lúc=“” để=“” là=“” rmb=“” còn=“” những=“” lúc=“” lại=“” để=“” là=“” tệ,=“” là=“” vì=“” bản=“” raw=“” để=“” là=“” rmb=“” nên=“” viết=“” thành=“” rmb=“” cho=“” nó=“” sát=“” bản=“” raw=“” (một=“”>

Heo Tiểu Bạch tên thật là Tiêu Bạch, là đồng đảng kiêm anh em lúc cô học đại học, ban đầu chính là cậu ta kéo cô tới trò chơi này.

Nhìn thấy chủ nhật nào cô cũng ỉ trong nhà làm trạch nữ, cậu ta vô cùng đau đớn dạy dỗ, “Tuổi xuân ngắn ngủi, ai rồi cũng sẽ già đi, Tiểu Hoàn cậu không thể lãng phí thời gian tốt đẹp như vậy.” Lục Tiểu Hoàn không quan tâm khoát tay, “Bận rộn cả một tuần, thật vất vả mới đợi được đến ngày chủ nhật, tớ muốn xem phim thần tượng.”

Cậu ta nói, “Xem ti vi thật lãng phí thời gian, tuổi xuân của cậu sẽ biến mất.”

Cô đỏ mặt lạnh, “Vậy cậu nói thử làm sao mới có thể trẻ mãi không già?”

Cậu ta chê cười, “Cậu muốn trở thành Hắc Sơn Lão Yêu sao?”

Cô trừng cậu ta, “Cậu mới là Hắc Sơn Lão Yêu, cả nhà cậu đều là Hắc Sơn Lão Yêu.” Nghiêng đầu, không để ý đến cậu ta, ôm một gói khoai tây chiên tiếp tục gặm nhấm.

Tiêu Bạch nói, “Cùng tớ vào trong trò chơi đi, đảm bảo lo ăn lo mặc cho cậu.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Trong trò chơi có rất nhiều trai đẹp.”

Trai đẹp? Vừa nghe có trai đẹp, Lục Tiểu Hoàn lập tức bỏ đồ ăn vặt trên tay, từ trên ghế salon nhảy xuống, “Tớ đi tới đi!”

Vì vậy cô cứ như vậy tin lời Tiêu Bạch, không chút suy nghĩ nhảy vào vòng du.

Ở trong trò chơi Tiêu Bạch lấy tên là Tiểu bá vương anh tuấn. Xem hình thức biết nội dung, chính là bá vương anh tuấn nhất trong trò chơi, cậu ta nói lấy tên như vậy làm cậu ta rất nổi tiếng. Sau khi lôi kéo Tiểu Hoàn vào trong trò chơi, cậu ta cũng thực hiện lời hứa của mình sẽ ở trong trò chơi chiều cổ cô thật tốt. Chẳng những chuẩn bị trang bị cho cô, ngay cả tài khoản đều là cậu ta đăng ký, thậm chí ngay cả tên nhân vật cũng suy nghĩ dùm cô; một cái tên rất nổi bật như cậu ta: Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương = vợ bé Tiểu bá vương, vì một từ nhưng lại có nhiều nghĩa nên cái tên Tiểu Hoa = vợ bé = nhỏ nhỏ (sẽ gặp trong những Chương sau).

Lần đầu tiên được chơi trò chơi nên cảm thấy rất là phấn khích, nhưng khi Tiểu Hoàn nhìn thấy cái tên này liền đau buồn thật lâu. Trên đầu hiện lên cái tên như vậy chỉ cần nhìn cũng có thể biết rõ cô có liên quan đến ai, nếu như có gặp trai đẹp, anh ấy tuyệt đối sẽ đi đường vòng.

Tiêu Bạch không đồng ý nói, “Hai cái tên này rất đẹp đôi! Sau này tớ ở trước mặt đánh quái, cậu ở phía sau nhặt đồ. Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt!”

Lục Tiểu Hoãn sững sốt, cô tới trò chơi này để nhặt vật phẩm sao? Không được không được, cô kiên quyết từ chối.

Tiêu Bạch kích động nói, “Tớ để cho cậu nhặt đồ là vì cậu muốn mà, tớ động thủ cậu chỉ cần ngồi không hưởng lợi, còn có thể tăng thêm cấp bậc đồng đội.” Trong trò chơi chính là như vậy, hợp thành đội ngũ có thể chia sẻ kinh nghiệm đồng đội, bao gồm cả việc nhặt vật phẩm, trong trò chơi những mỹ nữ hay người có mặt mũi thường không cần tự mình đánh quái. Nhưng mà cho tới bây giờ Tiểu Hoãn không có chơi trò chơi lần nào cho nên cô không biết.

Vì để biểu hiện mình chiếu cố Tiểu Hoãn, Tiêu Bạch cố ý mang cô đi soát quái nửa ngày. Tiểu Hoãn nhìn giá trị kinh nghiệm của mình không ngừng tăng lên, trong tủ trang bị không ngừng đầy ắp đồ đạc thì hài lòng gật đầu một cái; thì ra cảm giác không làm mà hưởng lại thoải mái đến như vậy. Vì để ỉnh thoải mái hơn, cô để cho Tiêu Bạch nhặt vật phẩm, dù sao chỉ cần đem đồ tốt nhặt được rồi cho cô là được; cô cứ nhấp chuột nhặt vật phẩm cũng mệt mỏi mà.

Cuối cùng liền biến thành Tiểu Hoa Tiểu bá vương ở bên một bên nhàn nhã nghỉ ngơi, Tiểu bá vương anh tuấn liều mạng đánh quái nhặt đồ.

Tiêu Bạch cười hì hì nói với cô, “Tiểu Hoãn, cậu có muốn giết quái thử một chút không?”

Lục Tiểu Hoãn không cần suy nghĩ, “Không muốn! Cậu nói tớ chỉ cần ăn uống là được mà.” nghiêng đầu sang hướng khác, cô khẽ mỉm cười, “Vậy là cậu muốn phản lại lời cậu nói sao?”

Tiêu Bạch lập tức cười lấy lòng, “Không có không có, tớ chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, hỏi một chút thôi mà.”

Sau này, Tiểu Hoãn cảm thấy mỗi ngày trôi qua rất nhẹ nhõm, luyện cấp có người mang theo, trang bị có người mua, ngay cả thú cưỡi cũng là thần thú do Tiêu Bạch lấy RMB mua cho.

Lần đầu tiên Lục Tiểu Hoãn chơi trò chơi, liền cảm nhận được làm bạn với người giàu thật là tốt. Mỗi lần trong trò chơi xuất hiện trang bị hay đạo cụ nào mới cô đều lấy được đầu tiên, không phải vì cô lợi hại; mà là RMB của Tiêu Bạch lợi hại.

Cô chỉ cần nói một câu, “Tớ muốn cái này.” Tiêu Bạch liền vui vẻ chạy đi mua cho cô.

Sau khi tốt nghiệp Tiêu Bạch đi làm trong công ty nhà cậu ấy, nhàn rồi không có chuyện gì làm học người ta đầu tư cổ phiếu. Kết quả nhân đôi nhân đôi, nhân đôi ra một chiếc BMW, sau đó chính là một căn nhà ở trung tâm thành phố; vì vậy Tiêu Bạch chính thức gia nhập hàng ngũ người có tiền. Người có tiền tiêu tiền tuyệt không đau lòng, huống chi ở trong trò chơi mà muốn đứng đầu bảng xếp hạng, trừ phải có thao tác đẹp nhanh nhẹn chính xác, quan trọng nhất chính là phải có RMB ủng hộ. Cho nên Tiêu Bạch dùng sức đập RMB, mỗi lần trò chơi cập nhật đồ tốt cậu ta liền lấy tiền lôi kéo nó về bên mình, ở trên vòng du khoe khoang tài sản. Ngày qua ngày, danh hiệu Tiểu bá vương anh tuấn của cậu ta vang xa khắp nơi, cũng tiến vào top năm bảng tài phú.

Trong trò chơi này nếu chịu khó tốn tiền tốn của thì sẽ thoải mái hơn nhiều người chơi không có RMB; nhưng mà có một vài thứ cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể có được.

Ví dụ như một vài tiên khí thuộc tính vô cùng cực phẩm, một vài thần thú, mặc kệ là chế tạo tiên khí hay là ấp trứng sủng vật nở thành tọa kỵ, đều có xác suất thành công và thất bại. Mà ngọc bài màu tím này chính là tiên khí, chính là loại có xác suất tạo thành vô cùng thấp, thấp đến tỉ lệ một trên một nghìn mới có thể tạo thành bảo bối. Nói cách khác, toàn bộ game nếu như có một ngàn người thì chỉ có một người có thể có.

Vỗ vỗ cái trán, Tiểu Hoãn hỏi cậu ta, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cái này chẳng phải là tiên khí cực phẩm sao?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Đúng vậy, tớ mua được đó, thông qua tầng tầng lớp lớp quan hệ mới tìm được nhân vật quan trọng, trước tiên lấy một mảnh, chờ ngày mai anh ta đăng nhập rồi chuyển mảnh nữa.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Nhân vật quan trọng? Người nào, tớ biết không?”

Mặc dù cô mới vào trò chơi được một tháng nhưng bởi vì Tiêu Bạch là người giàu có, cho nên cô có JQ với người giàu có, vì vậy thân phận nhanh chóng được hoan nghênh, quen với Tiêu Bạch cô cũng biết được không ít người.

JQ = Jian qing = gian tình = tình cảm mờ ám, những từ như thế này mình không dịch ra nghĩa Việt luôn là tại vì đây là ngôn ngữ thường gặp trong võng du, và vì nó là tiếng Anh nên mình giữ lại thì sẽ sát với bản raw hơn (một chút), trong bản raw những chữ tiếng Anh vẫn xuất hiện như thường.

Tiêu Bạch cười hắc hắc: “Nói ra chắc là cậu sẽ không tin đâu, người này rất nổi tiếng.”

Lục Tiểu Hoãn vừa nghe nói liền tò mò: “Rốt cuộc là người nào? Mau nói một chút cho tớ nghe.”

Tiêu Bạch nhìn hai bên một chút, xác định không có ai; nửa ngày sau mới dùng cửa sổ tán gẫu gửi cho cô một cái tên: Phi Thành Vật Nhiều.

2. Chương 2

Chương 2 – Gian thương châu Phi trong truyền thuyết

Phi Thành Vật Nhiều? Số một bảng xếp hạng tài phú Phi Thành Vật Nhiều?

Lúc đó cô nhớ đến cái tên này là bởi vì trước đây không lâu mới cùng đối tượng do thím ba giới thiệu đi xem một bộ phim có tên là “Phi Thành Vật Nhiều”. Sau khi bộ phim chiếu xong, hai người bị bộ phim làm cho xúc động thật lâu, cuối cùng hứa với nhau sẽ cố gắng tìm kiếm hạnh phúc của chính mình thật tốt, thề với trời tuyệt đối không đi xem mắt để định đoạt chuyện hôn nhân cả đời của mình nữa. Sau khi vậy tay chào tạm biệt người đàn ông kia, tâm tình cô lập tức dâng trào về nhà lên võng du tìm kiếm hạnh phúc.

Đối với ước mơ hạnh phúc của mình, Lục Tiểu Hoãn quyết định trước tiên bắt đầu từ trong trò chơi. Dù sao ban đầu Tiêu Bạch cũng lấy lý do trong trò chơi có nhiều trai đẹp để lôi kéo cô vào.

Cô nhìn trái một chút nhìn phải một chút, đột nhiên phát hiện trong trò chơi còn có bảng xếp hạng, cũng không biết hồ đồ làm sao mà đi vào bảng xếp hạng. Thật ra cái trò chơi này có chút BT, trừ những người nghề nghiệp lớn và kỹ năng cực phẩm có thể đứng đầu bảng xếp hạng truyền thống, những người còn lại chính là tài phú và PK cực giỏi, còn có những người làm người ta không tưởng nổi đứng trong bảng xếp hạng. Ví dụ như: Bảng xếp hạng mê đảo chúng sanh, lại giống như: Bảng xếp hạng vợ bé điên cuồng, vân vân và vân vân.

BT = biến thái

PK = Player Kill = Player Killing = đồ sát (trong game), chỉ những người hoặc hành động đi giết người chơi khác, so tài xem ai mạnh hơn.

Lục Tiểu Hoãn thuận tay xem một chút bảng xếp hạng tài phú, bởi vì Tiêu Bạch quan tâm cái này nhất.

Vừa đi vào liền phát hiện Tiểu bá vương anh tuần xếp hạng thứ ba, đứng vị trí thứ hai là Vân Thủy Thiên, mà đứng đầu bảng xếp hạng là tên bộ phim mới xem vừa rồi: Phi Thành Vật Nhiều. Cô lập tức liên tưởng đến gương mặt của Cát Ưu, còn có cái miệng dơ bẩn luôn nói tới nói lui.

Sau này cô mới biết, cái người tài phú trên bảng xếp hạng, tên là Phi Thành Vật Nhiều mặc dù luyện nghề nghiệp là chiến sĩ nhưng thực chất là thương nhân trong trò chơi này. Nghe nói anh có đầy đủ thủ đoạn buôn bán của thương nhân, trong thời gian ngắn ngủi ở trong trò chơi tích lũy tiền bạc rất nhiều, nghe nói kim bảo có anh có thể mua mười thần thú. Nghe nói đồ anh bán rất cực phẩm, đáng tiếc hành tung bí ẩn, thường đi tới đi lui, muốn gặp anh còn khó hơn gặp mười đại cao thủ trên bảng xếp hạng. Nghe nói. . .

Một người nổi tiếng như vậy, lại ở trong trò chơi hết sức khiêm tốn, hơn nữa không chỉ những người đàn ông thần tượng anh, ngay cả MM cũng yêu quý anh. Trực giác của phái nữ làm cho cô tò mò, cái người tên “Phi Thành Vật Nhiều” này đến tột cùng là người như thế nào.

MM = mei mei = muội muội hoặc mỹ mi = em gái xinh đẹp

Bây giờ thời cơ rất cuộc cũng tới, cô có thể ở khoảng cách như vậy gần tiếp xúc với đại thần, cầm lên chai Sprite bên cạnh đưa đến bên miệng, có chút kích động không nói nên lời.

Cô hỏi Tiêu Bạch: “Làm sao cậu tìm được anh ta, nghe nói anh ta rất thần bí.”

Tiêu Bạch đắc ý cười ha ha: “Cái này cậu không biết đâu, anh đây là nhờ con đường nào đó may mắn gặp được.”

Cô gật đầu: “Cầu xin đại hiệp chỉ giáo.”

Vì đây là trong game có tạo hình giống cổ trang nên người chơi thường nói chuyện giống như trong kiếm hiệp cổ trang với nhau, những từ ngữ trong truyện (phim) cổ đại sẽ xuất hiện trong đoạn đối thoại giữa các nhân vật.

Tiểu Bạch cười nửa ngày mới nói ra hai chữ: “Bí mật.”

Phản ứng đầu tiên của Lục Tiểu Hoãn chính là trực tiếp nhặt lên vũ khí thẳng người cậu ta đâm tới.

Hệ thống cũng phản ứng cực kỳ nhanh chóng, trên kênh thế giới phát ra một tin tức:

[Thế giới] Thông báo: Tiểu Hoa Tiểu bá vương bởi vì mưu sát thành viên trong đội Tiểu bá vương anh tuấn, danh hiệu bác sĩ nham hiệu tăng lên 1+.

[Thế giới]: Cửa sổ chat mà toàn bộ người chơi của sever đều có thể đọc được.

Cái trò chơi này có rất nhiều chỗ BT, trong đó BT số một chính là thông báo hệ thống. Nếu như là cùng một bang phái, cùng đội ngũ, thậm chí là vợ chồng với nhau hay là PK nơi vắng vẻ, mặc kệ là ở chỗ nào, chỉ cần không phải ở trong sàn đấu thì sẽ bị hệ thống căn cứ theo mức độ PK của từng cấp bậc hoặc danh vọng mà thông báo trên kênh thế giới. Bởi vì khẩu hiệu lúc trò chơi này mới vừa ra mắt chính là “Trò chơi hài hoà nhất!”. Đi cùng với ngày khẩu hiệu ra mắt, PK không giảm mà lại còn tăng, chỉ là, mỗi hành động đều được hệ thống thông báo, bây giờ có thể giúp cho kênh thế giới nhàm chán có thêm một chút đề tài sau khi ăn xong. Giống như Tiêu Bạch đứng hàng thứ ba bảng tài phú giàu có, đương nhiên sẽ lên kênh thế giới.

[Thế giới] Bảo Bảo đáng yêu: O.O làm sao vậy?

[Thế giới] Chiến người chi hồn : đâm người, giết người a!

[Thế giới] Ánh mặt trời Tiểu bá vương: cái tên ngu ngốc lầu trên kia, đây gọi là trao đổi tình cảm!

[Thế giới] HERO tham món lợi nhỏ như con thỏ: có phó bản sao có phó bản sao có phó bản sao?

[Thế giới] DOKEHI2: không phải là PK sao. . . .

[Thế giới] Chiến người chi hồn : người mới ngu ngốc!

[Thế giới] Tiểu bá vương đáng yêu: người nào dám nói bá vương của chúng ta giết người hả?

Những người chơi mà tên có thêm chữ Tiểu bá vương này đều cùng bang phái với Tiêu Bạch, tất cả đều là người chơi tự xưng là hoàn mỹ cực phẩm. Vừa nhìn thấy có người bình luận xấu về thành viên bang mình, liền lập tức chạy ra bắt bình dùm.

Ngay lập tức, kênh thế giới liền bị hệ liệt bá vương quét sạch.

Tiêu Bạch phản ứng rất nhanh, lập tức nuốt hai viên hồi máu.

Cậu vừa ản núp khỏi công kích của Tiểu Hoãn vừa cầu xin tha thứ: “Chờ một chút, tớ sai lầm rồi, tớ nói tớ nói mà, tớ nói toàn bộ cho cậu biết.”

Tiểu Hoãn dùng sức nhấp con chuột: “Không cần, chờ tớ đâm cậu đã rồi suy nghĩ có nên nghe hay không.”

Tiêu Bạch vừa chạy vừa kêu: “Tớ là thông qua lão bà của Nhật Dạ Tiên Hảo và sư phụ Thiết Ca Môn của lão công Bảo Bảo đáng yêu mà tìm được anh ta!”

Tiểu Hoãn ngừng động tác: “Đây là cái quan hệ lộn xộn gì vậy?”

Tiêu Bạch gật đầu, gửi cái icon buồn bực: “>_< cho=”” nên=”” tớ=”” mới=”” nói=”” là=”” bí=””>

Cái ngọc bài này Tiêu Bạch không biết đã trải qua biết bao nhiêu quan hệ mới mua được, thật đúng là có tiền có thể khiến ma quỷ nghe lời mà.

“Heo Tiểu Bạch, cậu rốt cuộc lấy bao nhiêu tiền mua nó?” Ngọc bài này nếu quy ra tính bằng tiền mặt chắc chắn sẽ nhiều hơn 100 RMB.

“Không đắt không đắt, ha ha, tám trăm.”

Có tám trăm sao? Năm mươi kim bảo tương đương với 1 RMB, tám trăm kim bảo tương đương 16 RMB, dễ mua vậy hả? Cái tên Phi Thành Vật Nhiều này có phải không biết nhìn hàng hay không, đem đồ tốt xem thành sản phẩm mất giá trị mà bán?

Tiêu Bạch đắc ý đi vòng quanh Tiểu Hoa Tiểu bá vương, nói: “Hơn nữa anh ta còn giảm giá cho tớ.”

Còn giảm giá? Cô lại cầm Sprite lên uống một hớp.

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuấn: “Tớ nói muốn mua hai cái, anh ta hỏi nam hay nữ, tớ nói là một mỹ nữ, anh ta liền lấy có tớ một ngàn sáu, giảm cho tớ một trăm.”

Còn giảm giá một trăm? Vậy chẳng phải ngay cả 15 RMB cũng chưa tới sau? Cái người tên Phi Thành Vật Nhiều này đúng là có tiếng chứ không có miếng mà.

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuấn: “Tớ trực tiếp chuyển tiền mặt cho anh ta, không nghĩ tới anh ta còn miễn phí phí chuyển tiền cho tớ.”

Tiền mặt? Tiểu Hoãn lại hớp một ngụm Sprite.

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuấn: “1500 RMB, đáng giá.”

Phốc—————! Sprite cô mới vừa ngậm vào trong miệng liền lập tức phun ra ngoài.

Không để ý đến màn hình loè loè giọt nước, Lục Tiểu Hoan dùng sức gõ bàn phím: “Cậu đúng là heo mà! 1500 RMB mua hai ngọc bài, không bằng cậu đổi tiền mặt đưa cho tớ còn hơn!”

[Đội ngũ] Tiểu bá vương anh tuấn: “1500 RMB rất rẻ mà. Nhưng mà Tiểu Hoãn nè, cậu thiếu tiền sao?”

Đột nhiên một trận lửa nóng không biết từ đâu bốc lên, nhìn thấy Tiểu bá vương anh tuấn đang ngồi ung dung trên cỏ, Tiểu Hoa Tiểu bá vương cười cười.

“Tiểu Bạch nè, đừng ngồi đó nữa, chúng ta chơi một chút đi.”

“Có ý gì? Được, chơi gì đây?” Tiểu bá vương anh tuấn trở về trạng thái bình thường.

Trong nháy mắt, đoản kiếm trong tay Tiểu Hoa Tiểu bá vương sáng lên.

[Thế giới] Thông báo: Tiểu Hoa Tiểu bá vương bởi vì mưu sát thành viên trong đội Tiểu bá vương anh tuấn, danh hiệu bác sĩ nham hiểm tăng lên 1+.

[Thế giới] Thông báo: Tiểu Hoa Tiểu bá vương bởi vì mưu sát thành viên trong đội Tiểu bá vương anh tuấn, danh hiệu bác sĩ nham hiểm tăng lên 1+.

[Thế giới] Thông báo: Tiểu Hoa Tiểu bá vương bởi vì mưu sát thành viên trong đội Tiểu bá vương anh tuấn, danh hiệu bác sĩ nham hiểm tăng lên 1+.

Kênh trò chuyện trên thế giới lại xôn xao, người giàu có chẳng phải dễ làm mà.

Đám đến khi Tiểu bá vương anh tuấn chỉ còn lại một tia máu cuối cùng, Tiểu Hoãn nhấn chức năng chạy trốn.

Tiêu Bạch nhìn đoản kiếm loé ánh sáng xanh thẳm, trong lòng thật là đau đớn, nhớ ngày đó cậu tốn rất nhiều tiền mới kiếm được cho cô một thanh đoản kiếm cực phẩm như vậy, cũng không phải muốn cô đam mê mình như thế. Đoản kiếm trong tay cô chính là tiên khí, thuộc tính quá tốt, tốc độ thật nhanh, kỹ thuật luyện kiếm của cậu căn bản là phản ứng không kịp.

Tiểu bá vương suy yếu nằm nghiêng trên thảm cỏ, Tiểu Hoa Tiểu bá vương đập trên người cậu ta.

Tiêu Bạch vô tội kêu lên: “Tiểu Hoãn, cậu còn dám ngược thi sao? Không được chơi xấu như vậy.”

Màn hình bên kia, Tiểu Hoãn đang cầm khăn giấy lau máy tính.

Vừa lau vừa lẩm bẩm: “Phi Thành Vật Nhiều, anh đúng là gian thương châu Phi! Đại gian thương!” Không trách được anh ta đứng thứ nhất bảng tài phú, cái gì mà tài năng buôn bán, cách thức mua bán thần kỳ; đều là lừa gạt người yếu đuối tàn tật. Tội nghiệp cô lúc trước còn cho rằng anh là thiên tài buôn bán, đi theo những cô gái kia sùng bái anh. Nhìn cô vạch trần bản mặt xấu xí của anh như thế nào.

Đem khăn giấy vứt vào thùng rác bên cạnh cửa, cô vỗ tay nói.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Heo Tiểu Bạch, mấy giờ ngày mai anh ta login?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Nhật Dạ Tiên Hữu nói anh ta hẹn vào lúc mười một giờ đêm.”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Nhưng mà anh ta có nói muốn nhìn thấy tình huống rồi mới định đoạt. Dù sao người ta cũng là thương nhân số một mà.”

Lục Tiểu Hoãn liếc mắt, heo Tiểu Bạch ngu ngốc lại còn làm như biết nhiều lắm vậy. Cái gì mà thương nhân số một, phải nói là gian thương số một! Cô hít sâu, cô – Lục Tiểu Hoãn không thể để cho bạn tốt của mình gặp nạn.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Vậy thì cậu nói cho anh ta biết, tớ muốn giao dịch với anh ta. Còn nữa, đem ngọc bài của cậu đưa cho tớ.”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Cậu muốn làm gì?”

Tiểu bá vương anh tuấn đã thêm máu vùng vẫy chuyển động một cái, cậu có dự cảm không tốt.

Tiểu Hoãn cười cười, trong mắt thoáng qua một tia kiên định như Hoa Mộc Lan, gõ xuống hai chữ: “Trả hàng!”

3. Chương 3

Chương 3 – Một ngày xui xẻo

Trả hàng??? Không muốn, cái này là cực phẩm tiên khí mà, không thể trả.

Tiêu Bạch nước mắt rùng rùng bò bên cạnh Tiểu Hoa Tiểu bá vương, lấy sức lực toàn thân muốn ngăn cản ý nghĩ trả hàng của Tiểu Hoãn.

Mặc dù rất không cam lòng người nào đó lấy 1500 RMB của Tiêu Bạch, nhưng cuối cùng Tiểu Hoãn cũng nhường một bước: “Cậu có thể không trả, nhưng tớ nhất định phải đem mảnh kia trả lại!”

Tiêu Bạch gật đầu, chỉ cần có thể bảo vệ được ngọc bài này thì muốn cậu làm gì cũng được, huống chi nếu như cô có thể trả lại hàng, tiền đó liền cho Tiểu Hoãn tiêu vật.

Nhưng mà cậu rất nghi ngờ, cô có thể trả lại hàng được không đây.

Tiểu Hoãn hài lòng đóng máy tính, tiếp tục uống Sprite, cô phải suy nghĩ thật tốt mới được, ngày mai nên khiếu nại như thế nào với gian thương châu Phi mới trả được hàng đây.

Thật ra thì lúc Tiêu Bạch mang cô chơi cái trò chơi này, phần tạo nghề nghiệp có chút dở hơi. Nghề nghiệp trong đây phân ra ba loại: hiệp sĩ, thần tiên, còn có một loại gọi là thầy thuốc.

Trong trò chơi này hiệp sĩ thuộc hệ chiến sĩ, thần tiên chính là hệ pháp sư, mà thầy thuốc, nói trắng ra chính là bác sĩ, cùng với bà vú không khác nhau là mấy. Hiệp sĩ trong trò chơi bởi vì kỹ năng đa dạng, trang bị lại được phân ra nhiều loại như móng vuốt, đoản kiếm, đao, dao găm. Tiểu Hoãn là luyện trang bị đoản kiếm. Không vì cái gì khác, chỉ vì đoản kiếm có một chức năng phục kích, không cần khởi động hình thức chiến đấu, chỉ cần điểm vào một chỗ trên đầu nhân vật là có thể chuyển từ bạch đoản kiếm sang hồng đoản kiếm. Hơn nữa hệ thống còn rất BT nhắc nhở: Chúc mừng bạn vô cùng độc ác đánh lén thành công.

Trò chơi này có tên là Đảo Đào Hoa, lấy chuyện xưa hư cấu huyền ảo làm bối cảnh, tất cả nhân vật đều mặc trang phục tương tự Đường triều, màu sắc tinh tế tỉ mỉ, hình ảnh lộng lẫy. Điều đáng nói là Đường triều đều lấy hình tượng người con gái đầy đặn biểu tượng cho sự xinh đẹp, nhưng cái trò chơi này lại đem hình tượng con gái thiết kế thành cực kỳ đáng yêu yếu đuối. Trong đó yếu đuối nhất chính là hiệp sĩ chuyên tấn công bằng đoản kiếm như Tiểu Hoãn. Thân hình so với những nghề nghiệp khác cũng xinh đẹp hơn, trên đầu có hai búi tóc lớn, ngay cả đi trên đường cũng có bộ dáng ngây thơ lãng mạn.

Ngoại hình như vậy nhìn thật không giống người cổ đại một chút nào, quan trọng nhất là có thể điều chỉnh ngoại hình nhân vật tùy vào nghề nghiệp, ví dụ như trước khi hệ thống thông báo người chơi chuẩn bị tập kích thì người chơi liền biến thành hồng y nữ hiệp cầm kiếm, hoặc là hồng y nữ hiệp cầm móng vuốt. Đây vì muốn người chơi giảm bớt cảnh giác và tăng giá trị đánh lén thành công, hành động khi người ta không đề phòng, tấn công bất ngờ, một giây trước còn là bạch y nữ hiệp múa kiếm liền lấy ra đoản kiếm đâm người ta một nhát.

Nhưng mà những chức năng này chỉ được cô sử dụng lúc nhàm chán mà không được dùng để đánh lén. Bởi vì không có người nào lại rãnh rỗi đến nỗi tìm cô và Tiêu Bạch gây chiến. Nhưng mà bây giờ Tiểu Hoãn bắt đầu cần nhắc cái chức năng giả bộ này để dùng vào thực tế. Dù sao ngày mai cô cũng muốn trả lại hàng, nói thẳng ra là muốn người đàn ông lòng dạ độc ác kia biết đường mà lui. Bây giờ coi như ở trên thương trường mua cái gì đó, cho dù đọc ba bản thuyết trình cũng chưa chắc sẽ trả hàng được, huống chi là ở trong trò chơi, làm sao để trả hàng lại được đây?

Cô nằm trên giường cắn đầu ngón tay, ngày mai nhất định phải trước khi anh login cùng heo Tiêu Bạch thử nghiệm chức năng này mới được, mặc kệ là như thế nào, nhất định phải cho anh thấy một mặt mạnh mẽ của cô.

Nhưng sáng ngày thứ hai, Lục Tiểu Hoãn liền đau khổ khi biết mình không có biện pháp mạnh mẽ.

Mẹ Lục vừa mua sữa đậu nành về cho cô vừa nói, “Con gái à, thím ba nói sẽ giới thiệu cho con một người đàn ông vừa đẹp trai vừa ưu tú, vừa đúng dịp tối hôm nay người ta rãnh rỗi, mẹ đã đồng ý cho con rồi.”

Cô cố gắng nuốt xuống bánh tiêu đang mắc trong cổ họng, Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ rử mắt, “Mẹ, hôm qua chẳng phải mẹ nói mười giờ sáng thứ bảy sao?”

Về mặt mẹ Lục không biến đổi, “Đó là một người khác, hôm nay thím ba tạm thời giúp con giới thiệu một người.”

“Vậy có gì khác nhau. . . .” Tiểu Hoãn uống một hớp sữa đậu nành.

“Đương nhiên là khác nhau, sao lại không khác nhau?” Mẹ Lục kích động cầm lên cái đĩa bánh tiêu quăng đi, “Thứ bảy là làm IT, cái này là làm môi giới nhà đất.”

Cha Lục ngồi bên cạnh giả bộ nhìn tờ báo, không dấu vết xê dịch qua một bên.

Lục Tiểu Hoãn chấp nhận gật đầu, lúc này nhất định phải nghe theo lời mẹ nói, không thể phản bác không thể cự tuyệt.

Có một lần bởi vì cô ham chơi trò chơi cho nên to gan đưa ra lời cự tuyệt đi xem mắt mà thím ba đề nghị.

Mẹ rốt cuộc cũng biến thành sư tử Hà Đông rống lên, “Nếu như Tiêu Bạch cưới con thì mẹ sẽ không quản nữa, mặc kệ con muốn chơi game bao nhiêu, cho dù ngày nào nó cũng cầm roi da đánh con mẹ cũng không quan tâm, tuyệt đối không quan tâm!” Nói xong từ trong tủ quần áo lôi ra một bộ y phục bó sát người để

cho cô mặc đi xem mắt. Lục Tiểu Hoãn đau lòng, mẹ cô vì muốn bán con gái ngay cả bạo lực gia đình cũng cho phép, vậy chẳng phải cuộc sống sau này của cô chỉ còn là bóng tối hay sao?

Đành vậy, cô cũng biết mặc kệ cùng người nào tranh thủ quyền lợi con người, cũng không thể cùng mẹ mình tranh giành. Cho nên thuận theo chân lý chính là chân lý.

Mẹ Lục vẫn còn kích động nắm bánh tiêu khoa tay múa chân, “Đầu năm nay, nếu muốn gả con gái thì phải kiên trì quảng lưới ra nhiều hướng mới thành công!”

Vậy cô là cái gì? Mồi câu sao?

Mẹ Lục rất là đắc ý, “Con gái mẹ nhất định là lưới mà, lưới cá tuy thưa nhưng khó lọt.”

Phốc———! Lúc này, người phun ra chính là cha Lục, sữa đậu nành tràn đầy từ báo.

Mẹ Lục liền giơ chân dưới bàn đá ông, “Tôi đang truyền thụ kinh nghiệm cho con gái, ông làm loạn cái gì hả? . . .”

Ai, Lục Tiểu Hoãn đáng thương, 26 tuổi mà vẫn phải dựa vào xem mắt để tìm kiếm đàn ông.

Không muốn nhìn cha mẹ bạo lực gia đình, cô lau miệng rồi cầm lên túi xách, cũng không quay đầu lại, kêu lên, “Ba, mẹ, con đi làm.”

Bên ngoài không khí thật trong lành, trời trong xanh nắng ấm áp, . . . có mây. Tiếp tục sa sút tinh thần cong người, buổi tối còn có một người cần cô đối phó, thật phiền.

Sau khi tốt nghiệp đại học, bạn nào học tiếp thì học tiếp, ra nước ngoài thì ra nước ngoài. Nhà cô cũng thuộc loại có điều kiện, muốn ra nước ngoài cũng không cần suy nghĩ, muốn học tiếp nhưng cô lại không thích đi học, hơn nữa học sinh sẽ bị ràng buộc kinh tế. Cho nên cô chọn công việc ở một tạp chí không lớn cũng không nhỏ, tạo ra lòng tin cho độc giả, thỉnh thoảng còn giúp chạy vặt, cũng không phải lo lắng về vấn đề tiền bạc. Nhưng mà kết quả của việc không lo lắng chính là không có cơ hội làm quen với đàn ông độc thân, trong tạp chí tổng cộng có 12 người, tất cả đều là con gái. Chung quanh cũng có vài người bạn học cấp hai đã bắt đầu kết hôn, cô cũng nhận được thiệp mời, cho nên mẹ liền bắt đầu nóng nảy. Con gái mình đáng đáp không tẹ, tay chân cũng không thiếu cái nào, vậy tại sao không có ai thèm lấy đây?

Haiz, cô không có ế vậy chứ. Lắc đầu, đem những tâm tình kỳ lạ vượt qua một bên, cô đẩy cửa tạp chí xã ra.

“Chào buổi sáng, chị Linh.”

Một phụ nữ trung niên đang lật xem tài liệu, nhìn thấy Tiểu Hoãn liền cười cười, “Chào buổi sáng.”

Cái người tên gọi là chị Linh chính là ân nhân năm đó giúp cô vào tạp chí xã này làm việc. Năm đó cô giống như người trời đứng lẩn trong những nhân tài đi xin việc, chị ấy xuất hiện trước mặt cô, cầm lý lịch bị người khác vứt bỏ không biết bao nhiêu lần của cô vừa nhìn vừa quan sát, “Em đối với chức bị phụ tá biên tập có hứng thú không?” Cô gật đầu, đừng nói là phụ tá, coi như làm làm người sai vặt kiêm quét sân cô cũng đồng ý. Chỉ đơn giản như vậy, cô lấy được phần công việc này, mặc dù thỉnh thoảng cũng bị sai đi làm việc vặt nhưng mà công việc vừa nhẹ nhàng lại ổn định.

Chị Linh quan sát Lục Tiểu Hoãn nửa ngày, giống như là đang quyết định cái gì đó, sau đó nói với cô, “Tiểu Hoãn, em tới phòng làm việc của chị.”

Đem một phần tài liệu đặt trên mặt bàn, chị Linh gõ gõ bàn, “Em xem một chút đi.”

Tiểu Hoãn vừa cầm lên vừa nhìn, là một phần bản kế hoạch liên quan đến chuyên mục phỏng vấn, tiêu đề là “Đóa hoa đào nở rộ”. Nội dung là về tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của phái nữ độc thân hiện đại, phân chia ra mấy mục lớn, liệt kê ra những kiểu phụ nữ có sự dục hoặc lớn hoặc đàn ông tiêu chuẩn. Trong đó còn có số tuổi khác nhau, nghề nghiệp khác nhau, tính tình khác nhau, diện mạo khác nhau.

Tạp chí của cô chủ yếu dựa vào nữ độc giả mà tồn tại, ra báo nguyện san phụ nữ. Bởi vì mỗi kỳ đều có đề tài liên quan đến tính thời đại, nắm chắc được suy nghĩ trong lòng phái nữ cho nên lượng tiêu thụ cũng không tệ. Cô vừa nhìn bản kế hoạch này liền biết nó đã trải qua một khoảng thời gian dài nghiên cứu và khảo sát, cô có thể đoán được, kỳ tạp chí phát hành tiếp theo nhất định sẽ bán loại báo đặc biệt này.

Kích động để xuống tài liệu, cô ngắc đầu, “Chị Linh, em có dự cảm chuyên mục này nhất định đem đến vô số độc giả mới!”

Chị Linh hình như cũng đoán được phản ứng của cô, nhàn nhạt cười cười, “Em có hứng thú tham gia vào chuyên mục này hay không?”

“A? Em?” Lục Tiểu Hoãn kinh ngạc kêu lên.

Nhìn tài liệu đang đặt trước mặt mình, cô còn chưa tin được chuyện đang xảy ra, công việc quan trọng như vậy mà chị Linh lại giao cho cô làm. Hơn nữa còn rất tín nhiệm cô, mọi người trong tạp chí cũng khích lệ cô. Biên tập Tiểu Tuyết còn theo lời chị Linh phân phó đem một phần danh sách cần phải phỏng vấn đưa cho cô, còn nắm lên quả đấm cổ vũ cô cổ lên. Được rồi, mọi người rất yêu thương cô, cô rất may mắn.

Hít sâu, mở danh sách ra, Tiểu Tuyết đã nói muốn được nhận phỏng vấn thì phải hẹn trước, dù sao cũng không phải người đàn ông nào cũng đồng ý nhận phỏng vấn.

Người thứ nhất trong danh sách: Tô Thành.

Nghề nghiệp: thu mua??? Diện mạo: rất anh tuấn. Giá trị con người: rất có tiền.

Lục Tiểu Hoãn lặng lẽ liếc nhìn biên tập Tiểu Tuyết, tài liệu này thật đúng là cặn kẽ mà.

Cũng may còn có số điện thoại, cô lau mồ hôi cầm điện thoại lên gọi đến số trên tài liệu.

“Đô——! Đô——!” Hả? Sao mà chuông điện thoại kêu nửa ngày cũng không có ai bắt máy, chẳng lẽ nhầm số sao?

Chưa từ bỏ ý định tiếp tục gọi. Còn không có người nhận? Tiếp tục gọi nữa.

Nhàm chán lật lật danh sách liên lạc, bốn tờ giấy? Nhưng mà cũng may là chỉ cần liên lạc được 5 người là hoàn thành nhiệm vụ, tại sao còn chưa bắt máy đây.

“Chào quý khách, đây là công ty Quang Đông, tôi là thư ký, xin hỏi có thể giúp ngài chuyện gì?” Tiểu thư tiếp điện thoại hỏi theo tiêu chuẩn.

Tiểu Hoãn vội vàng trả lời: “Chào chị, phiền chị giúp tôi chuyển điện thoại cho Tô Thành – Tô tiên sinh.”

Bên kia điện thoại hình như đang xin phép ai đó, một lát sau, tiểu thư tiếp điện thoại xin lỗi nói, “Thật xin lỗi, vị tiểu thư này, Tô tiên sinh tạm thời không nhận điện thoại bên ngoài. Tạm biệt.”

Đây là ý gì?

Lục Tiểu Hoãn khẽ cắn răng, tiếp tục gọi như cũ.

“Chào chị! Phiền chị giúp tôi chuyển điện thoại cho Tô Thành – Tô tiên sinh, tôi có chuyện quan trọng tìm ngài ấy.” Không đợi người bên kia mở miệng, trước tiên Lục Tiểu Hoãn liền đem lời muốn nói nói ra.

“Là tôi.” Giọng nam trầm thấp từ tính vang lên.

Cô sợ run lên, sau đó lập tức phản ứng, “Tô tiên sinh đúng không? Chào ngài! Tôi là người của tạp chí Xuân Thủy, tạp chí của chúng tôi được độc giả nữ đánh giá rất cao, lần này chúng tôi hi vọng có thể làm một bản báo cáo về Tô tiên sinh, không biết. . . .”

“Không có hứng thú.”

Oh, không có. . . .anh nói gì? Không có hứng thú! Cô cầm ống nghe, bên kia điện thoại chỉ còn lại tiếng đô đô. Người đàn ông này! Thật không có lễ phép. Sau khi tức giận một lát, Lục Tiểu Hoãn mới cố gắng mỉm cười cất ống nghe đi.

Người đầu tiên liền bị cự tuyệt, ra quân bại trận; thật rủi ro.

Cũng may là sau khi liên lạc thêm mấy người, có hai người đồng ý tiếp nhận phỏng vấn, cuối cùng cũng làm cô quên mất cảm giác khó chịu khi bị cự tuyệt vừa rồi.

Lười biếng vụn vặt thất vọng, đến lúc tan việc rồi. Ai, cô lại đi xem mắt.

Điện thoại di động chợt lóe, có tin nhắn tới: “Heo Tiểu Bạch: Tiểu Hoãn, sau khi tan việc mau trở về nhà, 7 giờ Phi Thành Vật Nhiều sẽ lên vông du.”

Sớm như vậy sao?? Cô muốn lấy tốc độ nhanh giải quyết xong hẹn hò, sau đó thuê xe về nhà lên vông du. Bây giờ nếu như đi về, hẹn hò khẳng định phải ngâm nước nóng, vậy mẹ. . . .

Cô thở dài, bất đắc dĩ gửi tin nhắn cho chính chủ: “Tiểu Bạch, tôi muốn đi xem mắt, không về chơi trò chơi được. Tự cậu trả hàng đi.”

4. Chương 4

Chương 4 – Lục tiểu thư, xem ra cô bề bộn nhiều việc?

Ngồi đối diện cô chính là một người đàn ông, cũng chính là tình anh trong giới nhà đất mà mẹ Lục nói, hẳn ta đang nhả nhặn mỉm cười nhìn cô.

Nói thật, cô đối với người mà thím ba giới thiệu không ôm một chút hy vọng nào, mặc dù những lần xem mắt trước vẫn ôm một chút hy vọng nho nhỏ trong tâm hồn, nhưng mà cuối cùng đều bị thực tế làm cho tỉnh mộng. Nhưng mà cái người lần này. . . .một thân quần áo màu xám tro thoả mái, ngón tay sạch sẽ chỉnh tề, ngũ quan cũng rất cân đối, hơn nữa sóng mũi lại còn cao. Nghiêm khắc mà nói, coi như là đẹp trai.

Nữ đại thần nói đi xem mắt thì tám chín phần mười đều là vật phẩm có tỳ vết, duy nhất không phải chính là tới xem mắt dùm hay là đi ngang qua ngôi sai chỗ. Chuyện tốt như vậy làm sao lại để Lục Tiểu Hoãn có gặp phải đây?

“Anh không phải là thay mặt đến xem mắt đi?”

Người đàn ông sững sốt, sau đó thẳng thắn cười cười: “Không phải.”

Hắn cười lên càng đẹp mắt, vừa đẹp trai lại vừa có năng lực làm cho người ta muốn thân thiết, giờ phút này Tiểu Hoãn không thể không tin tưởng, cái loại bầu trời rơi những cơn mưa bánh hạnh nhân thật là tốt, lại may mắn cho cô gặp được.

“Lục tiểu thư, chúng ta làm quen một chút đi, tôi họ Phương, tên chỉ một chữ Duẫn.”

Phòng ngự? HP SP. . . .thăm nhéo mình một cái, cô chơi trò chơi nhiều quá làm thần kinh suy nhược luôn rồi.

“Chào Phương tiên sinh, tôi họ Lục, Lục du Lục, Lục Tiểu Hoãn.”

“Hoãn trong lịch sự tao nhã sao?” Hắn lễ phép hỏi.

Tiểu Hoãn gật đầu: “Đúng đúng.” Trong nháy mắt ấn tượng của cô đối với cái người tên Phương Duẫn này lại tăng lên.

Trên thế này đàn ông không ít, nhưng mà nếu muốn tìm cái người lần đầu gặp mặt đã biết làm như thế nào để cho con gái vui sướng thì chính xác là không nhiều lắm.

“Lục tiểu thư so với trong tưởng tượng của tôi còn khí chất thanh thuần hơn.” Phương Duẫn mỉm cười quan sát cô.

Lời con gái thích nghe nhất chính là: một là ca ngợi, hai là ca ngợi, ba vẫn là ca ngợi. Anh có thể không mua lễ vật cho con gái, nhưng mà anh nhất định phải ca ngợi con gái.

Tiểu Hoãn có chút ngượng ngùng cười cười: “Phương tiên sinh khách khí, tôi cũng không nghĩ tới Phương tiên sinh lại là nhân tài như vậy.”

Quả thật không nghĩ tới, cô cũng có thể xem mắt với một người đẹp trai khí chất xuất chúng như vậy.

Hai người nhìn nhau, đều không hẹn trước mà cùng cười, không khí thật tốt, lấy thói phòng lẫn nhau mà bắt đầu, hoàn mỹ kéo ra mở màn xem mắt.

“Em mặc màu xanh dương rất đẹp.” Phương Duẫn không hề gọi cô là Lục tiểu thư nữa, mà chuyển đề tài ca ngợi quần áo cô đang mặc.

Có một vài đàn ông hay nhìn quần áo con gái mặc lúc hẹn hò, cũng có những người sẽ hỏi tiểu thư, cô thích màu sắc này sao? Cho là như vậy có thể kéo gần khoảng cách. Nhưng có lúc, ví dụ như đột nhiên mình không còn quần áo để mặc, cho nên tùy tiện mặc một bộ quần áo, lại gặp phải người đàn ông có bệnh mù màu, hỏi: “Lục tiểu thư, cô thích màu vàng đậm sao? Tôi cũng thích màu vàng đậm. Cô xem chúng ta thật là trời ban duyên phận, chúng ta cùng thích màu vàng đậm.” Thật ra thì lần đó cô mặc quần áo màu vàng nhạt.

Cho nên khoảng cách giữa Phương Duẫn và trong lòng Tiểu Hoãn lại gần thêm một chút xíu. Hắn nói cô mặc quần áo này nhìn đẹp mắt, vậy thì tương đương với gián tiếp khích lệ năng lực thẩm mỹ của cô, khen cô biết cách phối hợp quần áo.

Thật ra thì hắn mặc quần áo màu xám tro cũng rất đẹp mắt, không hiện lên vẻ người lớn, lại càng thêm nho nhã mị lực.

“Thật ra thì anh~”

“Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp, tôi là nữ sinh. . . .” Điện thoại di động vang lên thật là không đúng lúc.

Tiểu Hoãn giơ tay xin lỗi Phương Duẫn, đề xuống nút trò chuyện: “Này?”

“Tiểu Hoãn, rốt cuộc khi nào thì cậu lên võng du? Anh hai đây chờ cậu đã lâu rồi.” Tiêu Bạch có chút đùa giỡn đổ thừa cho cô.

“Hôm nay tớ không lên được, tớ đang ở bên ngoài, cúp máy à.” Không đợi Tiêu Bạch phản ứng, cô liền cúp điện thoại.

Phương Duẫn không ngại ngừng chút nào, hắn đưa cho cô phần cơm và thức uống mà nhân viên phục vụ mới đem lên.

“Không biết em thích ăn gì, nghe bạn bè nói nhà hàng Hoài Dương này nấu ăn cũng không tệ lắm, hơn nữa còn có món canh rất tốt cho nhan sắc của các cô gái, anh liền muốn dẫn em đến đây ném thử một chút.”

Lục Tiểu Hoãn lập tức vui vẻ phụ họa: “Phải không, thật là tốt, em thích nhất là món ăn ở Hoài Dương.” Thật ra thì cô chưa từng ăn, nhưng mà trai đẹp đang ở trước mặt, cô cũng phải hào phóng một chút.

Hai người tùy tiện nói về điện ảnh, ca nhạc, thời tiết, vân vân, nội dung nói chuyện nhiều một chút, càng tán gẫu càng cảm thấy hợp ý.

Đang trong trạng thái từ từ tiến vào, điện thoại lại vang lên.

“Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp ~”

“Tiêu Bạch, bây giờ tớ đang ở bên ngoài, có chuyện gì chờ tớ trở về rồi hãy nói.” Cô lấy tốc độ nhanh cúp điện thoại, cười cười xin lỗi với Phương Duẫn.

“Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp ~”

Lục Tiểu Hoãn chưa từng oán hận điện thoại của mình như lúc này. Trực tiếp tắt chuông, ngay cả nhận cũng không thèm nhận.

“Thật ra thì bình thường người gọi tôi không nhiều lắm.” Cô lúng túng giải thích với người đàn ông nhàn trước mặt.

Phương Duẫn cũng có vẻ không quá để ý, vẫn mỉm cười nhìn cô như cũ.

Ai, đi đâu mới tìm được một người đàn ông lễ phép như vậy. Chuyện ngàn năm thật vất vả mới gặp một lần lại để cho Lục Tiểu Hoãn cô gặp được, heo Tiểu Bạch còn quấy rầy giờ khắc tốt đẹp của cô! Cô giận dữ uống một hớp nước trái cây.

“Tôi là nữ sinh ~”

Vẻ mặt cô đau khổ nhìn điện thoại di động không chịu khuất phục của mình, nó vẫn sáng đèn như cũ kia, bây giờ nghe được tiếng chuông này, cô thật là ngay cả lòng muốn trả lời đều không có.

Phương Duẫn lên tiếng: “Nhận đi, lỡ có chuyện gấp thì sao.”

Lúc này Lục Tiểu Hoãn mới đem điện thoại để bên tai.

“Tiểu Hoãn ~ rốt cuộc bao lâu nữa cậu mới lên võng du?” Tiêu Bạch bắt đầu dĩ than thở, “Phi Thành Vật Nhiều nói tuần này anh ấy không rảnh lên trò chơi.”

“Vậy thì cuối tuần trả hàng.”

“Không phải vậy, Tiểu Hoãn, nếu như trước tám giờ cậu không tới, anh ấy sẽ không nhận hàng.”

Cái gì? Không nhận? Tám trăm RMB mà nói không nhận liền không nhận?

“Tại sao không nhận?” Tiểu Hoãn đề cao âm lượng.

Tiêu Bạch kể lại chi tiết: “Anh ấy nói hàng hoá bán ra, không thể trả lại, nếu như muốn trả hàng, bản thân người mua phải gặp mặt nói chuyện.”

“Cậu không phải là người mua sao!” Đầu của heo Tiêu Bạch có phải đầu tư cổ phiếu nhiều quá nên thần trí trở nên mơ hồ rồi không?

“Hắc hắc, Tiểu Hoãn, thật ra thì tớ cảm thấy ngọc bài này không nên trả lại, cực phẩm tiên khí đó! Hàng tốt như vậy làm sao lại trả hàng đây? Tớ phải cho anh ấy một cái lý do đúng không? Cho nên tớ đã nói thật là tớ không muốn trả hàng, mà là cô gái đẹp đi với tớ muốn trả hàng. Nhưng mà cậu cũng không phải là không tôn trọng thương nhân thông minh đứng đầu như anh ấy, chủ yếu là cậu tương đối cần cù tiết kiệm. . . .”

Trợn mắt, cô cũng biết là heo Tiêu Bạch này phá rối mà.

Tiêu Bạch lấy lòng nói: “Nếu không, đừng trả hàng cũng được?”

Lục Tiểu Hoãn cắn răng nghiêng lợi: “Không được, không thể không trả hàng! Cậu chờ ở đó, tớ kêu xe về liền!”

Cúp điện thoại, cô phát hiện Phương Duẫn đang chuyển động ly thủy tinh trong tay, cực kỳ nho nhã nói: “Lục tiểu thư, xem ra cô bề bộn nhiều việc?”

Cô có thể nói cái gì đây?

Gật đầu: “Hôm nay có chút bận. . . .”

“Nếu là như vậy, vậy lần sau chúng ta lại gặp mặt.” Nói xong, hắn nhìn cô cười.

Nghe giọng điệu này, thật là hấp dẫn.

Đây là người đầu tiên sau khi gặp mặt lại nguyện ý gặp mặt với cô lần nữa, hơn nữa còn là một người đàn ông đẹp trai.

Không chút nào suy nghĩ, Lục Tiểu Hoãn lập tức gật đầu: “Có thể có thể, cả ngày thứ bảy tôi đều có thời gian.”

“Vậy Lục tiểu thư. . . .”

Lời của hắn còn chưa nói hết, Lục Tiểu Hoãn liền mỉm cười khoát tay, sau khi cầm túi sách lên tay liền hấp tấp chạy ra khỏi nhà hàng.

Nhìn bóng lưng cô gái đang vội vàng chạy đi, Phương Duẫn có chút tiếc hận cười cười, dường như đây là lần đầu tiên hắn gặp được người không hài lòng về mình.

Ở bên ngoài tiệm cơm, cô ngăn cản một chiếc taxi: “Bác tài, đến khu chung cư Lục Chi, nhanh lên! Tôi không có thời gian.”

Lục Tiểu Hoãn cô, lần đầu tiên trong đời cùng người đẹp trai từ trên trời rớt xuống hẹn hò, cứ kết thúc qua loa như vậy.

Điều này cô có thể oán hận sao? Mặc dù đẹp trai thì ít, nhưng mà tám trăm đồng tiền đổi với cái người một tháng tiền lương chỉ có 2 ngàn mà nói, đương nhiên quan trọng hơn một chút xíu.

Cuối cùng cô cũng hiểu: tình yêu tuy là đáng quý, hôn nhân càng quý hơn, nhưng nếu so sánh với tiền bạc, hai cái đó đều có thể vứt bỏ! Bên trong nó đúng là có ý nghĩa sâu sắc.

Nói mới nhớ, cũng phải trách cái người tên Phi Thành Vật Nhiều đó!

Lục Tiểu Hoãn vỗ vỗ ghê dựa của tài xế: “Bác tài! Chạy nhanh một chút!”

Chờ xem một lát cô vạch trần bản mặt gian thương của anh như thế nào!

Bác tài tuyệt đối là tay đua lão luyện, mới một lát liền đưa cô đến bên ngoài cửa chung cư.

Lấy tiền trả cho tài xế, cô nhanh chóng chạy về nhà mình.

Cũng may là mẹ Lục không có ở nhà, ba Lục lại là người không hỏi chuyện riêng của Tiểu Hoãn, cô ngay cả giả bộ cũng lười giả bộ, trực tiếp đá giày bay lung tung, chạy về phòng mình mở máy tính xách tay.

Mới vừa vào trong trò chơi, liền nhảy lên vô số rương nhấn lại; trong đó có một tin là cô không biết người gửi tới là ai.

Dừng lại một chút, không trực tiếp thủ tiêu mà là mở ra đọc.

[Nhấn lại] Xin kiểm tra và nhận ngọc bài. Ký tên: Phi Thành Vật Nhiều.

[Nhấn lại] tin nhắn được gửi đến khi người chơi không có trên mạng.

Sững sốt một chút, cô ở trên kênh tán gẫu điên cuồng M Tiêu Bạch.

“Heo Tiểu Bạch, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tớ nhận được tin nhắn của Phi Thành Vật Nhiều, nói cái gì mà kiểm tra với nhận ngọc bài!”

“Heo Tiểu Bạch, cậu ở đâu?”

“Heo Tiểu Bạch, mau ra đây cho tớ!”

Tiêu Bạch bận rộn trả lời: “Tới tới, bà cô yêu dấu của tớ, cậu chờ một chút.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cô kêu cậu ta trả hàng, như thế nào lại lật ngược thế cờ cầm ngọc bài tới đây.

“Là như vậy.” Tiêu Bạch khó khăn nói, “Thứ nhất, thương nhân nói thời gian trả lại hàng là trước tám giờ, mới vừa rồi tớ gọi điện cho cậu, chính là muốn nhắc nhở cậu nên trở lại trước tám giờ.”

Như vậy cũng được sao? Còn làm ra bằng giờ giấc?

“Đến giờ rồi mà cậu còn không có trở về, tớ cứ nghĩ nửa ngày nữa cậu cũng chưa trở về, kia không bằng giữ lại ngọc bài, đúng không?” Tiêu Bạch vẫn còn tiếp tục phân tích, Tiểu Hoãn đã giận đến sôi máu.

Cái gì gọi là nửa ngày nữa cũng chưa trở về? Cô kêu xe taxi, có thể nói là một đường chạy trở về!

Nhìn lại thời gian nhấn lại một chút, 19:59 phút.

Nhấp chuột tra tìm kênh tán gẫu, đánh vào bốn chữ Phi Thành Vật Nhiều, một lúc sau, xuất hiện thông báo như sau: Người chơi bạn muốn tìm đã đăng xuất, xin bạn dùng rương nhấn lại.

Bây giờ, bên phải màn hình máy tính hiện thời gian biểu hiện, 20:03 phút.

“Phanh !!” Lục Tiểu Hoãn tức giận vỗ bàn.

Phi Thành Vật Nhiều, anh, anh chờ đi.

5. Chương 5

Chương 5 – Lúc nào thì duyên phận tới?

So với Lục Tiểu Hoãn tức giận đầy trời thì Tiêu Bạch thoải mái hơn rất nhiều. Trả hàng không được thì đừng trả nữa, ngọc bài này có thuộc tính tốt như vậy, nếu như rơi vào tay người khác thì có thể bị lấy đi mua qua bán lại kiếm lời, Tiểu Hoãn không hiểu, cậu cũng không có biện pháp.

Nhưng Lục Tiểu Hoãn tức giận không phải vì không trả ngọc bài được, mà cô vì chuyện này bỏ lại một người đàn ông đẹp trai trong buổi xem mắt, chạy như bay về nhà, kết quả lại bị đùa giỡn.

Này chẳng phải là làm cho cô giống như trúc xanh mức nước hai đầu đều vô ích sao!

Nói tới nói lui đều bởi vì cái người tên Phi Thành Vật Nhiều đó, nếu như không phải vì anh ham mê làm giàu mà đánh mất đạo đức, tại sao cô phải kêu heo Tiểu Bạch trả lại hàng, nếu như không phải vì trả lại hàng, làm sao cô có thể bỏ lại trai đẹp mà thuê xe chạy về nhà.

Càng nghĩ càng tức giận, chạy đến điểm truyền tống, truyền tống mình đến Giản Vân sơn.

Truyền tống là chức năng di chuyển nhanh, giúp người chơi di chuyển từ vị trí này đến vị trí khác trên bản đồ.

Trên bản đồ trong cái trò chơi này thì Giản Vân sơn là địa phương gần với Tân Thủ thôn nhất. Nhưng bởi vì cấp bậc quái ở nơi này quá thấp cho nên không có mấy người chơi đến đây. Người chơi sau khi ra khỏi Tân Thủ thôn thì yếu nhất cũng có thể tiêu diệt được quái cấp mười, ai còn đến nơi này đánh quái cấp một đây? Nhưng mà Tiểu Hoãn lại thích tới nơi này, bởi vì có thể trong nháy mắt giết chết quái. Hơn nữa, ngoại hình của quái trong Giản Vân sơn rất là đáng yêu, chỉ toàn sữa ong chúa và cổ tinh nhỏ nhắn, thời điểm bị giết còn kêu lên một câu: “Ai nha!” Nếu như giết đủ một ngàn con, những tiểu yêu tinh kia thậm chí còn nước mắt rưng rưng nằm xuống đất quỳ lạy.

Đối với một nữ hiệp cầm đoản kiếm rót đầy điểm cực phẩm mà nói, một ngàn tiểu yêu tinh nói thẳng ra là quá easy.

Cho nên, không bao lâu sau trong Giản Vân sơn diễn ra cảnh tượng thật là tấp nập, vô số tiểu yêu tinh bắt đầu quỳ lạy với một tiểu nha đầu ngây thơ lãng mạn nhưng cả người lại đầy sát khí. Bối cảnh này, rất có cảm giác muôn người thuận phục, ý vị tiểu ngạo giang hồ.

Tiểu Hoãn nhìn những tiểu yêu tinh bị giết còn rưng rưng nước mắt ở xung quanh, hài lòng thu hồi đoản kiếm, quay người lại, liền biến thành bạch y cô nương, vai phải đeo một thanh đoản kiếm rất nhỏ, nhằm chán tuý tiện đi loạn trên mặt đất.

Lần đổi quần áo này cũng có chút tốt đẹp, giống như hiện tại, cô có thể nhu nhược bước chậm trên Giản Vân sơn.

Giản Vân sơn cực kỳ giống với núi Thục Sơn trên điện ảnh, bốn phía đều là núi xanh sừng sững, xung quanh lại là mây trắng, thỉnh thoảng còn có mấy con bạch hạc từ bên cạnh bay qua. Nếu như ở trong bối cảnh như thế này mà mở thêm âm nhạc của hệ thống thì càng thêm giống với tiên cảnh. Tiêu Bạch nói có rất nhiều người thiết lập tắt âm thanh bối cảnh hệ thống, bởi vì ảnh hưởng đến lúc đánh quái. Nhưng Lục Tiểu Hoãn lại rất thích mở ra như vậy; vừa nghe nhạc vừa ở địa phương không có ai này nguy trang thành mỹ nữ khí chất xuất trần, tưởng tượng mình là Tiểu Long Nữ, hoặc là tuyệt thế mỹ nữ nào khác.

Bị tiểu thuyết Quỳnh Dao ảnh hưởng, cô vẫn cho là chỉ có cái loại cao ngạo cổ chấp mới có thể tìm được người đàn ông tốt chung tình, giống như lục bình trong mênh mông mưa bụi, có thể cùng người đàn ông lấy danh nghĩa tình yêu đem đối phương giày vò đến chết đi sống lại. Nhưng sau khi cả nước yêu thích Hoàn Châu cách cách, lại làm cho cô cảm thấy, thật ra thì cô gái có một chút ngu ngốc thô lỗ và đáng yêu mới được đàn ông hoan nghênh, nếu không thì tại sao năm đại ca đều thích Tiểu Yến Tử đây? Nhưng mà đợi đến sau này, đột nhiên có một đồng phिम cổ trang xuất hiện chung cùng một lúc; cô mới phát hiện, thì ra

là kiêu ngạo như Triệu Mẫn cũng có thể mất đi Trương Vô Kỵ, ngây thơ như Ngu Cơ cũng bị người ta lừa biến thành kẻ ngu.

Nữ đại thần đã từng nói: “Cô gái nào cũng hy vọng mình có thể trở thành nữ nhân vật chính dưới ngòi bút của Quỳnh Dao, mặc kệ là kiêu căng hay là dịu dàng, cũng luôn có một người đàn ông yêu mình điên cuồng, hận không thể đem mình che chở trong lòng bàn tay. Chỉ có như vậy mới có thể thoả mãn khát vọng yêu thương của con gái mà thôi.” Mặc dù bây giờ nhìn lại những tác phẩm nổi tiếng của dì Quỳnh Dao, có một vài kịch bản sẽ đem nữ nhân vật chính dày vò không ra nam bắc, nhưng cô không thể không thừa nhận, những lời này của nữ đại thần là đúng. Đã có một lần, cô bị dì Quỳnh Dao khổng chế thể giới tinh thần của mình, nhưng cuộc sống và công việc làm cô không thể mơ tưởng nữa, rốt cuộc khi cô 24 tuổi bắt đầu hẹn hò, bắt đầu hồi phục ý thức lần nữa về Quỳnh Dao.

Mặc dù cô không đủ xinh đẹp, nhưng cô có nội tâm cực phẩm; mặc dù cô không đủ hấp dẫn, nhưng cô có khí chất.

Bởi vì, cô hy vọng mình cũng có thể gặp gỡ duyên phận trời ban.

Bởi vì, cô hy vọng cũng có người thích mình, giống như bộ dáng chăm chú của Tiểu Long Nữ khi được Dương Quá yêu thương.

Nhéo bắp đùi, Lục Tiểu Hoãn không nhịn được la lên: “Đau ~”

Chính xác là rất đau, bởi vì cô dùng toàn lực mà néo.

Cũng bởi vì bị gian thương tham tiền kia kích thích, cũng bởi vì lỡ mất dịp tốt với trai đẹp, cô liền bắt đầu không chịu thua kém cũng muốn làm một chút gì đó. Lục Tiểu Hoãn ơi Lục Tiểu Hoãn, cô vồ vồ trán mình, có khi nào Phương đại soái ca bởi vì biểu hiện kỳ lạ của cô, cộng thêm việc cô vội vàng rời đi mà sinh ra hứng thú lớn? Có khi nào hai ngày nữa hắn sẽ giả bộ đi ngang qua cửa tạp chí xã của cô, nói với cô thật là đúng dịp mà, em xem chúng ta có phải là rất có duyên phận không?

Nhưng mà, cái gọi là duyên phận gì đó, cho đến nay còn chưa cho cô may mắn gặp được một hai người đẹp trai.

Duy nhất có một người nói: “Tiểu Hoãn à, chúng ta thật quá con mẹ nó có duyên!” Người này, chính là heo Tiểu Bạch.

Cô thở dài, ngồi tại chỗ, duyên phận à, chừng nào thì em tới?

Đột nhiên khoé mắt lại phát hiện, không biết lúc nào thì bên cạnh cô xuất hiện một người, cũng đang ngồi dưới đất cách cô không xa.

Đây chính là lần đầu tiên, cô ở trên bản đồ Giản Vân sơn này gặp được người chơi khác trừ mình ra. Người chơi khác tới đây lúc nào thì cô không biết, nhưng lúc cô đến thì chưa từng gặp người sống nào ở đây.

Lục Tiểu Hoãn soi sát vào màn hình nhìn kỹ một chút, căn cứ mặt ngoài mà phán đoán, người ngồi ngoài kia chính là thầy thuốc, cho nên đang mặc quần áo thầy thuốc phải không? Nhưng mà trong Đảo Đào Hoa này tất cả thầy thuốc đều mặc quần áo màu xanh, trên người còn đeo một cái gì đó giống như dáng vẻ thư sinh cổ đại lên kinh dự thi, nhìn kỹ một chút, có chút giống như Ninh Thái Thần. Đáng nói chính là, trong trò chơi này nghề nghiệp thầy thuốc chỉ có hình tượng nhân vật nam, mà không có nhân vật nữ; hệ thống giải thích cũng rất bất ngờ: bởi vì nữ thầy thuốc hành tẩu giang hồ cứu người rất dễ bị chiếm tiện nghi. Cũng may, thầy thuốc mặc dù là bác sĩ, nhưng mà cũng có chút pháp thuật, đáng tiếc là kỹ năng bị hạn chế, chỉ có thể phát huy tác dụng ở trước mặt quái. Bởi vì điều này cho nên có một vài người chơi cảm thấy nghề nghiệp này rất là vô bổ, cho nên trong Đảo Đào Hoa có rất ít người chơi luyện chức vụ thầy thuốc.

Hôm nay thật là may mắn, để cho cô gặp được một thầy thuốc, hay là nói gặp được ở Giản Vân sơn.

“Cô nương!” Đột nhiên người kia mở miệng nói chuyện, đám mây trên đỉnh đầu nhân vật trong khuôn đối thoại xuất hiện hai chữ kia.

Trong trò chơi này, có thể lựa chọn đối thoại trước mặt, nhưng người bên cạnh không cần thông qua kênh tán gẫu, có thể trực tiếp từ trên đỉnh đầu nhân vật mà thấy. Đây là phương thức người ta thường dùng để rao hàng.

Tiểu Hoãn liếc mắt nhìn màn ảnh, cái người này chẳng lẽ muốn ở nơi hoang tàn vắng vẻ như vậy mà rao hàng sao? Một thầy thuốc có thể rao bán cái gì, thuốc tăng lực hả?

“Cô nương!” Lần này người kia đứng lên, lúc này Lục Tiểu Hoãn mới nhìn thấy rõ tên của cậu ta: Hứa Tiên.

“Phốc !” Lần này cô không uống nước, chính là hắt xì một cái. Bởi vì cô phản ứng mau, trực tiếp lấy tay bưng kín. Rút ra một cái khăn giấy cẩn thận xoa xoa, tức giận trả lời: “Làm sao?”

Hứa Tiên đánh ra khuôn mặt tươi cười, hơn nữa còn đi lại gần nói: “Tại hạ vừa đi ngang qua, thật là ngạc nhiên khi thấy cô nương, không nghĩ tới trên thế gian này lại có một người tuyệt sắc khuynh thành như cô nương.”

. Tiểu Hoãn , đây là làm sao?

Hứa Tiên lại gửi tới khuôn mặt tươi cười, tiếp tục đến gần: “Cô nương một thân bạch y, phảng phất tựa như Vân Trung tiên tử, hoa sen mới nở.”

. Người này, cậu ta cho rằng mình đang xuyên không qua cổ đại sao?

Hứa Tiên tiếp tục tươi cười, càng ngày càng gần sát: “Người như thế sao lại ở nơi hẻo lánh như thế này, chúng ta có thể gặp được nhau. Cô nương, thật đúng là trời ban duyên phận!”

Tiểu Hoãn hoàn toàn hôn mê, lúc nào thì duyên phận của cô lại tới, ông trời đã chịu mở mắt rồi sao, cho nên sai khiến một người chạy nhanh đến bên cô, đúng không? Hơn nữa còn là. Hứa Tiên.

Chẳng lẽ là muốn đền bù uất ức của cô khi bị gian thương hãm hại, trước đó lại kết thúc buổi xem mắt với trai đẹp cho nên bị tổn thương tâm hồn?

Ông trời, người có thể tiếp tục mở mắt như thế này nữa được hay không, để cho công việc phỏng vấn của con thuận lợi, để cho con xem mắt gặp được trai đẹp, để cho con nhận được năm trăm vạn.

“Cô nương.” Hình như Hứa Tiên đang lấy ra thứ gì đó, muốn giao dịch với cô.

Lục Tiểu Hoãn gửi tới cái vẻ mặt lắc đầu, mặc kệ là cậu ta muốn bán đồ hay là đưa đồ cho cô, cô cũng không nhận. Chưa quen thuộc, bắt người tay ngắn.

Hứa Tiên không buông tha chút nào vẫn đề nghị giao dịch.

“Cô nương, một món quà nhỏ, không cần cự tuyệt tại hạ.”

Tiểu Hoãn do dự nửa ngày mới nhấn vào nút đồng ý giao dịch.

Lấy được đồ liền nhìn xem là cái gì, thì ra chính là được hoàn của cậu ta: tiên đan mị lực (tinh thần +2), có thể đề cao giá trị mị lực trong vòng mười phút, giảm bớt giá trị thương tổn khi bị quái vật công kích.

Mắt sáng lên, lại là đồ tốt, giảm bớt giá trị thương tổn khi bị quái vật công kích, đó chính là có thể đi đâu đó trong bản đồ rồi chủ động công kích đánh quái, tạm thời có thể nhẹ nhõm một chút sao?

Tiểu Hoa Tiểu Bá Vương: “Cám ơn! *^_^*” xin lỗi, cô phải nhận.

Hứa Tiên: “Không có gì, dù sao tại hạ thân là thầy thuốc, vốn là nên cứu người, hướng chỉ một mình cô nương thường lui tới nơi này đánh quái.” Tất cả quái trong Giản Vân sơn đều là quái cấp một, cô không sợ.

“Mới vừa rồi tại hạ nhìn thấy một vài tiểu quái sữa ong chúa đang bò lổm ngổm đi tới, vẻ mặt rất là âm hiểm, tiên đan này mặc dù là tại hạ luyện thành, nhưng mà cô nương dùng để phòng thân cũng được. . . .”

Lục Tiểu Hoãn hết có ý kiến, thì ra là cậu ta đem những sữa ong chúa kia xem thành quái chủ động công kích, khó trách sẽ đem được hoàn có thuộc tính tốt như vậy cho cô. Mặc dù cô rất muốn nói cho cậu ta biết, những quái sữa ong chúa kia thật ra thì đang quỳ lạy cô, nhưng mà, thôi quên đi. Vạn nhất cậu ta lại hỏi tại sao cô có thể lợi hại như vậy, vậy chẳng phải cô còn phải nói cho cậu ta biết là cô có một đoạn kiếm rút đầy điểm cực phẩm sao? Sau đó lại phải đợi cậu ta nói ra một đồng lời lẽ cổ trang, tính toán một chút, đừng nói cho cậu ta biết thì tốt hơn.

“Cái đó cũng được. . . .”

“Tại hạ cùng với cô nương có duyên như thế, không biết cô nương có nguyện ý thêm bạn bè với tại hạ không? Ngày nào đó tại hạ lại luyện đan mới sẽ chia sẻ với cô nương?” Hứa Tiên cười tủm tỉm nói.

Thật ra thì coi như sau này cậu ta không cho cô được hoàn, cô thêm cậu ta làm bạn tốt cũng không sao, huống chi cô cảm thấy có người khác sẽ vui hơn, không giống như trong thế giới chỉ có một mình cô, thật là buồn chán.

Tiểu Hoa Tiểu Bá Vương: “Ừ, tốt.”

Vì vậy hai người thêm bạn tốt lẫn nhau, sau khi thêm Hứa Tiên thì cậu ta nói tạm thời có công chuyện nên logout.

Tiểu Hoãn lập tức gửi đi: “88”

88 giống như bye bye.

Hứa Tiên đi hai bước, lại chạy trở về, chạy quanh cô một vòng, nói: “Cô nương, cô nhất định phải nhớ ta, chúng ta chính là trời ban duyên phận, ngàn vạn lần đừng quên ta!”

Tiểu Hoa Tiểu Bá Vương: “Ha ha, được được.”

Nhìn thấy cậu ta chạy trốn không còn tung tích, lúc này cô mới buồn cười kéo ghế đứng lên, chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Lần đầu tiên nghe người đàn ông xa lạ nói cái từ duyên phận này, lại là ở trong trò chơi.

Như vậy xin hỏi ông trời, khi nào thì cô ở trong cuộc sống gặp được duyên phận của mình đây, sẽ không phải là cô qua loa nên đã bỏ lỡ duyên phận rồi đi?

Cô nhớ tới đã từng có một bộ phim có lời thoại như thế này: tình yêu bắt đầu từ một phút duyên phận bất ngờ ulla đến.

Cầm khăn lông xoa xoa mặt, cô nhìn về gương nhếch miệng cười một tiếng.

Thì ra duyên phận giống như con vượn béo phệ. Nếu như là tình yêu bắt đầu từ vượn béo phệ, vậy ông trời hãy nói cho con biết, ở trong thành phố nhà cao tập nập như thế này, đi đâu mới có thể tìm được con vượn béo phệ đó đây?

6. Chương 6

Chương 6 – Tranh giành

Chị Linh nói: “Tiểu Hoãn, em nhất định phải tranh thủ đến phỏng vấn Tô Thành.”

Không vì chuyện gì khác, cũng bởi vì gần đây dự án xây dựng khu mua sắm đang được tin tức chú ý, mà công ty Quang Đông vừa vận là bàn tay thao tác sau lưng dự án cực lớn này.

Cái người đàn ông tên là Tô Thành lại vừa vận là thành phần quan trọng phụ trách dự án lần này.

Dĩ nhiên, nội dung phỏng vấn anh cũng không liên quan đến tin tức dự án khu mua sắm. Chỉ bởi vì anh đẹp trai, nhiều tiền, trẻ tuổi lại có năng lực.

Nghe nói Tô Thành ngoại trừ thủ đoạn ngoại giao lợi hại, lớn lên lại không thua kém minh tinh màn ảnh chút nào, lúc anh đàm phán thì tài năng thiên phú càng được bộc lộ ra bên ngoài, anh còn từng là một trong tám cao thủ cờ vây cả nước. Nghe nói nữ minh tinh Hồng Ngọc đã từng theo đuổi anh, anh cũng từng cự tuyệt bốn mươi hai vị thiên kim, thế nhưng các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp vẫn khen ngợi anh là người ngay thẳng thật thà. Nghe nói Tô Thành cũng thường lấy tiền làm chút cống hiến từ thiện, nghe nói. . . .

Chính là bởi vì truyền thuyết về người đàn ông này quá hoàn mỹ, mà người đàn ông hoàn mỹ thì vĩnh viễn đưa đến nơi nào cũng đều là đề tài của các cô gái.

Ai bảo tạp chí Xuân Thuỷ của bọn cô phát hành sách báo dành cho phụ nữ đây? Những nữ độc giả kia chính là cơm áo gạo tiền của các cô. Vì để cho cơm áo gạo tiền cao hứng, chị Linh nói chỉ cần phỏng vấn được Tô Thành, tiền lương tháng này của cô liền tăng lên 40%.

Bốn mươi phần trăm!! Tám trăm tệ.

Lục Tiểu Hoãn cần viết, âm thầm nghĩ, nếu như mình có thêm tám trăm tệ, ít nhất cũng có thể đến siêu thị mua vài bộ quần áo xinh đẹp.

Không đề cập tới tám trăm tệ này, chỉ cần nói đến mấy chữ tám trăm là lại làm cô nghĩ tới đại gian thương trong trò chơi.

Đều là người giống nhau, lại chênh lệch lớn như vậy, một người ở trong trò chơi làm ăn phi pháp lấy tám trăm tệ của cô, một người khác lại có thể cho cô tám trăm tệ.

Nhưng phải làm sao mới có thể làm cho người đàn ông kia đồng ý tiếp nhận phỏng vấn đây? Gọi điện thoại liền bị tắt máy, gửi email lại bị xem là đồ bỏ đi, rồi còn bị gửi trả lại, đơn giản là Lục Tiểu Hoãn hết đường xoay sở.

Chạy đến trang web công ty Quang Đông tùy tiện dò tìm một chút, lại phát hiện bộ nhân viên công ty Quang Đông đang tuyển năm người thư ký hành chính, yêu cầu phải là phái nữ. Nội dung công việc tương đối đơn giản, nhưng ghi chú đặc biệt là phải làm thêm giờ. Nếu như phải làm thêm giờ, vậy nhất định là chạy chân cho người bận rộn nhất trong công ty, mà người bận rộn nhất công ty chính là. Đột nhiên đầu óc Tiểu Hoãn chuyển động, lấy ra sơ yếu lý lịch của mình sửa đổi một chút, sau đó chạy đến bưu điện sử dụng cách nhanh nhất gửi đi.

Kết quả ngày thứ hai cô nhận được điện thoại công ty Quang Đông gọi đến, muốn cô tới phỏng vấn.

Từ trong tủ quần áo tìm bộ đồng phục phỏng vấn gò bó mặc vào, sáng sớm Tiểu Hoãn liền chạy về tạp chí xã báo cáo với chị Linh.

Mặc kệ là có nhìn thấy Tô Thành hay không, có cơ hội phỏng vấn đồng nghĩa với việc đã hoàn thành bước đầu tiên bước vào công ty Quang Đông.

Chị Linh nhìn cô nửa ngày, lúc này mới đứng dậy vỗ bả vai cô: “Tiểu Hoãn, chị không nhìn lầm em.”

Cô đảm đương trọng trách trên lưng bắt đầu lên đường, biên tập Tiểu Tuyết gọi cô lại.

Nhìn một chút áo sơ mi trắng, quần tây đen Tiểu Hoãn mặc trên người, cô hơi nhíu mày nói: “Tiểu Hoãn, em không thể mặc như vậy mà đi được.”

Như vậy không được sao? Tiểu Hoãn cúi đầu sửa sang lại quần áo của mình, cô mặc bộ này rất lady rất nghiêm túc mà, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu phỏng vấn.

“Em ăn mặc như vậy không có tư vị nữ nhân chút nào, ví dụ như thế này.” Tiểu Tuyết tùy tiện rút ra một quyển tạp chí, lật tới hình người mẫu tuyên truyền.

Tiểu Hoãn liếc nhìn, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Đại mỹ nữ tóc quấn nhuộm màu rượu đỏ, vai lộ hết ra ngoài, mặc váy ngắn đến không thể ngắn hơn, khoả ngực, còn mang giày cao gót ít nhất mười cm.

Cô im lặng nhìn Tiểu Tuyết, làm ơn đi, cô là đi phỏng vấn chứ không phải đi bán rẻ tiếng cười.

“Tiểu Hoãn, em không biết công ty này có bao nhiêu MM độc thân muốn vào đâu, lần này đặc biệt chỉ rõ là chỉ tuyển phái nữ, nhất định là muốn tuyển mỹ nữ.” Tiểu Tuyết kích động khua tay múa chân, “Em ăn mặc tiết kiệm như vậy, có lẽ ngay cả cửa thứ nhất cũng không qua được, vậy những thứ em chuẩn bị không phải là mất trắng sao.”

Lời Tiểu Tuyết nói không phải là không có đạo lý, nếu như muốn tuyển cái loại thư ký bảo thủ đó làm thư ký, làm sao phải yêu cầu là chỉ tuyển phái nữ đây?

Cuối cùng sau khi chị Linh phê chuẩn, phụ trách phục trang người mẫu trang bìa – Jessy và thợ trang điểm chuyên nghiệp trong tạp chí tiến hành cải tạo tạm thời cho Tiểu Hoãn, hai mươi phút ngắn ngủi liền đem

hình tượng bảo thủ vừa rồi thay đổi thành công; tóc cuốn ngang vai, khoé mắt trên đùa, môi anh đào mê người, thời trang của những cô gái bây giờ.

Khó khăn kéo kéo quần dài có chút chật chội, cô thật sự lo lắng cái quần này sẽ đột nhiên nứt ra. Tiểu Tuyết đứng bên cạnh khen ngợi cô thật đẹp mắt, nhanh chóng lấy điện thoại di động chụp cho cô mấy tấm.

Thời gian trôi qua quá nhanh, mới chớp mắt mà đã đến 9 giờ, thời gian phỏng vấn là 9 giờ rưỡi, Tiểu Hoãn cũng không để ý đến quần mình có thể đột nhiên nổ tung ra hay không, nhắc quần lên liền chạy ra ngoài.

Hô, may mắn không có trễ giờ.

Vừa đúng 9 giờ rưỡi, cô đã đứng ở bên ngoài cửa kiếng xoay tròn công ty Quang Đông.

Bên ngoài cửa thủy tinh là kiến trúc 10 tầng, mặc dù không giống CBD cao ngất trong mây có thiết kế nhấn mạnh độ cao tầng lầu một chút nào, nhưng nếu đứng ở dưới này nhìn lên sẽ cảm thấy công ty này thật sự có tiền đồ.

Lục Tiểu Hoãn hít sâu, tám trăm nhân dân tệ, tám trăm nhân dân tệ, tôi tới đây.

Phòng phỏng vấn nằm ở lầu bốn, các cô được hướng dẫn dẫn đến phòng chờ trong lầu bốn.

Tiểu Hoãn nhìn những thí sinh khác một chút, tất cả đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy, tình cảnh này không giống tới phỏng vấn, nhìn như thế nào cũng thấy giống tham gia tuyển chọn phi tần trong hậu cung.

Một đồng nữ nhân lú rú cái gì không ngừng, so sánh lẫn nhau xem trên mặt người nào phần mỏng hơn người nào một chút.

Bên cạnh cô là một cô gái mặc quần áo màu vàng rực rỡ đang cầm cái gương đi tới đi lui, nói với một cô gái trang điểm rất đậm: “Cô xem má tôi hồng chưa, CD, đặc biệt mềm mại.”

Trang điểm rất đậm vừa thoa môi son vừa liếc màu vàng rực rỡ: “Ô hô, má ơi, người ta cho tới bây giờ chưa từng đánh má hồng, đừng làm bộ nha!~”

Khoé mắt trộm liếc, xương gò má của hai người cũng đủ hồng.

Màu vàng rực rỡ nói: “Cô đang nói ai đó?”

Trang điểm rất đậm hừ mũi: “Người nào trả lời thì chính là nói người đó ~”

Trong lúc nhất thời, cô đột nhiên nhớ lại tám chữ “Xuân thu thời kỳ, trăm nhà đua tiếng”.

Chỉ một lát sau, có một người đàn ông bộ dáng trẻ tuổi đi vào, bắt đầu gọi tên, cô gái bị gọi đến liền đứng lên đi theo anh đi tới một phòng phỏng vấn.

Nhìn những cô gái xung quanh đang xem thường gương mặt của nhau, tất cả là vì muốn đi vào cái công ty này, nói thẳng ra chính là muốn về sau có thể câu được người đàn ông nào đó có điều kiện không tệ, thật là hao tâm tổn phí.

Đột nhiên, Lục Tiểu Hoãn cảm giác được lần phỏng vấn này chính là một cái lồng sắt lớn, mà các cô, đều là động vật tự chui đầu vào lưới.

Buổi biểu diễn còn chưa bắt đầu, mọi người đã ở trong lồng trình diễn thế giới động vật, tranh giành, chỉ vì có thể làm ình được nhiều đàn ông chú ý hơn.

Nghiêng đầu, yên lặng buồn bã thở dài, cô cũng là một con thú trong vườn thú, nhưng mà cô là vì hoàn thành nhiệm vụ! Cũng không phải vì đàn ông trong công ty này.

“Kim Hoa Tử tiểu thư, Lục Tiểu Hoãn tiểu thư.”

Đến phiên cô rồi sao? Kim Hoa Tử thì. . . .à, là tiểu thư màu vàng rực rỡ. Thật đúng là, người cũng như tên.

Thấy hai người đứng lên, thư ký gạt đầu, lấy tay làm dấu mời: “Hai vị mời ngồi chờ bên cạnh phòng phỏng vấn.”

Thì ra đến nơi này còn phải chờ nữa, ngồi ở bên ngoài phòng phỏng vấn, Tiểu Hoãn dùng sức suy nghĩ xem một lát nên hỏi Tô Thành mấy câu, nên hỏi thân phận trước hay là xem một chút coi có phải là Tô Thành hay không rồi hãy hỏi?

“Này, mỹ nữ, quần này cô mua ở đâu?” Đột nhiên màu vàng rực rỡ quan sát quần của cô.

Nhìn cô ấy một chút, không lên tiếng, tiếp tục suy nghĩ xem một lát nên nói lên yêu cầu phỏng vấn như thế nào.

“Mỹ nữ, quần này của cô không tệ, cô xem người tôi này, mặc dù cũng không xấu, nhưng mà quá rộng, không thể hiển thị được vóc người của tôi.”

Nhìn lướt qua, màu vàng rực rỡ quá chói mắt, không nhìn ra rộng mà còn chặt.

“Mỹ nữ, cô đang suy nghĩ gì vậy?” Màu vàng rực rỡ quơ quơ móng tay màu đỏ trước mặt cô.

Đang suy nghĩ chuyện quan trọng, nhưng mà không thể nói cho cô biết.

Nếu như lần này không thấy được Tô Thành thì làm sao bây giờ? Lần đầu tiên đi phỏng vấn liền bị ngâm nước nóng! Tám trăm tệ ngâm nước nóng! Tín nhiệm và kỳ vọng chị Linh dành cho cô. đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay, áp lực thật là ghê gớm.

Màu vàng rực rỡ khê đầy cô: “Mỹ nữ, cô không cần khẩn trương như vậy, nếu sợ thì đừng nộp đơn.”

“Ai nói tôi muốn nộp đơn!” Tiểu Hoãn tức giận nghiêng người nhìn cô ta.

“Không nộp đơn, không nộp đơn tới đây làm gì?” Màu vàng rực rỡ dùng sức nháy hàng mi cong dài, “Cô tới tìm đàn ông sao?”

“Cô mới tìm đàn ông, tất cả các cô đều tìm đàn ông!”

Hình như màu vàng rực rỡ không nghĩ tới Tiểu Hoãn sẽ nói ra một câu như vậy, lúng túng cười cười không nói thêm gì nữa.

Một lát sau.

“Vậy rốt cuộc cô tới đây làm gì?” Cô ta vẫn muốn biết.

Hít sâu, hít sâu, đem tức giận sắp bộc phát ra khỏi lồng ngực đè nén xuống, Tiểu Hoãn cười cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Kim tiểu thư, cô muốn biết?”

Kim Hoa Tử dùng sức gật đầu.

“Tôi là tới.”

“Kim Hoa Tử tiểu thư, xin bước vào phòng phỏng vấn.” Nam thư ký trẻ tuổi từ trong phòng đi ra, làm dấu mời với Kim Hoa Tử.

Về mặt Kim Hoa Tử tiếc hận nhìn Tiểu Hoãn, lại nhìn nam thư ký, cuối cùng vẫn là nhanh chóng nói với Tiểu Hoãn: “Một lát nữa nhớ nói cho tôi biết.” Sau đó vẫy vẫy tóc, uốn ngược đẩy cửa đi vào.

Im lặng lác đác, cô gái này quá mạnh mẽ, chẳng lẽ không nhìn ra là cô không muốn nói chuyện sao.

“Lục Tiểu Hoãn tiểu thư?”

“Ừ, là tôi.” Cô vội vàng đứng lên mỉm cười với nam thư ký, tới tới, rốt cuộc thì thời khắc khẩn trương cũng tới.

Nam thư ký lễ phép nói: “Lục tiểu thư, cô có thể về trước.”

A, có thể trước. trở về, trở về!!

Tại sao? Cô còn chưa phỏng vấn mà!

“Đây là ý tứ của quản lý công ty chúng tôi.” Nam thư ký xin lỗi cười cười, “Ngài ấy nói cô thích hợp những chức vụ có tính khiêu chiến hơn, lần này rất xin lỗi.”

Nhưng cô còn chưa nói ra thân phận của mình, còn chưa có phỏng vấn được Tô Thành.

“Cái đó, có thể cho tôi nói chuyện với quản lý của anh một chút hay không?” Gương mặt Tiểu Hoãn nín hót cười với thư ký.

Nam thư ký lắc đầu: “Thật xin lỗi, quản lý không cho phép tôi tự tiện dẫn người đi vào, nếu không sẽ bị xử phạt.”

À. nếu là như vậy, cô có thể nói gì, cũng không thể làm khó thư ký, phải không?

Nam thư ký quay đầu lại từng bước từng bước đi vào trong thang máy, không cam lòng, cô vô cùng hết sức không cam lòng!

Tại sao có thể như vậy? Cô khổ tâm bày ra con đường phỏng vấn như thế này, còn chưa có bắt đầu liền bị người ta đánh đòn cảnh cáo đập chết ngoài cửa.

Dầu gì thì cô cũng công tác được hai năm rồi, nhưng giờ khắc này, cho dù công tác bao nhiêu lâu cũng không quan trọng, quyền sinh sát đều nằm trong bàn tay người khác, đề bẹp con tôm nhỏ như cô từ đầu đến đuôi.

Vô cùng đau buồn đi ra khỏi cửa công ty Quang Đông, được rồi, vườn thú, người thật làm đau lòng của ta.

Nam thư ký gõ một cánh cửa, một giọng nói từ tính trầm thấp vang lên: “Vào đi.”

Anh cung kính đi vào, nói với một người đàn ông tuấn tú: “Vị Lục tiểu thư kia đã rời đi.”

Người đàn ông tuấn tú gật đầu: “Tốt, Tiểu Chu. Giúp tôi mời vị tiên sinh kia vào.”

Tiểu Chu cung kính khom lưng, đi ra ngoài lần nữa.

Người đàn ông nhìn lý lịch tóm tắt trên bàn, cô bé trong hình kia nhìn thế nào cũng giống như học sinh ngây thơ chưa lớn. Nhớ lúc anh vừa bước qua phòng chờ, nghe cô hung ác găm nhẹ với những cô gái bên cạnh, anh như suy nghĩ đến điều gì làm cho đôi mắt đẹp và khoẻ môi cười cười. Chuyện tuyển sinh này anh không có hứng thú, nhưng mà một cô gái vô cùng nóng nảy như vậy, không thích hợp với công việc thư ký áp lực như bây giờ. Mặc dù anh cũng không bài xích tính cách như thế này.

Lúc này, cửa phòng vang lên lần nữa, nhưng anh còn chưa nói mời vào, một giấy tiếp theo người ngoài cửa liền đi vào, nhìn anh nở một nụ cười thật tươi: “Hi, Tô Thành.”

7. Chương 7

Chương 7 – Hung hăng cho anh một kiếm

Lục Tiểu Hoãn nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô hao tâm tổn phí muốn phỏng vấn Tô Thành. Lại ngay cả mặt mũi còn chưa nhìn được, ghế phỏng vấn còn chưa ngồi nóng liền bị người ta nói cô thích hợp với những chức vụ khác hơn, còn bị mời trở về.

Mặc dù đã sớm dự đoán được sẽ không dễ dàng nhìn thấy Tô Thành như vậy, nhưng không nghĩ tới còn chưa phỏng vấn đã bị mời ra ngoài.

Như vậy thật là tệ, rõ ràng là cô nhìn thấy ánh mặt trời hy vọng ở đối diện ngoắc ngoắc với mình, kết quả đột nhiên lại vấp ngã, ngay cả mười mét còn chưa đi qua; đủ xui xẻo.

Chị Linh nói: lần này thất bại, còn có lần khác, dù sao không phải chuyện nào cũng thuận lợi.

Tiểu Hoãn rất cảm kích chị Linh, cũng cảm kích những người trong tạp chí xã, không có lấy từ ngữ lạnh lùng đả kích cô, ngược lại còn an ủi khích lệ cô.

Dù sao ở xã hội này, không phải ai cũng nguyện ý vì sự thất bại của bạn mà bày tỏ tiếc hận, có thể không bị chế nhạo đã là ngoại lệ rồi.

Cho nên ý chí chiến đấu của cô lại sôi trào, cô quyết định, mặc kệ là như thế nào cũng phải phỏng vấn Tô Thành, không phải là vì tám trăm tệ kia, mà là vì mười một người ủng hộ cô trong tạp chí xã Xuân Thuỷ.

Nhưng, buổi tối khi Lục Tiểu Hoãn vừa về đến nhà, mẹ Lục lại nói một hơi làm cho ý chí chiến đấu của cô biến mất hoàn toàn.

Vừa vào cửa, Lục Tiểu Hoãn lập tức xách túi kéo quần dài, đang muốn vội vàng chạy về phòng ngủ, kết quả lại bị mẹ Lục bắt được: “Đứng lại, xoay người lại.”

Cô vô cùng cứng ngắc từ từ xoay người, trên mặt còn có nụ cười vô cùng nịnh hót: “Mẹ.”

Mẹ Lục vây quanh cô, tỉ mỉ quan sát từ đầu đến chân, đột nhiên hai tay chống nạnh nhìn trần nhà cười to: “Ha ha ha, con gái tôi thật là xinh đẹp!”

Tiểu Hoãn chỉ cảm thấy trên trán mình xẹt qua ba vạch đen.

Hừ chết cô, cô còn tưởng rằng mẹ sẽ phê bình quần áo mình đang mặc. Bởi vì lúc trước ở trước cửa chung cư có khai trương một quán lẩu, lại có hai cô gái mặc sườn xám xẻ tà tiếp khách, phát tờ rơi cho cha, sau khi về nhà mẹ Lục liền gân cổ họng nói với cha cô: “Ông là lão già không đứng đắn, thấy cô gái quần áo không chỉnh tề liền đi tới, làm cho con gái và tôi mất thể diện!” Từ đó về sau, mỗi khi ra cửa, chỉ cần là chỗ nào có phụ nữ, cha nhất định đi ở phía sau mẹ, hơn nữa mắt nhìn thẳng, mục đích chính là muốn biểu đạt sự trung thành trong tình yêu của mình dành cho bà.

“Con gái à, cuối cùng con cũng hiểu được nỗi khổ tâm của mẹ. Con gái chính là phải ăn mặc xinh đẹp một chút mới có đàn ông thích.” Mẹ Lục hình như rất hài lòng với quần áo hấp dẫn hợp một của cô, mắt nhắm lại, cười nói: “Đi, gọi cha con, buổi tối chúng ta đi ăn tiệm.”

Đi ăn tiệm? Khó có khi mẹ đột nhiên hăng hái như vậy, cô lập tức gạt đầu: “Vậy con đi thay quần áo.”

“Không cần thay, mặc cái này đi.” Mẹ nắm cánh tay đang muốn rời đi của cô, kéo cô ra ngoài cửa.

“Mẹ, tính ăn ở đâu?”

Mẹ Lục hắc hắc vui lên: “Còn ở đâu nữa? Đương nhiên là quán lẩu trước chung cư của chúng ta, hôm nay lúc mẹ với thím ba con trở về, thấy trước cửa tiệm có một bảng hiệu.”

Bảng hiệu? Bảng hiệu gì?

“Cái gì mà liên hoan công ty, mẹ và thím ba của con nhìn lên từ bên ngoài cửa sổ, nhìn thấy bên trong có rất nhiều người đàn ông trẻ tuổi. Đây so với hên hò còn nhanh hơn.” Mẹ Lục hài lòng quét mắt nhìn cái môn bị băng bó rất chắc của cô, “Quần này thật tốt, mẹ rất biết nuôi con gái mà.”

Lục Tiểu Hoãn hoàn toàn lên rồi, thì ra không phải vì đi ăn cơm, thì ra đã biến thành con gái mình đi tìm đàn ông.

Hai người mẹ đã về hưu ghé sát vào bên ngoài cửa sổ thủy tinh, nhìn đàn ông trẻ tuổi bên trong. cô thật hết ý kiến.

“Mẹ, nói ẹ biết chuyện này?” Cô nhăn nhó ghé sát vào lỗ tai mẹ mình.

“Nói!” Hôm nay mẹ Lục thân thiết với con gái hơn mọi ngày.

“Cái đó, thật ra thì.”

“Cái gì?? Con tối kỳ kinh nguyệt!” Mẹ Lục kích động nhìn con gái, nụ cười hài lòng trên mặt lập tức biến mất.

Kỳ kinh nguyệt của Lục Tiểu Hoãn không có theo quy luật, thỉnh thoảng thì sớm một chút hoặc là trễ một chút đều là chuyện bình thường. Thời điểm cô học trung học, nữ sinh cùng lớp mỗi khi tới cái đó đến lớp đều khoẻ mạnh như hổ, nhưng cô nhất định phải viết đơn xin nghỉ. Cô thuộc về cái dạng mỗi tháng đặc biệt mệt mỏi, ngay cả đi còn đi không được. Tình huống như thế này của cô, mẹ Lục đương nhiên là biết, nhưng mà điều này cũng không có biện pháp điều trị, bác sĩ luôn nói một câu như vậy: “Sau này kết hôn sinh con là tốt hơn.” Cũng may, mẹ Lục chăm sóc con gái rất là tỉ mỉ, nước đường đỏ, túi ấm, gà hầm cách

thuỷ A Giao. Cho nên Tiểu Hoãn luôn xem mấy ngày đó làm thành ngày nghỉ, suy nghĩ mặc dù không thể bay nhảy chạy loạn, nhưng mà có thể đúng lý hợp tình không đi học, cũng đáng.

“Mẹ với thím ba đã hẹn chỗ rồi, mẹ với cha con phải đi.” Về mặt mẹ thất vọng nhìn con gái khó có khi ăn mặc quần áo xinh đẹp, mẹ Lục thở dài: “VẬY CON Ở NHÀ NGHỈ NGƠI ĐI, MỘT LÁT NỮA MẸ ĐEM THỨC ĂN VỀ CHO CON.”

Tiểu Hoãn bình tĩnh gạt đầu, vô cùng khoé léo đưa mắt nhìn cha và mẹ đang đi ra khỏi cửa.

Nhìn thấy mẹ vô cùng không tình nguyện quay đầu lại, từng bước từng bước đi ra khỏi cửa, cô cũng có chút ngưỡng ngừng vì lời nói dối của mình, nhưng mà cho dù có nói như thế nào, mẹ mình mặc dù hay cầu nhàu một chút, thấy đàn ông trẻ tuổi liền hận không thể đem mình bán đi; nhưng mà dù sao mẹ vẫn muốn tốt ỉnh. Giống như lời kịch đã từng thịnh hành trên truyền hình những năm 80: mẹ cũng chỉ hy vọng con có một mái ấm hạnh phúc thuộc về mình.

Nhưng mà con ngựa quy nhất con ngựa, so với đeo túi mặc váy đi đến quán lẩu tiêu mất 30 tệ, cô vẫn nên làm ẹ tạm thời thất vọng.

Giống như là theo thói quen mở máy tính, vừa thay quần áo vừa lấy từ dưới giường ra một túi bánh quy 3+2 hiệu Khang sư phụ.

Vừa vào trò chơi liền phát hiện Tiêu Bạch không có đăng nhập, cô vừa ăn bánh bích quy vừa làm nhiệm vụ.

Thật ra thì âm nhạc và hình ảnh trong Đảo Đào Hoa rất đẹp, mỗi lần cô gặp phải chuyện gì không hài lòng, liền có thói quen mở âm nhạc trong trò chơi ra đánh quái, làm một chút nhiệm vụ. Cảm giác rất buông lỏng. Có người nói chơi trò chơi là một chuyện rất lãng phí thời gian, trước kia cô cũng cho là như thế. Nhưng kể từ khi Tiêu Bạch lôi kéo cô vào trong trò chơi, cô liền cảm thấy chơi trò chơi so với việc xem TV hoặc tán gẫu QQ còn có ý nghĩa hơn, nhưng mà những thứ đó đều là một loại nhàn rỗi trong thời gian rảnh rỗi, nhẹ nhàng thưởng thức cuộc sống.

Chợt nhớ đến ngày đó gặp được Hứa Tiên, liền không nhịn được bật cười, nhắc tới cũng thật kỳ lạ, cái người tên là Hứa Tiên, kể từ khi cô thêm cậu ta vào danh sách bạn tốt cũng chưa từng thấy cậu login.

Đầu năm nay, muốn gặp người thú vị cũng không dễ dàng, ở trong trò chơi cũng giống vậy.

Lúc cô nghĩ như vậy, liền không ngờ mình lại truyền tống đến Giản Vân sơn.

Truyền tống là chức năng di chuyển nhanh, giúp người chơi di chuyển từ vị trí này đến vị trí khác trên bản đồ.

Từ trên bản đồ Tiểu Hoãn tìm đến gần bờ sông, có thể nghe được âm thanh nước chảy róc rách, ngồi dưới nhánh cây đại thụ chấp chờn.

Cô lấy ra ngọc bài màu tím từ trong tủ đồ, cẩn thận suy nghĩ.

Xoa xoa ánh mắt, lúc này mới phát hiện phía trên đã khắc bốn chữ: Khanh Gốc Giai Nhân.

Bất đắc dĩ cười cười, lúc nào thì heo Tiểu Bạch nhiều chuyện như vậy, còn bày đặt nói chuyện văn Chương. Cô cứ nghĩ là cậu sẽ khắc lên đó những chữ như: Tiểu Hoa đặc biệt xinh đẹp, hoặc là Hoa cô nương người mạnh khoẻ, vân vân, tóm lại toàn là những lời nói cực kỳ muốn ỏi. Bốn chữ này, làm cho cô có chút ngoài ý muốn.

Khanh Gốc Giai Nhân. giống như là hiểu cái gì, cô dùng sức nhú mày, heo Tiểu Bạch, cậu thật giỏi, ý là nói cô không phải là giai nhân đúng không?

Lục Tiểu Hoãn cô mặc dù không phải là cái loại trong sáng xinh đẹp lung linh, nhưng mà dầu gì cũng là bạn bè bốn năm của cậu ta.

Giận dữ cắn bánh bích quy, hừ, đánh quái đi.

Trong nháy mắt, tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên ung dung thản nhiên biến thành bạch y cô nương đeo kiếm.

Ai, có phải tất cả con gái đều có thể biến thành bộ dáng mình yêu thích?

Dù sao cô cũng thích đối tới đối lui, nhưng mà chỉ là giả bộ ở trong trò chơi, còn trong cuộc sống thực tế, cô trải qua mười mấy năm vẫn đơn thuần như một ngày.

Đột nhiên, mắt cô loé lên, hình như có người mới vừa chạy qua, cô sững sờ, sau đó lập tức phản ứng nhanh chóng chạy theo bóng dáng kia.

Địa hình Giản vân sơn cũng không phức tạp, nhưng mà cao thấp đều có cỏ thụ và bụi hoa, rất dễ dàng tìm không ra Nam Bắc.

Cũng thật là kỳ lạ, cho tới bây giờ cô cũng chưa nhìn thấy nhà chơi khác ở trong Giản vân sơn, lúc này lại nhiều hơn một người, đầu tiên là nhìn thấy Hứa Tiên, mới vừa nãy thì không biết là ai, chạy trốn thật là nhanh.

“Người mới vừa rồi đi đâu rồi?”

Tay phải Lục Tiểu Hoãn dùng sức nhấp chuột đổi góc độ, cô không phát hiện thân thể mình cũng tự chủ đi theo bản đồ.

Người kia chạy trốn quá nhanh, cô có thể xác định người đó chính là cao thủ trong trò chơi, bởi vì chỉ có cao thủ mới có thể chạy trốn lưu loát như vậy. Chơi trò chơi cho đến bây giờ cô vẫn nhấp chuột để đi bộ.

Đột nhiên! Cô nhìn thấy người kia dừng lại, chỉ có cái tên trên đầu nhân vật là kích thích ánh mắt của cô.

Không phải là. . . . không phải là. . . . không phải chứ, người đó đứng ở bụi hoa rất cao, lại gần sẽ thấy rõ ràng hơn.

Càng chạy càng gần, mắt thấy mình sắp nhìn thấy cái tên kia, người đó đột nhiên lại hoạt động, tên nhân vật hiện ra trước mắt cô vô cùng rõ ràng.

Phi Thành Vật Nhiều!!

Tiểu Hoãn nheo mắt nhìn xéo màn ảnh, tốt, đại gian thương! Thiên đường có cửa anh không đi, địa ngục không lối lại xông vào! Hôm nay cô phải cho anh biết cái gì gọi là tiền không nên lấy thì không thể lấy!

Tay trái dùng sức nhấn phím W trên bàn phím, cho nên Tiểu Hoa Tiểu bá vương chạy nhanh hơn bình thường, hướng phía anh thẳng tới.

Khẩn trương nhìn chằm chằm màn ảnh, chỉ sợ đột nhiên anh lại chạy trốn, nhưng mà người kia từ đầu đến cuối vẫn không có chuyển động.

Rốt cuộc gần trong gang tấc, Tiểu Hoãn hừ cười, đoản kiếm chuyển động thật nhanh, trong nháy mắt hiệp sĩ cao lớn lập tức ngã xuống đất.

Đồng thời hệ thống cũng gửi cho cô một cảnh cáo: [Hệ thống] Bạn giết hại dân chúng vô tội, trị giá tội ác tăng lên 1+.

[Hệ thống]: thông báo của hệ thống.

Mấy giây ngắn ngủi, giống như là trải qua cái việc làm tày trời nào đó, Tiểu Hoa Tiểu bá vương đi vòng quanh thi thể vừa mới ngã xuống, hơn nữa còn ở kênh gần cười đắc ý.

“Ha ha ha, đại gian thương, anh cũng có ngày hôm nay!”

Lục Tiểu Hoãn đắc ý kéo ghế đứng lên, ở trong phòng nhỏ của mình vỗ bốp bốp, hơn nữa còn khoa trương múa vài điệu múa kỳ quái nào đó.

Cô ngày chờ đêm đợi cuối cùng cũng đợi được đến giờ phút này, thậm chí cô còn cảm thấy có lẽ là ông trời đang cho cô ám hiệu, để cho ngày mai cô đối vận, hay là cô nên lập tức đi mua mấy tờ vé số!

Phi Thành Vật Nhiều ơi Phi Thành Vật Nhiều, cho tôi xem một chút anh sẽ làm cái gì bây giờ.

Hưng phấn dựa sát vào máy tính, lập tức nhìn thấy gian thương này gửi tới đối thoại tán gẫu, khoé miệng không nhịn được cười lại.

Phi Thành Thông Nhiều nói với bạn: “Đại tỷ, tại sao cô lại giết tôi?”

Trong tiếng Trung chữ viết lệch một hoặc hai nét là thành chữ mới, ở đây Tiểu Hoãn đã nhìn lầm, Phi Thành Vật Nhiều() và Phi Thành Thông Nhiều() viết tương tự như nhau.

Phi Thành Thông Nhiều nói với bạn: “Đại tỷ, từ trước đến nay tôi thỉnh thoảng liền tới nơi này luyện kỹ năng! Từ xưa đến nay chưa từng đánh lén cô mà!”

Cái tên gian thương này, nhìn như thế nào cũng thấy giống như không phải là chính chủ.

Cô hừ một tiếng, viết chữ trả lời: “Chính là giết anh, anh là đại gian thương, ai cho anh không cho tôi trả lại hàng! Anh cho rằng mình đứng hàng thứ nhất bảng xếp hạng tài phú là có thể tùy tiện ăn tiền dân đen sao? Thiên hạ cũng không có rơi xuống cơn mưa bánh hạnh nhân tốt như vậy.”

Phi Thành Thông Nhiều: “_ , đại tỷ, cô nhận lầm người rồi, 555555”

55555 = wu wu wu wu wu, đọc lên nghe giống như tiếng khóc.

Tiểu Hoa Tiểu Bá Vương: “Nhận lầm, anh cho rằng tôi mù chữ có phải hay không?”

Phi Thành Thông Nhiều: “Thỉnh thoảng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng không làm thương nhân đại thần, thỉnh thoảng làm Tiểu Thông Thông ~”

Tiểu Hoa Tiểu Bá Vương: “Tiểu Thông Thông, còn tôi là Tiểu Miêu Miêu đây.”

Phi Thành Thông Nhiều: “Thỉnh thoảng cũng làm Tổ Chân Oa, thương nhân đại thần có tên là Phi Thành Vật Nhiều, còn tôi là Phi Thành Thông Nhiều.”

Không nhìn ra có gì khác nhau.

Phi Thành Thông Nhiều: “(> <, còn=”” nữa,=”” thỉnh=”” thoảng=”” còn=”” làm=”” thông=”” nữa!=””>

Đột nhiên cô cảm thấy mặt mình cứng ngắc, cô để sát vào nhìn một chút.

Nửa ngày sau, Lục Tiểu Hoãn thấp giọng kêu một câu: “Tôi khinh!”

8. Chương 8

Chương 8 – Em muốn cầu hôn tôi sao?

Thật rãnh rỗi, bắt chước tên người khác làm gì?

Tiểu Thông Thông nói: “Đại tỷ, thỉnh thoảng làm giống thương nhân đại thần người người ái mộ, như vậy sẽ bày tỏ được sự ủng hộ và nhiệt tình yêu thương mà tôi dành cho anh ấy.”

Mắt nhú lại, phát hiện trên đầu Tiểu Thông Thông còn chĩa vào một bang phái tên là: Hoa Lệ sùng bái.

Trong trò chơi này tên bang phái kỳ lạ như thế nào cũng có, nhưng mà tên của cậu ta tương tự tên của gian thương, bây giờ còn hợp với cái Hoa Lệ sùng bái này nữa.

“Bang phái của mọi người có nhiều người sao?” Đột nhiên cô nói sang chuyện khác.

Tiểu Thông Thông vừa nghe cô hỏi về bang phái của mình, lập tức cao hứng phấn khởi: “Nhiều người nhiều người, có 30 người! Hơn nữa thỉnh thoảng cũng đổi khẩu vị yêu thích Chính Thái và Loli!”

“À~ nói như vậy, mọi người cùng sùng bái ai đó sao?”

“Dĩ nhiên là thương nhân đại thần!” Tiểu Thông Thông kích động điều khiển hiệp sĩ nhảy nhảy tại chỗ.

“Đại tỷ, cô không biết đâu, đại thần đối với những thành viên trong bang rất tốt, còn miễn phí làm vũ khí ọi người đó!”

Ừ? Không nghĩ tới gian thương kia còn có thủ đoạn như vậy, ngay cả chiêu hấp dẫn bằng vật chất cũng lấy ra sử dụng, bọn nhỏ mù quáng, ánh mắt của các em đều bị trét lại rồi.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương tức giận nói: “Một gian thương có cái gì tốt mà sùng bái.”

Tiểu Thông Thông nói: “Không phải đâu, đại tỷ, thương nhân thật là lợi hại.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương lấy ra đoản kiếm, khê mỉm cười: “Cậu nói ai thật là lợi hại?”

Tiểu Thông Thông lập tức bò lổm ngổm ngã xuống đất: “Dĩ nhiên là đại tỷ lợi hại nhất! _ ”

“Ngoan.” Lúc này Tiểu Hoãn mới hài lòng cất đoản kiếm vào.

Không thèm nhìn vẻ mặt đau thương của Tiểu Thông Thông, cô lấy ra một cái bánh quy dùng sức nhai nhai, một ý nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Tuy nói là giết lầm, nhưng mới vừa rồi, trong nháy mắt cô cho rằng cậu ta thật sự là thương nhân, cái loại tâm tình thoả mãn vui vẻ không lời nói nào có thể hình dung được. Huống chi sau khi nói chuyện phiếm với Tiểu Thông Thông, cô phát hiện chinh phục người ái mộ của kẻ địch càng phần chần hơn chuyện giết chết kẻ thù. Trên thế giới này gian thương sợ nhất chính là cái gì? Sợ không ai mua đồ của anh! Trước tiên cô hoàn toàn có thể lay tỉnh quần chúng từng bị anh dụ dỗ, chỉ cần cô thu phục được mấy người như vậy, làm lung lay lực lượng quần chúng một chút, từ từ đi tới làm cho anh mẹ goá con cô, tiếp tục, anh sẽ bị cô lập bốn bề chỉ có thể quỳ lạy dưới chân cô. Chuyện này so với giết anh một vạn lần còn hả giận hơn, vừa có thể kéo tới quần chúng ủng hộ mình, lại có thể hung hăng đả kích gian thương, làm cho anh không có biện pháp ở trong trò chơi này giả mạo lừa gạt. Một công đôi chuyện!

“Tiểu Thông Thông à.” Cô phá lệ gửi đi gương mặt tươi cười dịu dàng.

Tiểu Thông Thông giật mình, run rẩy trả lời: “Đại, đại tỷ, cô muốn làm gì?”

“Đến đây, thêm tỷ tỷ vào bang phái của các người, tỷ tỷ thích nhất chính là Chính Thái và tiểu Loli.”

Oh oh, thì ra là như vậy ~, Tiểu Thông Thông ngây thơ vô cùng, ngay lập tức bắt được liên lạc với người trong bang, rất nhanh, cô liền nhận được thư mời gia nhập Hoa Lệ sùng bái do quản lý nhân viên bang phái gửi đến.

Lục Tiểu Hoãn di chuyển con chuột nhẹ nhàng nhấp [Gia nhập], lập tức xuất hiện nhắc nhở: Hoan nghênh bạn gia nhập bang phái Hoa Lệ sùng bái!

Từ trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, bày ra nguyên bản Vương Hi Phương trong Giá Thế Hồng Lâu, Tiểu Hoãn từ từ nâng khoé môi.

Gian thương, anh chờ đi, xem tôi như thế nào đem vị trí thương nhân số một của anh túm xuống.

Không lâu sau Tiêu Bạch liền login, hỏi cô ở đâu, lúc chạy tới nhìn thấy trên đầu cô xuất hiện cái tên bang phái Hoa Lệ sùng bái, bên cạnh còn đứng một người rất cung kính với cô, lập tức liền hiểu ý định của Tiểu Hoãn. Nói như thế nào, cũng là bạn tốt 4 năm, cậu lặng lẽ M cô: “Tiểu Hoãn, cậu không thể giận chó đánh mèo ăn hiếp những đứa bé này, bọn họ cũng không quen thương nhân số một mà.” Hay là nói ngọc bài này chính là đồ tốt, nhân tài nên biết phân biệt đồ tốt.

Tiểu Hoãn cô cũng biết mình không nên giận chó đánh mèo, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ một chút, tất cả mọi chuyện không hài lòng về anh đều bắt đầu từ ngọc bài. Oan có đầu nợ có chủ, nhìn thế nào cũng phải đem chuyện này gỡ bỏ mới được.

“Tiểu Hoãn à, anh có chuyện này muốn nói với cậu.”

“Ừ, nói.” Ngẩng đầu nhìn cánh cửa nhỏ trong phòng, cô đoán một lát nữa mẹ với cha mới về.

Tiêu Bạch gửi đến vô số gương mặt tươi cười, sau đó nói đúng chủ đề: “Vậy nè, tớ nghe Nhật Dạ Tiên Hưu nói Phi Thành Vật Nhiều ở bên trong tiệm vũ khí thành Thanh Phong, bọn họ mới đi tới đó nhìn anh ấy, nghe nói anh ấy còn mặc thời trang Vũ Y, chúng ta cũng đến đó nhìn một chút được không?” Thời trang Vũ Y trong Đảo Đào Hoa cũng không có cái thuộc tính gì, nhưng mà rất đẹp, hơn nữa nam hiệp sĩ mặc vào càng thêm đáng vẻ tiểu bá vương anh tuần bất phạm, mạnh mẽ hùng tráng.

Cái gì?? Không phải là Phi Thành Thông Nhiều??

“Heo Tiểu Bạch, cậu xác định mình không nhìn lầm phải không? Không phải là “Phi Thành Thông Nhiều” hay là “Phi Thành Thông Nhiều” đúng không? Cậu xác định là bốn chữ Phi Thành Vật Nhiều này sao?” Mới vừa rồi đã sai lầm một lần, giết lầm một đứa nhỏ, lúc này cũng đã đánh vào hệ thống nội bộ, dầu gì cũng là người trong một bang phái, nếu như là giết lầm người nữa, 30 đứa trẻ đó điên lên cuồng nước miếng cô thì sao, cô sẽ không chịu nổi.

Tiểu Bạch vỗ ngực nói: “Tiểu Hoãn, có khi nào anh lừa gạt cậu chưa? Thương nhân số một — Phi Thành Vật Nhiều đang ở trong trò chơi! Hắc hắc, cậu đi không? Nếu cậu không đi thì tớ đi một mình. . .” Cậu đoán cô sẽ đi.

“Đi! Tớ đi!” Gian thương tự mình đưa tới cửa, cô không đi làm sao mà coi được.

“Vậy được, cậu truyền tống đến nơi đó trước đi, anh nghe điện thoại xong đến liền.”

“Được——.”

Lục Tiểu Hoãn hít sâu, rốt cuộc giờ khắc này cũng tới, một lát nữa cô sẽ trở thành một thể hệ nữ hiệp mới. Một người không sợ quyền quý, dũng cảm nói ọi người biết thể nào mới là nữ hiệp thật sự!

Truyền tống đến thành Thanh Phong, phát hiện ở điểm truyền tống đến có rất nhiều đầu người đang nhón nháo.

Vô số tên nhân vật và đối thoại trước mặt tràn đầy cả màn ảnh. Cô bủ môi, đây là cái gì, ngay cả đường đều không tìm được.

Thành Thanh Phong không có quái, chỉ có NPC và một chút kỹ năng học tập, mở sạp bán để bán một vài thứ gì đó. Nói như vậy, trừ khi là trong túi không còn được hoàn bổ máu bổ lam, cô mới có thể trở về thành mua một đồng đồ, sau đó lại đi dã ngoại trên bản đồ đánh quái. Nếu như hôm nay không phải vì muốn vạch trần bộ mặt xấu xa của người nào đó, cô sẽ không tới nơi này. Nhưng mà, hôm nay, người tụ tập ở nơi này có phải là quá nhiều hay không? Chẳng lẽ hệ thống có cái gì hoạt động, chẳng lẽ là tặng gấp đôi kinh nghiệm sao?

NPC = Non Player Character, nhân vật game được hệ thống tạo ra để người chơi tương tác, đối thoại hay nhận nhiệm vụ.

Cô đang suy nghĩ có nên đi ra khỏi vòng du đạo chơi diễn đàn một chút hay không, đột nhiên ở trong số đám mây đối thoại thấy được một cái tên quen thuộc.

“Đại tỷ, đại tỷ, cô cũng tới sao?” Thì ra là Tiểu Thông Thông, “Đại tỷ, cô cũng đến xem thương nhân đại thần sao?”

Tiểu Thông Thông là Phi Thành Thông Nhiều.

Gương mặt Tiểu Hoa Tiểu bá vương trượt xuống ba vạch đen: “Ai nói là tôi đến xem anh ta, tôi là đi ngang qua.”

Còn chưa nhìn thấy gian thương thì vẫn phải giữ vững khiêm tốn, đừng bứt dây động rừng.

“Nhưng mà, nếu như đã gặp được cậu, tỷ tỷ cũng có thể cùng cậu, thuận tiện xem anh ta.”

Tiểu Thông Thông cao hứng lượn vài vòng xung quanh cô, hoàn toàn quên mấy phút trước bởi vì cậu khích lệ đại thần mà bị người nào đó lấy đoản kiếm ra uy hiếp.

Hai người đi theo dòng người, rốt cuộc cũng đi tới trước tiệm vũ khí, lại phát hiện những người đó cũng đi vào một con đường nhỏ bên cạnh.

Lục Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút, cũng di chuyển con chuột, đi theo.

Đáng tiếc là quá nhiều người, căn bản không thấy rõ phía trước là cái gì.

Đột nhiên khoé mắt nhìn thấy cái, không phải, là chữ, Tiểu Hoãn bận rộn ngồi thẳng người, hết sức chăm chú điều khiển con chuột.

Phi Thành Vật Nhiều, không phải là Phi Thành Thông Nhiều. . . .

Tiểu Thông Thông khó khăn đi theo bên cạnh cô, không biết tại sao, cậu có một loại cảm giác kỳ quái. Chẳng lẽ đột nhiên đại tỷ trở nên sùng bái đại thần sao?

“Đại tỷ, chẳng lẽ cô cũng yêu đại thần sao? ()”

Thật vui vẻ, đại tỷ mạnh mẽ và Tiểu Thông Thông đều giống nhau, là người ái mộ đại thần.

“Phi! Ai nói tôi thương anh ta?” Cô hận không thể học được như Phật Như Lai cầm một khối đá lớn đè anh ở phía dưới, sau đó làm cho anh ngoan ngoãn khạc ra tám trăm tệ kia.

“Cho nên?” Tiểu Thông Thông cũng không hiểu: đại tỷ không thương đại thần thì tại sao phải khổ cực chen vào trong dòng người như vậy, cậu vẫn luôn chỉ cần nhìn thấy đại thần ở xa xa là thoả mãn rồi.

“Là vì. . . .”

Đột nhiên phát hiện bốn chữ mà cô giận dữ đọc qua vô số lần đang ở ngay phía trước, tay cô nhanh nhẹn, liền đem một câu gửi đi trong kênh tán gẫu.

“Tỷ tỷ muốn tiêu diệt anh ta!”

A!! Tiểu Thông Thông bị những lời của Tiểu Hoa Tiểu bá vương làm cho kinh sợ, không biết nên phản ứng như thế nào.

Thì ra là, đại tỷ đối với thương nhân đại thần mà cậu ái mộ hiểu lầm sâu sắc như vậy, nhưng mà đại tỷ à, cô nói như vậy sẽ bị một đám người chạy vào K đó. . . . Cậu muốn bảo vệ cô, nhưng mà đã không còn kịp rồi.

Kill = giết

Tiểu Hoãn đi vào trong tủ đồ lấy ra cái loa lớn, cái loa lớn này cũng tương tự như thông báo trên kênh thể giới vậy, sẽ trực tiếp hiện ngay phía trên mặt, hơn nữa còn là chữ đỏ, kích thước lớn!

Chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một mảnh đỏ thẫm, tên Tiểu Hoãn nhảy lên trên màn ảnh:

[Loa lớn] Tiểu Hoa Tiểu bá vương: Phi, Thành, Vật, Nhiều, anh, ra, đây, cho, tôi!!

[Loa lớn] Loa được mua tại cửa hàng, lời nói của người chơi sẽ xuất hiện nổi bật trên màn hình (trong truyện này), tất cả mọi người tại các sever đều có thể đọc được.

Mặt đất bằng phẳng bị một hồi loa lớn, làm kinh ngạc vô số quần chúng xung quanh.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương thuận lợi đi tới tận cùng bên trong, bởi vì dọc theo đường đi có quá nhiều người, căn bản không có chú ý. Chờ cô đi vào mới phát hiện, đây không phải là cái đường nhỏ gì hết, rõ ràng đi thông qua con đường nhỏ này sẽ đi đến sân đấu thể thao. Mà chỗ bây giờ cô đứng, chính là tâm điểm sân đấu thể thao! Mà cô phát hiện mình đang bị vô số, vô số, vô số tên người chơi bao vây ở chính giữa.

Khó khăn nuốt nuốt nước miếng, cô biết sẽ có người, nhưng không nghĩ tới sẽ có nhiều người như vậy.

“Tôi đi ra.”

Đột nhiên, cô nhìn thấy một người chơi đang đi về phía mình.

Đó là bạch y nam tử đeo kiếm, khí chất hiên ngang, tay áo lướt nhẹ, dáng vẻ kia, phảng phất như có gió mát lướt dưới chân, mây trắng bay lượn xung quanh anh. Rõ ràng chính là hình tượng hiệp khách bình thường không thể bình thường được nữa trong Đảo Đào Hoa, lại làm cho người ta suy diễn đến xuất trần thoát tục như vậy, lại có chút phóng khoáng nhìn rõ việc đời.

Trong nháy mắt cô còn nghĩ như thế này, hôm nay mình giả dạng thành bạch y nữ hiệp, xem ra đứng cùng với anh rất giống đôi tình nhân.

Chờ cô xem rõ cái tên trên đỉnh đầu người chơi thì không khỏi mặt đỏ tai hồng, thầm mắng mình nào tàn.

Bởi vì người chơi không phải là người nào khác, chính là cái người mà cô ghi hận từ đó đến giờ, mới vừa rồi còn dùng loa lớn rống rung trời gọi người ta ra đây — Phi Thành Vật Nhiều.

Khống chế lại suy nghĩ lệch lạc của mình, tận lực coi thường cảnh tượng đẹp có thể thay cơm này.

Tiểu Hoãn làm bộ không nhìn thấy chỗ dựa của anh.

Chỗ dựa của anh = cũng có nghĩa là trang phục + vũ khí + khí chất xung quanh anh.

Nhưng mà, ách, một bạch y nam tử xuất sắc như vậy, muốn không nhìn thấy cũng không phải là chuyện dễ.

Phi Thành Vật Nhiều: “Tôi đi ra, cô tìm tôi có việc?”

Người này, tại sao có thể, ngay cả chữ viết bình thường cũng làm người ta cảm thấy được mị lực đang tuôn trào là sao?

Tiểu Hoãn cảm thấy mệt mỏi, vốn là muốn vạch trần bộ mặt gian thương của anh, sẽ thuận lợi sao?

“Tôi.”

Xong rồi, Lục Tiểu Hoãn, cô lại ở ngay thời khắc mấu chốt như thế này rơi mất sự kiên định. Cô buồn bực cau mày, lúc này nên đánh đòn phủ đầu, vạch trần anh mới đúng!

“Tôi.” Nỗ lực nửa ngày, chỉ có thể đánh ra một chữ.

Bạch y nam tử yên lặng đứng bên cạnh nhìn cô, ánh mắt của mọi người xung quanh cũng đang chú ý nhìn bọn họ.

“Nói tiếp.”

Hai chữ này của anh đơn giản nhưng lại tràn đầy uy nghiêm, đánh rớt hoàn toàn tất cả chuẩn bị trước đó của cô.

Hai tay cô hoàn toàn mất khống chế, đánh ra một câu: “Tôi thật là vô cùng vô cùng ngưỡng mộ đại thần như anh!”

Mọi người xôn xao, sau khi có một người ái mộ, tiếp đến có một đám người vì quá khích mà ái mộ.

Một lát sau, anh mới gửi tới một câu: “Em ở đây cầu hôn tôi sao?”

“Khụ khụ —!!”

Thật bất hạnh, trong miệng Lục Tiểu Hoãn còn dư lại gần một nửa cái bánh, hoàn toàn bị mất ngen.

9. Chương 9

Chương 9 — Nhanh chóng cưới trong truyền thuyết (thượng)

Ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi, cầu hôn với một người đàn ông xa lạ, như vậy cũng được sao?

Coi như chỉ là ở trong trò chơi, cô cũng không có gan này.

Tuy nói Lục Tiểu Hoãn cô là phái nữ thời đại mới, nhưng mà trong xương trong tuỷ cô rất là truyền thống rất là bảo thủ, chuyện hôm nay không phải chỉ là tình huống khẩn cấp thôi sao.

Tiểu Hoãn quát lên, điên cuồng uống một ngụm nước, trước tiên làm trơn cổ họng, khôi phục trấn định rồi hãy nói tiếp.

Mắt đảo qua màn hình, lập tức lại phốc——! một tiếng, nước mới vừa vào trong miệng lập tức phun ra ngoài.

Bởi vì nước loé lên màn hình, cô nhìn thấy bạch y nam tử nói câu tiếp theo: “Có mang đồ cưới không?”

Gả, gả, đồ cưới!!

Cô vốn muốn nói là không có mang, nhưng bàn tay lại run run, đại não lẫn nữa mất khống chế đánh ra: “Bổ, bổ máu, được hoàn được không?”

Trên người cô không có đem theo vật gì tốt, nhưng mới vừa rồi gia nhập Hoa Lệ sùng bái thuận tay ở trong sạp bán ngoài thành khác mua 1000 viên, tiêu hết 50 kim bảo, có thể nói là vừa mới ra lò.

“Được hoàn của tôi tương đối nhiều, 1000 viên.” Cô sợ anh hiểu lầm mình hẹp hòi, vội vàng bổ sung thêm một câu.

Một lát sau, Phi Thành Vật Nhiều mới chậm rãi nói: “Có thể.”

Lần này, người chơi vây quanh xem náo nhiệt càng thêm có cơ hội hoá đá. Bởi vì hai người bọn họ ở khu vực trước mặt nói chuyện phiếm, những người bên cạnh không nói một lời nào nhìn chăm chăm hai người bọn họ, có thể nói là ngay cả dấu chấm câu cũng không đánh vào. Nếu như bọn họ không nhìn lầm, mới vừa rồi, cái người Tiểu Hoa Tiểu bá vương này cầu hôn thương nhân đại thần rất ác liệt, còn đem được hoàn bổ máu trong tủ đồ của mình làm thành đồ cưới.

Cực kỳ thần kỳ nhất chính là, thương nhân đại thần cứ như vậy mà đồng ý lời cầu hôn??

Trong khoảng thời gian ngắn, khu vực trò chuyện cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh như thế này là bởi vì người chơi có mặt ở hiện trường đang điên cuồng tiến hành tự tán gẫu.

[Tư tán gẫu] XXX nói với XX: anh em, tôi thật không nghĩ tới Phi Thành Vật Nhiều sẽ đồng ý lời cầu hôn!

[Tư tán gẫu]: Cửa sổ chat mà chỉ người gửi và người nhận đọc được.

[Tư tán gẫu] XX nói với XXX: tôi cũng vậy, Lão Tử ghen tỵ hần!

[Tư tán gẫu] YY nói với YYY: 5555555, người ta thật là khổ sở, đại thần muốn kết hôn!

[Tư tán gẫu] YYY nói với YY: a a a!! Không phải là thật đúng không? Thỉnh thoảng sùng bái đại thần! Thỉnh thoảng không hy vọng anh ấy kết hôn.

[Tư tán gẫu] ZZZ nói với ZZ: cái cô gái đó là ai vậy? Đã sớm quen biết với đại thần sao?

[Tư tán gẫu] ZZ nói với ZZZ: biết cái rắm, ả đó còn muốn độc chiếm đại thần, tiện nhân! Ắ là người không biết xấu hổ # %. (bởi vì mắng thô tục, hệ thống tự động che giấu.)

Rốt cuộc đại não của Lục Tiểu Hoãn cũng thanh tĩnh lại, hai tay chọt vỗ lên gương mặt của mình. Tại sao lại phát triển thành như vậy? Rõ ràng là cô tới vạch trần gương mặt thật của gian thương, kết quả lại biến thành cô cầu hôn anh, còn lấy được hoàn làm đồ cưới. Cực kỳ đáng sợ nhất là, anh vậy mà đồng ý ý!!

“A~ mắt mặt ~”

Có thể đổi ý không? Có thể nói vừa rồi chỉ là là đùa giỡn được không? Ở trong trò chơi cô còn chưa cưới lần nào, còn là cô nương vô cùng vô cùng trong sạch, nếu như thanh toán sạch sẽ rồi bỏ đi, cô sẽ trở thành người phụ bạc =. =|||

Cô xoa xoa hai mắt, chợt phát hiện trên đầu bạch y nam tử lại xuất hiện khuôn đối thoại: “Đi.”

Đi? Đi đâu? Là để cho cô đi sao? Chẳng lẽ anh cũng có suy nghĩ giống như cô, hoảng sợ không suy nghĩ mà nói ra, cho nên sau khi nói ra liền hối hận sao? Nếu là như vậy, vậy thì tốt lắm.

Nhưng mà Tiểu Hoãn chờ câu tiếp theo của anh gần 5 phút còn chưa thấy anh mở miệng, những người chơi xung quanh đã không nhẫn nại được.

[Khu vực] DOKEHI2 : làm cái gì vậy, nhìn nhau à?

[Khu vực]: những người chơi ở trên cùng một địa phương mới có thể đọc được.

[Khu vực] Mộng Bạch của Bảo Bảo : Phi Thành Vật Nhiều muốn kết hôn, mau vào kênh chat QQ bàn luận!
! !

[Khu vực] Tiểu Lang ZXCXV : DK, đoán là hai người đang tự tán gẫu.

[Khu vực] Tháng sáu trắng mờ mịt : người trên lầu có bị bệnh không, bây giờ người Hoả tinh thích phá hoại tình cảm phu thê của người ta sao?

[Khu vực] 35468 : 55555555555, đại thần muốn kết hôn, đại thần, thật ra thì em rất thích anh. . . .Không muốn anh cưới Tiểu Hoa Tiểu bá vương. . . .

[Khu vực] Tiểu bá vương nhẹ nhàng khoan khoái : xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì? Tiểu Hoa không phải là chị dâu, là lão bà của anh tuần ca của chúng ta sao?

[Khu vực] Tiểu bá vương dịu dàng : —_—# chị dâu ra tường. . . .

Lục Tiểu Hoàn bắt đầu dĩ nhiên lại, cuối cùng cô cũng biết cái gì gọi là tiếng người đáng sợ, cũng biết tại sao trước khi sáng tối lại bị đập chết ở trên bờ cát. Bởi vì tất cả đều là nước miếng của quần chúng đánh tới, từng đợt nối tiếp từng đợt.

Lại qua ba phút đồng hồ, bạch y nam tử hình như đã khôi phục thần trí, hoạt động tại chỗ một chút.

Phi Thành Vật Nhiều: “Sorry, mới vừa rồi có chuyện rồi đi một chút.” Những lời này là anh tự tán gẫu với cô.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “À, không sao, dù sao tôi cũng không có sao.” Cô trả lời cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa cũng là tự tán gẫu với anh.

Phi Thành Vật Nhiều: “Vậy chúng ta đổi đến nơi khác nói chuyện cụ thể một chút.”

Ngay sau đó anh gửi cho cô lời mời hợp thành tổ đội, cô suy nghĩ một chút, nhấn vào nút đồng ý. Dù sao, lúc mới bắt đầu chuyện này đã có tin vịt đồn nhảm, giải quyết một lần đi? Cho nên cô phải hợp thành tổ đội với anh nói chuyện cụ thể, xem nên giải quyết như thế nào. Ừ, bình tĩnh mà xem xét, biểu hiện của gian thương này cũng không tệ lắm, nếu như anh đem cô nhét vào trong sân đấu như thế này rồi tự mình logout, cô chắc chắn hận chết anh.

Vì vậy chỉ thấy hai ánh sáng màu trắng bạc trước sau sáng lên, nam nữ nhân vật chính biến mất cùng một lúc.

Trong Đảo Đào Hoa có một chức năng tên là “tìm người ngàn dặm”, đủ để truy tìm vị trí cụ thể của người chơi ấy. Nhưng mà cũng có chút ngoại lệ, giống như dùng đạo cụ ẩn thân, dùng đạo cụ này thì người khác sẽ không tìm ra mình. Nhưng đạo cụ ẩn thân có một yêu cầu vô cùng BT, hạn chế phải là một nam một nữ người chơi hợp thành đội, đạo cụ mới có hiệu quả.

Cho nên sau khi người chơi vây xem kịch vui nhìn thấy nhân vật chính biến mất, lập tức có người lấy ra “tìm người vạn dặm” truy tìm, kết quả phát hiện không thu hoạch được gì, ngay sau đó liền hiểu bọn họ dùng đạo cụ ẩn thân. Nếu nhân vật chính cũng đã biến mất, vậy bọn họ cũng không cần thiết phải ở lại nơi này, trong nháy mắt, một phút trước thành Thanh Phong còn náo nhiệt lập tức khôi phục lại giao thông như bình thường.

Phi Thành Vật Nhiều tìm đến điểm truyền tống, sau đó Tiểu Hoàn lại dùng chức năng đội ngũ di chuyển nhanh đến chỗ của anh.

Nhìn quanh cảnh sắc bốn phía, cô rốt cuộc cũng hiểu tại sao trò chơi này gọi là Đảo Đào Hoa. Nơi này đôi mắt nhìn ra bốn phía đều thấy hoa đào, hơn nữa thỉnh thoảng trên bầu trời còn thổi qua mấy cánh hoa màu hồng phấn; thật là xinh đẹp, tại sao cô không tìm được chỗ như thế này? Nhìn tọa độ một chút, cách thành Thanh Phong không xa, nhưng mà lại lệch xa tuyến đường chính, không trách được cô không biết nơi này.

Cô phát hiện anh đang đứng dưới tán cây hoa đào, một thân bạch y, tiên phong đạo cốt, xuất thủ thật nhanh giơ kiếm đánh về phía cây cổ thụ, trong nháy mắt cánh hoa đào bay phấp phới đầy trời, mơ mộng lãng mạn, làm cho cô đang ngồi trước máy tính cũng quên mất phải nháy mắt.

Cây cổ thụ ở đây cũng có thể chém ra hoa đào sao? Thật là thần kỳ.

Phi Thành Vật Nhiều: “Đây không phải là bối cảnh trò chơi bình thường, mà là hoa đào yêu, sẽ không chủ động công kích người, cũng không chịu bất kỳ thương tổn gì.”

À, thì ra là như vậy, không trách được.

Ba —! Vỗ bập dùi mình một cái, bình tĩnh một chút, hai người hợp thành đội ngũ không phải tới nơi này ngắm phong cảnh, cô phải ngã bài với anh.

Nhìn một chút đồ vật bên người, cũng may hôm nay cô có mang theo ngọc bài trên người, lần này anh muốn đồ thừa cũng không được.

“Tôi nói” Tiểu Hoa Tiểu bá vương lấy ra một khối ngọc bài màu tím, “Cái này, anh cũng biết đi!”

Phi Thành Vật Nhiều: “So?”

Còn so? Lúc này cô muốn anh trả tiền, anh muốn so hay không so, móc meo lông dài cũng không quan hệ với cô.

“Đây là ngọc bài anh bán cho Tiểu bá vương anh tuần, 800 tệ một ngọc bài! Anh không nhận ra sao?” Anh sẽ không mau quên đến trình độ này đi.

Dĩ nhiên là Phi Thành Vật Nhiều nhận ra, đây là ngọc bài do anh góp nhặt rất nhiều tài liệu mới làm được, hơn nữa trong nháy mắt, Phi Thành Vật Nhiều cũng muốn biết cái người cầm ngọc bài này là ai.

Nhìn Phi Thành Vật Nhiều không có phản ứng, cô không nhịn được kêu thêm mấy tiếng.

“Người đâu? Có ở đó hay không? Người đâu? Có ở đó hay không?”

. . . .sẽ không đột nhiên rời đi nữa chứ, không có ở bên cạnh máy tính hả, vậy tại sao mới vừa rồi lại tới, cô lằm bằm lầu bầu.

Dù sao cũng không có người khác ở nơi này, thấy miếu vắng liền tự mình làm hoà thượng.

Đầu óc vừa chuyển, Tiểu Hoãn cũng làm giống anh công kích hoa đào Thụ yêu; nhưng mà cô không có dùng đoản kiếm, mà là lần này giả bộ một thân bạch y tay không đeo găng tay đang dùng dụng cụ cơ bản của hiệp sĩ đánh Thụ yêu hai cái.

Màu hồng bay tán loạn, cánh hoa xinh đẹp; còn có bạch y nữ tử theo gió khiêu vũ dưới tàn cây.

Cô nhàm chán đi mấy vòng quanh anh, nếu anh không hồi hồn, mẹ sẽ trở về. Mẹ trở lại liền có nghĩa cô phải tắt trò chơi. Tắt trò chơi liền có nghĩa anh lại chạy trốn. Mặc dù cô cũng không chắc chắn mình có thể giữ anh lại hay không. . . .

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Vẫn còn ở đó sao?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Ồ.”

Tiểu Hoãn cảm thấy , trở lại rồi tại sao không nói lời nào.

Lần này, không đợi Tiểu Hoãn chủ động, anh gửi tới tin nhắn.

Phi Thành Vật Nhiều: “Cho tôi được hoàn.”

Lục Tiểu Hoãn giống như bị những lời này của anh thôi miên, nhấn vào giao dịch, đem 1000 cái được hoàn bổ máu thả lên, sau đó nhấn xác nhận.

Đột nhiên hệ thống thông báo: Phi Thành Vật Nhiều thêm bạn làm bạn tốt.

Động tác theo thói quen, cô nhấn đồng ý. Sau đó cô nghĩ tới, nếu như anh kiên trì không cho trả ngọc bài, vậy cô có thể thêm anh làm bạn tốt hay không? Đáp án đương nhiên là nguyện ý thêm, cái này giống như là đi hẹn hò vậy, rõ ràng là không muốn đi, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục dưới quyền quản lý của mẹ. Cô không khỏi đổ mồ hôi vì ý tưởng của mình.

Phi Thành Vật Nhiều: “Chín giờ tối này mốt, trước miếu nhân duyên.”

Tiểu Hoãn ngẩn người, lập tức nghĩ đến: anh sẽ không phải thật sự muốn lôi cô đến miếu nhân duyên tìm nương nường nhân duyên công chứng đi?

Do dự liên tục, cô quyết định hỏi rõ ràng.

“Cái đó, anh không phải là đem lời mới vừa rồi tưởng thật đi?”

Anh và cô còn chưa biết nhau, nói như thế nào thì anh cũng được coi như là người có tiếng tăm, tìm cô kết hôn sao? Sẽ không phải là nhanh chóng cưới trong truyền thuyết đi? Hay là nói giỡn, chẳng lẽ là vì không muốn cô trả ngọc bài?

Phi Thành Vật Nhiều: “Không có.”

Vậy còn được, cô thử phào nhẹ nhõm, anh cũng không phải là người không có chủ định tự nhiên lôi cô đi cưới gấp.

“Vậy ngày mốt đến miếu nhân duyên làm gì?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Đính hôn.”

Đính, đính, đính hôn? Tiểu Hoãn cảm thấy mình hoá đá.

Trong Đảo Đào Hoa này ngoại trừ hệ thống kết hôn còn kèm theo hệ thống đính hôn, thật ra thì nói trắng ra chính là hệ thống thú tội, có chút tương tự cổ đại, chính là cái loại chọn trúng một cô gái rồi muốn đặt sinh lễ trước. Sau khi thú tội, hệ thống sẽ thông báo trên kênh thế giới, nói một người chơi nào đó cùng một người chơi nào đó đã tư đính chung thân, để cho những người chơi độc thân khác đừng đánh chủ ý vào hai người này. Sau khi đính hôn, có thể cùng hưởng kinh nghiệm đánh quái, nhưng mà giá trị cao nhất cũng chỉ 50%, cho nên có rất nhiều nam nữ người chơi không có tình cảm cũng có thể đính hôn.

Tiểu Hoãn ngẩn người nửa ngày, mới mờ mịt hỏi một câu: “Tại sao?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Mới vừa rồi em cầu hôn với tôi, tôi đồng ý.”

Cho nên?

Một lát sau, anh mới gửi tới vẻ mặt mỉm cười: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Tiểu Hoãn hoàn toàn hôn mê.

Chương 10 — Nhanh chóng cưới trong truyền thuyết (trung)

Quan điểm của Phi Thành Vật Nhiều là: nếu cô cầu hôn anh, anh đã đồng ý, ngay cả đồ cưới cô cũng đưa, cũng chính là 100 được hoàn, anh cũng đã nhận, vậy thì anh phải làm được điều cô muốn, phụ trách đến cùng.

Lục Tiểu Hoãn rất muốn nói với anh, anh không cần phụ trách cũng không sao; dù sao trên thực tế bọn họ cũng không phát sinh bất cứ quan hệ gì.

Nhưng khi cô đánh ra những chữ này, phát hiện lời nói của mình có chút nghiêm trọng, ví dụ như từ thực tế này, ví dụ như từ quan hệ này, quá nhạy cảm. Vì vậy cô lại thủ tiêu một chữ rồi một chữ.

Không dám suy nghĩ nhiều, cô lấy có đột nhiên có chuyện, thừa dịp trước khi cha mẹ trở về vội vàng tắt máy vì tính.

Nhưng mới vừa tắt máy tính, điện thoại di động bắt đầu vang lên: “Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp~”

“Này?”

“Tiểu Hoãn à ~, không được chơi như vậy a a a!!! Cậu sắp kết hôn với thương nhân số một, anh đây lại là người biết cuối cùng!! Tâm tính thiện lương của tớ thật là đau a a a!!~”

Tiểu Hoãn vội vàng đẩy điện thoại ra xa một chút, đơn giản là heo Tiểu Bạch này muốn làm lỗ tai của cô bị điếc luôn mà.

Cô tức giận hỏi: “Vậy cậu đau lòng đủ rồi chứ?”

“Không có a a a ~”

“Vậy cậu tiếp tục đau lòng đi, tớ muốn cúp điện thoại.”

“Đừng đừng đừng, anh không nói nữa.” Chỉ sợ cô cúp điện thoại, Tiểu Bạch lập tức khôi phục lại như bình thường, “Nói thật, chuyện kết hôn của cậu là chuyện lớn, tại sao lại không nói cho tớ nghe, đầu gì tớ cũng có thể chuẩn bị đồ cưới cho cậu!”

Nói cho cậu ta nghe sao? Nói thế nào, một phút trước cô mới biết mình sai lầm rồi. Sai lầm rồi, cô với anh ta còn chưa có kết hôn.

“Heo Tiểu Bạch, tớ không có kết hôn với anh ấy, chính là lúc ấy quá hỗn loạn, tớ nói sai thôi mà.” Sau đó liền biến thành như bây giờ.

Nghe rõ ràng ngọn nguồn Lục Tiểu Hoãn tự thuật, Tiểu Bạch bày tỏ đồng tình thật sâu.

Nhớ ngày đó, cậu cũng bởi vì lời nói một phút sai lầm của mình, nói người nào người nào người nào đó không giống người yêu, chẳng lẽ là đàn ông, kết quả lại bị nguyên tập thể hạ chiến thư. Đối mặt với sự bao vây kinh khủng như vậy, đầu óc cậu vừa chuyển, lập tức nói: “Thật ra thì tôi thích người nào người nào đó, bởi vì muốn cô ấy chú ý đến tôi, cho nên cố ý chọc giận cô ấy.” Sau đó lập tức móc ra tất cả tài sản, thề sẽ đối xử tốt với cô. Kết cục đương nhiên là người ta chuyển giận thành vui, lập tức chạy đến miếu nhân duyên kết hôn, thành vợ chồng trong trò chơi. Nói đến nữ người chơi kia, thật ra thì cũng không tệ lắm, đáng tiếc chỉ chơi được một thời gian liền không thấy xuất hiện trong trò chơi nữa.

Lúc này, Tiểu bá vương anh tuần khôi phục lại tình trạng độc thân trong trò chơi, nhưng mà cái miệng của người tên Tiểu Bạch này rất là hiếm có, lão bà thứ nhất cười về như thế còn chưa tính, người thứ hai, thứ ba, đều tương tự từ trong miệng mà ra, cuối cùng vì cứu vãn tình hình mà cười người khác. Mặc dù trong trò chơi có rất nhiều người kết hôn nhiều lần, nhưng người giống như cậu lại không có bao nhiêu. Căn bản là ân oán rồi cười, cười rồi chấm dứt, chấm dứt rồi ân oán, ân oán rồi lại cười.

Bởi vì tình sử hôn nhân trong trò chơi của Tiểu Bạch quá phong phú, cho nên khi cậu ta lôi kéo Tiểu Hoãn vào trong trò chơi, những người chơi khác đều vụng trộm xem cô là JQ của Tiểu bá vương mà đối đãi. Mặc dù hai người không làm rõ, nhưng giữa nam nam nữ nữ trong trò chơi không phải cũng có chút chuyện như vậy sao. Nói cách khác, khi Tiểu Bạch ở trong trò chơi cười lão bà thứ năm, cô vẫn còn mặc trang bị số một mà Tiểu Bạch mua cho hoạt bát phóng khoáng đi dạo ngang qua.

“Thật ra thì cậu nên kết hôn sớm một chút.” Nếu không kết hôn, người khác sẽ cho rằng cô và cậu ta có chút gì đó, có chút gì với Tiểu Hoãn sao? Tiểu Bạch dùng sức lắc đầu, đầu có chết cũng tuyệt đối không ở rể.

Có lần Tiểu Bạch chạy đến nhà Tiểu Hoãn chuẩn bị tìm cô đi chọn mấy con chuột để chơi trò chơi, vừa đúng lúc Tiểu Hoãn đang ngồi chồm hổm trên bồn cầu, mẹ Lục ra mở cửa.

Lúc ấy, mẹ Lục quan sát tỉ mỉ Tiểu Bạch từ đầu đến chân, lúc này mới hỏi một câu: “Tiểu Bạch, con chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“A? Dì nói gì?” Đối với câu nói xa xôi của bà, Tiểu Bạch hết sức mờ mịt.

Mẹ Lục liền lấy cánh tay mập mập có lực vỗ tay Tiểu Bạch, tiếng kêu ba ba vang dội.

“Đứa nhỏ này, thật tại sao lại lỏng như vậy, con gái tôi mặc dù không nặng, nhưng ít nhất con cũng phải lấy một cánh tay giơ nó lên đầu.”

Sau đó mẹ Lục lại nhìn hông cậu, không chút lưu tình bóp một cái: “Thắt lưng này quá nhỏ, tại sao có thể làm cho con gái chúng tôi có cuộc sống vợ chồng vui vẻ đây?”

Tiểu Bạch bị bóp phải hai mắt liền đỏ lên, thiếu chút nữa liền không nhận được nước mắt của mình, nhưng cậu biết mẹ Lục là thành phần không thể đắc tội, bởi vì từ trên người Lục Tiểu Hoãn cậu cũng đã lĩnh giáo năng lượng trừng mắt kinh khủng kia rồi, đừng nói chỉ là người mẹ Lục Tiểu Hoãn sợ nhất. Hậu quả tuyệt đối là thâm, trả giá cao cũng không thể đắc tội!

Vì vậy anh liền nói: “Dì à, con nhất định đối xử tốt với Tiểu Hoãn.” Vậy là anh quyết định tốn tiền đập trang bị cho cô, mua thần thú cho cô cười!

Nhưng mà hình như mẹ Lục rất bất mãn về cậu, bà chậm rãi nói: “Tiểu Bạch à, dì biết con là đứa nhỏ thiện lương. Nhưng mà thiện lương cũng không được, con sẽ phải chiều cổ người khác, sau này con còn phải đi làm, dẫn nó đi dạo. Còn phải phụ trách nấu cơm, giặt quần áo, quét nhà, mua thức ăn và đổ rác. Nhớ! Đồ bẩn tuyệt đối không thể cho con gái bác làm, con gái bác thoải mái, cậu mới có thể diện.”

Tiểu Bạch nghe xong hai mắt liền đầy sao, cuối cùng mới khó khăn hỏi: “Dì, dì đang nói gì đây?”

Mẹ Lục nhìn thấy cậu phản ứng chậm chạp như vậy, liền trực tiếp lấy đôi chân mập mạp khỏe mạnh đá và bấp chân của cậu.

“Đang nói chuyện sau này con ở rể nên làm.”

Ngay lập tức, cả người Tiêu Bạch liền phát run, cũng không để ý bấp chân bị đá tê dại; vừa thấy Tiểu Hoãn từ trong nhà vệ sinh đi ra, liền lôi kéo cô chạy ra ngoài.

Chuyện lần đó vẫn làm tâm linh của cậu cảm thấy hết sức yếu ớt như cũ, chẳng lẽ cha mẹ trong thiên hạ gả con gái đều như vậy sao? Thay vì tương lai làm một người giúp việc, còn không bằng kết hôn trong trò chơi, mang theo lão bà đánh quái làm một chút nhiệm vụ cũng tốt.

“Nhưng mà, Tiểu Hoãn, cậu xác định không muốn gả cho anh ta sao?” Tiêu Bạch nhớ mình còn có chính sự chưa nói với Tiểu Hoãn.

Phi Thành Vật Nhiễm, số một bảng xếp hạng tài phú, nếu không sai thì tất cả bang phái lớn nhỏ ái mộ anh là mười một mười hai cái, còn chưa được thống kê hoàn toàn. Về phần những người không tham gia bang phái nhưng vẫn ái mộ anh thì càng không thể tính được. Ở trong trò chơi này, anh tuyệt đối chính là người có tiếng tăm, có tiền, nổi tiếng, lão công hoàn mỹ như vậy, không tìm anh thì tìm ai?

Nhưng mà Lục Tiểu Hoãn không nghĩ như vậy, cho dù anh có tiền nhiều như vậy, nhưng mà không có tình cảm làm trụ cột, có thể kết hôn sao?

“Tớ với anh ấy không quen.” Chỉ có bởi vì muốn trả ngọc bài mà nguyên rửa anh mấy lần mà thôi.

Tiêu Bạch vừa nghe được liền cười: “Cái này dễ thôi, hai người đính hôn trước, hợp thành đội mấy lần đi đánh quái, trao đổi nhiều một chút, chẳng phải sẽ có tình cảm làm trụ cột hay sao?”

Tiểu Hoãn sững sốt, tại sao đề nghị của heo Tiêu Bạch và anh giống nhau như đúc vậy, cũng muốn đính hôn trước, chẳng lẽ nói, anh cũng muốn như vậy sao?

“Đính hôn được không?”

“Thế nào mà không được? Anh ấy có tiền lại có đầu óc, còn rất tuấn tú! Ngay cả tớ còn muốn trở thành lão bà của tiểu thành thành ~” Tiêu Bạch không khỏi say mê nói.

Tiểu Hoãn không nhin được, lau mồ hôi, tiểu thành thành?

“Làm sao cậu biết anh ấy rất tuấn tú? Cậu xem qua hình của anh ấy rồi sao? Lần trước tớ đi dạo diễn đàn còn thấy người chơi XXX tự xưng là người đàn ông đẹp trai nhất, kết quả đáng đập đặc biệt khó coi.”

Lần đó cô nhầm chán đi dạo diễn đàn, thấy một người chơi gửi một bài post đặt tên là: gửi đến hình của bạn. Từ lòng hiếu kỳ, cô nhấp vào xem. Cô vào nhìn không quan trọng, quan trọng là thiếu chút nữa làm cho cô gặp ác mộng! Những người đàn ông bên trong thật là xấu xí, mập mạp, gầy gầy, đen đen, nhìn như thể nào cũng không thấy có một người bình thường? Cô cũng không trông cậy có thể tìm được những người tương tự Vương Lực Hoành hay là Kim Thành Vũ, nhưng dầu gì cũng phải có một người rất được cho người ta xem đi, cho dù là một người bình thường cũng được. Càng làm cho cô cười ngất chính là, trong đó còn có cao thủ XXX, hình của hắn càng làm tan nát hình tượng cao thủ cô vẫn thường tưởng tượng bấy lâu nay.

Đương nhiên là Tiêu Bạch chưa có xem qua hình của Phi Thành Vật Nhiễm, nhưng thông qua Nhật Dạ Tiên Hưu và tầng tầng quan hệ, cậu cũng biết sơ sơ về nghề nghiệp của anh ấy. Cậu và mấy anh em trong trò chơi thỉnh thoảng cũng sẽ học theo tiểu cô nương bàn luận một chút về Phi Thành Vật Nhiễm, ví dụ như nhà của anh ở đâu, anh thích cái gì, lớn lên như thế nào. Nhật Dạ Tiên Hưu khẳng định Phi Thành Vật Nhiễm là một người đẹp trai! Hơn nữa còn là một đại soái ca! Cậu tin tưởng Nhật Dạ Tiên Hưu, người đàn ông lợi hại như vậy, còn chưa lập gia đình, nếu như anh ta không cưới muội muội của cậu là Tiểu Hoãn, còn có thể cưới cô gái nào khác sao? Quay đầu lại, cậu sẽ trở thành anh vợ, còn có thể thuận tiện tiếp xúc lâu dài gần gũi với đại thần, học hỏi một ít thủ đoạn buôn bán cũng được.

Quan trọng nhất là, anh ấy đồng ý lời cầu hôn của Tiểu Hoãn! Đây là chuyện muốn cũng không dám nghĩ, cái người đại thần xếp hàng số một này không phải là luôn độc thân sao, hưởng thụ JQ với nhiều người chơi nữ khác, người nào lại ngu như vậy tự động thất cổ trên cây. Lần này Tiểu Hoãn tuyệt đối là gặp may.

Vì vậy Tiêu Bạch nói: “Dĩ nhiên, anh ấy tuyệt đối đẹp trai!”

Lục Tiểu Hoãn do dự, một phút trước cô vẫn muốn hung hăng tiêu diệt gian thương nhưng bây giờ lại biến thành người sùng bái đại thần, hơn nữa cái người gọi là đại thần này lại hoang đường như vậy, tự nhiên dưới tình huống như vậy đồng ý kết hôn với cô. Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quá Quỳnh Dao, Tiểu Hoãn không nhịn được lại lau mồ hôi, gần đây quá lâu rồi không có đi dạo diễn đàn dành cho phái nữ, khi nào có thời gian nhất định phải đi học hỏi nữ đại thần vài câu kinh điển mới được.

“Tớ cúp điện thoại, mẹ tớ về.”

Vừa nghe nói mẹ Lục trở lại, Tiêu Bạch cúp điện thoại còn nhanh hơn cô. Tiểu Hoãn hiểu ý cười cười, đem điện thoại để trên bàn, chạy đi mở cửa cho cha mẹ.

Mẹ Lục trở về còn mang cho cô một đồng đồ ăn, vừa bỏ vào trong chén cho cô vừa không khỏi đáng tiếc, nói: “Con gái, hôm nay con không đi thật là đáng tiếc, mẹ với thím ba của con nhìn thấy vài thằng nhóc trẻ tuổi, thất lưng kia vừa nhìn thì biết là có lực, cánh tay cũng có bắp thịt bần chắc. Mẹ với thím ba đã bàn bạc, bắt đầu từ ngày mai, hai ngày hẹn hò một lần, mẹ muốn mở rộng phạm vi.”

Nhất thời trong lòng Tiểu Hoãn lộp bộp một cái, trước kia là một tuần một lần, thỉnh thoảng mới có hai lần, bây giờ đổi thành hai ngày một lần, có thể quá thường xuyên hay không?

Nhưng cô hiểu rõ tính tình bướng bỉnh của mẹ mình, cho nên làm bộ khó khăn hỏi: “Nhưng mà hai ngày nữa con muốn hẹn hò với tình anh trong giới nhà đất mà thím ba giới thiệu. Nếu là hai ngày một lần, vậy chẳng là con không có thời gian thấy anh ấy sao?”

Mẹ Lục vừa nghe nói, hai mắt liền sáng lên: “Tại sao không có thời gian? Con thể chọn chủ nhật ba năm trao đổi tình cảm, hai tư sáu đi gặp mặt người thím ba giới thiệu cho con.”

Lục Tiểu Hoãn vẫn kiên định cười với mẹ mình: “Mẹ, này không tốt lắm đâu?”

Phanh——! Mẹ Lục dùng sức đặt cái chén trên bàn, cháo vừa mới múc vào trong chén đang cố gắng để không tràn ra ngoài.

“Biết cái gì gọi là trúng tuyển ưu tú sao? Bây giờ ngay cả học sinh trong trường học còn được lựa chọn, con chọn chồng, không phải nên chọn tốt nhất sao?”

.

“Mẹ, đây gọi là ăn trong chén nhìn trong nồi, đúng không?”

Trong lúc nhất thời, mẹ Lục liền nghèo từ ngữ, đẩy cái đầu bạch kim đang nhập tâm vào Chương trình quảng cáo — Cha Lục.

Cha Lục cố tình nghiêm túc ho khan hai tiếng, nói: “Chờ một chút, mẹ con nói không sai.”

Lục Tiểu Hoãn vui đầu uống chén cháo, mặc kệ cha mẹ phản ứng như thế nào, cô đẩy chén về phía trước: “Con ăn no rồi, con lên giường nghỉ ngơi.”

Gần như là chạy nện chạy trốn về phòng mình, khoá cửa lại, mở máy tính.

Vào trong trò chơi, phát hiện trong danh sách bạn tốt, tên Phi Thành Vật Nhiều tối thui.

Đột nhiên Tiểu Hoãn cảm thấy thất vọng. Công việc không ổn thoả, hẹn hò không thuận lợi, 26 tuổi còn chưa có tình yêu, chẳng lẽ cô chỉ cần kết hôn trong trò chơi là có thể thay đổi được gì sao?

Con gái đều là thành phần dễ thay đổi, con gái cũng là người làm việc theo cảm xúc, Lục Tiểu Hoãn, rốt cuộc cô muốn làm cái gì đây?

10. Chương 10

Chương 9 — Nhanh chóng cưới trong truyền thuyết (thượng)

Ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi, cầu hôn với một người đàn ông xa lạ, như vậy cũng được sao?

Coi như chỉ là ở trong trò chơi, cô cũng không có gan này.

Tuy nói Lục Tiểu Hoãn cô là phái nữ thời đại mới, nhưng mà trong xương trong tuỷ cô rất là truyền thống rất là bảo thủ, chuyện hôm nay không phải chỉ là tình huống khẩn cấp thôi sao.

Tiểu Hoãn quát lên, điên cuồng uống một ngụm nước, trước tiên làm trơn cổ họng, khôi phục trấn định rồi hãy nói tiếp.

Mắt đảo qua màn hình, lập tức lại phốc——! một tiếng, nước mới vừa vào trong miệng lập tức phun ra ngoài.

Bởi vì nước loé lên màn hình, cô nhìn thấy bạch y nam tử nói câu tiếp theo: “Có mang đồ cưới không?”

Gả, gả, đồ cưới!!

Cô vốn muốn nói là không có mang, nhưng bàn tay lại run run, đại não lần nữa mất khống chế đánh ra: “Bổ, bổ máu, được hoàn được không?”

Trên người cô không có đem theo vật gì tốt, nhưng mới vừa rồi gia nhập Hoa Lệ sùng bái thuận tay ở trong sạp bán ngoài thành khác mua 1000 viên, tiêu hết 50 kim bảo, có thể nói là vừa mới ra lò.

“Được hoàn của tôi tương đối nhiều, 1000 viên.” Cô sợ anh hiểu lầm mình hẹp hòi, vội vàng bổ sung thêm một câu.

Một lát sau, Phi Thành Vật Nhiều mới chậm rãi nói: “Có thể.”

Lần này, người chơi vây quanh xem náo nhiệt càng thêm có cơ hội hoá đá. Bởi vì hai người bọn họ ở khu vực trước mặt nói chuyện phiếm, những người bên cạnh không nói một lời nào nhìn chăm chăm hai người bọn họ, có thể nói là ngay cả dấu chấm câu cũng không đánh vào. Nếu như bọn họ không nhìn lầm, mới vừa rồi, cái người Tiểu Hoa Tiểu bá vương này cầu hôn thương nhân đại thần rất ác liệt, còn đem được hoàn bổ máu trong tủ đồ của mình làm thành đồ cưới.

Cực kỳ thần kỳ nhất chính là, thương nhân đại thần cứ như vậy mà đồng ý lời cầu hôn??

Trong khoảng thời gian ngắn, khu vực trò chuyện cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh như thế này là bởi vì người chơi có mặt ở hiện trường đang điên cuồng tiến hành tự tán gẫu.

[Tư tán gẫu] XXX nói với XX: anh em, tôi thật không nghĩ tới Phi Thành Vật Nhiều sẽ đồng ý lời cầu hôn!

[Tư tán gẫu]: Cửa sổ chat mà chỉ người gửi và người nhận đọc được.

[Tư tán gẫu] XX nói với XXX: tôi cũng vậy, Lão Tử ghen tỵ hần!

[Tư tán gẫu] YY nói với YYY: 5555555, người ta thật là khổ sở, đại thần muốn kết hôn!

[Tư tán gẫu] YYY nói với YY: a a a!! Không phải là thật đúng không? Thỉnh thoảng sùng bái đại thần! Thỉnh thoảng không hy vọng anh ấy kết hôn.

[Tư tán gẫu] ZZZ nói với ZZ: cái cô gái đó là ai vậy? Đã sớm quen biết với đại thần sao?

[Tư tán gẫu] ZZ nói với ZZZ: biết cái rắm, ả đó còn muốn độc chiếm đại thần, tiện nhân! Ả là người không biết xấu hổ # %. (bởi vì mắng thô tục, hệ thống tự động che giấu.)

Rốt cuộc đại não của Lục Tiểu Hoãn cũng thanh tĩnh lại, hai tay chợt vỗ lên gương mặt của mình. Tại sao lại phát triển thành như vậy? Rõ ràng là cô tới vạch trần gương mặt thật của gian thương, kết quả lại biến thành cô cầu hôn anh, còn lấy được hoàn làm đồ cưới. Cực kỳ đáng sợ nhất là, anh vậy mà đồng ý!!

“A~ mắt mặt ~”

Có thể đổi ý không? Có thể nói vừa rồi chỉ là là đùa giỡn được không? Ở trong trò chơi cô còn chưa cười lần nào, còn là cô nương vô cùng vô cùng trong sạch, nếu như thanh toán sạch sẽ rồi bỏ đi, cô sẽ trở thành người phụ bạc =. =|||

Cô xoa xoa hai mắt, chợt phát hiện trên đầu bạch y nam tử lại xuất hiện khuôn đối thoại: “Đi.”

Đi? Đi đâu? Là để cho cô đi sao? Chẳng lẽ anh cũng có suy nghĩ giống như cô, hoảng sợ không suy nghĩ mà nói ra, cho nên sau khi nói ra liền hối hận sao? Nếu là như vậy, vậy thì tốt lắm.

Nhưng mà Tiểu Hoãn chờ câu tiếp theo của anh gần 5 phút còn chưa thấy anh mở miệng, những người chơi xung quanh đã không nhẫn nại được.

[Khu vực] DOKEHI2 : làm cái gì vậy, nhìn nhau à?

[Khu vực]: những người chơi ở trên cùng một địa phương mới có thể đọc được.

[Khu vực] Mộng Bạch của Bảo Bảo : Phi Thành Vật Nhiều muốn kết hôn, mau vào kênh chat QQ bàn luận!
! !

[Khu vực] Tiểu Lang ZXCXV : DK, đoán là hai người đang tự tán gẫu.

[Khu vực] Tháng sáu trăng mờ mịt : người trên lầu có bị bệnh không, bây giờ người Hoả tinh thích phá hoại tình cảm phu thê của người ta sao?

[Khu vực] 35468 : 55555555555, đại thần muốn kết hôn, đại thần, thật ra thì em rất thích anh. Không muốn anh cưới Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

[Khu vực] Tiểu bá vương nhẹ nhàng khoan khoái : xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì? Tiểu Hoa không phải là chị dâu, là lão bà của anh tuần ca của chúng ta sao?

[Khu vực] Tiểu bá vương dịu dàng : — — — # chị dâu ra tường.

Lục Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ nhiên lại, cuối cùng cô cũng biết cái gì gọi là tiếng người đáng sợ, cũng biết tại sao trước khi sống tới lại bị đập chết ở trên bờ cát. Bởi vì tất cả đều là nước miếng của quần chúng đánh tới, từng đợt nổi tiếp từng đợt.

Lại qua ba phút đồng hồ, bạch y nam tử hình như đã khôi phục thần trí, hoạt động tại chỗ một chút.

Phi Thành Vật Nhiều: “Sorry, mới vừa rồi có chuyện rồi đi một chút.” Những lời này là anh tự tán gẫu với cô.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “À, không sao, dù sao tôi cũng không có sao.” Cô trả lời cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa cũng là tự tán gẫu với anh.

Phi Thành Vật Nhiều: “Vậy chúng ta đổi đến nơi khác nói chuyện cụ thể một chút.”

Ngay sau đó anh gửi cho cô lời mời hợp thành tổ đội, cô suy nghĩ một chút, nhấn vào nút đồng ý. Dù sao, lúc mới bắt đầu chuyện này đã có tin vịt đồn nhảm, giải quyết một lần đi? Cho nên cô phải hợp thành tổ đội với anh nói chuyện cụ thể, xem nên giải quyết như thế nào. Ừ, bình tĩnh mà xem xét, biểu hiện của gian thương này cũng không tệ lắm, nếu như anh đem cô nhét vào trong sân đấu như thế này rồi tự mình logout, cô chắc chắn hận chết anh.

Vì vậy chỉ thấy hai ánh sáng màu trắng bạc trước sau sáng lên, nam nữ nhân vật chính biến mất cùng một lúc.

Trong Đảo Đào Hoa có một chức năng tên là “tìm người ngàn dặm”, đủ để truy tìm vị trí cụ thể của người chơi ấy. Nhưng mà cũng có chút ngoại lệ, giống như dùng đạo cụ ẩn thân, dùng đạo cụ này thì người khác sẽ không tìm ra mình. Nhưng đạo cụ ẩn thân có một yêu cầu vô cùng BT, hạn chế phải là một nam một nữ người chơi hợp thành đội, đạo cụ mới có hiệu quả.

Cho nên sau khi người chơi vây xem kịch vui nhìn thấy nhân vật chính biến mất, lập tức có người lấy ra “tìm người vạn dặm” truy tìm, kết quả phát hiện không thu hoạch được gì, ngay sau đó liền hiểu bọn họ dùng đạo cụ ẩn thân. Nếu nhân vật chính cũng đã biến mất, vậy bọn họ cũng không cần thiết phải ở lại nơi

này, trong nháy mắt, một phút trước thành Thanh Phong còn náo nhiệt lập tức khôi phục lại giao thông như bình thường.

Phi Thành Vật Nhiều tìm đến điểm truyền tống, sau đó Tiểu Hoãn lại dùng chức năng đội ngũ di chuyển nhanh đến chỗ của anh.

Nhìn quanh cảnh sắc bốn phía, cô rốt cuộc cũng hiểu tại sao trò chơi này gọi là Đảo Đào Hoa. Nơi này đổi mắt nhìn ra bốn phía đều thấy hoa đào, hơn nữa thỉnh thoảng trên bầu trời còn thổi qua mấy cánh hoa màu hồng phấn; thật là xinh đẹp, tại sao cô không tìm được chỗ như thế này? Nhìn tọa độ một chút, cách thành Thanh Phong không xa, nhưng mà lại lệch xa tuyến đường chính, không trách được cô không biết nơi này.

Cô phát hiện anh đang đứng dưới tán cây hoa đào, một thân bạch y, tiên phong đạo cốt, xuất thủ thật nhanh giơ kiếm đánh về phía cây cổ thụ, trong nháy mắt cánh hoa đào bay phấp phới đầy trời, mơ mộng lãng mạn, làm cho cô đang ngồi trước máy tính cũng quên mất phải nháy mắt.

Cây cổ thụ ở đây cũng có thể chém ra hoa đào sao? Thật là thần kỳ.

Phi Thành Vật Nhiều: “Đây không phải là bối cảnh trò chơi bình thường, mà là hoa đào yêu, sẽ không chủ động công kích người, cũng không chịu bất kỳ thương tổn gì.”

À, thì ra là như vậy, không trách được.

Ba —! Vỗ bập đùi mình một cái, bình tĩnh một chút, hai người hợp thành đội ngũ không phải tới nơi này ngắm phong cảnh, cô phải ngã bài với anh.

Nhìn một chút đồ vật bên người, cũng may hôm nay cô có mang theo ngọc bài trên người, lần này anh muốn đồ thừa cũng không được.

“Tôi nói” Tiểu Hoa Tiểu bá vương lấy ra một khối ngọc bài màu tím, “Cái này, anh cũng biết đi!”

Phi Thành Vật Nhiều: “So?”

Còn so? Lúc này cô muốn anh trả tiền, anh muốn so hay không so, móc meo lông dài cũng không quan hệ với cô.

“Đây là ngọc bài anh bán cho Tiểu bá vương anh tuần, 800 tệ một ngọc bài! Anh không nhận ra sao?” Anh sẽ không mau quên đến trình độ này đi.

Dĩ nhiên là Phi Thành Vật Nhiều nhận ra, đây là ngọc bài do anh góp nhặt rất nhiều tài liệu mới làm được, hơn nữa trong nháy mắt, Phi Thành Vật Nhiều cũng muốn biết cái người cầm ngọc bài này là ai.

Nhìn Phi Thành Vật Nhiều không có phản ứng, cô không nhịn được kêu thêm mấy tiếng.

“Người đâu? Có ở đó hay không? Người đâu? Có ở đó hay không?”

. . . .sẽ không đột nhiên rời đi nữa chứ, không có ở bên cạnh máy tính hả, vậy tại sao mới vừa rồi lại tới, cô lằm bằm lâu bầu.

Dù sao cũng không có người khác ở nơi này, thấy miếu vắng liền tự mình làm hoà thượng.

Đầu óc vừa chuyển, Tiểu Hoãn cũng làm giống anh công kích hoa đào Thụ yêu; nhưng mà cô không có dùng đoản kiếm, mà là lần này giả bộ một thân bạch y tay không đeo găng tay đang dùng dụng cụ cơ bản của hiệp sĩ đánh Thụ yêu hai cái.

Màu hồng bay tán loạn, cánh hoa xinh đẹp; còn có bạch y nữ tử theo gió khiêu vũ dưới tàn cây.

Cô nhàm chán đi mấy vòng quanh anh, nếu anh không hồi hồn, mẹ sẽ trở về. Mẹ trở lại liền có nghĩa cô phải tắt trò chơi. Tắt trò chơi liền có nghĩa anh lại chạy trốn. Mặc dù cô cũng không chắc chắn mình có thể giữ anh lại hay không. . . .

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Vẫn còn ở đó sao?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Ồ.”

Tiểu Hoãn cảm thấy , trở lại rồi tại sao không nói lời nào.

Lần này, không đợi Tiểu Hoãn chủ động, anh gửi tới tin nhắn.

Phi Thành Vật Nhiều: “Cho tôi được hoàn.”

Lục Tiểu Hoãn giống như bị những lời này của anh thôi miên, nhấn vào giao dịch, đem 1000 cái được hoàn bỏ máu thả lên, sau đó nhấn xác nhận.

Đột nhiên hệ thống thông báo: Phi Thành Vật Nhiều thêm bạn làm bạn tốt.

Động tác theo thói quen, cô nhấn đồng ý. Sau đó cô nghĩ tới, nếu như anh kiên trì không cho trả ngọc bài, vậy cô có thể thêm anh làm bạn tốt hay không? Đáp án đương nhiên là nguyện ý thêm, cái này giống như là đi hẹn hò vậy, rõ ràng là không muốn đi, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục dưới quyền quản lý của mẹ. Cô không khỏi đỏ mặt vì ý tưởng của mình.

Phi Thành Vật Nhiều: “Chín giờ tối này một, trước miếu nhân duyên.”

Tiểu Hoãn ngẩn người, lập tức nghĩ đến: anh sẽ không phải thật sự muốn lôi cô đến miếu nhân duyên tìm nương nương nhân duyên công chứng đi?

Do dự liên tục, cô quyết định hỏi rõ ràng.

“Cái đó, anh không phải là đem lời mới vừa rồi tưởng thật đi?”

Anh và cô còn chưa biết nhau, nói như thế nào thì anh cũng được coi như là người có tiếng tăm, tìm cô kết hôn sao? Sẽ không phải là nhanh chóng cưới trong truyền thuyết đi? Hay là nói giỡn, chẳng lẽ là vì không muốn cô trả ngọc bài?

Phi Thành Vật Nhiều: “Không có.”

Vậy còn được, cô thở phào nhẹ nhõm, anh cũng không phải là người không có chủ định tự nhiên lôi cô đi cưới gấp.

“Vậy ngày một đến miếu nhân duyên làm gì?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Đính hôn.”

Đính, đính, đính hôn? Tiểu Hoãn cảm thấy mình hoá đá.

Trong Đảo Đào Hoa này ngoại trừ hệ thống kết hôn còn kèm theo hệ thống đính hôn, thật ra thì nói trắng ra chính là hệ thống thú tội, có chút tương tự cổ đại, chính là cái loại chọn trúng một cô gái rồi muốn đặt sinh lễ trước. Sau khi thú tội, hệ thống sẽ thông báo trên kênh thế giới, nói một người chơi nào đó cùng một người chơi nào đó đã tự đính chung thân, để cho những người chơi độc thân khác đừng đánh chủ ý vào hai người này. Sau khi đính hôn, có thể cùng hưởng kinh nghiệm đánh quái, nhưng mà giá trị cao nhất cũng chỉ 50%, cho nên có rất nhiều nam nữ người chơi không có tình cảm cũng có thể đính hôn.

Tiểu Hoãn ngẩn người nửa ngày, mới mở miệng hỏi một câu: “Tại sao?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Mới vừa rồi em cầu hôn với tôi, tôi đồng ý.”

Cho nên?

Một lát sau, anh mới gửi tới vẻ mặt mỉm cười: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Tiểu Hoãn hoàn toàn hôn mê.

Chương 10 — Nhanh chóng cưới trong truyền thuyết (trung)

Quan điểm của Phi Thành Vật Nhiều là: nếu cô cầu hôn anh, anh đã đồng ý, ngay cả đồ cưới cô cũng đưa, cũng chính là 100 được hoàn, anh cũng đã nhận, vậy thì anh phải làm được điều cô muốn, phụ trách đến cùng.

Lục Tiểu Hoãn rất muốn nói với anh, anh không cần phụ trách cũng không sao; dù sao trên thực tế bọn họ cũng không phát sinh bất cứ quan hệ gì.

Nhưng khi cô đánh ra những chữ này, phát hiện lời nói của mình có chút nghiêm trọng, ví dụ như từ thực tế này, ví dụ như từ quan hệ này, quá nhạy cảm. Vì vậy cô lại thủ tiêu một chữ rồi một chữ.

Không dám suy nghĩ nhiều, cô lấy có đột nhiên có chuyện, thừa dịp trước khi cha mẹ trở về vội vàng tắt máy vì tính.

Nhưng mới vừa tắt máy tính, điện thoại di động bắt đầu vang lên: “Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp~”

“Này?”

“Tiểu Hoãn à ~, không được chơi như vậy a a a!!! Cậu sắp kết hôn với thương nhân số một, anh đây lại là người biết cuối cùng!! Tâm tính thiện lương của tớ thật là đau a a a!!~”

Tiểu Hoãn vội vàng đẩy điện thoại ra xa một chút, đơn giản là heo Tiểu Bạch này muốn làm lỗ tai của cô bị điếc luôn mà.

Cô tức giận hỏi: “Vậy cậu đau lòng đủ rồi chứ?”

“Không có a a a ~”

“Vậy cậu tiếp tục đau lòng đi, tớ muốn cúp điện thoại.”

“Đừng đừng đừng, anh không nói nữa.” Chỉ sợ cô cúp điện thoại, Tiểu Bạch lập tức khôi phục lại như bình thường, “Nói thật, chuyện kết hôn của cậu là chuyện lớn, tại sao lại không nói cho tớ nghe, dẫu gì tớ cũng có thể chuẩn bị đồ cưới cho cậu!”

Nói cho cậu ta nghe sao? Nói thế nào, một phút trước cô mới biết mình sai lầm rồi. Sai lầm rồi, cô với anh ta còn chưa có kết hôn.

“Heo Tiểu Bạch, tớ không có kết hôn với anh ấy, chính là lúc ấy quá hỗn loạn, tớ nói sai thôi mà.” Sau đó liền biến thành như bây giờ.

Nghe rõ ràng ngọn nguồn Lục Tiểu Hoãn tự thuật, Tiểu Bạch bày tỏ đồng tình thật sâu.

Nhớ ngày đó, cậu cũng bởi vì lời nói một phút sai lầm của mình, nói người nào người nào người nào đó không giống người yêu, chẳng lẽ là đàn ông, kết quả lại bị nguyên tập thể hạ chiến thư. Đối mặt với sự bao vây kinh khủng như vậy, đầu óc cậu vừa chuyển, lập tức nói: “Thật ra thì tôi thích người nào người nào đó, bởi vì muốn cô ấy chú ý đến tôi, cho nên cố ý chọc giận cô ấy.” Sau đó lập tức móc ra tất cả tài sản, thề sẽ đối xử tốt với cô. Kết cục đương nhiên là người ta chuyển giận thành vui, lập tức chạy đến miếu nhân duyên kết hôn, thành vợ chồng trong trò chơi. Nói đến nữ người chơi kia, thật ra thì cũng không tệ lắm, đáng tiếc chỉ chơi được một thời gian liền không thấy xuất hiện trong trò chơi nữa.

Lúc này, Tiểu bá vương anh tuấn khôi phục lại tình trạng độc thân trong trò chơi, nhưng mà cái miệng của người tên Tiểu Bạch này rất là hiểm có, lão bà thứ nhất cười về như thế còn chưa tính, người thứ hai, thứ ba, đều tương tự từ trong miệng mà ra, cuối cùng vì cứu vãn tình hình mà cưới người khác. Mặc dù trong trò chơi có rất nhiều người kết hôn nhiều lần, nhưng người giống như cậu lại không có bao nhiêu. Căn bản là ân oán rồi cưới, cưới rồi chấm dứt, chấm dứt rồi ân oán, ân oán rồi lại cưới.

Bởi vì tình sử hôn nhân trong trò chơi của Tiểu Bạch quá phong phú, cho nên khi cậu ta lôi kéo Tiểu Hoãn vào trong trò chơi, những người chơi khác đều vụng trộm xem cô là JQ của Tiểu bá vương mà đối đãi. Mặc dù hai người không làm rõ, nhưng giữa nam nam nữ nữ trong trò chơi không phải cũng có chút chuyện như vậy sao. Nói cách khác, khi Tiểu Bạch ở trong trò chơi cưới lão bà thứ năm, cô vẫn còn mặc trang bị số một mà Tiểu Bạch mua cho hoạt bát phóng khoáng đi dạo ngang qua.

“Thật ra thì cậu nên kết hôn sớm một chút.” Nếu không kết hôn, người khác sẽ cho rằng cô và cậu ta có chút gì đó, có chút gì với Tiểu Hoãn sao? Tiểu Bạch dùng sức lắc đầu, đầu có chết cũng tuyệt đối không ở rể.

Có lần Tiểu Bạch chạy đến nhà Tiểu Hoãn chuẩn bị tìm cô đi chọn mấy con chuột để chơi trò chơi, vừa đúng lúc Tiểu Hoãn đang ngồi chồm hổm trên bồn cầu, mẹ Lục ra mở cửa.

Lúc ấy, mẹ Lục quan sát tỉ mỉ Tiểu Bạch từ đầu đến chân, lúc này mới hỏi một câu: “Tiểu Bạch, con chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“A? Dì nói gì?” Đối với câu nói xa xôi của bà, Tiểu Bạch hết sức mờ mịt.

Mẹ Lục liền lấy cánh tay mập mập có lực vỗ tay Tiêu Bạch, tiếng kêu ba ba vang dội.

“Đứa nhỏ này, thịt tại sao lại lỏng như vậy, con gái tôi mặc dù không nặng, nhưng ít nhất con cũng phải lấy một cánh tay giờ nó lên đầu.”

Sau đó mẹ Lục lại nhìn hông cậu, không chút lưu tình bóp một cái: “Thắt lưng này quá nhỏ, tại sao có thể làm cho con gái chúng tôi có cuộc sống vợ chồng vui vẻ đây?”

Tiêu Bạch bị bóp phải hai mắt liền đỏ lên, thiếu chút nữa liền không nhận được nước mắt của mình, nhưng cậu biết mẹ Lục là thành phần không thể đắc tội, bởi vì từ trên người Lục Tiểu Hoãn cậu cũng đã lĩnh giáo năng lượng trừng mắt kinh khủng kia rồi, đừng nói chỉ là người mẹ Lục Tiểu Hoãn sợ nhất. Hậu quả tuyệt đối là thâm thối, trả giá cao cũng không thể đắc tội!

Vì vậy anh liền nói: “Dì à, con nhất định đối xử tốt với Tiểu Hoãn.” Vậy là anh quyết định tốn tiền đập trang bị cho cô, mua thần thú cho cô cười!

Nhưng mà hình như mẹ Lục rất bất mãn về cậu, bà chậm rãi nói: “Tiểu Bạch à, dì biết con là đứa nhỏ thiện lương. Nhưng mà thiện lương cũng không được, con sẽ phải chiều cổ người khác, sau này con còn phải đi làm, dẫn nó đi dạo. Còn phải phụ trách nấu cơm, giặt quần áo, quét nhà, mua thức ăn và đổ rác. Nhớ! Đồ bẩn tuyệt đối không thể cho con gái bác làm, con gái bác thoải mái, cậu mới có thể diện.”

Tiêu Bạch nghe xong hai mắt liền đầy sao, cuối cùng mới khó khăn hỏi: “Dì, dì đang nói gì đây?”

Mẹ Lục nhìn thấy cậu phản ứng chậm chạp như vậy, liền trực tiếp lấy đôi chân mập mập khỏe mạnh đá và bập chân của cậu.

“Đang nói chuyện sau này con ở rể nên làm.”

Ngay lập tức, cả người Tiêu Bạch liền phát run, cũng không để ý bập chân bị đá tê dại; vừa thấy Tiểu Hoãn từ trong nhà vệ sinh đi ra, liền vội kéo cô chạy ra ngoài.

Chuyện lần đó vẫn làm tâm linh của cậu cảm thấy hết sức yếu ớt như cũ, chẳng lẽ cha mẹ trong thiên hạ gả con gái đều như vậy sao? Thay vì tương lai làm một người giúp việc, còn không bằng kết hôn trong trò chơi, mang theo lão bà đánh quái làm một chút nhiệm vụ cũng tốt.

“Nhưng mà, Tiểu Hoãn, cậu xác định không muốn gả cho anh ta sao?” Tiêu Bạch nhớ mình còn có chính sự chưa nói với Tiểu Hoãn.

Phi Thành Vật Nhiễm, số một bảng xếp hạng tài phú, nếu không sai thì tất cả bang phái lớn nhỏ ái mộ anh là mười một mười hai cái, còn chưa được thống kê hoàn toàn. Về phần những người không tham gia bang phái nhưng vẫn ái mộ anh thì càng không thể tính được. Ở trong trò chơi này, anh tuyệt đối chính là người có tiếng tăm, có tiền, nổi tiếng, lão công hoàn mỹ như vậy, không tìm anh thì tìm ai?

Nhưng mà Lục Tiểu Hoãn không nghĩ như vậy, cho dù anh có tiền nhiều như vậy, nhưng mà không có tình cảm làm trụ cột, có thể kết hôn sao?

“Tớ với anh ấy không quen.” Chỉ có bởi vì muốn trả ngọc bài mà nguyên rửa anh mấy lần mà thôi.

Tiêu Bạch vừa nghe được liền cười: “Cái này dễ thôi, hai người đính hôn trước, hợp thành đội mấy lần đi đánh quái, trao đổi nhiều một chút, chẳng phải sẽ có tình cảm làm trụ cột hay sao?”

Tiểu Hoãn sững sốt, tại sao đề nghị của heo Tiểu Bạch và anh giống nhau như đúc vậy, cũng muốn đính hôn trước, chẳng lẽ nói, anh cũng muốn như vậy sao?

“Đính hôn được không?”

“Thế nào mà không được? Anh ấy có tiền lại có đầu óc, còn rất tuấn tú! Ngay cả tớ còn muốn trở thành lão bà của tiểu thành thành ~” Tiêu Bạch không khỏi say mê nói.

Tiểu Hoãn không nhận được, lau mồ hôi, tiểu thành thành?

“Làm sao cậu biết anh ấy rất tuấn tú? Cậu xem qua hình của anh ấy rồi sao? Lần trước tớ đi dạo diễn đàn còn thấy người chơi XXX tự xưng là người đàn ông đẹp trai nhất, kết quả đáng đập đặc biệt khó coi.”

Lần đó cô nhàm chán đi dạo diễn đàn, thấy một người chơi gửi một bài post đặt tên là: gửi đến hình của bạn. Từ lòng hiếu kỳ, cô nhấp vào xem. Cô vào nhìn không quan trọng, quan trọng là thiếu chút nữa làm cho cô gặp ác mộng! Những người đàn ông bên trong thật là xấu xí, mập mập, gầy gầy, đen đen, nhìn như thế nào cũng không thấy có một người bình thường? Cô cũng không trông cậy có thể tìm được những người tương tự Vương Lực Hoành hay là Kim Thành Vũ, nhưng dầu gì cũng phải có một người rất được cho người ta xem đi, cho dù là một người bình thường cũng được. Càng làm cho cô cười ngất chính là, trong đó còn có cao thủ XXX, hình của hắn càng làm tan nát hình tượng cao thủ cô vẫn thường tưởng tượng bấy lâu nay.

Đương nhiên là Tiêu Bạch chưa có xem qua hình của Phi Thành Vật Nhiều, nhưng thông qua Nhật Dạ Tiên Hữu và tầng tầng quan hệ, cậu cũng biết sơ sơ về nghề nghiệp của anh ấy. Cậu và mấy anh em trong trò chơi thỉnh thoảng cũng sẽ học theo tiểu cô nương bàn luận một chút về Phi Thành Vật Nhiều, ví dụ như nhà của anh ở đâu, anh thích cái gì, lớn lên như thế nào. Nhật Dạ Tiên Hữu khẳng định Phi Thành Vật Nhiều là một người đẹp trai! Hơn nữa còn là một đại soái ca! Cậu tin tưởng Nhật Dạ Tiên Hữu, người đàn ông lợi hại như vậy, còn chưa lập gia đình, nếu như anh ta không cưới muội muội của cậu là Tiểu Hoãn, còn có thể cưới cô gái nào khác sao? Quay đầu lại, cậu sẽ trở thành anh vợ, còn có thể thuận tiện tiếp xúc lâu dài gần gũi với đại thần, học hỏi một ít thủ đoạn buôn bán cũng được.

Quan trọng nhất là, anh ấy đồng ý lời cầu hôn của Tiểu Hoãn! Đây là chuyện muốn cũng không dám nghĩ, cái người đại thần xếp hàng số một này không phải là luôn độc thân sao, hưởng thụ JQ với nhiều người chơi nữ khác, người nào lại ngu như vậy tự động thắt cổ trên cây. Lần này Tiểu Hoãn tuyệt đối là gặp may.

Vì vậy Tiêu Bạch nói: “Dĩ nhiên, anh ấy tuyệt đối đẹp trai!”

Lục Tiểu Hoãn do dự, một phút trước cô vẫn muốn hung hăng tiêu diệt gian thương nhưng bây giờ lại biến thành người sùng bái đại thần, hơn nữa cái người gọi là đại thần này lại hoang đường như vậy, tự nhiên dưới tình huống như vậy đồng ý kết hôn với cô. Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quá Quỳnh Dao, Tiểu Hoãn không nhận được lại lau mồ hôi, gần đây quá lâu rồi không có đi dạo diễn đàn dành cho phái nữ, khi nào có thời gian nhất định phải đi học hỏi nữ đại thần vài câu kinh điển mới được.

“Tở cúp điện thoại, mẹ tớ về.”

Vừa nghe nói mẹ Lục trở lại, Tiêu Bạch cúp điện thoại còn nhanh hơn cô. Tiểu Hoãn hiểu ý cười cười, đem điện thoại để trên bàn, chạy đi mở cửa cho cha mẹ.

Mẹ Lục trở về còn mang cho cô một đồng hồ ăn, vừa bỏ vào trong chén cho cô vừa không khỏi đáng tiếc, nói: “Con gái, hôm nay con không đi thật là đáng tiếc, mẹ với thím ba của con nhìn thấy vài thằng nhóc trẻ tuổi, thất lưng kia vừa nhìn thì biết là có lực, cánh tay cũng có bắp thịt bần chắc. Mẹ với thím ba đã bàn bạc, bắt đầu từ ngày mai, hai ngày hẹn hò một lần, mẹ muốn mở rộng phạm vi.”

Nhất thời trong lòng Tiểu Hoãn lộp bộp một cái, trước kia là một tuần một lần, thỉnh thoảng mới có hai lần, bây giờ đổi thành hai ngày một lần, có thể quá thường xuyên hay không?

Nhưng cô hiểu rõ tính tình bướng bỉnh của mẹ mình, cho nên làm bộ khó khăn hỏi: “Nhưng mà hai ngày nữa con muốn hẹn hò với tình anh trong giới nhà đất mà thím ba giới thiệu. Nếu là hai ngày một lần, vậy chẳng là con không có thời gian thấy anh ấy sao?”

Mẹ Lục vừa nghe nói, hai mắt liền sáng lên: “Tại sao không có thời gian? Con thể chọn chủ nhật ba năm trao đổi tình cảm, hai tư sáu đi gặp mặt người thím ba giới thiệu cho con.”

Lục Tiểu Hoãn vẫn kiên định cười với mẹ mình: “Mẹ, này không tốt lắm đâu?”

Phanh——! Mẹ Lục dùng sức đặt cái chén trên bàn, cháo vừa mới múc vào trong chén đang cố gắng để không tràn ra ngoài.

“Biết cái gì gọi là trúng tuyển ưu tú sao? Bây giờ ngay cả học sinh trong trường học còn được lựa chọn, con chọn chồng, không phải nên chọn tốt nhất sao?”

.....

“Mẹ, đây gọi là ăn trong chén nhìn trong nồi, đúng không?”

Trong lúc nhất thời, mẹ Lục liền nghèo từ ngữ, đẩy cái đầu bạch kim đang nhập tâm vào Chương trình quảng cáo — Cha Lục.

Cha Lục cố tình nghiêm túc ho khan hai tiếng, nói: “Chờ một chút, mẹ con nói không sai.”

Lục Tiểu Hoãn vui đầu uống chén cháo, mặc kệ cha mẹ phản ứng như thế nào, cô đẩy chén về phía trước: “Con ăn no rồi, con lên giường nghỉ ngơi.”

Gần như là chạy nạn chạy trốn về phòng mình, khoá cửa lại, mở máy tính.

Vào trong trò chơi, phát hiện trong danh sách bạn tốt, tên Phi Thành Vật Nhiều tối thui.

Đột nhiên Tiểu Hoãn cảm thấy thất vọng. Công việc không ổn thoả, hẹn hò không thuận lợi, 26 tuổi còn chưa có tình yêu, chẳng lẽ cô chỉ cần kết hôn trong trò chơi là có thể thay đổi được gì sao?

Con gái đều là thành phần dễ thay đổi, con gái cũng là người làm việc theo cảm xúc, Lục Tiểu Hoãn, rốt cuộc cô muốn làm cái gì đây?

11. Chương 11

Chương 11 — Nhanh chóng cưới trong truyền thuyết (hạ)

Cuồn cuộn hỗn loạn trong cuộc sống, đưa đến hỗn độn trong trò chơi.

Như cũ, phải làm như thế nào mới có thể phỏng vấn được Tô Thành, Lục Tiểu Hoãn phát hiện, trên thế giới này, có một số việc, coi như người cực khổ cũng không thể làm được.

Ví dụ như hôm nay gọi vô số cuộc điện thoại mới gọi được vào đường dây nóng của công ty; cô nắm cổ họng (giả giọng) nói: “Người ta thật là sùng bái Tô Thành tiên sinh, hy vọng có thể tiếp xúc gần gũi với anh ấy, nếu người ta biết có một tạp chí xã, mỗi lần đều phỏng vấn người đàn ông như Tô Thành tiên sinh vậy, người ta nhất định mua về cất giấu.” Còn chưa nói hết, liền bị người ta bá đạo cắt đứt, nói cô là muốn quảng cáo đi. Coi như là cô muốn quảng cáo, nhưng mà cô còn chưa nói ra cái tên tạp chí xã Xuân Thuỷ, liền bị bóp chết ở đầu bên kia điện thoại.

Ông trời bất công! Cô uất ức kéo lê thân thể mệt mỏi đến thùng điện thoại công cộng cách đó 50 mét, tràn đầy mục đích.

Đi đi, đột nhiên Lục Tiểu Hoãn có một loại dự cảm xấu, cô đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện mình đến phố buôn bán phồn hoa nhất B thị.

“Kim cương vĩnh cửu, chỉ có một viên được truyền qua nhiều đời. Trên cả thế giới không có viên thứ hai, cho bạn một đời đều là yêu thương.”

“Giá chỉ một trăm tệ, tùy bạn chọn lựa. Phát hiện vàng ròng 999 chân ái chiếc nhẫn hệ liệt.”

“Mùa xuân ở Paris, là giấc mơ trong lòng những cô dâu sắp cưới, là điều làm cô dâu thích nhất, cô dâu và chú rể sẽ được hưởng thụ ba tháng chụp ảnh cưới và thức ăn không giới hạn với giá chỉ 99 tệ.”

. . . . Trong lúc nhất thời, các loại quảng cáo và cửa hiệu xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Lục Tiểu Hoãn ngược mặt nhìn lên trên, kim cương và áo cưới đều đến chỗ này!

Vừa nghiêng đầu, phát hiện một đôi tình nhân đang anh anh em em, gương mặt đen thùi lùi của người đàn ông đang ra sức cọ trên mặt cô gái; lại nghiêng đầu nữa, phát hiện hai đứa trẻ mặt quần áo học sinh, cô bé nhón chân đem một cây khoai tây chiên MacDonald nhét vào trong cái miệng khe khẽ nhếch của cậu bé.

Đây là thế nào? Tại sao toàn bộ người trên thế giới đều đang nói chuyện yêu đương, tại sao toàn bộ người trên thế giới đều có đôi có cặp hạnh phúc, ngay cả kim cương và áo cưới trắng tinh ở đây đều đang cười nhạo cô: cô vẫn độc thân, cô vẫn độc thân!

“A——!” Trong nội tâm cô đang gào lên, Tiểu Hoãn ngăn cản một chiếc xe taxi: “Bác tài! Đến chung cư Lục Chi!!! Mau mau mau!!!”

Tài xế taxi nhìn cô một chút, lập tức đạp cần ga, xe chạy thật nhanh bỏ xa khung cảnh tấp nập bên ngoài.

Cái thành phố này tuy thời đều có người điên cuồng, khi Lục Tiểu Hoãn phi xe về đến nhà, cô cảm thấy mình đã là một thành viên trong đám người điên cuồng kia.

Bởi vì giờ phút này, cô chạy vào trong trò chơi, hơn nữa còn gửi cho Phi Thành Vật Nhiều một tin nhắn: “Không phải anh nói hôm nay đến miếu nhân duyên kết hôn sao? Được, tôi chờ anh, tôi chờ anh đến cưới tôi.”

Trải qua thống khổ chờ đợi rất dài, rất dài, Lục Tiểu Hoãn cảm thấy giống như cuộc sống mình đang bị tiêu hao hết.

Nhưng thật ra là bởi vì cô xông về nhà vào lúc năm giờ rưỡi, thời gian Phi Thành Vật Nhiều và cô ước hẹn là chín giờ, bởi vì lòng cô nóng như lửa đốt mà ba tiếng rưỡi tăng lên rất dài.

“Chẳng lẽ hôm nay anh ấy đổi ý không muốn cưới mình? Vậy tin nhắn mình mới gửi cho anh ấy coi như là cái gì?” Cô đang nằm dài trước máy vi tính lằm bằm lằm bằm.

Phải biết, đối với một nữ người chơi mới mà nói, lần đầu tiên kết hôn trong trò chơi, luôn có một chút không xác định. Nhưng mà mặc kệ là thật hay là giả, tóm lại cũng là đem bản thân mình phó thác ột người đàn ông, coi như là hôn nhân hư cấu, cũng sẽ có một chút kỳ vọng nho nhỏ, ví dụ như anh sẽ đối xử tốt với mình, sẽ cưng chiều mình, sẽ bao dung khi nghe cô nói: “Thật là lừa bịp, hôm nay không muốn đánh quái, anh dẫn em đi dạo đi.” Trong cuộc sống thích hợp hẹn hò, trong trò chơi cô càng muốn thích hợp.

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, kể từ sau khi Phi Thành Vật Nhiều nói cái từ kết hôn này, cô không nghĩ tới thích hợp hay không, cô chỉ cảm thấy mình có chút khẩn trương, có có một chút hưng phấn không hiểu rõ.

Tiểu Hoãn lại ngẩng đầu nhìn màn ảnh, đột nhiên cặp mắt sáng lên! Phi Thành Vật Nhiều login!!

Giờ phút này tâm tình của cô vừa kích động vừa lo lắng, lo lắng anh sẽ cảm thấy cô căng thẳng, rồi lại có một chút mong đợi.

Khoảng mấy giây sau, Phi Thành Vật Nhiều tự tán gẫu với cô: “Nho nhỏ, tới miếu nhân duyên.”

= Tiểu Hoa = vợ bé = nho nhỏ (một từ nhiều nghĩa)

Lục Tiểu Hoãn sửng sốt, anh gọi cô là cái gì? Nho. . . .Nhỏ.

Cái tên nhân vật Tiêu Bạch đặt cho cô cũng quá trời quá đất đi. Tiểu Hoa Tiểu bá vương, nên bỏ như thế nào đây? Có một vài nữ người chơi cùng tổ đội đánh quái với cô thường gọi cô là Tiểu bá, còn có một lần cô đi ngang qua thành Thanh Phong, cô thuận tay đổi mới hoàn toàn được hoàn bổ lam bổ máu cho bản thân, mấy người bán hàng liền cảm kích gọi cô là Phách Vương Hoa, còn có mấy người trong bang phái Phách Vương của Tiêu Bạch gọi cô là Tiểu Hoa đại tỷ. . . .

Nhưng mà Phi Thành Vật Nhiều gọi cô là cái gì? Nho nhỏ.

Vừa nghe tên đã cảm thấy rất yếu đuối, rất thân thiết, rất cần người ta bảo vệ, Lục Tiểu Hoãn kích động vội vàng đem mình truyền tống đến miếu nhân duyên.

Vừa tới miếu nhân duyên, cô liền choáng váng.

Bởi vì, bởi vì trong miếu nhân duyên không có một bóng người, trừ NPC nương nương nhân duyên đứng trước bạch y nam tử.

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ không giống như những ảnh chụp mà nhà chơi khác đăng trên diễn đàn, đám đông chật chội, nhà chơi náo nhiệt đứng bên trong bên ngoài miếu nhân duyên, chung vui chúc phúc với bọn họ sao? Cô cũng ở bên dưới đám đông, mặc vào giá y màu đỏ 199 RMB mà anh gửi hệ thống đem tới, chậm rãi đi vào bên trong miếu nhân duyên, còn phải là người được mọi người xì xào bàn tán thảo luận, vô số nữ người chơi hâm mộ cô đâu.

Được rồi, coi như là cô có một chút xú hự vinh như vậy đi, nhưng con gái có kỳ vọng đối với hôn lễ của mình thì rất là bình thường mà.

Nhưng mà. . . .miếu nhân duyên trước mắt trông trơn, chỉ có người kia vẫn tuần lãg bất phàm như cũ, tay áo lướt nhẹ, xuất trần thoát tục, ôn tồn lễ độ. . . .Đối tượng cô sắp kết hôn: Phi Thành Vật Nhiều.

Anh không nói gì về tin nhắn cô nhắn lại. Khẽ thở dài, Lục Tiểu Hoãn, nhìn thấy anh xuất sắc như vậy, coi như xong. Dù sao trò chơi cũng không phải là thực tế, không thể trông cậy vào người đàn ông nào cũng hiểu nỗi lòng của con gái.

Phải biết, trên thế giới này, người đàn ông có thể tổn tâm tư vì cô gái mình thích làm ra một ít chiêu trò lãg mạn thật sự là đã ít lại còn ít, chẳng qua chỉ là trong trò chơi.

Cô vỗ vỗ mặt mình, đem bàn tay đặt lên con chuột lần nữa, kiên định đi tới bên cạnh anh.

Kết hôn đi, kết hôn đi, mặc kệ là như thế nào, anh đều không có ghét bỏ đồ cưới là một ngàn được hoàn của cô, dù sao, cứ như vậy đi, chỉ cần nhìn thấy hình tượng bạch y hiệp sĩ của anh cũng được rồi, cũng là một loại hưởng thụ.

Không biết có phải cô ảo giác hay không, tại sao cô lại cảm thấy hôm nay con người của anh càng tao nhã hút hồn.

Chẳng lẽ bởi vì trước kia cô vẫn luôn nghĩ về những điều không tốt của anh, đột nhiên nhìn thấy một mặt đẹp trai của anh, cô liền không chịu nổi. Chẳng lẽ đây chính là yêu đến hận thù trong truyền thuyết sao?

Lục Tiểu Hoãn bị ý tưởng kỳ lạ của mình làm cho .

Rốt cuộc cũng tìm được vị trí tốt, cùng anh sóng vai, đối mặt với gương mặt hiền lành, giàu sang lễ độ của nương nương nhân duyên, Tiểu Hoãn đã khấn trương đến mức lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Cô âm thầm nghĩ, không biết anh có khấn trương hay không? Hay là ngồi tréo quẹo hút thuốc bên cạnh bàn, còn bàn tay còn lại đang gõ bàn phím. Không dám suy nghĩ nhiều, cho dù là giả thiết tốt đẹp cũng bị cô làm cho lật đổ.

Phi Thành Vật Nhiều: “Nho nhỏ, giao dịch.”

Cô vẫn đang ở trong mơ tưởng viễn vông của mình, cũng không chú ý anh đã yêu cầu giao dịch thật là nhiều lần.

Vội vàng nhấp chuột đồng ý, khuôn giao dịch bắn ra ngoài, nhưng lại làm cho cô hoàn toàn choáng váng.

Bởi vì vật phẩm Phi Thành Vật Nhiều giao dịch cho cô là, là thần, thần, thần, trứng thần thú!!! Hơn nữa sau khi ấp trứng nở ra thì chính là thần thú!!!!

Tiểu Hoãn chỉ có thể nháy mắt không ngừng, xác nhận bản thân mình không có mắc chứng cận thị về già.

Cô xác định, thứ anh gửi cho cô chính xác là vật phẩm hạn chế tiêu thụ trong vòng du, ngàn vàng khó kiếm, đã từng, cả trò chơi chỉ có 5 sủng vật thần thú!!!

“Cái đó không phải là. . . .”

Mắt gièm pha là mắt gièm pha, ai cũng muốn vật phẩm hạn chế gì đó, nhưng mà cô vẫn phải hỏi một chút, ngộ nhỡ anh không cẩn thận nhìn lầm, đem bảo bối bình thường lẫn lộn thành tiểu thần thú thì sao?

Hệ thống sủng vật trong Đảo Đào Hoa cũng tương tự như những trò chơi khác, đơn giản chính là nhà chơi đi dã ngoại bắt được. Giống như sau khi bắt cần phải giám định, có lý lịch tốt hơn một chút, có kém hơn một chút đều cần vận khí. Người nào có tiền có thể mua kho tàng cất giấu thần thú, lý lịch chắc chắn sẽ mạnh hơn một chút so với nhà chơi tự bắt, nhưng mà sẽ không mạnh quá nhiều. Còn có một loại chính là trứng thần thú nguyên chất, nhất định phải do nhà chơi tự mình ấp trứng, không biết trước lúc nào thì thần thú phá trứng bước ra, cái này phải dựa vào vận khí của người chơi. Có người vận khí tốt, có thể ấp ra thần thú Cao Phổ Công hay là Cao Pháp Công, những khi đánh quái sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, dù sao có thêm một trợ thủ vẫn tốt hơn chỉ có một mình. Còn có một loại sủng vật, được xây dựng dựa trên trứng thần thú, lúc đó Tiểu Hoãn chưa có vào trò chơi, nghe nói, những cái trứng đó là kỷ niệm tròn 1 năm vòng

du thành lập, chỉ có những người ở trong trò chơi nạp trên ba vạn tệ mới có thể có tư cách ghi danh mua về, về phần mua về có thể áp được thành thần thú hay không còn phải xem vận khí, dựa vào giá trị người chơi, dựa vào trang bị và giá trị thương nhân của người chơi, vân vân.

Dĩ nhiên những thứ này đều là cô học hỏi từ heo Tiểu Bạch, cô chỉ nghe Tiểu Bạch kể lại chuyện xưa, phức tạp như vậy, làm sao có thể áp trứng nở được sủng vật đây? Cô chỉ cần có một tiểu thần thú biến dị đã hài lòng rồi.

Không nghĩ tới, thần thú cao cấp trong truyền thuyết!! Cho nên cô có thể chính mắt nhìn thấy!! Lục Tiểu Hoãn không nhận được lại bội phục Phi Thành Vật Nhiều thêm một phần.

Phi Thành Vật Nhiều: “Gần đây không có vật gì tốt, lấy thần thú cho em chơi.”

Lúc này, Lục Tiểu Hoãn thật là hết ý kiến, thì ra anh thật sự là chuẩn bị vật này cho cô, hơn nữa anh còn nói, cầm đi chơi. . . người có tiền thật là phóng khoáng.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Cái này thật là đắt giá. . . .”

Phi Thành Vật Nhiều: “Không tính là quý giá.”

Oh my god, cái này còn nói là không quý giá, vậy như thế nào mới coi là quý giá.

Mắt thấy Phi Thành Vật Nhiều vẫn còn để đồ lên ô giao dịch: trang phục Vũ Y! Còn là quần áo của nữ hiệp sĩ. Đoán kiếm nô thiên!! Mặc dù không phải là mãn điểm, nhưng tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với đoán kiếm heo Tiểu Bạch cho cô! Vòng Đào Nguyên!!! Có thể chuyển động trong nháy mắt! Áo giáp Nô Thiên! Trang phục cổ thần!. . . .Lục Tiểu Hoãn hoàn toàn hết có ý kiến, giao dịch một lần được nhiều nhất là 20 vật phẩm, anh liền để đầy 20 món, cho nên tất cả đều là cực phẩm!! Cực phẩm!!

Hơn nữa nghe anh nói cái gì đó, Phi Thành Vật Nhiều: “Chỉ có chút ít đồ, lấy đi chơi trước đi.”

Lục Tiểu Hoãn muốn rơi lệ đây mắt, rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao Tiểu Bạch lại nói thương nhân số một không đem một khối ngọc bài để vào trong mắt. Ngay cả những thứ trang bị và thần thú chỉ có trong truyền thuyết mà anh không cần nháy mắt giao dịch toàn bộ cho cô, còn lấy giọng nói lơ đãng bình thường nói, lấy đi chơi trước đi. Vậy một khối ngọc bài kia coi như là cái gì! Đơn giản chỉ là một hạt cát trong sa mạc, không đáng giá nhắc tới!!

Lục Tiểu Hoãn giùng giàng giúp ình bình tĩnh lại, còn ngáp ngừng hỏi một câu: “Tại sao muốn đưa toàn bộ cho em?”

Phi Thành Vật Nhiều trầm mặc một hồi, lúc này mới trả lời: “Anh muốn cưới em.”

Tiểu Hoãn bắt đắc dĩ, lại nói: “Cưới em cũng không cần cho em nhiều đồ như vậy.”

Bây giờ, Phi Thành Vật Nhiều cũng trả lời rất nhanh: “Cưới em, chính là người một nhà, anh sẽ là của em.”

Oanh! Mặt Lục Tiểu Hoãn hồng như quả cà chua chín, nhiệt độ toàn thân đều tăng lên cao, nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ.

Thật lâu sao, Tiểu Hoa Tiểu bá vương mới mở miệng nói: “Nhưng mà, em mới cho anh 1000 được hoàn. . . .” Coi như 100 vạn được hoàn, cũng chưa chắc có thể mua được một trong những món đồ anh cho cô.

Phi Thành Vật Nhiều rất nghiêm túc, nói: “Anh mới cho em 20 món, em cho anh 1000 món, cho anh chút thời gian, từ từ bổ sung 980 món còn lại.”

“Phanh——!!!” Lần này rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng không nhận được nữa, âm âm sụp đổ.

Dĩ nhiên không phải là thế giới nội tâm của cô sụp đổ, mặc dù cô tự nhận là thế giới nội tâm cao ngạo của mình đã sớm bị những cực phẩm kia phá hủy, nhưng mà lần này là sụp đổ thật sự, bởi vì, cô từ trên ghế ngồi, té xuống.

12. Chương 12

Chương 12 — Không phải là hôn lễ

Đại thần à đại thần, rốt cuộc cô cũng biết tại sao lại gọi anh là thương nhân đại thần!! Lục Tiểu Hoãn giãy giụa bò từ dưới đất lên, xoa xoa cái mông bị té đau, sau đó ngồi trở lại trên ghế.

Không phải là anh coi tiền như cặn bã, mà đơn giản là anh học số học không giỏi, không biết chất và lượng có cái gì khác nhau.

Tiểu Hoãn nghĩ thầm, nhiều cực phẩm như vậy, chỉ cần cô đề xuống nút xác nhận, tất cả đều là của cô, đúng không? Đơn giản giống như đang nằm mơ.

Phi Thành Vật Nhiều: “Nho nhỏ, nhấn xác nhận.”

Tiểu Hoãn làm cái hít sâu, được rồi, nếu phải kết hôn với anh, cầm những thứ này cũng đúng, mặc dù trong lòng cô vô cùng vô cùng ngại ngùng.

Cô nhấn xác nhận giao dịch, lúc này lại có một chuyện làm cho cô khiếp sợ há to miệng.

Sau khi cô do dự nửa ngày, rốt cuộc cũng nhấn vào nút xác nhận giao dịch, trên màn ảnh trò chơi xuất hiện một hàng rồi lại một hàng chữ xù xì màu đỏ bắt mắt:

[Thế giới] Phi Thành Vật Nhiều đem thần thú Thanh Long điều tặng cho người chơi Tiểu Hoa Tiểu bá vương!

[Thế giới] Phi Thành Vật Nhiều đem trang phục cỏ thần tặng cho người chơi Tiểu Hoa Tiểu bá vương!

[Thế giới] Phi Thành Vật Nhiều đem vòng Đào Nguyên dịch chuyển trong nháy mắt tặng cho người chơi Tiểu Hoa Tiểu bá vương!

.

Nhất thời, Lục Tiểu Hoãn hoàn toàn hoá đá, tại sao giao dịch còn biểu hiện trên kênh thế giới?

Là như vậy, nếu chỉ là giao dịch bình thường thì sẽ không thông báo trên kênh thế giới, nhưng những vật phẩm Phi Thành Vật Nhiều cho cô không phải là bình thường, là thần thú! Là cực phẩm! Hơn nữa trong Đảo Đào Hoa có một chức năng rất là kỳ quái, chính là khi vật phẩm đã được buộc chặt cho người chơi, nếu như muốn tặng thì nhất định phải thông báo trên kênh thế giới, đây cũng là chức năng thổi phồng có thể thoả mãn đầy đủ mặt mũi người chơi. Nhưng cái chức năng này chỉ giới hạn một lần, nói cách khác, sau khi anh tặng cho Tiểu Hoãn, những thứ đồ này nếu anh cần cũng không thể trở về được.

Sau khi xác nhận giao dịch, hình như là anh đang tiến hành đối thoại với NPC nương nương nhân duyên, chỉ thấy hệ thống gửi cho cô thông báo: [Hệ thống] Người chơi Tiểu Hoa Tiểu bá vương, tình cảm Phi Thành Vật Nhiều dành cho bạn sâu tựa như biển, đặc biệt yêu cầu nương nương nhân duyên chứng kiến cho hai người, cô có nguyện ý cùng anh ấy kết hôn hay không, làm bạn tới chân trời góc biển? [Nguyện ý][Từ chối]

Lục Tiểu Hoãn cực kỳ giống với bộ dáng của cô dâu trước ngày cưới, mặc dù đã sớm xác định mình nhất định phải gả cho anh, nhưng vẫn ở cái vấn đề này do dự một cách kỳ lạ.

Thời gian trải qua khoảng ba mươi giây, cô chậm rãi nhấn [Nguyện ý]

Ngay sau đó, trên kênh thế giới xuất hiện một nhóm chữ lớn, nhưng mà lúc này là chữ thư pháp màu hồng còn mang theo hoa đào lúc ẩn lúc hiện:

[Thế giới] Chúc mừng người chơi Phi Thành Vật Nhiều và Tiểu Hoa Tiểu bá vương kết nên nhân duyên! Chúc vợ chồng bọn họ ân ái! Hạnh phúc mỹ mãn!

Sau khi chuyện này được thông báo trên kênh thế giới, toàn bộ người chơi đều sôi trào, nhưng đặc sắc hơn vẫn còn ở phía sau, bởi vì trong nháy mắt thế giới bắt đầu bắn pháo hoa chào mừng, đơn giản giống như thật, những đốm lửa nhỏ từ trong màn ảnh máy tính tràn ra.

Tiểu Hoàn sững sốt một chút, lập tức hiểu được, nhất định là anh mua trong cửa hàng, loại này không dùng được, nói trắng ra là không có ai mua, chỉ khi có người kết hôn hoặc là ngày lễ, mới có thể ý tứ mua một hoặc hai cái. Rốt cuộc anh mua mấy cái? Cô nghiêm túc đếm, đoán chừng có 99 cái.

Ừ, có chút xa xỉ. Mặc dù là con gái như cô mà nói, luôn thích loại lãng mạn như thế này, nhưng cô vẫn cảm thấy đúng là có chút xa xỉ.

Đột nhiên nhớ tới, mới vừa rồi cô lo giao dịch đồ với anh, chưa có thông báo tin tức mình kết hôn cho heo Tiểu Bạch biết, cô bận rộn đem kênh thể giới lúc này thuận tay che dấu mở ra, mới vừa mở ra, cô lại nhận không được muốn hôn mê.

[Thế giới] Tháng sáu trăng mờ mịt: chúc mừng chúc mừng!! Đại thần muốn phát HB!!

[Thế giới] Ốc sên nhỏ bé: oh oh oh. . . .đại thần kết hôn, chúc mừng chúc mừng chúc mừng chúc mừng. . . .

[Thế giới] KIDUEL: dựa vào, có tiền nhiều như vậy, cố ý khi dễ Lão Tử!

[Thế giới] Tiểu bá vương anh tuấn: chúc mừng muối phu kết hôn với muối muối!! Mặc dù không thể đến dự hôn lễ, nhưng làm ca ca rất có cảm giác hạnh phúc, vui vẻ, viên mãn!!! Thành thành tôi yêu anh, muối muối anh yêu em, tôi yêu hai người các người a a a!!!

[Thế giới] Tiểu bá vương dụ dăng: 0 0|| xin chào con gà đông lạnh anh tuấn ca.

[Thế giới] 35468: 5555555555, đại thần thật sự kết hôn, đại thần em yêu anh đại thần em yêu anh đại thần em yêu anh. . . .(vô số câu em yêu anh)

[Thế giới] DOKEHI2: rầm rầm, tôi khinh tám đời tổ tông nhà các người, người kết hôn, người xoát kênh thể giới, người 2#%*# &*~#. . . .(bởi vì từ ngữ thô tục, hệ thống tự động che dấu)

[Thế giới] Phi Ái Bất Nhiều: oạt oạt oạt, chúc mừng đại thần GG, tập thể Hoa Lệ sùng bái chúc phúc đại thần!

~[Thế giới] Phi Thành Thông Nhiều: đại tỷ đại tỷ!! Rốt cuộc tỷ cũng gả cho đại thần, đại tỷ, thỉnh thoảng chúc phúc tỷ và đại thần, chúc hai người sớm sinh thật nhiều con nít mập mập. . . .

Dùng sức tay trái tay phải vỗ nhẹ mặt mình, cho đến khi gương mặt hơi nóng lên, lúc này cô mới có dũng khí tiếp tục nhìn kênh thể giới. Sau khi nhìn thấy, cả gương mặt hoàn toàn co quắp.

Bởi vì trên kênh thể giới, một cái tên cô vừa mới kết hôn xuất hiện, hơn nữa còn mở miệng nói chuyện.

[Thế giới] Phi Thành Vật Nhiều: cảm ơn các vị đã chúc phúc, bởi vì hôm nay kết hôn làm ảnh hưởng các vị vào thành, ngày mai ở trước cây liễu trong thành Thanh Phong từ 9 giờ đến 9 giờ rưỡi tôi sẽ bổ sung hồng bao cho các vị, đến lúc đó hoan nghênh các vị tới trước nhận lấy.

Thế giới lại sôi trào một lần nữa, hơn nữa tiếng hoan hô của mọi người đối với Phi Thành Vật Nhiều càng ngày càng mãnh liệt.

[Thế giới] Phi Mộng Vật Nhiều: đại thần GG rất đẹp trai!!! Hoa Lệ sùng bái vĩnh viễn ủng hộ đại thần GG!!!

GG = ca ca

[Thế giới] Cuồng vọng chi điểm: thật mẹ nó, người đàn ông, Phi Thành, Lão Tử phục người, làm cho những người kia ghen tỵ người yêu của người đến chết#####

[Thế giới] Tiểu bá vương dụ dăng: —— ta cảm thấy mình đã yêu đại thần. . . .

[Thế giới] 35468: 5555555555, đại thần thật sự kết hôn, đại thần em yêu anh đại thần em yêu anh đại thần em yêu anh. . . .(vô số câu em yêu anh)

[Thế giới] Tiểu bá vương hạnh phúc: ôn ôn(dụ dăng), không phải là người thích mỹ nữ sao? Đối giới tính hả?

[Thế giới] Bảo Bảo đáng yêu: 0.0 hâm mộ Tiểu Hoa. . . .đại thần rất đẹp trai.

Thấy những thứ này, Lục Tiểu Hoãn có chút đặc ý liếc mắt nhìn bạch y nam tử vẫn phóng khoáng tự nhiên như cũ, nhưng cô lại có chút để ý đến những con số luôn xuất hiện yêu anh em yêu anh trên kênh thể giới.

Bây giờ anh ấy là người của cô, mặc kệ như thế nào, đó là cô tuyệt đối không cho phép cô gái khác ảo tưởng, tuyệt đối không cho phép!

Quả nhiên heo Tiểu Bạch đang ở trong trò chơi, hơn nữa còn nhiệt tình như vậy ở trên kênh thể giới, cô không nhịn được cười cười gửi cho cậu một tin tức: “Heo Tiểu Bạch, lúc lên vòng du tởm đem kênh thể giới và những kênh khác đóng hết, liền tạo với anh ấy thành một đội, vân vân.”

Rất nhanh, Tiểu Bạch liền trả lời: “Anh đây đã sớm biết, anh của cậu là ai hả, tớ vừa nhìn thấy giấy niêm phong thành Thanh Phong, sau đó dùng truy tìm ngàn dặm không tìm được cậu và tiểu thành thành, thì tớ đã biết rồi. Kết hôn thật là tốt!!! Người đàn ông tốt như vậy, cậu với anh ấy kết hôn là đúng rồi, anh đây coi như là có thêm chút thể diện ha ha ha ha ha ha!”

Niêm phong thành = khoá thành, không cho người chơi khác bước vào thành đã bị niêm phong.

Một phút trước Tiểu Hoãn còn vì việc mình trực tiếp kết hôn với Phi Thành Vật Nhiễm, không chiếu cố nói trước với heo Tiểu Bạch mà cảm thấy đau lòng, bây giờ một chút đau lòng kia cũng tan thành mây khói.

Nhưng mà, cậu ta mới vừa nói cái gì, niêm phong thành Thanh Phong? Đó là xảy ra chuyện gì?

Phi Thành Vật Nhiễm: “Nho nhỏ, chúng ta đi một chút.” Nói xong bạch y nam tử phẩy tay áo, đi thẳng ra ngoài miếu nhân duyên.

Chẳng lẽ là ra ngoài miếu cưới toạ kỵ sao?? Tiểu Hoãn trầm nghĩ, trước kia cô thường nghe những nữ người chơi khác nghị luận, hình như anh có toạ kỵ Phượng Hoàng, chẳng lẽ muốn Phượng Hoàng chở hai người bọn họ trên không trung tham quan thành Thanh Phong sao?

Cô cao hứng vội vàng nhấp chuột đuổi theo, nhưng vừa ra khỏi miếu nhân duyên, lòng của cô có một chút thất vọng.

Bởi vì căn bản không nhìn thấy toạ kỵ Phượng Hoàng trong truyền thuyết, chỉ thấy anh đứng ở ngoài cửa, thân thể thon dài đón gió, dường như đang chờ cô.

Thì ra anh nói đi một chút thật là đi một chút.

Đại khái là hai người đi dọc theo đường chính thành Thanh Phong khoảng hai phút, Tiểu Hoãn nhấp chuột đi theo có chút mệt mỏi, không có biện pháp, bởi vì cô không quen thao tác bằng bàn phím. Hơn nữa, đây gọi là cái gì, không nói câu nào liền đi dọc theo đường chính, hơn nữa trên đường chính ngay cả một bóng ma quỷ cũng không thấy.

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Tiểu Hoãn dừng lại.

“Cái đó, anh có biết chuyện hôm nay niêm phong thành Thanh Phong không?” Vừa nhìn thấy không có ai cô mới nhớ vừa rồi heo Tiểu Bạch nói chuyện hôm nay niêm phong thành.

“Biết.”

Bình thường niêm phong thành như thế này xảy ra đều bởi vì giữa các bang phái nhìn nhau không vừa mắt, liền chọn một cái thành để chiến đấu, nhưng mà nhất định phải tiêu 299 tệ mua một cái niêm phong thành con. Hai bên ở trong thành có thời gian hai mươi phút tự do PK, bên nào có số lượng người bị giết chết nhiều nhất thì tất cả trang bị vũ khí trên người đều thu vào trong túi người thắng.

Những loại PK như thế này ở trong mắt người xem rất có ý tứ, nhưng cô ghét nhất chính là cái loại không có chuyện gì liền đi K(giết)người, K thì K đi, còn bày đặt niêm phong thành.

“Không phải là có bang hội nhảm chán nào đó tới PK chiến thành chứ? Em ghét tàn sát, chúng ta đi nhanh lên đi.”

“Không phải vậy.”

“Vậy tại sao niêm phong thành?”

Một lát sau, Phi Thành Vật Nhiều mới gửi tới ba chữ: “Anh niêm phong.”

A??? Anh niêm phong??? Tại sao lại niêm phong???

Tiểu Hoãn không hiểu.

Nhưng vì thoả mãn lòng hiếu kỳ, cô vẫn hỏi ra khỏi miệng: “Cái đó, tại sao lại muốn niêm phong thành?”

Đợi lại chờ, mới đây mà ba phút đã trôi qua, anh vẫn không trả lời.

Tiểu Hoãn lại bắt đầu gọi hồn: “Có ở đó không, có ở đó không, có ở đó không, có ở đó không.”

Phi Thành Vật Nhiều: “Tới, mới vừa rời đi một chút.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “À ~ anh còn chưa nói cho em biết tại sao lại niêm phong thành?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Niêm phong thành.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “^_^ ừ ừ, sau đó thì sao?”

Bởi vì quá muốn biết tại sao anh lại niêm phong thành, Tiểu Hoãn hoàn toàn không có phát hiện mình đang biểu hiện nịnh hót.

Hình như Phi Thành Vật Nhiều cũng không chú ý đến sự nhiệt tình của cô, anh từ từ nói: “Đặt chỗ kết hôn.”

Tiểu Hoàn hoàn toàn .

Cô đã nghe nói qua đặt bàn, cũng đã nghe nói qua đặt KTV, nhưng mà chưa có nghe trong trò chơi cho đặt một chỗ trên bản đồ để kết hôn.

KTV = Karaoke TV

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “=||| đồ mờ hôi, cái này cũng có thể đặt?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Có thể.”

Đầu óc vừa chuyển, Tiểu Hoãn hỏi: “Anh mua niêm phong thành con sao?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Ừ.”

Không trách được, nếu có niêm phong thành con, vậy tất cả mọi chuyện đều được giải quyết tốt, chẳng qua là. . . .

“Niêm phong thành, không PK cũng cho phép sao?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Cho phép.”

“Làm sao anh biết?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Hỏi ý kiến những người đã sử dụng.”

Người đàn ông này thật là. . . .cường hãn, đây là từ ngữ giờ phút này Tiểu Hoãn nghĩ đến để hình dung về anh.

“Cái đó. . . .”

Phi Thành Vật Nhiều: “Có thích không?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “A? Cái gì?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Hôn lễ.”

Đặt cả bản đồ, không có một bóng người rồi lại có hôn lễ long trọng, anh còn tặng tiền cho những người đó, cô có thể nói không sao?

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Vui. . . .vui mừng.”

Phi Thành Vật Nhiều: “Thích là tốt rồi.”

Bên đầu này máy vi tính, Tiểu Hoãn lại nghĩ đến một từ thích hợp với anh: mạnh mẽ.

13. Chương 13

Chương 13 — Cuộc sống tân hôn mạnh mẽ

Sau khi kết hôn trong trò chơi, Tiểu Hoãn phát hiện, lúc cô đi ngang qua tiệm áo cưới cũng có thể đứng thẳng người, ngay cả khi người ta phát tờ rơi cho cô, cô cũng có thể mặt không hồng khí không suyễn nói: “Cám ơn, tôi đã kết hôn.”

Mặc kệ là như thế nào, tốt xấu gì cô cũng được coi như người đã kết hôn.

Ngày thứ hai sau khi kết hôn với Phi Thành Vật Nhiều, cô vừa rời giường liền mở máy tính. Mặc dù là thứ sáu, nhưng vẫn có nhiều người ở trên trò chơi như cũ. Cô vừa lên mạng, liền bị một đồng người chơi bao vây nhìn tới nhìn lui, Tiểu Hoãn còn tưởng rằng vận khí của mình xấu đến nỗi đụng phải hai bên đang quần chiến, liền nhắc chân bỏ chạy. Một đám người ở phía sau liền chạy đuổi theo cô.

Cuối cùng, thật sự là cô đã nhấn chuột đến một mỗi, ngay cả phím W trên bàn phím cũng bị mồ hôi từ bàn tay cô chảy ra làm cho ướt nhẹp, lúc này cô mới la lớn trong khu vực: “Đuổi giết tôi làm gì??”

[Khu vực] XLIH354: đại tẩu đại thần, đừng chạy, chúng tôi chỉ muốn xem một chút trang bị của cô.

[Khu vực] Mã Cương cách vách: làm sao vậy, lão bà đại thần, chúng tôi không muốn sống nữa mới dám đuổi giết.

Lúc này Tiểu Hoãn mới phản ứng kịp, thì ra là muốn xem trang bị của cô. Thật là, ngày hôm qua bị kênh thể giới thông báo nói ra N món cực phẩm, bây giờ đều ở trong tay cô, nếu như là cô trước đây, cũng sẽ tham gia náo nhiệt, chạy đi xem một chút cực phẩm là như thế nào. Bây giờ thì khác rồi, cực phẩm ở trong tay cô, cô cũng không thể chạy sang đây xem trang bị của mình. Vì thoả mãn yêu cầu quần chúng, cô không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn đứng ở đó, để cho người khác tùy tiện nhìn cho đủ.

Một người rời lại một người, đến rồi lại bỏ đi, Tiểu Hoãn nhìn thấy rậm rạp người chơi không thấy rõ tên không ngừng đến gần mình rồi đi mất, nghĩ thầm chuyện này diễn ra một lát lâu cũng không xong. Vì vậy cứ mở máy tính, sau đó đi rửa mặt thay quần áo. Mặc dù trò chơi náo nhiệt như vậy, nhưng việc vẫn phải làm, tiền vẫn phải kiếm, phỏng vấn vẫn cần phải cố gắng.

Cô vừa đánh răng vừa nghĩ: còn phương pháp nào có thể phỏng vấn Tô Thành đây? Kể từ sau khi chị Linh phân phó cho cô nhiệm vụ phỏng vấn lần này, cô cũng đã trải qua một tuần. Cô đã thử tất cả biện pháp, cho dù làm cái gì thì Tô Thành vẫn ôm tỳ bà che mặt, thủy chung không xuất hiện gương mặt thật.

Chị Linh nói: “Tiểu Hoãn, có nhiều người lúc mới bắt đầu càng kháng cự phỏng vấn, nếu như em tranh thủ cơ hội đến phỏng vấn Tô Thành, lại càng có cơ hội đột phá phòng tuyến trong nội tâm anh ta, đạt được tài liệu phỏng vấn giá trị nhất.”

Cô tin tưởng những lời này của chị Linh, cho nên cô nhất định phải kiên cường không ngừng! Bắt Tô Thành lại!

Ừng ục ừng ục, nhổ ra bọt kem đánh răng trong miệng, cô lấy một bộ quần áo thể thao nhẹ nhàng, hôm nay lại phải tiếp tục ấn núp hành động trước công ty!

“Mẹ, cha, con đi làm!” Hăng hái nhét một cái bánh bao vào miệng.

Mẹ Lục vẫn còn kêu lên ở phía sau: “Con gái, hôm nay mẹ mua đậu hũ, con không ăn một chút sao?” Lục Tiểu Hoãn chạy đi quá nhanh, không có nghe thấy những lời này của mẹ Lục, tự nhiên cũng liền không nhớ được, máy tính mình vẫn chưa có tắt.

Hôm nay, đồng chí Lục Tiểu Hoãn vẫn không có việc gì làm lượn lờ trước mặt những người khác như cũ.

Hôm nay cô muốn giả dạng thành thiếu nữ lạc đường không cẩn thận xông vào công ty Quảng Đông, sau đó sẽ vô cùng bất cẩn tiêu sái vào thang máy, cuối cùng hết sức không cẩn thận tìm được office (phòng làm việc) của Tô Thành. Kế hoạch rất là hoàn mỹ, nhưng mà vừa mới vào cửa kính xoay tròn trong công ty kia, một bác bảo vệ phụ trách bãi đậu xe đã chặn cô lại nói: “Cô là tới bán quần áo phải không? Trong này có rất nhiều thành phần tri thức rất có tiền, sẽ không mua quần lót của cô, cô nên thừa dịp bảo vệ không có phát hiện đi trước vẫn tốt hơn.”

Những chữ tiếng anh mình không dịch nghĩa là vì bản raw nó có như vậy nên muốn để cho sát bản trung một tí.

Tiểu Hoãn liền lập tức hoá đá, cô rõ ràng là đáng vẽ thanh xuân, đáng vẽ này mà bán quần lót sao?

Sự thật thắng hùng biện, bởi vì khi bảo vệ phát hiện cô một thân quần áo thể thao màu đen, động tác vô cùng lấm la lấm lét, quả nhiên đã trực tiếp lôi cánh tay của cô “mời” cô ra khỏi bãi đậu xe công ty Quảng Đông.

Cũng may nội tâm của cô vẫn còn một chút xíu ngọn lửa không tắt được, dám ra sức trở về nhà.

Chuyện thứ nhất sau khi về nhà là vừa thay quần áo vừa mở máy, kết quả cô rất khi phát hiện buổi sáng mình ra ngoài quên tắt máy tính.

Cô vội vàng chuyển động con chuột, màn hình nhoáng lên một cái, cô càng hơn.

Bởi vì buổi sáng cô vẫn còn đứng ở chỗ đó, bên cạnh vẫn có một vòng người vây quanh, mà chính xác chú rể của cô, Phi Thành Vật Nhiều cũng đứng bên cạnh cô.

Tiểu Hoãn vội vàng trấn an tinh thần, gửi tin nhắn tự tán gẫu cho anh: “Tại sao anh ở đây?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Em đã đến rồi?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Đúng vậy, buổi sáng lúc ra cửa quên tắt máy tính = = tại sao anh lại ở đây?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Hong bao.”

Hong. . . . không phải chứ, cô còn tưởng là anh đang nói giỡn, muốn phát thật sao?

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Lau mồ hôi, không cần phát nữa, nhiều người như vậy.”

Phi Thành Vật Nhiều: “Không sao, năm phút cuối cùng mới phát.”

Năm phút? Không phải là lấy đầu người tính toán, mà là lấy thời gian tính toán sao? Liếc nhìn đầu người tấp nập xung quanh bọn họ, Tiểu Hoãn không khỏi có chút tức giận, những người này cô cũng không quen biết. Đoán chừng là nhìn thấy chú rể của cô giàu có lại có tiền, cố ý tới chiếm tiện nghi, đúng không?

Lục Tiểu Hoãn bị cách gọi của mình dọa sợ, chú rể của cô, oh, cô muốn ngắt. Thì ra là sau khi kết hôn sẽ không tự chủ được đứng ở góc độ của người khác mà suy nghĩ vấn đề.

Bình tĩnh đợi đến năm phút đồng hồ cuối cùng, hình như đám đông cũng từ từ tản đi, lúc này cô mới nhớ tới một vấn đề quan trọng.

Ngày hôm qua hai người mới kết hôn, vậy hôm nay là ngày tân hôn đúng không? Vậy tân hôn, cũng đi trắng mặt. . . .

Oanh! Mặt Lục Tiểu Hoãn lại không chịu thua kém đỏ lên.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Cái đó, kể tiếp chúng ta làm sao đi đây?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Đi theo anh.”

Cô thừa nhận, lúc anh nói những lời này, cô rất không hợp thời nhớ tới câu nói “Phật lậu thước” mà Đường Tăng nói trong Tây Du Ký; nhưng mà người trước mắt cô có thể so vẻ đẹp với Đường Tăng, mặc dù chỉ là ở trong trò chơi nhưng cô đã sớm đặt ra hình tượng tốt đẹp cho anh, nhưng chỉ không nói là anh đẹp trai thôi.

Đầu tiên, Phi Thành Vật Nhiều mang cô tới nơi bảo quản vật phẩm, sau đó nói câu anh đi mở tài khoản khác, để cho cô đứng ở đó chờ. Tiểu Hoãn không tránh khỏi có chút kinh ngạc, thì ra anh cũng có tài khoản phụ? Mặc dù nói người chơi trong trò chơi có tài khoản phụ cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ, đầu năm nay người nào không có mấy tài khoản phụ? Ngay cả chính cô còn có tài khoản phụ gọi là: Tiểu Hoãn. Nhưng anh là ai, anh là thương nhân đại thần số một bảng xếp hạng tài phú, làm sao anh lại cần tài khoản phụ đây? Mặc dù cô biết suy nghĩ bây giờ của mình không có logic, nhưng cô vẫn kiên trì là thương nhân đại thần thì không cần mở thêm tài khoản phụ.

Phải nói tại sao sao, thật ra thì cô cũng không biết, có thể nói anh ở trong tiêu chuẩn của cô đã không còn là người bình thường nữa rồi >00<~” mặc=“” kệ=“” là=“” như=“” thế=“” nào,=“” cô=“” cũng=“” phải=“” làm=“” ra=“” một=“” cái=“” chết=“” giãy=“” giụa,=“” cô=“” cần=“” bản=“” không=“” am=“” hiểu=“” cách=“” bán=“”>

Phi Thành Vật Nhiều trấn an cô: “Không cần gấp gáp, anh gửi cho em bảng giá cả, bên trong đều có giá thấp nhất của những món cần bán, chỉ cần lớn hơn so với giá tiền quy định là có thể bán.” Suy nghĩ một chút, anh lại tặng thêm một câu, “Rất đơn giản, không khó.”

Lục Tiểu Hoãn khóc không ra nước mắt, đây không phải là vấn đề có khó hay không, trong trò chơi sau khi người ta kết hôn sẽ đi cưới thần thú nhìn ngắm phong cảnh, hoặc là cùng nhau hợp thành đội đánh quái gì đó, tân hôn của cô là làm sao? Bán đồ!!! Hơn nữa chú rể còn tiêu sái nói cho cô biết, bán đồ, rất đơn giản, không khó.

Hình như Phi Thành Vật Nhiều đang suy nghĩ cái gì đó, một lát sau mới nói: “Công việc của anh khá bận rộn, không thể nào luôn ở trong trò chơi, trước tiên để một phần đồ ở chỗ em, chính em bán lấy tiền dùng sinh hoạt đi.”

Thì ra là như vậy, trong lòng Tiểu Hoãn thăng bằng một chút, thật ra thì cô không cần phải bán đồ, có heo Tiểu Bạch sẽ cho cô kim bảo tiêu vật.

Cô vội vàng gửi đến gương mặt tươi cười xin lỗi: “Thật ra thì không cần, Tiểu bá vương sẽ cho em tiền xài, anh không cần lo lắng.”

Phi Thành Vật Nhiều: “Không được! Cô gái của anh tại sao có thể dùng tiền của người khác.”

Cô gái của anh. Cô gái của anh. Cô gái của anh.

Người nào đó cố gắng để mình coi thường cái từ kia, tận lực trấn định nói: “Thật ra thì. . . .thật ra thì em không lấy được bao nhiêu tiền.” Nếu như không hỏi tiền heo Tiểu Bạch, cô đánh quái cũng được, rơi được cái gì đó thì đi bán, cũng đủ để cho cô dùng.

Giọng nói Phi Thành Vật Nhiều kiên định nói: “Tóm lại là trong trò chơi có nhiều tiền hơn mới thoải mái.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Nhưng mà.”

Phi Thành Vật Nhiều: “Cho nên lúc anh không có ở đây em sẽ học bán đồ.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Nhưng.” Nhưng mà cô thật sự đối với bán đồ không có lòng tin, cô trời sanh đã không thể làm thương nhân.

Phi Thành Vật Nhiều trầm ngâm nửa ngày, gửi tới vẻ mặt mỉm cười, chậm rãi nói: “Vì tương lai tốt đẹp của chúng ta, cùng nhau cố gắng lên, nương tử.”

“Phanh———!” Lục Tiểu Hoãn kích động đứng lên.

Mà bàn phím bị cô kéo đứng lên, rồi cuộc tử trận trên mặt đất.

14. Chương 14

Chương 14: Đôi lời của Editor

Đôi lời của Editor:Chương 14 chuyện này mình tìm bản trung không có, trong bản raw cũng không có luôn, nhưng mà nội dung Chương 13 và Chương 15 rất sát nhau, bạn nào đọc có thể thấy được (cuối Chương 13 là cảnh tượng Phi Thành Vật Nhiều dạy Tiểu Hoa Tiểu bá vương buôn bán, bắt đầu Chương 15 là tiếp tục học buôn bán)

Còn việc tại sao mình không bỏ Chương 14 luôn và đổi Chương 15 thành Chương 14 là tại vì mình tham khảo tên Chương và phân trưng theo bảng Chương (bản raw) trên wed.

Như thế này trích một phần)

14 [] 169 9648 2009-07-17 22:37:35
15 3965 11526 2009-07-19 10:00:00
16 3859 11127 2009-07-20 10:00:00
17 3530 10861 2009-07-21 10:00:00
18 3542 10889 2009-07-22 10:00:00
19 3415 11233 2009-07-23 10:00:00

Ở Chương 14, [] có nghĩa là khoá cho nên khi mình bấm vào nó không có hiện cửa sổ mới nên mình không đổi thứ tự Chương được.

Còn về nội dung thì vẫn không ảnh hưởng gì, nếu có gì thay đổi mình sẽ bổ sung và thông báo lại.

Cám ơn bạn đã đọc ^__^~

15. Chương 15

Chương 15 — Hôm nay bắt đầu làm thương nhân

Tuyệt đối không thể tin tưởng người đàn ông vẫn luôn che giấu cảm xúc, đột nhiên mỉm cười với cô là bởi vì tính tình của anh nhã nhặn, kia nhất định là giả tạo. Sự thật chính là, rất có thể người đàn ông này lấy trêu chọc cô làm thú vui.

Bằng không, tại sao anh sẽ đột nhiên mỉm cười gọi cô là nương tử? Chỉ có thể giải thích là bây giờ anh cảm thấy trêu chọc Lục Tiểu Hoãn cô quá thú vị.

Vì không muốn làm loãng tiếng rao hàng, Tiểu Hoãn cố gắng kháng nghị: “Thật ra thì, em chỉ cần đủ sống liền thoả mãn.”

Anh trả lời nhanh hơn: “Không được, tại sao anh có thể để cho nương tử mình chịu khổ được đây?”

Cô vẫn cho rằng gian thương máu lạnh rất yêu tiền, xoay người liền biến thành lão công trong trò chơi của cô, còn nhạo báng gọi cô là nương tử, đáng chết nhất là, mỗi lần anh gọi như vậy, trái tim nhỏ bé của cô lại không nhịn được phịch mấy cái.

Xém chút nữa là Lục Tiểu Hoãn bò qua máy vi tính này, nắm cổ áo của anh hỏi: thành thật khai báo, anh không phải là bản thân đúng không??

Nhưng mà, cũng giới hạn một chút trong suy nghĩ mà thôi.

Bởi vì giờ phút này, cô rất nghe lời ngồi trên chiếu, dưới sự chú ý của nhiều người chơi mở sạp bán hàng. Mà anh, chú rể của cô, một thân bạch y trắng như tuyết, cực kỳ phong độ đứng bên cạnh cô, nhìn cô mở sạp.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Cái đó, trước tiên nên bán cái nào?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Tuỳ ý.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Nếu không trước tiên bán trang phục Long Vãn của hiệp sĩ được không?” Phòng ngự cao, còn có thêm 5% công kích.

Phi Thành Vật Nhiều: “Có thể, anh ở bên cạnh làm bạn với nương tử.”

Lần đầu tiên anh gọi cô là nương tử, cô bị hù dọa giật mình là chuyện bình thường, nhưng anh đã gọi nhiều lần, cho nên cô có thể làm như không thấy không dao động ngồi yên tại chỗ. Thật ra thì gọi nhiều cũng thành thói quen.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương im lặng chấp nhận cái nhìn chăm chú của bạch y nam tử, bắt đầu rao hàng.

“Bán đây!! Bán đây!! Bán trang bị hiệp sĩ cực phẩm phòng ngự cao đây!!”

“Muốn mua trang bị sao? Trang bị cực phẩm, không mua thật là uổng, không mua.”

Cô kêu nửa ngày, chính là không có ai tới mua, một đám người chơi vẫn ngu dại nhìn hai người bọn họ như cũ.

Cô không hiểu hỏi anh: “Tại sao em kêu nửa ngày cũng không có ai mua? Rõ ràng là em dùng sức thét như vậy mà.”

Anh bình tĩnh cười cười: “Em muốn người khác mua thì trước tiên phải cho người ta ngạc nhiên về nương tử của anh một chút.”

Tiểu Hoãn , anh gọi cái từ nương tử này càng ngày càng thuận, mặc dù cái cách gọi của anh làm trong lòng cô âm thầm thoải mái.

Nhưng mà lần này cô thật sự không nhịn được, thử dò xét hỏi anh: “Có thể đổi cách gọi hay không?” Thật ra thì cô muốn hỏi anh tại sao có thể gọi nương tử tự nhiên như vậy.

Anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nương tử muốn anh đổi cách gọi thân thiết hơn sao?”

Còn còn, còn còn có thân thiết hơn nữa sao?

Tiểu Hoãn hơn, sớm biết anh sẽ trả lời như vậy, câu nói mới vừa rồi của mình chính là nói nhảm! Hỏi vô ích.

Nhìn như thế nào cũng thấy tâm tình của anh hôm nay thật tốt.

“Hình như hôm nay anh rất cao hứng.”

Phi Thành Vật Nhiều: “Cũng không tệ lắm.”

Quả nhiên là quả nhiên, nếu không thì tại sao anh lại đột nhiên gọi nương tử nương tử như vậy, nếu gọi nữa thì cô phải đến Nam Cực mới có thể dập lửa. Dĩ nhiên, cái lửa này, là nhiệt tình như lửa.

Phi Thành Vật Nhiều nói anh có chút việc nên rời đi một lát, cái rời đi này liền cách nửa giờ.

Trong vòng nửa giờ này, Tiểu Hoãn bán được hai bộ trang bị hiệp sĩ, còn bán bốn món trang sức. Cô dựa theo giá cả mà anh nhấn lại, dựa trên cơ sở đó tăng thêm 10%, nhẹ nhàng bán đi. Thật ra thì bởi vì cô bán quá rẻ, đồ của cô lại quá tốt, sau khi những người chơi mở mịc kia phục hồi tinh thần, có người phát hiện cô đang bán trang bị, nhìn giá cả hợp lý liền nhanh chóng mua về.

Người chơi nghĩ thầm, không ngờ đại thần tân hôn giảm giá nhiều như vậy, mua về tặng mọi người cũng được.

Nhưng mà có người nhìn chứ không mua, bởi vì hàng Tiểu Hoãn bán giá quá thấp, dù sao ở đây cũng bán đầy, giống như kim cương, bạn không thể lấy giá cả của thủy tinh mà bán, trang bị tốt cũng có đạo lý giống như vậy.

Tiểu Hảo vui rạo rức ngồi đếm kim bảo, nếu như đem kim bảo đến chỗ thương nhân Hoa Đào đổi thành RMB, ít nhất có thể đổi được khoảng 800 tệ!! Trời ơi. . . . Bốn mươi phần trăm tiền lương của cô. Nếu không tại sao mẹ luôn nói người so với người còn mạnh hơn? Trước kia cô không có phát hiện, dù sao cô cũng không có lý tưởng, tiền lương hơn hai ngàn tệ cũng đủ cho cô dùng hằng ngày. Mặc dù mẹ nói người so với người, có nghĩa là so với người đàn ông bên cạnh, nhưng mà trên mặt tiền bạc, cũng thích hợp giống nhau.

Hít sâu, tiếp tục bán đồ, Tiểu Hoa Tiểu bá vương hét càng hăng say hơn.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc Phi Thành Vật Nhiều cũng trở lại, anh trở lại liền mang đến một cái tin.

Phi Thành Vật Nhiều: “Xin lỗi, sợ rằng anh phải logout, hai ngày nay anh có việc không thể nào lên mạng được, chắc là ngày mốt sẽ trở về.”

Tiểu Hoãn đang hét hăng say liền ngẩng người, một lát sau mới nói: “Ngày mốt nhất định trở về sao?”

Hỏi xong cô liền hối hận. Mặc dù trong trò chơi là vợ chồng nhưng mà bọn họ vẫn là người xa lạ, mỗi người đều có cuộc sống thực tế của mình, cô nói như vậy có chút ngang ngược giống như không có phép tắc. Chủ yếu là ngày hôm qua mới vừa kết hôn, anh sẽ phải tạm thời rời khỏi trò chơi, mặc dù chỉ rời đi hai ngày, nhưng mà dù sao cũng không có trên mạng. Không biết anh sẽ nghĩ như thế nào về mình T^T.

Có thể là cảm thấy được trong giọng nói của cô có chút xiu cảm giác làm nũng, Phi Thành Vật Nhiều gửi tới vẻ mặt tìm ra manh mối: “Trở về.”

Ngay sau đó anh lại nói: “Nhớ câu nói anh mới vừa nói sao?”

Câu kia. dường như cũng rất ngắn gọn, trước mắt mới có nương tử và cô gái của anh, cô còn không nhớ được cái gì khác.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Ngày mốt, anh sẽ trở về.” Bạch y nam tử xoay người lại, nhìn tiểu cô nương ngây thơ hứa hẹn, hứa hẹn anh sẽ đúng hạn mà về.

Mặc dù cảnh này đúng là có chút ý tứ, bởi vì cô bán đồ không thể cải trang, nếu không cô nhất định hiện nguyên hình hiệp sĩ cầm đoản kiếm, cho nên. mới có thể xuất hiện hình ảnh không hài hòa như vậy.

Hết lần này đến lần khác cô chỉ nhìn câu nói kia của anh, vừa buông con chuột ra, trong lòng có một chút cảm giác, cứ như vậy bị anh làm cho xúc động, chỉ là một cái hứa hẹn trong trò chơi, rất đơn giản, nhưng mà những lời này của anh lại làm cô cảm nhận được anh thật sự nghiêm túc. Để cho cô cảm thấy anh không giống với người đàn ông giống như heo Tiểu Bạch, cưới rồi ly hôn N lần trong trò chơi. Về phần rốt cuộc là không giống ở chỗ nào, cô nói không ra.

Cứ như vậy, rối loạn nửa ngày, cô mới phát hiện anh lại gửi tới cái vẻ mặt tìm ra manh mối, sau đó logout. Nhìn danh sách bạn tốt, bốn chữ Phi Thành Vật Nhiều đang dần tối xuống, cô đột nhiên phát hiện, thì ra là, cảm giác ở chung một chỗ với anh cũng không tệ. Con gái chính là kỳ lạ như vậy, có thể là một giây trước ghét một người đến chết, một giây kế tiếp bởi vì chuyện nào đó mà lại chuyển sang thích người đó, cho dù chuyện kia chẳng qua là hơi lớn hơn hạt đậu một chút xiu mà thôi.

Lục Tiểu Hoãn vỗ vỗ trán mình, không nên nghĩ nữa không nên nghĩ nữa, bán đồ bán đồ. Nói thế nào thì cô cũng là “lão bà” của thương nhân, cũng không thể làm cho anh mất thể diện.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Bán trang bị, bán trang bị đây, các loại vũ khí cực phẩm thuộc tính cao, chỉ có một cái duy nhất.”

Bởi vì đã có kinh nghiệm mua bán, cho nên đứng lên hét cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, không phải chỉ là hét thôi sao, trong nháy mắt, cảm giác bán được đồ rất là thoải mái.

Nhìn thấy một người chơi mặc áo xám tro, còn có chim ưng đang đậu trên vai, cô vội vàng đổi lại lời quảng cáo: “Pháp trượng cực phẩm dành cho thần tiên, có thể tăng thêm pháp thuật, tăng thêm đòn công kích!”

Cái người đàn ông áo xám tro đó vốn muốn trực tiếp đi tới, nhưng sau khi nghe cô gào thét liền lập tức dừng bước.

Không sai, trang phục của thần tiên là dễ phân biệt nhất trong Đảo Đào Hoa, mặc dù thần tiên và hiệp sĩ đều giống nhau, kỹ năng cũng được phân ra nhiều loại. Nhưng mà mặc kệ là bằng pháp thần tiên, hay là hồn pháp thần tiên, trên bề vai đều có một con ưng, chẳng qua chỉ khác màu sắc áo dài trên người.

Lục Tiểu Hoãn vẫn cho rằng nam thần tiên trong Đảo Đào Hoa là nhân vật được tạo ra không đủ tốt, rõ ràng trong xương trong tuỷ là pháp sư, thế nào cũng phải có những pháp thuật của thần tiên mới đúng, nhưng Đảo Đào Hoa không giống vậy, những thần tiên khoác danh hiệu là pháp sư này thật ra giống như những người diễn xiếc trên giang hồ, trên bề vai còn có chim ưng. Làm sao vậy, không có việc gì nên chơi ưng sao?

Nhưng mà, như đã nói qua, người đàn ông cô thấy trước mắt này không giống như những thần tiên lúc trước, bởi vì hắn có khí chất nho nhã.

Về phần loại khí chất nho nhã này, Tiểu Hoãn nhìn ra được từ đâu. Đó đương nhiên là từ tên của hắn: Vân Thủy Thiên.

Vân Thủy Thiên = Mây Nước Trời

Vân Thủy Thiên, đọc đứng lên có một loại nho nhã, viết ra cũng có, hơn nữa còn có chút cảm giác như đã từng quen biết.

Chỉ thấy hắn đứng trước mặt Tiểu Hoa Tiểu bá vương, ngay sau đó gửi đến vẻ mặt mỉm cười: “Xin hỏi có vật phẩm nào thích hợp cho thần tiên sao?”

“Có có!” Tiểu Hoa Tiểu bá vương vội vàng lấy ra pháp trượng đặt trước mắt cho hắn nhìn. Vẫn là tiên khí, vẫn là thuộc tính rất tốt, vẫn là giá cả Phi Thành Vật Nhiều đã đặt cho cô từ trước, cái này ban đầu có thể bán được 5 ngàn kim bảo. Trong trò chơi này tỷ số kim bảo và tiền là 50 so 1, vật này giá trị ít nhất là 100 tệ. Anh đã thông báo với cô, nếu như không có người chơi nào có nhiều kim bảo như vậy, cũng có thể chuyển số kim bảo họ đang có rồi từ từ trả tiếp, chuyển xong cô giao hàng là hết giao dịch.

Lúc ấy cô liền hỏi anh: “Nếu như người chơi khác không chịu thì làm sao bây giờ? VẬt nhất người ta sợ mình nhận tiền không bán đồ thì sao?”

Anh trả lời chắc chắn: “Sẽ không.”

Không đợi cô phản ứng kịp, anh lại nói tiếp: “Đồ của chúng ta người khác không có.” Ngụ ý chính là đồ anh bán toàn là độc nhất vô nhị, có thể nói là toàn bộ người chơi biết một thứ gì đó mà chỉ tìm anh mới có thể mua được. Đồ tốt ai cũng muốn, vừa nhìn thấy anh chịu bán thì tất cả đều dán tới. Đừng nói anh là thương nhân đại thần, cái danh hiệu này không phải là hư danh, mà anh chính là người bán hàng lương thiện, cho dù kiếm tiền cũng phải kiếm được đến cùng mới thôi. Nhưng Tiểu Hoãn không tin anh không có lừa gạt tiền người khác, nhưng mà cô cũng không dám trực tiếp hỏi anh đã lấy tiền của mấy người? Bởi vì cô đoán, coi như là anh lừa người khác, có lẽ cái người đó còn phải ôm anh rung rinh vui vẻ nói một tiếng: cảm ơn!

Lắc đầu đem những thứ suy nghĩ của mình thu hồi lại, cô cũng gửi tới thần tiên áo xám tro một cái gương mặt tươi cười: “*^_* cái này 110 tệ, nhân dân tệ. Hoặc là anh muốn mua bằng kim bảo?”

Có một loại người chơi sẽ không có nhiều kim bảo như vậy, bình thường rao hàng trong thành Hoa Vân chỉ là một chút đồ nào đó, cho dù có một hoặc hai trang bị nào đó cực tốt, tất cả đều là hai bên trực tiếp dùng tiền mặt chuyển tiền. Dù sao ở trong trò chơi cũng không có nhiều chỗ cần tốn nhiều tiền như kho báu hệ thống, màu sắc trang bị nâng cấp bằng việc ở trong sạp bán mua vài được hoàn hoặc mở rộng hơn nữa là mua lan, cần bản không cần dùng bao nhiêu kim bảo. Cho nên nói, không có mấy người chơi sẽ đem số tiền mặt nhiều như vậy chuyển thành kim bảo để trong trò chơi.

Nhưng cô đã đoán sai, bởi vì kế tiếp, cô nhìn thấy nam tử áo màu xám tro này nói.

Vân Thủy Thiên: “Có thể dùng kim bảo.”

Trợn mắt há mồm, vẻ mặt của Lục Tiểu Hoãn lúc này chính là trợn mắt há mồm.

Sửng sốt nửa ngày, cô mới bán tính bán nghi hỏi: “Anh mới vừa nói, anh muốn dùng kim bảo?”

Vân Thủy Thiên vô cùng xác định nói: “Đúng, dùng kim bảo.” Hơn nữa còn gửi đến vẻ mặt đang cười, còn là cái loại đặc biệt hồn hậu đó.

Tiểu Hoãn im lặng nhìn trần nhà của mình một chút, trong trò chơi này có phải là có quá nhiều người giàu có hay không, cũng may là ngày hôm qua cô đã nhận thức được đáng về giàu có của người đàn ông kia, mặc dù hôm nay cũng có chút kinh ngạc, nhưng mà coi như là bình tĩnh.

Sau khi giao dịch với người đàn ông áo xám tro, nhìn số tiền trong trò chơi của mình đã tăng thành 4 con số 0 kim bảo, cô chỉ nghĩ đến, thì ra là làm thương nhân có cảm giác thoải mái như vậy.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương cao hứng gật đầu, bày tỏ cảm tạ: “Cám ơn đã ủng hộ, hắc!”

Đi ra ngoài mấy bước, đột nhiên Vân Thủy Thiên lại trở lại, nhìn cô một chút nói: “Cô là. . . . cô không phải là lão bà của thành đi?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Ách, đúng vậy, thế nào?” Người đàn ông đó sẽ không có đụng chạm gì với Vân Thủy Thiên đi?

Vân Thủy Thiên: “Ha ha, không có, tôi chỉ đột nhiên nhớ tới chỉ có thành mới bán đồ trang sức như thế này.”

Không trách được, ngày đó hắn nghe mọi người đề cập đến chuyện thành kết hôn, nhưng hắn cũng không quá để ý. Thì ra hắn nghĩ không sai, cái người Tiểu Hoa Tiểu bá vương trước mắt này chính là lão bà của thành. Mới vừa rồi anh thấy cô rao hàng liền đoán được, nhưng không dám xác định. Nhìn kỹ một chút, không phải lão bà của thành là nữ hiệp dùng đoản kiếm sao, làm cho người ta có cảm giác không tệ lắm, rất sáng sủa.

Hắn tốn năm nghìn kim bảo mua một món trang sức, đúng trọng tâm nói câu: “Cô rất có tiềm chất làm thương nhân.” Theo như hắn nhìn, vật này trị giá năm trăm kim bảo.

Nhưng mà, coi như không cần đưa quà tặng cho thành nữa, ai bảo mình thiếu anh ta một chuyện đây. Không nhận được lại mở ra quyền trượng tản mát ánh sáng tím, cười lắc đầu.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương có chút ân cần hỏi han: “Cái đó, anh và anh ấy không có gì đi?”

Một lát sau, Vân Thủy Thiên cười cười: “Yên tâm, tôi không thích đàn ông.”

16. Chương 16

Chương 16 — Thật đúng là có duyên

“Con gái à, rời giường rời giường, nhanh đứng lên!” Sáng sớm thứ bảy mẹ Lục liền vào phòng Tiểu Hoãn, dùng sức gọi cô. Lục Tiểu Hoãn lấy gối đầu che đi lỗ tai của mình, cố gắng tự động che dấu tiếng gọi ầm ỉ của mẹ, bất đắc dĩ, mẹ Lục có tinh thần bám riết không tha, bắt đầu lấy tay rút ra bả vai của cô: “Con gái à, hôm nay có hẹn hò! Đứng ngủ!”

Hẹn hò? Lục Tiểu Hoãn mơ hồ từ từ đem ánh mắt mở ra một đường thẳng. Tại sao cô nhớ là mình đang bán đồ, hơn nữa người mua còn là một người giàu có, người giàu có còn nói không phải chỉ là năm nghìn kim bảo thôi sao? Lão Tử có tiền!

“Con gái, con gái, dậy dậy!”

Đúng rồi, thì ra là nằm mơ. Trên thực tế là tối hôm qua sau khi Vân Thủy Thiên mua đồ, cô lại thuận miệng hỏi quan hệ giữa hân và anh ấy như thế nào, nhưng cô không phải nghĩ cái loại như Vân Thủy Thiên nghĩ, quan tâm giữa hai người bọn họ có phải quan hệ “cực kỳ bình thường” giữa đàn ông với nhau hay không. Cô chỉ sợ Phi Thành Vật Nhiễm đã từng bán thứ gì cho hân, có lẽ là không thương lượng tốt giá cả, hai người không quá thoải mái mà thôi. Sau đó, cô liền nhìn hồng bao mà mình thu hoạch được, vẫn ở trong trạng thái nhiệt độ cao, gặp người nào cũng la hét bán hàng. Đưa đến nằm mơ cái dạng này.

Ngày hôm qua đại não cô bị kích động cả một đêm, cũng không ngủ đủ, mẹ lại còn tới gọi cô đi hẹn hò, thật là không muốn đi không muốn đi. Tiểu Hoãn lật người, đưa lưng về phía mẹ Lục. Dứt khoát giả chết!

Cô lập tức phát ra tiếng ngáy dB: “Khò ~ khò ~ khò ~”

“A! ~ đau.” Tiếng khò khè của Lục Tiểu Hoãn lập tức bị đau đón cắt đứt, bởi vì người làm cho cô đau đón chính là người mẹ yêu dấu của cô.

Mẹ Lục nhìn thấy con gái giả bộ ngủ để trốn tránh đi hẹn hò, thậm chí ngay cả tiếng ngáy giả mạo nguy trang như vậy mà cũng nhìn ra được, dưới cơn nóng giận, ngón tay mập mập mà có lực “bóp nhẹ” lỗ tai của cô.

“Nhanh đứng lên ẹ, thay quần áo đẹp đi hẹn hò đi! Hôm nay người phải gặp chính là tình anh trong giới y học, con bắt đầu phục hồ tinh thần ẹ.”

Thái Hoàng Thái Hậu đã ra lệnh, Lục Tiểu Hoãn nào dám kháng chỉ, coi như cô dám, cũng chỉ có lòng chứ không có can đảm.

Lăn mình ngồi dậy, tinh thần cô phấn chấn khác thường chào mẹ: “Dạ! Báo cáo mẹ, con lập tức đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt thay quần áo.” Không đợi mẹ Lục kịp phản ứng, cô nhanh chóng chuẩn bị, đeo vào cái túi màu trắng bạc, mang dép lê đứng trước cửa nhà, vừa chào vừa nói: “Báo cáo mẹ lần nữa, con đi hẹn hò!” Dứt lời liền đẩy cửa, phanh! Người đi.

Mẹ Lục cầm cây lau nhà kéo kéo lê lê, đứng suy nghĩ một lúc lâu, trực tiếp lấy cây lau nhà đâm vào chân cha Lục: “Ông già, hôm nay con gái chúng ta có chút khác khác?”

Cha Lục vẫn nhập tâm nhìn tin tức CCTV sáng sớm như cũ, mắt cũng không chớp: “Bà già, bà nhìn lầm rồi.” Con gái mỗi ngày đều như vậy mà, ông không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Thật ra thì lời mẹ Lục nói là đúng, hôm nay Tiểu Hoãn có cái gì đó không đúng, nhưng cô không đúng không vì cái gì khác, mà là vì trò chơi.

Bây giờ đầu óc cô đều là mua bán và mua bán, trang bị và thương phẩm, còn có vô số lời quảng cáo cô từng xem trên TV.

Cái gì mà lẽ năm mới năm này không thể không có lẽ vật, không thể không có lẽ vật không thể không có lẽ vật, muốn có lẽ vật hãy mua trang bị tốt. Nhưng mà hình như có chút dài dòng, không có ý tưởng mới.

Tại vì cô vẫn còn suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể bán được nhiều thứ hơn, cho nên hoàn toàn không có nghe được người đàn ông hẹn hò trước mắt nói những gì.

“Lục tiểu thư, Lục tiểu thư? Cô có nghe được lời tôi nói không?”

Hả? Tiểu Hoãn nháy mắt mấy cái, mình lại thất thần lúc đang hẹn hò, chẳng lẽ muốn bị âm thanh ma quỷ của mẹ xỏ lỗ tai sao?

Cô bần rợn xin lỗi người đàn ông lớn lên rất bình thường ở đối diện, nhìn người đàn ông tóc có chút thừa thớt, cười cười: “Thật ngại quá, anh mới nói cái gì?”

Người đàn ông tóc có chút thừa thớt không thể làm gì khác hơn là hỏi lại một lần nữa: “Bình thường Lục tiểu thư có hoạt động nghỉ ngơi nào không?”

“Chơi trò chơi.” Cô bật thốt lên.

“Trò chơi??” Người đàn ông ngồi đối diện kinh ngạc kêu lên, ngay sau đó nhìn trái phải hai bên, hạ thấp giọng nói với cô: “Trò chơi cũng không phải là đồ tốt, người phụ nữ thật thà ngoan ngoan đừng hoang đường

không chơi trò chơi, nghe nói trong trò chơi còn có thể có quan hệ nam nữ lộn xộn.” Hấn dừng một chút, quan sát Lục Tiểu Hoãn, tiếp tục nói: “Lục tiểu thư đơn thuần như vậy, sẽ không học những theo những người không đứng đắn đi?”

Hôm nay Tiểu Hoãn mặc một cái áo công chúa màu trắng thuần khiết, tay áo bằng bèo, phối hợp với quần dài màu xanh thẫm đang thịnh hành bấy giờ. Mặc dù cô chỉ có một mét sáu mươi lăm, nhưng cô gầy, mặc vào càng có vẻ thanh lệ hơn. Hơn nữa làn da cô vốn trắng, nếu như không nói lời nào yên lặng đứng một bên cũng có thể đưa tới nhiều ánh mắt quay đầu nhìn.

Nhưng mà cái người tới hẹn hò với cô này, nếu nói là tình anh trong giới y học, vậy thì cô vô cùng vô cùng không hài lòng!!

Cái gì gọi là trò chơi không phải là đồ tốt? Cái gì gọi là con gái đàn ông không nên chơi trò chơi? Cái gì gọi là quan hệ nam nữ lộn xộn? Hấn vuốt cái Địa Trung Hải của mình, mấy cọng tóc đáng thương dán vào đầu của hấn, vẫn đang nói nhảm luyên thuyên không ngừng.

Con gái ghét nhất những khuyết điểm lớn của con trai, trong đó có một cái chính là tự mình rất giỏi, còn có một cái chính là không tôn trọng phái nữ! Xem ra toàn bộ đều bị người đàn ông này chiếm hết.

“Lục tiểu thư, tôi đã nói với cô, bây giờ trong trò chơi đều là những nữ nhân không an phận thủ thường chơi bời! Con gái tốt thì không nên chơi trò chơi, ở nhà làm một chút cơm, quét dọn vệ sinh thật tốt! cô nói đúng không?” Hấn nói xong còn cười hắc hắc nịnh bợ, lộ ra hàm răng vàng vì khói thuốc lá của mình.

Huyết thái dương thật là đau, ở đâu mà có nhiều vật phẩm khuyết tật như vậy, thế giới này có phải không có người đàn ông tốt hay không? Lần này người mà thím ba giới thiệu thật là làm cho cô phát điên, cô sợ mình sẽ nhịn không được mà bộc phát.

“Phanh——!” Không cần sợ không nhịn được, bởi vì Lục Tiểu Hoãn nghĩ mình sẽ không nhịn được bao lâu, cũng đã không tự chủ được đứng lên, một cái tay dùng sức vỗ trên bàn, bộc phát.

“Trò chơi thì sao? Chơi trò chơi cũng cần phải có hàm lượng nguyên tố trong quặng cần tình cảm cần bàn bạc cần thông minh!” Ít nhất bạch y chú rể nhà cô chính là ví dụ tốt nhất, Lục Tiểu Hoãn tức giận bất bình.

Chỗ hôm nay bọn họ hẹn hò là quán cà phê trong Starbucks không xa nhà cô, không biết có phải vì muốn giả bộ thân sĩ hay không, thím ba nói vị bác sĩ này kiên trì muốn gặp mặt ở quán cà phê, sau cùng, thím ba còn gián tiếp ám hiệu với mẹ Lục rằng người đàn ông này chiếu cố con gái đến cỡ nào, người này tử mĩ đến cỡ nào. Dù đồ ẹ Lục vui vẻ thật lâu, hận không thể đem con gái mình bán đi ngay tại chỗ. Về tới nhà còn có tinh thần nói với Tiểu Hoãn đủ mọi thứ, kêu cô phải biểu hiện một chút khí chất tao nhã ở quán cà phê.

Cùng người như thế này biểu hiện khí chất tao nhã sao? Tiểu Hoãn rất ác độc nghĩ thầm: khó trách hấn chưa già đã yếu, đầu hói ngu ngốc!

Mười giờ rưỡi cuối tuần ở Starbucks, khách hàng cũng không coi là nhiều, nhưng mà vẫn có. Vốn là phòng cà phê đã yên tĩnh, đột nhiên Tiểu Hoãn lại vỗ bàn một cái như vậy, toàn bộ khách hàng xung quanh đều nhìn sang. Người đàn ông hẹn hò có chút ngượng ngùng, hấn làm bộ ho khan hai cái, lấy vẻ mặt chống đỡ nhỏ giọng nói với Tiểu Hoãn: “Lục tiểu thư, cô nói nhỏ thôi, có rất nhiều người đang nhìn chúng ta, thật ngại.”

Lục Tiểu Hoãn vừa nghe, giọng nói càng đề cao thêm tám độ: “Nhỏ giọng?! Mới vừa rồi anh nói xấu phái nữ không an phận thủ thường sao không cảm thấy ngại hả?”

Cô vừa nói những lời này ra, những người khách đã quay đầu lập tức nhìn về bên này, hơn nữa nữ khách hàng càng thêm lấy ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người đàn ông ngu ngốc đến hói đầu trước mắt cô.

Đầu năm nay, ánh mắt của con gái có thể giết người, người đàn ông không nhịn được trên trán rịn ra vài giọt mồ hôi, chỉ nghe thím ba nói đáng dấp Lục tiểu thư khi tức giận hơi hung dữ, như thế nào cũng không nghĩ tới vừa nói tới trò chơi cô liền trở mặt.

“Con gái chơi trò chơi cũng có thể thông minh lanh lợi linh hoạt lương thiện hiền hậu đáng yêu, những người đàn ông không chơi trò chơi cũng có thể giống như anh, bộ dáng hói đầu mặt đen mắt nhỏ mũi thấp răng

vàng!!”

Cô nói ra một hơi, từng câu từng câu đều không có ý dừng lại, trừ người đàn ông ở đối diện bị cô phê bình chính xác làm cho sắc mặt chuyển từ đen thành trắng lại từ trắng trở nên đỏ, những người khác trong Starbucks đều bình thường, hơn nữa những nữ khách hàng đều không nhận được âm thầm ở trong lòng kêu một tiếng giỏi với Tiểu Hoãn.

Tiểu Hoãn nghĩ thầm, hôm nay mặc kệ như thế nào cũng phải thay mặt trắng hành đạo, dạy cho người đàn ông đầu hói đầu nhỏ hẹp này một khoá học thật tốt, về phần mẹ, mới vừa rồi lúc bộc phát cô liền nghĩ tốt rồi, về nhà cô sẽ nói người đàn ông này nói cô không phải là phụ nữ đẳng hoàng. Không cần nghĩ cũng biết, nói con gái của mẹ không phải là phụ nữ đẳng hoàng, hậu quả trực tiếp chính là bị mẹ tức giận nói xấu sau lưng, nói không tốt còn có thể kéo thím ba đi tìm người ta giáo dục cho thông suốt.

“Cô.”

“Lục Tiểu Hoãn tiểu thư?”

Lục Tiểu Hoãn đang muốn tiếp tục giáo dục người đàn ông đầu hói trước mặt, đột nhiên nghe có người kêu tên của cô, những lời muốn bật thốt khỏi đầu lưỡi cô đánh vòng một cái, nuốt trở vào.

Cô xoay người, không nhận được dùng sức trừng hai mắt, người gọi cô lại là. . . . chính xác là. . . .

Ở trong lòng cô trả lời đúng rồi nửa ngày, Tiểu Hoãn cô vẫn không thể nhớ người đàn ông mặc áo màu xám tro nhẹ nhàng, quần dài màu xám đậm là người nào, thật là .

Người đàn ông nhẹ nhàng thoải mái cười cười: “Hôm nay Lục tiểu thư mặc quần dài, rất phù hợp với khí chất đơn thuần của cô.”

Bóng đèn sáng, đột nhiên đầu óc Tiểu Hoãn giống như bị cái gì gõ trúng, lập tức hiện lên người đàn ông ngũ quan cân đối trước mắt, ở một cảnh tượng khác, gặp mặt với cô.

“Anh là. lần trước cùng. . . .” Tiểu Hoãn vui mừng nói mấy chữ, đột nhiên lại ngậm miệng lại.

Bởi vì rất cuộc cô cũng nhớ tới người mấy ngày trước mình thân cận, lúc này mới không có mấy ngày, mình lại đang uống cà phê với một người đàn ông đầu hói, hơn nữa còn bị hắn bắt gặp, chuyện trên đời đều đúng dịp như thế này sao?

Không sai, người đàn ông trước mắt này chính là người đàn ông hôm trước cô gặp trong tiệm cơm Hoài Dương: Phương Duẫn.

Cô nhìn thấy hắn đang nhẹ nhàng quan sát cô và người đàn ông đầu hói bên cạnh, cô có một loại dự cảm không tốt. Đó chính là, anh nhất định sẽ nghĩ là cô không thương trai đẹp mà yêu người đàn ông xấu xí!

Lúc cô nghĩ như vậy, Phương Duẫn vẫn rất lịch sự gật đầu với người đàn ông đầu hói, coi như là chào hỏi, mỉm cười, mắt trở lại trên người cô, chỉ dừng lại mấy giây liền dời đi.

“Lục tiểu thư, cuối tuần cùng bạn tốt ra ngoài buong lỏng tâm tình sao?”

Bạn tốt? Cùng với cái người đàn ông bác sĩ đầu hói tự đại không có mắt nói xấu con gái chơi trò chơi này sao? Bây giờ không thể nào như vậy, sau này càng không thể.

“Chúng tôi là tới thân cận, ha ha.” Những lời này không phải là cô nói, mà là cái người ở bên cạnh cô vẫn luôn đứng xem và rất muốn xen vào, muốn kêu gọi quần chúng đem tầm mắt trở về trên người bác sĩ đầu hói là hắn.

“Oh, vậy không làm phiền hai vị.” Phương Duẫn vẫn nho nhã lễ phép như cũ, hơi nghiêng người sẽ phải cáo từ.

Nếu như nói, có người hỏi Lục Tiểu Hoãn, giờ phút này, câu nói cô muốn nói nhất là cái gì? Vậy Lục Tiểu Hoãn nhất định không chút do dự nói ra một câu nói như thế này: “Một trăm lần à một trăm lần.” Nghĩa của cái từ này mọi người đều biết, xuất xứ cũng rất sáng tỏ, chỉ có những lúc cần rằng nghiêng lợi nói ra những lời này mới có thể biểu đạt hết sự tức giận của cô đối với tình anh trong giới y học này. Hắn tới thân mật, hai người không thành công coi như xong, còn muốn phá hư chuyện tốt đẹp của cô với trai đẹp sao?

Mắt thấy Phương Duẫn sắp phải xoay người rồi đi, cơn mưa hạnh nhân cô thật vất vả mới có thể gặp được cũng muốn hoá thành bọt biển; từ khi Lục Tiểu Hoãn sinh ra cho đến nay, thậm chí là sau này cũng chưa từng mạnh mẽ như vậy.

Cô duỗi tay, ngăn cản Phương Duẫn, Phương Duẫn vẫn mỉm cười lễ phép như cũ, bác sĩ đầu hói há to mồm, vẻ mặt mờ mịt.

Cô trấn định cười cười với Phương Duẫn, nói: “Phương tiên sinh, thật đúng là có duyên. Không bằng bây giờ chúng ta lại tiếp tục việc lần trước chưa có hoàn thành được không?”

Phương Duẫn chỉ cười một cái, ngay sau đó rất khẳng khái đáp: “Được.”

Chóng mặt chóng mặt cô sắp chóng mặt, Lục Tiểu Hoãn cô không nên xúc động như vậy, làm ra chuyện như vậy.

Cô nhìn hoá đơn tiệm cơm vừa rồi ăn với Phương Duẫn, anh tiện tay rút thăm trúng thưởng liền nhận được 50 tệ.

Anh nói: Xem ra hôm nay gặp được quý nhân, cho nên có thể rút được phần thưởng, nếu là hai người cùng nhau ăn cơm, vậy 50 tệ này chúng ta mỗi người đều có một nửa.

Lúc này cô nên nói như thế nào? Cho nên cô rất giả bộ dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta chia tiền đi.”

Nếu như là trước kia, cô nhất định sẽ nói, chỉ có hai mươi mấy tệ, quên đi. Nhưng mà hôm nay cô lại thảo luận vấn đề chia đôi 50 tệ với một người đẹp trai, 50 tệ tiền thưởng quá ít, nếu như chia đều cũng không có ý nghĩa thực tế, vì vậy Phương Duẫn đề nghị cuối tuần này mời cô ra ngoài ăn cơm, mà 50 tệ này, vừa đúng với tiền cơm. Cô lập tức gật đầu đồng ý.

Mặc dù lần này không có gặp thoáng qua trai đẹp, nhưng mà tại sao cô lại có cảm giác mình có cái gì đó không đúng đây?

Suy nghĩ lại, Tiểu Hoãn đột nhiên vỗ bập dùi một cái, cô biết!!! Trạng thái mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn chính là tác phong của Phi Thành Vật Nhiễm!! = =||| lần này, cô thật là hết ý kiến với mình.

Chương 17 — Giang hồ hiểm ác

Ngày hôm sau chính là ngày chủ nhật, cũng chính là ngày mà Phi Thành Vật Nhiễm nói sẽ trở về: ngày mai.

Hôm nay, Tiểu Hoãn và mẹ Lục đi dạo phố, chạng vạng sáu giờ vừa về đến nhà liền mở máy vi tính lên trò chơi, hơn nữa cô còn đặc biệt mong đợi, thật ra thì cũng không phải là cái gì khác, chủ yếu là cô muốn chờ anh login, sau đó cô có thể cho anh xem thành tích tiêu thụ của mình.

Vì vậy, sau khi Tiểu Hoa Tiểu bá vương login liền chạy thẳng đến thành Hoa Vân, đem vật phẩm bày trên sạp bán, bắt đầu gào thét bán hàng.

Bởi vì ngày hôm trước Tiểu Hoãn và Phi Thành Vật Nhiễm cùng xuất hiện và rao hàng trong sân lớn thành Hoa Vân khiến cho người chơi xôn xao chấn động, cộng thêm việc hàng hoá người đàn ông đó giao cho cô bán toàn là những món hàng cực phẩm, cho nên một truyền mười mười truyền một trăm, trải qua thời gian hai ngày ngắn ngủi, cũng có rất nhiều người hâm mộ tiếng tăm mà đến, hi vọng mình có thể mua được một vài đồ tốt. Hơn nữa vật phẩm mà tân thê tử của thương nhân đại thần bán toàn là cực phẩm mà giá cả lại vừa phải, người cũng sáng sủa đáng yêu, gào thét cũng không quá đáng. Cho nên sau khi cô đăng nhập, vừa vào trò chơi liền thấy một vài người chơi đi tới đi lui tại vị trí cô mở sạp bán trong thành Hoa Vân.

Vừa nhìn thấy Tiểu Hoa Tiểu bá vương xuất hiện, sáu bảy người chơi liền xông tới.

[Khu vực] Hoa Tiểu Ly: 0.0 oa, lão bà đại thần!

[Khu vực] ILKSHK333: Ngồi muốn mua đồ ~ Ngồi muốn mua đồ

~[Khu vực] Giang hồ đại đao: chào cô, cô có còn trang bị của hiệp sĩ tăng thêm điểm phòng ngự không? Tôi thiếu cái quần.

[Khu vực] Giang hồ đoản kiếm: thiếu quần.

[Khu vực] Hoa đào già yêu nở nang: Iuu, đại đao, người không có quần mặc sao? Không phải là ca nói người, trên người không thể không mặc quần, không thể hở phần dưới được.

[Khu vực] Bạch XIAO bạch: đạo GG, sao không mặc quần?

[Khu vực] Giang hồ đại đao: = =

Những người mở đầu bằng hai chữ giang hồ này là người trong bang phái Giang hồ tung hoành ngang dọc, giống như bang phái Tiểu bá vương của cô và Tiêu Bạch vậy, trong tên cũng mang theo ba chữ Tiểu bá vương, trước tên của bọn họ đều có hai chữ Giang hồ. Nghe nói hội viên cũng không ít, nhưng toàn là người chơi bình tĩnh khiêm tốn, hơn nữa phần lớn là người chơi RMB. Cách hành xử của người trong bang phái Giang hồ tung hoành ngang dọc cũng không tệ lắm, Tiểu Hoãn có ấn tượng rất tốt đối với người trong Giang hồ tung hoành ngang dọc. Nhưng nguyên nhân làm cho cô ấn tượng nhiều hơn chính là: những người tới mua đồ vào ngày đầu tiên, mười người thì có sáu người là Giang hồ tung hoành ngang dọc, ra tay thoải mái, tuyệt không trả hàng! Đơn giản chính là người chơi trung thực!

Vừa nhìn thấy cái người tên là Giang hồ đại đao bị ngôn ngữ xấu xa của một đám người hiệp sĩ đùa giỡn, cô vội vàng ra tay giúp đỡ.

“Quần có, hơn nữa nếu bây giờ anh mua hàng, tôi có thể tặng cho anh mấy viên hồi hoàn đan — được hoàn sống lại sau khi chết do thầy thuốc luyện thành.”

Hồi hoàn đan — được hoàn sống lại sau khi chết cũng có thể mua được từ những thương nhân trong các thành thị, nhưng nếu do người chơi là thầy thuốc luyện thành thì có thể sống lại sau khi chết trong nháy mắt, hơn nữa còn có thể đề cao phòng ngự trong vòng năm phút, là vật phẩm đánh Boss chuẩn nhất. Người chơi luyện thầy thuốc rất ít, coi như là vì muốn các loại được hoàn mà cố ý đi luyện cũng phải dựa vào các nghề nghiệp khác nhau tăng cấp thầy thuốc lên tới cấp 50 mới có thể luyện thành được hoàn cực phẩm như thế này. Cho nên Tiểu Hoãn vừa nói ra những lời này liền thành công dời đi sự chú ý của mọi người.

[Khu vực] Giang hồ đại đao: ha ha, tốt, cô nói giá đi.

[Khu vực] Giang hồ đoản kiếm: cầu xin đại đao chuyển tặng được hoàn sống lại sau khi chết.

[Khu vực] ILKSHK333: mua vật phẩm được tặng đan sao? Mua vật phẩm được tặng đan sao?

[Khu vực] Hoa Tiểu Ly: 0.0 oa, có đan nữa! Nước miếng, ác!

[Khu vực] Hoa đào già yêu nở nang: mua một tặng một sao? Có thể thông qua việc mua đan được tặng đan không?

[Khu vực] Tiểu Hoa Tiểu bá vương: một. Một tặng một không có, nhưng mua năm đan sống lại sau khi chết có thể được tặng một.

[Khu vực] Giang hồ đoản kiếm: mua năm tặng một? Tôi cũng muốn mua!

[Khu vực] Tiểu Hoa Tiểu bá vương: được ^__^ hoan nghênh đại gia đến mua, số lượng có hạn!

Tiểu Hoa Tiểu bá vương vừa đánh ra bốn chữ số lượng có hạn này, lập tức mấy người chơi trong khu vực liền rối rít biểu hiện mình muốn mua. Trước tiên cô giao dịch trang bị quần hiệp sĩ cho Giang hồ đại đao, lại giao dịch đồ trang sức với mấy người khác. Ngay cả Hoa đào già yêu nở nang cũng ra tay rộng rãi mua mấy thứ của cô. Tiểu Hoãn cũng giống như trước đó, bán xong rồi tặng cho những người mua mấy được hoàn hồi hồn đan.

Mua bán chính là hai bên đều vui vẻ hài lòng, như vậy mới có giao dịch lần sau.

Lời này đương nhiên là Tiểu Hoãn học lên được từ tiết mục kinh tế tài chính trên kênh CCTV2, không nghĩ tới áp dụng vào thực tế lại tốt như vậy. Cô xem thử ví tiền mình cố gắng buôn bán, không khỏi cong miệng cười, nhìn về màn ảnh ngâm nga ca khúc. Đang ngâm khẽ, đột nhiên nhìn thấy trên màn ảnh có một người chơi nói chuyện, trong nháy mắt liền ngẩn người.

Một nữ người chơi tên là Phiêu Phiêu Tuyết, không biết đã tới bao lâu, đột nhiên nói: “Cái người Tiểu Hoa Tiểu bá vương, ta muốn mua đồ! Người sẽ cho ta tiện nghi gì?”

Người muốn mua đồ tất nhiên sẽ lấy số tiền ít để mua đồ tốt, loại ý nghĩ này cũng không kỳ lạ, nhưng tại sao cô lại cảm thấy nữ người chơi này không có ý tốt đây?

Mặc dù như thế, Tiểu Hoãn vẫn đưa ra gương mặt tươi cười chào đón như cũ: “Mua nhiều sẽ có ưu đãi, yên tâm đi.”

Lúc này, một nữ người chơi khác lại nói: “Vậy là sao, dù sao cũng không phải là trang bị của chính người, đều là gần người giàu có mà hưởng lợi, coi như là tùy tiện bán, cô cũng kiếm được lợi ích. Đúng không?”

Tiểu Hoãn cau mày. Những lời này nghe như thế nào cũng cảm thấy không thoải mái, cái gì gọi là gần người giàu có mà hưởng lợi? Cô đang muốn hỏi nữ người chơi này một chút xem ý đồ cô ta nói câu đó là gì, lại nhìn thấy người mới mua đồ của cô đứng dậy.

“Gần người giàu có? Băng Băng Tuyết cô nương đã từng gần người giàu có sao? Ca nghe giống như người thật có kinh nghiệm.” Nói những lời này không phải là người nào khác mà chính là Hoa đào già yêu nở nang. Tiểu Hoãn sững sốt một chút, ngay sau đó lại cảm thấy cảm kích, người ta là đang giúp cô nói chuyện.

Nữ người chơi nói Tiểu Hoãn gần người giàu có nghe được những lời này liền mắt húng, lập tức gửi liên tiếp về mặt bốc hỏa: “Người là ai, người mới có kinh nghiệm!”

Hoa đào già yêu nở nang: “Ôi, ngay cả việc ca ca có kinh nghiệm mà người cũng biết sao? Mau tới đây, để cho ca ca mài giũa một ít kinh nghiệm cho người.”

Băng Băng Tuyết: “Người là ai!! Người có quan hệ như thế nào với Tiểu Hoa Tiểu bá vương???”

Hoa đào già yêu nở nang: “Không quan hệ, ta đi ngang qua.”

“Hoa đào già yêu nở nang, đại đào có bệnh! Hoa đào già yêu nở nang, đại đào bệnh thần kinh!” Giọng nói của nữ người chơi Phiêu Phiêu Tuyết lại xuất hiện.

Băng Băng Tuyết: “Không quan hệ tại sao lại phải giúp cô ta? Nam nhân chính là hèn hạ như vậy, thích cái loại nữ nhân ái mộ hư vinh!”

Phiêu Phiêu Tuyết: “9494, Tiểu Hoa Tiểu bá vương ái mộ hư vinh, người mua đồ của cô ta đều là hèn hạ!!”

Hoa đào già yêu nở nang: “Ta cao! Hai bà già này có bệnh phải không?”

Hoa Tiểu Ly: “= = người ta vừa mới mua đồ của Tiểu Hoa, các người đang biến thành vũ nhục người ta.”

Giang hồ đoản kiếm: “Đừng mắng người, mua đồ thì sao, không giải thích được.”

Người trong khu vực lập tức kêu la ồn ào.

Bây giờ Tiểu Hoãn cũng đã tỉnh táo hơn, một tay chống cằm nhìn về màn hình máy vi tính, nghiêm túc suy nghĩ. Từ khi cô vào trong trò chơi đến nay, mặc dù nói là ở chung một chỗ với heo Tiểu Bạch, cũng có một số người biết cô, nhưng heo Tiểu Bạch là ai? Bàn về công phu nói năng ngọt xớt lấy lòng người nghe thì không ai có thể địch nổi cậu, vả lại cô cũng không rêu rao trên thế giới, đều là tự mình đánh quái, hơn nữa còn đến khu vực Giản Vân sơn dân cư thưa thớt mà đánh quái, cũng không kết thù kết oán với ai.

Ở trong trò chơi từ xưa đến nay, kẻ thù không thể nào tránh khỏi hai loại: một là người phẩm hạnh có vấn đề, hai là bởi vì ân oán bang phái mà trở thành kẻ thù. Loại người sau không phải lấy suy nghĩ của mình mà thực hiện, là hành động quần thể. Về phần loại người phẩm hạnh có vấn đề, mặc kệ là hãm hại sau lưng hay là khiêu khích trước mặt người chơi khác, hoặc chẳng qua chỉ là tìm cách phát tiết chém giết lung tung người chơi vô tội, loại này cũng thường là những người phẩm hạnh có vấn đề. Cô tự nhận mình là một người tốt, mặc dù không hoàn mỹ, nhưng sẽ không đi gây chuyện, lại càng không đi hãm hại người khác, ân oán bang phái thì càng không cần nói, cô mới vừa gia nhập Hoa Lệ sùng bái, những người ái mộ trong bang phái này đều là trung lập, theo như quy tắc, sẽ không có người nào đi gây gổ xung quanh. Vậy, rốt cuộc là vì cái gì, sao hai nữ người chơi này lại đánh giá cô ác liệt như vậy?

Đột nhiên đầu óc chuyển động! Chẳng lẽ, bởi vì cô gả cho Phi Thành Vật Nhiễm, lập tức từ chim sẻ biến thành phượng hoàng mà đem tới phiền toái này sao?

Tiểu Hoãn vẫn còn đang suy nghĩ, cái người tên là Băng Băng Tuyết đột nhiên chuyển đề tài, nhắm thẳng mũi nhọn về phía cô.

Băng Băng Tuyết: “Tiểu Hoa Tiểu bá vương, cái tên của ngươi thật là khó nghe, đoán chừng đáng đáp cũng khó nhìn đúng không?” Đây là công kích tới thân thể của người khác đó.

Cô rất thông thả trả lời lại: “Tạm được, người bình thường.”

Người gọi là Băng Băng Tuyết cũng không phải là loại người biết điều, lấy tốc độ nhanh trả lời lại: “Người bình thường? Đó chính là khó coi. Khó coi như vậy sao lại câu dẫn đại thần của Mộng Mộng tỷ chúng ta?”

Mộng Mộng? Là ai vậy? Tiểu Hoãn xác định cái tên này nghe giống như tên cô gái nào đó mà cô tuyệt đối không quen biết, về phần nói cô câu dẫn đại thần. . . . — — ||| những người này thật đúng là có trí tưởng tượng phong phú.

Thật ra thì trong trò chơi và cuộc sống có rất nhiều chỗ có thể nối liền với nhau, ví dụ như cách suy nghĩ của một người, giọng nói của một người, thói quen của một người.

Tiểu Hoãn biết, ở trong trò chơi, gặp phải một vài người mở miệng một chút liền thêu dệt nên câu chuyện ly kỳ hấp dẫn là không ít, bạn tuyệt đối không thể nhảy xuống cái hố mà người ta đào sẵn ỉn, nên nhẹ nhàng một chút, xoay thắt lưng vài vòng rồi nói tiếp.

Căn cứ vào lời nói của hai nữ người chơi XX Tuyết, đại khái cô cũng có thể đoán được có một vài cô gái đang đổ kị mình với người đàn ông kia ở chung một chỗ, càng thêm đỏ mắt khi anh đưa những thứ đó ỉn, cuối cùng rút ra, chạy đến tìm cô gây gổ. Nhưng mà, cô sợ các cô ấy phải thất vọng đi về rồi.

Dù sao bây giờ cô chính là “lão bà” trong trò chơi của Phi Thành Vật Nhiều, mà anh là “lão công” của cô. Xưa không bằng nay, nhất vinh câu vinh, đạo lý nhất tổn câu tổn cô vẫn còn hiểu được.

Vì vậy cô cười cười, chậm rãi nói: “Thật ngại quá, chuyện các ngươi nói thì ta không biết. Về phần rốt cuộc thành thành nhà ta có quan hệ gì với người mà các ngươi nói, hãy để cho hai người bọn họ tự giải quyết với nhau đi. Cái này ta không thể giải quyết được.” Lời nói bao dung rộng lượng, cũng tỏ rõ lập trường của cô, Phi Thành Vật Nhiều là người nhà cô, mặc dù có một chút ngượng ngùng, nhưng mà nhất định phải nói như vậy. Về phần cái người mộng gì gì đó, mặc dù cô cũng có một chút để ý >.< nhưng=“” phải=“” nói=“” như=“” vậy=“” mới=“” có=“” thể=“” làm=“” cho=“” hai=“” cô=“” gái=“” tới=“” gây=“” chuyện=“” này=“” biết=“” khó=“” mà=“”>

Cái người tên Băng Băng Tuyết vừa nhìn thấy Lục Tiểu Hoãn nói như vậy liền im lặng, những lời đã chuẩn bị sẵn để đả kích cô cũng không có đất dụng võ.

Hoa đào già yêu nở nang vẫn còn ở bên cạnh nhiều chuyện, chưa có bỏ đi, nhìn thấy Tiểu Hoãn nói như vậy thì càng thêm chắc chắn hai người này là đang ghen ăn tức ở. Hắn nói: “Cái người tên là Băng Băng Tuyết, không phải là gia nói người, chuyện vợ chồng của người ta người dính vào làm gì? Vậy thì người muốn làm tiểu tam sao, chẳng lẽ người đến hiến thân cho thành sao?” Ngay cả cái người không lên tiếng, trầm ngâm nửa ngày là Giang hồ đại đạo cũng phụ họa theo hắn: “Muốn làm tiểu tam, nam nhân như chúng ta chưa từng thích thú.” Trong lúc nhất thời, những người trong cùng khu vực đều đứng ra nói chuyện dùm Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

Băng Băng Tuyết và Phiêu Phiêu Tuyết nhìn thấy tình huống bất lợi đối với mình, không thể làm gì khác hơn là giận dữ nói câu: “Ái mộ hư vinh không có kết quả tốt!” Nói xong hai đạo sáng bạc thoáng qua, hai người truyền tống đến nơi khác trong nháy mắt.

Im lặng nhìn trần nhà, hạ mi mắt, cô cũng biết, không nên quá khoắc lác quá khoe khoang, bởi vì điều đó cực kỳ dễ dàng đem tới đổ kị của người khác. Nữ người chơi Băng Băng Tuyết và Phiêu Phiêu Tuyết rõ ràng làm cho cô thấy họ vô cùng sùng bái một người đàn ông mà chạy đến đây gây chuyện. Nhưng mà cô thật cảm ơn những người chơi xa lạ đã đứng ra nói chuyện dùm mình, dù sao lão gia của cô cũng không biết chuyện này, coi như bọn họ bắt chéo chân nhìn cô bị người khác chế nhạo thì cô cũng không thể nói gì.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương xoay người, nhìn những người chơi trong khu vực mới mua đồ của cô, thực hiện động tác cúi chào trong trò chơi.

“Cám ơn mọi người. Để tỏ lòng cảm ơn, ta tặng mọi người mấy được hoàn được không?”

Không nghĩ tới mấy người chơi này liền khoát tay từ chối yêu cầu của cô, đều nói là gặp chuyện bất bình, thuận miệng giúp một tay nói chút chuyện. Hoa đào già yêu nở nang càng làm cho cô muốn phun ra, hần nói: “Đừng sùng bái ca, ca chỉ là cái người trong truyền thuyết.” Tiểu Hoãn nghĩ thầm: trên thế giới này còn có nhiều người tốt, cho dù chỉ là trong trò chơi hư ảo, cô vẫn còn rất may mắn.

Đang suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên, bởi vì góc phải màn ảnh xuất hiện nhắc nhở: Phi Thành Vật Nhiều login!

17. Chương 17

Chương 16 — Thật đúng là có duyên

“Con gái à, rời giường rời giường, nhanh đứng lên!” Sáng sớm thứ bảy mẹ Lục liền vào phòng Tiểu Hoãn, dùng sức gọi cô. Lục Tiểu Hoãn lấy gối đầu che đi lỗ tai của mình, cố gắng tự động che dấu tiếng gọi âm ỉ của mẹ, bất đắc dĩ, mẹ Lục có tinh thần bám riết không tha, bắt đầu lấy tay rút ra bả vai của cô: “Con gái à, hôm nay có hẹn hò! Đừng ngủ!”

Hẹn hò? Lục Tiểu Hoãn mơ hồ từ từ đem ánh mắt mở ra một đường thẳng. Tại sao cô nhớ là mình đang bán đồ, hơn nữa người mua còn là một người giàu có, người giàu có còn nói không phải chỉ là năm nghìn kim bảo thôi sao? Lão Tử có tiền!

“Con gái, con gái, dậy dậy!”

Đúng rồi, thì ra là nằm mơ. Trên thực tế là tối hôm qua sau khi Vân Thủy Thiên mua đồ, cô lại thuận miệng hỏi quan hệ giữa hần và anh ấy như thế nào, nhưng cô không phải nghĩ cái loại như Vân Thủy Thiên nghĩ, quan tâm giữa hai người bọn họ có phải quan hệ “cực kỳ bình thường” giữa đàn ông với nhau hay không. Cô chỉ sợ Phi Thành Vật Nhiều đã từng bán thứ gì cho hần, có lẽ là không thương lượng tốt giá cả, hai người không quá thoải mái mà thôi. Sau đó, cô liền nhìn hồng bao mà mình thu hoạch được, vẫn ở trong trạng thái nhiệt độ cao, gặp người nào cũng la hét bán hàng. Đưa đến nằm mơ cái dạng này.

Ngày hôm qua đại não cô bị kích động cả một đêm, cũng không ngủ đủ, mẹ lại còn tới gọi cô đi hẹn hò, thật là không muốn đi không muốn đi. Tiểu Hoãn lật người, đưa lưng về phía mẹ Lục. Dứt khoát giả chết!

Cô lập tức phát ra tiếng ngáy dB: “Khò ~ khò ~ khò ~”

“A! ~ đau.” Tiếng khò khè của Lục Tiểu Hoãn lập tức bị đau đón cắt đứt, bởi vì người làm cho cô đau đón chính là người mẹ yêu dấu của cô.

Mẹ Lục nhìn thấy con gái giả bộ ngủ để trốn tránh đi hẹn hò, thậm chí ngay cả tiếng ngáy giả mạo nguy trang như vậy mà cũng nhìn ra được, dưới cơn nóng giận, ngón tay mập mạp mà có lực “bóp nhẹ” lỗ tai của cô.

“Nhanh đứng lên ẹ, thay quần áo đẹp đi hẹn hò đi! Hôm nay người phải gặp chính là tình anh trong giới y học, con bắt đầu phục hồ tinh thần ẹ.”

Thái Hoàng Thái Hậu đã ra lệnh, Lục Tiểu Hoãn nào dám kháng chỉ, coi như cô dám, cũng chỉ có lòng chứ không có can đảm.

Lăn mình ngồi dậy, tinh thần cô phần chần khác thường chào mẹ: “Dạ! Báo cáo mẹ, con lập tức đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt thay quần áo.” Không đợi mẹ Lục kịp phản ứng, cô nhanh chóng chuẩn bị, đeo vào cái túi màu trắng bạc, mang dép lê đứng trước cửa nhà, vừa chào vừa nói: “Báo cáo mẹ lần nữa, con đi hẹn hò!” Dứt lời liền đẩy cửa, phanh! Người đi.

Mẹ Lục cầm cây lau nhà kéo kéo lê lê, đứng suy nghĩ một lúc lâu, trực tiếp lấy cây lau nhà đâm vào chân cha Lục: “Ông già, hôm nay con gái chúng ta có chút khác khác?”

Cha Lục vẫn nhập tâm nhìn tin tức CCTV sáng sớm như cũ, mắt cũng không chớp: “Bà già, bà nhìn lầm rồi.” Con gái mỗi ngày đều như vậy mà, ông không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Thật ra thì lời mẹ Lục nói là đúng, hôm nay Tiểu Hoãn có cái gì đó không đúng, nhưng cô không đúng không vì cái gì khác, mà là vì trò chơi.

Bây giờ đầu óc cô đều là mua bán và mua bán, trang bị và thương phẩm, còn có vô số lời quảng cáo cô từng xem trên TV.

Cái gì mà lẽ năm mới năm này không thể không có lễ vật, không thể không có lễ vật không thể không có lễ vật, muốn có lễ vật hãy mua trang bị tốt. Nhưng mà hình như có chút dài dòng, không có ý tưởng mới.

Tại vì cô vẫn còn suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể bán được nhiều thứ hơn, cho nên hoàn toàn không có nghe được người đàn ông hẹn hò trước mắt nói những gì.

“Lục tiểu thư, Lục tiểu thư? Cô có nghe được lời tôi nói không?”

Hả? Tiểu Hoãn nháy mắt mấy cái, mình lại thất thần lúc đang hẹn hò, chẳng lẽ muốn bị âm thanh ma quỷ của mẹ xỏ lỗ tai sao?

Cô bận rộn xin lỗi người đàn ông lớn lên rất bình thường ở đối diện, nhìn người đàn ông tóc có chút thưa thớt, cười cười: “Thật ngại quá, anh mới nói cái gì?”

Người đàn ông tóc có chút thưa thớt không thể làm gì khác hơn là hỏi lại một lần nữa: “Bình thường Lục tiểu thư có hoạt động nghỉ ngơi nào không?”

“Chơi trò chơi.” Cô bật thốt lên.

“Trò chơi??” Người đàn ông ngồi đối diện kinh ngạc kêu lên, ngay sau đó nhìn trái phải hai bên, hạ thấp giọng nói với cô: “Trò chơi cũng không phải là đồ tốt, người phụ nữ thật thà ngoan ngoãn đừng hoang đầu không chơi trò chơi, nghe nói trong trò chơi còn có thể có quan hệ nam nữ lộn xộn.” Hắn dừng một chút, quan sát Lục Tiểu Hoãn, tiếp tục nói: “Lục tiểu thư đơn thuần như vậy, sẽ không học những theo những người không đúng đắn đi?”

Hôm nay Tiểu Hoãn mặc một cái áo công chúa màu trắng thuần khiết, tay áo bằng bèo, phối hợp với quần dài màu xanh thẫm đang thịnh hành bấy giờ. Mặc dù cô chỉ có một mét sáu mươi lăm, nhưng cô gầy, mặc vào càng có vẻ thanh lệ hơn. Hơn nữa làn da cô vốn trắng, nếu như không nói lời nào yên lặng đứng một bên cũng có thể đưa tới nhiều ánh mắt quay đầu nhìn.

Nhưng mà cái người tới hẹn hò với cô này, nếu nói là tình anh trong giới y học, vậy thì cô vô cùng vô cùng không hài lòng!!

Cái gì gọi là trò chơi không phải là đồ tốt? Cái gì gọi là con gái đừng hoang không nên chơi trò chơi? Cái gì gọi là quan hệ nam nữ lộn xộn? Hắn vuốt cái Địa Trung Hải của mình, mấy cọng tóc đáng thương dán vào đầu của hắn, vẫn đang nói nhảm luyên thuyên không ngừng.

Con gái ghét nhất những khuyết điểm lớn của con trai, trong đó có một cái chính là tự mình rất giỏi, còn có một cái chính là không tôn trọng phái nữ! Xem ra toàn bộ đều bị người đàn ông này chiếm hết.

“Lục tiểu thư, tôi đã nói với cô, bây giờ trong trò chơi đều là những nữ nhân không an phận thủ thường chơi bời! Con gái tốt thì không nên chơi trò chơi, ở nhà làm một chút cơm, quét dọn vệ sinh thật tốt! cô nói đúng không?” Hắn nói xong còn cười hắc hắc nhìn bợ, lộ ra hàm răng vàng vì khói thuốc lá của mình.

Huyệt thái dương thật là đau, ở đâu mà có nhiều vật phẩm khuyết tật như vậy, thế giới này có phải không có người đàn ông tốt hay không? Lần này người mà tím ba giới thiệu thật là làm cho cô phát điên, cô sợ mình sẽ nhịn không được mà bộc phát.

“Phanh——!” Không cần sợ không nhịn được, bởi vì Lục Tiểu Hoãn nghĩ mình sẽ không nhịn được bao lâu, cũng đã không tự chủ được đứng lên, một cái tay dùng sức vỗ trên bàn, bộc phát.

“Trò chơi thì sao? Chơi trò chơi cũng cần phải có hàm lượng nguyên tố trong quảng cần tình cảm cần bàn bạc cần thông minh!” Ít nhất bạch y chú rể nhà cô chính là ví dụ tốt nhất, Lục Tiểu Hoãn tức giận bất bình.

Chỗ hôm nay bọn họ hẹn hò là quán cà phê trong Starbucks không xa nhà cô, không biết có phải vì muốn giả bộ thân sĩ hay không, thím ba nói vị bác sĩ này kiên trì muốn gặp mặt ở quán cà phê, sau cùng, thím ba còn gián tiếp ám hiệu với mẹ Lục rằng người đàn ông này chiều cổ con gái đến cỡ nào, người này tử mĩ đến cỡ nào. Dụ dỗ ẹ Lục vui vẻ thật lâu, hận không thể đem con gái mình bán đi ngay tại chỗ. Về tới nhà còn có tinh thần nói với Tiểu Hoãn đủ mọi thứ, kêu cô phải biểu hiện một chút khí chất tao nhã ở quán cà phê.

Cùng người như thế này biểu hiện khí chất tao nhã sao? Tiểu Hoãn rất ác độc nghĩ thầm: khó trách hần chưa già đã yếu, đầu hói ngu ngốc!

Mười giờ rưỡi cuối tuần ở Starbucks, khách hàng cũng không coi là nhiều, nhưng mà vẫn có. Vốn là phòng cà phê đã yên tĩnh, đột nhiên Tiểu Hoãn lại vỗ bàn một cái như vậy, toàn bộ khách hàng xung quanh đều nhìn sang. Người đàn ông hẹn hò có chút ngượng ngùng, hần làm bộ ho khan hai cái, lấy vẻ mặt chống đỡ nhỏ giọng nói với Tiểu Hoãn: “Lục tiểu thư, cô nói nhỏ thôi, có rất nhiều người đang nhìn chúng ta, thật ngại.”

Lục Tiểu Hoãn vừa nghe, giọng nói càng đề cao thêm tám độ: “Nhỏ giọng?! Mới vừa rồi anh nói xấu phái nữ không an phận thủ thường sao không cảm thấy ngại hả?”

Cô vừa nói những lời này ra, những người khách đã quay đầu lập tức nhìn về bên này, hơn nữa nữ khách hàng càng thêm lấy ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người đàn ông ngu ngốc đến hói đầu trước mắt cô.

Đầu năm nay, ánh mắt của con gái có thể giết người, người đàn ông không nhịn được trên trán rịn ra vài giọt mồ hôi, chỉ nghe thím ba nói dấp dấp Lục tiểu thư khi tức giận hơi hung dữ, như thế nào cũng không nghĩ tới vừa nói tới trò chơi cô liền trở mặt.

“Con gái chơi trò chơi cũng có thể thông minh lanh lợi linh hoạt lương thiện hiền hậu đáng yêu, những người đàn ông không chơi trò chơi cũng có thể giống như anh, bộ dáng hói đầu mặt đen mắt nhỏ mũi thấp răng vàng!!”

Cô nói ra một hơi, từng câu từng câu đều không có ý dừng lại, trừ người đàn ông ở đối diện bị cô phê bình chính xác làm cho sắc mặt chuyển từ đen thành trắng lại từ trắng trở nên đỏ, những người khách khác trong Starbucks đều bình thường, hơn nữa những nữ khách hàng đều không nhịn được âm thầm ở trong lòng kêu một tiếng giỏi với Tiểu Hoãn.

Tiểu Hoãn nghĩ thầm, hôm nay mặc kệ như thế nào cũng phải thay mặt trắng hành đạo, dạy cho người đàn ông đầu hói đầu nhỏ hẹp này một khoa học thật tốt, về phần mẹ, mới vừa rồi lúc bộc phát cô liền nghĩ tốt rồi, về nhà cô sẽ nói người đàn ông này nói cô không phải là phụ nữ đảng hoàng. Không cần nghĩ cũng biết, nói con gái của mẹ không phải là phụ nữ đảng hoàng, hậu quả trực tiếp chính là bị mẹ tức giận nói xấu sau lưng, nói không tốt còn có thể kéo thím ba đi tìm người ta giáo dục cho thông suốt.

“Cô.”

“Lục Tiểu Hoãn tiểu thư?”

Lục Tiểu Hoãn đang muốn tiếp tục giáo dục người đàn ông hói đầu trước mặt, đột nhiên nghe có người kêu tên của cô, những lời muốn bật thốt khỏi đầu lưỡi cô đánh vòng một cái, nuốt trở vào.

Cô xoay người, không nhịn được dùng sức trừng hai mắt, người gọi cô lại là. . . .chính xác là. . . .

Ở trong lòng cô trả lời đúng rồi nửa ngày, Tiểu Hoãn cô vẫn không thể nhớ người đàn ông mặc áo màu xám tro nhẹ nhàng, quần dài màu xám đậm là người nào, thật là .

Người đàn ông nhẹ nhàng thoải mái cười cười: “Hôm nay Lục tiểu thư mặc quần dài, rất phù hợp với khí chất đơn thuần của cô.”

Bóng đèn sáng, đột nhiên đầu óc Tiểu Hoãn giống như bị cái gì gõ trúng, lập tức hiện lên người đàn ông ngũ quan cân đối trước mắt, ở một cảnh tượng khác, gặp mặt với cô.

“Anh là. . . . lần trước cùng. . . .” Tiểu Hoãn vui mừng nói mấy chữ, đột nhiên lại ngậm miệng lại.

Bởi vì rất cuộc cô cũng nhớ tới người mấy ngày trước mình thân cận, lúc này mới không có mấy ngày, mình lại đang uống cà phê với một người đàn ông đầu hói, hơn nữa còn bị hần bắt gặp, chuyện trên đời đều đúng

dịp như thế này sao?

Không sai, người đàn ông trước mắt này chính là người đàn ông hôm trước cô gặp trong tiệm cơm Hoài Dương: Phương Duẫn.

Cô nhìn thấy hắn đang nhẹ nhàng quan sát cô và người đàn ông đầu hói bên cạnh, cô có một loại dự cảm không tốt. Đó chính là, anh nhất định sẽ nghĩ là cô không thương trai đẹp mà yêu người đàn ông xấu xí!

Lúc cô nghĩ như vậy, Phương Duẫn vẫn rất lịch sự gật đầu với người đàn ông đầu hói, coi như là chào hỏi, mỉm cười, mắt trở lại trên người cô, chỉ dừng lại mấy giây liền dời đi.

“Lục tiểu thư, cuối tuần cùng bạn tốt ra ngoài buong lỏng tâm tình sao?”

Bạn tốt? Cùng với cái người đàn ông bác sĩ đầu hói tự đại không có mắt nói xấu con gái chơi trò chơi này sao? Bây giờ không thể nào như vậy, sau này càng không thể.

“Chúng tôi là tới thân cận, ha ha.” Những lời này không phải là cô nói, mà là cái người ở bên cạnh cô vẫn luôn đứng xem và rất muốn xen vào, muốn kêu gọi quần chúng đem tầm mắt trở về trên người bác sĩ đầu hói.

“Oh, vậy không làm phiền hai vị.” Phương Duẫn vẫn nho nhã lễ phép như cũ, hơi nghiêng người sẽ phải cáo từ.

Nếu như nói, có người hỏi Lục Tiểu Hoãn, giờ phút này, câu nói cô muốn nói nhất là cái gì? Vậy Lục Tiểu Hoãn nhất định không chút do dự nói ra một câu nói như thế này: “Một trăm lần à một trăm lần.” Nghĩa của cái từ này mọi người đều biết, xuất xứ cũng rất sáng tỏ, chỉ có những lúc cần rằng nghiêng lợi nói ra những lời này mới có thể biểu đạt hết sự tức giận của cô đối với tình anh trong giới y học này. Hắn tới thân mật, hai người không thành công coi như xong, còn muốn phá hư chuyện tốt đẹp của cô với trai đẹp sao?

Mắt thấy Phương Duẫn sắp phải xoay người rời đi, cơn mưa hạnh nhân cô thật vất vả mới có thể gặp được cũng muốn hoá thành bọt biển; từ khi Lục Tiểu Hoãn sinh ra cho đến nay, thậm chí là sau này cũng chưa từng mạnh mẽ như vậy.

Cô duỗi tay, ngăn cản Phương Duẫn, Phương Duẫn vẫn mỉm cười lễ phép như cũ, bác sĩ đầu hói há to mồm, vẻ mặt mờ mịt.

Cô trấn định cười cười với Phương Duẫn, nói: “Phương tiên sinh, thật đúng là có duyên. Không bằng bây giờ chúng ta lại tiếp tục việc lần trước chưa có hoàn thành được không?”

Phương Duẫn chỉ cười một cái, ngay sau đó rất khẳng khái đáp: “Được.”

Chóng mặt chóng mặt cô sắp chóng mặt, Lục Tiểu Hoãn cô không nên xúc động như vậy, làm ra chuyện như vậy.

Cô nhìn hoá đơn tiệm cơm vừa rồi ăn với Phương Duẫn, anh tiện tay rút thăm trúng thưởng liền nhận được 50 tệ.

Anh nói: Xem ra hôm nay gặp được quý nhân, cho nên có thể rút được phần thưởng, nếu là hai người cùng nhau ăn cơm, vậy 50 tệ này chúng ta mỗi người đều có một nửa.

Lúc này cô nên nói như thế nào? Cho nên cô rất giả bộ dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta chia tiền đi.”

Nếu như là trước kia, cô nhất định sẽ nói, chỉ có hai mươi mấy tệ, quên đi. Nhưng mà hôm nay cô lại thảo luận vấn đề chia đôi 50 tệ với một người đẹp trai, 50 tệ tiền thưởng quá ít, nếu như chia đều cũng không có ý nghĩa thực tế, vì vậy Phương Duẫn đề nghị cuối tuần này mời cô ra ngoài ăn cơm, mà 50 tệ này, vừa đúng với tiền cơm. Cô lập tức gật đầu đồng ý.

Mặc dù lần này không có gặp thoáng qua trai đẹp, nhưng mà tại sao cô lại có cảm giác mình có cái gì đó không đúng đây?

Suy nghĩ lại, Tiểu Hoãn đột nhiên vỗ bảp đùi một cái, cô biết!!! Trạng thái mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn chính là tác phong của Phi Thành Vật Nhiều!! = =||| lần này, cô thật là hết ý kiến với mình.

Chương 17 — Giang hồ hiểm ác

Ngày hôm sau chính là ngày chủ nhật, cũng chính là ngày mà Phi Thành Vật Nhiều nói sẽ trở về: ngày mai.

Hôm nay, Tiểu Hoãn và mẹ Lục đi dạo phố, chạng vạng sáu giờ vừa về đến nhà liền mở máy vi tính lên trò chơi, hơn nữa cô còn đặc biệt mong đợi, thật ra thì cũng không phải là cái gì khác, chủ yếu là cô muốn chờ anh login, sau đó cô có thể cho anh xem thành tích tiêu thụ của mình.

Vì vậy, sau khi Tiểu Hoa Tiểu bá vương login liền chạy thẳng đến thành Hoa Vân, đem vật phẩm bày trên sạp bán, bắt đầu gào thét bán hàng.

Bởi vì ngày hôm trước Tiểu Hoãn và Phi Thành Vật Nhiều cùng xuất hiện và rao hàng trong sân lớn thành Hoa Vân khiến cho người chơi xôn xao chấn động, cộng thêm việc hàng hoá người đàn ông đó giao cho cô bán toàn là những món hàng cực phẩm, cho nên một truyền mười mười truyền một trăm, trải qua thời gian hai ngày ngắn ngủi, cũng có rất nhiều người hâm mộ tiếng tăm mà đến, hi vọng mình có thể mua được một vài đồ tốt. Hơn nữa vật phẩm mà tân thủ của thương nhân đại thần bán toàn là cực phẩm mà giá cả lại vừa phải, người cũng sáng sủa đáng yêu, gào thét cũng không quá đáng. Cho nên sau khi cô đăng nhập, vừa vào trò chơi liền thấy một vài người chơi đi tới đi lui tại vị trí cô mở sạp bán trong thành Hoa Vân.

Vừa nhìn thấy Tiểu Hoa Tiểu bá vương xuất hiện, sáu bảy người chơi liền xông tới.

[Khu vực] Hoa Tiểu Ly: 0.0 oa, lão bà đại thần!

[Khu vực] ILKSHK333: Ngồi muốn mua đồ ~ Ngồi muốn mua đồ

~[Khu vực] Giang hồ đại đao: chào cô, cô có còn trang bị của hiệp sĩ tăng thêm điểm phòng ngự không? Tôi thiếu cái quần.

[Khu vực] Giang hồ đoản kiếm: thiếu quần.

[Khu vực] Hoa đào già yêu nở nang: Iuu, đại đao, người không có quần mặc sao? Không phải là ca nói người, trên người không thể không mặc quần, không thể hở phần dưới được.

[Khu vực] Bạch XIAO bạch: đao GG, sao không mặc quần?

[Khu vực] Giang hồ đại đao: = =

Những người mở đầu bằng hai chữ giang hồ này là người trong bang phái Giang hồ tung hoành ngang dọc, giống như bang phái Tiểu bá vương của cô và Tiểu Bạch vậy, trong tên cũng mang theo ba chữ Tiểu bá vương, trước tên của bọn họ đều có hai chữ Giang hồ. Nghe nói hội viên cũng không ít, nhưng toàn là người chơi bình tĩnh khiêm tốn, hơn nữa phần lớn là người chơi RMB. Cách hành xử của người trong bang phái Giang hồ tung hoành ngang dọc cũng không tệ lắm, Tiểu Hoãn có ấn tượng rất tốt đối với người trong Giang hồ tung hoành ngang dọc. Nhưng nguyên nhân làm cho cô ấn tượng nhiều hơn chính là: những người tới mua đồ vào ngày đầu tiên, mười người thì có sáu người là Giang hồ tung hoành ngang dọc, ra tay thoải mái, tuyệt không trả hàng! Đơn giản chính là người chơi trung thực!

Vừa nhìn thấy cái người tên là Giang hồ đại đao bị ngôn ngữ xấu xa của một đám người hiệp sĩ đùa giỡn, cô vội vàng ra tay giúp đỡ.

“Quần có, hơn nữa nếu bây giờ anh mua hàng, tôi có thể tặng cho anh mấy viên hồi hoàn đan — được hoàn sống lại sau khi chết do thầy thuốc luyện thành.”

Hồi hoàn đan — được hoàn sống lại sau khi chết cũng có thể mua được từ những thương nhân trong các thành thị, nhưng nếu do người chơi là thầy thuốc luyện thành thì có thể sống lại sau khi chết trong nháy mắt, hơn nữa còn có thể đề cao phòng ngự trong vòng năm phút, là vật phẩm đánh Boss chuẩn nhất. Người chơi luyện thầy thuốc rất ít, coi như là vì muốn các loại được hoàn mà cố ý đi luyện cũng phải dựa vào các nghề nghiệp khác nhau tăng cấp thầy thuốc lên tới cấp 50 mới có thể luyện thành được hoàn cực phẩm như thế này. Cho nên Tiểu Hoãn vừa nói ra những lời này liền thành công dời đi sự chú ý của mọi người.

[Khu vực] Giang hồ đại đao: ha ha, tốt, cô nói giá đi.

[Khu vực] Giang hồ đoản kiếm: cầu xin đại đao chuyển tặng được hoàn sống lại sau khi chết.

[Khu vực] ILKSHK333: mua vật phẩm được tặng đan sao? Mua vật phẩm được tặng đan sao?

[Khu vực] Hoa Tiểu Ly: 0.0 oa, có đan nữa! Nước miếng, ác!

[Khu vực] Hoa đào già yêu nở nang: mua một tặng một sao? Có thể thông qua việc mua đan được tặng đan không?

[Khu vực] Tiểu Hoa Tiểu bá vương: một. Một tặng một không có, nhưng mua năm đan sống lại sau khi chết có thể được tặng một.

[Khu vực] Giang hồ đoàn kiếm: mua năm tặng một? Tôi cũng muốn mua!

[Khu vực] Tiểu Hoa Tiểu bá vương: được ^_^ hoan nghênh đại gia đến mua, số lượng có hạn!

Tiểu Hoa Tiểu bá vương vừa đánh ra bốn chữ số lượng có hạn này, lập tức mấy người chơi trong khu vực liền rít rít biểu hiện mình muốn mua. Trước tiên cô giao dịch trang bị quần hiệp sĩ cho Giang hồ đại đao, lại giao dịch đồ trang sức với mấy người khác. Ngay cả Hoa đào già yêu nở nang cũng ra tay rộng rãi mua mấy thứ của cô. Tiểu Hoãn cũng giống như trước đó, bán xong rồi tặng cho những người mua mấy được hoàn hồi hồn đan.

Mua bán chính là hai bên đều vui vẻ hài lòng, như vậy mới có giao dịch lần sau.

Lời này đương nhiên là Tiểu Hoãn học lên được từ tiết mục kinh tế tài chính trên kênh CCTV2, không nghĩ tới áp dụng vào thực tế lại tốt như vậy. Cô xem thử ví tiền mình cố gắng buôn bán, không khỏi cong miệng cười, nhìn về màn ảnh ngâm nga ca khúc. Đang ngâm khê, đột nhiên nhìn thấy trên màn ảnh có một người chơi nói chuyện, trong nháy mắt liền ngừng người.

Một nữ người chơi tên là Phiêu Phiêu Tuyết, không biết đã tới bao lâu, đột nhiên nói: “Cái người Tiểu Hoa Tiểu bá vương, ta muốn mua đồ! Người sẽ cho ta tiện nghi gì?”

Người muốn mua đồ tất nhiên sẽ lấy số tiền ít để mua đồ tốt, loại ý nghĩ này cũng không kỳ lạ, nhưng tại sao cô lại cảm thấy nữ người chơi này không có ý tốt đây?

Mặc dù như thế, Tiểu Hoãn vẫn đưa ra gương mặt tươi cười chào đón như cũ: “Mua nhiều sẽ có ưu đãi, yên tâm đi.”

Lúc này, một nữ người chơi khác lại nói: “Vậy là sao, dù sao cũng không phải là trang bị của chính người, đều là gần người giàu có mà hưởng lợi, coi như là tùy tiện bán, cô cũng kiếm được lợi ích. Đúng không?”

Tiểu Hoãn cau mày. Những lời này nghe như thế nào cũng cảm thấy không thoải mái, cái gì gọi là gần người giàu có mà hưởng lợi? Cô đang muốn hỏi nữ người chơi này một chút xem ý đồ cô ta nói câu đó là gì, lại nhìn thấy người mới mua đồ của cô đứng dậy.

“Gần người giàu có? Băng Băng Tuyết cô nương đã từng gần người giàu có sao? Ca nghe giống như người thật có kinh nghiệm.” Nói những lời này không phải là người nào khác mà chính là Hoa đào già yêu nở nang. Tiểu Hoãn sững sốt một chút, ngay sau đó lại cảm thấy cảm kích, người ta là đang giúp cô nói chuyện.

Nữ người chơi nói Tiểu Hoãn gần người giàu có nghe được những lời này liền mất hứng, lập tức gửi liên tiếp về mặt bốc hỏa: “Người là ai! Người mới có kinh nghiệm!”

Hoa đào già yêu nở nang: “Ôi, ngay cả việc ca ca có kinh nghiệm mà người cũng biết sao? Mau tới đây, để cho ca ca mài giũa một ít kinh nghiệm cho người.”

Băng Băng Tuyết: “Người là ai!! Người có quan hệ như thế nào với Tiểu Hoa Tiểu bá vương???”

Hoa đào già yêu nở nang: “Không quan hệ, ta đi ngang qua.”

“Hoa đào già yêu nở nang, đại đao có bệnh! Hoa đào già yêu nở nang, đại đao bệnh thần kinh!” Giọng nói của nữ người chơi Phiêu Phiêu Tuyết lại xuất hiện.

Băng Băng Tuyết: “Không quan hệ tại sao lại phải giúp cô ta? Nam nhân chính là hèn hạ như vậy, thích cái loại nữ nhân ái mộ hư vinh!”

Phiêu Phiêu Tuyết: “9494, Tiểu Hoa Tiểu bá vương ái mộ hư vinh, người mua đồ của cô ta đều là hèn hạ!!”

Hoa đào già yêu nở nang: “Ta cao! Hai bà già này có bệnh phải không?”

Hoa Tiểu Ly: “= = người ta vừa mới mua đồ của Tiểu Hoa, các người đang biến thành vũ nhục người ta.”

Giang hồ đoản kiếm: “Đừng mắng người, mua đồ thì sao, không giải thích được.”

Người trong khu vực lập tức kêu la ồn ào.

Bây giờ Tiểu Hoãn cũng đã tỉnh táo hơn, một tay chống cằm nhìn về màn hình máy vi tính, nghiêm túc suy nghĩ. Từ khi cô vào trong trò chơi đến nay, mặc dù nói là ở chung một chỗ với heo Tiểu Bạch, cũng có một số người biết cô, nhưng heo Tiểu Bạch là ai? Bàn về công phu nói năng ngọt xớt lấy lòng người nghe thì không ai có thể địch nổi cậu, vả lại cô cũng không rêu rao trên thế giới, đều là tự mình đánh quái, hơn nữa còn đến khu vực Giản Vân sơn dân cư thưa thớt mà đánh quái, cũng không kết thù kết oán với ai.

Ở trong trò chơi từ xưa đến nay, kẻ thù không thể nào tránh khỏi hai loại: một là người phẩm hạnh có vấn đề, hai là bởi vì ân oán bang phái mà trở thành kẻ thù. Loại người sau không phải lấy suy nghĩ của mình mà thực hiện, là hành động quần thể. Về phần loại người phẩm hạnh có vấn đề, mặc kệ là hãm hại sau lưng hay là khiêu khích trước mặt người chơi khác, hoặc chẳng qua chỉ là tìm cách phát tiết chém giết lung tung người chơi vô tội, loại này cũng thường là những người phẩm hạnh có vấn đề. Cô tự nhận mình là một người tốt, mặc dù không hoàn mỹ, nhưng sẽ không đi gây chuyện, lại càng không đi hãm hại người khác, ân oán bang phái thì càng không cần nói, cô mới vừa gia nhập Hoa Lệ sùng bái, những người ái mộ trong bang phái này đều là trung lập, theo như quy tắc, sẽ không có người nào đi gây gỗ xung quanh. Vậy, rốt cuộc là vì cái gì, sao hai nữ người chơi này lại đánh giá cô ác liệt như vậy?

Đột nhiên đầu óc chuyển động! Chẳng lẽ, bởi vì cô gả cho Phi Thành Vật Nhiễm, lập tức từ chim sẻ biến thành phượng hoàng mà đem tới phiền toái này sao?

Tiểu Hoãn vẫn còn đang suy nghĩ, cái người tên là Băng Băng Tuyết đột nhiên chuyển đề tài, nhắm thẳng mũi nhọn về phía cô.

Băng Băng Tuyết: “Tiểu Hoa Tiểu bá vương, cái tên của người thật là khó nghe, đoán chừng đáng đáp cũng khó nhìn đúng không?” Đây là công kích tới thân thể của người khác đó.

Cô rất thông thả trả lời lại: “Tạm được, người bình thường.”

Người gọi là Băng Băng Tuyết cũng không phải là loại người biết điều, lấy tốc độ nhanh trả lời lại: “Người bình thường? Đó chính là khó coi. Khó coi như vậy sao lại câu dẫn đại thần của Mộng Mộng tỷ chúng ta?”

Mộng Mộng? Là ai vậy? Tiểu Hoãn xác định cái tên này nghe giống như tên cô gái nào đó mà cô tuyệt đối không quen biết, về phần nói cô câu dẫn đại thần. . . . — — ||| những người này thật đúng là có trí tưởng tượng phong phú.

Thật ra thì trong trò chơi và cuộc sống có rất nhiều chỗ có thể nối liền với nhau, ví dụ như cách suy nghĩ của một người, giọng nói của một người, thói quen của một người.

Tiểu Hoãn biết, ở trong trò chơi, gặp phải một vài người mở miệng một chút liền thêu dệt nên câu chuyện ly kỳ hấp dẫn là không ít, bạn tuyệt đối không thể nhảy xuống cái hố mà người ta đào sẵn ỳnh, nên nhẹ nhàng một chút, xoay thất lưng vài vòng rồi nói tiếp.

Căn cứ vào lời nói của hai nữ người chơi XX Tuyết, đại khái cô cũng có thể đoán được có một vài cô gái đang đổ kị mình với người đàn ông kia ở chung một chỗ, càng thêm đổ mắt khi anh đưa những thứ đó ỳnh, cuối cùng rút ra, chạy đến tìm cô gây gỗ. Nhưng mà, cô sợ các cô ấy phải thất vọng đi về rồi.

Dù sao bây giờ cô chính là “lão bà” trong trò chơi của Phi Thành Vật Nhiễm, mà anh là “lão công” của cô. Xưa không bằng nay, nhất vinh câu vinh, đạo lý nhất tổn câu tổn cô vẫn còn hiểu được.

Vì vậy cô cười cười, chậm rãi nói: “Thật ngại quá, chuyện các người nói thì ta không biết. Về phần rốt cuộc thành thành nhà ta có quan hệ gì với người mà các người nói, hãy để cho hai người bọn họ tự giải quyết với nhau đi. Cái này ta không thể giải quyết được.” Lời nói bao dung rộng lượng, cũng tỏ rõ lập

trường của cô, Phi Thành Vật Nhiều là người nhà cô, mặc dù có một chút ngượng ngùng, nhưng mà nhất định phải nói như vậy. Về phần cái người mộng gì gì đó, mặc dù cô cũng có một chút để ý >.< nhưng=“ phải=“ nói=“ như=“ vậy=“ mới=“ có=“ thể=“ làm=“ cho=“ hai=“ cô=“ gái=“ tới=“ gây=“ chuyện=“ này=“ biết=“ khó=“ mà=“>

Cái người tên Băng Băng Tuyết vừa nhìn thấy Lục Tiểu Hoãn nói như vậy liền im lặng, những lời đã chuẩn bị sẵn để đả kích cô cũng không có đất dụng võ.

Hoa đào già yêu nở nang vẫn còn ở bên cạnh nhiều chuyện, chưa có bỏ đi, nhìn thấy Tiểu Hoãn nói như vậy thì càng thêm chắc chắn hai người này là đang ghen ăn tức ở. Hắn nói: “Cái người tên là Băng Băng Tuyết, không phải là gia nói người, chuyện vợ chồng của người ta người dính vào làm gì? Vậy thì người muốn làm tiểu tam sao, chẳng lẽ người đến hiến thân cho thành sao?” Ngay cả cái người không lên tiếng, trầm ngâm nửa ngày là Giang hồ đại đao cũng phụ họa theo hắn: “Muốn làm tiểu tam, nam nhân như chúng ta chưa từng thích thú.” Trong lúc nhất thời, những người trong cùng khu vực đều đứng ra nói chuyện dùm Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

Băng Băng Tuyết và Phiêu Phiêu Tuyết nhìn thấy tình huống bất lợi đối với mình, không thể làm gì khác hơn là giận dữ nói câu: “Ái mộ hư vinh không có kết quả tốt!” Nói xong hai đạo sáng bạc thoáng qua, hai người truyền tống đến nơi khác trong nháy mắt.

Im lặng nhìn trần nhà, hạ mi mắt, cô cũng biết, không nên quá khoác lác quá khoe khoang, bởi vì điều đó cực kỳ dễ dàng đem tới đổ kị của người khác. Nữ người chơi Băng Băng Tuyết và Phiêu Phiêu Tuyết rõ ràng làm cho cô thấy họ vô cùng sùng bái một người đàn ông mà chạy đến đây gây chuyện. Nhưng mà cô thật cảm ơn những người chơi xa lạ đã đứng ra nói chuyện dùm mình, dù sao lão gia của cô cũng không biết chuyện này, coi như bọn họ bắt chéo chân nhìn cô bị người khác chế nhạo thì cô cũng không thể nói gì.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương xoay người, nhìn những người chơi trong khu vực mới mua đồ của cô, thực hiện động tác cúi chào trong trò chơi.

“Cám ơn mọi người. Để tỏ lòng cảm ơn, ta tặng mọi người mấy được hoàn được không?”

Không nghĩ tới mấy người chơi này liền khoát tay từ chối yêu cầu của cô, đều nói là gặp chuyện bất bình, thuận miệng giúp một tay nói chút chuyện. Hoa đào già yêu nở nang càng làm cho cô muốn phun ra, hắn nói: “Đừng sùng bái ca, ca chỉ là cái người trong truyền thuyết.” Tiểu Hoãn nghĩ thầm: trên thế giới này còn có nhiều người tốt, cho dù chỉ là trong trò chơi hư ảo, cô vẫn còn rất may mắn.

Đang suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng lên, bởi vì góc phải màn ảnh xuất hiện nhắc nhở: Phi Thành Vật Nhiều login!

18. Chương 18

Chương 18 — Bạch y nam tử mạnh mẽ

Thật ra thì Tiểu Hoãn cũng không muốn đem những chuyện vừa mới xảy ra ở thành Hoa Vân nói cho anh biết. Bởi vì, cô cảm thấy mình làm như vậy giống như là đang nói xấu người khác. Mặc dù cô cũng có nghĩ tới, nếu như trước khi kết hôn anh thật sự như vậy, có chút mập mờ với một cô gái nào đó trong trò chơi, thì chắc cũng là chuyện bình thường, bởi vì lúc đó anh và cô vẫn là hai người xa lạ. Mặc dù bây giờ cũng không phải là rất quen, nhưng nói thế nào thì hai người vẫn là quan hệ “vợ chồng” trong trò chơi. Cô phải tin tưởng anh, đúng không? Cho nên, khi Phi Thành Vật Nhiều vừa lên tuyến kêu cô cùng đi đánh boss, cô liền đem những chuyện không vui mới xảy ra làm thành tiết mục đệm nệm đến sau ót.

Anh nói: “Nho nhỏ, tới Phong Túc cốc.”

Tiểu Hoãn nháy mắt mấy cái, cũng gửi cho anh một tin nhắn: “Làm sao vậy?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Dẫn em đi đánh boss.”

Phong Tức cốc? Nơi tụ tập những quái vật hung hãn nhất trong bản đồ Đảo Đào Hoa. Đi đến đó đánh boss sao?

Tiểu Hoãn ngẩn người, nhưng vẫn trả lời: “Được, em sẽ tới.” Chấp nhận lời mời họp thành tổ đội của anh, sau đó di chuyển trong nháy mắt.

Sau khi Tiểu Hoãn truyền tống đến Phong Tức cốc liền tròn mắt.

Bởi vì ở hiện trường ngoại trừ Phi Thành Vật Nhiễm, còn có Hứa Tiên! Còn có cái người lấy 5 ngàn kim bảo mua trang sức thần tiên của cô — Vân Thủy Thiên!

Oh oh, my god, bây giờ rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Lục Tiểu Hoãn đang trong tâm trạng choáng váng, cái người Hứa Tiên liền chạy tới “làm quen” với cô.

Hứa Tiên: “Cô nương, để cho tại hạ gặp lại được người, thật là tam sinh hữu hạnh.”

Vốn là Tiểu Hoãn muốn trả lời đúng vậy, đột nhiên đầu óc chuyển động, ký ức của cô quay lại cái ngày Phi Thành Vật Nhiễm mở tài khoản phụ. Bây giờ anh không lên tiếng, chỉ là gửi tới khuôn mặt tươi cười.

Hứa Tiên nhìn thấy, có chút nóng nảy: “Cô nương, chẳng lẽ người không nhớ tại hạ sao? Ngày đó chúng ta gặp gỡ trong rừng cây nhỏ không người, người nhìn ta, ta cũng nhìn người. Ta còn tặng cho cô nương mấy được hoàn bản thân mình luyện thành, những thứ này. . . . chẳng lẽ cô nương cũng quên sao? Thật là làm cho tại hạ đau lòng.” Nói xong, còn liên tục gửi đến vài khuôn mặt rơi nước mắt.

Tiểu Hoãn lau mồ hôi, bật thốt lên: “Chưa.”

Lần này Hứa Tiên rất là cao hứng, cỡi toạ kỵ chạy tới, lượn quanh Tiểu Hoa Tiểu bá vương vài vòng.

Toạ kỵ mà Hứa Tiên cỡi là một con mèo màu trắng, nghiêm khắc mà nói thì chỉ là mèo lớn, nhưng bộ dáng thật là đáng yêu.

Bây giờ Tiểu Hoãn vẫn chưa có toạ kỵ để cưỡi, lúc trước heo Tiểu Bạch có mua cho cô một quả trứng toạ kỵ, lúc trứng nở ra thiếu chút nữa làm cho Tiểu Hoãn xỉu vì tức, bởi vì đó là một con lừa. Có mỹ nữ nào sẽ cưỡi lừa chạy băng băng trong trò chơi không? Cho nên Tiểu Hoãn liền đem con lừa kia đi phong ấn, để cho nó ngủ đông quanh năm suốt tháng. Mỗi lần nhìn thấy người khác cưỡi toạ kỵ đáng yêu, cô thật sự hâm mộ, dù sao muốn ấp trứng toạ kỵ này nở phải cần vận khí rất lớn, trừ khi không ấp trứng nữa, trực tiếp đi bắt một vài con nguyên thần boss, sau đó đi đến cửa hàng mua khai thần, trực tiếp đem nguyên thần chuyển hoá thành toạ kỵ, nhưng mà, tốn kém hơi nhiều. Phải cần 199 kim bảo mới đủ mua một cái khai thần đó, cũng bởi vì thao tác của heo Tiểu Bạch không tốt, cho nên hai người bọn họ vẫn chưa có toạ kỵ tốt để cỡi.

Nghe nói, người đàn ông nào đó có toạ kỵ phượng hoàng chính là từ phương pháp như vậy mà ra.

Nghĩ tới đây, Tiểu Hoãn không khỏi liếc nhìn cái tên của bạch y nam tử mấy lần. Phi Thành Vật Nhiễm, tại sao lại chọn cái tên này?

Khác với Hứa Tiên, nam tử áo xám tro chừng chạc hơn nhiều, chẳng qua là cười cười: “Chào đệ muội.”

Đệ đệ đệ, đệ muội?

Vân Thủy Thiên gọi cô là đệ muội, vậy muốn nói Phi Thành Vật Nhiễm chính là đệ đệ của hần sao? Tiểu Hoãn, đây không phải là thật đúng không?

Dĩ nhiên không thể nào là thật, bởi vì người đàn ông nào đó tư tán gẫu nói với cô, trong trò chơi thường kết bạn làm nhiệm vụ đánh boss.

Vậy đệ đệ thì sao? Anh cười cười: cấp bậc của Vân Thủy Thiên lớn hơn anh, hần 69 anh 68, tùy tiện gọi như vậy, không sao. Tiểu Hoãn nghĩ thầm, thật là tùy ý mà.

Anh chính thức giới thiệu cô ọi người: “Nhận thức một chút, Hứa Tiên, Vân Thủy Thiên.” Sau đó bạch y nam tử đi vòng quanh Tiểu Hoa Tiểu bá vương, chậm rãi nói: “Nàng, chắc là các người cũng biết, mẹ của con trai ta.”

Tiểu Hoãn lại, không cần như vậy, ở trước mặt người ngoài còn nói thân mật như vậy làm gì.

Để nhận thấy, Hứa Tiên và Vân Thuỷ Thiên cũng bị cách gọi thân mật của đại thần hù dọa.

Sau một lúc lâu, Vân Thuỷ Thiên mới làm bộ ho khan hai tiếng: “Khụ khụ, không nghĩ tới thương nhân đại thần cũng có ngày lấy vợ.”

Hứa Tiên bậm rộ phụ hoạ: “Thật là thần kỳ, cô nương, ngày đó ta cảm thấy người có dung mạo xinh đẹp vô cùng, không nghĩ tới mấy ngày ngắn ngủi, cô liền bị hấn bắt cóc đi, làm cho tại hạ rất đau lòng.”

Phi Thành Vật Nhiễm cười nhạt: “Các người ghen tỵ ta có nương tử tốt sao?”

Lần này, mọi người đều .

Anh lại nói: “Đi thôi, boss sắp xuất hiện.” Dứt lời, liền phát ống tay áo, mang theo bọn họ đi về phía trước.

Quái trong Phong Túc cốc sẽ chủ động công kích người chơi, đoạn đường mọi người đi đến cũng gặp một ít quái chạy ra, nhưng cũng may là mức độ công kích không cao, ngay cả Tiểu Hoãn cũng có thể ứng phó thoải mái. Rốt cuộc cũng đi tới một sơn động to lớn, mặc dù bọn cô chỉ đứng ở cửa động, nhưng Tiểu Hoãn vẫn cảm giác được sự âm u của nó, không tránh khỏi có chút sợ hãi. Nói về boss mới nhớ, mặc dù cô chỉ chơi trò chơi chưa được một tháng, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng đánh thắng lần nào. Cũng không thể nói là không có đánh thắng, cô đã từng thử qua, nhưng mà luôn bị boss giết chết trong giây đầu tiên. Lần đó có cô, heo Tiểu Bạch và ba người khác trong Tiểu bá vương hợp thành tổ đội. Một đội ngũ năm người đều là tay mới, làm sao có thể không bị boss giết chết trong giây đầu tiên đây? Cho nên khi bọn họ chết đi sống lại, sống lại lại bị boss chém chết gục ngay tại chỗ, tới tới lui lui, ngay cả heo Tiểu Bạch cũng phàn nàn nói: “Tiểu Hoãn à, lần đầu tiên anh em biết ngược thi là như thế nào!” Ba người còn lại thì ôm đầu khóc rống, khóc đến nỗi Tiểu Hoãn cảm thấy vô cùng phiền não.

Vừa nghĩ tới thê thảm mình đã từng trải qua, Tiểu Hoãn không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ tư tán gẫu với Phi Thành Vật Nhiễm:

“Cái đó, em không có đánh thắng boss. . . .”

Mắt thấy mọi người càng ngày càng đi sâu và trong động tối, trên màn ảnh chỉ còn một mảnh màu đen hắc ám, cô thật sự sợ là boss sẽ đột nhiên xuất hiện, bởi vì cô mà liên lụy anh và bạn tốt của anh bị chết ngay trong giây đầu tiên.

Anh cũng không thêm để ý: “Anh biết.”

Biết? Lau mồ hôi, làm sao anh biết?

Anh cười cười: “Tiểu Bạch nói cho anh biết.” Lại bổ sung thêm một câu, “Tập thể các em trải qua quá trình ngược thi.”

Ngất! Tại sao heo Tiểu Bạch lại nói chuyện này cho anh biết? Hơn nữa, chờ một chút! Mới vừa rồi anh gọi heo Tiểu Bạch là gì. . . . Tiểu Bạch, mà không phải gọi là Tiểu bá vương hay là anh tuấn. Nói như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ, chẳng lẽ là?

>0< chắc=“” là=“” không=“” giống=“” như=“” cô=“” tưởng=“” tượng=“”>

Nhưng sự thật luôn mất lòng, ví dụ như heo Tiểu Bạch vừa nhìn thấy đại thần kết hôn với Tiểu Hoãn liền đối với đại thần vô cùng thân thiết, ví dụ như heo Tiểu Bạch hận không thể nói cho anh biết tất cả những chuyện có liên quan đến Tiểu Hoãn.

Có làm hay không?!

Câu nói mà Tiểu Hoãn có thể nghĩ đến chính là như vậy, cô và Phi Thành Vật Nhiễm chính là xui xẻo cho nên mới kết hôn, mà heo Tiểu Bạch lại chạy đi làm quen với lão công của cô, nói như vậy, có thể nói xấu cô hay không?

Cô rất muốn hỏi anh một chút, xem rốt cuộc anh và heo Tiểu Bạch quen biết đến trình độ nào rồi.

Nhưng mà chưa đợi cô hỏi ra câu hỏi trong lòng mình, đột nhiên Hứa Tiên kêu lên một tiếng: “Cẩn thận!! Boss xuất hiện!”

Chỉ thấy trong sơn động đột nhiên xuất hiện hai ánh sáng màu xanh biếc âm u, trình độ kinh khủng có thể so sánh với hình ảnh ma quỷ mà phim Hồng Kông hay chiếu.

Phi Thành Vật Nhiều chứng chặc bình tĩnh chỉ huy: “Ta đi dẫn boss, Vân Thủy Thiên phụ trách hôn mê, tiểu Hứa tập trung trị liệu cho Vân Thủy Thiên, lúc ta đánh đến 111 thì nho nhỏ đi lên.”

Cuối cùng mới là cô? Chắc là sợ cô ra sân quá sớm làm chết đội ngũ trong giây đầu tiên.

Tiểu Hoãn đang suy nghĩ an bài mà anh đưa ra, liền nhìn thấy anh tư tán gẫu gửi tới một câu: “Cẩn thận chút.” Ba chữ này, đột nhiên làm cô có loại cảm động không thể nghĩ ngờ.

Chỉ nghe thấy anh lại nói trong đội ngũ: “Chuẩn bị xong chưa? Ta đi dẫn boss.” Dứt lời, bạch y nam tử nhẹ nhàng biến mất trong màu đen quỷ dị.

Lần này Tiểu Hoãn không suy nghĩ đến chuyện khác, khẩn trương cầm con chuột, ánh mắt nhìn chăm chú vào màn ảnh máy vi tính.

Đột nhiên, một con vật khổng lồ xuất hiện trong màn hình màu đen, ngay sau đó là ánh sáng chói mắt màu đỏ như lửa bắn thẳng về phía con quái vật.

Bởi vì ánh sáng này, Tiểu Hoãn mới có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ quái vật, là một con đầu giống kỳ lân, thân giống chim diều, có cái đuôi dài không giống cái gì hết!

“Cô nương, cô nương, người nên chạy đi!” Hứa Tiên vừa nhìn thấy cô đứng ngây người, vội vàng kêu gọi, đáng tiếc là cô vẫn tiếp tục đứng sững ở đó không nhúc nhích.

Vì vậy Vân Thủy Thiên không thể làm gì khác hơn là cùng với Hứa Tiên chạy qua chạy lại ở trước mặt cô và boss.

Trong nháy mắt khi cô đang ngẩn người, chỉ thấy bạch y nam tử nhanh chóng chạy thoáng qua, liền tiếp phát ra kỹ năng màu vàng óng ánh, tốc độ thật nhanh, động tác thật đẹp, nhất định đặc sắc hơn video biểu diễn nghề nghiệp hiệp sĩ trong diễn đàn. Cô không khỏi sửng sốt. Một thương nhân đại thần tại sao lại có thao tác mạnh mẽ như vậy? Cho đến khi máu trên đầu boss bị đánh rớt chỉ còn lại một tia cuối cùng, lúc này Tiểu Hoãn mới dùng sức nháy hai mắt, tỉnh táo lại.

Nhìn xem cô đang làm cái gì đây? Thời điểm đánh boss lại ngẩn người, cô bị sắc đẹp mê hoặc, mặc dù sắc đẹp này là lão công bạch y nam tử của cô, nhưng nói thế nào cũng quá.

“Nho nhỏ, đến một kiếm!” Tiểu Hoãn mới vừa bị mê hoặc nhìn thấy anh nói ra câu này, lập tức lấy đoản kiếm, không chút lưu tình đâm vào quái vật, quái vật kêu lên một tiếng liền ngã xuống.

Xoay người, nhìn thấy người trước mắt vẫn phong độ như cũ, bạch y nam tử lạnh nhạt xoay người lại, đột nhiên Tiểu Hoãn có chút cảm giác ư rữ ngoài ý muốn, cô cười được người hoàn mỹ như vậy ở trong trò chơi, không trách được sẽ bị người khác đổ kị.

Nhìn thấy cô không nói lời nào má cứ đứng ngẩn người như vậy, anh gửi tới một câu: “Đang suy nghĩ gì?”

Tiểu Hoãn lau mồ hôi, cô cũng không thể nói mình đang suy nghĩ anh đúng là đẹp trai, có tiền lại có thao tác. Còn có thật nhiều cô gái tranh nhau giành lấy sự chú ý của anh.

Mới vừa rồi cô chỉ ngẩn người một lát liền hấp dẫn được lực chú ý của boss, thiếu chút nữa làm cho bọn họ thất bại trong gang tấc.

Bởi vì boss chuyên chọn người chạy chậm để công kích trước, sau đó sẽ từ từ đánh những người còn lại. Phi Thành Vật Nhiều nhìn thấy cô đứng yên ở đó, chỉ có thể di chuyển mấy bước khó khăn, lập tức quyết định thay đổi chiến lược, mạo hiểm đổi thành cô hấp dẫn lực chú ý của boss, còn mình thì nhân cơ hội này tìm vị trí công kích thích hợp nhất, mấy kỹ năng được đánh ra, trực tiếp chém đứt một nửa máu boss. Cũng bởi vì anh phán đoán quá chính xác, thao tác quá mạnh mẽ, không chỉ có Tiểu Hoãn, ngay cả Hứa Tiên và Vân Thủy Thiên đều phục sát đất.

Hứa Tiên: “Không phải là người a không phải là người.”

Vân Thủy Thiên: “Bội phục, bội phục.”

Hứa Tiên: “Người không sợ nhỏ nhỏ cô nương bị giết sao?”

Anh trả lời ít mà nhiều ý nghĩa: “Ta sẽ không để cho nữ nhân của mình bị quái đánh chết.” Ngụ ý là, Phi Thành Vật Nhiễm anh sẽ không vô dụng như vậy, về phần người đàn ông họ Hứa này có thể có thực lực như vậy hay không, anh cũng không biết.

Tiểu Hoãn im lặng.

Hứa Tiên uỷ khuất nói: “Người đây là xem thường năng lực thao tác của ta.” Xoay người lại nói với Tiểu Hoãn: “Người xem một chút thành nhà người kìa, qua cầu rút ván! Than ôi oa! Thật là tội nghiệp cho ta và A Vân cùng đi đánh boss bắt nguyên thần với hân.”

Bắt nguyên thần? Tiểu Hoãn ngẩn người, chẳng lẽ là nguyên thần toạ kỵ sao? Không phải là anh có rồi sao?

Vân Thuỷ Thiên đứng bên cạnh nói tiếp lời của Hứa Tiên: “Thật ra thì chủ yếu không phải là thành chỉ huy tốt, mà là hân muốn bắt cho lão bà mình, Hứa Tiên người cũng đừng đau khổ.”

Tiểu Hoãn kinh ngạc: “Nói như vậy, cái con mới vừa rồi chính là thần thú boss sao?” Hơn nữa còn là cái loại nguyên thần tốt nhất.

Phi Thành Vật Nhiễm cười cười, cũng không có phản đối.

Hứa Tiên gật đầu: “Đúng vậy, a thành huynh vì muốn nhìn thấy nụ cười của cô nương, không ngại cực khổ dẫn chúng ta đi bắt nguyên thần.”

Vì cô mà bắt nguyên thần, nói như vậy, anh muốn dẫn cô đi đánh boss, là bởi vì nghe heo Tiểu Bạch nói cô vẫn không có toạ kỵ tốt để cưỡi sao?

Khóc ~ cô thật cảm động.

Cái gì mà bị nói ái mộ hư vinh, cái gì mà gian tình, những chuyện không vui cũng có thể bỏ qua một bên. Trong trò chơi, vui vẻ mới là điều quan trọng nhất, giờ phút này cô rất vui vẻ.

Trong lúc Tiểu Hoãn đắm chìm trong không khí vui vẻ, một cái tên rất không hợp thời ở trong băng tần tư tán gẫu nhảy ra ngoài.

Tiêu Bạch hô to: “Tiểu Hoãn à, cậu ở đâu a a a?”

Đột nhiên cô có dự cảm rất không tốt.

19. Chương 19

Chương 19 — Sự kiện diễn đàn

Mặc dù cô đã sớm hình thành thói quen với bản lĩnh khoe khoang của đồng chí họ Tiêu. Nhưng Tiểu Hoãn vẫn cảm thấy bất lực gửi cho Tiêu Bạch một câu: “Tớ đang đánh boss.”

Tiêu Bạch vừa nghe thấy, liền hỏi: “Đánh boss? Cùng với muội phu sao?”

“Ừ.”

Lúc này Tiêu Bạch mới gửi tới vẻ mặt gật đầu: “Cùng muội phu ở chung một chỗ, vậy là được, ha ha.”

= =||| heo Tiểu Bạch này, càng ngày càng nói nhiều là như thế nào.

Mấy giây sau, đột nhiên Tiêu Bạch nói: “Tiểu Hoãn à, cùng anh em đi hát K(karaoke) đi, như thế nào?”

Bây giờ mà hát K? Cô nhìn đồng hồ, 21:30, trễ như vậy rồi còn hát cái gì mà hát.

Cô trực tiếp từ chối: “Không đi.” Hơn nữa, cô còn phải tâm sự với người đàn ông này một chút, không phải, trao đổi tình cảm một chút mới đúng?

Tiêu Bạch vừa nghe cô nói liền nóng nảy: “Đi đi đi đi, hôm nay anh em muốn ca hát phát tiết tâm sự, mười phút sau gặp mặt trước cửa chung cư của cậu! Cậu logout trước, logout trước đi!”

Mới vừa rồi cậu ta a a a như quỳ kêu, da đầu cô vẫn còn đang nhảy lên, bây giờ càng thêm xác định có chút chuyện không tốt xảy ra, nếu không sao cậu ta lại vội vàng muốn cô logout như vậy.

Đột nhiên cô hỏi: “Heo Tiểu Bạch, cậu có chuyện gì gặt tở đúng không? Ví dụ như nghe được người khác nói xấu tở cái gì đó.”

Tiêu Bạch đang dùng sức suy nghĩ biện pháp làm cho Tiểu Hoãn logout, vừa nghe cô nói như vậy, thiếu chút nữa là run run đem đầu thuốc lá phun lên màn ảnh máy vi tính.

Dập tắt đầu thuốc lá vào gạt tàn, lúc này cậu mới cẩn thận hỏi: “Cậu biết gì sao?”

Hừ, Tiểu Hoãn hừ nhẹ. Phải biết rằng những thứ kịch bản Quỳnh Dao trước kia, Lục Tiểu Hoãn cô tuyệt đối không có bị lừa. Cái gì mà ân oán tình cừ, nam nữ xích mích, hơn nữa heo Tiểu Bạch là ai? Chính là anh em thân thiết đến không thể thân hơn được nữa của cô, cô hiểu rõ ràng tính cách cậu ta. Dem chuyện mấy ngày nay xâu chuỗi lại với nhau, còn có cách nói của cậu, cô nhanh chóng liên tưởng đến cảnh tượng làm người ta không thích thú ở thành Hoa Vân.

“Cậu nói đi, có phải có người nói xấu tở hay không, hơn nữa có liên quan đến Phi Thành Vật Nhiều?”

Tiêu Bạch kinh ngạc: “Tiểu Hoãn, sao cậu lại nghĩ như vậy?”

Tiểu Hoãn tiếp tục phân tích: “Có phải khắp nơi đều tuyên truyền tở đoạt người yêu của người khác, thậm chí còn đem tở vào diễn đàn khu mình?”

Tiêu Bạch hoàn toàn kính trọng cô: “Tiểu Hoãn à, quen biết nhiều năm như vậy mà tở không phát hiện, cậu không phải là người!!!”

“Cậu mới không phải là người, toàn bộ các người đều không phải là người!”

“Tở là nói cậu không phải là người bình thường, căn bản chính là phù thủy chuyển thế!” Tiêu Bạch bật rộn cười ha ha, nhưng trong lòng vẫn còn lẩm bầm, kỳ lạ thật, chuyện này mới được đăng lên diễn đàn hai phút trước, cậu ấy đang đánh boss làm sao biết đây? Thần, đúng là thần.

Chuyện chính là giống như Tiểu Hoãn suy đoán, có người đăng một bài viết lên diễn đàn trò chơi, nội dung là nhằm vào Tiểu Hoãn và Phi Thành Vật Nhiều.

Nhưng ý đồ của Tiêu Bạch là làm cho Tiểu Hoãn rút lui trước khi tham quan diễn đàn, không để cho cậu ấy biết được, Tiêu Bạch đã sớm đem chuyện này nói cho Phi Thành Vật Nhiều.

Mặc dù cậu rất sùng bái đại thần, nhưng mà Tiểu Hoãn mới là bạn tốt cậu để ý nhất. Nhiều năm như vậy, nha đầu Tiểu Hoãn này mặc dù bá đạo với cậu một chút xíu, nhưng mà Tiểu Hoãn là người đơn thuần, bây giờ vẫn là như vậy, nói là anh em, nhưng cậu luôn xem Tiểu Hoãn là muội muội là đối xử. Nếu trong trò chơi này có người dám khi dễ Tiểu Hoãn, đừng trách Tiểu bá vương anh tuấn cậu không khách khí, ngay cả đại thần mà cậu sùng bái cũng tuyệt đối không được!

Sau khi cậu M cho Phi Thành Vật Nhiều và thấy anh trả lời chậm, liền biết Tiểu Hoãn đang đánh boss chung với anh, cho nên cậu đành phải bật rộn tư tán gẫu cho Phi Thành Vật Nhiều: “Muội phụ à, người xem diễn đàn khu Thủy đi. Đừng trách ca ca nói nhiều, muội muội nhà chúng ta là người đơn thuần, ca ca cảm thấy người thật đáng tin, mới đem muội muội giao cho người.”

Một lát sau, Phi Thành Vật Nhiều trả lời cho cậu một câu: “Bài viết trên diễn đàn chỉ là lời đồn, yên tâm.”

Người nói có kỳ quái hay không, chỉ một câu nói đơn giản như vậy, cậu liền tin.

Đương nhiên Phi Thành Vật Nhiều vẫn đi vào đường dẫn mà Tiêu Bạch gửi cho anh, lấy tốc độ nhanh chóng đọc xong bài viết.

Người viết sử dụng chức năng ẩn danh, bên trong viết lưu loát mấy trăm chữ, còn có hình ảnh của anh và người chơi khác, dĩ nhiên tên của nữ người chơi đã bị làm mờ. Nội dung bài viết đại khái là; anh đã từng đi hai về cùng với một nữ người chơi, nữ người chơi đó lại là người hiền hoà, tính tình dịu dàng. Nhưng mà bởi vì người thứ ba là Tiểu Hoa Tiểu bá vương nhúng tay vào, anh bị cô gái ái mộ hư vinh này che mờ đôi mắt, bỏ qua cô gái tốt đẹp trước kia mà kết hôn với Tiểu Hoa Tiểu bá vương. Trong đó còn nói đến sự kiện kết hôn xa xỉ bọn họ trong thành Thanh Phong, lấy tình huống Trụ vương gặp Đắc Kỷ âm thầm chỉ trích anh, nói thương nhân đại thần chỉ là một người ngu ngốc, buông tha cho cô gái tốt đẹp, cưới Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

Sau khi xem xong, anh giật giật khoé miệng.

Loại bài viết vô căn cứ này quá ngây thơ, còn chưa vào được mắt của anh. Nhưng nó lại vì anh mà nói xấu người mới trở thành mẹ của con trai anh — nho nhỏ, anh không cho phép chuyện này xảy ra.

Cùng lúc đó, Tiểu Hoãn lại nhận được tư tán gẫu, là Phi Thành Thông Nhiễm, Tiểu Thông Thông.

Tiểu Hoãn nhú mồm, hôm nay là ngày gì vậy, sao lại có nhiều người gửi tin nhắn cho cô, còn lấy cách nói thần bí mở đầu chủ đề.

Tiểu Thông Thông nói: “Đại tỷ, cô đang làm gì?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Đánh boss.”

Oh oh, thì ra là đại tỷ chưa biết mình đang gặp nguy hiểm, tâm tình treo lơ lửng của Tiểu Thông Thông cũng được buông xuống.

Nhưng, Tiểu Hoãn sinh ra chính là để khảo nghiệm năng lực trái tim cậu ta, cô hỏi: “Tiểu Thông Thông, không phải là cậu gạt tỷ chuyện gì đi?”

“Không có, không có, không có, không có đâu!”

“Không có sao?” Tiểu Hoãn nheo mắt nhìn chằm chằm vào màn ảnh, lại nhấn từng chữ từng chữ hỏi tới, “Cậu xác định không có?”

.

Bên kia máy tính, Tiểu Thông Thông đã sớm bị dọa đến run cầm cập, đại tỷ sẽ không lấy đoạn kiếm đâm cậu, để cho cậu nếm thử cái gì gọi là chết trong nháy mắt đúng không? Không đâu, hắc hắc, đại tỷ đang đánh boss mà.

“Tiểu Thông Thông à, tỷ tỷ đánh boss xong rồi, nếu không có chuyện gì thì tỷ tỷ tìm người chơi?”

O_O.

Cậu vừa mới lợi dụng thời gian rảnh rỗi không có giờ học mà thăng lên cấp 40 trong vòng bảy ngày, chẳng lẽ lại giống y như lần trước, bị đoạn kiếm của tỷ tỷ đâm không còn một giọt máu trở về cấp 39 sao?

“Đại tỷ, không muốn, thỉnh thoảng làm như vậy vì muốn tốt cho cô (> <)

Vì tốt cho cô? Đây là chuyện gì.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thông Thông lấp bắp: “Thỉnh thoảng. thỉnh thoảng.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương cực kỳ dịu dàng dạy bảo: “Tối, đừng sợ, nói cho tỷ tỷ nghe.”

Tiểu Thông Thông: “Vậy đại tỷ nghe xong không được tức giận. Chuyện là như vậy, mới vừa rồi có người viết bài lên diễn đàn. Nói cô cướp thương nhân đại thần của người khác, còn nói cặp mắt đại thần bị cô che mờ.”

Cái gì!!! Có chuyện như vậy!! Cô bận rộn mở diễn đàn ra xem.

Diễn đàn khu Thủy, bài viết vô cùng nổi bật ở vị trí vô cùng rõ ràng: « Ái mộ hư vinh là không đúng! » tựa đề màu đỏ chói mắt loé sáng trên màn hình.

Mới vừa rồi cô chỉ tùy tiện nói như vậy với heo Tiểu Bạch, nhưng không nghĩ lại bị suy nghĩ của chính mình đoán trúng. Trước kia cũng không phải chưa từng thấy bài viết được dán lên diễn đàn về việc người nào giành lão bà của người nào, người nào lại ác ý PK người nào, loại bát quái liên quan đến việc riêng tư của người khác cũng được dán lên. Người dán lại thường ẩn danh, đương nhiên là để phòng ngừa mình bị người trong cuộc trả thù. Những khi cô rảnh rỗi thường vào xem một vài bài có tựa đề vô cùng hấp dẫn, nhưng mà chỉ cần nhìn mấy giây, bình thường cô sẽ lập tức tắt diễn đàn.

Nhìn người khác náo nhiệt, chỉ chỉ chỗ chỗ không phải là thói quen gì tốt, hơn nữa, những chuyện này đều là tin vĩa hè, chuyện này rồi đến chuyện kia, căn bản là không biết cái nào đúng cái nào sai.

Chính là không có nghĩ tới, có một ngày mình lại trở thành nhân vật chính trong bài viết bát quái, còn bị dán vào bên trong diễn đàn trò chơi.

Tiểu Hoãn liếc nhìn thời gian bài viết được dán lên, khoảng năm phút trước, lại được dán lên phía trên cho nên lượt xem đã qua tới hàng ngàn!

.....

Xem ra trình độ ham thích bát quái của quần chúng nhân dân rất rất rất là cao.

Con chuột di chuyển đến tựa đề loè loè toả sáng, Tiểu Hoãn do dự.

Nên xem hay không? Bên trong nhất định là có một vài lời nói đối với mình không tốt, nói không tốt còn đỡ, đơn giản chính là vũ nhục chê bai cô. Những người kia có dụng ý khác cho nên mới đem bài viết dán lên diễn đàn trò chơi, còn dính đến một ngàn dính, mục đích chính là muốn làm cho cô tức giận, làm cô bị người khác chỉ chỗ. Nhưng mà nếu không nhìn, thật sự là cô rất tò mò cái người ẩn danh gửi bài này muốn làm lẩn lộn trái phải như thế nào.

Cũng không phải bởi vì Tiểu Hoãn xử lý chuyện thông minh, chẳng qua là người cô cũng như tên, làm việc suy nghĩ chậm hơn người khác nửa nhịp.

Lần đầu tiên, cô muốn thực hiện công việc nào đó thì trước tiên thường suy nghĩ rồi mới đi làm.

Tiêu Bạch thường nói: “Tiểu Hoãn à, hiểu rõ con người của cậu thì tớ mới biết là thời gian suy nghĩ của cậu tương đối dài, không biết còn tưởng rằng cậu thật thông minh cao siêu, suy nghĩ nửa ngày.”

Nói xong lời này, dĩ nhiên kết quả là Tiêu Bạch không được đi đâu hết, bởi vì Tiểu Hoãn trực tiếp chạy vào phòng bếp nói với mẹ Lục: “Mẹ, Tiêu Bạch nói con không thông minh.”

Mẹ Lục đang làm sườn chiên, chuẩn bị cho Tiêu Bạch và Tiểu Hoãn ăn, vừa nghe thấy như vậy liền một tay cầm đĩa còn có miếng sườn ở trên, một tay cầm dao, từ trong phòng bếp chạy ra: “Tiểu Bạch à, con nói con gái bác thế nào??”

Đối mặt với Tiểu Hoãn và uy huyệt của mẹ Lục, đương nhiên là bạn học Tiêu Bạch lập tức đầu hàng trong nháy mắt, về mặt nịnh hót: “Di à, Tiểu Hoãn rất là thông minh, ngay cả con cũng không sánh bằng sự thông minh của cậu ấy.”

Lúc này, mẹ Lục mới hài lòng trở về phòng bếp tiếp tục nấu nướng, mà Tiêu Bạch cũng hiểu được rõ ràng, mặc dù Tiểu Hoãn suy nghĩ chậm một chút, nhưng cậu ấy rất thông minh.

Nhưng mà thông minh thì có ích lợi gì? Bây giờ chẳng phải cô vẫn bị người ta đẩy tới bên rìa bát quái, trở thành tiêu điểm của quần chúng sao?

Lục Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ than thở, buông con chuột ra.

Cô còn đang do dự không biết có nên xem bài viết đó hay không, liền nhấp chuột trở về màn hình trò chơi, lúc này cô mới phát hiện Phi Thành Vật Nhiều đã kéo cô tới địa phương không có quái vật bên trong Phong Túc cốc, vùng đất tương đối yên bình bên cạnh con suối nhỏ.

“Đây là đâu?” Rốt cuộc Tiểu Hoa Tiểu bá vương cũng hoàn hồn, nhìn chung quanh, “Bọn họ đâu?”

Anh trả lời: “Đánh boss xong rồi nên để cho bọn họ đi.” Chẳng lẽ anh thật sự gọi hai người bọn họ tới bắt nguyên thần cho cô, đại thần, anh thật đúng là được.

Hình ảnh trên màn hình thật là xinh đẹp, dòng suối nhỏ trong suốt, mấy cây cổ thụ mạnh mẽ uy phong, gió thổi nhẹ nhàng luồn qua kẽ lá, bạch y nam tử và nữ đồng đứng bên cạnh dòng suối nhỏ.

Một lát sau, anh chậm rãi mở miệng: “Nho nhỏ.”

“Hả?”

“ ”

Bên này máy tính, Tiểu Hoãn vừa làm xong quyết định, chuẩn bị nhấp vào bài viết. Xem một chút nội dung bên trong nói gì, dù sao cô cũng là nhân vật chính trong bát quái này, nên biết mình bị đồn thổi như thế nào đúng không? Cho nên cô không để ý Phi Thành Vật Nhiễm nói cái gì. Nhưng mà thật kỳ lạ, tại sao lại mở không ra, cô nhấp như thế nào cũng không thể đi vào. Nhấp quay lại trang, chóng mặt! Bài viết bị khoá? Tiểu Hoãn không thể tin được liên tục quay lại trang hai lần, lúc này còn chóng mặt hơn, bởi vì đã không tìm được bài viết nữa. Lại quay lại tìm vài lần, lúc này mới xác nhận bài viết đã bị xoá bỏ.

Có hơi thất vọng lại có chút an ủi không nói nên lời, không biết đây là loại tâm tình gì, cô chạy tới nhà bếp lấy chai Sprite từ trong tủ lạnh, vừa uống vừa đi về phòng ngủ của mình.

Suy nghĩ một chút, cất Sprite đi, đem giao diện trò chơi mở ra lần nữa, đột nhiên trợn to hai mắt.

Bởi vì cô thấy Phi Thành Vật Nhiễm nói: “Nho nhỏ, làm em chịu uỷ khuất.”

Sau đó cô còn thấy anh nói: “Yên tâm, bài viết trên diễn đàn đã xoá bỏ.”

20. Chương 20

Chương 20: Lần đầu giao hẹn

Bài viết là do anh xoá?

Cảm giác cảm động không có lý do chậm rãi dâng lên trong lòng.

Không nghĩ tới anh thật đúng là đại thần, giống như những đại thần mà cô thường thấy trong những quyển tiểu thuyết trên mạng, hacker máy tính giám sát những người ăn nói lỗ mãng, nếu như anh làm IT, vậy nhất định học được kỹ thuật máy tính rất tốt rất giỏi, trong nháy mắt Tiểu Hoãn xuất thân từ môn khoa học xã hội cảm thấy thật sự kính nể anh. Ở trong lòng kích động nửa ngày, bình tĩnh một chút, lúc này Tiểu Hoãn mới sùng bái nói: “Thì ra anh còn có thể làm hacker máy tính.”

Người đàn ông nào đó trả lời rất nhanh: “Anh không phải hacker, hacker máy tính là cấp bậc của cao thủ IT mới có thể làm được.”

.

Tiểu Hoãn sửng sốt một chút, anh không phải hacker, vậy tại sao bài viết đột nhiên lại bị xoá.

Người đàn ông nào đó lạnh nhạt nói: “Anh gọi cho trung tâm chăm sóc khách hàng Đào Đào Hoa, để cho bọn họ xoá bài viết.”

Coi như là như vậy, cũng không nhanh đến như vậy đi, trước sau mới có năm phút đồng hồ! Hơn nữa đây chỉ là bài viết bát quái, mà thương nhân đại thần và cô. được rồi, mặc dù chủ yếu là bởi vì đại thần >0<>

Nhiều lượt xem như vậy, làm sao hệ thống lại chịu xoá bỏ.

Đột nhiên cô nghĩ đến một loại khả năng, không phải là anh quen biết người có chức vụ cao trong trò chơi đi?

Nghĩ tới nghĩ lui, thử dò xét người đàn ông nào đó một chút: “Anh biết nhân viên làm việc trong Đào Đào Hoa sao?”

“Không biết.”

“Vậy làm sao bài viết lại bị xoá nhanh như vậy?” Hiệu suất của trung tâm chăm sóc khách hàng cũng không có cao như vậy đi, không phải là cô thích tưởng tượng bậy bạ, tuyệt đối không phải.

“Bởi vì.” Người đàn ông nào đó dừng một chút, nói tiếp, “Anh nói với trung tâm chăm sóc khách hàng một câu, nếu như trong hai phút bài viết này chưa được xoá bỏ khỏi diễn đàn, anh liền rời đi trò chơi.”

Bàn tay Tiểu Hoãn đặt trên bàn phím dừng lại, cô không nghĩ tới, sẽ là như vậy.

Nhưng mà suy nghĩ thêm một chút cũng cảm thấy hợp lý. Nếu như là người chơi khác, trung tâm chăm sóc khách hàng có lẽ sẽ không để ý tới họ, nhưng anh là ai? Thương nhân đại thần đó! Ở trong trò chơi tốn nhiều tiền như vậy, người nào sẽ bỏ qua người chơi mang đến cho họ bó lớn bó nhỏ tiền mặt đây? Mặc dù không phải là hacker máy tính giống như trong tiểu thuyết hay là IP đại thần hành động, nhưng cái này phù hợp với tính cách của anh hơn. Cũng mạnh mẽ hơn.

Trên thế giới này, có một loại người, cho dù người đó có mạnh mẽ đến nỗi làm người ta không tưởng tượng nổi, nhưng bạn vẫn cảm thấy anh rất thần kỳ, giống như vị Phi Thành Vật Nhiễm này!

Nhưng mà, đột nhiên cô lại có cảm giác nói không nên lời, từ khi biết anh làm cho người ta xoá bỏ bài viết, cô có chút vui mừng, nhưng phiền não và bất an càng chiếm cứ nhiều hơn, còn có một chút cảm giác khổ sở.

Bởi vì anh nói rời đi, trò chơi.

Đột nhiên nữ đồng biến thân trở thành bạch y nữ tử mềm mại: “Anh muốn rời khỏi. . . .trò chơi?”

Người đàn ông nào đó: “Không có.”

“Vậy mới vừa rồi anh nói, không xoá bỏ bài viết liền rời đi trò chơi là gì.”

“Tạm thích ứng mà thôi.”

À, thì ra là như vậy, đại thần, anh thật là xảo trá mà. = =

“Vả lại.”

Hả? Vả lại?

Người đàn ông nào đó cười nhạt: “Vả lại mẹ của con trai anh vẫn còn ở trong trò chơi, làm sao anh có thể rời đi.”

À, nương tử của anh.

Chờ một chút, nương tử của anh không phải là cô sao?

Không sai, chính là cô, tại sao cô lại cảm thấy bạch y nam tử giống như đang nhìn cô cười, hơn nữa ẩn dấu đằng sau nụ cười ấy là ý nghĩ sâu xa?

Tiểu Hoãn phát hiện mặt mình lại co quắp.

Cô cũng biết, lúc anh cười như vậy, chính xác là có âm mưu có âm mưu.

Nhưng anh nói đến cái từ rời đi, làm cho cô đột nhiên ý thức được, tất cả mọi thứ đều là hư ảo trong trò chơi, coi như anh có tốt hơn nữa thì cuối cùng cũng có một ngày sẽ rời đi nơi này, trở về cuộc sống thực tế của mình, ngày ngày trôi qua bình lặng.

Loại chuyện như vậy cũng thường xảy ra, lão công hoặc là lão bà, bởi vì công việc hay là học tập, không có cách nào trở lại trò chơi. Hoặc là cảm thấy đối với trò chơi này không còn hứng thú như lúc trước, vì vậy liên tục chiến đấu ở các chiến trường trò chơi khác.

Trước kia cô thường nghe Tiêu Bạch kể về chuyện lão bà trước của cậu ta, cô vô cùng không hiểu. Nếu hai người cùng nhau chơi đùa tốt như vậy, đối trò chơi thì cùng nhau đối là tốt rồi, cần gì phải đau lòng đi tìm một đoạn tình cảm tiếp theo? Tiêu Bạch la hét nói không giống nhau, trò chơi chính là thí nghiệm giống như hôn nhân. Ở trên thực tế thì cậu không thể nào gọi một người xa lạ là lão công lão bà, nhưng ở trong trò chơi thì khác, bởi vì tất cả đều hư ảo, cho nên hết thảy mọi chuyện đều biến thành chuyện đương nhiên.

Cô vẫn không hiểu cách nói của cậu ta, nhưng thời gian ở trong trò chơi ngày càng nhiều ngày càng tích lũy, cô bắt đầu đón nhận quy tắc ngầm ở trong trò chơi.

Chỉ nhìn hiện tại, không hỏi quá khứ, không cần tương lai.

Nhưng tại sao, rõ ràng có thể làm bạn tốt trong cuộc sống, lại nhất định chặt đứt liên hệ lẫn nhau khi rời bỏ trò chơi? Chẳng lẽ chỉ vì lúc nhớ lại, có thể hí hửng cặp mắt, lấy tư thái hoài niệm mà nói: “Ta đã từng kết hôn với một lão công hoặc lão bà đối xử với ta vô cùng tốt ở trong trò chơi, nhưng cuộc sống thực tế của chúng ta lại không thể nào.” Vì như vậy sao? Chẳng lẽ chỉ vì muốn tìm bạn bè trải rộng khắp chân trời góc biển.

Tiểu Bạch nói, không phải ai cũng đều có suy nghĩ tình cảm phong phú giống như cậu, muốn tìm bạn tốt khắp thiên hạ, coi như là hoài niệm, cũng chỉ là thỉnh thoảng thỉnh thoảng, không ai sẽ liều mạng nhớ tới người nào.

Rất kỳ quái, cái tên heo Tiểu Bạch cũng có thể nói ra lời nói triết lý như vậy.

Kỳ quái hơn chính là, cô lại nghĩ tới những thứ này, bởi vì cô hi vọng nếu như một ngày nào đó anh thật sự muốn rời khỏi trò chơi, có thể lưu lại cho cô một phương thức liên lạc với cuộc sống thực tế.

Bởi vì, nói không chừng ngày nào đó cô sẽ đi tới thành phố của anh, cô có thể cho anh một chút đặc sản của thành phố mình, hoặc là anh tới thành phố của cô, cô còn có thể mời anh đi ăn lẩu tự chọn 30 tệ.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là anh không ngại >0<>

Mặc dù là xui xẻo cho nên kết hôn, đánh bậy đánh bạ trở thành một đôi trong trò chơi.

Nhưng chung sống thời gian dài sẽ xuất hiện cách mạng tình cảm.

Mặc kệ là nói như thế nào, đối với cô thì anh đã đạt tới trình độ vô cùng nào đó, mặc kệ bọn họ chỉ mới “kết hôn” được một thời gian ngắn, nhưng mà chung sống coi như hoà hợp, hơn nữa anh bắt đầu gọi cô là nương tử. . . . Huống chi còn cho cô nhiều trang bị như vậy!

Bàn tay Lục Tiểu Hoãn đặt trên bàn phím, do dự một lát, cũng không biết là mình muốn giữ lại anh, hay là muốn biểu hiện mình là người giang hồ rộng lượng, cô đánh ra những lời này.

“Cái đó, em muốn nói. Nếu như ngày nào đó anh không còn hứng thú với trò chơi này, không muốn chơi nữa, thật ra thì em cũng có thể thông cảm.”

“Nho nhỏ, anh chưa nói muốn rời khỏi trò chơi.”

“Nếu như, em là nói nếu như.” Tiểu Hoãn nhấn mạnh, lại tiếp tục nói. “Nếu như. . . .”

Thật ra thì cô muốn nói nếu như anh rời khỏi trò chơi, hai người bọn họ vẫn có thể xem nhau như là bạn tốt, không nên biến thành người xa lạ. Nhưng, lời như thế, có nên nói hay không? Thật ra thì Tiểu Hoãn vẫn không có cảm giác nắm chắc.

Kết quả của sự do dự, chính là câu nói biến thành: “Nếu như anh muốn rời khỏi trò chơi, phải nói cho em biết một tiếng, em sẽ tiễn anh.”

Người đàn ông nào đó không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng ở đầu bên kia máy tính, Tiểu Hoãn thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Nhìn xem mới vừa rồi cô nói với anh cái gì, anh muốn rời khỏi trò chơi, cô không rơi nước mắt giữ anh lại, ngược lại còn tiễn anh đi; người không biết còn nghĩ là cô tham tiền, suy nghĩ nếu anh không chơi nữa thì cô sẽ phân chia “gia sản” của anh.

“Nho nhỏ.” Đột nhiên người đàn ông nào đó gọi cô.

Lục Tiểu Hoãn vừa nhìn thấy anh mở miệng, lập tức chỉnh đốn tư thế ngồi, viết chữ thật nhanh: “Ồ!”

Đại thần à, em rất sùng bái anh, mới vừa rồi em chỉ là nói bậy, anh ngàn vạn lần đừng vì vậy mà tức giận không để ý đến em.

Thật ra thì cô muốn nói là, không muốn anh rời khỏi trò chơi. Ít nhất là đừng rời đi sớm như vậy. *>_<>

“Nho nhỏ, em nghĩ nhiều.”

.

Cho nên anh nói, cô suy nghĩ nhiều.

“Em không có.”

“Rời đi là chia tay, anh sẽ không dễ dàng chia tay.”

Sẽ không dễ dàng chia tay.

“Vậy chúng ta làm một giao hẹn, nếu như ngày nào đó ai muốn rời khỏi trò chơi, nhất định phải nói cho đối phương biết, không thể không từ mà biệt.”

Nói xong câu đó Lục Tiểu Hoãn liền hối hận, bởi vì câu nói này quá trẻ con.

Khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình, yên lặng đến nỗi cô có thể nghe tiếng tim mình đang đập loạn.

Qua một lát, bạch y nam tử mới đi vòng quanh bạch y nữ tử, sau đó đối mặt với cô; đôi mắt phẳng phắc ánh sáng.

Thật lâu sau mới trịnh trọng đánh một chữ: “Được.”

Đây là lần đầu tiên anh và cô trịnh trọng giao hẹn, cũng là giao hẹn ám áp lại mang theo một chút đau lòng.

Cô gái này nói mặc kệ là như thế nào, không thể không từ mà biệt.

Ngón tay thon dài của anh từ từ mơn trớn bàn phím máy tính xách tay, cuối cùng dừng ở trên phím Enter.

Nhấn Enter, anh gửi đi một chữ kiên định: Được.

Chương 21 — Phiên ngoại: Tình cảm thân thiết giữa Tiêu Bạch và Tiểu Hoãn

Thời gian quay ngược trở về sáu năm trước.

Khi đó, Tiêu Bạch và Tiểu Hoãn vẫn còn là học sinh đại học.

Tháng chín hàng năm là ngày tân sinh viên báo danh một năm học mới, khắp nơi đều xuất hiện hình ảnh tuổi trẻ tràn đầy sức sống, nụ cười thuần khiết như một tờ giấy trắng; dĩ nhiên, trong những nụ cười này cũng có một phần của Lục Tiểu Hoãn.

Khoảng cách giữa nhà Tiểu Hoãn và L đại không tới bốn trăm mét, ngồi xe buýt cũng không cần chờ lâu, ngay cả ba phút còn không tới.

Nụ cười của cô cực kỳ rực rỡ, nhưng ánh mắt lại không giống với những học sinh đối với tương lai cực kỳ mong đợi, cô cao hứng, là bởi vì trường học gần nhà!

Thật tốt, nhà gần trường như vậy, sau này buổi sáng tan lớp có thể về nhà ngủ một giấc sau đó lại chạy về trường lên lớp.

Lục Tiểu Hoãn luôn cảm thấy mặc dù ngôn ngữ trong cuộc sống của mẹ mình có chút mạnh mẽ, nhưng đặt tên cho cô thật đúng là không tệ.

Mẹ Lục thường nói: “Con gái à, ban đầu cha con chọn cho con quá nhiều tên, cái gì mà Lục Mỹ Nhân, Lục Đế, Lục Phi.”

Lục Phi. Mỗi khi nghe đến chỗ này, cô liền nghĩ thầm, nếu như thêm một chữ Qua ở phía trước, cô liền chuyển thành phí qua đường.

Về mặt rất hài lòng của Tiểu Hoãn xuất hiện thêm ba vạch đen, cuối cùng mẹ Lục mới tổng kết lại: “Cho nên người mẹ xinh đẹp của con lên án mạnh mẽ cha con thật không có văn hoá, cuối cùng chọn cho con cái tên này: Lục Tiểu Hoãn.”

Người ta luôn nói người tên Hoãn là người lịch sự tao nhã, nhìn một chút cô bây giờ xem, nhàn nhã chậm rãi đi xuyên qua một đoàn sư huynh sư tỷ xã đoàn tuyển mộ tân sinh viên.

Ngày đầu tiên tân sinh viên mới tới trường báo danh, xã đoàn sẽ đưa mấy đại biểu cố định ở từng khu vực, sau đó bày ra mấy tờ rơi, trên bàn dán mấy tờ áp phích, mỗi một tờ đều viết “Xã đoàn tuyển xã viên!”, điều này làm cho cô nhớ lại những ngày tư vấn trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Lúc trước, trước khi kỳ thi tốt nghiệp trung học diễn ra đều phải đến trường đăng ký chọn nguyện vọng, chính là mẹ cô tự mình đi đến.

Nghe nói người mà L đại cử đi giới thiệu nguyện vọng đều là trai đẹp, muốn thân cao có thân cao, muốn bộ dáng có bộ dáng. Sau khi mẹ tới L đại, chuyện thứ nhất không phải là chạy đi hỏi thầy giáo con gái mình có hy vọng đậu vào L đại hay không, mà là trực tiếp níu cánh tay nhỏ nhắn của một anh đẹp trai, kích động nói: “Thật là tài nguyên phong phú, tài nguyên phong phú!”

Thật là đúng dịp, người năm đó bị mẹ Lục níu lại, lấy ánh mắt thăm dò ra “tài nguyên”, chính là Tiêu Bạch vừa mới lên năm hai đại học.

Nguyên nhân Tiêu Bạch thi vào L đại còn đơn giản hơn Tiểu Hoãn. Là bởi vì cha của cha Tiêu, ông nội Tiêu nói: “Suy nghĩ của những cô gái thông minh ở L đại thường thích người như con.”

Tiêu Bạch vừa nghe như vậy, không nói hai người, ngay cả tư vấn đều không cần tư vấn, tất cả nguyện vọng thi tốt nghiệp trung học đều điền vào trường đại học L đại; nhưng cậu lại bỏ quên câu nói phía sau của ông nội Tiêu. “Bởi vì đầu óc con đơn giản.”

Sau khi thi đậu L đại, cũng từng quen qua bạn gái, đáng tiếc thời gian đều không dài, lúc trước tay, bạn gái trước còn nói với cậu: “Thật ra thì em thích nam sinh thông minh một chút, chúng ta chia tay đi.” Không sai, cậu bị bỏ rơi như vậy.

Cậu vẫn trải qua đoạn tình cảm đầy vết thương cũng vô cùng mệt mỏi, cho đến khi gặp mẹ Tiểu Hoãn, từ đó quen biết Tiểu Hoãn, cậu mới biết nguyên nhân mình bị bỏ rơi.

Hai người ngồi trên sân bóng rổ, không có sao không có trăng nhưng vẫn nhìn trời, Tiêu Bạch đã nói: “Tiểu Hoãn, cậu nói xem, tại sao tớ bỏ ra tình cảm sâu đậm như vậy, cũng không có ai hiểu lòng tớ hơ?”

Tiêu Bạch quen biết Tiểu Hoãn không lâu, cậu còn kiên trì đi trên con đường nam thanh niên văn nghệ ở trước mặt Tiểu Hoãn. Nếu hỏi cậu có chút ý tứ gì với tiểu sư muội này hay không, đó là có, ai bảo cậu là người trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết đây. Đáng tiếc là Tiểu Hoãn không thích bộ dáng này của cậu, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn cậu từ đầu đến chân, ngay sau đó là bộ mặt tiếc hận lắc đầu.

Vừa nhìn thấy cô như vậy, Tiêu Bạch liền nóng nảy: “Tiểu Hoãn, nếu như anh có chỗ nào không tốt, em nhất định phải nói với anh hơ!”

Tiểu Hoãn vẫn còn lắc đầu. Thật ra thì con người Tiêu Bạch không tệ, thẳng tính, là người nghĩa hiệp. Cô biết điều này từ lúc mới tới trường, bởi vì từ lần anh gặp mặt mẹ cô, quyết định phát huy phẩm đức tài nguyên của mình, trợ giúp cô làm thủ tục nhập học.

Nhưng nữ sinh thích dạng nam sinh gì? Trừ thẳng thắn độ lượng chính trực, còn phải nhìn đẹp mắt.

Cũng không phải là dáng dấp của Tiêu Bạch không tốt, ngược lại, cậu còn nhìn rất được mắt. Hé ra gương mặt non nớt phần nào, mặc dù trẻ tuổi một chút, cũng có thể được tỷ tỷ lớn tuổi hoan nghênh. Mấu chốt là, tiếng nói của cậu.

Có cô gái nào có thể chịu được bạn trai mình ngày ngày la lớn ở hành lang lớp học: “Chờ ta hơ! Chờ ta hơ! Chúng ta đi đến rừng cây nhỏ hơ!”

Rừng cây nhỏ là nơi tụ tập tình nhân nổi tiếng trong L đại, bên trong giấu giếm vô số đôi uyên ương. Có khoảng thời gian trường học nghiêm khắc điều tra bắt đôi uyên ương để kỷ luật, tình huống lúc đó so với lòng bất kể tình nghi còn gay gắt hơn, mang sổ phạt chui vào rừng cây, mặc kệ đó là nam hay nữ, chỉ cần là hai người đơn độc ở chung một chỗ liền bị bắt, sau đó viết kiểm điểm, dán lên bảng thông báo.

Cậu ta còn dám ở trong tình huống khẩn trương thế này, la lớn gọi bạn gái cùng khoa cũng không tệ lắm của mình đi đến rừng cây nhỏ. Không phải là khác người thì là cái gì?

Ai muốn cùng người đàn ông tính tình khác người nói chuyện yêu thương? Còn bị hấn hô tới hô lui.

Vì vậy Tiểu Hoãn căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo nói với cậu: “Tiêu sư huynh, anh nên từ bỏ tính cách của mình, như vậy mới không bị vứt bỏ nữa. Đầu tiên, anh phải thay đổi ngôn ngữ của mình, nói trắng ra là giọng nói của anh.”

“A? Tại sao?” Mặt Tiêu Bạch không hiểu.

“Bởi vì anh nói cổ văn(kiểu chữ từ thời Tần trở về trước), quá khác người.” Tiểu Hoãn vừa nói ra lời này, trái tim Tiêu Bạch liền ùng ùng bể đầy đất.

“Nhưng chỉ cần anh sửa lại, cũng không khác người.” Một câu nói này của Tiểu Hoãn, làm cho trái tim của cậu hồi phục như cũ.

“Tiêu sư huynh, anh xem.”

Nhìn theo phương hướng ngón tay Tiểu Hoãn, cậu thấy thầy giáo trung niên khoa Sinh Vật có bộ râu ria rậm rạp, xóc xếch trong gió, bên cạnh còn có một đồng nữ sinh vây quanh, hình ảnh làm cho người ta thật là ghen tỵ.

Oh oh oh oh? Chẳng lẽ cô gái thời đại bây giờ thích người đàn ông cuồng dã phóng khoáng một chút sao?

Tiêu Bạch im lặng hồi lâu, sau đó giống như ra quyết định, đột nhiên vỗ vai Tiểu Hoãn: “Vây được!! Từ hôm nay ca ca bắt đầu trở về hình dạng chân thật của mình! Aha ha ha ha.”

Ba bạn học đi ngang qua sân bóng rổ, không ai không lấy ánh mắt mờ mịt nhìn bên này.

Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ, lấy tay vỗ nhẹ trán mình, vốn là cô muốn cậu ta thay đổi một chút, lúc này thì càng khác người hơn.

Lại qua một năm.

Một ngày nọ, Tiêu Bạch nói: “Tiểu Hoãn à, cậu nói xem, một năm nay ca ca ta đổi hẳn theo võ, chuyển sang phong cách Lí Quỳ(một trong 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc), tại sao vẫn không có mỹ nữ nào yêu đương nhưng nhớ ca ca đây?”

Nói xong lời này, Tiêu Bạch thuận tiện lấy tay cố ý làm rối loạn mái tóc như rơm rạ của mình.

Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ thả xuống bài thi trong tay, có cảm giác bất lực, nói với cậu: “Bởi vì không có cô gái nào thích người bốn ngày không gội đầu, người đàn ông chứa ổ ruồi trên đầu.”

“Tiểu Bạch, cậu xem.” Bây giờ quan hệ giữa hai người bọn họ vô cùng tốt, cô cũng không khách khí gọi anh là sư huynh nữa.

Nhìn theo phương hướng ngón tay Tiểu Hoãn, cậu thấy Thổ Mộc đội bóng rổ, mái tóc ngắn loè loè toả sáng sạch sẽ, bên cạnh còn có hai bạn học nữ đem nước và khăn lông cho hắn.

Oh oh oh oh? Chẳng lẽ muốn cậu phóng khoáng và mạnh mẽ lại cất giữ một chút nhẫn nại như vậy sao?

Tiêu Bạch hạ quyết tâm một lần nữa, chạy đến hiệu cắt tóc tốt nhất, yêu cầu họ làm ình thay đổi thành bộ đáng mới.

Lại qua một tháng sau.

Một ngày, Tiêu Bạch còn nói: “Tiểu Hoãn à, cậu nói xem, ca ca đã có mái tóc phong lưu tiêu sái phóng khoáng, tại sao vẫn không có mỹ nữ yêu thương tớ đây?”

Lúc này, tóc Tiêu Bạch đã dài quá lỗ tai, sau khi trải qua thời gian làm sạch tận gốc của dầu gội, hiệu quả thật là hoàn mỹ, gió thổi tới, thật là đẹp.

Tiểu Hoãn nhăn mặt cau mày: “Tiểu Bạch, cậu không giống phong lưu tiêu sái phóng khoáng. Cậu không nhìn thấy có rất nhiều người đàn ông nhìn cậu sao?”

Nếu như nhìn từ bên sườn mặt, còn tưởng là nữ, nếu như nhìn trước mặt, là thụ.

Vì vậy Tiêu Bạch im lặng, một lát sau mới nói: “Không nghĩ tới ngay cả đàn ông cũng bị ca ca ta mê hoặc, ta quả nhiên là quyến rũ ha ha ha ha ha!”

Tiểu Hoàn hoàn toàn .

“Heo Tiểu Bạch!! Sau này đừng nói cậu quen biết tớ!”

“A? Đừng đi, Tiểu Hoàn, quan hệ của hai ta thân thiết như vậy, cậu đừng bỏ lại tớ mà đi. Chờ tớ một chút chờ tớ một chút.”

21. Chương 21

Chương 20: Lần đầu giao hẹn

Bài viết là do anh xoá?

Cảm giác cảm động không có lý do chậm rãi dâng lên trong lòng.

Không nghĩ tới anh thật đúng là đại thần, giống như những đại thần mà cô thường thấy trong những quyển tiểu thuyết trên mạng, hacker máy tính giám sát những người ăn nói lỗ mãng, nếu như anh làm IT, vậy nhất định học được kỹ thuật máy tính rất tốt rất giỏi, trong nháy mắt Tiểu Hoàn xuất thân từ môn khoa học xã hội cảm thấy thật sự kính nể anh. Ở trong lòng kích động nửa ngày, bình tĩnh một chút, lúc này Tiểu Hoàn mới sùng bái nói: “Thì ra anh còn có thể làm hacker máy tính.”

Người đàn ông nào đó trả lời rất nhanh: “Anh không phải hacker, hacker máy tính là cấp bậc của cao thủ IT mới có thể làm được.”

.

Tiểu Hoàn sững sốt một chút, anh không phải hacker, vậy tại sao bài viết đột nhiên lại bị xoá.

Người đàn ông nào đó lạnh nhạt nói: “Anh gọi cho trung tâm chăm sóc khách hàng Đảo Đào Hoa, để cho bọn họ xoá bài viết.”

Coi như là như vậy, cũng không nhanh đến như vậy đi, trước sau mới có năm phút đồng hồ! Hơn nữa đây chỉ là bài viết bát quái, mà thương nhân đại thần và cô. được rồi, mặc dù chủ yếu là bởi vì đại thần >0<>

Nhiều lượt xem như vậy, làm sao hệ thống lại chịu xoá bỏ.

Đột nhiên cô nghĩ đến một loại khả năng, không phải là anh quen biết người có chức vụ cao trong trò chơi đi?

Nghĩ tới nghĩ lui, thử dò xét người đàn ông nào đó một chút: “Anh biết nhân viên làm việc trong Đảo Đào Hoa sao?”

“Không biết.”

“Vậy làm sao bài viết lại bị xoá nhanh như vậy?” Hiệu suất của trung tâm chăm sóc khách hàng cũng không có cao như vậy đi, không phải là cô thích tưởng tượng bậy bạ, tuyệt đối không phải.

“Bởi vì.” Người đàn ông nào đó dừng một chút, nói tiếp, “Anh nói với trung tâm chăm sóc khách hàng một câu, nếu như trong hai phút bài viết này chưa được xoá bỏ khỏi diễn đàn, anh liền rời đi trò chơi.”

Bàn tay Tiểu Hoàn đặt trên bàn phím dừng lại, cô không nghĩ tới, sẽ là như vậy.

Nhưng mà suy nghĩ thêm một chút cũng cảm thấy hợp lý. Nếu như là người chơi khác, trung tâm chăm sóc khách hàng có lẽ sẽ không để ý tới họ, nhưng anh là ai? Thương nhân đại thần đó! Ở trong trò chơi tồn

nhiều tiền như vậy, người nào sẽ bỏ qua người chơi mang đến cho họ bó lớn bó nhỏ tiền mặt đây? Mặc dù không phải là hacker máy tính giống như trong tiểu thuyết hay là IP đại thần hành động, nhưng cái này phù hợp với tính cách của anh hơn. Cũng mạnh mẽ hơn.

Trên thế giới này, có một loại người, cho dù người đó có mạnh mẽ đến nỗi làm người ta không tưởng tượng nổi, nhưng bạn vẫn cảm thấy anh rất thần kỳ, giống như vị Phi Thành Vật Nhiều này!

Nhưng mà, đột nhiên cô lại có cảm giác nói không nên lời, từ khi biết anh làm cho người ta xóa bỏ bài viết, cô có chút vui mừng, nhưng phiền não và bất an càng chiếm cứ nhiều hơn, còn có một chút cảm giác khổ sở.

Bởi vì anh nói rời đi, trò chơi.

Đột nhiên nữ đồng biến thân trở thành bạch y nữ tử mềm mại: “Anh muốn rời khỏi. . . .trò chơi?”

Người đàn ông nào đó: “Không có.”

“Vậy mới vừa rồi anh nói, không xóa bỏ bài viết liền rời đi trò chơi là gì.”

“Tạm thích ứng mà thôi.”

À, thì ra là như vậy, đại thần, anh thật là xảo trá mà. = =

“Vả lại.”

Hả? Vả lại?

Người đàn ông nào đó cười nhạt: “Vả lại mẹ của con trai anh vẫn còn ở trong trò chơi, làm sao anh có thể rời đi.”

À, nương tử của anh.

Chờ một chút, nương tử của anh không phải là cô sao?

Không sai, chính là cô, tại sao cô lại cảm thấy bạch y nam tử giống như đang nhìn cô cười, hơn nữa ẩn dấu đằng sau nụ cười ấy là ý nghĩ sâu xa?

Tiểu Hoàn phát hiện mặt mình lại co quắp.

Cô cũng biết, lúc anh cười như vậy, chính xác là có âm mưu có âm mưu.

Nhưng anh nói đến cái từ rời đi, làm cho cô đột nhiên ý thức được, tất cả mọi thứ đều là hư ảo trong trò chơi, coi như anh có tốt hơn nữa thì cuối cùng cũng có một ngày sẽ rời đi nơi này, trở về cuộc sống thực tế của mình, ngày ngày trôi qua bình lặng.

Loại chuyện như vậy cũng thường xảy ra, lão công hoặc là lão bà, bởi vì công việc hay là học tập, không có cách nào trở lại trò chơi. Hoặc là cảm thấy đối với trò chơi này không còn hứng thú như lúc trước, vì vậy liên tục chiến đấu ở các chiến trường trò chơi khác.

Trước kia cô thường nghe Tiêu Bạch kể về chuyện lão bà trước của cậu ta, cô vô cùng không hiểu. Nếu hai người cùng nhau chơi đùa tốt như vậy, đối trò chơi thì cùng nhau đối là tốt rồi, cần gì phải đau lòng đi tìm một đoạn tình cảm tiếp theo? Tiêu Bạch la hét nói không giống nhau, trò chơi chính là thí nghiệm giống như hôn nhân. Ở trên thực tế thì cậu không thể nào gọi một người xa lạ là lão công lão bà, nhưng ở trong trò chơi thì khác, bởi vì tất cả đều hư ảo, cho nên hết thảy mọi chuyện đều biến thành chuyện đương nhiên.

Cô vẫn không hiểu cách nói của cậu ta, nhưng thời gian ở trong trò chơi ngày càng nhiều ngày càng tích lũy, cô bắt đầu đón nhận quy tắc ngầm ở trong trò chơi.

Chỉ nhìn hiện tại, không hỏi quá khứ, không cần tương lai.

Nhưng tại sao, rõ ràng có thể làm bạn tốt trong cuộc sống, lại nhất định chặt đứt liên hệ lẫn nhau khi rời bỏ trò chơi? Chẳng lẽ chỉ vì lúc nhớ lại, có thể hí hửng cặp mắt, lấy tư thái hoài niệm mà nói: “Ta đã từng kết hôn với một lão công hoặc là lão bà đối xử với ta vô cùng tốt ở trong trò chơi, nhưng cuộc sống thực tế của chúng ta lại không thể nào.” Vì như vậy sao? Chẳng lẽ chỉ vì muốn tìm bạn bè trải rộng khắp chân trời góc biển.

Tiêu Bạch nói, không phải ai cũng đều có suy nghĩ tình cảm phong phú giống như cậu, muốn tìm bạn tốt khắp thiên hạ, coi như là hoài niệm, cũng chỉ là thỉnh thoảng thỉnh thoảng, không ai sẽ liều mạng nhớ tới người nào.

Rất kỳ quái, cái tên heo Tiểu Bạch cũng có thể nói ra lời nói triết lý như vậy.

Kỳ quái hơn chính là, cô lại nghĩ tới những thứ này, bởi vì cô hi vọng nếu như một ngày nào đó anh thật sự muốn rời khỏi trò chơi, có thể lưu lại cho cô một phương thức liên lạc với cuộc sống thực tế.

Bởi vì, nói không chừng ngày nào đó cô sẽ đi tới thành phố của anh, cô có thể cho anh một chút đặc sản của thành phố mình, hoặc là anh tới thành phố của cô, cô còn có thể mời anh đi ăn lẩu tự chọn 30 tệ.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là anh không ngại >0<>

Mặc dù là xui xẻo cho nên kết hôn, đánh bại đánh bại trở thành một đôi trong trò chơi.

Nhưng chung sống thời gian dài sẽ xuất hiện cách mạng tình cảm.

Mặc kệ là nói như thế nào, đối với cô thì anh đã đạt tới trình độ vô cùng nào đó, mặc kệ bọn họ chỉ mới “kết hôn” được một thời gian ngắn, nhưng mà chung sống coi như hoà hợp, hơn nữa anh bắt đầu gọi cô là nương tử. Huống chi còn cho cô nhiều trang bị như vậy!

Bàn tay Lục Tiểu Hoãn đặt trên bàn phím, do dự một lát, cũng không biết là mình muốn giữ lại anh, hay là muốn biểu hiện mình là người giang hồ rộng lượng, cô đánh ra những lời này.

“Cái đó, em muốn nói. Nếu như ngày nào đó anh không còn hứng thú với trò chơi này, không muốn chơi nữa, thật ra thì em cũng có thể thông cảm.”

“Nho nhỏ, anh chưa nói muốn rời khỏi trò chơi.”

“Nếu như, em là nói nếu như.” Tiểu Hoãn nhấn mạnh, lại tiếp tục nói. “Nếu như.”

Thật ra thì cô muốn nói nếu như anh rời khỏi trò chơi, hai người bọn họ vẫn có thể xem nhau như là bạn tốt, không nên biến thành người xa lạ. Nhưng, lời như thế, có nên nói hay không? Thật ra thì Tiểu Hoãn vẫn không có cảm giác nắm chắc.

Kết quả của sự do dự, chính là câu nói biến thành: “Nếu như anh muốn rời khỏi trò chơi, phải nói cho em biết một tiếng, em sẽ tiễn anh.”

Người đàn ông nào đó không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng ở đầu bên kia máy tính, Tiểu Hoãn thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Nhìn xem mới vừa rồi cô nói với anh cái gì, anh muốn rời khỏi trò chơi, cô không rơi nước mắt giữ anh lại, ngược lại còn tiễn anh đi; người không biết còn nghĩ là cô tham tiền, suy nghĩ nếu anh không chơi nữa thì cô sẽ phân chia “gia sản” của anh.

“Nho nhỏ.” Đột nhiên người đàn ông nào đó gọi cô.

Lục Tiểu Hoãn vừa nhìn thấy anh mở miệng, lập tức chỉnh đốn tư thế ngồi, viết chữ thật nhanh: “Ồ!”

Đại thần à, em rất sùng bái anh, mới vừa rồi em chỉ là nói vậy, anh ngàn vạn lần đừng vì vậy mà tức giận không để ý đến em.

Thật ra thì cô muốn nói là, không muốn anh rời khỏi trò chơi. Ít nhất là đừng rời đi sớm như vậy. *>_<>

“Nho nhỏ, em nghĩ nhiều.”

.

Cho nên anh nói, cô suy nghĩ nhiều.

“Em không có.”

“Rời đi là chia tay, anh sẽ không dễ dàng chia tay.”

Sẽ không dễ dàng chia tay.

“Vậy chúng ta làm một giao hẹn, nếu như ngày nào đó ai muốn rời khỏi trò chơi, nhất định phải nói cho đối phương biết, không thể không từ mà biệt.”

Nói xong câu đó Lục Tiểu Hoãn liền hối hận, bởi vì câu nói này quá trẻ con.

Khẩn trương nhìn chăm chăm màn hình, yên lặng đến nỗi cô có thể nghe tiếng tim mình đang đập loạn.

Qua một lát, bạch y nam tử mới đi vòng quanh bạch y nữ tử, sau đó đối mặt với cô; đôi mắt phẳng phắc ánh sáng.

Thật lâu sau mới trịnh trọng đánh một chữ: “Được.”

Đây là lần đầu tiên anh và cô trịnh trọng giao hẹn, cũng là giao hẹn ám áp lại mang theo một chút đau lòng.

Cô gái này nói mặc kệ là như thế nào, không thể không từ mà biệt.

Ngón tay thon dài của anh từ từ mơn trớn bàn phím máy tính xách tay, cuối cùng dừng ở trên phím Enter.

Nhấn Enter, anh gửi đi một chữ kiên định: Được.

Chương 21 — Phiên ngoại: Tình cảm thân thiết giữa Tiêu Bạch và Tiểu Hoãn

Thời gian quay ngược trở về sáu năm trước.

Khi đó, Tiêu Bạch và Tiểu Hoãn vẫn còn là học sinh đại học.

Tháng chín hàng năm là ngày tân sinh viên báo danh một năm học mới, khắp nơi đều xuất hiện hình ảnh tuổi trẻ tràn đầy sức sống, nụ cười thuần khiết như một tờ giấy trắng; dĩ nhiên, trong những nụ cười này cũng có một phần của Lục Tiểu Hoãn.

Khoảng cách giữa nhà Tiểu Hoãn và L đại không tới bốn trăm mét, ngồi xe buýt cũng không cần chờ lâu, ngay cả ba phút còn không tới.

Nụ cười của cô cực kỳ rực rỡ, nhưng ánh mắt lại không giống với những học sinh đối với tương lai cực kỳ mong đợi, cô cao hứng, là bởi vì trường học gần nhà!

Thật tốt, nhà gần trường như vậy, sau này buổi sáng tan lớp có thể về nhà ngủ một giấc sau đó lại chạy về trường lên lớp.

Lục Tiểu Hoãn luôn cảm thấy mặc dù ngôn ngữ trong cuộc sống của mẹ mình có chút mạnh mẽ, nhưng đặt tên cho cô thật đúng là không tệ.

Mẹ Lục thường nói: “Con gái à, ban đầu cha con chọn cho con quá nhiều tên, cái gì mà Lục Mỹ Nhân, Lục Đế, Lục Phi.”

Lục Phi. Mỗi khi nghe đến chỗ này, cô liền nghĩ thầm, nếu như thêm một chữ Qua ở phía trước, cô liền chuyển thành phí qua đường.

Về mặt rất hài lòng của Tiểu Hoãn xuất hiện thêm ba vạch đen, cuối cùng mẹ Lục mới tổng kết lại: “Cho nên người mẹ xinh đẹp của con lên án mạnh mẽ cha con thật không có văn hoá, cuối cùng chọn cho con cái tên này: Lục Tiểu Hoãn.”

Người ta luôn nói người tên Hoãn là người lịch sự tao nhã, nhìn một chút cô bây giờ xem, nhàn nhã chậm rãi đi xuyên qua một đoàn sư huynh sư tỷ xã đoàn tuyển mộ tân sinh viên.

Ngày đầu tiên tân sinh viên mới tới trường báo danh, xã đoàn sẽ đưa mấy đại biểu cố định ở từng khu vực, sau đó bày ra mấy tờ rơi, trên bàn dán mấy tờ áp phích, mỗi một tờ đều viết “Xã đoàn tuyển xã viên!”, điều này làm cho cô nhớ lại những ngày tư vấn trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Lúc trước, trước khi kỳ thi tốt nghiệp trung học diễn ra đều phải đến trường đăng ký chọn nguyện vọng, chính là mẹ cô tự mình đi đến.

Nghe nói người mà L đại cử đi giới thiệu nguyện vọng đều là trai đẹp, muốn thân cao có thân cao, muốn bộ dáng có bộ dáng. Sau khi mẹ tới L đại, chuyện thứ nhất không phải là chạy đi hỏi thầy giáo con gái mình

có hy vọng đậu vào L đại hay không, mà là trực tiếp nín thở chờ đợi kết quả của một anh đẹp trai, kích động nói: “Thật là tài nguyên phong phú, tài nguyên phong phú!”

Thật là đúng dịp, người năm đó bị mẹ Lục nín thở, lấy ánh mắt thăm dò ra “tài nguyên”, chính là Tiêu Bạch vừa mới lên năm đại học.

Nguyên nhân Tiêu Bạch thi vào L đại còn đơn giản hơn Tiểu Hoãn. Là bởi vì cha của cha Tiêu, ông nội Tiêu nói: “Suy nghĩ của những cô gái thông minh ở L đại thường thích người như con. . . .”

Tiêu Bạch vừa nghe như vậy, không nói hai người, ngay cả tư vấn đều không cần tư vấn, tất cả nguyện vọng thi tốt nghiệp trung học đều điền vào trường đại học L đại; nhưng cậu lại bỏ quên câu nói phía sau của ông nội Tiêu. “Bởi vì đầu óc con đơn giản.”

Sau khi thi đậu L đại, cũng từng quen qua bạn gái, đáng tiếc thời gian đều không dài, lúc trước tay, bạn gái trước còn nói với cậu: “Thật ra thì em thích nam sinh thông minh một chút, chúng ta chia tay đi.” Không sai, cậu bị bỏ rơi như vậy.

Cậu vẫn trải qua đoạn tình cảm đầy vết thương cũng vô cùng mệt mỏi, cho đến khi gặp mẹ Tiểu Hoãn, từ đó quen biết Tiểu Hoãn, cậu mới biết nguyên nhân mình bị bỏ rơi.

Hai người ngồi trên sân bóng rổ, không có sao không có trăng nhưng vẫn nhìn trời, Tiêu Bạch đã nói: “Tiểu Hoãn, cậu nói xem, tại sao tớ bỏ ra tình cảm sâu đậm như vậy, cũng không có ai hiểu lòng tớ hơ?”

Tiêu Bạch quen biết Tiểu Hoãn không lâu, cậu còn kiên trì đi trên con đường nam thanh niên văn nghệ ở trước mặt Tiểu Hoãn. Nếu hỏi cậu có chút ý tứ gì với tiểu sư muội này hay không, đó là có, ai bảo cậu là người trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết đây. Đáng tiếc là Tiểu Hoãn không thích bộ dáng này của cậu, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn cậu từ đầu đến chân, ngay sau đó là bộ mặt tiếc hận lắc đầu.

Vừa nhìn thấy cô như vậy, Tiêu Bạch liền nóng nảy: “Tiểu Hoãn, nếu như anh có chỗ nào không tốt, em nhất định phải nói với anh hơ!”

Tiểu Hoãn vẫn còn lắc đầu. Thật ra thì con người Tiêu Bạch không tệ, thẳng tính, là người nghĩa hiệp. Cô biết điều này từ lúc mới tới trường, bởi vì từ lần anh gặp mặt mẹ cô, quyết định phát huy phẩm đức tài nguyên của mình, trợ giúp cô làm thủ tục nhập học.

Nhưng nữ sinh thích dạng nam sinh gì? Trừ thẳng thắn độ lượng chính trực, còn phải nhìn đẹp mắt.

Cũng không phải là đáng đáp của Tiêu Bạch không tốt, ngược lại, cậu còn nhìn rất được mắt. Hé ra gương mặt non nớt phần nào, mặc dù trẻ tuổi một chút, cũng có thể được tỷ tỷ lớn tuổi hoan nghênh. Máu chốt là, tiếng nói của cậu. . . .

Có cô gái nào có thể chịu được bạn trai mình ngày ngày la lớn ở hành lang lớp học: “Chờ ta hơ! Chờ ta hơ! Chúng ta đi đến rừng cây nhỏ hơ!”

Rừng cây nhỏ là nơi tụ tập tình nhân nổi tiếng trong L đại, bên trong giấu giếm vô số đôi uyên ương. Có khoảng thời gian trường học nghiêm khắc điều tra bắt đôi uyên ương để kỷ luật, tình huống lúc đó so với lòng bất kể tình nghi còn gay gắt hơn, mang sổ phạt chui vào rừng cây, mặc kệ đó là nam hay nữ, chỉ cần là hai người đơn độc ở chung một chỗ liền bị bắt, sau đó viết kiểm điểm, dán lên bảng thông báo.

Cậu ta còn dám ở trong tình huống khẩn trương thế này, la lớn gọi bạn gái cùng khoa cũng không tệ lắm của mình đi đến rừng cây nhỏ. Không phải là khác người thì là cái gì?

Ai muốn cùng người đàn ông tính tình khác người nói chuyện yêu thương? Còn bị hấn hơ tới hơ lui.

Vì vậy Tiểu Hoãn căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo nói với cậu: “Tiểu sư huynh, anh nên từ bỏ tính cách của mình, như vậy mới không bị vứt bỏ nữa. Đầu tiên, anh phải thay đổi ngôn ngữ của mình, nói trắng ra là giọng nói của anh.”

“A? Tại sao?” Mặt Tiêu Bạch không hiểu.

“Bởi vì anh nói cổ văn(kiểu chữ từ thời Tần trở về trước), quá khác người.” Tiểu Hoãn vừa nói ra lời này, trái tim Tiêu Bạch liền ùng ùng bể vỡ.

“Nhưng chỉ cần anh sửa lại, cũng không khác người.” Một câu nói này của Tiểu Hoãn, làm cho trái tim của cậu hồi phục như cũ.

“Tiêu sư huynh, anh xem.”

Nhìn theo phương hướng ngón tay Tiểu Hoãn, cậu thấy thầy giáo trung niên khoa Sinh Vật có bộ râu ria rậm rạp, xốc xếch trong gió, bên cạnh còn có một đồng nữ sinh vây quanh, hình ảnh làm cho người ta thật là ghen tỵ.

Oh oh oh oh? Chẳng lẽ cô gái thời đại bây giờ thích người đàn ông cuồng dã phóng khoáng một chút sao?

Tiêu Bạch im lặng hồi lâu, sau đó giống như ra quyết định, đột nhiên vỗ vai Tiểu Hoãn: “Vây được!! Từ hôm nay ca ca bắt đầu trở về hình dạng chân thật của mình! Aha ha ha ha.”

Ba bạn học đi ngang qua sân bóng rổ, không ai không lấy ánh mắt mờ mịt nhìn bên này.

Tiểu Hoãn bất đắc dĩ, lấy tay vỗ nhẹ trán mình, vốn là cô muốn cậu ta thay đổi một chút, lúc này thì càng khác người hơn.

Lại qua một năm.

Một ngày nọ, Tiêu Bạch nói: “Tiểu Hoãn à, cậu nói xem, một năm nay ca ca ta đổi hẳn theo võ, chuyển sang phong cách Lí Quỳ(một trong 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc), tại sao vẫn không có mỹ nữ nào yêu đương nhưng nhớ ca ca đây?”

Nói xong lời này, Tiêu Bạch thuận tiện lấy tay cố ý làm rối loạn mái tóc như rơm rạ của mình.

Tiểu Hoãn bất đắc dĩ thả xuống bài thi trong tay, có cảm giác bất lực, nói với cậu: “Bởi vì không có cô gái nào thích người bốn ngày không gội đầu, người đàn ông chứa ổ ruồi trên đầu.”

“Tiểu Bạch, cậu xem.” Bây giờ quan hệ giữa hai người bọn họ vô cùng tốt, cô cũng không khách khí gọi anh là sư huynh nữa.

Nhìn theo phương hướng ngón tay Tiểu Hoãn, cậu thấy Thổ Mộc đội bóng rổ, mái tóc ngắn loè loè toả sáng sạch sẽ, bên cạnh còn có hai bạn học nữ đem nước và khăn lông cho hắn.

Oh oh oh oh? Chẳng lẽ muốn cậu phóng khoáng và mạnh mẽ lại cất giữ một chút nhẵn nhụi như vậy sao?

Tiêu Bạch hạ quyết tâm một lần nữa, chạy đến hiệu cắt tóc tốt nhất, yêu cầu họ làm ỉnh thay đổi thành bộ dáng mới.

Lại qua một tháng sau.

Một ngày, Tiêu Bạch còn nói: “Tiểu Hoãn à, cậu nói xem, ca ca đã có mái tóc phong lưu tiêu sái phóng khoáng, tại sao vẫn không có mỹ nữ yêu thương tớ đây?”

Lúc này, tóc Tiêu Bạch đã dài quá lỗ tai, sau khi trải qua thời gian làm sạch tận gốc của dầu gội, hiệu quả thật là hoàn mỹ, gió thổi tới, thật là đẹp.

Tiểu Hoãn nhăn mặt cau mày: “Tiểu Bạch, cậu không giống phong lưu tiêu sái phóng khoáng. Cậu không nhìn thấy có rất nhiều người đàn ông nhìn cậu sao?”

Nếu như nhìn từ bên sườn mặt, còn tưởng là nữ, nếu như nhìn trước mặt, là thụ.

Vì vậy Tiêu Bạch im lặng, một lát sau mới nói: “Không nghĩ tới ngay cả đàn ông cũng bị ca ca ta mê hoặc, ta quả nhiên là quyến rũ ha ha ha ha ha!”

Tiểu Hoãn hoàn toàn .

“Heo Tiểu Bạch!! Sau này đừng nói cậu quen biết tớ!”

“A? Đừng đi, Tiểu Hoãn, quan hệ của hai ta thân thiết như vậy, cậu đừng bỏ lại tớ mà đi. Chờ tớ một chút chờ tớ một chút.”

22. Chương 22

Chương 22 — Định nghĩa yếu đuối

Tâm hồn giữa người với người cần được nối liền.

Trước kia Tiểu Hoãn không cảm thấy lời này có bao nhiêu đúng đắn, sau khi trải qua lần giao hẹn với người đàn ông nào đó, cô phát hiện thật sự không tìm ra được sai lầm trong câu nói này, bởi vì nó quá sâu sắc.

Không biết những cặp “vợ chồng” khác ở trong trò chơi như thế nào, nhưng còn bọn họ, anh đối với cô tôn trọng như khách, cô cũng bắt đầu từ trong nháy mắt khi hai người kết hôn, một lần nữa xác định vị trí của anh; từ từ phát hiện ra anh rất tuần tú, khí chất đẹp trai không nói nên lời. Nhưng mà vẫn chưa có trao đổi với nhau nhiều hơn, không hỏi tuổi của anh, cũng không hỏi nghề nghiệp của anh, tôn trọng lý lịch và không gian của anh.

Kể từ sau khi giao hẹn như vậy, thỉnh thoảng anh ở trên tuyến sẽ hỏi cô đang làm gì, khi cô bận rộn phải làm thêm giờ sẽ nhắc lại cho anh, để cho anh giúp cô ghi danh (giống như báo danh vào trò chơi nhận quà mỗi ngày), thuận tiện nói cho anh biết công việc của cô thật bận rộn và trò chuyện việc nhà linh tinh.

Tất cả mọi chuyện dường như không thay đổi, nhưng lại rõ ràng có một chút thay đổi.

Tiêu Bạch chạy đến tạp chí xã đón Tiểu Hoãn, vừa lái xe vừa nói: “Tiểu Hoãn à, thành thành thật đúng là người đàn ông không tệ.” Chỉ cần xem chuyện bài viết diễn đàn lần trước là hiểu, xử lý vấn đề thật man thật đàn ông.

Tiểu Hoãn thay đổi tư thế ngồi, nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Anh ấy vốn không tệ.”

Vậy lúc trước là ai nói người ta ham làm giàu đánh mất nhân cách, đại gian thương?

Cô gái nào đó mặt không đỏ khí không sưng, dùng sức nháy mắt nhìn cửa xe: “Ai nói, không biết.”

A, thì ra Tiểu Hoãn cũng có thời điểm làm người ta kinh ngạc như vậy, xem kìa, lỗi tại cậu ấy cũng đỏ lên rồi. Tiêu Bạch mừng thầm.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à, cậu nói xem tại sao thành thành lại coi trọng cậu?” Tiêu Bạch không giải thích được, “Cậu nói xem, thao tác của cậu không mạnh, một chút tình cảm vui đùa cũng không hiểu, anh em còn chưa gặp qua bộ dáng làm nũng của cậu.”

Ba——! Tiểu Hoãn nhanh chóng vươn tay vỗ cánh tay phải của Tiêu Bạch, ngay lập tức, trên cánh tay Tiêu Bạch xuất hiện dấu ấn năm ngón tay màu hồng.

“Người nào quy định con gái nhất định phải làm nũng? Hơn nữa, lúc nào cũng làm nũng thật là giả tạo.” Tiểu Hoãn rất không đồng ý quan điểm này của Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch bị đau đến nhếch miệng, lực tay của nha đầu này, không cần nói, thật đúng là mạnh.

“Tiểu Hoãn à, anh em đang lái xe.”

“Hừ, cho người thích nói bậy.”

“Tớ nói bậy? Tiểu Hoãn à, không phải là anh em nói cậu, cậu nên sửa đổi tính khí cứng rắn của mình một chút cho thật tốt. Làm con gái thì phải yếu đuối một chút, nếu không cậu xem bài viết diễn đàn lần trước đi, vì sao người ta lại nói cậu không có tư vị con gái?”

Thật là khó tưởng tượng ra bình thường cô chung sống với đại thần như thế nào, mặc dù nói tám chín giờ tối đại thần mới lên tuyến, nhưng mà sau khi kết hôn với Tiểu Hoãn, thời gian login càng ngày càng nhiều. Theo như cậu nói thì, Tiểu Hoãn phải thừa dịp lúc này biểu hiện tốt một chút, lỡ như sau này có cơ hội gặp mặt thì sau, cũng không phải là không thể nào.

Tiêu Bạch vừa nói vừa lắc đầu, thật ra thì cậu là người hiểu rõ mặt tốt của Tiểu Hoãn nhất, nhưng nha đầu này rất bướng bỉnh. Bướng bỉnh có lợi ích gì, miệng cộp gan thỏ, cho dù trong lòng mềm mại cũng không chịu biểu hiện ra bên ngoài, luôn làm người khác hiểu lầm về tính tình của cô.

Không nói chuyện bài viết kia, Tiểu Hoãn còn muốn thời gian bao lâu nữa mới hiểu rõ đây. Bởi vì mức độ uy hiếp của người đàn ông kia quá rõ ràng, đưa đến hiệu suất quá cao, cho dù Tiểu Hoãn không coi trọng bài viết kia.

“Bên trong bài viết nói tớ không có tư vị con gái sao?”

“Thật ra thì cũng không nói gì, kia đều là nói bậy, đừng nói tới nó ha ha.” Tiêu Bạch vừa nghe Tiểu Hoãn nói như vậy, lập tức liền biết cô chưa kịp xem nội dung bài viết. Nghĩ thầm, tốc độ của đại thần thật nhanh.

“Tư vị con gái hay không quan trọng, không quan trọng, ha ha. Tiểu Hoãn của chúng ta là ai, tại sao có thể so với dạng con gái thấy ai cũng uốn éo chạy đến gần gũi thân thiết đây, đừng suy nghĩ, hắc.”

Coi như thao tác của cô không mạnh, đầu gì thì cô cũng là người thông minh. Coi như cô không phải là cái loại con gái vừa xuất hiện liền có vô số đàn ông đến nịnh bợ, coi như cô chỉ là người bình thường được thả vào trong đám con gái không bình thường, vậy thì thế nào? Cô cũng không cần phải chạy đến bên người những người trên khắp thế giới mà cô không quen biết làm nũng, đúng không? Chẳng qua là, cô không muốn đem một mặt yếu đuối của mình biểu hiện trước mặt những người không quen biết, cho dù chỉ là trò chơi cũng vậy.

Vừa lúc gặp đèn đỏ, Tiêu Bạch thả chậm tốc độ xe, thuận tiện xoa xoa đầu tay trên cánh tay mình.

“Cậu đã nghe “Vết thương” chưa?”

“A? Gì?” Đột nhiên cô nói như vậy, Tiêu Bạch không phản ứng kịp.

“Một ca khúc, nữ ca sĩ lâu năm hát.”

Oh, vậy làm sao cậu có thể nghe được.

“Tớ hát đôi câu trong đó cho cậu nghe?”

“A?!” Thiếu chút nữa là Tiêu Bạch bị nước miếng mình làm ắc nghẹn, Tiểu Hoãn bị gì vậy, đột nhiên lại muốn ca hát.

Không nhìn phản ứng kinh ngạc của Tiêu Bạch, Tiểu Hoãn vẫn nhìn về phía kính chắn gió, thấp giọng hát lên.

“Con gái chính là ngây thơ

Và dịu dàng chính là thiên phú

Muốn để lại tình yêu ột người.”

Giọng hát uyển chuyển, lời ca thoải mái, còn có lúc Tiểu Hoãn hát bài hát này thì trên khoé miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt.

Không phải là không thể dịu dàng, cũng không phải là không thể yếu đuối, chẳng qua là cô muốn đem những thứ đó hiện ra cho người mà cô quý trọng nhất.

Nhưng người cô muốn quý trọng nhất, sẽ là ai chứ?

Rất cuộc Tiêu Bạch cũng hiểu rõ ý tưởng của cô, nhưng mà chỉ xảy ra trong mấy giây ngắn ngủi, Tiêu Bạch lập tức thấp giọng kêu một tiếng: “Dựa vào! Khi nào thì đèn xanh?”

Tiểu Hoãn im lặng liếc mắt nhìn cậu ta, có biết cái gì gọi là giết chết phong cảnh hay không, chính là như thế này.

“Heo Tiêu Bạch, sao thói quen phá hư tình cảnh của cậu vẫn không thay đổi vậy, còn nói tớ không có tình cảm, cũng không biết ai không có một chút tình cảm nào.”

Tiêu Bạch chuyên tâm lái xe, vui vẻ cười ha ha, đột nhiên hỏi: “Công việc gần đây của cậu như thế nào?” Không phải đã nói mình vinh hạnh thăng chức lên thành kỹ giả, đi phỏng vấn rồi sao?

Lần này Tiêu Bạch đụng đến tử huyệt của Tiểu Hoãn, thật là, ai mượn cậu ta hỏi chứ.

“Đừng nói, mới mở chuyên mục mới, lãnh đạo cho tờ danh sách, có một người đặc biệt cần phải phỏng vấn, nhưng người đó chết sống cũng không muốn tờ phỏng vấn. Thật bực mình!”

Nói thật, đúng là đau lòng, cái người Tô Thành tiên sinh trong truyền thuyết vẫn không chịu xuất đầu lộ diện. Danh sách mà biên tập Tiểu Tuyết đưa cho cô, gần như cô đã chạy đến tất cả mọi người, phần lớn mọi người đều vui lòng rút ra một chút thời gian để phỏng vấn. Dù sao đây cũng là chuyện trăm lợi mà không hại, lên chuyên mục tạp chí dành cho phái nữ, cũng là sự khẳng định đối với hình ảnh và năng lực đàn ông.

Hết lần này tới lần khác, Tô Thành lại không giống người đàn ông khác.

Ngay cả chị Linh bày ra quan hệ rộng rãi tìm được một người trong nội bộ, đi theo thư ký của anh nói thẳng ra lực ảnh hưởng của tạp chí Xuân Thủy đối với tờ độc giả, anh cũng chỉ giao phó cho thư ký chuyển tới một câu: “Công việc bận rộn không rảnh bận tâm.”

Thật ra thì cô rất hi vọng mình biết thuật biến thân, giống như Tôn Ngộ Không đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, nhéo cổ áo của anh nói với anh là, không muốn phỏng vấn thì thôi! Anh làm như ai cũng muốn phỏng vấn mình sao?

Loại đàn ông tự đại cộng thêm hết sức lông bông này, làm sao có thể trở thành tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của phái nữ hiện đại đây?

Nhưng hết lần này đến lần khác, cái người đàn ông đại thu mua trẻ tuổi mang theo rất nhiều truyền kỳ kia rất được người ta chú ý, nếu như có thể tranh thủ tới phỏng vấn anh, đâu sợ có vấn đề gì, lượng tiêu thụ nhất định tăng lên.

Nhưng mà bây giờ, không vui.

Liếc nhìn kính sau xe, Tiêu Bạch vươn tay phải chụp lấy bả vai Tiểu Hoãn đang nản lòng.

“Tiểu Hoãn à, không phải là anh em nói tạp chí xã của các cậu, cậu là tay mơ mới vừa lên tốp, nhìn thế nào cũng cần luyện tập hơn một chút. Hơn nữa, người mà tạp chí các cậu có thể phỏng vấn, khẳng định là đẹp nhất trong toàn bộ đàn ông, còn phải là đàn ông có tiền!”

Lời này cũng không sai, tạp chí xã của các cô, không chú ý đến người khác phái chẳng lẽ muốn chú ý đến vấn đề chăm sóc sức khỏe sau khi sinh sao?

“Con gái các cậu, chính là thích ảo tưởng, vậy cho hỏi có mấy người đàn ông có tiền không phải là đầu hói bụng bia?” Tiêu Bạch đắc ý nhún lông mày, “Cậu cho rằng người giống như anh em vừa trẻ tuổi lại có thân thể khỏe mạnh như vậy dễ tìm sao?”

Mặc cho cậu nói nửa ngày, Tiểu Hoãn nghe xong câu đó liền nhin không được phản bác.

“Cái gì trẻ tuổi lại khỏe mạnh, phỏng vấn của tớ là tiếp xúc tâm hồn; cậu cho rằng là cái gì, ngư lang(trao bao) sao? Còn thân thể.”

Càng ngày cô càng không thể hiểu được thế giới quan vụn vặt của Tiêu Bạch.

Ngư lang.

Đột nhiên chiếc xe màu đen nào đó lệch tay lái trên đường lớn, tiếng kèn liên tiếp vang lên xung quanh.

Tiểu Hoãn gắt gao bắt lấy dây an toàn, không thể bình tĩnh được mở to hai mắt hoảng sợ nhìn Tiêu Bạch: “Heo Tiêu Bạch!! Đừng nói cho tớ biết mới vừa rồi cậu đang luyện tập kỹ năng đặc biệt!”

Tiêu Bạch cũng vừa thở vừa nhìn giống cô: “Cậu cho rằng tớ muốn sao? Còn không phải do cái từ ngư lang của cậu gây nên.”

Tiểu Hoãn liếc cậu, kỹ thuật lái xe của cậu ta đặc biệt như vậy, còn nói là cô gây nên, BS à.

“Tiểu Hoãn à.”

“Làm sao?” Cô tức giận tùy tiện lên tiếng.

“Nói thật, anh em phát hiện cách nói chuyện của cậu càng ngày càng giống một người.”

“Người nào hả?”

“Vị kia nhà cậu.”

“Người nào?” Tiểu Hoãn không có phản ứng kịp.

“Chồng cậu, thành thành.”

“A đau!” Tiêu Bạch thấp giọng kêu lên, bởi vì bàn tay của cô gái kia lại tập kích cánh tay của cậu, nhưng mà lần này không phải là đánh, mà là nhéo.

Chiếc xe màu đen lệch tay lái thêm mấy giây, rốt cuộc Tiêu Bạch cũng khống chế được chiếc xe của mình, liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, một chiếc xe màu đen đã chạy vượt qua bên cạnh xe cậu.

Trong lòng thầm nghĩ, cũng may là đường lớn, nếu là đường bên trong thành phố, mới vừa rồi thế nào cũng phải đụng vào chiếc xe bên cạnh.

Tiểu Hoãn tức giận nhìn cậu: “Chúng tớ chỉ là kết hôn trong trò chơi, trên thực tế tớ độc thân, độc thân, độc thân!”

Liên tiếp vài câu độc thân, Tiêu Bạch bị đau, một bên hút không khí, một bên gật đầu: “Được được được, anh em sai lầm rồi, được không?”

“Nếu ngày nào đó cậu làm lộ ra trước mặt mẹ tớ, cho cậu nhìn đẹp mắt.”

A? Mẹ Lục cho cậu đẹp mắt? Đại não Tiêu Bạch nhanh chóng chuyển động, không được không được, cậu tuyệt đối không muốn ở rể.

“Tiểu Hoãn à, tớ chỉ là quen miệng, trong lúc nhất thời thay đổi không được, lần sau bảo đảm không dám!!”

Đều do đại thần quá đàn ông, cậu theo bản năng đem anh ấy làm thành một nửa chân chính của Tiểu Hoãn. Ha ha, sau này cậu sẽ không tái phạm.

Tiểu Hoãn không hề để ý tới cậu nữa, an tĩnh dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Thật ra thì tại sao cô lại có thói quen mỗi khi lên tuyến liền nhìn bốn chữ Phi Thành Vật Nhiều này xem có sáng đèn hay không. Mỗi lần nhìn thấy tên của anh tối đen, trong lòng sẽ có một chút cảm giác mất mát.

Mặc dù lúc anh login, bọn họ chưa từng nói chuyện nhiều với nhau, chẳng qua là cùng đi đánh quái, thỉnh thoảng tìm địa phương an tĩnh ít người chơi dạo chơi một chút, nhưng lại luôn muốn mỗi khi lên tuyến sẽ có một người ở bên cạnh mình. Loại cảm giác này rất nhạt, nhưng lại làm cho người ta an tâm.

Mặc kệ là như thế nào, trong trò chơi có người phụng bồi vẫn tốt hơn không có, mặc dù trong thực tế cũng sẽ có một người như thế phụng bồi cô, nhưng đến nay cô còn chưa tìm được.

Ai, Tiểu Hoãn lắc đầu, không nên nghĩ nữa.

Trong một chiếc xe khác, ngón tay thông dài buông lỏng máy tính xách tay thật mỏng bên cạnh ghế tài xế.

Đôi mắt đẹp không nhìn được nhẹ nhàng chuyển động, người bây giờ thật đúng là gan dạ; chàng vạng sáu giờ sáng đi làm còn uống rượu lái xe, thật đúng là không sợ cảnh sát giao thông bắt được.

Tiếng chuông điện thoại di động Nokia vang lên, anh nhấn xuống phím trả lời.

23. Chương 21

Chương 22 — Định nghĩa yếu đuối

Tâm hồn giữa người với người cần được nối liền.

Trước kia Tiểu Hoãn không cảm thấy lời này có bao nhiêu đúng đắn, sau khi trải qua lần giao hẹn với người đàn ông nào đó, cô phát hiện thật sự không tìm ra được sai lầm trong câu nói này, bởi vì nó quá sâu sắc.

Không biết những cặp “vợ chồng” khác ở trong trò chơi như thế nào, nhưng còn bọn họ, anh đối với cô tôn trọng như khách, cô cũng bắt đầu từ trong nháy mắt khi hai người kết hôn, một lần nữa xác định vị trí của anh; từ từ phát hiện ra anh rất tuần tú, khí chất đẹp trai không nói nên lời. Nhưng mà vẫn chưa có trao đổi với nhau nhiều hơn, không hỏi tuổi của anh, cũng không hỏi nghề nghiệp của anh, tôn trọng lý lịch và không gian của anh.

Kể từ sau khi giao hẹn như vậy, thỉnh thoảng anh ở trên tuyến sẽ hỏi cô đang làm gì, khi cô bận rộn phải làm thêm giờ sẽ nhắc lại cho anh, để cho anh giúp cô ghi danh (giống như báo danh vào trò chơi nhận quà mỗi ngày), thuận tiện nói cho anh biết công việc của cô thật bận rộn và trò chuyện việc nhà linh tinh.

Tất cả mọi chuyện dường như không thay đổi, nhưng lại rõ ràng có một chút thay đổi.

Tiêu Bạch chạy đến tạp chí xã đón Tiểu Hoãn, vừa lái xe vừa nói: “Tiểu Hoãn à, thành thành thật đúng là người đàn ông không tệ.” Chỉ cần xem chuyện bài viết diễn đàn lần trước là hiểu, xử lý vấn đề thật man thật đàn ông.

Tiểu Hoãn thay đổi tư thế ngồi, nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Anh ấy vốn không tệ.”

Vậy lúc trước là ai nói người ta ham làm giàu đánh mất nhân cách, đại gian thương?

Cô gái nào đó mặt không đỏ khí không sưng, dùng sức nháy mắt nhìn cửa xe: “Ai nói, không biết.”

A, thì ra Tiểu Hoãn cũng có thời điểm làm người ta kinh ngạc như vậy, xem kìa, lỗi tai cậu ấy cũng đỏ lên rồi. Tiêu Bạch mừng thầm.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à, cậu nói xem tại sao thành thành lại coi trọng cậu?” Tiêu Bạch không giải thích được, “Cậu nói xem, thao tác của cậu không mạnh, một chút tình cảm vui đùa cũng không hiểu, anh em còn chưa gặp qua bộ dáng làm nũng của cậu.”

Ba——! Tiểu Hoãn nhanh chóng vươn tay vỗ cánh tay phải của Tiêu Bạch, ngay lập tức, trên cánh tay Tiêu Bạch xuất hiện dấu ấn năm ngón tay màu hồng.

“Người nào quy định con gái nhất định phải làm nũng? Hơn nữa, lúc nào cũng làm nũng thật là giả tạo.” Tiểu Hoãn rất không đồng ý quan điểm này của Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch bị đau đến nhếch miệng, lực tay của nha đầu này, không cần nói, thật đúng là mạnh.

“Tiểu Hoãn à, anh em đang lái xe.”

“Hừ, cho người thích nói bậy.”

“Tớ nói bậy? Tiểu Hoãn à, không phải là anh em nói cậu, cậu nên sửa đổi tính khí cứng rắn của mình một chút cho thật tốt. Làm con gái thì phải yếu đuối một chút, nếu không cậu xem bài viết diễn đàn lần trước đi, vì sao người ta lại nói cậu không có tư vị con gái?”

Thật là khó tưởng tượng ra bình thường cô chung sống với đại thần như thế nào, mặc dù nói tám chín giờ tối đại thần mới lên tuyến, nhưng mà sau khi kết hôn với Tiểu Hoãn, thời gian login càng ngày càng nhiều. Theo như cậu nói thì, Tiểu Hoãn phải thừa dịp lúc này biểu hiện tốt một chút, lỡ như sau này có cơ hội gặp mặt thì sau, cũng không phải là không thể nào.

Tiêu Bạch vừa nói vừa lắc đầu, thật ra thì cậu là người hiểu rõ mặt tốt của Tiểu Hoãn nhất, nhưng nha đầu này rất bướng bỉnh. Bướng bỉnh có lợi ích gì, miệng cọp gan thỏ, cho dù trong lòng mềm mại cũng không chịu biểu hiện ra bên ngoài, luôn làm người khác hiểu lầm về tính tình của cô.

Không nói chuyện bài viết kia, Tiểu Hoãn còn muốn thời gian bao lâu nữa mới hiểu rõ đây. Bởi vì mức độ uy hiếp của người đàn ông kia quá rõ ràng, đưa đến hiệu suất quá cao, cho dù Tiểu Hoãn không coi trọng bài viết kia.

“Bên trong bài viết nói tớ không có tư vị con gái sao?”

“Thật ra thì cũng không nói gì, kia đều là nói bậy, đừng nói tới nó ha ha.” Tiêu Bạch vừa nghe Tiểu Hoãn nói như vậy, lập tức liền biết cô chưa kịp xem nội dung bài viết. Nghĩ thầm, tốc độ của đại thần thật nhanh.

“Tư vị con gái hay không quan trọng, không quan trọng, ha ha. Tiểu Hoãn của chúng ta là ai, tại sao có thể so với dạng con gái thấy ai cũng uốn éo chạy đến gần gũi thân thiết đây, đừng suy nghĩ, hắc.”

Coi như thao tác của cô không mạnh, đầu gì thì cô cũng là người thông minh. Coi như cô không phải là cái loại con gái vừa xuất hiện liền có vô số đàn ông đến nịnh bợ, coi như cô chỉ là người bình thường được thả vào trong đám con gái không bình thường, vậy thì thế nào? Cô cũng không cần phải chạy đến bên người những người trên khắp thế giới mà cô không quen biết làm nũng, đúng không? Chẳng qua là, cô không muốn đem một mặt yếu đuối của mình biểu hiện trước mặt những người không quen biết, cho dù chỉ là trò chơi cũng vậy.

Vừa lúc gặp đèn đỏ, Tiêu Bạch thả chậm tốc độ xe, thuận tiện xoa xoa đầu tay trên cánh tay mình.

“Cậu đã nghe “Vết thương” chưa?”

“A? Gì?” Đột nhiên cô nói như vậy, Tiêu Bạch không phản ứng kịp.

“Một ca khúc, nữ ca sĩ lâu năm hát.”

Oh, vậy làm sao cậu có thể nghe được.

“Tớ hát đôi câu trong đó cho cậu nghe?”

“A?!” Thiếu chút nữa là Tiêu Bạch bị nước miếng mình làm ắc nghẹn, Tiểu Hoãn bị gì vậy, đột nhiên lại muốn ca hát.

Không nhìn phản ứng kinh ngạc của Tiêu Bạch, Tiểu Hoãn vẫn nhìn về phía kính chắn gió, thấp giọng hát lên.

“Con gái chính là ngây thơ

Và dịu dàng chính là thiên phú

Muốn để lại tình yêu ột người.”

Giọng hát uyển chuyển, lời ca thoải mái, còn có lúc Tiểu Hoãn hát bài hát này thì trên khoé miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt.

Không phải là không thể dịu dàng, cũng không phải là không thể yếu đuối, chẳng qua là cô muốn đem những thứ đó hiện ra cho người mà cô quý trọng nhất.

Nhưng người cô muốn quý trọng nhất, sẽ là ai chứ?

Rốt cuộc Tiêu Bạch cũng hiểu rõ ý tưởng của cô, nhưng mà chỉ xảy ra trong mấy giây ngắn ngủi, Tiêu Bạch lập tức thấp giọng kêu một tiếng: “Dựa vào! Khi nào thì đèn xanh?”

Tiểu Hoãn im lặng liếc mắt nhìn cậu ta, có biết cái gì gọi là giết chết phong cảnh hay không, chính là như thế này.

“Heo Tiêu Bạch, sao thói quen phá hư tình cảnh của cậu vẫn không thay đổi vậy, còn nói tớ không có tình cảm, cũng không biết ai không có một chút tình cảm nào.”

Tiêu Bạch chuyên tâm lái xe, vui vẻ cười ha ha, đột nhiên hỏi: “Công việc gần đây của cậu như thế nào?” Không phải đã nói mình vinh hạnh thăng chức lên thành ký giả, đi phỏng vấn rồi sao?

Lần này Tiêu Bạch đụng đến tử huyệt của Tiểu Hoãn, thật là, ai mượn cậu ta hỏi chứ.

“Đừng nói, mới mở chuyên mục mới, lãnh đạo cho tổ danh sách, có một người đặc biệt cần phải phỏng vấn, nhưng người đó chết sống cũng không muốn tổ phỏng vấn. Thật bực mình!”

Nói thật, đúng là đau lòng, cái người Tô Thành tiên sinh trong truyền thuyết vẫn không chịu xuất đầu lộ diện. Danh sách mà biên tập Tiểu Tuyết đưa cho cô, gần như cô đã chạy đến tất cả mọi người, phần lớn mọi người đều vui lòng rút ra một chút thời gian để phỏng vấn. Dù sao đây cũng là chuyện trăm lợi mà không hại, lên chuyên mục tạp chí dành cho phái nữ, cũng là sự khẳng định đối với hình ảnh và năng lực đàn ông.

Hết lần này tới lần khác, Tô Thành lại không giống người đàn ông khác.

Ngay cả chị Linh bày ra quan hệ rộng rãi tìm được một người trong nội bộ, đi theo thư ký của anh nói thẳng ra lực ảnh hưởng của tạp chí Xuân Thủy đối với tổ độc giả, anh cũng chỉ giao phó cho thư ký chuyển tới một câu: “Công việc bận rộn không rảnh bận tâm.”

Thật ra thì cô rất hi vọng mình biết thuật biến thân, giống như Tôn Ngộ Không đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, nhéo cổ áo của anh nói với anh là, không muốn phỏng vấn thì thôi! Anh làm như ai cũng muốn phỏng vấn mình sao?

Loại đàn ông tự đại cộng thêm hết sức lông bông này, làm sao có thể trở thành tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của phái nữ hiện đại đây?

Nhưng hết lần này đến lần khác, cái người đàn ông đại thu mua trẻ tuổi mang theo rất nhiều truyền kỳ kia rất được người ta chú ý, nếu như có thể tranh thủ tới phỏng vấn anh, đâu sợ có vấn đề gì, lượng tiêu thụ nhất định tăng lên.

Nhưng mà bây giờ, không vui.

Liếc nhìn kính sau xe, Tiêu Bạch vươn tay phải chụp lấy bả vai Tiểu Hoãn đang nản lòng.

“Tiểu Hoãn à, không phải là anh em nói tạp chí xã của các cậu, cậu là tay mơ mới vừa lên tốp, nhìn thế nào cũng cần luyện tập hơn một chút. Hơn nữa, người mà tạp chí các cậu có thể phỏng vấn, khẳng định là đẹp nhất trong toàn bộ đàn ông, còn phải là đàn ông có tiền!”

Lời này cũng không sai, tạp chí xã của các cô, không chú ý đến người khác phái chẳng lẽ muốn chú ý đến vấn đề chăm sóc sức khỏe sau khi sanh sao?

“Con gái các cậu, chính là thích ảo tưởng, vậy cho hỏi có mấy người đàn ông có tiền không phải là đầu hói bụng bia?” Tiêu Bạch đắc ý nhún lông mày, “Cậu cho rằng người giống như anh em vừa trẻ tuổi lại có thân thể khỏe mạnh như vậy dễ tìm sao?”

Mặc cho cậu nói nửa ngày, Tiểu Hoãn nghe xong câu đó liền nhin không được phản bác.

“Cái gì trẻ tuổi lại khỏe mạnh, phỏng vấn của tổ là tiếp xúc tâm hồn; cậu cho rằng là cái gì, ngư lang(trao bao) sao? Còn thân thể.”

Càng ngày cô càng không thể hiểu được thế giới quan vụn vẹo của Tiêu Bạch.

Ngư lang.

Đột nhiên chiếc xe màu đen nào đó lệch tay lái trên đường lớn, tiếng kèn liên tiếp vang lên xung quanh.

Tiểu Hoãn gắt gao bắt lấy dây an toàn, không thể bình tĩnh được mở to hai mắt hoảng sợ nhìn Tiêu Bạch: “Heo Tiểu Bạch!! Đừng nói cho tổ biết mới vừa rồi cậu đang luyện tập kỹ năng đặc biệt!”

Tiêu Bạch cũng vừa thở vừa nhìn giống cô: “Cậu cho rằng tổ muốn sao? Còn không phải do cái từ ngư lang của cậu gây nên.”

Tiểu Hoãn liếc cậu, kỹ thuật lái xe của cậu ta đặc biệt như vậy, còn nói là cô gây nên, BS à.

“Tiểu Hoãn à.”

“Làm sao?” Cô tức giận tùy tiện lên tiếng.

“Nói thật, anh em phát hiện cách nói chuyện của cậu càng ngày càng giống một người.”

“Người nào hả?”

“Vị kia nhà cậu.”

“Người nào?” Tiểu Hoãn không có phản ứng kịp.

“Chồng cậu, thành thành.”

“A đau!” Tiêu Bạch thấp giọng kêu lên, bởi vì bàn tay của cô gái kia lại tập kích cánh tay của cậu, nhưng mà lần này không phải là đánh, mà là nhéo.

Chiếc xe màu đen lệch tay lái thêm mấy giây, rốt cuộc Tiêu Bạch cũng khống chế được chiếc xe của mình, liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, một chiếc xe màu đen đã chạy vượt qua bên cạnh xe cậu.

Trong lòng thầm nghĩ, cũng may là đường lớn, nếu là đường bên trong thành phố, mới vừa rồi thế nào cũng phải đụng vào chiếc xe bên cạnh.

Tiểu Hoãn tức giận nhìn cậu: “Chúng tớ chỉ là kết hôn trong trò chơi, trên thực tế tớ độc thân, độc thân, độc thân!”

Liên tiếp vài câu độc thân, Tiêu Bạch bị đau, một bên hút không khí, một bên gật đầu: “Được được được, anh em sai lầm rồi, được không?”

“Nếu ngày nào đó cậu làm lộ ra trước mặt mẹ tớ, cho cậu nhìn đẹp mắt.”

A? Mẹ Lục cho cậu đẹp mắt? Đại não Tiêu Bạch nhanh chóng chuyển động, không được không được, cậu tuyệt đối không muốn ở rể.

“Tiểu Hoãn à, tớ chỉ là quen miệng, trong lúc nhất thời thay đổi không được, lần sau bảo đảm không dám!!”

Đều do đại thần quá đàn ông, cậu theo bản năng đem anh ấy làm thành một nửa chân chính của Tiểu Hoãn. Ha ha, sau này cậu sẽ không tái phạm.

Tiểu Hoãn không hề để ý tới cậu nữa, an tĩnh dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Thật ra thì tại sao cô lại có thói quen mỗi khi lên tuyến liền nhìn bốn chữ Phi Thành Vật Nhiều này xem có sáng đèn hay không. Mỗi lần nhìn thấy tên của anh tối đen, trong lòng sẽ có một chút cảm giác mất mát.

Mặc dù lúc anh login, bọn họ chưa từng nói chuyện nhiều với nhau, chẳng qua là cùng đi đánh quái, thỉnh thoảng tìm địa phương an tĩnh ít người chơi dạo chơi một chút, nhưng lại luôn muốn mỗi khi lên tuyến sẽ có một người ở bên cạnh mình. Loại cảm giác này rất nhạt, nhưng lại làm cho người ta an tâm.

Mặc kệ là như thế nào, trong trò chơi có người phụng bồi vẫn tốt hơn không có, mặc dù trong thực tế cũng sẽ có một người như thế phụng bồi cô, nhưng đến nay cô còn chưa tìm được.

Ai, Tiểu Hoãn lắc đầu, không nên nghĩ nữa.

Trong một chiếc xe khác, ngón tay thông dài buồng lỏng máy tính xách tay thật mỏng bên cạnh ghế tài xế.

Đôi mắt đẹp không nhìn được nhẹ nhàng chuyển động, người bây giờ thật đúng là gan dạ; chạng vạng sáu giờ sáng đi làm còn uống rượu lái xe, thật đúng là không sợ cảnh sát giao thông bắt được.

Tiếng chuông điện thoại di động Nokia vang lên, anh nhấn xuống phím trả lời.

24. Chương 23

Chương 23 — Ôn tình vẫn an

Biết rõ anh không có trên tuyến, còn nói chuyện với anh, cũng không sợ bị “Hứa Tiên” nhìn thấy. Cái người nho nhỏ này, thật là. có chút đáng yêu.

Đột nhiên điện thoại di động sáng lên, có tin nhắn được gửi đến, là thư ký Lý xác nhận chuyến bay ngày mai cho anh biết.

Thiếu chút nữa liền quên mất chính sự, anh đã tuân thủ giao hẹn, trước khi tạm thời “rời đi” sẽ thông báo với người nào đó một tiếng.

Lúc nào thì, trí nhớ của anh lại có lúc không tốt như vậy, chuyện này nếu để cho ông Đồng biết được. . . .
. Trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói uy nghiêm của ông ấy: “Chơi bởi mất cả ý chí, chơi bởi mất cả ý chí!”

Lời này đúng là nói Mộc Vân, Mộc Vân buồn bực, lấy gương mặt tươi cười nói: “Ông nội, ông nói sai rồi, cái này gọi là hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ cuộc sống!”

Hưởng thụ cuộc sống, cũng chỉ có hân mới dám nói câu này với ông, cười tự giễu, coi như trò chơi là đang hưởng thụ cuộc sống vậy.

Bên kia, Tiểu Hoãn vẫn còn đang suy nghĩ về cái tên Hứa Tiên nói cho cô biết, tên đàn ông.

Cho nên, cô vẫn không có nhìn màn ảnh, mà là đứng lên đi tới đi lui trong phòng mình.

Nhã Thành, Nhã Thành. Tại sao đàn ông lại có tên dễ nghe như vậy? Hơn nữa lại phù hợp với hình tượng trong sáng chỉ có ở bạch y nam tử như anh!

Nếu như cô ở trước mặt kêu tên anh, không biết anh có ngạc nhiên hay không, sau đó nói, làm sao em biết tên anh?

“Ha ha.” Tiểu Hoãn cười ngây ngô.

Quét mắt nhìn màn ảnh máy vi tính, đột nhiên ánh mắt cô sáng lên.

Bởi vì Phi Thành Vật Nhiễm nói với cô: “Nho nhỏ.”

Người đàn ông nào đó đã tới!

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Cái đó, anh tới rồi.”

Tiểu Hoãn im lặng đánh vào mặt bàn, hai chữ Nhã Thành này nói như thế nào vẫn không gửi đi được. Trước kia vẫn tôn trọng nhau như khách, bây giờ đột nhiên lại thân mật như vậy, quá không có thói quen quá không có thói quen. Nhớ ngày đó, cô mới quen heo Tiểu Bạch, cho nên vẫn gọi cậu là sư huynh này sư huynh nọ, cho đến khi suy nghĩ của heo Tiểu Bạch làm cho cô không thể nhin được nữa, lúc này mới đổi giọng gọi tên cậu ta. Cứ như vậy, cũng là chuyện của một năm sau. Bây giờ cô kết hôn với một người ở trong trò chơi, quan hệ rất không bình thường nhưng lại rất bình thường, ách, người đơn thuần sẽ gọi thẳng tên trong thực tế, cô không gọi ra khỏi miệng được.

Cảm thấy, nếu như gọi anh như vậy, giống như tiết lộ ra tâm sự của mình.

.

Tâm sự, cô lại có thể liên tưởng đến từ này, cô không có tâm sự, cô không có, không có.

Lúc này, Lục Tiểu Hoãn bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, chỉ có thể đập đầu vào bàn.

Cô tuyệt đối không phải là người muốn tạo nên bản nhạc chuyện tình không có giới hạn, chẳng qua cô là người suy nghĩ chậm lại có tình nghĩa, không biết nên trao đổi thoải mái như thế nào đối với người xa lạ. Cô sợ đột nhiên mình gọi như vậy anh sẽ không thích ứng mà thôi. Đúng rồi đúng rồi, chính là như vậy, phải đứng ở nhiều góc độ của người khác để suy nghĩ vấn đề, nếu mà anh không thích ứng, vậy sau này sống chung sẽ có chút lúng túng, nếu mà lúng túng thì cảm giác vui vẻ nhẹ nhàng lúc này sẽ biến mất, không được không được.

Đột nhiên Tiểu Hoãn ngẩng đầu lên, ngay cả mình cũng không phát hiện ra, cô cười thật cứng ngắc.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Cái đó. . . . Phi Thành.”

Phi Thành? Anh nói cho cô đổi cách gọi, cô liền trực tiếp lấy tên trò chơi gọi anh.

Người đàn ông nào đó cười cười, trong sự im lặng của cô tuyệt đối có vấn đề, cảm xúc do dự và xấu hổ hết sức rõ ràng, không cần nói tới chuyện cô lại làm những chuyện vô ích gửi tới khuôn mặt tươi cười xin lỗi.

Mặc dù cách máy tính, nhưng anh lại thấy được cô gái ngượng ngùng lại đơn thuần.

Anh hỏi cô: “Em ở đâu?”

Tiểu Hoãn ngẩn người, nhìn phòng ngủ của mình một chút, kinh ngạc trả lời: “Ở nhà.”

Nhưng sau khi gửi hai chữ này, trong lòng Tiểu Hoãn vô cùng không bình tĩnh. Chẳng lẽ tiếp theo anh sẽ hỏi cô bao nhiêu tuổi, làm cái gì, nhà ở đâu sao? Suy nghĩ của Tiểu Hoãn tung bay theo gió, nếu quả thật là như vậy, cô sẽ nói cho anh biết sao?

Đáp án dường như là, sẽ.

Lúc này đổi thành Phi Thành Vật Nhiễm hết có ý kiến: “Anh là nói trong trò chơi.”

Tiểu Hoãn nháy mắt mấy cái, thì ra là hỏi trong trò chơi, cô còn tưởng rằng. . . . mất mặt quá.

Cũng không biết là cảm thấy mình là người có lỗi hay là không muốn mình tiếp tục mất mặt như vậy, giọng nói của Tiểu Hoa Tiểu bá vương đặc biệt vui vẻ: “Oh, sao, em ở Giản Vân sơn, đang đánh Hoa Yêu, anh cũng tới đây hả? Em mời anh vào đội ngũ.”

Vừa nói vừa chủ động gửi tới lời mời tổ đội, người đàn ông nào đó cũng không vạch trần cô, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, nhấp đồng ý, sau đó chuyển động trong nháy mắt.

Một đạo sáng bạc chớp lên, bạch y nam tử đứng trước mặt cô, gió lướt qua, nhẹ nhàng kéo tay áo của anh. Cảnh tượng này, mặc kệ cô nhìn bao nhiêu lần, vẫn cảm thấy xuất trần thoát tục, tao nhã lịch sự như vậy.

Tiểu Hoãn ở đầu bên đây không nhìn được, nuốt nước miếng.

Phi Thành Vật Nhiễm: “Nho nhỏ.”

Anh vừa mở miệng, Tiểu Hoãn mới giật mình thấy mình làm động tác giống như sắc nữ, cho nên cô xuất hiện ý tứ xằng bậy đối với người đàn ông nào đó trong trò chơi!

Đáng xấu hổ là đáng xấu hổ, Lục Tiểu Hoãn, tốt nhất là cô nên kiểm điểm mình thật tốt đi.

Dùng sức lắc đầu, cô lên tiếng: “Làm sao?”

Phi Thành Vật Nhiễm: “Ngày mai anh muốn đi công tác, đại khái là ba ngày sau sẽ trở về, anh nói với em một tiếng.”

Anh lại muốn đi công tác, kể từ sau khi kết hôn với anh, cô mới phát hiện anh thật bận rộn, hơn nữa ban ngày cũng bận, gần như sáng nào cũng không login.

Lúc ban đầu Tiểu Hoãn còn tưởng là anh cố ý làm như vậy để giữ vững độ thần bí của đại thần, đợi đến khi hai người trở thành vợ chồng trong trò chơi, cô mới biết, anh căn bản không giống như truyền thuyết mà người chơi khác hay nói, cái gì mà hành tung thần bí, qua lại như bay trên giang hồ. Anh thật sự bận rộn, bề bộn nhiều việc, vô cùng bận rộn. Có khi anh còn bận đến nỗi chỉ login được mấy phút là phải đi làm vài tiếng đồng hồ. Nhưng coi như là như vậy, anh cũng sẽ lên tuyến nói với cô một tiếng, mặc dù trò chuyện của cô và anh vẫn thoải mái như bình thường, nhưng chỉ cần nhìn thấy tên anh sáng lên, cô cũng biết là anh tồn tại, loại cảm giác đó mặc dù không thân thiết náo nhiệt giống như lão công lão bà khác trong trò chơi, nhưng lại có thoải mái khác thường.

Anh ba ngày hai đêm liền đi công tác, cô cũng đã hình thành thói quen. Nhưng anh bận rộn như vậy, có thể nghỉ ngơi tốt hay không?

Giống như không có trải qua suy nghĩ, đột nhiên bật thốt lên câu quan tâm: “Vậy anh nhớ chú ý thân thể một chút.”

Người đàn ông nào đó trả lời rất nhanh: “Yên tâm, thân thể anh rất tốt.”

Thân thể rất tốt. . . . Tiểu Hoãn liếc mắt nhìn người đàn ông trên bìa tạp chí cạnh bàn mà tạp chí xã của cô mới tới lần này, cố ý chụp ra mị lực phái nam. Thân hình người đàn ông kia rất tốt, bắp thịt bèn

chắc, hơn nữa còn có cơ bụng sáu múi, càng làm cho người ta không dời được mắt. Một câu thân thể anh rất tốt, làm trong đầu cô xuất hiện hình ảnh mơ hồ, bắp thịt bền chắc giống như vậy, sau đó thân ảnh kia đột nhiên xoay người đi đến gần cô, lấy âm thanh khiêu gợi cực kỳ nói: thân thể anh. . . .

Dừng! Dừng! Dừng!

Tiểu Hoãn dùng sức ngắt néo cánh tay của mình, kêu a đau lên một tiếng.

Lúc này cô đã có kinh nghiệm. Suy nghĩ lại một chút, cẩn thận trả lời: “Nếu thân thể anh rất tốt, như vậy em yên tâm.”

.

“Khụ!~” Người đàn ông nào đó bên đầu kia máy vi tính, thả bình nước suối trong tay về lại trên bàn.

Anh mới lấy ra chai nước suối, mới vừa nhấp một hớp, câu nói của cô gái nào đó liền làm anh bị sặc.

Nếu thân thể anh rất tốt, như vậy cô yên tâm?

Mấy giây trôi qua, trong ánh mắt anh từ từ nổi lên vui vẻ.

Tiếng nhạc điện thoại di động nokia rất không hợp thời vang lên, anh lấy tới, thấp giọng trả lời: “Ông nội, dạ. Được. . . . con hiểu, ông yên tâm.”

Cúp điện thoại, anh nhìn về phía màn hình máy tính, người khác vẫn vui vẻ đam Hoa Yêu như cũ.

Tạm thời gia tăng lượng công việc, anh phải trở về công ty một chuyến, sợ rằng hôm nay cũng không có cách nào bồi cô. Ngón tay thon dài đặt trên môi, im lặng một lát, anh chậm rãi viết chữ.

“Nho nhỏ, tạm thời anh có chút việc, phải rời đi trước.” Chờ đến khi anh hết bận rộn trở lại, chỉ sợ đã là nửa đêm, anh đoán lúc đó cô đã nghỉ ngơi rồi.

Cô ngơ ngác trả lời: “À, 7878.” Giống như là nghĩ đến chuyện gì đó, lại tăng thêm một câu, “Buổi tối đi ra ngoài có ngồi xe hay không?”

“Anh có xe, yên tâm.”

Tiểu Hoãn nghĩ thầm, thì ra anh thuộc bộ tộc những người đàn ông có xe, nhưng mà ở trong trò chơi anh có tiền như vậy, nếu trên thực tế lại có xe, một chút đều không kỳ lạ, nhưng mà bây giờ đã hơn tám giờ tối, anh còn phải đi ra ngoài, thật là cực khổ.

Vì vậy cô nói: “Vậy anh nhớ lái xe cẩn thận.”

Tô Thành thấy câu này, cũng trả lời tự nhiên: “Anh sẽ, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nhưng bên khoé miệng anh lại bởi vì sự quan tâm tự nhiên của cô mà nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

Nếu như Tiểu Hoãn lưu ý hơn một chút xúu nữa, cô sẽ phát hiện, bây giờ hai người bọn họ quá tình cảm, dĩ nhiên không có người nào có thể thông minh liên tục trong 24 giờ như vậy, cho nên anh cũng không phát hiện.

Thật lâu sau đó, có lần Tiêu Bạch họp thành tổ đội đi làm nhiệm vụ chung với hai người bọn họ, cậu ta đột nhiên gửi tới một câu nói như thế này: “Hai người các người thật buồn nôn.” Tiểu Hoãn mới phát hiện thì ra đoạn đối thoại của bọn họ, đúng là giống như lão công đi làm thêm ca đêm, lão bà đứng ở cửa đưa anh đi làm, còn dặn dò anh phải cẩn thận lái xe; giọng nói bình thản lại cất giấu quan tâm.

Dĩ nhiên đây cũng là chuyện sau này.

Sau khi người đàn ông nào đó nói có công chuyện cần phải đi ra ngoài liền logout, khoé mắt Tiểu Hoãn phát hiện Hứa Tiên cũng logout theo, sao vậy?

Đang suy nghĩ chuyện tại sao Hứa Tiên lại đăng xuất theo anh, nửa ngày cũng không nói lời nào với cô, cửa phòng bị đẩy ra. Tiểu Hoãn nghiêng đầu nhìn về mặt tươi cười của mẹ Lục, đột nhiên trong lòng hiện lên dự cảm vô cùng xấu. Bình thường những lúc mẹ Lục cười với cô nhiệt tình như vậy, chỉ có một loại khả năng, đó chính là.

“Con gái à!!!” Không đợi cô trả lời, mẹ Lục lấy bàn tay mập mạp nâng gương mặt Tiểu Hoãn, vui mừng suy nghĩ; vừa suy nghĩ vừa nói: “Mẹ thấy con gái mình xinh đẹp như vậy, tại sao có thể không có ai thích đây? Con gái à, lúc này con tốt lắm!! Quá làm ẹ con tăng thể diện!!!”

. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thân là con gái của mẹ, giờ phút này cô cảm thấy rất mờ mịt.

“Cái người tinh anh trong giới nhà đất lần trước, gọi là cái gì Phương gì đó, cự tuyệt con gái của bà Vương, hẳn nói, hẳn thích hình tượng như con gái nhà mẹ! Ha ha ha ha ha ha.” Mẹ Lục đắc ý chống nạnh cười lớn.

Cái bà Ương Đội — bà Vương, ý vào việc con gái mình có hai người đàn ông theo đuổi, liền ngày ngày khoe khoang ở trước mặt bà. Có lần bà ta nghe được chuyện thím ba có quen biết một vài tinh anh, cũng không nhần nại được, thừa dịp bà không có ở đây liền kêu thím ba giới thiệu cho con gái mình mấy người đàn ông có điều kiện tốt. Thím ba cũng quá nhiệt tình, thật đúng là giới thiệu liền cho bà ta, con gái bà nhìn thấy người đó thì vô cùng hài lòng, nhờ mẹ mình và thím ba nói vào một chút chuyện. Nhưng mà vừa nói đến đây, liền xảy ra chuyện, bởi vì thím ba chạy đến nói cho bà biết, tinh anh người ta không muốn tiếp tục với con gái nhà họ Vương, bởi vì hẳn coi trọng Lục Tiểu Hoãn!! Hắc, hắc, hắc, nhìn vẻ mặt bà Vương giận đến nổi nổi gân xanh biếc, quả nhiên là con gái của bà giỏi giang, không chịu thua kém ai!

Về mặt Lục Tiểu Hoãn vẫn ngu ngốc như cũ, bởi vì tiếng cười của mẹ hôm nay quá hào phóng, nóc phòng vẫn còn khoẻ mạnh, thật là vô cùng may mắn.

Nhìn thấy mẹ mình vẫn còn muốn cười rung động như vậy, cô quyết định ngăn cản.

“Mẹ, mới vừa rồi mẹ đang nói gì?”

“Con gái à, mẹ mới vừa nói, có đứa nhỏ đẹp trai trong giới nhà đất coi trọng con!!” Mẹ Lục cười đến nổi ánh mắt cũng híp lại thành một đường thẳng.

A, có người coi trọng cô. Có người coi trọng cô??? Người đó là ai! Đột nhiên cô lại nhớ tới người đàn ông đỉnh đầu không có tóc nói phụ nữ chơi trò chơi là không có đạo đức, trong lòng cảm thấy buồn nôn.

“Con không muốn!!” Cô mếu máo.

Tiếng cười của mẹ Lục dừng lại ngay lập tức, trong nháy mắt gương mặt của Tiểu Hoãn bị chà xát trong bàn tay của mẹ, diện cuồng biến đổi hình dạng.

“Con đứa nhỏ này, nói cái gì?? Khó có được lần đầu tiên có người nhìn trúng con, hơn nữa thẳng nhóc Phương gì gì đó còn là một người đẹp trai! Con ngoan ngoãn hối lỗi phát triển tình cảm với người ta đi!! Tranh thủ thời gian một tháng làm tình cảm trở nên sâu đậm, hai tháng làm cho hẳn ngoan ngoãn nghe lời con, ba tháng là bậc cha mẹ như ta có thể an tâm làm chuyện vui cho con, cố gắng thêm một tháng nữa, mười tháng sau mẹ có thể ôm cháu ngoại rồi, ha ha ha ha ha!”

Lúc này Tiểu Hoãn đã nghe rõ, mẹ nói người đó họ Phương, chẳng lẽ là. Phương Duẫn??

Đúng là điều kiện của Phương Duẫn không tệ, nhưng mà theo như lý luận suy nghĩ của mẹ Lục, cô là gì? Mẹ vì muốn thực hiện ước mơ ôm cháu ngoại mà đem cô làm thành công cụ sinh đẻ. _ tại sao mệnh của cô lại khổ như vậy.

Nhưng mà rốt cuộc tại sao Phương Duẫn lại nói như vậy đây? Nhìn thế nào cũng thấy hẳn không giống như loại người vừa thấy đã yêu cô. Đủ loại nghi vấn, trăm điều nghi vấn.

Mẹ Lục nói: “Mẹ đã kêu thím ba con nói với người ta, nói con nguyện ý. Dù sao con nên quay đầu lại rồi hãy nói, mẹ sẽ cho con thấy không còn ai có thể tốt hơn.”

Tiểu Hoãn im lặng nhìn mẹ đang đắc ý rời khỏi phòng, tâm tình vui vẻ của cô rốt cuộc cũng bị sét đánh tan nát.

25. Chương 24

Chương 24 — Chẳng lẽ đây chính là duyên phận

Người đàn ông đang ngồi đối diện cô, bộ dáng vẫn như hai lần gặp mặt trước, vẫn luôn duy trì nụ cười lễ độ.

Hắn nói: “Lục tiểu thư, rất xin lỗi khi phải lấy phương pháp này để hẹn em ra ngoài. Bởi vì tôi rất mong đợi có thể cùng đi ăn tối với em.”

Tiểu Hoãn bận rộn nhận lỗi giải thích: “Thật xin lỗi, gần đây công việc có chút bận rộn.”

Phương Duẫn hiền lành cười cười: “Tôi còn tưởng Lục tiểu thư đã quên giao hẹn của chúng ta ngày đó.”

Tiểu Hoãn lúng túng dùng sức nâng lên khoe miệng, thật ra thì cô thật sự không nhớ tới 50 tệ kia, lúc đầu sau khi nhận thưởng liền cho hắn số điện thoại, nói là hai người sẽ cùng nhau ăn cơm lần nữa, nhưng điện thoại di động của cô hết tiền, cô lại ngại phiền phức, dứt khoát liền bỏ sim kia.

Không có điện thoại di động, cho nên không có số của hắn, dĩ nhiên càng không có biện pháp hẹn hắn ra ngoài. Coi như là thỉnh thoảng có nhớ tới, cũng cảm thấy chỉ là câu nói đùa giỡn, bình thường con gái hẹn hò với đại soái ca như hắn chắc cũng không ít đâu; hay là nói, gần đây thời gian của cô đều tập trung hết ở trong trò chơi, được sử dụng để chờ đợi người đàn ông nào đó và đánh quái với người đàn ông nào đó ==, làm sao có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ nhiều.

“Tiểu Hoãn, tôi có thể gọi em như vậy sao?” Phương Duẫn đưa thức uống cho cô, “Tên dễ nghe như vậy, nếu như cứ gọi Lục tiểu thư thì có hơi xa lạ.”

Xa lạ? Tại sao cái từ này lại quen thuộc như vậy.

Tiểu Hoãn dùng sức nghĩ rồi lại nghĩ, đột nhiên đầu óc chuyển động! Đúng rồi, hôm trước cô vừa mới nói chuyện với Hứa Tiên, cậu ta kêu cô đổi cách xưng hô với người đàn ông nào đó, nhưng mà cô rất ngại nên nửa ngày cũng không nói được hai chữ Nhà Thành. Nếu như người đàn ông đẹp trai mặc áo xám tro trước mắt này mới gặp mặt ba lần liền nhấn mạnh không thể quá xa lạ, vậy những thời điểm cô thường lấy từ “cái đó” để thay thế tên gọi của anh, chắc là người đàn ông nào đó cũng cảm thấy xa lạ đúng không?

Không biết tại sao, đột nhiên cô lại cảm thấy áy náy với người đàn ông nào đó.

“Tiểu Hoãn, Tiểu Hoãn?”

“Hả?” Tiểu Hoãn phục hồi tinh thần, thấy bàn tay đang quơ nhẹ trước mắt mình, lúc này cô mới phản ứng kịp.

Cô, cô, cô, cô xuất thần trong lúc đang hẹn hò, hơn nữa còn nghĩ đến người đàn ông khác! Sa đoạ.

Về mặt vẫn mỉm cười của Phương Duẫn thay đổi, bắt đầu có chút cảm giác không chịu được.

Xem ra cái người Lục Tiểu Hoãn này, không cảm thấy hứng thú với hắn. Lần trước vô tình gặp được ở quán cà phê, hắn còn tưởng cô nín lại hắn là bởi vì cô cũng có ý tứ về phương diện kia với hắn, nhưng bởi vì mình là phái nữ cho nên không thể chủ động liên lạc cho hắn. Cho nên lúc người thân giới thiệu cho hắn cô gái khác, hắn liền nói mình nhìn trúng cô, lúc này lại hẹn gặp mặt lần nữa. Nhưng biểu hiện của cô thật đúng là rõ ràng, không cảm thấy hứng thú, tất cả đều viết trên mặt, hơn nữa còn thất thần; hắn nói hắn, cô nghĩ cô.

Hắn tự nhận điều kiện của mình cũng không tệ lắm, lúc trước có người giới thiệu cô gái nào cho hắn thì hắn chỉ vì mặt mũi của bác mình mà đi hẹn hò, không giống như hôm nay, hắn cảm thấy hứng thú còn người khác lại không cảm thấy hăng hái một chút nào, đây vẫn là lần đầu tiên.

Nhưng cô càng như vậy, ngược lại càng kích thích sự háo thắng của đàn ông trong lòng hắn.

“Tiểu Hoãn, bình thường em thích làm gì để nghỉ ngơi?” Phảng phất xem như mới vừa rồi cô chưa từng xuất thần, Phương Duẫn tự nhiên tiếp tục nói chuyện phiếm với cô.

Làm gì để nghỉ ngơi hử, thiếu chút nữa là cô bật thốt lên hai chữ trò chơi; nhưng đột nhiên trong đầu lại loé lên đoạn phim đã từng trải qua với người đàn ông đầu hói, còn có câu dặn dò của mẹ trước khi cô rời đi: “Nhớ đem bản thân mình làm thành người có học vấn một chút! Có khí chất một chút!”

Tiểu Hoãn lập tức lên mười hai vạn tinh thần, dưới sự lạm dụng y quyền của mẹ. . . . Mẹ, con nghe lời mẹ, tất cả mọi chuyện con đều nghe lời mẹ.

Nâng lên khoe miệng, cô cười cực kỳ thực nữ: “Bình thường sao, tôi thích đọc sách bằng chữ nổi, xem một chút kênh thể giới động vật, nghe một chút Tần xoang.”

Tần xoang: loại kịch lưu hành ở các tỉnh phía tây bắc Trung Quốc, vừa hát vừa đánh hai miếng gỗ vào nhau.

Oh? Phương Duẩn bình tĩnh quan sát cô, áo sơ mi màu vàng chanh, quần soóc màu lam nhạt, trên chân mang đôi giày vải trắng đơn giản, hơn nữa trên cổ tay nhỏ nhắn của cô còn mang vòng tay giống phim hoạt hình biếm hoạ, nhìn như thế nào cũng thấy giống sinh viên đại học mới tốt nghiệp, ngay thơ lại trẻ tuổi. Sách bằng chữ nổi? Thể giới động vật? Ủ, đúng là yêu thích rộng rãi.

Tiểu Hoãn mặc quần áo này trực tiếp đến gặp hấn là bởi vì buổi sáng hôm nay cô và biên tập Tiểu Tuyết đi phỏng vấn cô giáo vườn trẻ; vì muốn đối tượng phỏng vấn cảm thấy thoải mái, cho nên phá lệ ăn mặc nhẹ nhàng đơn giản. Về phần thể giới động vật, cha Lục thường xem, cái gì mà đời sau của sư tử ở châu Phi đang sinh sôi nảy nở, nội dung quá mức thâm ảo, cô không có hứng thú. Nhưng thỉnh thoảng cô đi qua phòng khách cũng sẽ liếc nhìn một chút, vậy cũng gọi là “xem” đi. Trước tiên đừng nói chuyện có xem hay không xem, dù sao cũng không quan trọng, coi như là thổi phồng bản thân là được. Còn về kịch Tần xoang, đi hàng xóm cách vách thường hát cái này, lúc đầu Tiểu Hoãn còn tưởng rằng đi ấy đang hát nhạc của người dân tộc thiểu số nào đó, sau đó mới biết, cái đó gọi là Tần xoang. Cho nên, cũng coi như thường nghe.

Cô chỉ là nghe theo ý chỉ của mẹ, sau đó hơi sửa cách nói lại một chút xiu, trên căn bản câu nói kia vẫn vô cùng đúng sự thật.

Nhìn gương mặt chân thành của cô gái nào đó, Phương Duẩn không biết nên nói như thế nào, bởi vì hoạt động nghỉ ngơi ngày thường của hấn không có “cao nhấ” như vậy.

“Cái đó, Phương tiên sinh, anh có yêu thích gì không?” Vẫn là Tiểu Hoãn chủ động phá vỡ lúng túng. Ai bảo Phương Duẩn là người đàn ông đẹp trai đây, theo như mẹ nói chính là: “Gặp người đàn ông tốt, con phải chủ động nhào tới!” Dạ, con chủ động và chủ động.

Phương Duẩn lễ phép trả lời: “Tôi tương đối yêu thích bóng rổ và chạy bộ, nếu như còn có thời gian, tôi sẽ chơi trò chơi một chút.”

“Trò chơi?!” Lần này đến lượt Tiểu Hoãn kinh ngạc, nhìn như thế nào cũng thấy người đàn ông này không giống như người sẽ chơi trò chơi, hào hoa phong nhã, dáng dấp lại giống như thư sinh, phải là cái loại ngồi trên ghế sa lon xem tin tức mới đúng?

“Tiểu Hoãn, em cũng chơi trò chơi sao?”

“Chơi, tại sao lại không chơi, tất cả thời gian rảnh rỗi đều chơi trò chơi!!”

Lục Tiểu Hoãn đắc ý vênh váo, đem lời nói với vừa rồi của mình quên mất, toàn bộ thời gian rảnh rỗi của cô đều chơi trò chơi, vậy cô lấy thời gian ở đâu để đọc chữ nổi, xem thể giới động vật?

Phương Duẩn vẫn mỉm cười lễ phép như cũ, cũng không dám xuyên lời nói dối của cô, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Đại đa số người đến hẹn hò, mục đích đều vô cùng rõ ràng. Quá trình hẹn hò rất đơn giản, đó chính là nghề nghiệp và yêu thích, đề tài xâm nhập quá sâu vào cuộc sống sẽ không được đề cập tới, không được hỏi, hỏi chỉ làm người ta ghét, còn nữa, hai bên cũng không nhất định thẳng thắn nói chuyện với nhau. Bối cảnh gia đình là câu hỏi không cần thiết, bởi vì người mai mối đã nói đủ rõ ràng, hai bên hài lòng về điều kiện của nhau mới đồng ý gặp mặt, nói cách khác, chỉ ít phải “môn đăng hộ đối” mới có thể hẹn hò. Sau khi hai người gặp mặt, khó tránh sẽ có chút biểu hiện cố ý, đem bản thân mình nói ra tốt một chút, cũng vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho đối phương, cũng muốn số điểm mà đối phương chấm ình tăng lên ột chút.

Cho nên, lúc cô nói lỗ miệng, hần cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, ngược lại còn cảm thấy cô có chút thông minh và đáng yêu.

Càng làm cho hần cảm thấy thú vị chính là, về mặt khi cô nghe thấy hai chữ trò chơi.

Hần có thói quen quan sát phản ứng của đối phương khi nghe được hần cũng chơi trò chơi, đại đa số đều có vẻ mặt không biết phải làm sao, nhưng cô gái trước mắt này lại không giống những người đó, về mặt đối phó không yên lòng của cô mới vừa rồi lập tức biến mất, thay vào đó là ánh mắt lấp lánh có hồn nháy cũng không nháy nhìn chăm chú hần. Hơn nữa nét mặt bây giờ của cô, còn có ánh mắt tròn trịa đen kịt, thật là giống nai con tò mò.

Nội tâm Lục Tiểu Hoãn vô cùng kích động, bởi vì từ lúc tan việc cho đến khi gặp người đàn ông này, cô vẫn nghĩ đến người đàn ông nào đó trong trò chơi. . . . ách, không phải, là người đàn ông mới ném cho cô một đồng trang bị, cô còn phải cầm đi bán lấy tiền.

Không phải là Phương Duẫn không tốt, người này còn thật sự đẹp trai lễ phép, chính là đầu óc cô hơi bận rộn một chút, đầu óc còn chưa có chạy xong, chờ cô chạy xong là có thể nói chuyện thật vui vẻ với trai đẹp, nhưng còn không đợi cô chạy xong, hần đã nói hần cũng chơi trò chơi.

Trò chơi ời trò chơi, bây giờ trong đầu cô đang điên cuồng chuyển động đầy hình ảnh. Nếu chơi trò chơi thì chính là người trong giang hồ, nếu hần ở trong giang hồ, đương nhiên cô sẽ dừng lại suy nghĩ một lát, huynh đệ trong trốn giang hồ gặp nhau nên bỏ qua hiềm khích mà chào hỏi cho thật tốt.

“Cái đó, Phương tiên sinh.”

“Gọi tôi Phương Duẫn đi.” Nụ cười lễ phép, trong nháy mắt đã kéo gần khoảng cách hai người.

“À, được, Phương Duẫn.” Tiểu Hoãn kêu tên hần, phát hiện đọc lên cũng thuận miệng, lại tiếp tục hỏi, “Anh chơi trò chơi gì?”

Phương Duẫn nhấp một miếng nước, cười cười, “Đảo Đào Hoa.”

À, Đảo Đào Hoa. Đảo Đảo, Đảo, Đào Hoa!

Oh oh oh, oh không phải chứ, không phải đâu, trên đời sao lại có chuyện trùng hợp như vậy >0<>

Tiếng tim đập của Tiểu Hoãn càng ngày càng lớn, cô âm thầm tự nhủ mình phải bình tĩnh. Gần đây trò chơi này rất nổi tiếng, nếu như nói người thích thể loại huyền huyền sẽ tham gia trò chơi này cũng rất bình thường. Nhưng mà, hần là người đàn ông hẹn hò với cô, này nghĩa là cái gì? Phân vượn trong truyền thuyết sao?

Phân vượn giống như phân chó, ý chỉ may mắn

Tâm tình Lục Tiểu Hoãn kích động nhảy loạn, lại cố làm ra vẻ bình tĩnh tùy ý hỏi: “Không tệ không tệ, trò chơi tốt, anh ở khu nào?”

Khu vực trong Đảo Đào Hoa nhiều như vậy, coi như hần có chơi cũng chưa chắc sẽ cùng một khu, nếu như không phải là cùng khu, cũng không coi là duyên phận đúng không? Chỉ có thể coi như một nửa duyên phận.

Một giây hai giây ba giây, giống như thời gian đang dừng lại, rốt cuộc Phương Duẫn cũng mở miệng nói chuyện.

“Ha ha, trò chơi cũng không tệ, tôi ở khu Hoa Bắc đỉnh Tử Kim.”

Đỉnh Tử Kim? Tên này thật là quen tai, Tử Kim, Tử Kim, không phải là khu vực cô vào Tiêu Bạch đang ở sao?!

“Phốc——!” Tiểu Hoãn vừa uống nước trái cây vừa cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc không thể duy trì bình tĩnh của mình, một hộp nước trái cây bị phun ra, vừa vụn phun lên ống tay áo của người đang muốn đưa tay rót thêm nước trái cây cho cô – Phương Duẫn.

“A! Thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý!” Tiểu Hoãn vội vàng cầm lấy khăn giấy lau ống tay áo cho hần.

Hắn gật đầu, chẳng những không ngại, ngược lại còn nói giỡn an ủi cô: “Không có sao, vừa đúng lúc tôi muốn thay quần áo, lần này nhờ em giúp một tay.”

Tiểu Hoãn nghĩ thầm, cũng may mắn là hắn mặc quần áo màu xám tro, không lộ rõ.

Nhìn thấy hắn cũng không ngại, chỉ nghĩ là Tiểu Hoãn bị sặc, vì vậy dặn dò cô uống chậm một chút, lúc này Tiểu Hoãn mới cẩn thận đẩy ly nước ra xa, tạm thời dừng uống thì tốt hơn.

Ông trời ban cho cô một cái bánh đậu xanh là được rồi, còn thương tình ban cho cái bánh đậu xanh cực lớn cực đặc biệt, chơi trò chơi giống nhau cũng không nói đi, ngay cả khu vực cũng không khác, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại một chút, cũng có thể hiểu được, phần lớn người trong khu vực Tử Kim đều ở B thị, hắn ở B thị, chơi khu này cũng là bình thường của bình thường. Nhưng Tiểu Hoãn không nghĩ tới chuyện đó, cô chỉ biết chuyện này quá là đúng dịp, đúng dịp có phần hơi doạ người, gió lạnh quá.

Không tốt! Nếu như hắn cùng khu với cô, vậy hắn nhất định nghe qua tên người đàn ông nào đó, nếu nghe qua tên người đàn ông nào đó thì có nghĩa là cũng nghe qua tên của cô. Không ổn, xem ra mặc kệ là như thế nào, không thể để cho hắn biết cô cũng chơi Đảo Đào Hoa. = = nói dối gạt người là không đúng, nhưng mà nếu nói ra, càng không có ý nghĩa, tại sao có chuyện trùng hợp như vậy xảy ra? Thật rắc rối

~~Bởi vì Tiểu Hoãn yên lặng suy nghĩ, hai người lại lâm vào bầu không khí lúng túng, sau khi hắn ho khan hai tiếng, Tiểu Hoãn không thể làm gì khác là miễn cưỡng cười vui vẻ hỏi:

“Phương Duẫn, trong trò chơi anh lấy tên gì?”

Bình thường mà nói, tên nhân vật cũng rất quan trọng, có thể biểu hiện được yêu thích hoặc là ý tưởng của một người nào đó. Ngoại trừ Tiểu Hoa Tiểu bá vương cô, bởi vì đó không phải là tên cô chọn, cho nên không tính. Thật là tò mò hắn sẽ chọn tên gì.

Lúc này Phương Duẫn cười hơi cởi mở hơn một chút, hắn phát âm rõ ràng: “Vân Thủy Thiên.”

Đây là nghệ thuật mà hắn yêu thích, trên mây dưới nước, bầu trời xanh biếc.

Hả? A a a a a!! Vân Thủy Thiên, hắn nói hắn tên là Vân Thủy Thiên, đỉnh Tử Kim chỉ có một Vân Thủy Thiên, chỉ có một, chỉ có một.

Về mặt Tiểu Hoãn hoàn toàn co quắp, trong đầu chỉ có ý niệm duy nhất chính là: mặc kệ như thế nào, không thể để cho hắn biết cô là Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

26. Chương 25

Chương 25 — Sai lầm đoạt boss của người khác

Tiếng rao hàng vang lên trên sân lớn tiệm đồ cũ thành Hoa Vân, một cô nương nhỏ nhắn đáng yêu ngồi xếp bằng, bên cạnh còn có nam người chơi đang cố hết sức gào thét: “Nhìn xem trang bị này, trang bị thượng hạng đây!”

Gào thét thật có sức lực, nhưng mà không ai tới mua.

Người gào thét chính là Tiểu bá vương anh tuấn, mà cô gái ngồi bên cạnh đương nhiên là Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

Tiêu Bạch vừa lên tuyến liền bị Tiểu Hoãn kéo tới bán đồ, nhưng mà rao hàng nửa ngày, một món đồ cũng không bán được, Tiểu Hoãn lại không giống lúc trước, một câu đều không nói, ngồi yên lặng bên cạnh, gần đây thái độ bán hàng của cô rất tích cực, hôm nay lại khác thường.

“Tiểu Hoãn à, cậu sao vậy, sao một câu cũng không nói?” Cậu đi lại quan tâm hỏi.

“Không sao.”

“Không sao? Không sao sao mặt cậu giống như khỉ con bị nhổ lông mông vậy~”

Tiểu Hoãn gửi tới vẻ mặt tức giận: “Hứ! Cậu mới bị nhổ lông mông!”

Heo Tiểu Bạch này, nói chuyện càng ngày càng không có văn hoá, cô chính là đại cô nương trong veo như nước, lại dám so sánh cô với khỉ cỏ truồng.

Tiểu bá vương anh tuấn dứt khoát ngồi xuống bên cạnh cô, lời nói thâm thía khai thông đầu óc cô: “Tiểu Hoãn, cậu xem chúng ta đã ngồi xồm ở đây hai giờ, hai giờ này trừ câu nói mới vừa rồi của cậu, cậu đã nói năm chữ.”

Hả, năm chữ gì?

“Ngồi xồm! Bán! Không sao.” Tiểu bá vương anh tuấn bắt đắc dĩ nhìn trời than thở, người không biết còn tưởng rằng cậu có ham mê bắt lương, trước mặt công chúng, cậu lại bắt Tiểu Hoãn ngồi xồm. Chẳng lẽ Tiểu Hoãn không có phát hiện lúc cậu ấy la to cái chữ này trong khu vực, ánh mắt toàn bộ quần chúng đều nhìn về phía cậu, tất cả đều là khinh bỉ và tìm tòi nghiên cứu sao? Thanh danh một đời của cậu, liền huỷ trong chữ ngồi xồm này, không ai chú ý cậu bán gì, chỉ quan tâm cái người đang ngồi xồm bên cạnh, nếu không tại sao nửa ngày còn không bán được một món đồ đây.

“Tiểu Hoãn à, dựa vào khứu giác giống như chó sói nhiều năm của anh em, tớ nghĩ ra được cậu nhất định gặp chuyện gì, hơn nữa chuyện này vô cùng khó khăn!” Nhìn bộ dáng mất hồn mất vía của cô cũng biết nhất định là có chuyện.

Ách. Tiểu Hoãn âm thầm đổ mồ hôi, biểu hiện của cô rõ ràng như vậy sao? Thậm chí ngay cả heo Tiểu Bạch nào trái trở mã không hoàn toàn cũng có thể nhìn ra.

Ai, nhưng mà cô cũng không muốn như vậy, có ai sau khi biết đối tượng hẹn hò là người quen biết trong trò chơi, hơn nữa còn là “người nhà” của lão công trong trò chơi, còn có thể trấn định bình tĩnh tự nhiên được không? Cô cũng không phải là nhân vật vĩ đại nào đó, cũng không phải là người nằm vùng, ở trong cuộc đời giả dối của cô, chưa từng gặp phải trường hợp ly kỳ như vậy, cô căn bản không thể nào làm như không có chuyện gì xảy ra. Cô chỉ là người dân bình thường, ông trời, tại sao ông có thể nhẫn tâm khảo nghiệm tấm lòng yếu ớt lại cẩn thận của con như vậy đây?

“Chào đệ muội, lại mở quán sao?”

Một câu chào hỏi không có gì đặc biệt, giờ phút này lại giống như điện cường độ cao đánh thẳng về phía Tiểu Hoãn, bởi vì người nói lời này, vừa vặn chính là cái người cô mới xem mất ngày hôm qua, hơn nữa còn làm cô kinh sợ đến không nhẹ — “Vân Thủy Thiên”!

Bàn tay Tiểu Hoãn bắt đầu không khống chế được khẽ run, đầu tiên là dịch chuyển tay phải đến trên con chuột, sau đó lại phát hiện lúc này quá không thích hợp để thoát ly khỏi hiện trường. Đáng tiếc chờ cho cô tỉnh ngộ lại, cô đã phản xạ thần kinh có điều kiện điều khiển nhân vật, đột nhiên tiểu cô nương đang ngồi xếp bằng ngẩn người đứng lên, lấy tốc độ như gió lớn gào thét rời đi. Tiểu bá vương anh tuấn và Vân Thủy Thiên đứng tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt.

Vân Thủy Thiên: “Đệ muội.”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Cái đó, người có ba việc cấp bách, người có ba việc cấp bách ha ha.”

Vân Thủy Thiên: “. ha ha.”

Không giải thích là tốt rồi, càng giải thích càng làm cho người ta thấy Tiểu Hoa Tiểu bá vương không đủ thực nữ, thì ra đây là loại hình mà Phi Thành thích, Vân Thủy Thiên nghĩ như thế; thật đúng là có hàm lượng nguyên tố trong quặng đặc biệt.

Tiểu Hoãn thật sự không có cách nào đối mặt với Vân Thủy Thiên, mặc dù ngày hôm qua sau khi cô về nhà, đoạn đường về cũng đã tự nói với mình, lần trùng hợp này có thể là “giả duyên phận”. Nói không chừng, có lẽ khu vực của bọn họ còn có một người khác tên là Vân Thủy Thiên, giống như Tiểu Thông Thông sùng bái người đàn ông nào đó vậy đó, cũng có người sùng bái Vân Thủy Thiên. Không phải là có loại cách nói như thế kia sao, lấy cách thức khác đánh ra chữ mình muốn, mặc dù nhìn ngoài mặt vẫn giống nhau, nhưng phân nửa giống cũng không giống toàn bộ. Không chính xác là như vậy!

Nhưng sự thật luôn là như vậy, làm người ta rơi nước mắt, khi Tiểu Hoãn làm bộ nói bạn bè của mình cũng chơi ở khu đó, nhưng mà chơi được một khoảng thời gian lại không chơi nữa, lúc đó Phương Duẫn mỉm cười nói với cô: “Oh, tiếc thật, nếu như bạn bè của em chơi nữa, có thể tới tìm anh, anh có thể cung cấp một chút trang bị cho bạn bè của em.” Tiểu Hoãn bận rộn từ chối: “Vậy không tốt, trang bị có phải rất đắt hay không?” Kết quả Phương tiên sinh nói tiếp: “Không sao, nói thế nào thì anh cũng là người đứng thứ hai trên bảng xếp hạng tài phú, một chút trang bị nhỏ, không phải là gánh nặng của anh.” Sau đó, tiếp tục mỉm cười lễ phép.

Từ khi nụ cười mỉm đó xuất hiện, đại não của Tiểu Hoãn hoàn toàn chết máy, khu vực giống nhau, tên nhân vật giống nhau, ngay cả vị trí trên bảng xếp hạng tài phú cũng giống nhau, cô hoàn toàn có thể khẳng định, cái người đàn ông đẹp trai lễ độ trước mắt chính là Vân Thủy Thiên, Vân Thủy Thiên mua trang bị của cô, Vân Thủy Thiên gọi cô là đệ muội.

Nhưng cô thật sự không có biện pháp tiếp nhận sự thật này!!!

“Đáng ghét, đáng ghét!” Trong miệng Tiểu Hoãn lầm bầm, di chuyển con chuột chạy đến điểm truyền tống, sau đó tùy tiện chọn lựa địa điểm. Sau khi truyền tống đến nơi đó, liền lung tung chém quái phát tiết.

Mới vừa đâm chết một quái, đột nhiên đuôi mắt phát hiện bên phải màn ảnh loé lên hồng quang, Tiểu Hoãn bận rộn điều chỉnh góc độ hình ảnh, mới vừa điều chỉnh tốt, một quái vật khổng lồ đầu dài gấp ba lần thân xông thẳng về phía cô. Bởi vì khoảng thời gian trước có người đàn ông nào đó làm chỉ huy, hình như là Tiểu Hoãn hoàn toàn không cần suy nghĩ, lập tức nhấp đoản kiếm của chiến sĩ tiêu diệt quái, chỉ thấy Tiểu Hoa Tiểu bá vương đột nhiên đánh tới trên người quái vật, đoản kiếm đâm thật sâu vào thân thể. Quái vật lắc lư mấy cái, trong nháy mắt liền ngã xuống đất, hoàn cảnh xung quanh còn hất lên một chút bụi phù hợp với tình huống, trên hình ảnh, tiểu cô nương cầm trong tay vũ khí đứng trong gió, khí chất không thua gì đáng mày râu.

“Hả?” Tiểu Hoãn đến gần màn ảnh nhìn một chút, phía trên thi thể quái còn có vật thể không rõ chiếu sáng lấp lánh. Lại dời vào một chút, lúc này Tiểu Hoãn mới thấy rõ ràng, thì ra là đai lưng Sa Hồn thông dụng cho tất cả nghề nghiệp!! Hai ngày trước lúc cô đi làm nhiệm vụ với người đàn ông nào đó, heo Tiểu Bạch liền la hét nói anh có rãnh rồi thì dẫn cậu đi đánh boss, nói là có thể rút ra đai lưng Sa Hồn. Lúc ấy cô còn hỏi: “Cái đai lưng đó tốt như vậy sao? Hay là không nên đánh cũng được.” Heo Tiểu Bạch còn nói cô không hiểu chuyện, đai lưng đó không phân biệt kỹ năng, toàn bộ nghề nghiệp đều dùng được, còn có chức năng hấp thu tổn thương do boss gây ra chuyển thành phòng ngự cho người chơi, có thể nói là trang bị tốt nhất để đánh boss. Nhưng mà thời gian boss đó xuất hiện tương đối dài, hơn nữa còn có nhiều người chơi tranh giành, nhất định phải nằm vùng trước.

Phiền phức như vậy, bọn họ cũng không phải là không có trang bị, không cần thiết phải đi tranh giành với người khác đúng không? Cô không muốn bởi vì trang bị này mà xung đột với người khác trong trò chơi, không phải là cô sợ, mà là cảm thấy không cần thiết. Chỉ là trò chơi, vui vẻ là tốt rồi, cần chi phải người chết thì ta sống, mắng đối phương đến chết đi sống lại, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa.

Nhìn thấy Tiểu Hoãn không lên tiếng, người đàn ông nào đó chỉ sợ cô có thêm phiền toái, thoải mái nói câu: “Có thể, năm ngày sau boss sẽ ra ngoài, chúng ta đi đánh.” Tiểu bá vương anh tuấn lập tức hoan hô: “Thành thành vạn tuế!”

Tính toán thời gian, hôm nay vừa đúng cái ngày mà anh nói, không nghĩ tới boss này dễ bị giết như vậy, nghe heo Tiểu Bạch nói, cô còn tưởng boss này rất là khó khăn. Nhặt lên đai lưng Sa Hồn, cô nhìn kỹ thuộc tính của nó, thật đúng là không tệ, đối với chuyện vừa rồi Vân Thủy Thiên xuất hiện làm cho cô cảm thấy khó xử, toàn bộ đã bị cô ném đến sau đầu! Chờ người đàn ông nào đó trở lại, không biết anh sẽ nói gì đây? Chắc là cô cũng được anh khen mấy câu đúng không? Ha ha.

Tiểu Hoãn đang đắm chìm trong sự khích lệ của người đàn ông nào đó, đột nhiên nghe tiếng gầm lên giận dữ, cô vội vàng hồi phục tinh thần.

Đột nhiên người chơi nam hiệp sĩ mặc hồng y không biết chui ra từ đâu, thấy boss đã nằm phơi thây bên cạnh Tiểu Hoãn, tức giận hô to: “Trời! boss bị đoạt!”

Ngay sau đó, xuất hiện vài người chơi liên tiếp, trong nháy mắt, Tiểu Hoa Tiểu bá vương bị vây ở giữa.

[Khu vực] Mộng Mộng Tuyết: “Làm sao vậy làm sao vậy, oa oa oa, sao không thấy đại lừng Sa Hồn?”

[Khu vực] Phong giết đế vương: “Trời! khổ cực chém nửa ngày, kết quả bị người ta đoạt mất!”

[Khu vực] Địch Tiểu Địch: “Có ý gì? Đế vương?”

[Khu vực] Phong giết đế vương: “Ta mới vừa chạy đến đây, đã nhìn thấy boss chết, chỉ có một mình nàng.”

[Khu vực] Cẩn tâm lăng tử 33: “Cao, dám giành boss của lão tử sao? Có phải cô nương này hay không?”

[Khu vực] Mộng Mộng Tuyết: “Đại lừng của người ta bị đoạt mất rồi sao? 55555 lão công, chàng phải giúp thiệp báo thù.”

[Khu vực] Cẩn tâm lăng tử 33: “Mộng Mộng lão bà đừng khóc, lão công mắng chết cô ta dùm nàng!”

Người chơi tên là Cẩn tâm lăng tử 33 từng bước từng bước đến bên cạnh Tiểu Hoa Tiểu bá vương, đại đao giơ lên, thẳng hướng về phía cô: “Ta cao, người dám giành boss của chúng ta, mẹ ngươi #\$%. . . . (bởi vì nhân thô tục, hệ thống tự động che giấu)!!”

Tiểu Hoãn vừa nhìn thấy tình huống như vậy, không khỏi nhú mày, người này ăn nói sao lại khó nghe như vậy. Hơn nữa, cô còn chưa hiểu rõ mọi chuyện là như thế nào mà.

Mộng Mộng Tuyết: “Lão công thật là lợi hại, giết cô ta giết cô ta!”

Xem bộ dáng người chơi Mộng Mộng Tuyết này chắc là lão bà của cái tên lăng tử đó, tại sao lại không khuyên ngăn mà còn khích lệ?

Cổ đeo xuống cảm giác chán ghét, Tiểu Hoãn lễ phép hỏi: “Chào người, ta cũng không quen biết các người, ta chỉ đi ngang qua, xin hỏi các người có phải hiểu lầm cái gì hay không?”

Phong giết đế vương: “.”

Địch Tiểu Địch: “Ngất, = = đế vương, nàng đi ngang qua.”

Đúng vậy, mới vừa rồi cô chỉ kích động một chút xíu, tùy tiện truyền tống lung tung đến chỗ này, trước kia cô chưa từng tới bản đồ này.

Phong giết đế vương: “Không thể nào, lúc ta đến đây thì chỉ nhìn thấy nàng.” Hắn lại chuyển sang nhìn cô. “Ta hỏi người, mới vừa rồi người có thấy người khác hay không?”

Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút: “Hình như không có.”

Phong giết đế vương: “Vậy boss Sa thần thất hồn là do ai giết?”

Hình như là cô giết. không biết tại sao, cô cảm thấy dự cảm không tốt, không phải, vô cùng xấu sắp xảy ra.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Là ta giết, nó chạy tới chỗ ta, ta chỉ phát ra một kỹ năng, nó liền chết.”

Địch Tiểu Địch: “Ngất, cái này là của chúng ta, người giành boss.”

A? Cái này cũng gọi là giành sao?? Cô chỉ thấy quái vật xông thẳng đến chỗ mình, theo bản năng phản kích tự vệ mà thôi.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Nhưng mà khi ta truyền tống tới nơi này liền thấy nó, nó chạy đến chỗ ta, ta cũng không thể ngồi chờ nó giết.”

Phong giết đế vương: “Có nhận thức một chút có được hay không? Sa hồn boss sẽ không chủ động công kích người chơi!”

Đây là ý gì?

“Trừ phi người công kích nó trước, từ sáng tới giờ chúng ta vẫn ở nơi này thủ bos, mới vừa rồi đánh cho nó còn dư lại một chút máu, lập tức sẽ phải chết, người nữ nhân này lại đột nhiên chạy ra cho nó một kỹ năng, nó đương nhiên phải chết!” Phong giết đế vương giậm đùng đùng nói.

Boss Sa Hồn trong Đảo Đào Hoa không giống như những boss trong trò chơi khác, thấy người chơi sẽ không chủ động công kích, hơn nữa còn có kỹ năng hạng nhất BT, chính là kỹ năng bỏ chạy vô hình, nói trắng ra là trong quá trình chiến đấu có thể tùy thời nhanh chân chạy trốn, nhưng sau khi trốn cũng không hồi phục máu. Cho nên người chơi chỉ một mỗi tìm một chút, có thể tìm kiếm trên khắp bản đồ, tìm được thì chém nó mấy đao, nó chạy thì đi tìm tiếp, tiếp tục chém nữa, cho đến khi máu của nó mất hết. Hơn nữa người nào tổn thương nó cuối cùng, rơi ra vật gì thì thuộc về người đó.

Cho nên vừa rồi Tiểu Hoãn may mắn gặp được nó đang lẫn trốn, lại vừa vận đúng dịp nó bị đánh chỉ còn dư lại một tầng máu cuối cùng, cô một kiếm chém xuống, nó liền oa oa bỏ mạng như vậy.

Nữ người chơi Mộng Mộng Tuyết hừ mạnh, đi tới trước mặt cô: “Nữ nhân hư hỏng, giành đồ người khác, thật là xấu thật là xấu, còn không mau trả lại đai lưng cho ta!”

Rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng hiểu rõ ngọn nguồn, mặc dù biết mình vô ý đoạt boss người khác, nhưng đối với loại người vô lễ như thế này, bây giờ cô không có hảo cảm.

Vốn là cô có cảm giác ân hận, lời nói vừa đến khoé miệng liền cứng rắn đổi thành: “Ta chưa từng nghĩ đến chuyện cướp gì đó của người nào, huống chi người không biết không có tội, coi như các người giết boss này không dễ dàng, cũng không cần sỉ nhục người khác như vậy.”

Mộng Mộng Tuyết vừa nghe thấy Tiểu Hoãn nói như vậy, bắt đầu khóc lóc om sòm: “Nữ nhân hư hỏng, người chính là nữ nhân hư hỏng! Lão công. nữ nhân hư hỏng khi dễ thiếp! 55555.”

Tiểu Hoãn bất đắc dĩ nhìn lên trần nhà, xem ra cô gặp phải người không phân rõ phải trái.

Chỉ thấy căn tâm lăng tử 33 càng ngày càng đến gần, đại đao từ từ chuyển thành màu xanh biếc, mắt thấy kỹ năng chém Vạn Thiên của duy nhất hiệp sĩ sắp chém về phía Tiểu Hoa Tiểu bá vương.

Nói thì chậm, chuyện diễn ra thì nhanh. Chỉ nhìn thấy bóng dáng màu đỏ thoáng qua, âm thanh quá khê vang lên: “Lăng tử, dừng tay!”

27. Chương 26

Chương 26 — Đột nhiên xuất hiện hồng y nữ tử

Tiểu Hoãn chớp mắt, không thể tin nhìn chằm chằm màn ảnh.

Đây là cái gì? Đột nhiên hồng y nữ hiệp đeo đại đao vọt tới ngăn giữa cô và Căn tâm lăng tử 33, còn làm động tác hai tay giương ra của hệ thống. Nhìn tư thế của cô ấy, chẳng lẽ là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ sao?

Căn tâm lăng tử 33 vừa nhìn thấy người chơi hồng y nữ tử ngăn ở trước mặt Tiểu Hoa Tiểu bá vương, che chở cho cô, chẳng những không tức giận, ngược lại còn quay người lại, kỹ năng chém Vạn Thương bổ vào trong không khí, Tiểu Hoa Tiểu bá vương may mắn thoát khỏi khó khăn. Thế nhưng Mộng Mộng Tuyết lại không vui lòng, vừa nhìn thấy lão công mình không có đánh được Tiểu Hoa Tiểu bá vương, vội vàng chạy tới trước mặt kẻ lẻ với hồng y nữ tử: “55555, Thanh Thanh tỷ, tỷ đã trở lại, tỷ phải báo thù dùm Mộng Mộng, nữ nhân xấu xa đó đoạt boss của người ta.”

Tiểu Hoãn sửng sốt, thì ra người chơi hồng y nữ tử này cùng phe với bọn họ? Thiết thời cho cô còn tưởng mình gặp được Bồ Tát sống. . . .

Căn tâm lăng tử 33 vừa nhìn thấy lão bà mình lại “khóc”, lập tức đi tới: “Lão bà ngoan, lão bà đừng khóc, nàng khóc làm lòng ta tan nát.”

Mộng Mộng Tuyết càng làm trầm trọng thêm: “555555, lão công, mới vừa rồi chàng không có giết cô ta, căn bản là chàng không yêu thiếp, người ta tức giận. . . .” xoay người lại làm nũng với người chơi hồng y nữ tử, “Thanh Thanh tỷ tỷ, tỷ phải giúp Mộng Mộng. . . .”

Không biết người khác nghĩ như thế nào, đối với Tiểu Hoãn mà nói, màn ân ân ái ái của đôi phu thê này thật sự quá giạt gân, hơn nữa còn là điện cao thế.

Có rất nhiều phương thức để giải quyết vấn đề trong trò chơi, nhưng mắng nhau chính là phương pháp thường thấy nhất, mắng không được liền đánh nhau, người bị giết có thể không phục lại lôi kéo bạn tốt hay là bang phái tới làm ra vẻ, vì vậy chuyện nhỏ liền biến thành chuyện lớn, ân oán giữa người với người biến thành đối đầu bang phái. Những thứ này, sau khi Tiểu Hoãn vào trong trò chơi, gặp qua không ít. Chẳng qua là cô chưa từng gặp qua chuyện như thế nào, một lòng đều muốn giết cô không phân rõ phải trái, hơn nữa còn lấy cái chết của cô để cân nhắc xem lão công có thật sự “yêu” mình hay không.

Bây giờ bọn họ tổng cộng có 5 người, nếu thật sự muốn động tay động chân, cô nhất định sẽ chết, hơn nữa còn chết rất thảm.

Lúc này, người chơi hồng y nữ tử được gọi là Thanh Thanh tỷ tỷ mở miệng nói chuyện.

“Mộng Mộng nghe lời, nơi này để tỷ tỷ xử lý, muội và bọn lãng tử trở về bang phái nói chuyện phiếm trước đi.”

Đương nhiên Mộng Mộng Tuyết sẽ không thuận theo: “Không được không được, người ta muốn ở chung với Thanh Thanh tỷ tỷ. Người ta muốn thấy cô ta chết! Nữ nhân xấu xa, làm bộ!” Cô mới không đi, cô muốn ở lại xem kịch vui.

“Lãng tử.”

Hồng y nữ tử nhắc nhở, Cẩn tâm lãng tử 33 lập tức hiểu được nói với Mộng Mộng Tuyết: “Lão bà, lão công dẫn nàng đến thành Hoa Vân mua trang bị, nàng thích cái gì liền mua cái đó!”

Vừa nghe đến chuyện có thể tùy ý lựa chọn trang bị, lúc này Mộng Mộng Tuyết mới mượn oai hùm nói: “Được rồi, nếu không phải có Thanh Thanh tỷ tỷ ở đây, ta khẳng định làm cho lão công lập tức giết Tiểu Hoa Tiểu bá vương, hừ! Nữ nhân xấu xa!” Nói xong lập tức gửi đi vô số gương mặt tươi cười cho hồng y nữ tử: “Thanh Thanh tỷ tỷ nên dạy dỗ nữ nhân xấu xa này thật tốt đó!” Nói xong, hai ánh sáng bạc xuất hiện, Cẩn tâm lãng tử 33 và Mộng Mộng Tuyết biến mất trong nháy mắt.

Phi. cô gái này mắc bệnh càng mắng càng nghiện có phải hay không? Tiểu Hoãn giận dữ uống vào một hớp nước, cô chỉ muốn chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ biến thành không, muốn xử lý chuyện này thật tốt, cô cũng không muốn đứng ở nơi này để cho cô gái kia làm nhục tiêu khiển. Hơn nữa cô cũng không có trêu chọc cô ta, cô xấu xa ở đâu, còn xấu xa đến nỗi cô ta phải nhường cô cho người khác giết hay sao? Kỳ quái.

Tiểu Hoãn bắt đầu bị thiêu đốt bên trong vũ trụ tức giận, hai người chơi vẫn luôn ở bên cạnh cô từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, đều lần lượt rời đi.

Phong giết đế vương: “. Trời, hôm nay coi như lãng tử xui xẻo.”

Địch Tiểu Địch: “Ngất, đi rồi sao, vậy ta cũng đi.”

Trong nháy mắt, trên màn ảnh chỉ còn lại hai người là Tiểu Hoa Tiểu bá vương và hồng y nữ tử, Tiểu Hoãn cau mày đến gần màn ảnh, lúc này mới thấy rõ tên nhân vật của hồng y nữ tử: Mộng Thanh Tuyết.

Hình như cái tên này cũng không có gì đặc biệt, trong trò chơi này có rất nhiều MM cũng yêu thích cái tên mang theo phong hoa tuyết nguyệt như thế này, nhưng mà nữ người chơi này rõ ràng không phải là người bình thường. Muốn nói làm sao Tiểu Hoãn nhìn ra được sao, mấy người mới vừa rồi, nhất là đôi phu thê kia, vừa nhìn cũng biết không phải là người lương thiện, nhưng mà đối với lời nói của cô ấy thì nói gì nghe nấy. Cô còn nói cái gì Mộng đó trở về bang phái nói chuyện phiếm, xem ra các cô là cùng một bang phái, chẳng lẽ nói. Cô là người quản lý thành viên, cho nên muốn một chọi một giải quyết với cô?

Cũng tốt, ít nhất một chọi một thì cô còn có chút phần thắng, dù sao trang bị của cô cũng tốt, còn có đoản kiếm rút đây điểm cực phẩm.

Tiểu Hoãn đang chuẩn bị vùi đầu vào trạng thái chiến đấu, đột nhiên thấy cô ấy nói câu: “Thật xin lỗi.”

Mộng Thanh Tuyết: “Tính khí của Mộng Mộng hơi trẻ con, người đừng để trong lòng.”

Tính khí hơi trẻ con mà có thể lấy lời nói công kích người khác được sao, thật là không hiểu nổi, cô 20 tuổi rồi mà còn chưa biết gây gổ như thế nào mới có thể âm ỉ đây nè.

Nhìn thấy Tiểu Hoa Tiểu bá vương không có phản ứng, Mộng Thanh Tuyết lại bổ sung thêm một câu: “Gần đây hình như muội ấy bị người ta đoạt lão công, cho nên tính khí hơi nóng nảy.”

Bị đoạt lão công? Người thứ ba rất phổ biến trong trò chơi, Tiểu Hoãn kiên quyết không ủng hộ các cô ấy leo tường nhà người khác; nhưng mà tính khí của Mộng Thanh Tuyết không phải là hơi trẻ con, mà là không thể lớn được, nhưng cô thấy người chơi Cẩn tâm lắng từ 33 đối xử với cô ta rất tốt, nói gì nghe nấy, không giống như đáng về ra tường.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Tiểu Hoãn vẫn lễ phép trả lời như cũ: “Không sao.”

Cho dù mới vừa rồi bất mãn như thế nào, nếu như đã có người nói xin lỗi, vậy. . . . coi như xong.

Mộng Thanh Tuyết thấy cô thoải mái như vậy, cũng gửi tới gương mặt tươi cười: “Cám ơn đã thông cảm.”

“Có thể thêm bạn tốt không?” Lời này là Mộng Thanh Tuyết nói.

Tiểu Hoãn vừa nhìn thấy, lập tức viết chữ thật nhanh: “^_^ được, ta còn không có bạn tốt nào là nữ hiệp sĩ.” Cô đồng ý yêu cầu, thêm Mộng Thanh Tuyết làm bạn tốt.

Nhưng sau khi thêm bạn tốt, cô lại cảm thấy khó khăn, mới vừa rồi mấy người bọn họ mất nửa ngày đánh boss, bây giờ đai lưng này lại bất ngờ thuộc về cô, cô nên trả lại bang phái của họ thì tốt hơn, đúng không?

Tiểu Hoãn nhanh chóng đưa ra quyết định, lấy đai lưng Sa Hồn ra khỏi tủ đồ, yêu cầu giao dịch với Mộng Thanh Tuyết.

Mộng Thanh Tuyết hỏi cô: “Giao dịch cái gì?”

“Đai lưng Sa Hồn, mới vừa rồi rút ra từ boss, vừa đúng lúc ta truyền tống tới đây, không biết đó là boss mà bọn họ dành nửa ngày để đánh, ta đánh một kỹ năng nó liền chết, cũng may đai lưng này không bị trói buộc, nếu không thì ta càng ngại.” Mặc dù cô rất muốn giữ lại cái đai lưng này, chờ người đàn ông nào đó trở về rồi khoe vật phẩm quý hiếm cho anh xem, để cho người đàn ông nào đó khích lệ cô một chút, nhưng mà bây giờ cô lại cảm thấy không trả cho người ta thì không thích hợp cho lắm.

Hơn nữa, đưa cho người đàn ông nào đó xem, có thể giống như cô đang làm nũng hay không? >0

Nên trả lại cho người ta, ít nhất trong lòng cô sẽ yên tĩnh lại. . . .

Tiểu Hoãn tưởng tượng rất tốt, đáng tiếc Mộng Thanh Tuyết lại từ chối giao dịch.

Mộng Thanh Tuyết: “. . . . không cần.”

Không cần? Thái độ của Mộng Thanh Tuyết mới vừa rồi ác liệt như vậy, nếu như cô không trả lại đai lưng cho cô ta, chuyện sẽ trở thành cãi nhau âm ỉ?

Tiểu Hoa Tiểu bá vương không thể làm gì khác hơn việc yêu cầu giao dịch lần nữa: “Cầm đi đi, cái này cũng không phải của ta.”

Mộng Thanh Tuyết không nói gì nữa, yên lặng đến nỗi Tiểu Hoãn có cảm giác mơ hồ, giống như cô ấy ở đầu bên kia máy tính đang đánh giá mình. Tại sao lại xuất hiện cảm giác như vậy? Rất kỳ quái, cô chưa từng gặp mặt người chơi Mộng Thanh Tuyết này. A, chẳng lẽ nguyên nhân là vì cô là “lão bà” của người đàn ông nào đó sao? Kể từ sau khi kết hôn với người đàn ông nào đó, cô thường bị người chơi xa lạ đến gần, nhưng mà phần lớn nội dung đến gần là vì: lão bà đại thần! Nữ nhân nhà đại thần!

Kể từ sau khi cùng Nhã, Nhã. . . . Thành kết hôn, cô liền đánh mất hoàn toàn hào quang về mình, bây giờ hào quang trên đầu cô không phải là của cô, mà là người đàn ông nào đó.

Tiểu Hoãn ngồi ở trước máy tính, nghĩ tới đây, rất vô lý lấy tay sờ sờ đỉnh đầu của mình, sau khi sờ xong lại cảm thấy mình bị . Cô đang làm gì vậy trời.

Đợi một lát lâu còn chưa thấy Mộng Thanh Tuyết nói chuyện, cô lại không thể trực tiếp bỏ đi, chỉ có thể lảng phí thời gian ở lại chỗ này. Nhưng mà, cũng đã qua năm phút đồng hồ, chắc là tạm thời rời tuyến.

Tiểu Hoãn cảm giác có chút nhàm chán, lúc này mới rãnh rỗi nhớ tới khoảng thời gian mình chạy như điên khỏi sân lớn thành Hoa Vân, không biết hai người đàn ông kia có phản ứng gì.

Vừa nghĩ tới cái người gọi cô là đệ muội đó, cảm giác rắc rối lại xuất hiện trong lòng cô.

Đang rắc rối, đột nhiên nhìn thấy Tiểu bá vương anh tuấn gửi tới tư tán gẫu: “Tiểu Hoãn à, cậu đã chạy đi đâu, đi nhà vệ sinh còn đem theo nhân vật, chẳng lẽ đó là xu hướng bây giờ?”

Tiểu Hoãn lau mồ hôi: “Cậu mới đi theo xu hướng mới, cậu mới ngồi nhà vệ sinh.”

Đối với câu trả lời như thế nào của Tiểu Hoãn, Tiêu Bạch đã sớm nhìn quen, lại hỏi tiếp: “Vậy cậu chạy đi đâu, anh em ở nơi này chờ cậu thật là gấp gáp!”

Cô ở. nhìn cảnh sắc xung quanh, lại mở ra bản đồ, hồng bét, cô cũng không biết bây giờ mình đang ở đâu.

Tiểu Hoãn im lặng gửi tới vẻ mặt khóc thút thít: “Heo Tiểu Bạch, hình như tớ lạc đường.”

“Gi?? Cậu lại lạc đường?” Thiếu chút nữa là Tiêu Bạch té ghế. Đã nghe nói trường hợp lạc đường trên thực tế, chưa từng nghe chuyện trong trò chơi cũng có thể lạc đường. Nhưng Tiểu Hoãn chính là loại người có thể lạc đường ở trong trò chơi. Lần đầu tiên cô vào trong trò chơi này, đang ở cùng một bản đồ còn không tìm được cậu. Cậu đã nói cho cậu ấy biết là nếu không tìm được đường trở về thì có thể lấy quyền trực trở về thành. Nhưng mà Tiểu Hoãn lại kiên trì cậu phải tới đón cậu ấy, nguyên nhân chính là, thực nữ nhất định phải có người tới đón.

Tiểu Hoãn chấp nhận tổ đội, ánh sáng bạc loé qua, trong nháy mắt, Tiêu Bạch xuất hiện bên cạnh cô.

“Tiểu Hoãn à, cậu chạy đến đây làm gì?”

Tiêu Bạch chưa từng tới bản đồ này, tò mò nhìn xung quanh, ngoài hoa cỏ không có một con quái nhỏ nào, đầy đất đều là hạt cát vàng tro trọi.

Tiểu Hoãn vội vàng nói với Tiêu Bạch: “Tớ tùy tiện truyền tống, hơn nữa vừa truyền tống đến đây liền nhìn thấy boss!”

“Tên gì?”

“Sa Hồn.”

À, Sa Hồn. A!! Sa Hồn??

“Tiểu Hoãn à, quái mà cậu nói không phải là boss Sa Hồn có thể rút ra đai lưng Sa Hồn đúng không?” Kỳ lạ thật, Tiêu Bạch vô đầu, thành thành không có ở trên tuyến, một mình cậu ấy chạy tới nơi này tìm boss làm gì?

“Hình như là.”

Không trách được hình ảnh ở đây đều là cát bụi.

“Vậy cậu chạy tới nơi này làm gì, không chịu nổi thì có thể vào nhà vệ sinh, không phải là anh em đã nói với cậu sao, người có ba chuyện cấp bách cũng là bình thường, nhưng cậu nóng nảy còn không sao, còn đi tới nơi này giải quyết vấn đề.”

. Người nào?

Tiểu Hoãn khinh bỉ lấy đoản kiếm ra, “Không phải là cậu lại muốn nhìn thử một chút xem tại sao đoản kiếm Hoa nhi lại đỏ như vậy chứ? Nếu không phải là có mỹ nữ ở bên cạnh, tớ đã sớm cho cậu một đao. . . .”

Tiêu Bạch vội vàng nói: “Đừng đừng, tớ chỉ đùa một chút thôi, ha ha.” Sau đó cẩn thận nhìn xung quanh, cũng không có phát hiện mỹ nữ mà Tiểu Hoãn nói: “Ở đây không có người nào khác, chỉ có cậu.”

Không phải đâu? Tiểu Hoãn nháy mắt mấy cái, thật đúng là trừ cô và heo Tiểu Bạch ra thì không có ai khác, Mộng Thanh Tuyết đâu? Khi nào thì biến mất?

“Trước đó cô ấy vẫn còn ở đây.”

“VẬY CHẮC ĐI RỒI, VỪA NHÌN THẤY NGƯỜI ĐẸP TRAI NHƯ TỚ MUỐN TỚI, LIỀN BỎ ĐI HA HA HA.”

Tiêu Bạch chống nạnh cười lớn, Tiểu Hoãn im lặng liếc hắn, có thể là rơi tuyến.

“Tiểu Hoãn à, đi, chúng ta tìm boss đánh, anh em chưa từng đi qua đây, nhìn một chút đi.” Đánh thì đánh không được, thao tác của cậu không mạnh, đại thần không có ở đây nên cậu cũng không dám mạo hiểm.

“ ”

“Tiểu Hoãn à, cậu nói gì?”

“Tớ nói, boss bị tớ giết chết.”

A a a a, Tiểu Hoãn giết chết boss Sa Hồn nghe nói là rất khó giết chết sao??

“Tiểu Hoãn à, không nên như vậy, mới vừa rồi cậu bỏ lại tớ và Vân chạy như điên, tự mình chạy đến đây đánh boss, đều không gọi anh em. đau lòng quá!!” Không trách được cậu ấy chạy trốn nhanh như vậy, còn nhanh hơn chớp.

“Tại sao cậu đến đây đánh boss mà không gọi anh em? Còn chạy nhanh như vậy, đau lòng, thật đau lòng.” Trên đỉnh đầu Tiểu bá vương anh tuần xuất hiện đám mây đối thoại.

Tiểu Hoãn vô lực liếc mắt, ai đặc biệt tới đánh boss? Cái đó chỉ là ngẫu nhiên có được hay không!

“Thì ra là người cố ý giành boss.” Đột nhiên có người nói câu này.

Tiêu Bạch và Tiểu Hoãn đồng thời giật mình, đồng thời quay đầu lại, không biết Mộng Thanh Tuyết quay trở lại từ lúc nào, thân hình hồng y ở trong bão cát đặc biệt đậm máu.

Hồng bet, bị hiểu lầm!!

“Ta không phải là.” Trực giác muốn giải thích, nhưng đương nhiên Mộng Thanh Tuyết không nghe lọt, cô cười lạnh hừ một tiếng: “Còn tưởng nữ nhân của hắn sẽ là cái dạng gì, thì ra là không hơn cái này.”

Hả? Xảy ra chuyện gì, tại sao Mộng Thanh Tuyết lại thay đổi tính tình như vậy, khác hoàn toàn thái độ ôn hoà lễ độ vừa rồi. Hơn nữa cô ấy còn nói, nữ nhân của hắn, cô ấy vừa nói “hắn”, không phải là người đàn ông nào đó vừa mới đi công tác đúng không?

Chẳng lẽ? Đột nhiên đầu óc chuyển động, không phải là bị hiểu lầm rằng thành chỉ điểm cô tới chứ? Không được không được, cô muốn giải thích thật tốt, hiểu lầm này quá lớn.

Nhưng cô còn chưa kịp giải thích, Mộng Thanh Tuyết liền biến mất trong không khí.

Tiểu bá vương anh tuần mờ mịt không ngừng đi xung quanh Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Chuyện gì xảy ra vậy Tiểu Hoãn? Nữ nhân đó là ai? Tại sao cô ta nói cậu giành boss?”

Ngơ ngác nhìn màn hình, suy sụp đập đầu vào bàn, Tiểu Hoãn không nhịn được kêu lên: “heo Tiêu Bạch, lần này bị cậu hại chết rồi!”

28. Chương 27

Chương 27 — Giành boss cũng có thể lên diễn đàn

Sự kiện bài viết diễn đàn lần trước cũng đủ tạo ra danh tiếng cho cô, mặc dù người đàn ông nào đó hành động nhanh chóng, vẫn có rất nhiều người chơi đã xem bài viết, nhưng mà khi mọi người thấy đại thần quan tâm che chở cho lão bà của mình như vậy, mỗi khi ở trên tuyến đều như hình với bóng với cô, mọi người đều bị phong độ rất đàn ông của anh làm cho cảm động, vì vậy không ai đề cập tới đề tài kia ở trước mặt cô.

Nhưng lần này không giống lần trước, lần này là đoạt boss của người khác, hơn nữa còn có âm mưu từ trước.

Ở trong trò chơi, cướp người yêu là rất bình thường, dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, chỉ có thể xem thành đề tài bàn tán sau những lúc ăn no rảnh rỗi. Nhưng mà giành boss thì không giống như vậy, chuyện này dính dáng tới lợi ích của mọi người trong cùng đội ngũ, nói lớn hơn, còn có thể đem tới bang chiến PK, còn có thể ảnh hưởng đến không khí trong trò chơi. Đánh quái và thăng cấp là mục tiêu cuối cùng khi chơi trò chơi, người giành boss đoạt trang bị, đó là chuyện không nên làm. Bình thường những người chơi rảnh rỗi không có chuyện gì làm có thể nhân cơ hội tiến tới nói chuyện với nhau, to gan thảo luận, thậm chí lên án người giành boss, là tiểu nhân cỡ nào.

Thật bất hạnh, Tiểu Hoa Tiểu bá vương chính là người bị lên án lần này, ý vào mình có lão công là đại thần, đầu tiên là ái mộ hư vinh đoạt người yêu của người khác, tiếp theo đó lại giành boss của “vợ cả”, hơn nữa còn giành trôi chảy trót lọt.

Thật là quá đáng!

Những người này lại lấy thủ đoạn như cũ vu oan hãm hại cô, buồn cười nhất chính là nói cô giành boss của vợ cả người đàn ông nào đó. Người đàn ông nào đó còn chưa cưới lão bà nào ngoài cô!

Vẫn như lần trước, lần này người ẩn danh gửi bài viết lên diễn đàn khu vực, đem quá trình cái ngày cô tranh giành boss miêu tả vô cùng cặn kẽ, hơn nữa còn có hình ảnh và chữ viết đính kèm, X hoa Tiểu bá vương cố ý đứng gần bản đồ có boss, cho đến khi boss sắp chết, đột nhiên lao ra đâm một kiếm vào boss, sau đó lại nói với những người chơi khác là mình vô tình đi ngang qua. X hoa Tiểu bá vương có động tác thiếu lễ phép, ngôn ngữ thô tục, đối xử với nữ người chơi Mộng Mộng X càng thêm phách lối, không thừa nhận mình giành boss không nói, còn bày ra bộ dáng quyền rũ lão công Mộng Mộng X là Cẩn tâm XX, tình huống như thế, càng lộ rõ Mộng Mộng X đáng thương và yếu đuối cỡ nào, X hoa Tiểu bá vương ích kỷ xảo trá ra sao.

Tiểu Hoãn vỗ bàn, “Ba!”, tạp chí trên bàn bị chấn động rơi xuống đất.

Chưa từng thấy qua sự thật bị vặn vẹo đến như vậy, khi nào thì lời nói của cô phách lối, về phần quyền rũ thì càng không thể nào! Cái tên Cẩn tâm XX gì gì đó, ngay cả một đầu ngón tay cũng không bằng người đàn ông nào đó của cô, cô có chết cũng không chuyển “tình cảm” sang bên hắn!

Tiêu Bạch liên tục tư tán gẫu cho cô: “Tiểu Hoãn Tiểu Hoãn.”

“Tớ ở đây.” Cô hít sâu bình tĩnh trả lời, “Sao vậy?”

Tiêu Bạch gửi tới vài gương mặt tươi cười: “Hôm nay là thứ bảy, đi ra ngoài dạo phố với anh em không? Bây giờ anh em thật muốn đi dạo phố, cậu nhanh xuống tuyến đi, tớ chạy đến đón cậu!”

Nếu như cô nhớ không lầm, lần trước khi bài viết được đăng lên diễn đàn, cậu ta cũng đột nhiên động kinh lên kêu cô đăng xuất đi hát K.

Bất thành linh trong lòng cô xuất hiện cảm giác dễ chịu, coi như là bị người ta nói xấu, cô còn có cái người heo Tiểu Bạch ngu ngốc này ở bên cạnh mình.

“Heo Tiểu Bạch, tớ đã xem bài viết.”

A?! Tiêu Bạch thầm kêu không ổn, nhưng vẫn làm bộ không biết rõ tình hình hỏi cô: “Gì gì? Tiểu Hoãn cậu nói gì vậy?”

“Tớ nói, tớ đã nhìn thấy bài viết nói tớ ích kỷ gian xảo cướp boss của người khác.”

“” Lúc này, heo Tiểu Bạch không có biện pháp làm bộ nữa, vẻ mặt cậu như đưa đám, “A a, cậu thấy rồi sao, Tiểu Hoãn à, đừng đau lòng, có ca ca ôm cậu vào trong lòng ngực ấm áp của mình, tớ sẽ bảo vệ thân thể nhỏ bé của cậu!!”

=||| ba vạch đen nhanh chóng chạy xuống cái trán nhỏ nhắn của cô, rốt cuộc là heo Tiểu Bạch tới an ủi cô hay là tới diễn kịch.

“Ai, Tiểu Hoãn à, rốt cuộc tại sao những người đó lại nói cậu giành boss?”

Tiểu Hoãn im lặng liếc mắt, còn không phải vì cậu nói sai sao, làm cho người ta hiểu lầm. Nhưng mà cô cũng nghĩ đến một chuyện, nếu như heo Tiểu Bạch không nói, sau này người chơi Mộng Mộng Tuyết cũng

sẽ tìm cơ hội đến điều tra cô. Nhưng nếu như cậu ta không nói, có lẽ chuyện sẽ không nghiêm trọng như thế này. Nhưng mà nếu như chuyện đã biến thành như thế này, đổ tất cả lỗi lầm cho heo Tiểu Bạch cũng không đúng.

Tiêu Bạch vẫn còn đang cố gắng gỡ rối Tiểu Hoãn, Tiểu Hoãn không thể làm gì khác hơn là hờ hợt nói đây chỉ là hiểu lầm, nhưng đối phương không nghe cô giải thích.

Một lát sau, Tiêu Bạch mới yếu ớt gửi tới một câu: “Tớ thật sự xin lỗi thành thành.”

Cô chớp chớp mắt, tại sao lại xuất hiện người đàn ông nào đó ở đây?

“Trước khi thành thành đi công tác đã nhắn lại với tớ.”

Hả? Người đàn ông nào đó nhắn lại cho Tiêu Bạch sao? Nhắn lại cái gì?

Tiêu Bạch vô cùng thâm tình chậm rãi đánh ra: “Thành thành nói: Ta đi công tác một thời gian, người nhớ chăm sóc Nho nhỏ nhiều một chút.”

Trái tim Tiểu Hoãn nhảy lên, chỉ thấy đột nhiên Tiêu Bạch đánh một đống 55555, buồn bã nói: “Tiểu Hoãn à, là lỗi của tớ, tớ đã đồng ý với thành thành, lại không chăm sóc cho cậu thật tốt.”

Đột nhiên mười đầu ngón tay nhỏ nhắn đang đặt trên bàn phím dừng lại, anh, nói những lời này với heo Tiểu Bạch sao?

Nhớ tới hoàn cảnh người đàn ông nào đó dẫn cô đến thành Hoa Vân tản bộ, anh đã nói: “Anh không biết phải chăm sóc người khác như thế nào, sau này nếu em có ý kiến gì, nói thẳng ra là được.”

Khi đó cô đang đắm chìm trong sự khiếp sợ về đám cưới nhanh chóng của mình, cũng không cảm thấy những lời này làm người ta cảm động như thế nào, chỉ nghĩ đây là lời nói khách sáo của anh. Nhưng mà vào giờ phút này, lòng của cô không nhịn được trở nên mềm mại. Cảm giác này không có khi anh bất thần thú nhận tình yêu vì cô, không có khi anh gọi cho trung tâm chăm sóc khách hàng xóa bài viết trên diễn đàn, cũng không có trong lần đầu tiên giao hẹn của bọn họ; vào giờ phút này, cô bị anh làm cho cảm động. Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy cảm giác không nói nên lời, ngày càng lớn lên đè nặng trong lòng cô, thậm chí tiếng tim đập cũng thật sinh động mạnh mẽ.

“Anh ấy. . . . nói như vậy sao?” Tiểu Hoãn gần như là run run đánh ra những lời này, thấp thỏm bất an gửi đi.

Không biết tại sao, bây giờ cô thật khẩn trương, thậm chí còn khẩn trương hơn khi đối mặt với người đàn ông nào đó.

Tiêu Bạch cười ha ha trả lời: “Đúng vậy, đó là nguyên văn anh ấy nói, tớ không đổi một chữ nào hết!” Lúc ấy anh ấy thật sự nhắn lại như vậy, cậu cũng không thể tin được, nhưng trong nháy mắt liền rơi nước mắt đầy mặt, hoàn toàn quỵ gối trước ống quần của thành thành. Bởi vì cậu chơi trò chơi nhiều năm, đương nhiên biết nhắn lại như vậy sau khi đăng xuất có ý nghĩ như thế nào, chăm sóc lão bà mình trong trò chơi là tốt rồi, mình không có ở trên tuyến còn chuẩn bị như vậy, chỉ có thể chứng minh anh có tình ý với Tiểu Hoãn. Nếu nói cô nam quả nữ ở chung một chỗ, xứng thành đôi, cũng không phải không có khả năng chơi đùa trong trò chơi mà biến thành sự thật! Vừa nghĩ tới đại thần thật sự hứng thú với Tiểu Hoãn, cậu liền nhịn không được kích động đẩy mình!!

Nghe Tiêu Bạch nói như vậy, Tiểu Hoãn cảm thấy lòng mình thở phào nhẹ nhõm, khoé miệng mỉm cười cũng không tự chủ được nâng lên.

Đột nhiên nhìn thấy hệ thống thông báo Hứa Tiên login, ngay sau đó liền nhận được tin nhắn của cậu ta.

Hứa Tiên: “Tiểu Hoa cô nương, có ở đây không? Mới vừa rồi tiểu sinh đi hái thuốc, cứu giá chậm trễ! Ta lập tức gọi cho trung tâm chăm sóc khách hàng kêu bọn họ xóa bài viết!”

Ngay cả Hứa Tiên cũng nhìn thấy bài viết.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “>0<>

Hứa Tiên lại lầm tưởng là Tiểu Hoãn bị đả kích quá nặng, bèn an ủi thêm mấy câu: “Yên tâm yên tâm, tiểu sinh sẽ giải quyết thích đáng, chuyện của chị dâu chính là chuyện của ta.”

Ách. Hứa Tiên thật là nhiệt tình, ngược lại cô lại cảm thấy hơi ngượng ngùng, dù sao đối tượng người ta muốn công kích là cô, cậu ta hoàn toàn không cần thiết tham gia vào trong chuyện này.

Vì vậy cô xin lỗi nói: “Cám ơn Hứa công tử, nhưng mà ta tự mình giải quyết là được rồi.”

“Tự mình giải quyết?” Hứa Tiên gửi tới vẻ mặt lắc đầu, “Không được, giang hồ hiểm ác, sao ta có thể để cho chị dâu một mình mạo hiểm! Huống chi ta đã đáp ứng trước mặt người khác.”

Hả? Tiểu Hoãn vô ý thức kẻ sát vào màn ảnh, chẳng lẽ người đàn ông nào đó nào đó cũng nhún nhường lại cho Hứa Tiên?

Quả nhiên, Hứa Tiên yên lặng một lát, rốt cuộc nói: “Trường tẩu là mẹ.”

Khoé mắt Tiểu Hoãn hung hăng co giật, hít sâu rồi mới cẩn thận hỏi: “Người nói ai là mẹ?”

“Chị dâu, dĩ nhiên người là mẹ, chẳng lẽ ta là mẹ sao?” Hứa Tiên có lòng nhắc nhở cô.

. này này, người đàn ông nào đó nói cái này với cậu ta sao? Sao không giống những lời mà anh nói với heo Tiểu Bạch.

“Đây là anh ấy nói sao?”

“Không phải! Là ta nói!”

Đúng vậy, mặc kệ nhìn như thế nào, cũng không giống với phong cách nói chuyện của người đàn ông nào đó.

“Vậy mới vừa rồi người nói đáp ứng anh ấy = =”

Lúc này Hứa Tiên mới chợt hiểu ra, thì ra Tiểu Hoa tẩu tử muốn biết thành thành đã nói cái gì với hắn.

“Anh ấy nói, sau này chỉ cần anh không có ở đây, ta sẽ gánh vác trách nhiệm im lặng bảo vệ người, yên lặng làm trách nhiệm của người hầu.” Về phần tại sao muốn cậu yên lặng, Hứa Tiên nghĩ tới, có lẽ làm như vậy mới thoả mãn tình cảm ám áp của anh, giống như Như Lai Phật Tổ nắm sự sống của Tề Thiên Đại Thánh trong lòng bàn tay vậy, cậu thật sự muốn khóc ~.

Đầu tiên là ngẩn ra, nhưng một lát sau, Tiểu Hoãn nhìn màn hình cười khúc khích.

Bao nhiêu lâu rồi, cô chưa từng cười như vậy khi được người khác quan tâm?

Ở trong thành thị coi trọng vật chất này, cô luôn cố gắng để bản thân mình trở thành một người đơn giản, không đem cuộc sống làm thành phức tạp, sống những ngày an nhàn trong tạp chí xã. Mặc dù tuổi của cô càng lúc càng lớn, bên người vẫn không có bờ vai có thể dựa vào, cũng không có ai vì cô phủ thêm áo khoác khi mùa đông rét lạnh, nhưng cô vẫn vui vẻ với vẻ ngoài ngu ngốc. Không phải là cô chưa từng gấp gáp, hơn nữa trải qua những ngày dành cho các đôi tình nhân, cô thà bản thân mình nhỏ tuổi hơn một chút hay là già đi một chút, cũng không cần người bên cạnh nhìn chăm chú vào mình bằng ánh mắt quan tâm. Trong lòng cô không thích đi xem mắt, nhưng không có cách nào không vâng lời mẹ đi gặp mặt một vài người đàn ông xa lạ, cô đã lấy biểu tình ứng phó đi gặp rất nhiều người.

Thật ra, cô cũng không muốn trong lúc hẹn hò gặp được người đàn ông đẹp trai nào đó, sau đó lấy tốc độ sấm đánh tiến hành hôn nhân.

Cô chỉ hi vọng một ngày nào đó mình đột nhiên gặp được một người đàn ông, quen biết với anh, hiểu nhau, trải qua những ngày bình yên trong cuộc sống, sau đó mới phát hiện thì ra mình đã yêu đối phương, sau đó nắm tay đi bên nhau suốt cả cuộc đời.

Là tình cờ, đi tới trong trò chơi, đột nhiên, người đàn ông nào đó lấy tư thế khác người xuất hiện trong “cuộc sống” của cô, mặc dù chỉ chiếm một phần vô cùng nhỏ bé, nhưng lại thường xuyên ở thời điểm cô nhàm chán, cho cô một loại ảo giác: thì ra là, cô cũng được bảo vệ. Thì ra là, cô cũng được quan tâm.

Anh nói với bọn họ, những lời nói đó không thể nói là quan tâm, nhưng lại làm cho cô cảm động.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng nghĩ qua, mình sẽ bị một người làm cho cảm động, loại cảm giác đó rất kỳ diệu, chính là đột nhiên trong nháy mắt, bởi vì câu nói này của anh, đột nhiên cánh cửa nội tâm luôn khoá chặt, từ từ mở ra một đường thẳng.

Nhưng mà người đàn ông nào đó, ở trong lòng anh, em yếu đuối như vậy sao? Mặc dù anh muốn bạn tốt của anh vì cô ra mặt, làm tâm tư ái mộ hư vinh của phái nữ như cô hoàn toàn thoả mãn, nhưng mà lần này cô nên biểu hiện cho anh nhìn một chút.

Không phải chỉ có đàn ông mới có thể bảo vệ phụ nữ, có nhiều lúc, phụ nữ cũng nên học cách bảo vệ mình, mới có thể làm cho đàn ông càng yêu mình hơn.

Trong trò chơi cũng giống như vậy, trong thế giới hư ảo này, vẫn khúc xạ ra muôn màu muôn vẻ dạng người.

Ở trong đám người này, gặp được một người chăm sóc mình, bảo vệ mình, thì đó chính là sự may mắn của cô, nhưng cô lại muốn học cách tự mình đứng lên, lấy kiếm chém cây; hay có thể nói là rèn luyện để mình không còn yếu đuối.

“Hứa công tử, người không cần gọi cho trung tâm chăm sóc khách hàng.”

Hứa Tiên không hiểu: “Vì sao?”

Bởi vì. . . . bởi vì đây là chiến trường của cô, cô đương nhiên muốn tự mình giải quyết.

“Muốn cởi chuồng cần tìm người buộc chuồng, ta muốn tự mình giải quyết chuyện này.”

Hứa Tiên nghe xong, chần chờ một lát: “Không ổn đâu, người là cô nương yếu đuối, làm sao đối kháng được những người thô tục trên giang hồ? Người không sợ người khác khi dễ người sao?”

“Không sợ.” Bởi vì cô có người đàn ông nào đó và bọn họ làm hậu thuẫn ình, bây giờ, cô cảm thấy cả người mình tràn đầy năng lượng.

Hứa Tiên nhức đầu: “Ai, chị dâu làm như vậy, chẳng phải là làm khó tiểu sinh sao, tiểu sinh đã đáp ứng giao phó của anh ấy, sao giờ?”

Tô Thành bay trên mặt nước, nhìn như tùy ý cũng không cho phép phản bác, nhàn nhạt nói câu: “Chiếu cố nàng thật tốt.” Ngay lập tức, mặt mày cậu phần khởi nói: “Yên tâm, ta nhất định ngày ngày login chăm sóc Tiểu Hoa cô nương!” Kết quả, không nghĩ tới người đàn ông nào đó lại bổ sung thêm một câu: “Không cần, lúc cô ấy cần thì xuất hiện là được.” Chèn ép, rõ ràng là chèn ép. Cậu thật đau lòng, gió bắc thổi qua, bông tuyết bay bay trong gió.

Tiểu Hoãn cười cười: “Yên tâm đi, đây là quyết định của ta, anh ấy sẽ không trách người.”

“Nhưng mà, người tính giải quyết như thế nào?”

Tiểu Hoãn gửi tới gương mặt tươi cười: “Sơn nhân tự có diệu kế.”

29. Chương 28

Chương 28 — Diệu kế trong thành Hoa Vân

Diệu kế?

Lòng tốt của Hứa Tiên hoàn toàn bị Tiểu Hoãn gạch bỏ: “Diệu kế gì? Cầu xin chị dâu chia sẻ!”

. Tiểu Hoãn đang muốn đem diệu kế của mình nói cho Hứa Tiên biết, đột nhiên cô không biết nên nói từ chỗ nào. Chủ yếu là bởi vì, diệu kế của cô.

Vì vậy cô ho khan một cái, cố làm ra vẻ thần bí nói: “Bí mật.”

Hứa Tiên run rẩy hồi lâu mới gửi tới một câu: “Chị dâu quả thật là nữ trung hào kiệt, mới vừa rồi tiểu sinh hoàn toàn bị khí thể lưu danh thiên cổ của người trấn áp, trong lúc nhất thời, cảm xúc cuộn cuộn.”

, đâu có thể sử dụng từ lưu danh thiên cổ bừa bãi như vậy.

“Như vậy, diệu kế mà chị dâu nói là?”

Thật ra thì cũng không phải là diệu kế gì, cô chỉ muốn tự mình giải quyết vấn đề, trước khi người đàn ông nào đó trở lại.

“Đến lúc đó người sẽ biết.”

Hứa Tiên nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra diệu kế của cô, nghĩ thầm, chị dâu thật là thần bí, cậu có nên gửi tin nhắn báo cáo tình hình cho thành thành biết hay không đây?

Thật ra thì trong lòng cô đã tính toán cách làm thật tốt, giành boss, bài viết diễn đàn, những thứ này cũng không đáng là gì. Nhưng mà, bọn họ lại cố ý bôi xấu hình tượng của cô, hơn nữa điểm mấu chốt chính là, đem tình huống trùng hợp miêu tả thành cô có dụng ý khác. Nếu đổi thành người chơi khác, chắc sẽ không có nhiều người chú ý như vậy, nhưng cô không phải người chơi khác, cô là lão bà Phi Thành Vật Nhiều. Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, chẳng lẽ cô không hiểu đạo lý này hay sao.

Có lời kịch kinh điển như thế này, ta đại biểu cho trắng sáng trừng phạt người! Vậy hôm nay, hãy để cô đại biểu cho người đàn ông nào đó tới dạy dỗ những tên tiểu nhân nói nhiều nhảm chán này!

“Heo Tiểu Bạch, tới thành Hoa Vân!”

Tiểu Bạch đang nằm vùng trên diễn đàn theo dõi tiến độ bài viết, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Hoãn gọi cậu, trong lòng nhảy lên một cái.

“Tiểu Hoãn à, đánh quái sao???”

“Năm chắc thời gian, mau tới đây!”

Tiểu Hoãn thúc giục gấp gáp như vậy, cậu cũng không dám suy nghĩ nhiều, vội vàng sử dụng quyền trực trở lại điểm truyền tống, truyền tống đến thành Hoa Vân.

Khi truyền tống đến thành Hoa Vân, Tiểu Bạch kinh ngạc khi phát hiện Hứa Tiên cũng ở đó.

Đồng thời, Hứa Tiên cũng nhìn thấy Tiểu bá vương anh tuấn, vội vàng chạy tới chào hỏi: “Đại cử tử(anh vợ)! Đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Tiểu bá vương anh tuấn tùy tiện trả lời: “Khỏe hay không khỏe cũng không quan trọng! Ta không có thời gian, đi trước à.”

Bởi vì quá sốt ruột, trong lòng cậu lo lắng không yên sợ Tiểu Hoãn xảy ra chuyện gì, Tiểu bá vương anh tuấn nhanh chân chạy đi, không có phát hiện Hứa Tiên cũng theo sát bên cạnh. Đến khi cậu chạy đến sân lớn thành Hoa Vân, tìm được Tiểu Hoa Tiểu bá vương đang nhàn nhã đứng ở đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hô, còn tưởng Tiểu Hoãn bị người ta bao vây tấn công, cũng may là không có chuyện gì.

Tiểu Bạch liếc mắt, rốt cuộc cũng nhìn thấy thầy thuốc mặc áo xanh đuổi theo từ phía sau, Hứa Tiên dừng bên cạnh cậu và Tiểu Hoa, thở hổn hển nói: “Đại cử tử, trên chân anh có trang bị Phong Hỏa Luân sao, chạy trốn thật là nhanh.”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Ta đã nói khỏe hay không khỏe không quan trọng, ai kêu thân gia nhiệt tình như vậy, còn chạy như điên theo ta.” Võ đui, bưng tỉnh đại ngộ, “Ta biết rồi, ba ngày không có thấy mặt, người nhớ ta sao?”

“Đại cử tử, không nghĩ tới ở dưới trời đất lửa khói dồi dào như thế này, chúng ta lại có thể gặp nhau. Thật đúng là trời ban duyên phận!”

“Đúng vậy đúng vậy, thật là quá con mẹ nó có duyên! Tiểu Hoãn à, cậu xem tổ với thân gia thật đúng là có duyên mà!”

Tiểu Hoãn lấy trang bị mà người đàn ông nào đó đưa cho cô ra bên ngoài, mới vừa kiểm tra xong, liền nhìn thấy hai người đàn ông đứng ở chỗ này thảo luận chuyện duyên phận. Thì ra, mặc kệ là nam hay nữ thì Hứa công tử cũng nói những lời này. . . . cô im lặng xoa trán, quyết định ngăn bọn họ lại.

“Stop, đừng tám chuyện, gọi các người tới đây là có chính sự nhờ các người giúp một tay.”

Không phải là cô không muốn bọn họ có không gian tìm hiểu lẫn nhau, mà là có chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết.

Hai người đàn ông ngăn người, thì ra là đồng thời gọi bọn họ tới đây, chẳng lẽ nói. . . . rất cuộc cô cũng muốn xung đột vũ trang hay sao?

“Muốn chúng ta làm cái gì?” Lần này, hai người đàn ông nhất trí trả lời, làm cho Tiểu Hoãn rất hài lòng.

Cô gửi cho hai người đàn ông lời mời hợp thành đội ngũ, sau đó nâng khoe miệng cười cười: “Đừng có gấp, hãy nghe ta nói.”

“Có gì khó khăn cứ nói thẳng với anh em! Người ta đã chuẩn bị thật tốt, chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, toàn bộ người trong Tiểu bá vương sẽ đứng ra bảo vệ cậu!”

Hứa Tiên nghe Tiểu bá vương anh tuấn nói như vậy, cũng gật đầu liên tục: “Chị dâu, nếu có khó khăn, cứ nói ra.”

Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút, cười cười: “Đầu tiên, các người tìm mấy người tới đây dùng ta, nhưng mà phải tìm người có trang bị tốt một chút, cấp bậc cao.”

Vậy thì đơn giản rồi, tất cả người mà Tiêu Bạch quen biết đều là người chơi RMB, không chỉ có trang bị tốt như Tiểu Hoãn nói, toàn bộ trang bị từ trên xuống dưới đều dùng tiền mà có được, đập tiền mua trang bị, nhưng mà. . . . trang bị tốt cũng chưa đủ đúng không? Đánh nhau cần phải có thao tác, kỹ thuật, nếu đến lúc đó tìm một đồng gối thêu hoa(chỉ những người chỉ có vẻ bề ngoài) tới, không có một chút nào dùng được. Không biết rất cuộc đối phương có bao nhiêu người?

“Vậy, đối phương có bao nhiêu người? Nếu không tớ tìm một vài anh em có thao tác tốt một chút được không?”

Thao tác tốt, có cần thiết sao? Tiểu Hoãn sờ sờ lỗ mũi, chắc là có chút tác dụng.

Cô cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới nói: “Được, cậu tìm thêm mấy người đi, là ai vậy, tớ biết không?”

“Tốt lắm, cậu liên lạc với bọn họ đi, sau khi xong chuyện sẽ cho bọn họ kim bảo.” Tiêu Bạch gật đầu, cậu đã nghĩ tới chuyện này, cùng lắm thì ổi người hai trăm kim bảo.

Hứa Tiên tiến lên từng bước: “Chị dâu, vậy tại hạ làm gì?”

“Người sao, người có phải điều chế được hoàn hay không?”

Đó là đương nhiên, cậu là thầy thuốc, kỹ năng của thầy thuốc chính là chế tạo được hoàn, nghiên cứu được hoàn, sau đó sẽ nghiên cứu được hoàn, rồi lại chế tạo được hoàn.

“Ta cần được hoàn, hơn nữa phải là loại đặc biệt hiệu quả, nghề nghiệp của chúng ta rất khó mua được được hoàn. Người có hay không?”

“Có, chẳng qua là chị dâu cần nhiều hay ít?”

“Người có thể lấy ra bao nhiêu?”

Hứa Tiên suy nghĩ, nghe giọng điệu này chắc là ác chiến đây!

Cậu cẩn thận tính toán một chút, đặt ở trong kho hàng, còn có tích trữ một ít trong tủ đồ, đại khái có thể có hơn năm trăm viên.

“Chị dâu, hơn năm trăm viên đủ dùng hay không?”

Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút, hơn năm trăm viên không tính là ít, nhưng chỉ sợ là đến lúc đó lại không đủ dùng, vì vậy cô nói: “Người có còn tài liệu hay không? Có thể làm thêm một ít không?”

Hứa Tiên gật đầu: “Có thể, tài liệu của ta đang có còn có thể làm được hơn ba trăm viên.”

Tám trăm viên? Ánh mắt Tiểu Hoãn sáng lên, vậy chắc là đủ rồi.

“Đại tỷ, đại tỷ, thỉnh thoảng tới rồi!~”

Ba người quay đầu nhìn lại, Phi Thành Thông Nhiễm đang vui vẻ chạy tới bên này, phía sau còn có bốn năm nhà chơi trên đầu xuất hiện bang phái Hoa Lệ sùng bái, hơn nữa đều là hồng y nữ hiệp sĩ. Các cô vừa nhìn thấy Tiểu Hoa, đều học theo Tiểu Thông Thông kêu một tiếng: “Chào đại tỷ!!”

“Ngoan ngoan.” Tiểu Hoãn đi vòng quanh các cô, xoay người hỏi Tiểu Thông Thông, “Tìm được người chưa?”

“Tìm được rồi, đại tỷ, chuyện giao vào tay thỉnh thoảng thì cô cứ yên tâm! ()”

“Rất tốt, rất tốt, một lát nhớ biểu hiện tốt là được, sau này sẽ cho phép người đàn ông nào đó mà mấy đứa thích nhất dẫn mấy đứa hợp thành tổ đội xoát quái.” Tiểu Hoãn lấy người đàn ông mà bọn nhỏ sùng bái làm mẫu dụ.

Bọn nhỏ vừa nghe, lập tức sáng mắt lên: “Vì đại thần! Bang phái thỉnh thoảng nhất định cố gắng thật tốt!!!” Ủ. . . . nuôi thông ngàn ngày, dụng nhất thời!

Câu khẩu hiệu này của bọn họ thật là ngăn nắp, mới vừa rồi đã làm cho người khác chú ý, lúc này càng có không ít người chơi từ từ đến gần.

Tiểu bá vương anh tuấn và Hứa Tiên liếc mắt nhìn nhau, mờ mịt như cũ, tại sao muốn chiến đấu mà còn gọi một đám tiểu quỷ đến đây, vạn nhất bị thương thì sao.

Đột nhiên Tiểu Hoãn quét mắt nhìn hai người bọn họ: “Các người nên đi chuẩn bị.”

Lúc này, hai người đàn ông mới nhớ trên vai mình còn mang “trách nhiệm nặng nề”, vội vàng đi gọi người đi gọi người, đi lấy được hoàn đi lấy được hoàn.

Khoảng năm phút sau, Tiểu bá vương anh tuấn dẫn sáu người đến, trong đó có hai người Tiểu Hoãn đã gặp mặt, Giang hồ đại đao và Giang hồ đoản kiếm, khách hàng cũ của cô. Cô bận rộn chào hỏi, hai người cũng rất nể tình nói mấy câu linh tinh là có cần giúp một tay thì cứ nói. Bốn người khác cô không biết, nhưng mà vừa nhìn trang bị là đã thấy tốt rồi, Tiểu Bạch lặng lẽ tư tán gẫu nói cho cô biết, trong bốn người này thì có ba người là cao thủ trên bảng xếp hạng, hơn nữa còn ở vị trí giữa, thao tác cũng không tệ lắm, kêu cô yên tâm.

Qua hai phút nữa, Hứa Tiên cũng kéo đến một người chơi tên là Ấm sắc thuốc, nói là tài khoản phụ của mình, kho dự trữ thuốc đặc biệt.

Cô lại cẩn thận kiểm tra vật phẩm trong tủ đồ, sau khi xác nhận đã đầy đủ mọi thứ, lúc này mới hài lòng nhìn màn ảnh gật đầu.

Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.

Nhóm người chậm rãi đứng giữa sân lớn thành Hoa Vân, trong đó còn có mấy người chơi là cao thủ trên bảng xếp hạng, không tránh khỏi làm cho người ta suy nghĩ lung tung.

Một người chơi nói: “Oa, thật là nhiều người nổi tiếng, có phải sắp có thiên thạch rơi xuống hay không?” Không thấy diễn đàn giới thiệu.

Còn có người chơi nói: “Không phải đâu, ta nhìn thấy giống như là đánh nhau, người không nhìn thấy người đó là người nào sao, hình như là cao thủ đứng thứ tư bảng xếp hạng, chẳng phải người ta thường nói hấn chỉ xoát quái chứ chưa từng xuất hiện ở địa phương không có quái hay sao?”

Có người đã xem qua bài viết diễn đàn, đột nhiên khẽ gọi: “Ai nha, không tốt, lão bài đại thần ở bên trong, còn có nhiều nhân vật lớn như vậy, đợt lát nữa nhất định có đánh nhau.”

Những người bên cạnh gật đầu: “Ta phi, không phải đâu, lão tử vừa mới bày quán, còn chưa bán được thứ gì nữa!”

Đám người tụ tập càng ngày càng nhiều, gần như là đứng xa xa vây quanh đoàn người bọn họ, chỉ sợ đột nhiên có người xông vào giết loạn, đám người vây xem bọn họ trở thành người vô tội gặp nạn.

“Tiểu Hoãn à.” Tiêu Bạch lặng lẽ tư tán gẫu M cho cô: “Mọi người đã đến đông đủ, lúc nào thì người của bọn họ mới tới?”

“Người? Đã sớm tới.”

A? Những lời này của Tiểu Hoãn làm Tiêu Bạch giật mình, đối phương đã sớm tới rồi sao? Nói như vậy là bọn họ núp trong quần chúng, chuẩn bị tìm cơ hội tùy thời tập kích? Bọn họ ở ngoài sáng địch ở trong tối, thật con mẹ nó âm hiểm!

Lúc này, Tiểu Thông Thông gửi cho cô vẻ mặt OK: “Đại tỷ, chuẩn bị xong rồi!”

Ngay lập tức, Tiểu Hoãn phát hiệu lệnh cho Tiêu Bạch và Hứa Tiên: “Hai vị, chuẩn bị xong chưa? Lập tức bắt đầu kịch hay.”

Bọn họ lập tức lên dây cót mười hai vạn tinh thần, rốt cuộc đã tới rồi sao, đây là thời khắc đánh một trận quyết thắng.

“Tới, chúng ta xếp thành một hàng, để cho cao thủ đứng ở hai bên, các người đứng ở giữa.”

. Xếp thành một hàng?

“Đây là đội hình kỳ quái gì vậy, vậy nè, thầy thuốc đứng phía sau đi, hiệp sĩ đứng trước mặt, thần tiên đứng chính giữa. Đây mới là vị trí chiến thuật tốt nhất!”

Tiểu Hoãn nghiêng đầu nhìn hai người bọn họ: “Ai nói chúng ta muốn chiến đấu?”

A??? Không chiến đấu, không chiến đấu sao tới đây, còn kêu cậu kéo cao thủ, Hứa Tiên đi lấy được hoàn.

Một nữ người chơi chậm rãi mở miệng: “Hôm nay chúng ta không chiến đấu, chúng ta muốn. bán này nọ!”

Bán. này. nọ??

Không phải đâu, Tiêu Bạch nhìn chằm chằm màn ảnh, cảm của cậu thiếu chút nữa là rớt xuống. Cậu còn tưởng là muốn chiến đấu ác liệt, còn chuẩn bị trước đi thăm dò một chút tình hình đối phương, sau đó lại trở về bang phái Tiểu bá vương tìm viện binh.

“Tiểu. à, cậu đừng sợ, có anh em ở đây, chúng ta có cao thủ, còn có người trong bang phái, trực tiếp chiến đấu cũng không sợ!!”

Thiếu chút nữa là Tiêu Bạch gọi tên thật của Tiểu Hoãn trong đội ngũ, cậu chỉ sợ Tiểu Hoãn có gì cần mà không dám nói, mới vừa rồi Tiểu Hoãn nói sẽ chào hỏi với mấy người chơi có cấp bậc cao, cậu liền đoán được chút ít, nhất định là muốn đánh nhau, bây giờ đột nhiên lại nói bán này nọ, thật là làm cho đầu óc của cậu không tiếp thu kịp.

Hứa Tiên đang kiểm tra số lượng được hoàn cho nên không có té ghế, cực khổ đưa đến một đồng người, chỉ muốn bán này nọ thôi sao?

Cần gì phải lấy việc buôn bán để che dấu nội tâm khổ sở của mình? Cùng lắm thì noi theo cách làm của thành thành lần trước, trực tiếp gọi cho trung tâm chăm sóc khách hàng yêu cầu họ xóa bài viết.

Tiểu Hoãn lắc đầu, lúc nào heo Tiêu Bạch cũng xúc động như vậy, xúc động có lợi ích gì, lại không giải quyết được vấn đề.

“Hai người các người, nghe lời ta là được.”

Nói xong câu đó, Tiểu Hoa Tiểu bá vương đi về phía trước mấy bước, gửi đến người chơi đang vây quanh vẻ mặt chào hỏi, sau đó nói: “Chào các vị, hôm nay, chúng ta mở quầy hàng ở chỗ này. Cũng không phải vật phẩm đặc biệt gì, chỉ là một chút trang bị vị nhà ta lấy được trước kia.”

Mọi người vừa nghe đến từ trang bị, ánh mắt tất cả đều mở lớn.

Trong lòng Tiểu Hoãn âm thầm đắc ý, xem ra bước đầu kế hoạch đã thành công.

“Đương nhiên, còn có trang sức dành cho thần tiên, gia tăng đòn pháp thuật công kích!~” Một vị thần tiên không rõ ràng đi lên phía trước mấy bước.

Có mấy người chơi trong khu vực không kiềm chế được, lớn tiếng hỏi: “Còn có cái đồ tốt gì không??? Đắt hay không???”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương cười cười: “Còn có được hoàn do thầy thuốc cao cấp chế tạo, có hiệu quả đặc biệt, vật phẩm chuẩn bị đánh boss, toàn bộ trang phục chúng ta đều có bán!”

Oa! Lần này người chơi vây xem cũng chạy lại gần, ngay cả những người đang bán đồ cũng đẹp quán tới đây, muốn xem một chút xem có thể mua được vật phẩm gì tốt mà giá cả tiện nghi hay không.

“Đại gia ngồi xuống, bắt đầu bày quán!”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương ra lệnh, toàn bộ đoàn người ngồi trên sân lớn, duy nhất chỉ có mấy người hồng y nữ hiệp là không có ngồi, đi tới trước mặt, khởi động hình thức khiêu vũ của hệ thống, bắt đầu khiêu vũ.

Vừa nhìn thấy như vậy, cũng nhìn ra chân tướng cách thức kinh doanh trên thương trường, vừa có cô nương xinh đẹp khiêu vũ, lại có vật phẩm mê người.

Lấy ra loa lớn, chỉ thấy trên màn ảnh một mảnh đỏ thẫm, tên của Tiểu Hoa Tiểu bá vương nhảy lên màn ảnh:

[Loa lớn] Tiểu Hoa Tiểu bá vương: Trang bị hiệp sĩ Long Văn tăng đòn công kích, ngọc thạch thần tiên thêm thời gian phù phép, bán đại hạ giá được hoàn tuyệt phẩm đặc biệt do thầy thuốc chế tạo, bán xong liền kết thúc!!

Lần này thế giới trở nên náo nhiệt, rất nhiều người chơi cũng chui ra.

[Thế giới] Tiểu Trư DE đáng yêu: Long Văn. thật là muốn.

[Thế giới] Tiểu lang ZXCv: Người có tiền ~ hâm mộ.

[Thế giới] Ta là người mới: 0.0 người mà bài viết trên diễn đàn nói tới.

[Thế giới] 35897: A a a a a. Long Văn, Long Văn.

[Thế giới] Tháng sáu trăng mờ mịt: Ngọc thạch bán như thế nào? Ta vẫn muốn mua cái đó.

[Thế giới] Tiểu bá vương dịu dàng: ——# Hoa tử, tại sao lại nổi lên bán đồ.

Thế giới vang lên tiếng thảo luận ồn ào, dĩ nhiên cũng có người đem chuyện bài viết ra nói. Đáng tiếc âm thanh này quá yếu ớt, giá trị thương phẩm quá hấp dẫn, lực chú ý của đại gia đều bị vật phẩm mà Tiểu Hoa Tiểu bá vương muốn bán dời đi, một hai lời nói không tốt nhảy ra, trong nháy mắt đã bị đánh ép xuống.

[Thế giới] Gió thổi đơn độc một mình: Chẳng phải đây là người vừa cướp lão công còn cướp boss của người ta sao? Ta cao \$%. —*(bởi vì lời nói thô tục, hệ thống tự động che dấu)

[Thế giới] 5555555555: Người xấu cũng tới bán đồ nữa, nữ nhân xấu xa cũng tới bán đồ nữa.(bởi vì xoát bình luận, hệ thống cấm nói ba phút)

[Thế giới] DOKEHI2: Ta khinh, xoát bình luận, không phải là bán đồ sao. Không mua thì đi chết đi, xoát làm ta không thấy được cái gì hết!!!!

[Thế giới] Ta tên là Bạch Tiểu Bạch: Có được hoàn, thỉnh thoảng muốn mua, thỉnh thoảng muốn mua!

[Thế giới] Tháng tới trăng càng mờ mịt: Trên lầu đổ kị! Không mua đi qua một bên!

[Thế giới] Hoa đào già yêu nở nang: Xem ra ca ca tới kịp, lại có đồ tốt, mỹ nữ Tiểu bá vương, chờ cho khách quen một chút đồ tốt.

Trong nháy mắt, đã có mấy người chơi đi lên bắt đầu giao dịch, có một hai người đã mua được được hoàn của Hứa Tiên, cao hứng xoay vòng vòng: “Sống lại trong nháy mắt!!! Cực phẩm!!!”

Cái gì?? Sống lại trong nháy mắt!!! Thầy thuốc mẫn cấp mới luyện được loại dược hoàn này, hình như toàn bộ người chơi cũng không có một người thì phải?

Quần chúng sững sốt trong chốc lát, lập tức ủa lên, đem bọn người Tiểu Hoãn vây kín đến mức nước chảy không xuôi.

Cùng lúc đó, trên diễn đàn trò chơi lại xuất hiện thêm một bài viết với tiêu đề: “Lão bà đại thần đáp tạ quần chúng, giàu lòng nhân ái bán trang bị tuyệt phẩm.”

Số lần xem tăng cao, trong nháy mắt liền có tới mấy ngàn lượt xem. Có một vài đại gia đã mua được đồ tốt bắt đầu chia sẻ giá cả với mọi người, cũng khen không dứt miệng rằng Tiểu Hoa Tiểu bá vương bán trang bị với giá cả vừa phải. Có mấy người chơi sau khi thấy bài viết liền nhanh chóng chạy tới chen chúc vào thành Hoa Vân, hi vọng mình cũng có thể may mắn mua được đồ tốt. Còn có một vài người chơi, mặc dù không mua trang bị nhưng vẫn lên diễn đàn, gửi đến cảm xúc của mình như thế này.

“Đã gặp nhiều loại người có tiền, chưa từng thấy qua loại có tiền lại rộng rãi, không phải là hai vợ chồng Tiểu Hoa Tiểu bá vương và Phi Thành Vật Nhiều thì còn ai!”

Đương nhiên là lời này có chút khoa trương, nhưng mà thứ mà người ta thường tranh giành nhất trong trò chơi là gì, đơn giản chính là tên tuổi và trang bị.

Những bài viết bàn tán, lý lịch kia, dĩ nhiên không bằng bài viết oanh động này, bởi vì lấy giá cả vừa phải mua được trang bị tốt, đây mới là giàu lòng nhân ái nhất. Những thứ khác sao? Đều là mây trời!

Chỉ một lúc mà bài viết đã hút hết tầm nhìn diễn đàn, bài viết không đúng sự thật hãm hại người khác đã bị chìm xuống dưới đáy, bây giờ bài viết xếp hạng số một, rõ ràng là lần bán hàng tuyệt phẩm đặc biệt tại thành Hoa Vân!

Bưng lên ly nước, uống một hớp nước mật ong, cảm giác thật ngọt.

Đột nhiên có người kêu lên: “A! Mau nhìn kia!”

Tiểu Hoãn vội vàng để cái ly xuống, điều chỉnh góc độ con chuột, chỉ thấy người nọ tiêu sái trong gió, thân ảnh đi ra, bạch y trắng như tuyết, dịu dàng như ngọc, chậm rãi đến gần cô.

Gió nhẹ mang theo vạt áo, vẫn là tư thái tiêu sái tự nhiên, Tiểu Hoãn ngơ ngác nhìn màn ảnh, cho đến khi người nọ dừng trước mặt cô.

30. Chương 29

Chương 29 — Rốt cuộc người đàn ông nào đó cũng trở lại

“Anh đã về, nho nhỏ.”

Anh đã về? Sau khi thấy người đàn ông nào đó, ý niệm đầu tiên trong đầu Tiểu Hoãn chính là; không biết cô làm ra chuyện này, anh có hài lòng hay không? Bằng không, trước tiên đừng nói cho anh biết có được hay không?

Có lẽ là khẩn trương, có lẽ là cô chưa có sự chuẩn bị liền đột ngột nhìn thấy anh ở nơi này, cho nên Tiểu Hoãn im lặng không nói chuyện với anh. Ngược lại, những người chơi khác thì tích cực chào hỏi, ngay cả quần chúng vây xem cũng kích động chạy đến gần hơn, cẩn thận chiêm ngưỡng phong thái chỉ có ở thượng nhân đại thần.

[Khu vực] Giang hồ đoàn kiếm: Phi Thành đại thần!

[Khu vực] Phi Thành Thông Nhiều: Đại thần GG tới rồi! ()

[Khu vực] Hứa Tiên: Ô hô, không thể tượng tượng được lại gặp tại hạ.

[Khu vực] Tiểu bá vương anh tuấn: Tiểu thành thành thân ái của ta!!! Rốt cuộc ngươi cũng trở lại! Thật mẹ nó nhớ ngươi muốn chết!!

[Khu vực] Tiểu bá vương thẳng thẳng: —.— anh tuấn ca.

Trong tiếng hoang nghênh nhiệt liệt của quần chúng, người đàn ông nào đó vẫn bình tĩnh như cũ, gửi đến một câu trong khu vực: “Các vị, khổ cực các vị đã đi theo nương tử ta bán hàng.” Quần chúng nhiệt tình hơn, trăm miệng một lời nói: “Không khổ cực không khổ cực!” Ánh sáng của người đàn ông nào đó chói mắt như vậy, quần chúng chỉ kém không có nói một câu: Vì đại thần phục vụ!

Tiểu Hoãn than thở, kể từ khi anh đột nhiên xuất hiện trong đám người, đầu óc của cô liên tục ngừng chuyển động, lúc anh chậm rãi đi về phía cô, cô càng cảm thấy mình không thể hô hấp được, dường như trong sân lớn thành Hoa Vân chỉ còn dư lại hai người là anh và cô. Cô cũng muốn nói chuyện với anh, ví dụ như tùy ý hỏi một câu chẳng phải anh đi công tác hay sao, sao trở lại sớm vậy, nhưng lúc ấy ngay cả một câu cô cũng không đánh ra được. Cô cũng không biết đây là sao?

“Tiểu Hoãn à! Tiểu Hoãn??”

“Hả?”

Tiêu Bạch tư tán gẫu gọi cho cô nhiều lần, cô không có chú ý đến.

“Tiểu Hoãn à, trang bị cậu gửi cho tớ sắp bán xong, được hoàn của thân gia cũng chỉ còn dư lại một ít, còn tiếp tục bán nữa không?” Bây giờ cậu còn chưa có hiểu, tại sao Tiểu Hoãn lại muốn cậu lôi kéo cao thủ đến đây bán đồ, nhưng mà, chỉ cần Tiểu Hoãn cao hứng là được.

Tiểu Hoãn vừa nhìn thấy Tiêu Bạch nói được hoàn không còn nhiều, vội vàng thu hồi suy nghĩ đang bay tán loạn của mình, nói với Hứa Tiên trong đội ngũ: “Hứa công tử, được hoàn còn dư lại bao nhiêu?”

Hứa Tiên đếm: “Còn 68 viên.”

“Ok, cầm đi chia ấy người chơi tới giúp chúng ta một tay đi.”

Hứa Tiên gật đầu, chạy đi đếm số chia đồng đều cho cao thủ mà Tiểu bá vương anh tuấn kéo tới.

Mấy người cao thủ kia vừa nghe nói muốn giúp đỡ chiến đấu, tính toán tới hoạt động gân cốt một chút. Không nghĩ tới chánh chủ đột nhiên thay đổi chiến lược chuyển thành bày bán vỉa hè, mặc dù vô cùng nghi ngờ, nhưng cảm giác khi bán cái này cái nọ rất kỳ lạ, hơn nữa cảnh tượng quần chúng vây xem lại vô cùng long trọng; cho nên bọn họ không di chuyển, kiên nhẫn ngồi một hàng, theo như lời của Tiêu Bạch nói, bọn họ cứ chờ, nếu như có người đột nhiên xông lên, bọn họ sẽ xuất thủ.

Trên đời này, không ai ngại chuyện tốt quá nhiều, vừa có thể đánh bóng tên tuổi, lại còn được lão bà đại thần nợ một cái nhân tình, còn được tặng kèm được hoàn với thuộc tính tốt như vậy, cũng không cần nói chuyện, cứ để hai vợ chồng đại thần lo liệu là được rồi.

Tiểu Hoãn đang chuẩn bị lấy loa lớn nói cho người chơi biết là đã kết thúc đợt bán hàng, cảm ơn mọi người đã ghé thăm, đột nhiên, bạch y nam tử đi đến đứng bên cạnh cô.

Mặc dù anh chỉ đứng ở đó, nhưng cô lại có ảo giác, anh đang nhìn mình.

Ngay sau đó cô liền vỗ nhẹ gương mặt mình một chút, Lục Tiểu Hoãn, cô cảm tình sâu xa có phải hay không? Tĩnh táo một chút, còn chưa có làm xong chính sự.

Cần nhắc từng câu từng chữ, Tiểu Hoãn nhấp vào nút gửi, cái tên Tiểu Hoa Tiểu bá vương lại xuất hiện trên bảng tân thế giới.

[Loa lớn] Tiểu Hoa Tiểu bá vương: Cảm ơn chư vị người chơi đã nhiệt tình ủng hộ hoạt động buôn bán của chúng tôi lần này, hàng hoá đã được bán hết, cảm ơn các đại gia!!

Quần chúng lại ồn ào huyên náo, có người cảm thấy may mắn vì mình mua được đồ tốt, có người buồn bực vì vừa mới lên tuyến nên bỏ qua dịp may, nhưng chiếm đa số là lời nghị luận về lần “buôn bán đặc biệt” này có lời hay không. Dù sao, bọn họ chưa từng nhìn thấy tình huống bán hàng nào như vậy bao giờ, trước

không nói đến chuyện bán gì và bán như thế nào, đội ngũ bán hàng cũng đủ làm cho người ta muốn cười, trong lúc nhất thời, kênh thể giới lại vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Bạch và Hứa Tiên cũng cảm thấy không tệ, bởi vì họ không nghĩ tới quần chúng lại phản ứng nhiệt liệt như vậy, nhìn khung cảnh lúc này, bọn họ không giống như bán đồ, càng giống như là tổ chức buổi họp báo gì gì đó, trong lòng mỗi người tại hiện trường đều rất là cao hứng.

Đương nhiên Tiểu Hoãn là người cao hứng nhất, nhưng cô cao hứng không phải vì mình bán được vật phẩm, mà là bởi vì, mới vừa rồi, trong đám người kia, cô nhìn thấy mấy cái tên đến nay vẫn nhớ rất rõ ràng.

Mặc dù chỉ là chột loé, nhưng mà cô là người có thị lực tốt, mắt trái 5.3, mắt phải 5.2, Tiểu Hoãn tuyệt đối không nhìn lầm.

Có người, sẽ bị nhiệt tình nồng nhiệt của quần chúng làm cho kích thích đến tinh thần phân liệt đi?

Không nhận được sờ sờ cảm, cô làm như thế này cũng không quá mức đúng không? Hình như nội tâm của cô đang dần trở nên xấu xa.

Lúc này, người đàn ông nào đó gửi đến tin nhắn: “Chúng ta tìm một chỗ đi.”

0.0 Tiểu Hoãn trừng mắt, từ khi anh xuất hiện cho đến bây giờ, cô còn chưa chủ động nói chuyện với anh = =, anh lại chủ động nói chuyện với cô, cô có chút ngại ngùng.

Vội vàng gửi trả lời người đàn ông nào đó: Được.

Lui đội, đem hậu quả giao lại cho Tiêu Bạch và Hứa Tiên.

Oh oh, hai người muốn đi tìm không gian riêng ỉnh sao, Tiêu Bạch kích động, Tiểu bá vương anh tuần cũng sử dụng loa lớn.

[Loa lớn] Tiểu bá vương anh tuần: Thành thành à, yên tâm mang theo nho nhỏ nhà người đến địa phương không có người mà ngọt ngào đi!! Aha ha ha ha!

“Ngất.” Tiểu Hoãn vừa muốn dịch chuyển, lập tức đứng hình ngay tại chỗ. Đối với hành động bây giờ của heo Tiểu Bạch, cô không nói nên lời.

Càng im lặng hơn chính là, chữ đỏ chột loé, lại đổi thành một người khác.

[Loa lớn] Hứa Tiên: vợ chồng ân ái, thật là cảm động, chẳng lẽ là muốn tìm một nơi yên tĩnh biểu đạt tình yêu sao?

Lần này tất cả mọi người đều hưng phấn, nơi yên tĩnh biểu đạt tình yêu? Đại thần muốn tỏ tình sao?

.

Nếu như cô là cao thủ hacker, nhất định Hứa Tiên là người đầu tiên rơi tuyến!!

Trong lúc nhất thời, cũng có không ít người chơi sử dụng loa lớn, nhưng đơn giản đều là những lời chúc phúc cho vợ chồng bọn họ.

[Loa lớn] DK10L: Aii, quá buồn nôn, lão tử không thể không chúc các người hạnh phúc!

[Loa lớn] Tháng sáu trăng mờ mịt: Vợ chồng đại thần thật là ân ái, hi vọng các người tiếp tục ân ái, ngọt ngào ngọt ngào.

[Loa lớn] Miêu Nhĩ Đoá: Cái đó, thật hạnh phúc thật hạnh phúc!

Mặc dù Tiểu Hoãn ngưng ngưng, nhưng vẫn chạy đến nói lên kênh thể giới: “Cám ơn các đại gia.”

Nhưng nhân vật nữ chính vừa xuất hiện, chỉ làm cho quần chúng càng thêm không bị cản trở.

[Thể giới] Tiểu bá vương dụ dằng: Hoa tỷ, ta muốn nhìn thấy nụ hôn nóng bỏng!!

[Thể giới] Khôi Cơ Bị: Nụ hôn nóng bỏng? Ở đâu ở đâu, cùng nhìn cùng nhìn!

[Thể giới] Bảo Bảo đáng yêu: 0.0 đại thần và lão bà đại thần muốn biểu diễn hôn nhẹ sao? Vậy ta nên xuống tuyến trước.

[Thế giới] Lão tử muốn 419: A a a a, ta là mặt trời ta là mặt trời, ta cũng muốn hôn, tìm mỹ nữ hôn miệng với ta tìm mỹ nữ hôn miệng với ta. (bởi vì xoát bài, hệ thống cấm nói ba phút)

[Thế giới] LOUCK520: Người trên lầu tự mình hôn mình đi.

Tư tán gẫu, khu vực, thậm chí là cả kênh thế giới, đều xôn xao nghị luận về vấn đề hôn nhẹ giữa đại thần và lão bà đại thần.

Hôn, hôn, hôn nhẹ?

Tiểu Hoãn cảm thấy miệng nóng lưỡi khô, bởi vì, cho tới bây giờ cô chưa từng nói hai chữ này với người đàn ông nào đó.

Thật ra hôn nhẹ trong trò chơi chỉ là vợ chồng hai bên gửi tới nhau vẻ mặt chu môi, sau đó cùng nói: “Hôn nhẹ lão bà” hoặc là “Hôn nhẹ lão công”, đương nhiên Tiểu Hoãn đã thấy qua vô số tình huống như thế này. Ngay cả đám nhỏ hơn mười tuổi trong Hoa Lệ cũng bái cũng ngày ngày tình chàng ý thiếp hôn nặng hôn nhẹ. Cô cũng biết đây chỉ là đánh ra mấy chữ đơn giản, gửi tới một vài vẻ mặt, nhưng mà cho đến phiên cô, làm thế nào cũng không mở miệng được.

Có lần Tiêu Bạch nói chuyện phiếm với cô, tùy tiện kể chuyện phong lưu với mấy người vợ trước của mình, nói đến một người trong đó tên là Đào Đào, mỗi lần gặp mặt đều làm cho cậu ta vui vẻ. Nguyên nhân chính là vợ trước tên là Đào Đào này có cái miệng cực kỳ ngọt ngào, mỗi lần đều có thể dụ dỗ làm cho Tiêu Bạch cười không ngớt miệng, cho nên Tiêu Bạch tổng kết lại một câu: “Lão bà trong trò chơi, vẫn phải tìm người miệng ngọt, sẽ làm nũng.” Tiểu Hoãn vẫn không hiểu ý tưởng của Tiêu Bạch, tại sao miệng phải ngọt? Thế loại bảo thủ giống như cô không tốt sao.

Trên thực tế, nụ hôn đầu tiên thật sự của cô cũng được cất giữ rất tốt, cô hi vọng có thể gặp được người đàn ông tốt, sau đó trịnh trọng đưa nó ra đi.

Nhưng mà không biết tại sao, hôm nay cô bị những người này cùng nhau dụ dỗ, cô là người thuộc phái bảo thủ, trái tim luôn yên tĩnh bắt đầu nhảy loạn phịch phịch, hơn nữa, còn vô cùng kinh khủng toát ra cảm nghĩ muốn thử nghiệm một lần.

Chẳng lẽ nói, hôm nay cô sẽ đem “nụ hôn đầu” trong trò chơi cống hiến ra ngoài hay sao?

Nhìn người đàn ông nào đó một chút, vẫn bình tĩnh thoát tục như cũ, trong lòng âm thầm xấu hổ mình không được bình tĩnh bằng một phần của người đàn ông nào đó, còn rất vô sỉ muốn hôn. >__

Mới vừa nghĩ như vậy, người đàn ông nào đó cũng sử dụng loa lớn.

[Loa lớn] Phi Thành Vật Nhiều: Cảm ơn các vị đã quan tâm, về phần hôn.

Hả? Như thế nào? Tại sao chỉ nói một nửa? Chẳng lẽ đại thần bị mắc ghen rồi sao?

Mọi người nín thở chờ đợi, chờ đợi đại thần tiếp tục nói phần còn lại.

Một giây, hai giây, ba giây. mười giây.

Chỉ thấy hai ánh sáng bạc loé lên, Phi Thành Vật Nhiều và Tiểu Hoa Tiểu bá vương dưới con mắt nhìn chùng chùng của quần chúng. biến mất!

Mọi người chờ đợi ba giây, sau đó mới phản ứng kịp, N người chơi đồng thời lấy ra “truy tìm vạn dặm”, kết quả không thu hoạch được gì, cuối cùng vẫn là một người chơi nói câu: “Nhất định là dùng đạo cụ ẩn thân!” Lúc này mọi người mới chợt hiểu ra.

Đại thần à, quần chúng chỉ muốn biết vợ chồng các người ân ái như thế nào, người còn treo ngược khẩu vị của người ta như vậy, không nên làm như vậy!!

Trong mười giây ngắn ngủi, người đàn ông nào đó thêm cô vào đội ngũ, kêu cô chuẩn bị truyền tống.

Đương nhiên là Tiểu Hoa Tiểu bá vương làm theo lời anh, vì vậy hai người biến mất trước mặt quần chúng, truyền tống đến con sông nhỏ bên trong Giản Vân sơn.

Sau khi truyền tống, người đàn ông nào đó không nói lời nào, bước đến bên cạnh dòng suối nhỏ, đứng dưới tàn cây đón gió, Tiểu Hoa Tiểu bá vương không thể làm gì khác hơn là đi theo anh, đứng bên cạnh Phi Thành Vật Nhiễm, làm bộ bồi anh thưởng thức phong cảnh.

Ba phút đồng hồ cứ trôi qua như vậy, lúc Tiểu Hoãn cảm thấy thời gian có lẽ đang ngừng lại, anh rút cuộc cũng nói chuyện.

“Nho nhỏ, em không có lời gì muốn nói với anh sao?”

Lộp bộp! Đột nhiên trong lòng Tiểu Hoãn nhảy lên, nghĩ thầm, chẳng lẽ anh đã biết gì sao?

“Em.” Cô chỉ đánh được một chữ, cũng không biết nên nói như thế nào.

Hai ngày nay, đúng là xảy ra rất nhiều chuyện: mẹ cho phép cô và đàn ông hẹn hò bồi dưỡng tình cảm, mà người kia lại là người anh quen biết trong trò chơi; cô bởi vì đụng phải hắn mà kinh hoảng truyền tống đến bản đồ không quen thuộc, lại không cẩn thận giết boss của người khác, tiếp đó lại trở thành nhân vật chính trong bài viết bát quái trên diễn đàn, sau đó cô bắt đầu quyết định bảo vệ danh dự của bản thân, lấy cách thức khác người đánh trả những người chơi đó.

Thậm chí cô còn rất dài dòng phức tạp nghĩ ra chuyện bán đồ trong thành Hoa Vân, mượn sự kiện này dời đi lực chú ý của mọi người, sau đó Tiểu Thông Thông sẽ lẫn vào đám người chụp lại nhiều góc độ, sau khi chụp xong, giao cho những vị GG tương đối nổi tiếng thường vào diễn đàn, nhờ họ giúp đỡ. Bài viết kia cố gắng biểu hiện ý nghĩa đặc biệt trong hoạt động bán hàng, nhưng thực tế là cô muốn đánh cuộc một lần, xem bài viết này có thể lấn áp những bài viết bát quái kia hay không.

Cô thành công, đường đường là lão bà thương nhân đại thần, có nhiều trang bị mắc tiền như vậy, còn cần phải đi thiết kế giành boss của người khác sao? Những người nói dối kia tự nhiên biết khó mà lui, lời đồn cũng không cần giải thích nữa.

Thật ra thì, cô nên đắc ý, bởi vì người sống cuộc sống đơn giản qua 26 năm như cô lại có thể nghĩ ra biện pháp như thế này.

Nhưng mà, cô không biết nên nói như thế nào, cô cũng không thể nói cho anh biết, tất cả mọi chuyện đều là trùng hợp làm cho người ta hiểu lầm, đó mới là chuyện làm cho lòng cô uất ức.

Dường như biết được Tiểu Hoa Tiểu bá vương đang gặp khó khăn, cô không nói, anh cũng không hỏi nữa.

Một lát sau, anh gửi tới địa chỉ trang web, phía sau còn bổ sung thêm một câu: “Xem cái này một chút.”

Tiểu Hoãn nhấp vào đường dẫn, mở ra trang web, không khỏi toát mồ hôi, đường dẫn anh gửi cho cô chính là bài viết vu khống cô giành boss, bài viết cố ý nói xấu hình tượng của cô.

Quả nhiên, anh đã biết, không có chuyện gì có thể gạt được anh.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Thật ra thì, em đã thấy.”

Lời còn chưa nói hết, liền bị anh cắt đứt.

Phi Thành Vật Nhiễm: “Nhìn xuống.”

Tiểu Hoãn nhú mày. Nhìn xuống? Phía dưới không phải là những hình ảnh ác liệt, còn có nước miếng của những người nhàm chán sao?

Nhưng mà cô vẫn nghe lời anh nhìn xuống dưới, vừa nhìn, liền kinh ngạc khi phát hiện bài viết bị gạch bằng một dấu chéo đỏ, căn bản không nhìn ra được gì, những bình luận phía sau cũng giống như vậy, đều được thay thế bằng một dãy số và kí hiệu. Hình ảnh không hiển thị, lời giới thiệu nói xấu cô là người đàn bà chanh chua chửi đồng cũng biến mất.

Đây là chuyện gì? Tiểu Hoãn vội vàng kéo xuống, nhìn thấy một vài bình luận mới được đăng lên hôm nay, không còn là ký hiệu và con số mà là chữ viết, nhưng mà nội dung đều là phê bình bài viết này nói linh tinh không đúng sự thật.

Đến bình luận cuối cùng, Tiểu Hoãn ngây ngẩn cả người, bởi vì cô thấy một cái tên quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn: Phi Thành Vật Nhiễm.

Không thể tin được xoa xoa hai mắt, cẩn thận nhìn lại một lần, quả nhiên là người đàn ông nào đó.

Anh bình luận rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: “Thanh giả tự thanh.”

Bốn chữ đơn giản này, lại làm cho cô cảm thấy bình tĩnh, hốc mắt không tránh khỏi có chút ướt.

Thanh giả tự thanh. Thanh giả tự thanh.

Thì ra là, anh hiểu tâm tình của cô, hiểu tất cả, lòng của cô lại tràn đầy một lần nữa, có cảm giác mềm mại rồi lại ê ẩm, muốn nói ra khỏi miệng, nhưng lại có chút tham lam níu giữ cảm giác khác thường này.

Đột nhiên rất muốn nói với anh một ít chuyện gì đó, ngón tay vẫn đặt trên bàn phím, một lát sau, tất cả ngôn ngữ chỉ hoá thành hai chữ: “Cảm ơn.”

Anh cũng yên lặng, sau đó gửi tới gương mặt tươi cười: “Cần.”

Trái tim lại phịch phịch tăng tốc thêm mấy cái, bây giờ cô quá dễ bị anh ảnh hưởng, vừa bị anh làm cho cảm động, vừa bị anh hù dọa, tất cả những thứ này là chuyện tốt sao?

Phi Thành Vật Nhiều: “Về việc bán hàng đặc biệt.”

“À, a, em chưa kịp nói cho anh biết.” Tiểu Hoãn thấy anh nhắc tới sự kiện bán hàng đặc biệt, lập tức khôi phục đầu óc bình tĩnh ngày thường.

“Nói một chút đi.”

Ạch. mỗi lần anh lấy giọng nói nhàn nhạt như vậy nói chuyện, cô luôn có ảo giác, cảm thấy anh là lãnh đạo của mình = =, mà cô chính là đang báo cáo công tác.

Vì vậy cô suy nghĩ một chút, nhanh chóng tìm từ ngữ ngắn gọn mà cô học được từ bài viết bát quái trên diễn đàn.

“Em muốn dùng hành động thực tế để cho vài người biết em căn bản không cần giết boss của người khác.”

“Anh biết.” người đàn ông nào đó gật đầu, anh đã trải qua tiếp xúc với nhiều hạng người, làm sao không nhìn ra ý tưởng của cô đây. Mặc dù có vẻ hơi non nớt, nhưng lại làm cho anh vì chuyện đó mà phát hiện một mặt độc lập bền bỉ của cô.

“Gặp nguy không loạn, có dũng có mưu.”

“A??” Tiểu Hoãn giật mình, mặt dán lên màn ảnh máy vi tính, không xác định hỏi: “Không phải là. . . . nói em đi?”

Đối với phản ứng như thế này của cô, hình như anh rất hài lòng, gửi đến vẻ mặt suy nghĩ: “Nơi này chỉ có anh và em, còn có người thứ ba để anh nói sao?”

A a a!!! Cho nên anh đang khen cô. Đây, cũng coi như là khen cô đi?

Vội vàng gửi đến vẻ mặt đỏ hồng, cô cẩn thận hỏi lại: “Vậy, sau đó thì sao?”

Mặc dù cô cẩn thận dùng từ chọn câu, nhưng cô thấy anh vẫn có thể nhìn ra được vẻ mặt vui mừng của mình đằng sau máy tính.

Ngón tay thon dài dừng một chút, chậm rãi đánh ra ba chữ:

“Anh rất thích.”

Tiểu Hoãn kinh ngạc không biết nên phản ứng như thế nào, anh nói anh rất thích.

Nhưng người đàn ông nào đó lại gửi tới câu: “Tiểu nha đầu, anh đi tắm, em chờ anh một lát.”

“À, được.” Mờ mịt đứng lên, mở cửa phòng, dưới ánh mắt soi mói của mẹ Lục và cha Lục chạy vào phòng vệ sinh.

Khoá cửa lại, mở vòi nước bồn rửa tay, vốc nước vỗ vào mặt mình.

Anh rất thích, anh rất thích, anh rất thích.

Cô làm sao vậy, sao có thể chỉ vì ba chữ này của anh mà nhịp tim đập nhanh không dứt?

Tiểu Hoãn lấy tay che mặt mình lại.

Hồngбет, hình như cô. . . . thích anh.

31. Chương 30

Chương 30 — Ngoại truyện: Khanh Gốc Giai Nhân

Lúc Tiểu bá vương anh tuần tới tìm anh, anh đang giao dịch trang bị trong tủ đồ với người chơi mà Hứa Tiên giới thiệu, căn bản không có chú ý đến xung quanh.

Chờ người chơi đó mua đủ một đồng trang bị rồi cao hứng rời đi, anh mới nhìn thấy sự tồn tại của Tiểu bá vương anh tuần.

Tiểu bá vương anh tuần nhiệt tình đi sát chào hỏi anh: “Đại thần, chào người, ha ha, ta là kẻ trộm sùng bái người, rất cuộc ngày hôm nay cũng nhìn thấy người thật, thật hạnh phúc!!”

Đại thần? Mặc dù anh từ trong miệng Hứa Tiên biết được không ít người chơi gọi mình như vậy, nhưng bị một nam người chơi mặt đối mặt kêu là đại thần, thật là có chút thích ứng không kịp.

“Đại thần, đại thần, chẳng lẽ người không nhớ ta sao? Ta mua rất nhiều thứ của người!” Tiểu bá vương anh tuần nhắc nhở anh, “Nhật Dạ Tiên Hữu, đoán kiếm Tự Thiên, có ấn tượng không?” Nhớ ngày đó cậu muốn mua đoán kiếm cho Tiểu Hoãn thì phải cho Nhật Dạ Tiên Hữu không ít đồ tốt, người đó mới nguyện ý giúp cậu mua trang bị từ đại thần. Ai bảo hành tung của đại thần xuất quỷ nhập thần, không có tung tích nào đây, cũng bởi vì khó tìm nên mới có phong thái đại thần như vậy!

“À.” Anh nhàn nhạt nểng mi, đương nhiên anh có ấn tượng với đoán kiếm Tự Thiên, ngày đó đột nhiên Hứa công tử chạy đến phòng làm việc của anh, nhờ anh chế tạo đoán kiếm dành cho hiệp sĩ, còn nói hết lời để anh làm đoán kiếm Tự Thiên.

Đoán kiếm này được rót đầy điểm, hơn nữa còn là điểm cực phẩm.

Anh chuyên tâm nhìn văn kiện, trong đầu trống rỗng: “Anh đang làm việc.”

Hứa công tử lập tức cầm lên văn kiện giáp, đặt nằm ngang cổ mình, vẻ mặt bi tráng: “Thành thành, nếu như anh không làm đoán kiếm cho em, em liền, mình liền. . . .”

“Ra cửa đi thẳng, quẹo phải, qua phòng họp thứ hai, đi thẳng sau đó nhìn sang bên trái, nhà vệ sinh ở đó.”

“Ách.” Hứa mỗ ngăn người, ngay sau đó liền hiểu ý tứ của anh, lập tức nhào qua buồn bã cầu xin: “Thành thành, thành thành tốt bụng, em muốn đoán kiếm, nếu như không có đoán kiếm, em không về. . . .”

Anh lật một trang giấy, nhàn nhạt nói: “Mấy ngày nữa cho cậu.”

Lần này rốt cuộc cũng làm Hứa công tử yên lòng, dùng sức ôm lấy Tô Thành, sau khi cọ đầu trên người anh, mới bằng lòng rời đi.

Kết quả sau khi tốn một phen khí lực làm xong đoán kiếm, Hứa mỗ lại nhăn nhó nói, thật ra thì không phải là em muốn, em bị bằng hữu nhờ vả làm dùm nữ người chơi bên cạnh bằng hữu của bằng hữu, nghe nói là một mỹ nữ, đặc biệt có lòng. Còn nói nếu như không phải nói là em muốn, đoán chừng người khác sẽ không làm, vậy bằng hữu của bằng hữu em làm sao lấy được đoán kiếm lôi kéo mỹ nhân về bên mình đây? Nói xong, còn dâng lên tiền trong trò chơi, nói người bằng hữu của bằng hữu kia kiên trì phải nhận.

Anh chỉ lắc đầu cười cười, cái này là anh hứa làm cho Mộc Vân, chuyện riêng của người khác anh không muốn xen vào. Đương nhiên anh cũng không muốn lấy tiền ở trong trò chơi, dù sao đây là quyết định của Hứa công tử, anh cũng không có biện pháp với cậu.

Nói như vậy, người chơi Tiểu bá vương anh tuần này chính là người mà Hứa mỗ nói, bằng hữu của bằng hữu.

Phi Thành Vật Nhiều: “Chào, có chuyện sao?”

Theo đạo lý mà nói, đoán kiếm đã làm xong vào giao dịch được nửa tháng, sẽ không cần liên lạc nói đến chuyện gì, nhưng anh vẫn lễ phép hỏi thăm đối phương.

Tiểu bá vương anh tuần kích động, thương nhân đại thần không thường ở trên tuyến lại xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa quan trọng nhất là, còn là người thật! Có thể nào làm cho cậu không kích động đây!

Hơn nữa đại thần còn nói chuyện với cậu! Cậu lập tức gạt đầu: “Có có, đại thần, ta muốn mua đồ.”

Cho dù mê luyện đại thần, cậu vẫn chưa quên mục đích thật sự của mình, diễn đàn vừa mới giới thiệu ngọc bài tiên khí màu tím, cậu vừa nhìn thấy liền lập tức biết mình nhất định phải lấy được một cái, vì vậy đi tìm Nhật Dạ Tiên Hữu, cậu phải dùng mọi cách hối lộ, ngày đêm năn nỉ thì lão tiểu tử kia mới nói cho cậu biết là hôm nay đại thần sẽ xuất hiện ở chỗ này, kêu cậu tự mình hỏi, vì số lượng ngọc bài cực kỳ ít ỏi, hẳn cũng không đảm bảo Phi Thành Vật Nhiều có bán hay không bán.

Phi Thành Vật Nhiều: “Hả, muốn mua cái gì, ta phải xem một chút có hay không.”

Tiểu bá vương anh tuần: “Có có, đại thần tuyệt đối có!”

Phi Thành Vật Nhiều: “Người muốn mua cái gì?”

Tiểu bá vương anh tuần: “Ngọc bài màu tím!!!!”

Yên lặng.

Đầu bên này máy tính, Tiêu Bạch đang hết sức khẩn trương, phản ứng của đại thần là như thế này, chẳng lẽ cậu sẽ thất bại đi về sao?? Thật ra thì cậu muốn mua về cho Tiểu Hoãn một cái kinh hỉ, mua được vật hiếm như cái đó, cậu và Tiểu Hoãn đều có lời, đúng vậy ha ha ha ha. Nhưng mà, chỉ sợ đại thần không bán.

“Đại thần à, đại thần, người bán cho ta đi, ta muốn mua hai cái! Giá cả tùy người ra, ta muốn tặng cho cô nương nhà ta.”

Hình như những lời này của Tiêu Bạch đã thành công đả động đến Phi Thành Vật Nhiều, anh có chút buông lỏng, nhàn nhạt hỏi câu: “Chủ nhân đoán kiếm Tự Thiên sao?”

“Đúng vậy đúng vậy!!! Nàng là người rất tốt, hơn nữa còn là mỹ nữ!” Nói mỹ nữ như vậy có thể làm cho đàn ông hảo cảm thêm một chút, nói không chừng đại thần cảm thấy hảo cảm liền bán cho cậu thì sao?

Không nghĩ tới Phi Thành Vật Nhiều lại nói: “Ngọc bài này không bán, mời trở về.”

A a a a, Tiêu Bạch khóc không ra nước mắt, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ đại thần không thương mỹ nữ lại yêu trai đẹp, cho nên bài xích cự tuyệt cậu!!! Sớm biết như vậy cậu liền hiến thân cho đại thần đổi lấy ngọc bài

~Không đợi Tiêu Bạch kịp phản ứng, Phi Thành Vật Nhiều lại nhàn nhạt nói: “Còn có việc bận rộn, xin lỗi không tiếp được.” Nói xong liền biến mất trong không khí, chỉ để lại một mình Tiểu bá vương anh tuần đau lòng rơi lệ nhìn trời.

Ngọc bài màu tím là đồ tốt, nhưng mà chỉ có ba khối, Tiêu Bạch không còn cách nào khác.

Không phải là anh không muốn bán cho Tiểu bá vương anh tuần, mà là không có dư thừa bán cho cậu. Huống chi Tiêu Bạch vì muốn lấy được trái tim của mỹ nữ mà mua nó, bây giờ anh lực bất tòng tâm, không giúp gì được.

Phi Thành Vật Nhiều xuống tuyến, lại lên lần nữa, sử dụng nhân vật khác tên là: Nhã Thành, sau đó Enter, hình ảnh nước chảy Thanh Sơn nhảy lên trên màn ảnh máy vi tính.

Nhã Thành là tài khoản phụ của anh, ban đầu anh tạo tài khoản này vì cần một chút khoáng thạch dùng để rèn binh khí. Hết lần này đến lần khác Đảo Đào Hoa luôn đặt ra những yêu cầu quý dị, có một vài trang bị cần phải có ngọc bài Linh Ngọc mới có thể tạo thành, hơn nữa chỉ có bản đồ phụ cận khu vực này mới

có thể đào ra được, số lượng còn tương đối thừa thớt. Sau khi anh lên tuyến, liền treo tài khoản ở một nơi nào đó đào khoáng thạch, hướng chỉ địa lý của Giản Vân sơn còn chênh lệch một chút, không có nhiều nhà chơi tới đây.

Nếu như thường ngày, anh treo máy đào khoáng thạch, thì bản thân sẽ ở bên cạnh nhìn văn kiện, thỉnh thoảng mới liếc nhìn máy tính một chút.

Vừa thoáng nhìn, phát hiện một người chơi.

Xác thực mà nói, là một nữ người chơi, hơn nữa còn là nữ người chơi sử dụng đoản kiếm.

Nữ người chơi một thân bạch y biến thành nữ hài tử phiêu phiêu trong gió, dùng sức đâm vào những tiểu quái Hoa Yêu cấp bậc cực kỳ thấp, hơn nữa thỉnh thoảng trên đầu còn toát ra một vài đám mây.

Khoảng cách giữa anh và cô hơi xa, khuôn đối thoại trước mặt hiện lên những chữ gì, anh cũng không thấy rõ, nhìn dáng dấp giống như người chơi mới, có thể cảm thấy chức năng giả bộ này rất ly kỳ, cảm thấy mình chơi thật vui nên đối tới đối lui. Chỉ nhìn mấy giây, anh liền dời tầm mắt tiếp tục vui đùa vào trong văn kiện.

Không đúng, nếu đây là người chơi mới, tại sao lại có chuỷ thủ xanh lam. Đột nhiên ý tưởng nào đó chợt loé lên, anh lại nhìn cô lần nữa.

Lần này rõ ràng hơn rất nhiều, người chơi đó trên đường giết quái càng ngày càng đến gần anh, nhưng cô không có phát hiện có người đang đứng gần, bởi vì vị trí anh đào khoáng thạch có chút cao, nếu như cô đứng ở vị trí này thì sẽ không thấy được anh, nhưng anh lại có thể thấy rõ ràng gương mặt và hình dáng của cô. Thứ cô cầm trên tay chính là vật phẩm anh tốn không ít công phu, rót đầy điểm cực phẩm — đoản kiếm Tụ Thiên.

Nói như vậy, nữ người chơi này, là cô nương nhà hắc mà Tiểu bá vương anh tuần vừa mới nói. Hắc muốn mua ngọc bài, vì muốn tặng cho cô gái này.

Từ trước đến giờ, Tô Thành anh không phải là người thích bắt quái theo dõi lý lịch người khác, nhưng mà có chút kỳ lạ, anh cảm thấy nữ người chơi này không làm cho người khác có cảm giác ghét bỏ, thậm chí ở trên người cô còn toả ra sức hấp dẫn làm cho người ta muốn tìm tòi nghiên cứu.

Thật lâu sau khi ý nghĩ này xuất hiện, đột nhiên Hứa mỗ cảm khái nói với anh: “Trên đời này có một vài người, là người mà chỉ cần nhìn vào cái tên hoặc một bên mặt là có thể sinh ra hảo cảm, giống như ta là đại cứu tử thân ái vậy.” Mặc dù anh không có lập tức thừa nhận lời Hứa mỗ nói rất đúng, nhưng chuyện có hảo cảm với một người khác, đúng là chuyện rất kỳ diệu, có lúc thường xảy ra, nhưng người trong cuộc cũng không biết được.

Ví dụ như trong trò chơi, chỉ vì một ID mà làm người ta có cảm giác quen thuộc, dĩ nhiên đó là chuyện sau này.

“Trời xuân ấm áp tới sớm, Hoa Yêu chạy khắp nơi, gió đêm cuốn theo mây, ha ha. ha ha.”

Nữ người chơi ngây thơ tay cầm đoản kiếm, hai búi tóc đáng yêu đung đưa trên đỉnh đầu, lại còn gật gù đắc ý ngâm thơ. . . . cười nửa ngày, có thể là nghèo từ nên không có làm thêm câu thơ nào nữa.

Hả, câu thứ nhất cũng hoàn hảo, câu sau căn bản chính là thơ bịa, hơn nữa hoàn toàn không có bất kỳ logic nào.

Nữ người chơi tên là Tiểu Hoa Tiểu bá vương này cũng có chút đáng yêu, lăm lăm bầu ở nơi không có người chỉ có yêu, Tô Thành lắc đầu, đang chuẩn bị đứng lên pha cà phê, đột nhiên ngừng lại.

Nữ hài tử lại biến thành bạch y nữ tử, đứng giữa rừng cây cao vút, sâu kín nhìn phía trước:

“Chờ nhân duyên, chưa nhìn thấy người ấy, đau lòng vô ích.”

Mới vừa đứng lên, liền đụng rớt một bên tai nghe máy tính, tiếng nhạc kèm theo tiếng nước chảy của hệ thống trò chơi Đảo Đào Hoa vang lên, liền nhau không ngắt, uyển chuyển lại trong trẻo lạnh lùng, càng thêm làm nổi bật một thân buồn bã nhàn nhạt, nhìn thấy liền đau lòng.

Chuyện như vậy chỉ xảy ra trong nháy mắt, anh hơi thất thần, nhưng ngay sau đó liền cười nhạt, anh lại thất thần vì một hình ảnh trong trò chơi, thật kỳ lạ.

Pha cà phê xong, anh đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hàng vạn gia đình đã lên đèn, tất cả đang loé lên, chỉ có anh, một người không biết một mối bận rộn với công việc.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến nữ người chơi vừa vui vẻ lại buồn bã, thì ra là ở nơi nào cũng có người đang cô đơn. Ai nói chuyện này không xảy ra đây, tồn tại trên cuộc đời, cô đơn cũng là một cách sinh tồn.

Trong nháy mắt, suy nghĩ thật nhanh, một lát sau liền trở lại trước máy vi tính, Giản Vân sơn an tĩnh như chưa từng có thân ảnh nào xuất hiện.

Nghĩ một lát, ngón tay thon dài gõ gõ bàn phím: Hứa Mộc Vân, để cho bằng hữu của bằng hữu tới tìm ta.

Hứa công tử vừa nhìn thấy Tô đại thần gọi mình, lập tức vui vẻ chạy đi làm, một lát sau, Tiểu bá vương anh tuần liền điên cuồng chạy đến: “Cám ơn đại thần, đại thần, thỉnh thoảng yêu người!!! Người tùy tiện ra giá đi!! Ha ha ha ha!”

Người này, ngược lại giống như Hứa mỗ, tính tình vô cùng sáng sủa giống nhau.

Anh nhàn nhạt trả lời: “Tám trăm một cái, hai cái một ngàn năm.”

Tiểu bá vương anh tuần dùng sức gật đầu: “55555, đại thần là tốt nhất, vậy người muốn tính bằng tiền. . . trong trò chơi sao?”

Anh kéo ngăn kéo ra, bên trong có một xấp hoá đơn, ngón tay thon dài cầm lấy một tờ giấy, đánh tài khoản phía trên mặt giấy cho Tiêu Bạch, còn nhắc nhở: “Không cần gửi tiền phí.”

Oh oh oh!! Tiểu bá vương anh tuần cao hứng gật đầu: “Tốt tốt, ngày mai sẽ gửi, cám ơn đại thần!!”

Khoẻ miệng đại thần cười cười: “Ta cũng cám ơn người.”

Đại thần thật khiêm tốn, bán đồ còn cám ơn người mua, hẳn thật là yêu đại thần chết đi được, đại thần à, người cũng tới yêu ta đi! Tiêu Bạch kích động vô cùng, không biết đại thần đi khi nào.

Tô Thành đem hoá đơn bỏ lại trong ngăn kéo, nhẹ nhàng đóng cửa tủ, tháng này bọn trẻ tiểu học lại có thêm một phần tiền mua thêm một vài bộ sách mới.

Chợt nhớ tới lời nói của Tiểu bá vương anh tuần vừa rồi: “Đại thần à, khắc chữ trên ngọc bài, khắc cho ta chữ Mạnh nam đẹp trai nhất! Về phần người kia, liền khắc chữ Nữ nhân đẹp nhất!!”

Lúc anh nhìn thấy lời này, huyết thái dương liền nặng nề nhảy lên, nữ nhân đẹp nhất? Đương nhiên lời này là Tiểu bá vương anh tuần tự lấy lòng mình áp đặt vào lòng cô gái nào đó.

Giật mình, có lẽ nên khắc bốn chữ này: Khanh Gốc Giai Nhân.

Chuyện sau này: sau khi cô gái nào đó nhìn thấy ngọc bài liền tức giận gầm nhẹ lên, heo Tiêu Bạch, cái gì mà khanh gốc giai nhân, người nói ta không phải là giai nhân đúng không? Cô gái nào đó có phải là giai nhân hay không, vấn đề này phải nhường cho người đàn ông nào đó xác nhận.

32. Chương 31

Chương 31 — Thế nhưng yêu thương đại thần qua mạng

Cô, Lục Tiểu Hoãn, thế nhưng yêu thương qua mạng!

Ngay cả mặt cũng không lau, Tiểu Hoãn chạy một đường từ nhà vệ sinh sang phòng khách, chuẩn bị trở về phòng ngủ, đột nhiên bị tiết mục văn nghệ ở phòng khách của mẹ Lục gọi lại.

“Con gái à, mau tới đây xem TV! Tiết mục hôm nay có vài người đẹp trai! Con tới đây cẩn thận xem xét một chút.”

Tiểu Hoãn tùy tiện liếc mắt nhìn TV, sau đó nghiêng đầu tiếp tục chạy về phòng mình, bây giờ cô không có tâm tình quan sát trai đẹp, trong trò chơi còn có bạch y nam tử đẹp trai đang chờ cô.

Mẹ Lục nghi ngờ nhìn bóng lưng con gái biến mất trong phòng khách, thật khó hiểu.

Bình thường lúc tiết mục này diễn ra, ánh mắt của con gái bà lúc nào cũng toả sáng nhìn chăm chăm anh đẹp trai Tiểu Hoả trong TV, huống chi hôm nay còn có người mà con gái thích, tên là Cổ Nhạc gì gì đó, còn có Tiểu Hoả, vậy mà con gái chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi bỏ đi, thật là khác thường.

Đầy đầy cha Lục đang nhập tâm nhìn màn hình TV, mẹ Lục nói: “Ông già, ông không phát hiện hôm nay con gái mình khác thường sao?”

Cha Lục lấy mắt kiếng xuống, yên lặng một lúc, như có điều suy nghĩ nói: “Hôm nay con gái ra thật nhiều mồ hôi, mới vừa rồi tôi thấy gương mặt nó sáng long lanh.”

“Hừ!” Mẹ Lục đẩy chồng mình, không đồng ý với ý kiến trời nóng mà con mình lại trở thành như vậy. Nhưng mà bà cũng chỉ suy nghĩ mấy giây, hai vợ chồng lại tiếp tục chăm chú theo dõi tiết mục văn nghệ.

Thật ra thì, câu nói mẹ con liền tâm thật là chính xác, nhưng mà cho dù chính xác thì cũng là hai thân thể khác nhau, ví dụ như mẹ Lục chỉ biết con gái mình khác thường, nhưng lại không biết tại sao con gái mình khác thường.

Tiểu Hoãn vừa về tới phòng ngủ của mình, lập tức khoá trái cửa, phiền não bất an đi tới đi lui trong phòng.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Tại sao cô lại yêu đương qua mạng, tại sao lại thích một người đàn ông trong trò chơi! Hơn nữa còn là một người đàn ông chưa từng gặp mặt!

Bắt đầu từ khi nào? Tại sao ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện?

Nếu như cô đã bắt đầu thích anh, vậy anh thì sao, có thể thích cô một chút nào hay không? Theo bản năng nhìn về máy tính, phát hiện người đàn ông nào đó đã tắt xong, đang chém giết một vài quái nhỏ.

Bước chân khó khăn ngồi trước bàn máy tính, tâm tình bây giờ của cô quá phức tạp quá hỗn loạn, không biết nên lấy biểu tình gì đối mặt với anh. Cô chỉ có thể nắm chặt con chuột trong tay, ngăn người nhìn bạch y nam tử trong trò chơi.

Lúc cô đang si mê ngắm nhìn anh, anh đang đánh quái đột nhiên xoay người lại, chậm rãi nói: “Em trở lại.”

“Khụ!! Khụ!!” Dừng sức ho khan, Tiểu Hoãn ngạc nhiên, làm sao anh biết cô đã trở lại?

Nhưng mà cô giật giật ngón tay, một chữ cũng không đánh ra ngoài được, bởi vì khẩn trương.

“Nho nhỏ?”

“ cái đó. em đã trở lại. ”

Anh gửi tới vẻ mặt im lặng: “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại khẩn trương như vậy?”

Trong lòng lại nhảy lộn bộn, lập tức phản xạ thần kinh cực kỳ lưu loát trả lời: “Không có, em rất khoẻ!”

Để chứng minh mình thật sự rất tốt, còn gửi cho anh gương mặt tươi cười rực rỡ.

Người đàn ông này cũng quá mạnh mẽ, cô mới nói một câu, anh liền nhìn ra được bản thân cô không được tự nhiên, theo đạo lý mà nói, nếu như cô bị anh nhìn thấu, cô nên vô cùng gấp gáp mới đúng, nhưng vì cái gì mà cô lại không có một chút khẩn trương nào, ngược lại còn cao hứng nữa đây?

Tiểu Hoãn không hiểu, nghiêng đầu, thật là kỳ quái.

Bên kia, người đàn ông nào đó cũng nhận ra được cô cứng ngắc khác thường.

Không phải là anh có thuật đọc tâm, mà là Tiểu Hoa Tiểu bá vương giật giật tại chỗ, nhưng cô lại không nói một lời.

Cô ở bên cạnh máy tính, nhưng lại không chú ý thấy nhân vật mình đang chuyển động, điều này nói rõ cô không yên lòng, hay là nói, cô gặp chuyện gì.

Mới vừa rồi không kịp suy nghĩ, bật thốt lên hỏi cô có phải có chuyện gì hay không.

Cô trả lời cực nhanh, lại rõ ràng đang che giấu cái gì đó, bây giờ suy nghĩ lại một chút, có lẽ là chuyện trong cuộc sống của cô, không tiện nói cho anh biết.

Người đàn ông nào đó cau mày, là anh đường đột.

Trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng chìm vào trong suy nghĩ của mình, không nói gì nữa.

Núi xanh nước chảy, hình ảnh vô cùng xinh đẹp, bạch y nam tử đứng bên cạnh nữ tử ngây thơ, vô cùng phù hợp, nhưng lại có chút lặng lẽ.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Hoãn không cẩn thận nhấn nhầm phím W, sau đó đi tới bên cạnh người đàn ông nào đó, lúc này mới tiếp tục nói chuyện.

Phi Thành Vật Nhiều: “Bán bao nhiêu đồ rồi?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Hình như rất nhiều thứ = =.” Hình như là tất cả mọi thứ mà anh để lại cho cô đều bị cô bán hết, hơn nữa còn bán với giá thấp hơn bằng giá mà anh đặt ra cho cô.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Cái đó, hình như em bán hơi rẻ. . . .”

Phi Thành Vật Nhiều cũng không để ý: “Không sao, em cao hứng là tốt rồi.”

Những lời này của anh làm cho Tiểu Hoãn sửng sốt, anh nói cô cao hứng là tốt rồi.

Trước kia, khi xem phim thần tượng, cô vẫn không có cách nào kháng cự sức hấp dẫn của những anh nam chính đẹp trai, nhất là những người sau khi giúp đỡ nữ nhân vật chính lại bày ra vẻ mặt lạnh lùng cười nhẹ.

Cũng không mạnh mẽ, lại không kiêu ngạo, hình như từ lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, anh vẫn như vậy.

Đầu tiên, cô nghĩ rằng anh là gian thương lo làm giàu mà đánh mất nhân tính, thương nhân đại thần hữu danh vô thực, cho nên bán cho heo Tiểu Bạch một khối ngọc bài với giá tám trăm tệ. Cô biết heo Tiểu Bạch có tiền, nhưng cô không có cách nào tiếp nhận cách lãng phí tiền bạc trong trò chơi như vậy. Vì vậy cô muốn ở trước mặt mọi người cho anh một chút màu sắc, thoả mãn thật tốt tâm tình nữ hiệp của mình, lại không nghĩ rằng việc làm của cô làm anh hiểu lầm cô muốn cầu hôn anh, càng không có nghĩ tới chuyện hai người thật sự kết hôn.

Cô từng cho rằng anh là dạng đàn ông như heo Tiểu Bạch, xem hôn nhân trong trò chơi là trò tiêu khiển, dù sao không phải là đàn ông đều như vậy sao, cô thậm chí còn nghĩ rằng, có lẽ chỉ được ba ngày, ngày thứ tư là hai người bọn họ sẽ chạy đến miếu nhân duyên giải trừ hôn ước. Nhưng không nghĩ tới, anh đối xử với cô lịch sự lễ phép, đồng thời cũng rất rộng rãi hào phóng. Mặc dù lần đầu tiên sự kiện bài viết diễn đàn xảy ra, cô cẩn thận hỏi anh có “quan hệ” với cô gái nào trước kia hay không, anh nhàn nhạt nói, đó chỉ là lời đồn. Đương nhiên, sau này cô từ trong miệng Hứa Tiên và Vân Thủy Thiên hiểu thêm được một chút về anh, anh vào trò chơi này lâu như vậy nhưng lại chưa từng tổ đội với bất kỳ nữ người chơi nào, chỉ có hai lần duy nhất kia, là người chơi mà Hứa Tiên mang theo.

Có tiền, thao tác mạnh, ngay thẳng, còn có duyên, lại chọn trúng cô ở trong trò chơi này, như vậy chắc là anh không đẹp trai?

Tiểu Bạch nói: “Người đàn ông như thành thành, nữ nhân nào cũng sẽ thương anh ấy.”

Lúc đó cô còn khinh thường những lời này của heo Tiểu Bạch, bởi vì cô cảm thấy những thứ trong trò chơi đều là hư ảo, hưởng chi tất cả mọi thứ trong trò chơi cũng không thể thay thế thực tế cuộc sống, nhưng hôm nay, cô bởi vì những thứ này, liên động tâm đối với anh.

Mọi cô gái đều thương anh sao? Trong khoảng thời gian này, trải qua những chuyện không lớn không nhỏ, nhưng đủ để cô nhìn ra được có nhiều người âm thầm thích anh, tại sao những nữ người chơi đó thích anh như vậy, chẳng lẽ họ cũng giống như cô bất thành linh mà thích anh sao?

Nếu như người đã từng kháng cự yêu đương qua mạng như cô lại động tâm với anh, vậy anh thì sao? Có thể có một chút nào thích cô hay không?

Tiểu Hoãn bắt lực nhắm mắt lại, từ sau khi biết mình thích anh, cô vẫn không ngừng hỗn loạn, thậm chí cô còn cảm giác được mình không thể hào phóng với anh giống như trước kia, cho dù cách màn ảnh mấy vĩ tính.

Bởi vì cô thật sự rất sợ, sợ một khi mình không cẩn thận, tâm tình nhỏ bé của mình liền bị đầu óc thông minh của anh nhìn thấu.

Thật lâu không thấy cô nói chuyện, người đàn ông nào đó cũng không thúc giục cô, chẳng qua là yên lặng đứng bên cạnh chờ cô hồi hồn.

Anh mới vừa liếc nhìn bài viết trên diễn đàn, phản ứng thật là nhiệt liệt.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào mặt bàn, khoé mắt nổi lên nhàn nhạt vui vẻ.

Hứa Tiên tư tán gẫu hô to gọi nhỏ cho anh: “Thành thành, thành thành, ngọt ngào của các người tiến hành đến trình độ nào rồi? Nếu người không báo cho ta, ta liền đi tìm Tiểu Hoa cô nương!”

Xem ra những người này vẫn còn dò tìm bọn họ, cũng đã qua một giờ, thật là có nghị lực.

Khi anh nhìn thấy Hứa Tiên nói muốn đi tìm Tiểu Hoa thì mỉm cười trong mắt ngừng lại, nhưng nhanh chóng thoáng qua mà thôi.

“Nho nhỏ.” Anh kêu cô, “Em nên nghỉ ngơi.”

Nghỉ ngơi? Tiểu Hoãn đang loạn tưởng nhìn chằm chằm màn ảnh hồi hồn, nhìn thời gian bên phải màn hình biểu hiện: 22:45, sắp tới mười một giờ rồi sao.

Thời gian có cần trôi qua nhanh như vậy không! Mà cô lại đứng yên ở chỗ này ngăn người, lơ như ngày mai anh lại đột nhiên đi công tác.

Theo bản năng đánh ra dòng chữ: “Vậy ngày mai anh có lên mạng không?”

Những lời này vừa xuất hiện, Tiểu Hoãn liền hối hận, nhìn thế nào cũng thấy câu hỏi này có ý tứ khác.

Không nghĩ tới người đàn ông nào đó lại trả lời rất nhanh chóng: “Ngày mai tới.”

Tiểu Hoãn thấy anh trả lời như vậy, hai mắt liền sáng lên, tay lại mất khống chế lần nữa đánh ra: “Vậy ngày mốt cũng tới sao?”

Dễ nhận thấy người đàn ông nào đó cũng bị những lời của cô làm cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ngay sau đó lại cười nói: “Ngày mốt cũng tới.”

Thấy anh trả lời ngày mốt cũng tới, lúc này Tiểu Hoãn mới từ từ nâng lên khoé miệng, cười ngu ngốc.

“Cái đó, ngày mai em cũng tới.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu. “Ngày mốt em cũng tới.”

Người đàn ông nào đó yên lặng, cô cũng .

Câu nói mới vừa rồi của cô, mặc kệ là nhìn ngang hay nhìn dọc cũng vô cùng dấu đầu lòi đuôi, đơn giản là làm những chuyện vô ích.

Giống như những cảnh quay vô tình gặp mặt trong thư viện trường đại học hay diễn trên TV, đột nhiên nữ sinh chạy đến gần nam sinh trong lòng mình, hỏi: “Anh cũng tới đây đọc sách sao? Thật là trùng hợp, em cũng tới đây đọc sách.”

Nghĩ tới đây, Tiểu Hoãn vội vàng lấy ngón cái và ngón trỏ xoa xoa mi tâm của mình, a a, thật rắc rối, cô lại thất bại đến nỗi trở thành nữ nhân vật chính trong phim tình cảm.

Đột nhiên phát hiện điện thoại di động trên bàn sáng đèn, có tin nhắn.

Đầu óc chuyển động, vội vàng nói cho anh biết: “Em có điện thoại.”

Nhìn thấy anh gửi tới vẻ mặt gật đầu, lúc này cô mới tạm thời thở phào nhẹ nhõm, chắc là anh không có phát hiện được gì đúng không?

Người đàn ông nào đó là ai đây? Cao thủ đàm phán sao, cách thức thăm dò lòng người của anh thật là làm cho người khác không tiếp nhận nổi.

Mới vừa rồi cô không đầu không đuôi tự hỏi tự trả lời, anh đã nhìn thấu bao nhiêu đầu mối rồi.

Cô rất để ý anh có tới trò chơi hay không?

Có phải trong nháy mắt đó anh đã có ý tưởng, thừa dịp cô đi nghe điện thoại mà suy nghĩ kĩ càng.

Chẳng qua là cô không biết anh sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Hả. có chút mong đợi.

“Ai!” Thở dài, Tiểu Hoãn thất bại che mặt.

Cô xong rồi, mới bắt đầu mà cô đã rối loạn đến nỗi không tìm được Nam Bắc.

Yêu đương qua mạng đúng là không phải chuyện gì tốt, trong lòng luôn bất ổn, vậy phải làm sao bây giờ.

Mẹ Lục đập cửa, kêu cô tắt đèn đi ngủ, lúc này cô mới lưu luyến không rời nói với anh: “Cái đó, mẹ em kêu em đi ngủ.”

Anh không có trả lời cô, điều này làm cho cô không có cách nào an tâm logout, vì vậy lại đợi thêm bốn năm phút, cuối cùng cũng đợi được anh chậm rãi nói: “Ngủ ngon.”

Vậy, cứ như vậy sao??

Tiểu Hoãn không thể tin nằm úp sấp trên bàn, trong lòng có chút ê ẩm không nói nên lời: “Anh cũng không nói mấy câu thân thiết với em. . . .”

Lời này là cô nói với màn hình, nhưng lại giống như giọng nói của oán phụ.

Một giây kế tiếp, cô lại ngây người, thật lâu sau đó cũng không dời tầm mắt.

Trên màn ảnh hiện lên một câu nói rõ ràng:

Phi Thành Vật Nhiễm nói với bạn: “Nho nhỏ, em ở trong trò chơi, anh sẽ không bỏ đi.”

Này, là lời hứa hẹn sao? Giống như có mấy phần mập mờ.

Rất không chịu thua kém, trong nháy mắt, mặt của cô đỏ lên, một lát sau mới đánh được một chữ à.

Người đàn ông nào đó phảng phất như hiểu rõ tất cả, gửi tới gương mặt tươi cười: “Mau ngủ đi, ngày mai sau khi lên tuyến chúng ta cùng nhau đánh boss.”

“Boss? Là quái lần trước ở Phong Túc cốc sao?”

“Đúng vậy.”

Nói như vậy, ngày mai anh chắc chắn sẽ tới sao? Cô không nhịn được nhảy cẫng lên, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nụ cười trên khoé miệng cứng lại.

Ngày mai. . . . hình như cô phải đi phỏng vấn nữ tổng tài xinh đẹp ở vùng ngoại ô với biên tập Tiểu Tuyết, cái này cái này, không chừng đến mười giờ tối mới có thể trở về, hồng bét, hình như cô không có cách nào đánh boss với anh, >_<>

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “T^T ngày mai em có chút chuyện, có thể sẽ về trễ, làm sao bây giờ, không đánh boss được. . . .”

Thật đau lòng, phỏng vấn không tới lúc nào, đợi ngay lúc anh vừa trở về thì cô lại bắt đầu bận rộn.

Phi Thành Vật Nhiễm: “Công việc quan trọng, đánh boss có thể từ chối.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “VẬY. . . . ngày mai em hết bận liền lập tức chạy về.”

Phi Thành Vật Nhiều: “Không cần gấp.”

Tiểu Hoãn gấp gáp, cô muốn có thêm thời gian ở chung với anh trong trò chơi, dĩ nhiên cô không thể trực tiếp nói ra ý tưởng trong trái tim mình cho anh biết.

Bây giờ không thể nói gì lại không cam lòng, vì vậy cô ủ rũ gửi tới một câu: “Nhưng nếu như anh lại tạm thời đi công tác, vậy em sẽ không thấy anh.” Đột nhiên giật mình, vội vàng bổ sung, “Cái đó, ý của em là, nếu như anh muốn đi công tác, chúng ta sẽ không có biện pháp đánh boss!”

= = tại sao cô cảm thấy bây giờ mình càng ngày giống như heo Tiểu Bạch đây?

Suy nghĩ một chút, chưa từ bỏ ý định, lại thêm một câu: “Cái đó, thật ra thì em muốn nói.”

“Nho nhỏ.”

Người đàn ông nào đó cắt đứt lời nói không có dinh dưỡng của Tiểu Hoãn, hỏi: “Ngày mai mấy giờ em về?”

“Chắc là khoảng mười giờ về đến nhà.”

“Được, ngày mai anh chờ em.”

Anh chờ cô? Cố ý chờ cô? Cô không trở về anh sẽ không logout?

À ~ trong lòng Tiểu Hoãn nhanh chóng nở hoa, thật hạnh phúc.

Nhưng cô cũng không có hạnh phúc đến đánh mất hoàn toàn lý trí, đừng đưa thoát khỏi thế giới phần hồng, thương xót hỏi anh: “Vậy boss thì sao?” Hơn mười giờ, khẳng định không giữ nổi boss đúng không?

Thời gian tí tách trôi qua mười mấy giây, người đàn ông nào đó nhẹ nhàng nói câu: “Boss không cần gấp, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Đúng, còn nhiều thời gian? A, cô muốn phun máu mũi, cái này chẳng lẽ chính là ám hiệu trong truyền thuyết sao? Nhưng mà, tại sao giọng nói của anh lại thản nhiên như vậy. Nếu như không phải là ám hiệu, mới vừa rồi anh mới nói chúng ta, chúng ta chính là cô và anh, anh và cô còn nhiều thời gian?

, những lời này làm cho nội tâm của cô đau khổ.

Tiểu Hoãn suy nghĩ thật lâu, cô rất muốn trả lời anh, nhưng cuối cùng lại bị tiếng đập cửa kêu cô nhanh ngủ của mẹ cắt đứt, không thể làm gì khác hơn là vội vàng tắt máy.

Cô nằm trên giường, không ngừng lật người, càng ngày càng thanh tĩnh.

Vốn là anh muốn cô nghỉ ngơi thật tốt, không nghĩ tới cô lại bởi vì những lời này, xấu hổ đến nỗi mất ngủ.

Một đêm này, cô đếm cừ đến rạng sáng.

Một đêm này, cô nằm mơ thoáng thấy một người đàn ông, vẫn không ngừng nói với cô: còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian.

33. Chương 32

Chương 32 — Tô Thành tiên sinh xuất hiện!

Hậu quả của việc mất ngủ thật là nghiêm trọng, không chỉ làm cho cô biến thân thành gấu mèo, còn ảnh hưởng đến trạng thái tinh thần.

“A!!! TẬP CHÍ XÃ CỦA CHÚNG TA CŨNG CÓ GẤU MÈO!!~” Thư ký Tiểu Thất vừa mới tới làm việc tại tạp chí xã, lấy ánh mắt sâu kín nhìn Lục Tiểu Hoãn, động tác đầu tiên chính là ôm đầu chạy thực mạng.

Biên tập Tiểu Tuyết cầm lên quyển tạp chí vỗ vỗ bàn: “Khí chất, khí chất! Tại sao em có thể nói Tiểu Hoãn của chúng ta là gấu. . . .” Lúc thấy gương mặt Tiểu Hoãn, cô ngây ngẩn cả người, “Tiểu Hoãn, mắt của em có vòng tròn thật đen thật đen.” Nhìn hai vòng đen trên mắt Tiểu Hoãn, nếu như cho Tiểu Hoãn mặc toàn thân màu trắng, đoán chừng sẽ bị trực tiếp làm thành lễ vật đưa đến Đài Loan.

Tiểu Hoãn vẫn còn ở trong trạng thái không tỉnh táo, sờ mặt mình, gấu mèo? Hôm qua cô mất ngủ cả đêm, cũng bởi vì một câu nói của người đàn ông nào đó, làm cô không ngủ được chút nào.

Nhưng mà! Ý tứ của những lời này là anh còn rất nhiều thời gian chung sống với cô, còn nhiều thời gian. ha ha.

Tiểu Tuyết và Tiểu Thất nhìn thấy gương mặt Tiểu Hoãn đang ảm đạm toả sáng lên, đôi mắt gấu mèo cũng đặc biệt có tinh thần, nhìn nhau một cái, đột nhiên cảm giác trong phòng này có chút ớn lạnh.

“Tiểu Tuyết!” Đột nhiên tinh thần Lục gấu mèo sáng sủa trở lại, đi tới bên cạnh Tiểu Tuyết, “Hôm nay chúng ta đi phỏng vấn nữ tổng tài công ty nghệ thuật đúng không? Nhanh lên đường đi!”

Đi sớm về sớm, có thể có nhiều thời gian chơi trò chơi.

“Hôm nay chúng ta không đi vùng ngoại ô.”

Hả? Không đi vùng ngoại ô? Chẳng lẽ nói sẽ đúng giờ tan sở sao? Tốt, có thể có nhiều thời gian chơi trò chơi.

Cặp mắt gấu mèo của Tiểu Hoãn toả sáng loè loè nhìn Tiểu Tuyết, “Tiểu Tuyết, chị nói thật sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tuyết cảm thấy kỳ quái, “Ngày hôm qua không phải là chị đã nhắn tin nói cho em biết rồi sao, không phải đã nói hôm nay chúng ta tạm thời thay đổi đối tượng phỏng vấn sao?”

Ạch, ngày hôm qua cô không có xem tin nhắn. . . . thì ra là còn có phỏng vấn.

Tiểu Hoãn lập tức nhụt chí: “Vậy đi phỏng vấn người nào?”

“Phỏng vấn người đàn ông độc thân tập đoàn Quang Đông!” Tiểu Tuyết cao hứng trả lời.

“Phanh——!” Tiểu Hoãn bị kích động, chân phải đá chiếc ghế bên cạnh chồng tạp chí, tiếng ghế ngã xuống vang lên, toàn bộ tạp chí rơi trên mặt đất.

Tập đoàn Quang Đông!! Chẳng lẽ chị Linh rốt cuộc cũng mua được quan hệ, giải quyết người đàn ông tự đại không ai bì nổi — Tô Thành, làm cho anh nguyện ý tiếp nhận phỏng vấn sao?

Phảng phất như đã sớm đoán được Tiểu Hoãn sẽ kích động như vậy, Tiểu Tuyết vội vàng khoát tay: “Không phải là Tô Thành nữa, là thư ký Tô Thành, họ Lý. Nhưng mà chị đã xem qua hình, cũng là một người tương đối đẹp trai.”

Không trách được, hại cô kích động cho là cuối cùng cũng bắt được người khó phỏng vấn nhất, mức độ kích động thật là vượt lòng người, kết quả vẫn chưa bắt được.

“Tiểu Hoãn, Tiểu Tuyết, hai em nên lên đường.” Đột nhiên chị Linh mở cửa phòng làm việc nhắc nhở các cô.

Hai cô lập tức gạt đầu với cấp trên, cầm lên bút ghi âm và đeo máy chụp hình chuyên nghiệp trên lưng, thuê xe chạy thẳng tới tập đoàn Quang Đông.

Đi tới phòng làm việc tập đoàn Quang Đông, biên tập Tiểu Tuyết cực kỳ hưng phấn, con mắt nhìn sang bên trái liếc sang bên phải, âm thầm tìm trai đẹp. Bởi vì Tiểu Hoãn đã bị cự tuyệt nên không có cảm tình với chỗ này cho lắm. Cô chỉ hi vọng có thể nhanh chóng phỏng vấn thư ký Tô Thành, sau đó trở về tạp chí xã, ngồi ngây ngô ngu ngốc cho đến năm giờ rưỡi là có thể trực tiếp rút lui, thật tốt, đoán chừng người đàn ông nào đó sẽ kinh ngạc nói: “Tại sao em trở về sớm vậy?” Suy nghĩ suy nghĩ, không tránh khỏi bật cười.

“Tiểu Hoãn, Tiểu Hoãn!” Tiểu Tuyết đẩy bả vai cô, “Đừng cười, tất cả mọi người đang nhìn em.”

“A.” Thiếu nữa là cô lại cười ngu ngốc, phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Muốn bình tĩnh, dễ như vậy sao, nhất là ở trong tập đoàn Quang Đông, tùy thời đều có người cố ý xuất hiện, ví dụ như bây giờ.

“Quản lý Tô!”

“Chào anh, quản lý Tô.”

Tô. . . .? Cái chữ này cô nghe rất quen tai, phảng phất như đã nghe qua ở đâu rồi.

“A! Người kia, chẳng lẽ, chẳng lẽ!” Đột nhiên biên tập Tiểu Tuyết dùng sức bắt lấy cánh tay Tiểu Hoãn, kích động nói: “Tô ~ tô ~ tô.”

Tiểu Hoãn liếc mắt nhìn, tô tới tô lui, rốt cuộc là tô cái gì, bánh sô—đa hay là sô—đa màu xanh biếc?

Từ một cửa phụ khác, ba người đàn ông đi vào, tất cả đều có vóc dáng cao ngất.

Người ở giữa mặc tây trang màu xám càng thêm anh tuấn. Mặt mũi đẹp trai, đôi mắt không hề xuất sắc nhưng lại có ánh sáng thông minh không thể coi thường, hơn nữa còn có khí chất nhẹ nhàng bẩm sinh. Còn có một người đàn ông luôn nói không ngừng nghỉ bên cạnh anh, hình như là đang báo cáo gì đó, vẻ mặt nghiêm túc càng làm tăng thêm mấy phần mị lực phái nam.

Chín giờ rưỡi sáng, cũng không có nhiều người ở tầng một công ty Quang Đông, nhưng mà vẫn có khách hàng cần được phục vụ tới công ty, sau khi bọn họ nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi bận rộn này thì vẻ mặt liền tươi cười tiến lại gần.

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, quản lý Tô!” Người đàn ông trung niên mập lùn hơi đầu vươn tay sờ soạng người đàn ông đẹp trai, bị ngón tay thon dài lễ phép cầm lấy.

“Chào ông.” Anh lễ phép mỉm cười, “Ngô tổng Thuận Kiến.”

“Đúng đúng đúng, chính là tôi, chỉ nghe nói quản lý Tô tuổi trẻ tài cao, không nghĩ tới đáng đáp còn dễ nhìn hơn mình tính màn ảnh!” Bàn tay mập mạp dùng sức nắm chặt bàn tay thon dài, nếu con gái ông có thể gả cho người đàn ông như vậy, thật là giàu sang phú quý!

Người đàn ông nhẹ nhàng rút bàn tay lại, làm ra dấu mời: “Chúng ta đi lên phòng họp lầu hai nói chuyện chi tiết về hợp đồng.”

“À à, được! Được!” Người đàn ông hơi đầu vẫn nhìn chằm chằm gương mặt xuất sắc của anh.

Thư ký bên cạnh anh cũng cười cười, nếu như nói, trên thế giới này có loại người chỉ cần nhìn thấy lần đầu tiên liền làm người ta sinh ra cảm giác tin cậy, Tô Thành chính là loại người như vậy. Huống chi anh còn là tình anh trong những tình anh, muốn người ta dời tầm mắt khỏi người anh cũng thật khó khăn.

Một người thư ký mặc áo sơ mi trắng đeo mắt kính gọng đen nhìn các cô một chút.

Hình như biên tập Tiểu Tuyết nhớ tới cái gì đó, đột nhiên giơ tay phải lên quơ quơ: “Nhìn bên này, nhìn bên này, tôi tới phỏng vấn trai đẹp, tôi là ưm ~”

Tiểu Hoãn nhanh chóng che miệng cô lại, ngày thường biên tập Tiểu Tuyết rất có phong thái thực nữ, tại sao mới vừa rồi đột nhiên lại phun trào nhiệt tình.

Lần này, tầm mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh tầng một đều tập trung trên người các cô, một cô gái hươ tay múa chân bị một cô gái khác che miệng.

Tiểu Hoãn chỉ cảm thấy lúng túng cực độ, biên tập Tiểu Tuyết cũng phát hiện mới vừa rồi mình không được cẩn thận, lập tức dừng giấy giữa.

“Tiểu Hoãn, người đó là Tô Thành!” Biên tập Tiểu Tuyết cố ý đẩy ngón tay cô ra, còn cố ý giảm thấp âm thanh, nói nhỏ bên tai cô.

Tô Thành?! Tô Thành — mặc kệ như thế nào cũng không tiếp nhận phỏng vấn!

Cô giương mắt nhìn đám người đang đi đến cửa thang máy, tròng mắt đen của anh như có như không liếc nhìn hai cô. Tầm mắt hai người vừa vịn đụng vào nhau.

Chỉ cái nhìn này, dưới chân Tiểu Hoãn bắt đầu mọc rễ, không có cách nào di chuyển.

Dáng dấp của người đàn ông này đúng là đẹp trai, nhưng cũng không có đẹp trai đến mức vô cùng, nhưng mà trên người của anh lại toát ra khí chất bình yên lặng lẽ, anh chỉ lẳng lặng đứng ở đó, lại làm cho người ta nhìn thấy cảm giác nhàn nhã không nói nên lời.

“Anh ấy đang nhìn chúng ta sao? Chị thật kích động, Tiểu Hoãn!” Ánh mắt biên tập Tiểu Tuyết cảm thán, “Không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy Tô Thành thật sự, chị thật may mắn!”

Tiểu Hoãn chỉ bình tĩnh nhìn anh, cho đến khi trong mắt của anh thoáng qua một tia hài hước vui vẻ, cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần, chặt vật dờn ánh mắt, nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Tạp chí xã của các cô thường mời rất nhiều đàn ông đẹp trai đến chụp ảnh bìa tạp chí, có thể nói là cô đã thấy qua rất nhiều người đẹp trai, chưa bao giờ xảy ra chuyện bị sắc đẹp mê hoặc mà làm ra chuyện thất thố.

Nhưng mà mới vừa rồi, cô thất thần trong một lát.

Bởi vì cô có ảo giác, hình như đã gặp qua người đàn ông giống như anh ở nơi nào rồi, nhưng theo đạo lý mà nói, cô chưa từng gặp mặt anh. Như vậy, người có khí chất nhẹ nhàng. . . .

Cửa thang máy đình một tiếng mở ra, Tiểu Hoãn nghe âm thanh khiếm tốn lẫn nhau của bọn họ, không nhận được ngẩng đầu nhìn lên. Vừa đúng lúc nhìn thấy Tô Thành đang đi vào thang máy.

Trong lòng Tiểu Hoãn lộn bộn, nhìn khí thế này không phải là muốn đuổi cô với Tiểu Tuyết đi chứ?

Lại nhìn sang biên tập Tiểu Tuyết ở bên cạnh, cô đã sớm khôi phục trạng thái thực nữ, cực kỳ chuyện nghiệp chạy tới trước mặt người đàn ông đeo kính gọng đen, duỗi tay phải ra: “Lý tiên sinh, chào anh, chúng tôi là ký giả tạp chí Xuân Thuỷ, hôm nay tôi hẹn phỏng vấn với anh.”

, phản ứng của Tiểu Tuyết cũng quá nhanh chóng, biểu hiện trước sau, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Mắt kính gọng đen cầm tay Tiểu Tuyết: “Trước tiên hai vị cùng tôi đến phòng khách nghỉ ngơi được không? Tôi có chút bận rộn, khoảng nửa tiếng sau mới có thời gian tới.”

“Không thành vấn đề, Lý tiên sinh cứ bận rộn chuyện của mình, không nên gấp, mặc kệ bao lâu, chúng tôi cũng có thể chờ.” Biên tập Tiểu Tuyết lại biến thành cô gái lương thiện hiểu ý, mỉm cười dịu dàng nhìn hân.

“Được, được, hai vị cùng tôi đến lầu hai đi.”

Nói xong, dẫn hai cô đến một căn phòng khách nhỏ trên tầng hai, sau khi gọi người đưa thức uống cho hai cô mới rời đi.

Chân trước của hân vừa mới bước đi, Tiểu Tuyết lập tức túm lấy cánh tay Tiểu Hoãn, lay động với tần suất cao tần: “Tiểu Hoãn, em có thể không?”

Tiểu Hoãn bị lay đến hoa cả mắt, vội vàng tránh khỏi tay cô: “Thấy cái gì?”

“Tô Thành, thấy Tô Thành!!”

Lau mồ hôi, Tiểu Tuyết vẫn còn đang đắm chìm trong sắc đẹp của Tô Thành sao? Mặc dù nhìn anh rất đẹp mắt, nhưng cũng không đến nỗi như vậy đi.

“Tiểu Hoãn, em biết ý tứ của chuyện này là cái gì không?”

“Cái gì?”

Hai mắt biên tập Tiểu Tuyết toả sáng: “Hôm nay chúng ta tới phỏng vấn thư ký của anh ấy, nhưng bản thân anh ấy cũng ở đây!!”

Chuyện đó rất bình thường có được hay không, nội tâm Tiểu Hoãn bất đắc dĩ than thở, nếu có thể phỏng vấn chính anh, bọn họ cũng không cần phải dính dáng tới thư ký công ty Quang Đông của người ta.

“Ba!” Bàn tay biên tập Tiểu Tuyết vỗ vào cánh tay phải Tiểu Hoãn: “Tiểu Hoãn à, em thật không có khứu giác nhạy bén của người ký giả. Em biết tại sao chị nói như vậy không?”

Tiểu Hoãn bị đau, ra sức vuốt ve cánh tay phải của mình, sao chị ấy lại có sức mạnh lớn như vậy, còn mạnh hơn mẹ cô. Nhưng cô cũng rất thích thời hồi câu: “Tại sao?”

“Bởi vì!” Tiểu Tuyết dừng một chút, nhỏ giọng nói thầm bên tai cô, sau đó dặc ý nhìn cô.

A! Cho nên có thể như vậy sao??

Lúc này Tiểu Tuyết mới nói: “Một lát nữa chúng ta phỏng vấn thư ký anh ấy, thêm một chút nữa, nói là muốn thuận tiện phỏng vấn cấp trên, nhờ cấp trên của hần nói thêm mấy câu, xem trong mắt cấp trên, thư ký là dạng người như thế nào.”

Không thể không nói, Tiểu Hoãn thật sự bội phục suy nghĩ của Tiểu Tuyết, quả nhiên không có lúc nào là không tìm cách đề cao chất lượng phỏng vấn, xem ra sau này cô cần phải học tập thêm thật nhiều mới được.

“Nếu như Tô Thành không muốn nói mấy câu thì sao?” Nhưng cô vẫn còn lo lắng anh sẽ từ chối.

Biên tập Tiểu Tuyết khoát tay: “Không thể nào, chúng ta cũng không hỏi đến tình cảm riêng tư của, lại không theo dõi cuộc sống lý lịch của, chúng ta là đến phỏng vấn cấp dưới của anh ấy, hơn nữa anh ấy chỉ cần nói mấy câu, sẽ làm cho cấp dưới của mình có cảm giác được cấp trên coi trọng. Đối thành em, em sẽ từ chối sao?”

Tiểu Hoãn ngẩn người, sẽ không.

Nói như vậy, chẳng lẽ ngày hôm nay các cô có thể ngoài ý muốn phỏng vấn Tô Thành sao?

“Đến lúc đó, em nhớ phải lấy máy chụp hình chụp mấy tấm có Tô Thành đứng một mình!”

“Chụp Tô Thành và thư ký của anh ta có được không?”

“Chụp chung một vài tấm là được, chụp một người thì nhiều một chút, đến lúc đó chị lấy đi phóng to tặng cho người ta, thật tốt ~”

“ ” Tiểu Hoãn hoàn toàn im lặng, thì ra trong nội tâm cô gái nào cũng có một mặt cuồng dã.

Rốt cuộc cũng đợi được lúc thư ký đến, hai người làm theo kế hoạch ban đầu, Tiểu Tuyết nói với hần một lát có thể thuận tiện chụp cho hần với cấp trên của hần một tấm, cho anh ấy nói mấy câu gì gì đó, như vậy đồng thời cũng nâng cao hình tượng công nhân viên hoàn mỹ trong tập đoàn Quang Đông. Dưới vẻ mặt tha thiết của biên tập Tiểu Tuyết, thư ký Lý đồng ý sẽ nói với cấp trên của hần một chút. Khoảng năm phút sau, hần trở lại nói cho hai cô biết, cấp trên của hần đồng ý chờ hai người phỏng vấn xong rồi sẽ tới chụp ảnh chung.

Hai cô trao đổi ánh mắt, nói như vậy, rốt cuộc Xuân Thuỷ của các cô cũng trở thành tạp chí xã đầu tiên phỏng vấn được Tô Thành!

Mặc dù, chẳng qua là Tô đại nhân chỉ nói có một vài câu, nhưng mà có còn hơn không!

Vì vậy phỏng vấn diễn ra trong không khí vui vẻ, ba mươi phút sau, rốt cuộc cũng hoàn thành những điều cần bản. Bây giờ, chỉ cần Tô Thành đại giá quang lâm, sau đó chụp ảnh chung và nói mấy câu là kết thúc.

Thư ký Lý đi mời Tô Thành, đột nhiên Tiểu Hoãn trở nên khẩn trương khác thường.

Khi Tô Thành đi vào phòng tiếp khách, cô phát hiện thì ra anh không chỉ làm cho người ta không dời được tầm mắt, càng làm nhịp tim trở nên khẩn trương, quá kỳ lạ, trước kia khi nhìn thấy trai đẹp, cô chưa từng có cảm giác như vậy, nhiều lần thì hai mắt nhìn lâu một chút, tuyệt đối sẽ không lúng túng như bây giờ. Cảm giác giống như ngày hôm qua cô biết mình rơi vào tình yêu qua mạng, buồn tim vẫn đang dùng sức nhảy phịch phịch. Chẳng lẽ là cấp bậc cấp trên sẽ mang đến cảm giác bị áp bức sao?

“Tiểu Hoãn? Lục Tiểu Hoãn?”

Biên tập Tiểu Tuyết kêu cô vài tiếng, lúc này mới gọi được hồn phách mờ mịt của Lục nữ trở về. Nhìn thấy Tiểu Tuyết đang lấy ánh mắt nhắc nhở cô chụp hình, cô mới đột nhiên nhớ tới mình phải làm gì.

Hôn mê, cô thiếu chút nữa là bỏ lỡ chánh sự.

Đi tới trước mặt thư ký của Tô Thành, cô lễ phép cười cười: “Bây giờ sẽ chụp chung cho hai người, vì để đạt tới hiệu quả tốt nhất nên tôi sẽ chụp nhiều thêm mấy tấm.” Nói xong cầm máy chụp hình lui về phía sau mấy bước, tận lực biểu hiện mình chuyên nghiệp một chút.

Dáng dấp thư ký Lý coi như nhả nhận, tương đối ăn ảnh, Tô Thành thì không cần phải nói, chụp ảnh chung với anh giống như là khách át giọng chủ.

“Ok, rất đẹp.” Tiểu Hoãn đang chuẩn bị đóng nắp máy, đột nhiên biên tập Tiểu Tuyết xông tới nhéo tay cô: “Cho Quản lý Tô và thư ký Lý xem một chút!”

. . . lúc phỏng vấn cũng có thể xem lại hình ảnh sau khi chụp sao, = =

Tiểu Tuyết âm thầm nháy mắt với cô, nói với em nhiều mà sao vẫn không hiểu, đây là vì có thể tiếp xúc thêm với Tô Thành một chút đó, hiểu chưa?

À, thì ra là như vậy.

Cô cầm máy chụp hình muốn cho thư ký Lý xem một chút, ai biết thư ký Lý lại lui về sau từng bước, làm vẻ mặt muốn cấp trên của mình xem trước.

Tiểu Hoãn không thể làm gì khác hơn là đi đến trước mặt Tô Thành, giơ máy chụp hình lên: “Tô tiên sinh.”

Dáng dấp Tô Thành rất cao, theo như Tiểu Hoãn nhìn nhận, đoán chừng có thể tới một mét tám, cô mới có một mét sáu, cho nên cô nhất định phải hơi nhón chân lên, mới có thể giơ được máy chụp hình tới trước mặt anh. Nhưng từ nhỏ đến giờ cô chưa từng làm những chuyện mất thăng bằng như vậy, cho nên, thân thể càng thêm lung lay sắp ngã.

Thời điểm con người ta đột nhiên mất thăng bằng, thường làm theo bản năng tìm kiếm đồ vật bảo đảm an toàn, nhưng mà không đợi cô tìm được thứ gì có thể bắt được, một đôi tay thon dài đã nhẹ nhàng nắm lấy khớp xương cánh tay cô.

Nhiệt độ lòng bàn tay xuyên thấu qua áo sơ mi thật mỏng, truyền tới da thịt, nhưng chỉ là trong nháy mắt, anh rất nhanh rời đi.

“Cám ơn.” Tiểu Hoãn ngập ngừng nói lời cảm ơn.

Tô Thành cười nhàn nhạt, cúi người xuống phối hợp với độ cao của cô, nhìn những tấm mình mà Tiểu Hoãn mới chụp vừa rồi.

Ban đầu khoảng cách của hai người là nửa mét, anh đến gần như vậy, Tiểu Hoãn càng thêm cảm thấy mình có thể ngửi được hơi thở đàn ông nhàn nhạt trên người anh, giống như là mùi vị của cỏ xanh.

“Ừ, chụp cũng không tệ.”

Giọng đàn ông trầm thấp từ tính, anh đứng thẳng người, đứng trọng tâm tán thưởng cô.

Người đàn ông cách mình rất gần đã rời đi, dáng người cứng ngắc của Tiểu Hoãn cũng được buông lỏng không ít, rốt cuộc cũng có thể tươi cười gật đầu. Bận rộn đem máy chụp hình đưa tới trước mặt thư ký Lý, thư ký Lý cũng đặc biệt hài lòng.

Nếu phỏng vấn đã kết thúc, chụp ảnh chung cũng hoàn thành, vậy thì. . . . rút lui thôi.

“Ta là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp, ta là nữ sinh. . .” Một đoạn nhạc vô cùng vui vẻ vang lên trong phòng tiếp khách.

Tiểu Hoãn thầm , mới vừa rồi quên điều chỉnh âm thanh. Cũng may là phỏng vấn đã kết thúc, nếu không thì thật là quá mất lịch sự.

Cô hết sức có ý tứ giơ tay: “Là điện thoại của tôi.” Vội vàng lấy điện thoại di động, bước nhanh ra khỏi phòng tiếp khách.

Nhìn vào màn hình, biểu hiện người điện đến là heo Tiểu Bạch, sao vậy, chẳng lẽ có việc gấp?

Nhấn vào nút trả lời, giọng nói của Tiểu Bạch liền xông ra: “Tiểu Hoãn à, hôm nay ca ca có chuyện muốn nhờ cậu!”

Tiểu Hoãn nhú mày, khi nào thì heo Tiểu Bạch trở nên khách khí như vậy.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Ha ha, ha ha.” Tiểu Bạch cười khúc khích, “Chính là đại lương Sa Hồn của cậu! Không phải là vô dụng đối với cậu sao?”

“Cậu có muốn không? Muốn thì lên tài khoản của tớ lấy đi.” Thiếu chút nữa là cô quên mất cái đại lương này.

Tiểu Bạch tiếp tục cười ngây ngô: “Tớ không cần, tớ muốn đưa cho Giang hồ cái đó, Giang hồ đoán kiểm.”

“Tuỳ tiện, cậu muốn đưa ai cũng được.” Giang hồ đoán kiểm, người mua cũ của cô, tại sao heo Tiểu Bạch lại muốn đưa cho hẳn? Thuận miệng hỏi cậu: “Cậu quen với hẳn sao?”

“Cái này sao, tớ và hẳn không quen, tớ và chị hẳn đang trong quá trình từng bước quen thuộc.”

Hả? Có ý gì.

“Hơn nữa ca ca cậu tin tưởng, dưới sự cố gắng của tớ, tớ và chị hẳn nhất định sẽ từ xa lạ trở nên quen thuộc, sau đó sẽ từng bước đi đến đỉnh cao cuối cùng!!”

Lửa giận của Tiểu Hoãn bắt đầu bùng dậy, thì ra là gấp rút gọi cho cô vì muốn trang bị, hơn nữa còn muốn lấy lòng mỹ nữ.

Tiểu Bạch bên kia vẫn không phát hiện ra lửa nóng sắp cháy đến da, tiếp tục say mê nói: “Tớ nhất định phải công chiếm lòng cô ấy, giống như thành thành công chiếm lòng của cậu, tớ muốn dùng nhân cách của mình để cho cô ấy biết Tiểu bá vương anh tuần tớ không phải là lãng tử.” Hình như vừa mới uống một hớp nước rồi tiếp tục nói. “Cậu xem, cái tên của tớ, cô ấy vừa nhìn thấy liền lập tức yêu tớ muốn chết, anh tuần, còn là Tiểu bá vương, hơn nữa điểm mấu chốt chính là, tớ còn rất trẻ tuổi ~”

. cô muốn co quắp, cô tuyệt đối muốn co quắp.

“Heo Tiểu Bạch~”

“Tiểu Hoãn à, ca ca ở đây! ~”

“Cái tên Tiểu bá vương anh tuần này quá tầm thường!”

Tiểu Bạch bên kia điện thoại tan nát cõi lòng, giọng nói đặc biệt véo von, nhưng mà vẫn rơi lệ trong giây giữa hỏi cậu: “Vì sao, Tiểu Hoãn?”

“Bởi vì.” Cô nâng khoe miệng cười một tiếng, “Bởi vì cậu không sánh bằng Phi Thành nhà tớ.” Nói xong trực tiếp cúp máy, đắc ý nhìn điện thoại di động, bây giờ chắc là heo Tiểu Bạch đang lăn lộn dưới đất tìm tự ái của mình?

Tiểu Hoãn cao hứng xoay người, vừa mới chuyển thân, cô liền bị sét đánh đứng yên tại chỗ.

Cách cô hai mét, Tô Thành mạnh mẽ nhàn rồi đứng ở đó nhìn cô, tròng mắt đen thâm thúy mang theo một chút vui vẻ.

Trong lòng cô không nhận được kêu rên, mới vừa rồi cô bộc phát ra tính cách mãnh mẽ, chắc chắn đã bị anh nhìn thấy, mất mặt, quá mất mặt.

“Cái đó.” Cô gơ điện thoại trong tay, “Bây giờ người điện nhầm số thật là nhiều, ha ha.”

Người đàn ông nào đó lịch sự cười nhẹ: “Đúng vậy.”

“Tiểu Hoãn, chúng ta nên đi thôi.” Đột nhiên biên tập Tiểu Tuyết không biết từ đâu xông tới, chạy đến bên cạnh lấy khẩu hình miệng nói với cô: Đại lão bản tới.

Đại lão bản tạp chí xã của các cô là người không dễ dàng xuất hiện, mỗi khi xuất hiện đều giống như hoàng đế vào triều, tất cả quan viên đều nhất định phải có mặt báo cáo tình hình công việc của mình.

Vì vậy hai người không dám lưu lại nữa, sau khi cảm ơn Tô Thành và thư ký Lý thì vội vàng rút lui như gió, hoàn toàn không có phát hiện tròng mắt đen thâm thúy phía sau vẫn luôn nhìn chăm chú vào một người khác.

34. Chương 33

Chương 33 — Nói chuyện nhà với người đàn ông nào đó

Lúc Tiểu Hoãn thuê xe về đến nhà, ngọn đèn của hàng vạn gia đình đã được thắp sáng, ngay cả cửa chung cư trăm năm không sáng đèn cũng bắt đầu lên đèn.

Cô cứ tưởng không cần đến vùng ngoại ô phỏng vẫn là có thể tan việc đúng giờ, kết quả lại không có nghĩ tới vẫn đến tám giờ mới có thể tan việc.

Chủ yếu là do sức sống của ông chủ các cô quá mạnh mẽ, mở hội nghị tổng kết cũng có thể diễn ra từ trưa cho đến chiều, cũng may là ông ấy còn nhớ rõ cho các cô ăn một bữa cơm đầy đủ, ăn xong rồi mới tiếp tục bàn bạc, nội dung hội nghị cũng rất phong phú, từ công việc trong tạp chí xã khai sáng đến giấc mơ của ông ta, phái nữ và phái nam nhất định phải tồn tại ở mức độ hài hoà bằng nhau.

Lúc họp, biên tập Tiểu Tuyết lặng lẽ chọc vào cô, khua tay múa chân tạo ra tư thế chụp hình. Trong lúc nhất thời, Tiểu Hoãn không hiểu được, cho nên bật thốt lên hỏi: “Hả? Cái gì?”

Vừa đúng lúc ông chủ đại nhân đang nói đến chuyện nhân vật quan trọng mà bọn họ sưu tầm được trong những kỳ gần đây, nhìn thấy Tiểu Hoãn ở trong một đám người mờ mịt, ham học hỏi tha thiết hỏi tại sao, à, trái tim của ông đang gào thét!

Từ phía trước bàn hội nghị đi tới phía sau, giống như thủ trưởng trong quân đội, bàn tay vỗ lên vai Tiểu Hoãn, lời nói xúc động sâu xa: “Vì nụ cười phái nữ, vì mùa thu hoạch tạp chí xã!” Nghiêng đầu lại hỏi Tiểu Hoãn, “Muốn biết như thế nào là mùa thu hoạch không?” Tiểu Hoãn theo trực giác lắc đầu.

Không nghĩ tới hành động chuyển động đầu của cô càng thêm kích thích ông chủ đại nhân thao thao bất tuyệt, diễn thuyết giống như con người đang lăn lộn trong Hoàng Hà mãnh liệt.

Ai, Tiểu Hoãn ngồi trước bàn cơm, bất đắc dĩ xoa gáy, là ai phát minh ra phương thức trao đổi khi đi họp như vậy? Thật là quá đau khổ.

Kết quả động tác của cô bị mẹ Lục đang múc cháo gà ở phòng bếp nhìn thấy, lập tức nói: “Con gái à, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, bảo con đừng xem tivi lâu như vậy, con cũng không nghe. Con xem bây giờ cổ con thành cái dạng gì rồi?”

Cái dạng gì? Không phải là dạng cổ sao.

“Con xem mình một chút đi, cổ con bây giờ còn thô hơn cổ gà, cũng bởi vì con chơi trò chơi quá nhiều, nếu như con cứ tiếp tục chơi như vậy, sớm muộn gì cổ của con cũng biến thành bánh quai chèo!”

Tiểu Hoãn, không nghĩ tới ở đơn vị bị ông chủ răn dạy, về nhà còn bị mẹ nguyên rủa cổ mình biến thành bánh quai chèo.

Nhưng cô vẫn có thói quen mạnh mẽ chống lại áp bức như cũ, vì vậy nói với mẹ mình: “Mẹ, thật ra thì chơi trò chơi chính là hoạt động nhẹ nhàng lúc rảnh rỗi, giống như mẹ và thím ba đi nhảy disco vậy.” Thời đại bất đồng, tại sao mẹ lại muốn phản đối cô chơi trò chơi đây, cô vừa không có mẹ muối đến mất cả ý chí, nhưng mà cô chỉ. . . . yêu thương qua mạng mà thôi. Hơn nữa, trước mắt, hình như tạm thời chỉ có cô. . . . yêu đơn phương. >_

“Cái gì? Hoạt động nhẹ nhàng lúc rảnh rỗi? Cái gì mà hoạt động, hoạt động chính là không ngừng chuyển động! Con chơi trò chơi mà chuyển động sao, chuyển động ở đâu?”

Thật ra thì chơi trò chơi rất động não, còn có ngón tay cũng phải động, hơn nữa còn động tương đối thường xuyên. . . . Nhưng mà, Tiểu Hoãn chỉ nói những lời này trong yên lặng. Bởi vì cô muốn nhanh chóng uống cháo gà, sau đó chạy về phòng chơi trò chơi.

Ai biết mẹ Lục vẫn không hài lòng, sau khi đặt cháo gà ở trên bàn, xoa tay ngồi xuống bên cạnh cô tiếp tục dạy dỗ.

“Con gái à, không phải là mẹ nói con, con xem một chút đi, con 26 tuổi rồi, nếu như là ở xã hội trước, chưa tới ba bốn năm, bốn năm năm nữa là con có cháu.”

“Tê——! Nóng!” Tiểu Hoãn vừa mới uống một hớp cháo gà vào trong miệng liền cảm thấy nóng, những lời của mẹ Lục lại thiếu chút nữa làm cô nuốt cả chén cháo. Nếu như thật sự uống vào thì chắc chắn xảy ra chuyện lớn, cũng may là hơi nóng ở đầu lưỡi làm cô dừng lại.

Mẹ Lục vội vàng rót ly nước cho cô.

Nhận lấy ly nước, uống hai hớp, Tiểu Hoãn biết mình phải đấu tranh lần nữa, vì vậy bỏ cái ly xuống bàn: “Mẹ, chơi trò chơi là cách thức buông lỏng áp lực của người hiện đại. . . .”

“Nói vậy!” Đột nhiên mẹ Lục vỗ bàn, ngay cả cháo gà cũng rung rung, “Tóm lại mẹ con chính là không muốn con lãng phí thời gian vào trong trò chơi!”

“Con không có lãng phí. . . .” Giọng nói mặc dù yếu ớt, nhưng nội dung là thật, thời gian rảnh rỗi cô đều sử dụng để rong chơi với người đàn ông nào đó.

Mẹ Lục vừa nghe thấy liền nghĩ, tại sao con gái mình lại quật cường như vậy, lập tức hỏi cô: “Được, vậy mẹ hỏi con! Con ngày ngày chơi trò chơi, trong trò chơi có thành phần tri thức đẹp trai sao? Có nhà có xe sao?”

Sao phải là thành phần tri thức, hơn nữa heo Tiểu Bạch đã nói anh là người đẹp trai, còn về chuyện có nhà có xe. . . . cô cũng không biết.

Mẹ Lục đắc ý chống nạnh cười ha ha: “Như thế nào, không có đúng không? Nếu có thì tìm người cưới con ẹ mở mang tầm mắt một chút! Nếu như không có con cũng đừng nói nhảm với mẹ!”

. . . . Tại sao cô lại có dự cảm vô cùng xấu?

Quả nhiên, dự cảm của cô liền được nghiệm chứng trong một giây kế tiếp, mẹ Lục đi vào phòng khách xem TV, bỏ lại một câu: “Bắt đầu từ cuối tuần này, con bắt đầu chính thức hẹn hò với Phương Dẫn!”

Cô thật không biết mình đã rửa chén như thế nào, tắm xong trở lại phòng, cô chỉ biết mình rất là bất đắc dĩ.

Mẹ rất yêu cô, cô biết. Nhưng mà có lúc tình thương quá nặng, không chú ý phương thức, cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy không thoải mái. Thật ra thì cô đã sớm có cảm giác như thế, rõ ràng đang ở tuổi thanh xuân, lại thỉnh thoảng sinh ra cảm giác bất lực đối với cuộc sống và tình cảm, rất khát vọng đối với chuyện này, nhưng mà lại cảm thấy thật ra thì không có cũng không sao.

Cô biết, từ trước đến giờ mình không có bạn trai, làm ẹ lo lắng, cô cũng biết mình không đủ thông minh, suy nghĩ không đủ tinh tế, rồi lại thích đông thích tây. Ngay cả khi cô đột nhiên phát hiện mình thích người đàn ông nào đó, cô vẫn không đủ chắc chắn không đủ bình tĩnh như trước kia.

Nhưng cô có cảm giác, cảm giác mình sẽ từ từ lột xác thần kỳ bởi vì thích một người nào đó.

Mặc dù bây giờ, anh vẫn chưa biết, nhưng mà cô có thể mong đợi không? Mong đợi cuộc sống trong tương lai, từng chút từng chút làm anh thích cô hơn một ít.

Đúng vậy, cứ như vậy đi, trước tiên bắt đầu ở đây, nhưng mà nên giải quyết mẹ cô như thế nào mới tốt đây?

Trong nháy mắt, suy nghĩ của Tiểu Hoãn chuyển động, cô đột nhiên nhìn thấy đồng hồ treo tường ở phía đối diện, giật mình, 9 giờ 30 phút rồi, tại sao cô lại lãng phí một tiếng đồng hồ suy nghĩ vẩn vơ như vậy chứ!

Một bên suy nghĩ, một bên vội vàng mở máy tính, đăng nhập vào trò chơi, phát hiện cái tên của người đàn ông nào đó đang sáng đèn, trong lòng cảm thấy bình tĩnh không ít.

Thấy cô login, người đàn ông nào đó lập tức gửi tin nhắn: “Bây giờ mới về tới nhà sao?”

Cô vội vàng trả lời: “Đúng vậy, hôm nay đi họp đến hơn bảy giờ, bây giờ trong lỗ tai của em đều là thanh âm nói chuyện liên miên không dứt, thật đáng ghét >_<.” thật=“” ra=“” thì=“” còn=“” có=“” thanh=“” âm=“” của=“” mẹ=“” trợn=“” lẫn=“” trong=“”>

Người đàn ông nào đó gửi tới vẻ mặt tìm ra manh mối: “Như vậy khỏe chưa?”

Hả? Tiểu Hoãn ngẩn người, ý tứ của anh là anh đang sờ đầu cô, lấy hành động bày tỏ an ủi mà cô chịu đựng khi đi họp sao? Cho nên người đàn ông nào đó cũng hiểu YY.

YY: tự sướng

Phảng phất giống như cảm nhận được nhiệt độ bàn tay của anh, Tiểu Hoãn gửi đến gương mặt tươi cười: “*^_^* dạ.” Thật ra thì cô cũng rất am hiểu YY.

“Nho nhỏ, công việc của em bận rộn lắm sao?” Anh giống như lơ đãng hỏi.

“Không tính là bận rộn, nhưng nếu như có phỏng vấn thì cũng không biết trước được. À, cái đó, công việc của em có thể coi như là làm trong tạp chí xã.”

Đây chính là lần đầu tiên người đàn ông nào đó hỏi về vấn đề thực tế trong cuộc sống của cô, cô trả lời xong còn sợ anh hiểu lầm mình làm trong đài tuyên hình, vội vàng bổ sung thêm một câu. Mặc dù đài phát thanh có vẻ nổi tiếng hơn tạp chí xã, nhưng mà tạp chí Xuân Thủy của các cô là tạp chí có số lượng sách báo ảnh hưởng đến phái nữ nhiều nhất B thị, hơn nữa ông chủ của cô cũng có chút bối cảnh, đây là chuyện sau này cô mới biết.

“Nho nhỏ là ký giả sao?” Tiểu Hoãn lau mồ hôi, vội vàng trả lời anh: “Còn chưa được, em vẫn làm thư ký. Phó tổng biên đối xử với em không tệ, muốn bồi dưỡng em. Bây giờ em đều ở bên cạnh biên tập, em phụ trách đi theo chụp này nọ.”

“Thì ra là như vậy.”

“Dạ dạ, kỹ thuật chụp hình của em rất tốt!” Nói đến chụp hình, Tiểu Hoãn cô rất là tự hào về mình, lúc trước khi còn học đại học cô cũng tham gia hội chụp ảnh, tác phẩm Trương Thu Thiên Phong Diệp của cô còn nhận được giải nhì cuộc thi nhiếp ảnh dành cho sinh viên đại học B thị. Nhưng mà cô không có đặc biệt học sâu vào nó, mà làm thành thú vui hưởng thụ, có thể chụp được cảnh vật sống động như vậy rất là vui vẻ. Chị Linh cũng nhìn thấy tác phẩm đó cho nên mới có ý định bồi dưỡng cô, cho nên bây giờ cô đi theo biên tập Tiểu Tuyết phỏng vấn tình anh, đặc biệt phụ trách chụp hình.

Nhìn dáng vẻ mặt mày hớn hở của cô, người đàn ông nào đó cười cười: “Chụp hình cũng không phải là chuyện đơn giản, có cơ hội, chúng ta cùng chụp đi.”

“Tốt, được!!” Tiểu Hoãn cao hứng đồng ý, nhưng mà anh chỉ tùy tiện nói một chút phải không? Thật ra thì cho dù anh tùy tiện nói một chút, lời nói của anh cũng làm cho cô thật cao hứng.

Chợt nhớ tới cô còn chưa biết anh làm nghề gì, nếu anh đã hỏi cô, vậy chắc là cô cũng hỏi anh được.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Cái đó, anh làm việc gì?”

Người đàn ông nào đó trầm ngâm một chút rồi mới trả lời: “Anh buôn bán.”

Thì ra anh cũng là thương nhân trong cuộc sống! Chẳng lẽ anh làm thương nhân đại thần là bởi vì công việc thực tế của mình sao?

“Vậy có phải rất cực khổ hay không?” Tiểu Hoãn quan tâm hỏi.

“Hoàn hảo.”

Mặc dù biết rõ là không nên hỏi, nhưng mà bây giờ cô rất tò mò, muốn biết rốt cuộc là anh bán cái gì.

“Cái đó, em hỏi anh, bình thường anh bán cái gì?”

Người đàn ông nào đó trả lời rất nhanh: “Mua về toàn bộ, sau đó sẽ bán đi, hoặc là chia thành nhiều bộ phận, chia ra bán cho nhiều người khác nhau.”

Nghe giống như là các loại máy móc, dù sao cô học môn khoa học xã hội, đối với loại vật dụng này, một chữ bẻ đôi cũng không biết. Nhưng mà có thể thấy được, người đàn ông nào đó có nghề nghiệp vô cùng ổn định! Hoàn toàn phù hợp với điều kiện đầu tiên mà mẹ nói

~. Tại sao cô lại đặt anh vào trong quy tắc của mẹ mình đây? Tiểu Hoãn dùng sức lắc đầu, Stop! Đừng suy nghĩ thêm về vấn đề này nữa, nếu đã biết nghề nghiệp của anh, vậy thì chuyển sang đề tài khác.

Hỏi cái gì mới tốt đây, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy đĩa CD trên giá sách và vé xem nhạc mà cô với heo Tiểu Bạch vợ vét được, dẫn dắt chủ đề.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Anh có nghe nhạc không?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Cái gì nhạc?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “>_< ý=” của=” em=” là=” nói,=” anh=” có=” hay=” nghe=” hay=” là=” đặc=” biệt=” thích=” ca=” sĩ,=” bài=” hát=” nào=”>

Phi Thành Vật Nhiều suy nghĩ một chút: “Không có.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “. Một cái cũng không có sao, vậy anh thường nghe gì nhất?”

Phi Thành Vật Nhiều: “Có.”

Tiểu Hoãn cao hứng gật đầu với màn hình, thật tốt quá, rốt cuộc cũng có loại anh thích, không biết cô có từng nghe qua thể loại anh thích chưa nữa.

Ba giây sau, cảm giác buồn bã thay thế cao hứng vừa rồi, bởi vì người đàn ông nào đó nói: “Frederick Chopin.”

Đối với Tiểu Hoãn mà nói, mặc dù cô luôn luôn say mê trong âm nhạc thịnh hành, nhưng mà ít nhất cũng biết được cái gì là Frederick là Chopin. Lần trước tạp chí xã của cô phỏng vấn mỹ nữ bác sĩ, lúc đó có hỏi cô ấy yêu thích gì, mỹ nữ bác sĩ đã nói, cô chỉ nghe FC, hại cô và biên tập Tiểu Tuyết sưng sốt vì tưởng là ông già KFC chuyển nghề sang âm nhạc. Sau khi trở lại tạp chí xã, tìm tòi trên trăm độ, mới hiểu được cô ấy “đơn giản hoá” tên của đại thần, nếu không, có đánh chết các cô cũng không tin loại người như mỹ nữ bác sĩ lại yêu thích tác phẩm của đại thần.

Cô buồn bã, bởi vì cô phát hiện quả nhiên giữa người và người có sự phân biệt, không trách được anh lại trở thành đại thần, âm nhạc mà người ta nghe cũng cao nhã hơn cô.

Nhưng vừa nghĩ, anh nói anh thích Frederick, cho nên cô lại thở phào nhẹ nhõm. Có thể là cô cảm thấy anh nên nghe thể loại âm nhạc như vậy, nếu như anh nói anh thích nghe Lương Hồ Diệp, cô sợ mình sẽ co quắp đến sáng mai.

“Nho nhỏ nghe cái gì?” Lúc này đổi thành người đàn ông nào đó hỏi cô.

Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút, không khỏi đỏ mặt, âm nhạc cô nghe qua quá nhiều, nói ra chỉ sợ anh sẽ cười đến rụng răng.

“Cái đó, thật ra thì cái gì em cũng nghe, chính là, yêu thích. rộng rãi.” Là thể loại âm nhạc nào cô cũng nghe một chút, nhưng không lâu dài, nhưng mà cô thích nhất là nghe nhạc của Lương Tĩnh Như.

“Có cơ hội hát cho anh nghe đi.”

“. Được.”

“Cái đó, anh thích đọc sách không?”

“Thích, nho nhỏ thì sao?”

“Em cũng thích.”

Tình cảnh như thế này, thật giống như bạn bè quen biết nhiều năm, rãnh rỗi tâm sự chuyện nhà. Đây là lần đầu tiên cô hàn huyên với anh về cuộc sống thực tế của mình, ban đầu còn lo lắng sẽ rất đột ngột, nhưng không nghĩ tới lại nhẹ nhõm như vậy.

Cứ như vậy, bọn họ tùy tiện trò chuyện một ít, phần lớn yêu thích của hai người đều không giống nhau, chính là bởi vì khác biệt, mới có thể từ những điều trùng hợp mà cảm thấy vui vẻ không nói nên lời. Giọng nói của anh tự nhiên như vậy, giống như bọn họ tùy thời đều có thể nhìn thấy nhau.

Mà cô, lại vì những điều này mà cảm thấy thoải mái, cảm thấy nhẹ nhàng thản nhiên trong lòng.

Nhưng mà, có người dám can đảm phá hư thời gian trao đổi tình cảm của cô! Cái loại người ác độc này, chính là heo Tiểu Bạch.

Đầu tiên cậu gọi Tiểu Hoãn: “Tiểu Hoãn ơi, Tiểu Hoãn à, cậu ở đâu, bây giờ ca ca thật đau lòng!. . . .”

Tiểu Hoãn chỉ liếc mắt nhìn một cái liền tự động coi thường nó, tiếp tục nhập tâm nói chuyện phiếm với người đàn ông nào đó.

Tiểu Bạch nhìn thấy Lục Tiểu Hoãn nhăn tâm làm thương tổn trái tim yếu ớt của cậu, không thể làm gì khác hơn là chuyển qua kêu gọi người đàn ông nào đó: “Thành thành à, lòng ta thật là đau, người bồi ta đi!. . . .”

Lần này cậu lập tức nhận được trả lời, nhưng người trả lời không phải là người đàn ông nào đó, mà là Tiểu Hoãn.

“Heo Tiểu Bạch, cậu có chuyện gì? Không cho quấy rầy thành thành nhà tớ.”

Tiểu Bạch đau lòng: “Tiểu Hoãn à, sau cậu lại như vậy, tớ không có quấy rầy, tớ đây là thích gào thét.”

Thích gào thét? = |||

“Heo Tiểu Bạch, cậu muốn gào thét với ai?”

Tiểu Hoãn tức giận chen ép Tiểu Bạch, nhưng khi thấy người đàn ông nào đó gửi tới lời mời họp thành tổ đội, cô liền lập tức đồng ý, truyền tống đến bên cạnh anh, kết quả lại phát hiện Tiểu Bạch cũng đứng bên cạnh người đàn ông nào đó.

Người đàn ông nào đó à, tại sao anh lại muốn dẫn theo bóng đèn điện có công suất đặc biệt lớn như Tiểu Bạch đây, chẳng lẽ anh không thấy cậu ấy rất chói mắt sao?

Lúc này Tiểu Bạch đã hoàn toàn buông tha cho Tiểu Hoãn, phản bội núp sau lưng người đàn ông nào đó.

Tiểu bá vương anh tuấn: “Thành thành à, có người quá độc ác, cho nên mặc kệ ta đau lòng, chỉ muốn nói chuyện với người khác.”

Phi Thành Vật Nhiều gửi tới vẻ mặt im lặng.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Đập chết cậu.”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Thành thành à, người biết cái người ác độc đó là ai không?” Mau hỏi cậu, mau hỏi cậu đi, cậu nhất định phải dùng sức chín trâu hai hổ tác hợp hai người này.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Đừng hỏi cậu ta.”

Phi Thành Vật Nhiều: “À?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “= =.”

Ha ha ha, Tiểu Bạch mừng thầm, người bạn nhỏ thành thành đã mắc câu, cậu chà xát hai tay, đã đến lúc ông mai họ Tiêu ra sân! Nên biểu hiện bản lĩnh của mình thôi

~Kết quả, bạn học Tiểu Bạch không có cơ hội ra tay.

Bởi vì Phi Thành Vật Nhiều nói: “Chuyện của người khác ta không rảnh bận tâm, ta chỉ lo chuyện của mẹ con ta là đủ rồi.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương xấu hổ gửi đến một đồng gương mặt im lặng.

Tiểu Bạch nhìn chằm chằm màn ảnh, lúc này mới thốt lên được một câu: “Thành thành, cao thủ!”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Ta nhất định phải học hỏi thành thành thân ái, nhất định phải bắt được trái tim chị của Giang hồ đoán kiếm!”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Im lặng.”

Bất tri bất giác, thời gian ba người đùa giỡn lặng lẽ trôi qua, Tiểu Hoãn nâng cằm nhìn màn ảnh, một chút cảm giác không thích mới vừa rồi đã biến mất toàn bộ.

Thời gian, nếu như có thể dừng lại ở thời khắc vui vẻ như thế này thì thật là tốt, có người đấu võ mồm cãi nhau, so với ai cũng quan tâm cô nhất, có người rất yên lặng, nhưng lại lấy toàn tâm toàn sức bảo vệ, bao dung cô.

Có người trò chuyện với cô, sau đó nhẹ nhàng nói ngủ ngon, ngủ thiếp đi trong cảnh tượng mờ mịt.

Giống như giờ phút này, anh ôn tình nói câu: “Ngủ ngon, mơ đẹp.”

Khung cảnh ban đêm mùa hè phá lệ yên tĩnh mà xinh đẹp, gió nhẹ nhàng bay qua rèm cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, soi sáng mặt đất trong phòng, ánh lên màu vàng trắng nhợt nhạt.

Tiểu Hoãn nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm trên giường, như có như không hồi tưởng lại những lời tán gẫu vui vẻ giữa cô và anh, gương mặt từ từ nổi lên vui vẻ. Anh cũng mơ đẹp, Nhã Thành.

35. Chương 34

Chương 34 — Phỏng vấn Tô Thành

“Tiểu Hoãn à, chúc mừng em!”

“Cuối tháng tăng lương nhớ mời khách nghe, Tiểu Hoãn.”

“Các người đừng có trêu chọc Tiểu Hoãn.” Biên tập Tiểu Tuyết đẩy những người khác ra, trực tiếp túm lấy Tiểu Hoãn, “Mặc kệ những người đó, đến lúc đó em nhớ cho chị thật nhiều đồ tốt nghe thật nhiều thật nhiều ~”

“Đồ tốt? Tiểu Hoãn à, em cũng muốn, em cũng muốn!” Ánh mắt thư ký Tiểu Thất toả sáng dựa vào Tiểu Hoãn.

Đối mặt với sự nhiệt tình của chị em trong tạp chí xã, Tiểu Hoãn yếu ớt giơ tay đầu hàng: “Cái đó, có thể hỏi một câu hay không, rốt cuộc mọi người chúc mừng cái gì vậy?”

Chân trước của cô vừa mới bước vào tạp chí xã lập tức liền bị những cô gái đáng yêu này vây xung quanh, vừa chúc mừng vừa mời khách, cô chưa có tăng lương lên năm ngàn vạn, làm sao lại chúc mừng?

A Lương phụ trách chụp ảnh trang bìa mỉm cười vỗ vai cô: “Tiểu Hoãn vừa mới tới, có thể chưa biết tin tốt này đúng không?”

A? Tin tốt gì?

“Tô Thành đồng ý tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí xã chúng ta, hơn nữa còn đặc biệt điểm danh em đi phỏng vấn!” Biên tập Tiểu Tuyết rất là kích động, nói: “Mấy ngày trước chúng ta đến phỏng vấn thư ký Lý, lúc em chụp hình anh ấy, làm cho bản thân anh ấy phi thường hài lòng.”

Cũng bởi vì chuyện này, liền đồng ý phỏng vấn, không nghĩ tới người đàn ông này lại thích chụp hình như vậy.

“Vậy thì chị đi là được rồi.” Tiểu Hoãn sờ mũi, cô vẫn luôn đi theo bên cạnh Tiểu Tuyết, đột nhiên lại chiếm lấy công việc của chị ấy, không thích hợp cho lắm.

Tiểu Tuyết thẳng thắn khoát tay: “Không được không được, phải là em đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Tô Thành đồng ý phỏng vấn có kèm theo một điều kiện.” Chị Linh không biết xuất hiện khi nào, mỉm cười nhìn cô. “Điều kiện chính là, để cho em giúp Tô Thành chụp ảnh công việc và cuộc sống thường ngày.”

Tiểu Hoãn đứng trong phòng tiếp khách tầng hai tập đoàn Quang Đông, cô vẫn ở trong trạng thái không thể tin được, chẳng lẽ bởi vì ngày đó cô chụp cho anh mấy tấm hình, Tô Thành vẫn cự tuyệt bất kỳ phỏng vấn lại chủ động bày tỏ tiếp nhận phỏng vấn.

Hình ảnh tảng đá ngàn năm rốt cuộc cũng nở hoa chắc là giống như vậy đi, hướng chỉ anh còn mang đến cho cô tiền lương tăng cao.

Nhớ tới lời chị Linh nói với cô: “Tiểu Hoãn, chị đã xin phép tổng biên, tiền lương của em sẽ được tăng lên bốn ngàn. Đi chụp hình cho Tô Thành, sẽ căn cứ vào phí đi công tác giống như A Lương mà cộng thêm tiền thưởng cho em.” Lúc đó cô rất bối rối, bốn ngàn, đó không phải tiền lương mà chỉ có biên tập chính thức mới có thể cầm được sao? Cô không biết phí công tác của A Lương là bao nhiêu, nhưng mà hình như trước kia đã nghe Tiểu Tuyết nói qua, đại khái có thể hơn một ngàn? Suy nghĩ một chút, cô đã từng vì tám trăm tệ mà ả núp trong nội bộ kẻ địch, nhưng kết quả là ngày nào cũng thất bại, nhưng hôm nay lại khác, tất cả mọi chuyện đều không thành thật giống như nằm mơ ban ngày.

Trước khi lên đường, Tiểu Tuyết còn cố ý chạy tới cổ vũ cô phải phỏng vấn cho thật tốt, chụp nhiều ảnh một chút, đến lúc đó lại chia sẻ với cô ấy.

Tiểu Hoãn không khỏi mỉm cười đứng lên, mọi người trong tạp chí xã đều rất tốt, nhìn thấy cô đột nhiên bắt được bánh bao hạnh nhân, chẳng những không ghen tỵ mà còn khích lệ cô, thật khó có được những đồng nghiệp tốt như vậy.

Lúc Tô Thành đi vào phòng tiếp khách, hình ảnh anh thấy chính là như vậy.

Cô gái ôm một cái túi lớn cao quá vai ngồi trên ghế sa lon, gương mặt xinh đẹp đang cúi xuống, khoé miệng xuất hiện nụ cười nhợt nhạt, hơn nữa còn không phát hiện ra sự tồn tại của anh.

Anh cũng không có quấy rầy cô, yên lặng đứng ở cửa lẳng lẳng nhìn cô.

Đột nhiên Tiểu Hoãn có cảm giác, giống như có ai đó đang nhìn mình chăm chú, ngẩng đầu lên, liền thấy anh khoanh tay nhẹ nhàng đứng dựa lưng vào cửa.

“Chào Tô tiên sinh!” Tiểu Hoãn vội vàng đứng lên.

Chị Linh đã nói, từ giờ trở đi anh chính là Thượng Đế, mặc kệ trong quá trình phỏng vấn anh bận rộn đến nỗi không có thời gian tiếp cô thì cô vẫn phải chờ. Đúng vậy đúng vậy, anh là thần tài của cô, cô tuyệt đối cố gắng làm cho thần tài vui vẻ tiếp nhận phỏng vấn.

“Đến lâu rồi sao?”

“Không có không có, tôi vừa mới tới.” Trên thực tế là bởi vì anh đột nhiên muốn tiếp đãi khách hàng, cô đã đợi được 30 phút lẻ 26 giây.

Tô Thành lơ đãng quét mắt nhìn đồng hồ treo tường, mỉm cười nhàn nhạt.

“Lục tiểu. . . . thư, cô đã biết yêu cầu của tôi rồi chứ?”

Anh mở nút áo thứ nhất trên cổ áo sơ mi trắng, tư thế rất là buông lỏng ngồi xuống trên ghế sa lon.

Yêu cầu? Yêu cầu gì? Chị Linh chỉ nói cô nên có thái độ tốt đối với vị Thượng Đế này, sau đó thông minh một chút, những thứ khác, hình như chưa nói.

“Không thể hỏi chuyện cá nhân và lý lịch của tôi, cùng với bất cứ chuyện gì có liên quan đến gia đình tôi.” Anh nghiêng người nhìn cô: “Cái này, tôi và tổng biên tạp chí của cô đã đạt thành hiệp nghị.”

Cường chế đôi mắt mình làm như không thấy sức hấp dẫn của trai đẹp trước mặt, Tiểu Hoãn nháy mắt hỏi: “Vậy xin hỏi tôi có thể hỏi vấn đề gì?”

Tô Thành cười nhạt nói: “Thói quen ăn uống.”

. Tiểu Hoãn cảm thấy mình sắp hôn mê, chỉ có thể hỏi thói quen ăn uống, đây mà gọi là phỏng vấn sao, tạp chí Xuân Thuỷ của các cô cũng không phải là tạp chí món ngon mỗi ngày.

Cô mạo hiểm đặt mình vào tình huống có thể bị thượng đế đẹp trai cự tuyệt, cẩn thận dò xét: “Tô tiên sinh, hình như thói quen ăn uống hơi đơn giản một chút, nếu như mà nói chỉ thảo luận ăn uống. . .”

“Ăn uống cũng là văn hoá đáng tham khảo ở Trung Quốc.”

Hả, văn hoá đáng tham khảo. Tiểu Hoãn không tự chủ được, nhanh chóng lấy máy tính xách tay, trong đó là những vấn đề mà cô cố ý chuẩn bị cho lần phỏng vấn này. Tham khảo một loạt đề tài mà Tiểu Tuyệt thường phỏng vấn những người đàn ông đẹp trai kim cương, còn có điều tra những phương diện mà nữ độc giả quan tâm nhất; hai người kết hợp lại chọn lọc được 20 vấn đề, tuyệt đối đều là những vấn đề nóng bỏng. Nhưng mà bây giờ anh lại không cho hỏi cái này, không cho hỏi cái kia, vậy những vấn đề nóng bỏng của cô phải làm như thế nào đây?

Ví dụ như: Tô tiên sinh, anh có thích con gái hay không, vậy thì anh đã từng có cảm nghĩ thưởng thức phái nữ nhưng lại không tự chủ được khát vọng phái nam ôm mình vào trong ngực hay chưa?

Lại ví dụ như: Tô tiên sinh, nếu như cho anh lựa chọn cách thức tỏ tình với con gái, anh thích nửa đêm bò đến gõ cửa sổ nhà cô ấy (chú ý: nhà bạn gái nhất định phải ở lầu 5 trở lên lầu 8 trở xuống, nếu không, quá cao rất nguy hiểm, quá thấp lại không có tính khiêu chiến.), hay là đứng dưới lầu nhà cô ấy dưới trời mưa tầm tã la lớn lên rằng: Anh yêu em?

Nhiều vấn đề tốt như vậy, cô lại không thể hỏi được một cái nào! Thật là làm cho cô nhớ tới câu nói của heo Tiểu Bạch: bây giờ tớ thật đau lòng ~.

Về mặt cô thất vọng như đưa đám, toàn bộ đều rơi vào trong ánh mắt thâm thúy của anh.

Người đàn ông nào đó tiếp tục nhẹ nhàng mở miệng: “Thật ra thì, có một vài vấn đề cũng có thể hỏi.”

Hả?! Thật sao? Những lời này giống như que diêm khai sáng thế giới mới vừa tràn ngập bóng tối của Tiểu Hoãn. Cô kích động nhanh chóng đến gần anh: “Là những vấn đề nào?”

Thấy gương mặt nhỏ nhắn trước mắt toả sáng đến gần mình, người đàn ông nào đó cũng hơi đến gần cô: “Ví dụ như có thể hỏi một chút người yêu thích.”

Người yêu thích!!! Tốt! Quần chúng chính là muốn biết anh yêu thích dạng con gái như thế nào! Lúc này mới có thể thoả mãn đầy đủ tấm lòng cuồng dã của nữ độc giả YY tạp chí Xuân Thuỷ các cô. Hả, không đúng! Là tấm lòng ái mộ.

Tiểu Hoãn dùng sức suy nghĩ, sau đó đột nhiên vỗ tay: “Được! Tô tiên sinh, trước tiên chúng ta nói về chuyện người mà ngài yêu thích đi!”

Cái vỗ tay này, cô mới phát hiện, khoảng cách giữa cô và anh chưa tới nửa mét, , khi nào thì cô ngồi gần anh như vậy?

Người xưa có câu: nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi bây giờ chỉ có cô và anh ở trong phòng tiếp khách, chỉ cần nghĩ đến chuyện này, cô đã cảm thấy tay chân mình không khống chế được, trở nên cứng ngắc.

Phảng phất như nhận ra được cô mất tự nhiên, Tô Thành không dấu vết giữ khoảng cách với cô, tiếp theo sau đó là mỉm cười nhìn gương mặt hơi đỏ hồng.

Nhưng mặc dù đã cách xa một chút, Tiểu Hoãn vẫn cảm thấy từ trường mãnh liệt đang đánh về phía mình. Anh rõ ràng là tùy ý dựa vào ghế sa lon, nhìn qua cũng không khác với cô là mấy, nhưng sao khí chất vẫn xuất trần như vậy. Thì ra là ông trời thật sự không công bằng, nhìn anh đi, rồi nhìn lại cô một chút là biết. Nhìn anh, rồi nhìn lại heo Tiểu Bạch, = = không đáng nhắc tới không đáng nhắc tới!

Yên lặng thở dài than thở, Tiểu Hoãn chấp nhận thu hồi suy nghĩ đang bay xa của mình, lấy bút ghi âm từ trong túi xách.

“Tô tiên sinh, bây giờ chúng ta bắt đầu phỏng vấn.”

Tô Thành khẽ nâng tay trái ngăn lại động tác của cô: “Không vội. Tôi muốn đặt trước thời gian chụp hình.”

À, đúng vậy! Còn có chụp hình, Tiểu Hoãn ngẩng đầu, vỗ nhẹ lên trán mình, nở nụ cười xin lỗi Tô Thành: “Thật ngại quá, là sơ sót của tôi, lúc nào thì Tô tiên sinh có thời gian chụp hình? Chúng ta hẹn trước một ngày. . . .”

“Lục tiểu thư, tổng biên của cô chưa nói cho cô biết sao.”

“Hả?” Còn có chuyện chị Linh chưa nói cho cô biết sao?

“Hình của tôi sẽ được đăng lên tạp chí xã của cô, nhưng mà thời gian chụp hình nhất định phải do tôi đề ra.”

Cái này cô biết, người được phỏng vấn đều yêu cầu thời gian phù hợp.

“Thời gian của tôi cũng không dư dả, cho nên không thể chụp một lần là hoàn thành được.” À à! Thì ra là như vậy, anh bận rộn như vậy, cô có thể hiểu được. Không phải là cô chỉ cần chạy thêm mấy lần thôi sao, cái này dễ thôi.

“Hơn nữa.” Tô Thành dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Địa điểm cũng sẽ không cố định, nhất định phải đến địa điểm mà tôi yêu cầu, không nhất định phải ở trong công ty.”

Anh mỉm cười: “Có thể sẽ rất mệt mỗi khi phối hợp với tôi, Lục tiểu thư xác định không có vấn đề gì chứ?”

Tiểu Hoãn gật đầu: “Không thành vấn đề, Tô tiên sinh, tất cả đều làm theo ý ngài. Hơn nữa ngài yên tâm! Tôi nhất định sẽ phối hợp với thời gian và địa điểm của ngài.”

Giống như là nghĩ đến cái gì đó, cô lấy ra danh thiếp mà chị Linh tạm thời in ỉnh, hai tay đưa cho anh.

“Cái này là cách thức liên lạc với tôi, Tô tiên sinh không cần gấp, nếu có thời gian rảnh rỗi thì điện cho tôi biết.”

Tô Thành cười cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lấy danh thiếp trong tay cô, ngón tay lơ đãng đụng phải đầu ngón tay Tiểu Hoãn, cho dù chỉ là thoáng qua rồi biến mất, lại làm cô cảm thấy nhiệt độ vẫn còn lưu lại trên da thịt mình. Trong lòng Tiểu Hoãn chuyển động, nhìn vào mắt anh. Trong nháy mắt như vậy, cô cảm thấy trong đôi mắt thâm thúy của anh chứa đựng vui vẻ, nhưng khi cô trừng mắt nhìn lại lần nữa, phát hiện gương mặt anh vẫn bình tĩnh như mọi ngày, nụ cười cười vẫn lễ phép như mọi ngày.

“Tô tiên sinh, vậy còn phỏng vấn.”

“Sau khi kết thúc thời gian chụp hình thì phỏng vấn.” Anh ngẩng đầu nhìn thời gian biểu, một lát nữa anh còn có hội nghị.

Tiểu Hoãn sửng sốt, vậy chẳng phải hôm nay trắng tay sao? Nhưng cô cũng không dám nói thẳng ở trước mặt anh, dù sao bây giờ, toàn bộ cô gái trong tạp chí xã đều đang mong đợi bài phỏng vấn của Tô Thành.

“Hôm nay không thể phỏng vấn một phần trước sao?”

Cô lễ phép nhìn anh, vẻ mặt tha thiết, thái độ ung dung mà hào phóng. Thế nhưng đôi mắt và lông mi thật dài lại tiết lộ tâm tình khẩn trương của cô, vẫn luôn run rẩy. Trong lòng anh thất lại, thay đổi chủ ý.

“Mở bút ghi âm, hỏi một chút vấn đề.”

Tiểu Hoãn nháy mắt mấy cái, hả, ý tứ của anh là cô có thể phỏng vấn sao?

“Được!” Cô cao hứng mở bút ghi âm, đưa bút ghi âm về phía anh. Nhưng sau đó liền cảm thấy khó khăn, bởi vì đầu óc cô trống rỗng, không biết nên hỏi anh vấn đề gì.

Tô Thành vẫn còn đang chờ cô đặt câu hỏi, cô lại rơi dây chuyền ngay thời khắc mấu chốt.

Tô Thành vẫn lịch sự chờ cô, mặc dù mới vừa rồi anh vẫn nhìn thời gian biểu mấy lần, hình như còn có việc bận, nhưng, anh vẫn kiên nhẫn chờ cô như cũ.

Rất kỳ lạ, cô đột nhiên nhớ tới vấn đề mà mình đã hỏi người đàn ông nào đó.

“Tô tiên sinh, có thể nói cho tôi biết loại nhạc mà ngài thích không?”

Lúc cô cảm thấy anh sẽ không trả lời vấn đề không có dinh dưỡng như vậy, lại nghe được giọng nói trầm thấp vang lên: “Tôi nghe Frederick Chopin.”

Frederick Chopin! Cô kinh ngạc mở lớn đôi mắt, nhưng lập tức liền lắc đầu, trùng hợp thôi trùng hợp thôi, không nghĩ tới đàn ông trên thế giới này, chỉ cần đẹp trai một chút là thích nghe Frederick Chopin.

Vì vậy cô lập tức sùng bái phụ họa nói: “Frederick Chopin rất hay, tôi cảm thấy ông ấy rất thần thánh.”

“À, tại sao lại nói như vậy?” Anh nâng mi.

“Tôi cũng có bạn thích nghe Frederick Chopin, hơn nữa anh ấy còn giống như vậy, rất thần thánh. Tôi tiên sinh cũng giống vậy, hai người đều thích nghe Frederick Chopin, cũng xuất sắc như vậy. Chứng minh được không nơi nào không bị đại thần ảnh hưởng.”

Bây giờ chẳng phải trên mạng có một câu như thế này sao: gọi Frederick Chopin tới, nói Lão Tử đau lòng! Khổng định nhạc sĩ vĩ đại này cũng không thể tượng tượng được sức ảnh hưởng của mình trong nội tâm của những thanh thiếu niên nhiệt huyết. Kể từ sau khi người đàn ông nào đó nói anh thích nghe FC, cô lập tức tải không ít bài dương cầm về nghe, càng nghe lại càng phát hiện đại thần quả không hổ là đại thần, lực ảnh hưởng mạnh mẽ như vậy, căn bản chính là thần, đại thần.

Anh nhìn cô, giống như nghiên cứu triệt để nội tâm cô, ngay sau đó lại cười nói: “Chính xác rất đại thần.”

Giọng nói Tô Thành hơi thấp, nhưng lại tràn đầy từ tính, cực kỳ giống MC tiết mục tâm sự đêm khuya trên đài phát thanh.

Thời điểm anh nói chuyện như vậy, làm cho người nghe cảm thấy bình an, không tránh khỏi có chút buông lỏng. Hơn nữa gương mặt của anh còn mang theo mỉm cười, không giống gió xuân lại hơn hẳn gió xuân.

Cửa phòng tiếp khách bị gõ một cái, nguyên nhân là nữ thư ký gọi anh đi họp.

Tiểu Hoãn vội vàng đứng lên, dọn dẹp đồ vật của mình vào trong túi xách, cảm ơn anh: “Tôi tiên sinh, ngài bận rộn như vậy, tôi cũng không quấy rầy anh. Về phần chụp hình.”

Tô Thành gật đầu: “Tôi sẽ thông báo trước cho cô.”

“Cảm ơn Tô tiên sinh!” Tiểu Hoãn cười rục rịch nói lời cảm ơn, sau đó cầm túi xách của mình, rời khỏi phòng tiếp khách.

Ánh mặt trời thật rực rỡ, không khí thật mát mẻ, Tô Thành thật tốt, thì ra tất cả đều tốt đẹp như vậy, Tiểu Hoãn đi ra khỏi công ty Quang Đông, nhìn về phía bầu trời thể hiện tư thế cái ôm ấm áp: Cố gắng lên đi, Lục Tiểu Hoãn!

Công việc ngày càng thuận lợi, bánh bao ngày càng nhiều, tình yêu ngày càng hạnh phúc.

Ngay cả chuyện phỏng vấn Tô Thành khó khăn như vậy mà cô còn giải quyết được, cuộc sống còn vấn đề gì khó khăn đây? Cố gắng lên đi!

Thu hồi lại ánh mắt mang theo ý cười nhìn bên ngoài cửa sổ, lấy ra danh thiếp, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua ba chữ, cúi đầu nhớ kỹ: “Lục Tiểu Hoãn.”

36. Chương 35

Chương 35 — Có liên quan đến người đàn ông nào đó?

“Lục—Tiểu—Hoãn! Con ra đây ẹ!” Mẹ Lục vỗ cửa phòng Tiểu Hoãn ba lần mà không thấy ai trả lời, rốt cuộc cũng bùng phát.

Cha Lục xem TV ở bên cạnh vội vàng đứng dậy khuyên răn: “Bà già, đừng nói giận, có gì từ từ nói thì tốt hơn.”

“Bà già này không tức giận! Không tức giận mới là lạ!! Thằng nhóc phòng địa sản có điều kiện tốt như vậy, nó còn dám nói là không rảnh đi gặp mặt!!” Mẹ Lục đẩy cha Lục ra một bên, bày ra bộ dáng như muốn đụng đầu vào cửa.

Cha Lục vội vàng ưỡn ngực ngăn cản trước mặt mẹ Lục: “Bà già, đầu không phải là dưa hấu, không thể tùy tiện đụng tới đụng lui. Nếu như bà muốn đụng, vậy đụng tôi đi!” Nói xong còn ưỡn ngực lên ẹ Lục tùy ý đụng theo ý muốn.

“Đi đi!” Mẹ Lục vung tay, “Ai nói tôi muốn đụng đầu?”

Đó là. ?

“Tôi muốn đập cửa!”

Chỉ thấy bắp chân trắng kiện có lực của mẹ Lục dùng sức làm nổi lên vô số gân xanh, đá một cước, đột nhiên cửa được mở ra.

Mẹ Lục không giữ được cân bằng, thiếu chút nữa không có lui về sau mà bay ngang qua cửa, cũng may là cha Lục nhanh tay nhanh mắt, lấy tư thế đại gia ôm người đẹp chặn đứng mẹ Lục.

Tiểu Hoãn mặc áo ngủ đứng ở đó, đầu tiên là mờ mịt nhìn tư thế nghệ thuật của cha mẹ, sau đó nhanh chóng mỉm cười: “Con vào phòng, cha mẹ cứ tiếp tục, cứ tiếp tục.”

Cô vẫn nghĩ là cha bị mẹ trấn áp trong cuộc sống sinh hoạt vợ chồng, không nghĩ tới hôm nay lại có thể may mắn nhìn thấy được cảnh tượng rung động như vậy.

“Lục Tiểu Hoãn, đứng lại ẹ!”

Mẹ Lục đẩy cha Lục đi tới.

“Ha ha, chào mẹ.” Tiểu Hoãn từ từ xoay người, cười vô cùng nịnh hót.

Mỗi khi mẹ đem cả tên họ của cô gọi ra, đó chỉ có thể nói, mẹ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Về phần tại sao lại nghiêm trọng như vậy, cô có thể nghĩ ra được, đơn giản chính là ngày mai cô không thể bồi Phương Duẫn dạo phố. Mà thân là người làm chủ kế hoạch đi dạo phố lần này — mẹ Lục và thím ba, vô cùng không hài lòng với thái độ của cô, muốn tiến hành giáo dục sâu sắc để cô thông hiểu như thế nào là đàn ông tốt.

“Con nói ẹ nghe một chút, tại sao ngày mai không đi với con rể Phương!”

Con, con, con rể Phương?

Tiểu Hoãn , chuyện diễn ra cũng quá nhanh đi, lúc nào thì cô gả cho hắn.

“Nói chuyện!” Mẹ Lục chống nạnh, lấy khí thế hung hăng nhìn chằm chằm con gái mình.

Tiểu Hoãn vô tội mở miệng: “Mẹ, không phải là con không đi, mà bởi vì ngày mai con muốn đi phỏng vấn.”

Ngày đó sau khi rời khỏi công ty Quang Đông, cô đã hứa hẹn sẽ cố gắng làm theo thời gian biểu của Tô Thành, lỡ như thứ bảy anh có gọi điện thoại tới cho cô, mà cô lại đang hẹn hò dạo phố với đối tượng xem mắt, vậy làm sao phỏng vấn bây giờ?

Mặc dù, cô xác nhận mình không muốn nhìn thấy cái người tên Phương Duẫn đó, cho dù dáng dấp của hắn rất đẹp trai tuấn tú.

“Ngày mai là thứ bảy! Con phỏng vấn cái gì?”

Tiểu Hoãn bắt đắc dĩ: “Cũng bởi vì là thứ bảy, người ta mới bằng lòng tiếp nhận phỏng vấn, con mới có tiền làm thêm giờ.”

Vì lần phỏng vấn này, ngay cả thời gian chơi trò chơi cô cũng giảm bớt, hai ngày nay bận rộn đến nỗi không có thời gian lên mạng, đâu còn có thời gian mà đi gặp Phương Duẫn. Coi như có thời gian cũng không muốn đi gặp hắn, thà cô lấy thời gian đó vào Đảo Đào Hoa bồi người đàn ông nào đó còn tốt hơn.

Lúc này mẹ Lục không có biện pháp, đây là công việc của con gái, là lý do chính đáng.

Tiểu Hoãn vội vàng đi vào phòng mình: “Ngày mai con phải dậy sớm đi phỏng vấn, con phải đi ngủ.”

Cổ áo bị người ta nắm lấy, mẹ Lục vẫn không chịu buông tha cho cô: “Mới chín giờ mà ngủ cái gì?” Ngày mai con gái không rảnh, vậy đổi thành tối nay đi dạo phố đi, trời tối, một nam một nữ, dễ dàng có tiền triển.

Tiểu Hoãn lấy ánh mắt nhờ cha Lục giúp đỡ.

Cha Lục lập tức la lên: “Không xong rồi bà già!! Hôm nay tôi muốn đến quảng trường xem múa ương ca!”

Múa ương ca: một điệu múa dân gian của TQ.

Thật ra thì ngày nào cũng diễn ra múa ương ca, mẹ Lục khinh bỉ nhìn cha Lục: “Thích Nữ Nữu rồi sao?!”

“Hôm nay có diễn tiết mục khiêu vũ Latin dành cho người già ở chung cư chúng ta.” Nói là người già nhưng vóc dáng của những vũ công này rất thon thả, chăm sóc đúng cách nên gương mặt như các mỹ nữ trung niên, Tiểu Hoãn nghĩ thầm, cha vì cô hi sinh đến nỗi như vậy.

Quả nhiên, mẹ Lục lập tức buông tha Tiểu Hoãn, đổi sang nắm cổ áo trước ngực cha Lục, lấy sức mạnh cường đại lay động cha Lục không cưỡng tráng.

“Ông là ông già không đứng đắn, lại muốn đi xem khiêu vũ Latin sao? Ông nói xem! Không phải là ông yêu thích người khác rồi chứ?”

Khó khăn nuốt nước miếng, Tiểu Hoãn cảm kích nhìn cha mình, cha à, khổ cực cho cha.

Cha Lục đang bị lay động kịch liệt cũng không quên liếc mắt nhìn cô, con gái à, cha không vào Địa Ngục thì ai vào địa ngục, con mau vào phòng đi.

Vì vậy, Lục Tiểu Hoãn dưới sự giúp đỡ của cha Lục, tránh được một kiếp.

Sau khi Tiểu Hoãn trở về phòng liền lập tức khoá trái cửa, tắt đèn tường, điều chỉnh ngọn đèn bàn đến độ sáng thấp nhất.

Mới vừa rồi cô không mở cửa là bởi vì cô còn chưa nghĩ ra biện pháp gì để có thể không gặp mặt Phương Duẫn, nhìn thấy mẹ nổi giận ngoài đó, cô không thể làm gì khác hơn là vội vàng thay áo ngủ làm bộ đáng mặt mỗi khi không ngủ đủ giấc. Trên thực tế, cô đang chuẩn bị lên trò chơi.

Chỉ nghe tiếng đóng cửa vang lên, hình như là mẹ lôi cha đến quảng trường xem khiêu vũ, Tiểu Hoãn yên lặng cầu nguyện cho cha mình, sau đó mở máy tính.

Hai ngày không có lên trò chơi, không biết người đàn ông nào đó có nhớ cô không?

Mới vừa vào trò chơi, Hứa Tiên liền sâu kín kêu cô một tiếng: “Chị dâu

”

Ách, sao giọng nói lại buồn bã như vậy.

Tiểu Hoãn không thể làm gì khác hơn là gọi lại: “Hứa công tử.”

“Chị dâu

hôm nay người có lòng nhân từ bồi tại hạ đi.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “. = =”

Hứa Tiên: “Chị dâu, lòng dạ tướng công nhà người thật là ác độc.”

Hứa Tiên nói tiếp: “Hừ, thừa dịp hắc không có ở đây, ta với chị dâu cùng nhau thưởng thức hoa đào đi, nói chuyện gió trăng thơ ca một chút.”

Người đàn ông nào đó không có ở đây? Tiểu Hoãn vội vàng mở danh sách bạn tốt, quả nhiên, cái tên Phi Thành Vật Nhiễm đang tối, trong lúc nhất thời, cô cảm thấy có chút mất mát. Cô cứ tưởng là, anh sẽ ở trên tuyến chờ mình.

“Chị dâu, chị dâu, cùng với tại hạ đến rừng hoa đào tâm sự một chút được không?”

Tiểu Hoãn lau mồ hôi, đây là chuyện gì? Hôm nay Hứa công tử rất u oán, hơn nữa cách dùng từ cũng khác mọi khi.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Hôm nay Hứa công tử rất khác thường.”

Hứa Tiên: “Chị dâu, người phát hiện sao? Ô hô! Không nghĩ tới chị dâu lại thông minh như vậy, có thể nhìn thấu bánh tuyết của tại hạ.”

Tiểu Hoãn gửi tới vẻ mặt im lặng: “Bánh tuyết. . . .” Muốn ăn bánh tuyết Vương Vương sao?

Hứa Tiên vội vàng gửi đến vẻ mặt tươi cười: “Chữ sai, chữ sai, chị dâu đừng trách, chị dâu có biết tại sao mà trái tim tại hạ lại mệt mỏi như vậy không?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Không biết.” Suy nghĩ cổ xưa của Hứa công tử quá khó đoán, người đàn ông nào đó đã nói với cô, trực tiếp 54 cậu ta là tốt rồi, cho nên cứ nghe theo anh ấy >_

54: không biết là nghĩa gì, mình đoán chắc là “bơ”, tức là mặc kệ, ai có cách lý giải khác thì để lại cmt phía dưới dùm mình. Cảm ơn!

“Nói đến đau lòng, tất cả đều tại tướng công nhà người.”

Có liên quan đến người đàn ông nào đó?

“Tướng công nhà người không để ý đến tình nghĩa huynh đệ, đem công việc của hần giao cho ta, nghĩ đến gánh nặng như vậy, thân thể gầy yếu của tại hạ làm sao có thể gánh nổi!”

Thì ra là người đàn ông nào đó lại bắt Hứa Tiên đào khoáng thạch.

Cô cười cười, vội vàng nói: “Vậy ta tới giúp người.”

Đến lượt Hứa Tiên lau mồ hôi, lúc nào thì thành thành và Tiểu Hoa tiến triển đến trình độ này rồi? Cho nên, ngay cả một chữ thành thành cũng không tiết lộ cho cậu biết.

Hứa Tiên: “Chị dâu, có thể hỏi người muốn giúp tại hạ như thế nào không?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Ta liền trực tiếp giúp người ghi danh đào khoáng thạch, anh ấy không có ở đây thì ta đào dùm cũng được, không quan trọng. Thân thể gầy yếu của người không cần phải đảm nhận. ^_”

Hứa Tiên gửi tới vẻ mặt im lặng: “Chị dâu, người thật xấu!”

.

Đột nhiên Tiểu Hoãn cảm nhận được sức mạnh xuyên qua màn ảnh đánh tới.

Hứa Tiên: “Còn tưởng rằng chị dâu thật sự muốn giúp đỡ tại hạ. Tại hạ cũng không nói ở trong trò chơi, đó là công việc, công việc thật sự.”

Tiểu Hoãn sửng sốt, chẳng lẽ người đàn ông nào đó và Hứa Tiên quen biết nhau trong thực tế? Hơn nữa còn làm việc chung với nhau?

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Thì ra các người quen biết thật sự trong thực tế. . . .”

Hứa Tiên gửi tới vẻ mặt nhe răng cười tươi: “Đúng vậy, đúng vậy! A, chị dâu không biết sao?”

Đương nhiên là cô không biết.

Cô chỉ biết quan hệ giữa Hứa Tiên và người đàn ông nào đó vô cùng tốt, có thể nhìn ra được từ việc Hứa Tiên nguyện ý giúp cô bán thuốc vô điều kiện. Trong trò chơi có rất nhiều người bởi vì ăn ý trong lúc tán gẫu mà xưng huynh gọi đệ, cô cũng cảm thấy không có gì hay ho ly kỳ, cho nên không suy nghĩ đến những phương diện kia. Huống chi, bình thường những lúc nói chuyện phiếm, ngôn ngữ của Hứa Tiên vẫn luôn cổ xưa như vậy, nói chuyện còn không nói tới trọng điểm, cho nên cô căn bản không biết, rốt cuộc bọn họ đã quen thuộc đến mức nào.

Hứa Tiên cảm khái nói: “Ô hô! Cho nên chị dâu không biết ta và tướng công của người thân như anh em sao, chúng ta lớn lên từ nhỏ với nhau, tình cảm càng thêm sâu nặng. Hơn nữa tình yêu của ta đối với hần có mặt trăng chứng giám.”

Đây chính là lời nói thật lòng. Ở trong lòng Mộc Vân, con dì chú bác trong gia tộc còn kém hơn phân thượng của Tô Thành trong lòng cậu. Thân là người kế vị tập đoàn Quang Đông làm cho những người khác đều có ý đồ khi tới gần Mộc Vân, duy chỉ có Tô Thành, nguyện ý lắng nghe giọng nói phát ra từ sâu trong nội tâm cậu.

Sau khi Tiểu Hoãn nghe được những lời của Hứa Tiên liền cảm thấy , nhưng vẫn kiên trì chống đỡ không để ình ngã xuống.

Thì ra là, người đàn ông nào đó quen biết Hứa Tiên, hơn nữa hai người còn quen biết từ nhỏ cho đến lớn, tình cảm còn sâu nặng. . . . Ách, cái này còn phải chờ kiểm chứng. Dựa theo tính cách của Hứa công tử, tại sao cô lại cảm thấy người đàn ông nào đó phải chiếu cố chăm sóc cậu nhiều hơn một chút đây? Chẳng lẽ trong vô thức của mình, cô đã hoàn toàn đứng bên cạnh người đàn ông nào đó rồi sao? >0

Nhưng mà cô thật là tò mò, Hứa Tiên quen biết anh trong cuộc sống thật sự, vậy nhất định cũng biết nhiều chuyện của người đàn ông nào đó đúng không?

Cô mới vừa nghĩ như vậy, Hứa mỗ liền chủ động muốn tiết lộ chuyện liên quan đến người đàn ông nào đó.

Hứa Tiên: “Chị dâu, người muốn biết chuyện liên quan đến tướng công nhà người hay không? Chỉ cần hỏi tại hạ ~ tại hạ đảm bảo biết gì nói nấy, một chữ cũng không lừa gạt, cố gắng nói tất cả. . . .” Phía sau là vô số từ ngữ hình dung.

Cô muốn biết, nhưng mà cũng không phải muốn nghe Hứa Tiên nói ngôn ngữ cổ xưa. Vì người đàn ông nào đó, cô nhin!

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Ừ, nhưng mà ta không biết nên hỏi cái gì.” Bởi vì cô muốn biết quá nhiều thứ, nhưng mà trong khoảng thời ngắn lại không biết mình nên hỏi cái nào.

Hứa Tiên vừa nghe thấy liền hăng hái lên: “Chị dâu, chuyện này có khó khăn gì! Người có thể hỏi hán cao bao nhiêu, số đo ba vòng, thể trọng cơ thể, hay là có ham mê bất lương gì không, hôn qua mấy cô nương, vân vân ~”

Những câu hỏi phía trước cũng thật bình thường, đều là những vấn đề khi hẹn hò nhất định phải hỏi, nhưng mà cái phía sau đó, hôn qua mấy cô nương. . . .

Tiểu Hoãn buồn bực.

Chẳng lẽ người đàn ông nào đó là loại người có kinh nghiệm nam nữ đặc biệt phong phú sao? Bằng không tại sao Hứa Tiên lại muốn cô hỏi anh đã hôn qua mấy cô nương.

Thấp thỏm bất an hỏi Hứa Tiên: “Anh ấy quen qua rất nhiều bạn gái sao?”

Hứa Tiên: “Không có!”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “. . . .”

Vậy mới vừa rồi cậu nói hôn qua mấy cô nương.

Hứa Tiên cười hắc hắc: “Tuỳ tiện nói một chút thôi ~” Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “>_<”

Vậy thì được. . . . Người đàn ông nào đó quen biết với Hứa công tử, nhất định là sống không dễ dàng đúng không?

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Đến lúc đó ta phải nói cho người khác biết, nói có người nói cho ta biết, nói anh ấy hôn qua rất nhiều cô nương.”

Hứa Tiên: “!!! Chị dâu

chị dâu, tại hạ biết sai rồi.”

Ha ha, Tiểu Hoãn đắc ý sờ mũi, Hứa Tiên ngu ngốc, ai kêu mới vừa rồi dám hù dọa cô, cô cũng dọa cậu ta một chút cho biết. Cô làm sao có thể nói với người đàn ông nào đó về chuyện này đây, đề tài liên quan đến việc hôn nặng hôn nhẹ này rất mập mờ, cô lại càng không dám hỏi.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Biết sai rồi sao?”

“Biết, biết.” Hứa Tiên sấm hổi, nhưng lại lập tức nói câu: “Nhưng mà chị dâu à, mặc dù tướng công nhà người không có quen nhiều bạn gái, nhưng mà có rất nhiều cô nương theo đuổi hẳn!”

. có rất nhiều cô nương theo đuổi anh.

Vậy có phải nói rõ, anh là một người đẹp trai đúng hay không?

Hứa Tiên: “Mỗi chữ tại hạ nói đều là sự thật, lúc trước đi học còn có đồng học nữ tặng khăn tay cho hẳn, trên khăn tay thêu ba chữ là: ta thích người.”

Còn được tặng khăn tay? Trong đầu Tiểu Hoãn hiện lên tình cảnh bạn học nữ đỏ mặt cúi đầu run rẩy đưa khăn tay nhỏ bé tràn đầy tình cảm cho người mình thầm mến bấy lâu.

“Khi đó có hoa hậu lớp chúng ta, hoa hậu lớp kế bên, hoa hậu lớp kế bên của lớp kế bên, tất cả đều đến mượn viết của hẳn.”

Xem ra người đàn ông nào đó không chỉ có đẹp trai, còn là đại soái ca.

Tiểu Hoãn buồn bực lần nữa, hơn nữa còn buồn bực rất nghiêm trọng.

Nếu như theo lời Hứa Tiên hình dung, những thứ cô từ trong miệng Hứa Tiên biết được về người đàn ông nào đó, tổng kết lại như sau:

Người đàn ông nào đó làm nghề buôn bán, rất nhiều tiền, còn có xe, dấp dấp lại rất đẹp trai, rất nhiều cô gái theo đuổi hẳn, hơn nữa trước mắt hình như chưa có người nào theo đuổi thành công.

Tiểu Hoãn buồn bã nhìn trần nhà rơi nước mắt, người đàn ông như vậy, có thể coi trọng cô sao?

Hứa Tiên vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Chị dâu à, nói đến tướng công người, thật ra thì ba ngày hai đêm cũng nói không xong, nếu có cơ hội gặp mặt, tại hạ nói ngay trước mặt cho người nghe được không?”

Tiểu Hoãn vẫn im lặng, người đàn ông có tiền lại đẹp trai như vậy, sẽ thích cô sao?

“Ai ~” Hình như Hứa Tiên nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên hỏi cô, “Nói đến gặp mặt mới nhớ, tại hạ còn chưa biết chị dâu ở đâu?” Nếu như là ở nơi xa xôi một chút, lần sau cậu chạy trốn sẽ đến thăm cô, khẳng định ông nội không tìm được.

Lúc này Tiểu Hoãn mới hoàn hồn, thấy những lời này của Hứa Tiên, đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên tiếng đình —!.

Đúng vậy, mấy ngày trước cô tán gẫu với Tiểu Tuyết trên QQ, nói tới nói lui rồi lại chuyển tới đề tài yêu thương qua mạng, Tiểu Tuyết nói, khoảng cách chính là trở ngại lớn nhất trong việc yêu thương qua mạng. Cho dù tình cảm có tốt như thế nào, sau khi tán gẫu trên QQ, phát hiện hai người một người trời Nam một người biển Bắc, lập tức liền buông tha cho thực tế. Lúc đó cô còn nghĩ; nếu như người đàn ông nào đó ở Tân Cương hay là tương tự như Hải Nam, địa phương cách chỗ của cô vô cùng xa, đoán chừng ngay cả thấy mặt cũng khó khăn đi.

Không nghĩ tới Hứa Tiên lại hỏi cô ở thành phố nào.

Lấy lại bình tĩnh, Tiểu Hoãn vội vàng trả lời: “Ta ở B thị.”

Hứa Tiên: “!!!!!!”

Hứa Tiên: “!!!!!!!!!”

Ngất, nhìn thấy Hứa Tiên xúc động xoát bình luận, Tiểu Hoãn vội vàng ngăn cản: “Sao vậy?”

Hứa Tiên: “Ô hô!! Cho nên chị dâu ở B thị! ~”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “= = bình tĩnh, bình tĩnh.”

Khu vực này có tên là: đỉnh Tử Kim, rất dễ dàng làm người ta liên tưởng đến B thị với những tác phẩm kiến trúc nổi tiếng, có cung điện hoàng gia hùng vĩ nhất trong nước, cũng có không ít người đến B thị du lịch. Cho nên Hứa Tiên kêu lên như vậy, cô thấy nhưng không thể trách, ban đầu sau khi Tiểu Thông Thông

biết cô ở B thị cũng phản ứng giống như Hứa Tiên, còn kêu la nói: “Đại tỷ, sau này thỉnh thoảng đến B thị chơi, cô nhớ tiếp đón thỉnh thoảng!”

Hứa Tiên kinh ngạc nửa ngày, rốt cuộc cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng cậu vẫn còn hưng phấn, chuyển động như cái đuôi đến bên cạnh Tiểu Hoãn: “Chị dâu, chị dâu, B thị.”

Thật ra thì Hứa Tiên là người tương đối đáng yêu, mặc dù ngôn ngữ cổ đại có chút lồi thoi, nhưng mà quen rồi thì thấy cũng tốt.

Tiểu Hoãn chỉ nghĩ cậu ta muốn đến nơi này du lịch, liền gửi đến gương mặt tươi cười: “Hoan nghênh tới B thị, đến lúc đó ta mời người ăn cơm. ^_”

Hứa mỗ nhìn chằm chằm nội dung nói chuyện phiếm nửa ngày, cảm thán.

Thì ra Tiểu Hoa cô nương ở cùng một cái thành phố với bọn họ!

Đây thật đúng là cô nương đau lòng khi mất nước, sa chân lỡ bước vào nhà dân

~~Toàn thân Hứa mỗ bị chuyện Tiểu Hoa cũng ở B thị làm cho chấn động, cho nên sử dụng câu chữ cực kỳ không phù hợp.

Cậu kích động vạn phần, vô cùng hưng phấn.

Chỉ cần nghĩ đến tình huống sau khi Tiểu Hoa cô nương biết bọn họ cũng ở B thị sẽ cảm thấy cảm động như thế nào, cậu quyết định lập tức nói cho cô biết!

Hứa Tiên: “Chị dâu ~~ ta muốn nói cho người biết một chuyện ~~”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “0.0? Chuyện gì?”

Hứa Tiên: “Chị dâu ~~ chuyện này ~~ chính là ~~”

“Ô hô!! Thế này, như vậy!!!”

Những lời này là Hứa mỗ nói. . . . với màn ảnh máy vi tính.

Bởi vì khi cậu Enter đưa ra nửa câu mấu chốt cuối cùng lên màn ảnh, màn hình biểu hiện như sau:

Bạn nói với Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Chị dâu à ~ hai chúng ta cũng ở B thị! ~” (nhà chơi không có trên tuyến, xin sử dụng rương nhấn lại.”

Trời cao, người tội tình gì mà làm khó ta và chị dâu đây?

Hứa mỗ bởi vì sa vào trong bóng tối buồn bã, hoàn toàn quên mất, thật ra thì cậu có thể sử dụng rương nhấn lại, nhưng mà. . . . không có.

Sau mấy phút buồn bã, Hứa Tiên trực tiếp chạy đi tìm tướng công của chị dâu bày tỏ tâm sự.

Thời điểm máy tính Tiểu Hoãn rút mạng, vừa đúng lúc có điện thoại gọi cho cô, là biên tập Tiểu Tuyết, cô ấy nói với cô là buổi chiều thư ký Lý có gọi điện thoại tới hẹn trước thời gian chụp hình của Tô Thành. Buổi chiều ngày hôm nay Tiểu Hoãn phải đi tìm tài liệu nên không có ở trong tạp chí xã, nghe Tiểu Tuyết nói như vậy thì vội vàng ghi địa chỉ và thời gian cẩn thận, lại nói nhắm hai ba câu rồi mới cúp điện thoại.

Quả đúng như cô dự đoán, Tô Thành hẹn ngày mai chụp hình, hơn nữa còn là mười giờ sáng. Tiểu Hoãn nghĩ thầm, mới vừa rồi cô chỉ nói bữa với mẹ vậy mà cũng trùng, thật kỳ lạ.

Chợt nhớ tới chuyện đang nói được một nửa với Hứa Tiên, cô còn chưa biết rốt cuộc người đàn ông nào đó ở thành phố nào!

Tiểu Hoãn vội vàng chạy đến trước máy vi tính, phát hiện mình rút mạng, đang muốn vào trò chơi lần nữa thì đột nhiên máy tính vang lên tiếng chip!, sau đó giống như nhục chí, màn ảnh đen thui lụi.

Cô khởi động lần nữa, kết quả màn hình máy tính vẫn tối đen như cũ, thủy chung không sáng đèn.

Không phải đâu? Tiểu Hoãn chưa từ bỏ ý định, lại thử các phương pháp khác nhau, còn khởi động lại công tắc nguồn, nhưng màn ảnh vẫn không sáng.

A a a! Cô phải biết rõ cuộc người đàn ông nào đó ở thành phố nào!

Nhấn liên tục vào phím mở máy, năm giây sau, rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng thấp giọng kêu lên một tiếng: “Shit!”

Bởi vì, người bạn nhỏ máy tính, hoàn toàn tử trận.

Chương 36 — Thứ bảy, một mình thấy Tô Thành!

Buổi sáng, mười giờ, Tiểu Hoãn đến địa điểm mà Tô Thành chỉ định gặp mặt, hơn nữa còn lấy bộ dáng gấu mèo đi gặp mặt.

Phải nói tại sao cô lại là gấu mèo, tất cả là bởi vì cô không biết rõ cuộc người đàn ông nào đó ở thành phố nào, cho nên mất ngủ.

Tiểu Hoãn lấy gương nhỏ kiểm tra một chút nhan sắc, kết quả trong gương lại xuất hiện gương mặt đàn ông tuần láng. Cô giật mình, trực tiếp quay đầu nhìn lại phía sau lưng, phát hiện ánh mắt Tô Thành mang theo ý cười đang nhìn mình.

Rốt cuộc là anh đã đến bao lâu rồi, mặc dù cô không phải muốn trang điểm, chỉ muốn nhìn gương một chút, nhưng mà chuyện này cũng. . . quá mất mặt. >0

“Tới lâu rồi sao?” Anh dụ dằng hỏi.

“Không có, không có. Tôi vừa mới tới.” Tiểu Hoãn hơi xấu hổ bắt lấy làn váy, lại đưa tới ánh mắt quan sát của người đàn ông nào đó.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi màu trắng thuần khiết, vải dệt mềm mại bó sát đem toàn bộ đường cong tốt đẹp của cô đều phác thảo ra bên ngoài, eo của cô có vẻ hơi mảnh khảnh; váy xoè màu đen tuyền che đến đầu gối, màu da bấp chần trắng nõn, dưới chân là đôi giày vải màu trắng nhỏ nhắn. Ăn mặc rất đơn giản nhưng cũng rất thoải mái, hơn nữa vẻ mặt của cô sau khi nhìn thấy anh còn có chút ngượng ngùng, làm cho tâm tình của anh thật tốt.

“Đi thôi, xe của tôi không thể dừng ở đây quá lâu.”

Nhìn sang bên cạnh bàn tay anh đang làm dấu mời, một chiếc xe màu đen yên lặng tựa vào ven đường. Bởi vì nơi bọn họ hẹn gặp mặt là trung tâm thương mại gần tạp chí xã của Tiểu Hoãn, phía trước còn có quảng trường để nghỉ ngơi, rất dễ dàng đỗ xe, nhưng mà nhất định phải dừng theo đúng lộ trình. Đương nhiên là Tiểu Hoãn rõ ràng hơn anh, nhưng mà, lúc đầu cô cứ tưởng anh muốn đến trung tâm thương mại này để chụp hình phỏng vấn, hại cô còn cố ý ngăn đầu xem xét nơi này.

Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng cô vẫn ngồi lên xe anh, ngồi kế bên ghế tài xế.

Sau khi Tiểu Hoãn lên xe, hai tay vẫn nắm chặt dây an toàn trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn điểm tựa phía trước xe.

Người đàn ông nào đó đang lái xe, liếc mắt nhìn cô, từ từ chạy chậm lại.

“Lục tiểu thư, ngồi xe của tôi rất khẩn trương sao?”

“K.h.ô.n.g. . . . c.ó. . . . không có!” Bởi vì cho tới bây giờ cô chưa từng bị phong bế trong không gian nhỏ nhắn với người đàn ông xa lạ nào như vậy, huống chi người đàn ông này còn xuất sắc như thế; coi như cô không có bất kỳ ý tưởng gì, nhưng mà khẩn trương một chút cũng rất bình thường.

Ngoài miệng thì nói không có gì, nhưng mà khi anh vừa hỏi cô thì ngay cả nói chuyện cô cũng cà lăm.

Tô Thành cười cười: “Bởi vì muốn phỏng vấn tôi cho nên khẩn trương, hay là tại tôi quá nghiêm túc làm cho cô có cảm giác áp lực?”

Tiểu Hoãn nhanh chóng liếc mắt nhìn anh, vội vàng thu hồi ánh mắt: “Không phải, Tô tiên sinh vô cùng vô cùng bình dị dễ gần.” Cũng bởi vì anh quá dễ gần, ngược lại làm cho cô khẩn trương.

Tô Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô: “Nếu như vậy, sao còn kêu Tô tiên sinh, nghe có chút xa cách.”

Hả? Có xa cách?

“Gọi tôi Tô Thành đi, thoải mái một chút.”

Anh nói gì? Cho phép cô gọi anh là Tô Thành sao?

“Vậy không được, Tô tiên sinh, tại sao tôi có thể gọi thẳng tên ngài đây?” Bây giờ anh là Thượng Đế của tạp chí xã Xuân Thủy, Thượng Đế đó, gọi thẳng tên của Thượng Đế, cô muốn sống chứ không muốn bị người ta bóp chết đâu.

“Không sao, gọi tên tôi nghe thoải mái hơn, huống chi.” Anh cười cười, “Cô cứ xưng là ngài, tôi cảm thấy mình sắp già rồi.”

Tiểu Hoãn lập tức đỏ mặt, cô còn tưởng là người đàn ông nào cũng thích người khác cố ý tăng bốc thổi phồng bản thân mình, hay là nói, cô xưng anh là ngài là vì cô tôn trọng anh, không nghĩ tới Tô tiên sinh lại cảm thấy cách xưng hô như vậy làm anh bị già thêm vài chục tuổi. Đúng vậy, anh còn trẻ như vậy, mới 27 tuổi mà lại được an bài đến vị trí của người 40 tuổi mới có thể ngồi vào, cô trầm trồ khen ngợi anh như vậy đúng là có chút cảm giác giống như xem anh làm thành đại thúc.

Cũng may Thượng Đế kịp thời nhắc nhở, nếu không cô lại phạm phải sai lầm.

“Kia. Tô.” Cô khấn trương.

“Ha ha.” Tô Thành buồn cười, “Tôi họ Tô, không phải họ Kia. Hai chữ Tô và Kia thật sự khác biệt.”

Ách! Tiểu Hoãn .

Bây giờ Thượng Đế đang đùa giỡn với cô sao? Thượng Đế, sao anh có thể như vậy chứ, rõ ràng là nhìn thấy người ta rất khấn trương, còn nhạo báng người ta.

Đương nhiên người đàn ông nào đó nhìn ra được cô rất khấn trương, ngón tay vẫn dùng sức bắt lấy dây an toàn, ánh mắt lúc nói chuyện với anh vẫn cố làm ra vẻ nghiêm túc nhìn về phía trước, nhưng anh cũng có thể nhìn ra, khấn trương của cô không xuất phát từ sự ghét bỏ.

“Gọi tôi là Tô Thành đi, như vậy trong lúc phỏng vấn tôi cũng có cảm giác thoải mái. Hơn nữa.” Anh cố ý kéo dài âm cuối.

Hơn nữa? Tiểu Hoãn theo trực giác nhìn về phía anh.

Chỉ thấy khoé miệng anh nhẹ nhàng nâng lên: “Hơn nữa vì lý do công bằng, cô kêu tôi là Tô Thành, tôi cũng gọi cô là Lục Tiểu Hoãn.”

.

Đại não của Tiểu Hoãn lâm vào trạng thái ngừng hoạt động ít nhất năm giây.

Không đợi cô kịp phản ứng, Tô Thành quẹo đầu xe đổ vào ven đường, dừng xe, nhàn nhạt mỉm cười nói với cô: “Đến. Xuống xe đi, Tiểu Hoãn.”

Tiểu Hoãn? Cho nên anh gọi cô là Tiểu Hoãn? Cho nên Tô Thành gọi cô là Tiểu Hoãn. Tiểu Hoãn ngây ngô xuống xe, đứng yên tại chỗ, cô vẫn còn đắm chìm trong rung động do người đàn ông nào đó gọi tên cô.

“Tô Thành?” Đây không phải là Tiểu Hoãn gọi, mà là người đàn ông mặc tân trang, tóc quăn, bộ dáng giống như công tử được nuông chiều từ nhỏ.

Chỉ thấy người đàn ông tóc quăn kêu một tiếng, sau khi xác nhận đúng là Tô Thành thì mới đi tới.

“Tô Thành, hôm nay sao lại hăng hái đến câu lạc bộ vậy?” Người đàn ông tóc quăn vừa nói vừa quan sát Tiểu Hoãn bên cạnh Tô Thành, ánh mắt không tự chủ được nheo lại, giống như thăng nhóc tìm được món mồi ngon.

“Tổng giám đốc Ninh.” Tô Thành gật đầu với hắn, coi như là chào hỏi, thế nhưng người đàn ông tóc quăn lại không muốn cứ như vậy mà rời đi, ngược lại đem mục tiêu nhắm ngay Tiểu Hoãn: “Tô Thành, anh không giới thiệu một chút về mỹ nữ này cho tôi biết sao?”

Sau khi người đàn ông tóc quăn gọi một tiếng Tô Thành, Tiểu Hoãn đã hoàn hồn. Nhìn thái độ kiêu ngạo mới vừa rồi hẳn đối xử với Tô Thành, cô liền không có cảm tình với hắn. Bây giờ lại còn nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt giống như có thể xuyên qua quần áo nhìn thấu thân thể, làm cho trong lòng người ta sinh ra cảm giác chán ghét. Tiểu Hoãn không tự chủ được lui về phía sau lưng Tô Thành.

Người đàn ông tóc quăn cũng nhìn thấy động tác của Tiểu Hoãn, trong mắt thoáng qua tia sáng kẻ săn mồi tìm được con mồi phù hợp, đột nhiên lại cất bước đi về phía Tiểu Hoãn.

“Mỹ nữ, có thể nể mặt tôi cùng đi nhìn cảnh đêm buổi tối được không?” Nhìn gần cô gái này, da thịt thật đúng là non mềm, không biết cảm giác khi sờ lên sẽ thoải mái như thế nào.

Tiểu Hoãn không nghĩ tới hắn lại đi tới gần mình như vậy, trong lòng nhảy lên lộp bộp, phản ứng đầu tiên chính là đưa tay bắt lấy quần áo sau lưng Tô Thành.

Người đàn ông tóc quăn còn muốn vươn tay chạm vào Tiểu Hoãn, kết quả lại bị bàn tay thon dài nắm lấy, hơn nữa còn vô cùng dùng sức.

“Tổng giám đốc Ninh, anh quá mức nhiệt tình, sẽ hù dọa bạn tôi.” Người bị kêu là tổng giám đốc Ninh ngẩng đầu, Tô Thành chỉ dùng một cánh tay liền chế trụ được hắn, hơn nữa còn bảo vệ Tiểu Hoãn hoàn toàn ở sau lưng mình, tròng mắt đen thâm thúy không nhiễm tạp chất nhìn thẳng vào hắn. Hắn đột nhiên giật mình, lời nói của người đàn ông trước mắt này rõ ràng là ôn hoà lễ độ, nhưng trong mắt lại phát ra tin tức nguy hiểm chó tới gần.

Ý thức được mình đang ở trong tư thế rất khó coi, hắn giận dữ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Tô Thành, lại phát hiện mặc kệ mình dùng sức như thế nào, Tô Thành vẫn có thể không nhúc nhích nhìn hắn, hơn nữa bộ dáng còn đẹp mắt như vậy.

Đương nhiên Tiểu Hoãn cũng nhìn thấy, cô có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tô Thành lại có sức mạnh như vậy, nếu không, tại sao gương mặt của người đàn ông nói năng ngọt xớt này lại khó coi như thế đây. Nhưng mà người đàn ông kia quá đáng ghét, mới vừa rồi còn muốn chạm vào cô, làm sao có thể có người đàn ông xấu xa như vậy! Cũng may là Tô Thành ngăn chặn trước mặt hắn, để cho Tô mỗ dạy dỗ hắn một trận cũng tốt, hừ!

“Ày da, này ~” Bàn tay thon dài của Tô Thành vừa buông ra, hắn lập tức mất trọng tâm lao đảo lui về phía sau vài bước, bị dọa sợ đến kêu thành tiếng.

Tất cả mọi chuyện đều được Tiểu Hoãn nhìn vào trong mắt, không phải là cô không cảm thấy buồn cười, nhưng mà cô càng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, vì vậy nhẹ nhàng lôi kéo quần áo Tô Thành.

Tô Thành giống như hiểu tất cả suy nghĩ của cô, nhàn nhạt nói câu: “Tổng giám đốc Ninh, xin lỗi chúng tôi còn có việc, tạm biệt trước.” Nói xong, vô cùng tự nhiên xoay người nắm tay Tiểu Hoãn, nghiêng đầu đi đến nơi ban đầu họ muốn đến.

Người đàn ông tóc quăn bị đau lắc lắc cánh tay, hắn cắn răng nghiêng lợi hừ một tiếng: “Không phải chỉ là con nuôi thôi sao, còn giả bộ cái gì mà người kế vị ngay thẳng thật thà. Loại người như mày, nghèo hèn mà muốn leo lên làm người giàu có, bốn công tử đã thấy nhiều! Đừng tưởng rằng mày lấy lòng Hứa lão thái gia là có thể có được một chén canh trong tập đoàn Quang Đông!!”

Tiểu Hoãn có thể cảm giác bàn tay đang nắm lấy tay mình đột nhiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường.

Tô Thành cũng không quay đầu lại: “Cái này cũng không làm phiền tổng giám đốc Ninh phải bận tâm.” Nói xong, tiếp tục lôi kéo Tiểu Hoãn đi về phía trước.

Ánh mắt người đàn ông tóc quăn âm ngoan nhìn bóng lưng Tô Thành và Tiểu Hoãn, Tô Thành, mày chờ đi, chờ đến khi mày nghèo khổ, tao nhất định giẫm nát mày dưới lòng bàn chân.

Hắn tức giận xoa cánh tay của mình, đi về phía ngược lại với Tô Thành.

Tiểu Hoãn vẫn không dám mở miệng nói chuyện, cẩn thận đi theo anh, nhưng trong lòng lại vô cùng hỗn loạn.

Trước khi cô phỏng vấn Tô Thành đã góp nhặt được không ít tài liệu, cái người đàn ông tóc quăn nói đến công ty Quang Đông, cái người Hứa lão thái gia là tổng tài tập đoàn Quang Đông. Nhưng mà cái gì là con nuôi, cái gì mà xuất thân nghèo khó, còn có những chuyện lấy lòng Hứa lão thái gia, những thứ này đều không có trong tài liệu, Tô Thành là người bề bộn nhiều việc, tài liệu anh xuất hiện phỏng vấn trước truyền thông rất ít ỏi, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng mới vừa rồi, hình như cô nghe được, nghe được chuyện không nên nghe được.

Nhưng mới vừa rồi, người đàn ông kia thật đúng là quá vũ nhục người khác, ngay cả người không phải là người trong cuộc như cô cũng muốn nghiêng đầu dùng sức cho hấn một cước.

Nhưng mà Tô Thành lại khác, anh thủy chung biểu hiện như chuyện không liên quan đến mình, anh càng biểu hiện bình tĩnh, cô lại càng bất an; bọn họ cứ đi về phía trước như vậy, cũng không biết muốn đi đâu.

Người đàn ông có khí chất trong sạch như anh sẽ là hạng người như hấn ta nói sao?

Tiểu Hoãn lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh thật sự tuấn lãng, không phải là cái loại tuấn lãng mà hiện nay những người đàn ông đẹp trai hay hoá trang thành, mà là cái loại tuấn lãng làm người khác khiếp sợ rồi lại dịu dàng.

Người đàn ông như vậy, làm sao có thể như hấn nói đây, cô không tin.

Hình như cảm giác được mình bị nhìn chăm chú, Tô Thành theo bản năng cúi đầu, vừa vặn phát hiện Tiểu Hoãn đang nhìn mình.

Tiểu Hoãn bị anh bắt ngay tại chỗ, nhưng cũng không lập tức dời mắt nhìn sang chỗ khác, vì vậy hai người cứ nhìn nhau như vậy, cho đến khi cảm giác tình cảm mập mờ bao vây hai người, cô mới không tự nhiên cúi đầu.

Cúi đầu lại phát hiện tay anh vẫn nắm tay mình như cũ, cô cảm thấy cả người mình đều nóng lên. Tiểu Hoãn theo trực giác muốn rút tay ra, lại cảm thấy nó đang siết chặt.

Sao, xảy ra chuyện gì? Tại sao Tô Thành lại không muốn buông tay cô ra? Chẳng lẽ. . . . Là bởi vì mới vừa rồi bị hấn làm cho đau lòng!

Đúng rồi, nhất định là như vậy! Bị người khác nói như vậy, trong lòng nhất định rất đau khổ đúng không?

Nghĩ như vậy, đột nhiên Tiểu Hoãn lại cảm thấy Tô Thành thật sự cần người khác an ủi. Cô cũng có thể nhìn kỹ tay anh một lần nữa, tay của anh rất lớn rất sạch sẽ, cứ như vậy bao quanh bàn tay mảnh khảnh của cô.

Hồngбет! Đột nhiên trong lòng cô giật mình, tại sao cô lại cảm thấy mình giống như được anh bảo vệ đây? Chẳng lẽ là ảo giác a a a.

Mới vừa rồi, trong lòng Tô Thành cũng có cảm giác không thích, nhưng sau khi nhìn thấy phản ứng của Tiểu Hoãn, lại nổi lên vui vẻ nhợt nhạt.

Cô cúi đầu xuống, mái tóc đuôi ngựa nghiêng về một bên yên lặng dán vào quần áo, lộ ra vành tai khéo léo, còn có nhàn nhạt phiếm hồng do mới vừa rồi cùng anh nhìn chăm chú vào nhau. Bộ dáng bây giờ của cô cực kỳ đáng yêu, đáng yêu làm cho anh. . . .

Tròng mắt đen ẩm đậm của Tô Thành, trong nháy mắt sáng trở lại.

“Tiểu Hoãn.” Anh nhẹ giọng gọi cô.

“Hả?” Cô theo trực giác ngẩng đầu.

Tầm mắt hai người lại chạm vào nhau một lần nữa, chẳng qua là lần này anh chỉ cười nhạt một tiếng, ánh mắt cô lại mơ hồ.

“Còn muốn tiếp tục phỏng vấn sao?”

Ách. . . . Tiểu Hoãn ngẩn ra, anh hỏi như thế có nghĩa là. . . . sẽ không phải là. . . . hôm nay anh không muốn phỏng vấn sao?

Cảm giác mất mát xuất hiện trong thời gian ngắn ngủi, ngay sau đó liền bị cô đánh rớt hoàn toàn ở phía sau.

Có người được phỏng vấn nào sẽ chế nhạo ký giả không? Người đó chính là anh. Tâm tình của anh nhất định vô cùng xấu, từ chủ nghĩa nhân đạo mà nói cô không nên tiếp tục phỏng vấn anh. Mặc dù đối với cô mà nói, phỏng vấn hoàn thành càng sớm càng tốt, đến lúc đó có thể bàn giao công việc cho chị Linh, nhưng bây giờ anh rõ ràng là miễn cưỡng cười vui, tại sao cô có thể lợi dụng cơ hội như vậy đây? Không được không được. Cùng lắm thì hẹn phỏng vấn lần khác, dù sao cô cũng chờ anh lâu như vậy rồi, chờ thêm mấy ngày nữa cũng không sao.

Vì vậy Tiểu Hoãn nói: “Nếu không, hôm khác đi?”

“Cô chưa chuẩn bị xong sao?” Hôm nay cô chỉ đeo một cái túi bình thường, thật khác biệt với túi lớn túi nhỏ hôm đó cô đến công ty.

“Tô tiên sinh.”

“Gọi tôi Tô Thành.”

Tiểu Hoãn than thở, anh càng cười nhẹ nhàng như vậy, cô càng không có cách nào mở miệng nói bất cứ lời gì.

Thật ra thì Tô Thành đã sớm nhìn ra được cô đang khó xử, nhưng không vạch trần, anh chỉ làm như vậy, nhìn như tùy ý nhưng thật ra là rất chú ý theo dõi biến hoá trên mặt cô.

Trong lòng Tiểu Hoãn từ chối vô số lần, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng mở miệng: “Tô Thành.”

Sau khi gọi tên anh, không chỉ có Tiểu Hoãn ngẩn người, ngay cả Tô Thành cũng cảm thấy ngạc nhiên, tròn mắt đen mở to, nhưng ngay sau đó liền cười dịu dàng nhìn cô: “Tôi đây.”

“Tô Thành, mới vừa rồi, tôi thấy toàn bộ nhưng lại không nhớ rõ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong bài phỏng vấn, anh có thể yên tâm.”

Tô Thành nâng khoe môi: “Tôi rất yên tâm.” Cho dù bị những người khác viết ra anh cũng rất yên tâm, huống chi cô còn là. . . người của mình.

Nhìn khoe miệng anh xuất hiện nụ cười, ánh mắt chuyển động nhìn cô, trong lòng Tiểu Hoãn đột nhiên cứng lại, lại tối lại tối, cái loại cảm giác quen thuộc này giống như đã từng quen biết.

“Không phải là, tôi đã gặp anh ở nơi nào đúng không?” Cô bật thốt lên.

Nói xong cô liền hối hận, nói nhầm đúng là nói nhầm, người ta là nhân vật nổi tiếng có sự nghiệp thành công, danh nhân của B thị, cô chỉ cần xem TV hay nhìn một vài bài báo cũng có thể thấy anh. Hồi như vậy có thể làm anh lầm tưởng cô muốn tiếp cận anh không? Cô thật .

Ai biết Tô Thành sau khi nghe cô nói như vậy, thật đúng là lạ lùng làm ra trạng thái suy nghĩ, sau đó gật đầu: “Có thể.”

A? Anh lại nói có thể, cô muốn hôn mê.

“Bởi vì.” Tô Thành dừng một chút, nhìn chăm chú cô vào cô: “Bởi vì tôi cũng cảm thấy đã gặp cô ở nơi nào rồi.”

Làm sao có thể! Anh và cô căn bản sẽ không xuất hiện bất kỳ tiếp xúc nào trong cuộc sống mới đúng? Cuộc sống của cô trừ việc đi làm thì chính là chơi trò chơi, đi nơi nào tìm được người đàn ông cực phẩm như vậy.

Tô Thành nhìn thấy cô nghi ngờ không hiểu, rất tốt bụng nhắc nhở cô một chút: “Tiểu Hoãn, tới công ty Quang Đông nộp đơn làm thư ký, cạnh tranh rất kịch liệt.”

Một giây, hai giây, ba giây, rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng hoá đá.

Quá khứ nhanh chóng ùa về, thời gian trở lại hơn một tháng trước, cô mặc trang phục quyền rũ đi nộp đơn vào công ty Quang Đông.

Cô vô cùng cứng ngắc nhìn Tô Thành vẫn cười mỉa mà lễ phép như trước, đột nhiên trong lòng cảm thấy thật lạnh thật lạnh.

“Tiểu Hoãn, mới vừa rồi, tôi nói toàn bộ nhưng lại không nhớ rõ, cô có thể yên tâm.” Oanh! Gương mặt Tiểu Hoãn đỏ bừng lên.

Này này này, người đàn ông này lại bắt chước cách nói chuyện của cô.

Mới vừa rồi cô còn cho là anh đang buồn bã, có lòng tốt kéo dài phỏng vấn. Lần này ngay cả phỏng vấn cũng không có đúng không?

Toàn bộ phức tạp đều viết lên mặt Tiểu Hoãn, đương nhiên, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Tô đại soái ca.

Xem ra đã hù dọa cô, sớm biết như vậy anh nên làm bộ như không biết mới đúng.

Anh nắm chắc bàn tay nhỏ bé của cô, nói: “Hôm nay tản bộ ở đây với tôi đi, ngày mai rồi phỏng vấn.” Cuộc sống gian nan, lại có giai nhân làm bạn.

Ánh mắt Tiểu Hoãn lập tức sáng long lanh: “Anh nói thật?”

“Thật.”

Oh my god! Trong lòng Tiểu Hoãn mừng thầm, chỉ cần có thể phỏng vấn là được, đâu cần quan tâm nó là ngày mai hay là ngày kia!

Nhìn dáng vẻ cao hứng của Tiểu Hoãn, khoẻ mắt người đàn ông nào đó cũng mang theo ý cười, thật không biết thì ra cô cũng đơn thuần như vậy, dáng vẻ dễ dàng thoả mãn làm cho tim người ta đập nhanh thành thịch.

Mà suy nghĩ giờ phút này của Tiểu Hoãn chính là: thật không nghĩ tới Tô Thành lại là người tốt bụng như vậy, ngày mai phỏng vấn nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

37. Chương 36

Chương 35 — Có liên quan đến người đàn ông nào đó?

“Lục—Tiểu—Hoãn! Con ra đây ẹ!” Mẹ Lục vỗ cửa phòng Tiểu Hoãn ba lần mà không thấy ai trả lời, rốt cuộc cũng bực phát.

Cha Lục xem TV ở bên cạnh vội vàng đứng dậy khuyên răn: “Bà già, đừng nói giận, có gì từ từ nói thì tốt hơn.”

“Bà già này không tức giận! Không tức giận mới là lạ!! Thằng nhóc phòng địa sản có điều kiện tốt như vậy, nó còn dám nói là không rảnh đi gặp mặt!!” Mẹ Lục đẩy cha Lục ra một bên, bày ra bộ dáng như muốn đụng đầu vào cửa.

Cha Lục vội vàng ưỡn ngực ngăn cản trước mặt mẹ Lục: “Bà già, đầu không phải là dưa hấu, không thể tùy tiện đụng tới đụng lui. Nếu như bà muốn đụng, vậy đụng tôi đi!” Nói xong còn ưỡn ngực lên ẹ Lục tùy ý đụng theo ý muốn.

“Đi đi!” Mẹ Lục vung tay, “Ai nói tôi muốn đụng đầu?”

Đó là.?

“Tôi muốn đập cửa!”

Chỉ thấy bắp chân trắng kiện có lực của mẹ Lục dùng sức làm nổi lên vô số gân xanh, đá một cước, đột nhiên cửa được mở ra.

Mẹ Lục không giữ được cân bằng, thiếu chút nữa không có lui về sau mà bay ngang qua cửa, cũng may là cha Lục nhanh tay nhanh mắt, lấy tư thế đại gia ôm người đẹp chặn đứng mẹ Lục.

Tiểu Hoãn mặc áo ngủ đứng ở đó, đầu tiên là mờ mịt nhìn tư thế nghệ thuật của cha mẹ, sau đó nhanh chóng mỉm cười: “Con vào phòng, cha mẹ cứ tiếp tục, cứ tiếp tục.”

Cô vẫn nghĩ là cha bị mẹ trấn áp trong cuộc sống sinh hoạt vợ chồng, không nghĩ tới hôm nay lại có thể may mắn nhìn thấy được cảnh tượng rung động như vậy.

“Lục Tiểu Hoãn, đứng lại ẹ!”

Mẹ Lục đẩy cha Lục đi tới.

“Ha ha, chào mẹ.” Tiểu Hoãn từ từ xoay người, cười vô cùng nịnh hót.

Mỗi khi mẹ đem cả tên họ của cô gọi ra, đó chỉ có thể nói, mẹ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Về phần tại sao lại nghiêm trọng như vậy, cô có thể nghĩ ra được, đơn giản chính là ngày mai cô không thể bồi Phương Duẫn dạo phố. Mà thân là người làm chủ kế hoạch đi dạo phố lần này — mẹ Lục và thím ba, vô cùng không hài lòng với thái độ của cô, muốn tiến hành giáo dục sâu sắc để cô thông hiểu như thế nào là đàn ông tốt.

“Con nói ẹ nghe một chút, tại sao ngày mai không đi với con rể Phương!”

Con, con, con rể Phương?

Tiểu Hoãn , chuyện diễn ra cũng quá nhanh đi, lúc nào thì cô gả cho hắn.

“Nói chuyện!” Mẹ Lục chống nạnh, lấy khí thế hung hăng nhìn chằm chằm con gái mình.

Tiểu Hoãn vô tội mở miệng: “Mẹ, không phải là con không đi, mà bởi vì ngày mai con muốn đi phỏng vấn.”

Ngày đó sau khi rời khỏi công ty Quang Đông, cô đã hứa hẹn sẽ cố gắng làm theo thời gian biểu của Tô Thành, lỡ như thứ bảy anh có gọi điện thoại tới cho cô, mà cô lại đang hẹn hò dạo phố với đối tượng xem mắt, vậy làm sao phỏng vấn bây giờ?

Mặc dù, cô xác nhận mình không muốn nhìn thấy cái người tên Phương Duẫn đó, cho dù dáng dấp của hắn rất đẹp trai tuấn tú.

“Ngày mai là thứ bảy! Con phỏng vấn cái gì?”

Tiểu Hoãn bắt đắc dĩ: “Cũng bởi vì là thứ bảy, người ta mới bằng lòng tiếp nhận phỏng vấn, con mới có tiền làm thêm giờ.”

Vì lần phỏng vấn này, ngay cả thời gian chơi trò chơi cô cũng giảm bớt, hai ngày nay bận rộn đến nỗi không có thời gian lên mạng, đâu còn có thời gian mà đi gặp Phương Duẫn. Coi như có thời gian cũng không muốn đi gặp hắn, thà cô lấy thời gian đó vào Đảo Đào Hoa bởi người đàn ông nào đó còn tốt hơn.

Lúc này mẹ Lục không có biện pháp, đây là công việc của con gái, là lý do chính đáng.

Tiểu Hoãn vội vàng đi vào phòng mình: “Ngày mai con phải dậy sớm đi phỏng vấn, con phải đi ngủ.”

Cổ áo bị người ta nắm lấy, mẹ Lục vẫn không chịu buông tha cho cô: “Mới chín giờ mà ngủ cái gì?” Ngày mai con gái không rảnh, vậy đổi thành tối nay đi dạo phố đi, trời tối, một nam một nữ, dễ dàng có tiền triển.

Tiểu Hoãn lấy ánh mắt nhờ cha Lục giúp đỡ.

Cha Lục lập tức la lên: “Không xong rồi bà già!! Hôm nay tôi muốn đến quảng trường xem múa ương ca!”

Múa ương ca: một điệu múa dân gian của TQ.

Thật ra thì ngày nào cũng diễn ra múa ương ca, mẹ Lục khinh bỉ nhìn cha Lục: “Thích Nữu Nữu rồi sao?!”

“Hôm nay có diễn tiết mục khiêu vũ Latin dành cho người già ở chung cư chúng ta.” Nói là người già nhưng vóc dáng của những vũ công này rất thon thả, chăm sóc đúng cách nên gương mặt như các mỹ nữ trung niên, Tiểu Hoãn nghĩ thầm, cha vì cô hi sinh đến nỗi như vậy.

Quả nhiên, mẹ Lục lập tức buông tha Tiểu Hoãn, đổi sang nắm cổ áo trước ngực cha Lục, lấy sức mạnh cường đại lay động cha Lục không cường tráng.

“Ông là ông già không đứng đắn, lại muốn đi xem khiêu vũ Latin sao? Ông nói xem! Không phải là ông yêu thích người khác rồi chứ?”

Khó khăn nuốt nước miếng, Tiểu Hoãn cảm kích nhìn cha mình, cha à, khổ cực cho cha.

Cha Lục đang bị lay động kịch liệt cũng không quên liếc mắt nhìn cô, con gái à, cha không vào Địa Ngục thì ai vào địa ngục, con mau vào phòng đi.

Vì vậy, Lục Tiểu Hoãn dưới sự giúp đỡ của cha Lục, tránh được một kiếp.

Sau khi Tiểu Hoãn trở về phòng liền lập tức khoá trái cửa, tắt đèn tường, điều chỉnh ngọn đèn bàn đến độ sáng thấp nhất.

Mới vừa rồi cô không mở cửa là bởi vì cô còn chưa nghĩ ra biện pháp gì để có thể không gặp mặt Phương Duẫn, nhìn thấy mẹ nổi giận ngoài đó, cô không thể làm gì khác hơn là vội vàng thay áo ngủ làm bộ đáng mặt mỗi khi không ngủ đủ giấc. Trên thực tế, cô đang chuẩn bị lên trò chơi.

Chỉ nghe tiếng đóng cửa vang lên, hình như là mẹ lôi cha đến quảng trường xem khiêu vũ, Tiểu Hoãn yên lặng cầu nguyện cho cha mình, sau đó mở máy tính.

Hai ngày không có lên trò chơi, không biết người đàn ông nào đó có nhớ cô không?

Mới vừa vào trò chơi, Hứa Tiên liền sâu kín kêu cô một tiếng: “Chị dâu

”

Ách, sao giọng nói lại buồn bã như vậy.

Tiểu Hoãn không thể làm gì khác hơn là gọi lại: “Hứa công tử.”

“Chị dâu

hôm nay người có lòng nhân từ bởi tại hạ đi.”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “. = “

Hứa Tiên: “Chị dâu, lòng dạ tướng công nhà người thật là ác độc.”

Hứa Tiên nói tiếp: “Hừ, thừa dịp hắc không có ở đây, ta với chị dâu cùng nhau thưởng thức hoa đào đi, nói chuyện gió trăng thơ ca một chút.”

Người đàn ông nào đó không có ở đây? Tiểu Hoãn vội vàng mở danh sách bạn tốt, quả nhiên, cái tên Phi Thành Vật Nhiều đang tối, trong lúc nhất thời, cô cảm thấy có chút mất mát. Cô cứ tưởng là, anh sẽ ở trên tuyến chờ mình.

“Chị dâu, chị dâu, cùng với tại hạ đến rừng hoa đào tâm sự một chút được không?”

Tiểu Hoãn lau mồ hôi, đây là chuyện gì? Hôm nay Hứa công tử rất u oán, hơn nữa cách dùng từ cũng khác mọi khi.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Hôm nay Hứa công tử rất khác thường.”

Hứa Tiên: “Chị dâu, người phát hiện sao? Ô hô! Không nghĩ tới chị dâu lại thông minh như vậy, có thể nhìn thấu bánh tuyết của tại hạ.”

Tiểu Hoãn gửi tới vẻ mặt im lặng: “Bánh tuyết.” Muốn ăn bánh tuyết Vượng Vượng sao?

Hứa Tiên vội vàng gửi đến vẻ mặt tươi cười: “Chữ sai, chữ sai, chị dâu đừng trách, chị dâu có biết tại sao mà trái tim tại hạ lại mệt mỏi như vậy không?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Không biết.” Suy nghĩ cổ xưa của Hứa công tử quá khó đoán, người đàn ông nào đó đã nói với cô, trực tiếp 54 cậu ta là tốt rồi, cho nên cứ nghe theo anh ấy >_

54: không biết là nghĩa gì, mình đoán chắc là “bơ”, tức là mặc kệ, ai có cách lý giải khác thì để lại cmt phía dưới dùm mình. Cảm ơn!

“Nói đến đau lòng, tất cả đều tại tướng công nhà ngươi.”

Có liên quan đến người đàn ông nào đó?

“Tướng công nhà ngươi không để ý đến tình nghĩa huynh đệ, đem công việc của hần giao cho ta, nghĩ đến gánh nặng như vậy, thân thể gầy yếu của tại hạ làm sao có thể gánh nổi!”

Thì ra là người đàn ông nào đó lại bắt Hứa Tiên đào khoáng thạch.

Cô cười cười, vội vàng nói: “Vậy ta tới giúp ngươi.”

Đến lượt Hứa Tiên lau mồ hôi, lúc nào thì thành thành và Tiểu Hoa tiến triển đến trình độ này rồi? Cho nên, ngay cả một chữ thành thành cũng không tiết lộ cho cậu biết.

Hứa Tiên: “Chị dâu, có thể hỏi ngươi muốn giúp tại hạ như thế nào không?”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Ta liền trực tiếp giúp ngươi ghi danh đào khoáng thạch, anh ấy không có ở đây thì ta đào dùm cũng được, không quan trọng. Thân thể gầy yếu của ngươi không cần phải đảm nhận. ^_”

Hứa Tiên gửi tới vẻ mặt im lặng: “Chị dâu, ngươi thật xấu!”

.

Đột nhiên Tiểu Hoàn cảm nhận được sức mạnh xuyên qua màn ảnh đánh tới.

Hứa Tiên: “Còn tưởng rằng chị dâu thật sự muốn giúp đỡ tại hạ. Tại hạ cũng không nói ở trong trò chơi, đó là công việc, công việc thật sự.”

Tiểu Hoàn sững sốt, chẳng lẽ người đàn ông nào đó và Hứa Tiên quen biết nhau trong thực tế? Hơn nữa còn làm việc chung với nhau?

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Thì ra các ngươi quen biết thật sự trong thực tế. . . .”

Hứa Tiên gửi tới vẻ mặt nhe răng cười tươi: “Đúng vậy, đúng vậy! A, chị dâu không biết sao?”

Đương nhiên là cô không biết.

Cô chỉ biết quan hệ giữa Hứa Tiên và người đàn ông nào đó vô cùng tốt, có thể nhìn ra được từ việc Hứa Tiên nguyện ý giúp cô bán thuốc vô điều kiện. Trong trò chơi có rất nhiều người bởi vì ăn ý trong lúc tán gẫu mà xưng huynh gọi đệ, cô cũng cảm thấy không có gì hay ho ly kỳ, cho nên không suy nghĩ đến những phương diện kia. Huống chi, bình thường những lúc nói chuyện phiếm, ngôn ngữ của Hứa Tiên vẫn luôn cổ xưa như vậy, nói chuyện còn không nói tới trọng điểm, cho nên cô căn bản không biết, rốt cuộc bọn họ đã quen thuộc đến mức nào.

Hứa Tiên cảm khái nói: “Ô hô! Cho nên chị dâu không biết ta và tướng công của ngươi thân như anh em sao, chúng ta lớn lên từ nhỏ với nhau, tình cảm càng thêm sâu nặng. Hơn nữa tình yêu của ta đối với hần có mặt trăng chứng giám.”

Đây chính là lời nói thật lòng. Ở trong lòng Mộc Vân, con dì chú bác trong gia tộc còn kém hơn phân thượng của Tô Thành trong lòng cậu. Thân là người kế vị tập đoàn Quang Đông làm cho những người khác đều có ý đồ khi tới gần Mộc Vân, duy chỉ có Tô Thành, nguyện ý lắng nghe giọng nói phát ra từ sâu trong nội tâm cậu.

Sau khi Tiểu Hoàn nghe được những lời của Hứa Tiên liền cảm thấy , nhưng vẫn kiên trì chống đỡ không để ình ngã xuống.

Thì ra là, người đàn ông nào đó quen biết Hứa Tiên, hơn nữa hai người còn quen biết từ nhỏ cho đến lớn, tình cảm còn sâu nặng. . . . Ách, cái này còn phải chờ kiểm chứng. Dựa theo tính cách của Hứa công tử,

tại sao cô lại cảm thấy người đàn ông nào đó phải chiếu cố chăm sóc cậu nhiều hơn một chút đây? Chẳng lẽ trong vô thức của mình, cô đã hoàn toàn đứng bên cạnh người đàn ông nào đó rồi sao? >0

Nhưng mà cô thật là tò mò, Hứa Tiên quen biết anh trong cuộc sống thật sự, vậy nhất định cũng biết nhiều chuyện của người đàn ông nào đó đúng không?

Cô mới vừa nghĩ như vậy, Hứa mỗ liền chủ động muốn tiết lộ chuyện liên quan đến người đàn ông nào đó.

Hứa Tiên: “Chị dâu, người muốn biết chuyện liên quan đến tướng công nhà người hay không? Chỉ cần hỏi tại hạ ~ tại hạ đảm bảo biết gì nói nấy, một chữ cũng không lừa gạt, cố gắng nói tất cả. . . .” Phía sau là vô số từ ngữ hình dung.

Cô muốn biết, nhưng mà cũng không phải muốn nghe Hứa Tiên nói ngôn ngữ cổ xưa. Vì người đàn ông nào đó, cô nhin!

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Ừ, nhưng mà ta không biết nên hỏi cái gì.” Bởi vì cô muốn biết quá nhiều thứ, nhưng mà trong khoảng thời ngắn lại không biết mình nên hỏi cái nào.

Hứa Tiên vừa nghe thấy liền hăng hái lên: “Chị dâu, chuyện này có khó khăn gì! Người có thể hỏi hần cao bao nhiêu, số đo ba vòng, thể trọng cơ thể, hay là có ham mê bất lương gì không, hôn qua mấy cô nương, vân vân ~”

Những câu hỏi phía trước cũng thật bình thường, đều là những vấn đề khi hẹn hò nhất định phải hỏi, nhưng mà cái phía sau đó, hôn qua mấy cô nương. . . .

Tiểu Hoãn buồn bực.

Chẳng lẽ người đàn ông nào đó là loại người có kinh nghiệm nam nữ đặc biệt phong phú sao? Bằng không tại sao Hứa Tiên lại muốn cô hỏi anh đã hôn qua mấy cô nương.

Thấp thỏm bất an hỏi Hứa Tiên: “Anh ấy quen qua rất nhiều bạn gái sao?”

Hứa Tiên: “Không có!”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “. . . .”

Vậy mới vừa rồi cậu nói hôn qua mấy cô nương.

Hứa Tiên cười hắc hắc: “Tùy tiện nói một chút thôi ~” Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “>_<”

Vậy thì được. . . . Người đàn ông nào đó quen biết với Hứa công tử, nhất định là sống không dễ dàng đúng không?

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Đến lúc đó ta phải nói cho người khác biết, nói có người nói cho ta biết, nói anh ấy hôn qua rất nhiều cô nương.”

Hứa Tiên: “!!! Chị dâu

chị dâu, tại hạ biết sai rồi.”

Ha ha, Tiểu Hoãn đắc ý sờ mũi, Hứa Tiên ngu ngốc, ai kêu mới vừa rồi dám hù dọa cô, cô cũng dọa cậu ta một chút cho biết. Cô làm sao có thể nói với người đàn ông nào đó về chuyện này đây, đề tài liên quan đến việc hôn nặng hôn nhẹ này rất mập mờ, cô lại càng không dám hỏi.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Biết sai rồi sao?”

“Biết, biết.” Hứa Tiên sấm hối, nhưng lại lập tức nói câu: “Nhưng mà chị dâu à, mặc dù tướng công nhà người không có quen nhiều bạn gái, nhưng mà có rất nhiều cô nương theo đuổi hần!”

. . . . có rất nhiều cô nương theo đuổi anh.

Vậy có phải nói rõ, anh là một người đẹp trai đúng hay không?

Hứa Tiên: “Mỗi chữ tại hạ nói đều là sự thật, lúc trước đi học còn có đồng học nữ tặng khăn tay cho hần, trên khăn tay thêu ba chữ là: ta thích người.”

Còn được tặng khăn tay? Trong đầu Tiểu Hoãn hiện lên tình cảnh bạn học nữ đỏ mặt cúi đầu run rẩy đưa khăn tay nhỏ bé tràn đầy tình cảm cho người mình thầm mến bấy lâu.

“Khi đó có hoa hậu lớp chúng ta, hoa hậu lớp kế bên, hoa hậu lớp kế bên của lớp kế bên, tất cả đều đến mượn viết của hần.”

Xem ra người đàn ông nào đó không chỉ có đẹp trai, còn là đại soái ca.

Tiểu Hoãn buồn bực lần nữa, hơn nữa còn buồn bực rất nghiêm trọng.

Nếu như theo lời Hứa Tiên hình dung, những thứ cô từ trong miệng Hứa Tiên biết được về người đàn ông nào đó, tổng kết lại như sau:

Người đàn ông nào đó làm nghề buôn bán, rất nhiều tiền, còn có xe, đáp đáp lại rất đẹp trai, rất nhiều cô gái theo đuổi anh, hơn nữa trước mắt hình như chưa có người nào theo đuổi thành công.

Tiểu Hoãn buồn bã nhìn trần nhà rơi nước mắt, người đàn ông như vậy, có thể coi trọng cô sao?

Hứa Tiên vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Chị dâu à, nói đến tướng công người, thật ra thì ba ngày hai đêm cũng nói không xong, nếu có cơ hội gặp mặt, tại hạ nói ngay trước mặt cho người nghe được không?”

Tiểu Hoãn vẫn im lặng, người đàn ông có tiền lại đẹp trai như vậy, sẽ thích cô sao?

“Ai ~” Hình như Hứa Tiên nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên hỏi cô, “Nói đến gặp mặt mới nhớ, tại hạ còn chưa biết chị dâu ở đâu?” Nếu như là ở nơi xa xôi một chút, lần sau cậu chạy trốn sẽ đến thăm cô, khẳng định ông nội không tìm được.

Lúc này Tiểu Hoãn mới hoàn hồn, thấy những lời này của Hứa Tiên, đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên tiếng đình —!

Đúng vậy, mấy ngày trước cô tán gẫu với Tiểu Tuyết trên QQ, nói tới nói lui rồi lại chuyển tới đề tài yêu thương qua mạng, Tiểu Tuyết nói, khoảng cách chính là trở ngại lớn nhất trong việc yêu thương qua mạng. Cho dù tình cảm có tốt như thế nào, sau khi tán gẫu trên QQ, phát hiện hai người một người trời Nam một người biển Bắc, lập tức liền buông tha cho thực tế. Lúc đó cô còn nghĩ; nếu như người đàn ông nào đó ở Tân Cương hay là tương tự như Hải Nam, địa phương cách chỗ của cô vô cùng xa, đoán chừng ngay cả thấy mặt cũng khó khăn đi.

Không nghĩ tới Hứa Tiên lại hỏi cô ở thành phố nào.

Lấy lại bình tĩnh, Tiểu Hoãn vội vàng trả lời: “Ta ở B thị.”

Hứa Tiên: “!!!!”

Hứa Tiên: “!!!!!!!”

Ngất, nhìn thấy Hứa Tiên xúc động xoát bình luận, Tiểu Hoãn vội vàng ngăn cản: “Sao vậy?”

Hứa Tiên: “Ô hô!! Cho nên chị dâu ở B thị! ~”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “= = bình tĩnh, bình tĩnh.”

Khu vực này có tên là: đỉnh Tử Kim, rất dễ dàng làm người ta liên tưởng đến B thị với những tác phẩm kiến trúc nổi tiếng, có cung điện hoàng gia hùng vĩ nhất trong nước, cũng có không ít người đến B thị du lịch. Cho nên Hứa Tiên kêu lên như vậy, cô thấy nhưng không thể trách, ban đầu sau khi Tiểu Thông Thông biết cô ở B thị cũng phản ứng giống như Hứa Tiên, còn kêu la nói: “Đại tỷ, sau này thỉnh thoảng đến B thị chơi, cô nhớ tiếp đón thỉnh thoảng!”

Hứa Tiên kinh ngạc nửa ngày, rốt cuộc cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng cậu vẫn còn hưng phấn, chuyển động như cái đuôi đến bên cạnh Tiểu Hoãn: “Chị dâu, chị dâu, B thị.”

Thật ra thì Hứa Tiên là người tương đối đáng yêu, mặc dù ngôn ngữ cổ đại có chút lồi thối, nhưng mà quen rồi thì thấy cũng tốt.

Tiểu Hoãn chỉ nghĩ cậu ta muốn đến nơi này du lịch, liền gửi đến gương mặt tươi cười: “Hoan nghênh tới B thị, đến lúc đó ta mời người ăn cơm. ^_”

Hứa mỗ nhìn chằm chằm nội dung nói chuyện phiếm nửa ngày, cảm thán.

Thì ra Tiểu Hoa cô nương ở cùng một cái thành phố với bọn họ!

Đây thật đúng là cô nương đau lòng khi mất nước, sa chân lỡ bước vào nhà dân

~~Toàn thân Hứa mỗ bị chuyện Tiểu Hoa cũng ở B thị làm cho chấn động, cho nên sử dụng câu chữ cực kỳ không phù hợp.

Cậu kích động vạn phần, vô cùng hưng phấn.

Chỉ cần nghĩ đến tình huống sau khi Tiểu Hoa cô nương biết bọn họ cũng ở B thị sẽ cảm thấy cảm động như thế nào, cậu quyết định lập tức nói cho cô biết!

Hứa Tiên: “Chị dâu ~~ ta muốn nói cho người biết một chuyện ~~”

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “0.0? Chuyện gì?”

Hứa Tiên: “Chị dâu ~~ chuyện này ~~ chính là ~~”

“Ồ hô!! Thế này, như vậy!!!”

Những lời này là Hứa mỗ nói. . . . với màn ảnh máy vi tính.

Bởi vì khi cậu Enter đưa ra nửa câu mấu chốt cuối cùng lên màn ảnh, màn hình biểu hiện như sau:

Bạn nói với Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Chị dâu à ~ hai chúng ta cũng ở B thị! ~” (nhà chơi không có trên tuyến, xin sử dụng rương nhấn lại.”

Trời cao, người tội tình gì mà làm khó ta và chị dâu đây?

Hứa mỗ bởi vì sa vào trong bóng tối buồn bã, hoàn toàn quên mất, thật ra thì cậu có thể sử dụng rương nhấn lại, nhưng mà. . . . không có.

Sau mấy phút buồn bã, Hứa Tiên trực tiếp chạy đi tìm tướng công của chị dâu bày tỏ tâm sự.

Thời điểm máy tính Tiểu Hoãn rút mạng, vừa đúng lúc có điện thoại gọi cho cô, là biên tập Tiểu Tuyết, cô ấy nói với cô là buổi chiều thư ký Lý có gọi điện thoại tới hẹn trước thời gian chụp hình của Tô Thành. Buổi chiều ngày hôm nay Tiểu Hoãn phải đi tìm tài liệu nên không có ở trong tạp chí xã, nghe Tiểu Tuyết nói như vậy thì vội vàng ghi địa chỉ và thời gian cẩn thận, lại nói nhầm hai ba câu rồi mới cúp điện thoại.

Quả đúng như cô dự đoán, Tô Thành hẹn ngày mai chụp hình, hơn nữa còn là mười giờ sáng. Tiểu Hoãn nghĩ thầm, mới vừa rồi cô chỉ nói bữa với mẹ vậy mà cũng trùng, thật kỳ lạ.

Chợt nhớ tới chuyện đang nói được một nửa với Hứa Tiên, cô còn chưa biết rốt cuộc người đàn ông nào đó ở thành phố nào!

Tiểu Hoãn vội vàng chạy đến trước máy vi tính, phát hiện mình rút mạng, đang muốn vào trò chơi lần nữa thì đột nhiên máy tính vang lên tiếng chip!, sau đó giống như nhục chí, màn ảnh đen thui lì.

Cô khởi động lần nữa, kết quả màn hình máy tính vẫn tối đen như cũ, thủy chung không sáng đèn.

Không phải đâu? Tiểu Hoãn chưa từ bỏ ý định, lại thử các phương pháp khác nhau, còn khởi động lại công tắc nguồn, nhưng màn ảnh vẫn không sáng.

A a a! Cô phải biết rốt cuộc người đàn ông nào đó ở thành phố nào!

Nhấn liên tục vào phím mở máy, năm giây sau, rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng thấp giọng kêu lên một tiếng: “Shit!”

Bởi vì, người bạn nhỏ máy tính, hoàn toàn tử trận.

Chương 36 — Thứ bảy, một mình thấy Tô Thành!

Buổi sáng, mười giờ, Tiểu Hoãn đến địa điểm mà Tô Thành chỉ định gặp mặt, hơn nữa còn lấy bộ dáng gấu mèo đi gặp mặt.

Phải nói tại sao cô lại là gấu mèo, tất cả là bởi vì cô không biết rốt cuộc người đàn ông nào đó ở thành phố nào, cho nên mất ngủ.

Tiểu Hoãn lấy gương nhỏ kiểm tra một chút nhan sắc, kết quả trong gương lại xuất hiện gương mặt đàn ông tuấn lãng. Cô giật mình, trực tiếp quay đầu nhìn lại phía sau lưng, phát hiện ánh mắt Tô Thành mang theo ý cười đang nhìn mình.

Rốt cuộc là anh đã đến bao lâu rồi, mặc dù cô không phải muốn trang điểm, chỉ muốn nhìn gương một chút, nhưng mà chuyện này cũng. . . quá mất mặt. >0

“Tới lâu rồi sao?” Anh dịu dàng hỏi.

“Không có, không có. Tôi vừa mới tới.” Tiểu Hoãn hơi xấu hổ bắt lấy làn váy, lại đưa tới ánh mắt quan sát của người đàn ông nào đó.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi màu trắng thuần khiết, vải dệt mềm mại bó sát đem toàn bộ đường cong tốt đẹp của cô đều phác thảo ra bên ngoài, eo của cô có vẻ hơi mảnh khảnh; váy xoè màu đen tuyền che đến đầu gối, màu da bấp chần trắng nõn, dưới chân là đôi giày vải màu trắng nhỏ nhắn. Ăn mặc rất đơn giản nhưng cũng rất thoải mái, hơn nữa vẻ mặt của cô sau khi nhìn thấy anh còn có chút ngượng ngùng, làm cho tâm tình của anh thật tốt.

“Đi thôi, xe của tôi không thể dừng ở đây quá lâu.”

Nhìn sang bên cạnh bàn tay anh đang làm dấu mời, một chiếc xe màu đen yên lặng tựa vào ven đường. Bởi vì nơi bọn họ hẹn gặp mặt là trung tâm thương mại gần tạp chí xã của Tiểu Hoãn, phía trước còn có quảng trường để nghỉ ngơi, rất dễ dàng đỗ xe, nhưng mà nhất định phải dừng theo đúng lộ trình. Đương nhiên là Tiểu Hoãn rõ ràng hơn anh, nhưng mà, lúc đầu cô cứ tưởng anh muốn đến trung tâm thương mại này để chụp hình phỏng vấn, hại cô còn cố ý ngăn đầu xem xét nơi này.

Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng cô vẫn ngồi lên xe anh, ngồi kế bên ghế tài xế.

Sau khi Tiểu Hoãn lên xe, hai tay vẫn nắm chặt dây an toàn trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn điểm tựa phía trước xe.

Người đàn ông nào đó đang lái xe, liếc mắt nhìn cô, từ từ chạy chậm lại.

“Lục tiểu thư, ngồi xe của tôi rất khẩn trương sao?”

“K.h.ô.n.g. . . . c.ó. . . không có!” Bởi vì cho tới bây giờ cô chưa từng bị phong bế trong không gian nhỏ nhắn với người đàn ông xa lạ nào như vậy, huống chi người đàn ông này còn xuất sắc như thế; coi như cô không có bất kỳ ý tưởng gì, nhưng mà khẩn trương một chút cũng rất bình thường.

Ngoài miệng thì nói không có gì, nhưng mà khi anh vừa hỏi cô thì ngay cả nói chuyện cô cũng cà lăm.

Tô Thành cười cười: “Bởi vì muốn phỏng vấn tôi cho nên khẩn trương, hay là tại tôi quá nghiêm túc làm cho cô có cảm giác áp lực?”

Tiểu Hoãn nhanh chóng liếc mắt nhìn anh, vội vàng thu hồi ánh mắt: “Không phải, Tô tiên sinh vô cùng vô cùng bình dị dễ gần.” Cũng bởi vì anh quá dễ gần, ngược lại làm cho cô khẩn trương.

Tô Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô: “Nếu như vậy, sao còn kêu Tô tiên sinh, nghe có chút xa cách.”

Hả? Có xa cách?

“Gọi tôi Tô Thành đi, thoải mái một chút.”

Anh nói gì? Cho phép cô gọi anh là Tô Thành sao?

“Vậy không được, Tô tiên sinh, tại sao tôi có thể gọi thẳng tên ngài đây?” Bây giờ anh là Thượng Đế của tạp chí xã Xuân Thuỷ, Thượng Đế đó, gọi thẳng tên của Thượng Đế, cô muốn sống chứ không muốn bị người ta bóp chết đâu.

“Không sao, gọi tên tôi nghe thoải mái hơn, huống chi.” Anh cười cười, “Cô cứ xưng là ngài, tôi cảm thấy mình sắp già rồi.”

Tiểu Hoãn lập tức đỏ mặt, cô còn tưởng là người đàn ông nào cũng thích người khác cố ý tăng bốc thổi phồng bản thân mình, hay là nói, cô xưng anh là ngài là vì cô tôn trọng anh, không nghĩ tới Tô tiên sinh lại cảm thấy cách xưng hô như vậy làm anh bị già thêm vài chục tuổi. Đúng vậy, anh còn trẻ như vậy, mới 27 tuổi mà lại được an bài đến vị trí của người 40 tuổi mới có thể ngồi vào, cô trầm trồ khen ngợi anh như vậy đúng là có chút cảm giác giống như xem anh làm thành đại thúc.

Cũng may Thượng Đế kịp thời nhắc nhở, nếu không cô lại phạm phải sai lầm.

“Kia. Tô.” Cô khấn trương.

“Ha ha.” Tô Thành buồn cười, “Tôi họ Tô, không phải họ Kia. Hai chữ Tô và Kia thật sự khác biệt.”

Ách! Tiểu Hoãn .

Bây giờ Thượng Đế đang đùa giỡn với cô sao? Thượng Đế, sao anh có thể như vậy chứ, rõ ràng là nhìn thấy người ta rất khấn trương, còn nhạo báng người ta.

Đương nhiên người đàn ông nào đó nhìn ra được cô rất khấn trương, ngón tay vẫn dùng sức bắt lấy dây an toàn, ánh mắt lúc nói chuyện với anh vẫn cố làm ra vẻ nghiêm túc nhìn về phía trước, nhưng anh cũng có thể nhìn ra, khấn trương của cô không xuất phát từ sự ghét bỏ.

“Gọi tôi là Tô Thành đi, như vậy trong lúc phỏng vấn tôi cũng có cảm giác thoải mái. Hơn nữa.” Anh cố ý kéo dài âm cuối.

Hơn nữa? Tiểu Hoãn theo trực giác nhìn về phía anh.

Chỉ thấy khoe miệng anh nhẹ nhàng nâng lên: “Hơn nữa vì lý do công bằng, cô kêu tôi là Tô Thành, tôi cũng gọi cô là Lục Tiểu Hoãn.”

.

Đại não của Tiểu Hoãn lâm vào trạng thái ngừng hoạt động ít nhất năm giây.

Không đợi cô kịp phản ứng, Tô Thành quẹo đầu xe đổ vào ven đường, dừng xe, nhàn nhạt mỉm cười nói với cô: “Đến. Xuống xe đi, Tiểu Hoãn.”

Tiểu Hoãn? Cho nên anh gọi cô là Tiểu Hoãn? Cho nên Tô Thành gọi cô là Tiểu Hoãn. Tiểu Hoãn ngây ngô xuống xe, đứng yên tại chỗ, cô vẫn còn đắm chìm trong rung động do người đàn ông nào đó gọi tên cô.

“Tô Thành?” Đây không phải là Tiểu Hoãn gọi, mà là người đàn ông mặc tân trang, tóc quăn, bộ dáng giống như công tử được nuông chiều từ nhỏ.

Chỉ thấy người đàn ông tóc quăn kêu một tiếng, sau khi xác nhận đúng là Tô Thành thì mới đi tới.

“Tô Thành, hôm nay sao lại hăng hái đến câu lạc bộ vậy?” Người đàn ông tóc quăn vừa nói vừa quan sát Tiểu Hoãn bên cạnh Tô Thành, ánh mắt không tự chủ được nheo lại, giống như thăng nhóc tìm được món mồi ngon.

“Tổng giám đốc Ninh.” Tô Thành gật đầu với hắn, coi như là chào hỏi, thế nhưng người đàn ông tóc quăn lại không muốn cứ như vậy mà rời đi, ngược lại đem mục tiêu nhắm ngay Tiểu Hoãn: “Tô Thành, anh không giới thiệu một chút về mỹ nữ này cho tôi biết sao?”

Sau khi người đàn ông tóc quăn gọi một tiếng Tô Thành, Tiểu Hoãn đã hoàn hồn. Nhìn thái độ kiêu ngạo mới vừa rồi hẳn đối xử với Tô Thành, cô liền không có cảm tình với hắn. Bây giờ lại còn nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt giống như có thể xuyên qua quần áo nhìn thấu thân thể, làm cho trong lòng người ta sinh ra cảm giác chán ghét. Tiểu Hoãn không tự chủ được lui về phía sau lưng Tô Thành.

Người đàn ông tóc quăn cũng nhìn thấy động tác của Tiểu Hoãn, trong mắt thoáng qua tia sáng kẻ săn mồi tìm được con mồi phù hợp, đột nhiên lại cất bước đi về phía Tiểu Hoãn.

“Mỹ nữ, có thể nể mặt tôi cùng đi nhìn cảnh đêm buổi tối được không?” Nhìn gần cô gái này, da thịt thật đúng là non mềm, không biết cảm giác khi sờ lên sẽ thoải mái như thế nào.

Tiểu Hoãn không nghĩ tới hần lại đi tới gần mình như vậy, trong lòng nhảy lên lộp bộp, phản ứng đầu tiên chính là đưa tay bắt lấy quần áo sau lưng Tô Thành.

Người đàn ông tóc quăn còn muốn vươn tay chạm vào Tiểu Hoãn, kết quả lại bị bàn tay thon dài nắm lấy, hơn nữa còn vô cùng dùng sức.

“Tổng giám đốc Ninh, anh quá mức nhiệt tình, sẽ hù dọa bạn tôi.” Người bị kêu là tổng giám đốc Ninh ngẩng đầu, Tô Thành chỉ dùng một cánh tay liền chế trụ được hần, hơn nữa còn bảo vệ Tiểu Hoãn hoàn toàn ở sau lưng mình, tròng mắt đen thâm thúy không nhiễm tạp chất nhìn thẳng vào hần. Hần đột nhiên giật mình, lời nói của người đàn ông trước mắt này rõ ràng là ôn hoà lễ độ, nhưng trong mắt lại phát ra tin tức nguy hiểm chó tới gần.

Ý thức được mình đang ở trong tư thế rất khó coi, hần giận dữ muốn thoát khỏi sự kiểm chế của Tô Thành, lại phát hiện mặc kệ mình dùng sức như thế nào, Tô Thành vẫn có thể không nhúc nhích nhìn hần, hơn nữa bộ dáng còn đẹp mắt như vậy.

Đương nhiên Tiểu Hoãn cũng nhìn thấy, cô có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tô Thành lại có sức mạnh như vậy, nếu không, tại sao gương mặt của người đàn ông nói năng ngọt xớt này lại khó coi như thế đây. Nhưng mà người đàn ông kia quá đáng ghét, mới vừa rồi còn muốn chạm vào cô, làm sao có thể có người đàn ông xấu xa như vậy! Cũng may là Tô Thành ngăn chặn trước mặt hần, để cho Tô mỗ dạy dỗ hần một trận cũng tốt, hừ!

“Ây da, này ~” Bàn tay thon dài của Tô Thành vừa buông ra, hần lập tức mất trọng tâm lão đảo lui về phía sau vài bước, bị dọa sợ đến kêu thành tiếng.

Tất cả mọi chuyện đều được Tiểu Hoãn nhìn vào trong mắt, không phải là cô không cảm thấy buồn cười, nhưng mà cô càng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, vì vậy nhẹ nhàng lôi kéo quần áo Tô Thành.

Tô Thành giống như hiểu tất cả suy nghĩ của cô, nhàn nhạt nói câu: “Tổng giám đốc Ninh, xin lỗi chúng tôi còn có việc, tạm biệt trước.” Nói xong, vô cùng tự nhiên xoay người nắm tay Tiểu Hoãn, nghiêng đầu đi đến nơi ban đầu họ muốn đến.

Người đàn ông tóc quăn bị đau lắc lắc cánh tay, hần cắn răng nghiêng lợi hừ một tiếng: “Không phải chỉ là con nuôi thôi sao, còn giả bộ cái gì mà người kế vị ngay thẳng thật thà. Loại người như mày, nghèo hèn mà muốn leo lên làm người giàu có, bốn công tử đã thấy nhiều! Đừng tưởng rằng mày lấy lòng Hứa lão thái gia là có thể có được một chén canh trong tập đoàn Quang Đông!!”

Tiểu Hoãn có thể cảm giác bàn tay đang nắm lấy tay mình đột nhiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường.

Tô Thành cũng không quay đầu lại: “Cái này cũng không làm phiền tổng giám đốc Ninh phải bận tâm.” Nói xong, tiếp tục lôi kéo Tiểu Hoãn đi về phía trước.

Ánh mắt người đàn ông tóc quăn âm ngoan nhìn bóng lưng Tô Thành và Tiểu Hoãn, Tô Thành, mày chờ đi, chờ đến khi mày nghèo khổ, tao nhất định giẫm nát mày dưới lòng bàn chân.

Hần tức giận xoa cánh tay của mình, đi về phía ngược lại với Tô Thành.

Tiểu Hoãn vẫn không dám mở miệng nói chuyện, cẩn thận đi theo anh, nhưng trong lòng lại vô cùng hỗn loạn.

Trước khi cô phỏng vấn Tô Thành đã góp nhặt được không ít tài liệu, cái người đàn ông tóc quăn nói đến công ty Quang Đông, cái người Hứa lão thái gia là tổng tài tập đoàn Quang Đông. Nhưng mà cái gì là con nuôi, cái gì mà xuất thân nghèo khổ, còn có những chuyện lấy lòng Hứa lão thái gia, những thứ này đều không có trong tài liệu, Tô Thành là người bề bộn nhiều việc, tài liệu anh xuất hiện phỏng vấn trước truyền thông rất ít ỏi, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng mới vừa rồi, hình như cô nghe được, nghe được chuyện không nên nghe được.

Nhưng mới vừa rồi, người đàn ông kia thật đúng là quá vũ nhục người khác, ngay cả người không phải là người trong cuộc như cô cũng muốn nghiêng đầu dùng sức cho hắn một cước.

Nhưng mà Tô Thành lại khác, anh thủy chung biểu hiện như chuyện không liên quan đến mình, anh càng biểu hiện bình tĩnh, cô lại càng bất an; bọn họ cứ đi về phía trước như vậy, cũng không biết muốn đi đâu.

Người đàn ông có khí chất trong sạch như anh sẽ là hạng người như hắn ta nói sao?

Tiểu Hoãn lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh thật sự tuấn lãng, không phải là cái loại tuấn lãng mà hiện nay những người đàn ông đẹp trai hay hoá trang thành, mà là cái loại tuấn lãng làm người khác khiếp sợ rồi lại dịu dàng.

Người đàn ông như vậy, làm sao có thể như hắn nói đây, cô không tin.

Hình như cảm giác được mình bị nhìn chăm chú, Tô Thành theo bản năng cúi đầu, vừa vặn phát hiện Tiểu Hoãn đang nhìn mình.

Tiểu Hoãn bị anh bắt ngay tại chỗ, nhưng cũng không lập tức dời mắt nhìn sang chỗ khác, vì vậy hai người cứ nhìn nhau như vậy, cho đến khi cảm giác tình cảm mập mờ bao vây hai người, cô mới không tự nhiên cúi đầu.

Cúi đầu lại phát hiện tay anh vẫn nắm tay mình như cũ, cô cảm thấy cả người mình đều nóng lên. Tiểu Hoãn theo trực giác muốn rút tay ra, lại cảm thấy nó đang siết chặt.

Sao, xảy ra chuyện gì? Tại sao Tô Thành lại không muốn buông tay cô ra? Chẳng lẽ. . . . Là bởi vì mới vừa rồi bị hắn làm cho đau lòng!

Đúng rồi, nhất định là như vậy! Bị người khác nói như vậy, trong lòng nhất định rất đau khổ đúng không?

Nghĩ như vậy, đột nhiên Tiểu Hoãn lại cảm thấy Tô Thành thật sự cần người khác an ủi. Cô cũng có thể nhìn kỹ tay anh một lần nữa, tay của anh rất lớn rất sạch sẽ, cứ như vậy bao quanh bàn tay mảnh khảnh của cô.

Hồngбет! Đột nhiên trong lòng cô giật mình, tại sao cô lại cảm thấy mình giống như được anh bảo vệ đây? Chẳng lẽ là ảo giác à à à.

Mới vừa rồi, trong lòng Tô Thành cũng có cảm giác không thích, nhưng sau khi nhìn thấy phản ứng của Tiểu Hoãn, lại nổi lên vui vẻ nhột nhột.

Cô cúi đầu xuống, mái tóc đuôi ngựa nghiêng về một bên yên lặng dán vào quần áo, lộ ra vành tai khéo léo, còn có nhàn nhạt phiếm hồng do mới vừa rồi cùng anh nhìn chăm chú vào nhau. Bộ dáng bây giờ của cô cực kỳ đáng yêu, đáng yêu làm cho anh. . . .

Tròng mắt đen ẩm đậm của Tô Thành, trong nháy mắt sáng trở lại.

“Tiểu Hoãn.” Anh nhẹ giọng gọi cô.

“Hả?” Cô theo trực giác ngẩng đầu.

Tầm mắt hai người lại chạm vào nhau một lần nữa, chẳng qua là lần này anh chỉ cười nhạt một tiếng, ánh mắt cô lại mơ hồ.

“Còn muốn tiếp tục phỏng vấn sao?”

Ách. . . . Tiểu Hoãn ngẩn ra, anh hỏi như thế có nghĩa là. . . . sẽ không phải là. . . . hôm nay anh không muốn phỏng vấn sao?

Cảm giác mất mát xuất hiện trong thời gian ngắn ngủi, ngay sau đó liền bị cô đánh rớt hoàn toàn ở phía sau.

Có người được phỏng vấn nào sẽ chế nhạo ký giả không? Người đó chính là anh. Tâm tình của anh nhất định vô cùng xấu, từ chủ nghĩa nhân đạo mà nói cô không nên tiếp tục phỏng vấn anh. Mặc dù đối với cô mà nói, phỏng vấn hoàn thành càng sớm càng tốt, đến lúc đó có thể bàn giao công việc cho chị Linh, nhưng bây giờ anh rõ ràng là miễn cưỡng cười vui, tại sao cô có thể lợi dụng cơ hội như vậy đây? Không được

không được. Cùng lắm thì hẹn phỏng vấn lần khác, dù sao cô cũng chờ anh lâu như vậy rồi, chờ thêm mấy ngày nữa cũng không sao.

Vì vậy Tiểu Hoãn nói: “Nếu không, hôm khác đi?”

“Cô chưa chuẩn bị xong sao?” Hôm nay cô chỉ đeo một cái túi bình thường, thật khác biệt với túi lớn túi nhỏ hôm đó cô đến công ty.

“Tô tiên sinh.”

“Gọi tôi Tô Thành.”

Tiểu Hoãn than thở, anh càng cười nhẹ nhàng như vậy, cô càng không có cách nào mở miệng nói bất cứ lời gì.

Thật ra thì Tô Thành đã sớm nhìn ra được cô đang khó xử, nhưng không vạch trần, anh chỉ làm như vậy, nhìn như tùy ý nhưng thật ra là rất chú ý theo dõi biến hoá trên mặt cô.

Trong lòng Tiểu Hoãn từ chối vô số lần, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng mở miệng: “Tô Thành.”

Sau khi gọi tên anh, không chỉ có Tiểu Hoãn ngẩn người, ngay cả Tô Thành cũng cảm thấy ngạc nhiên, tròn mắt đen mở to, nhưng ngay sau đó liền cười dịu dàng nhìn cô: “Tôi đây.”

“Tô Thành, mới vừa rồi, tôi thấy toàn bộ nhưng lại không nhớ rõ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong bài phỏng vấn, anh có thể yên tâm.”

Tô Thành nâng khoé môi: “Tôi rất yên tâm.” Cho dù bị những người khác viết ra anh cũng rất yên tâm, huống chi cô còn là. . . người của mình.

Nhìn khoé miệng anh xuất hiện nụ cười, ánh mắt chuyển động nhìn cô, trong lòng Tiểu Hoãn đột nhiên cứng lại, lại tối lại tối, cái loại cảm giác quen thuộc này giống như đã từng quen biết.

“Không phải là, tôi đã gặp anh ở nơi nào đúng không?” Cô bật thốt lên.

Nói xong cô liền hối hận, nói nhầm đúng là nói nhầm, người ta là nhân vật nổi tiếng có sự nghiệp thành công, danh nhân của B thị, cô chỉ cần xem TV hay nhìn một vài bài báo cũng có thể thấy anh. Hồi như vậy có thể làm anh lầm tưởng cô muốn tiếp cận anh không? Cô thật .

Ai biết Tô Thành sau khi nghe cô nói như vậy, thật đúng là lạ lùng làm ra trạng thái suy nghĩ, sau đó gật đầu: “Có thể.”

A? Anh lại nói có thể, cô muốn hôn mê.

“Bởi vì.” Tô Thành dừng một chút, nhìn chăm chú cô vào cô: “Bởi vì tôi cũng cảm thấy đã gặp cô ở nơi nào rồi.”

Làm sao có thể! Anh và cô căn bản sẽ không xuất hiện bất kỳ tiếp xúc nào trong cuộc sống mới đúng? Cuộc sống của cô trừ việc đi làm thì chính là chơi trò chơi, đi nơi nào tìm được người đàn ông cực phẩm như vậy.

Tô Thành nhìn thấy cô nghi ngờ không hiểu, rất tốt bụng nhắc nhở cô một chút: “Tiểu Hoãn, tới công ty Quang Đông nộp đơn làm thư ký, cạnh tranh rất kịch liệt.”

Một giây, hai giây, ba giây, rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng hoá đá.

Quá khứ nhanh chóng ulla về, thời gian trở lại hơn một tháng trước, cô mặc trang phục quyền rũ đi nộp đơn vào công ty Quang Đông.

Cô vô cùng cứng ngắc nhìn Tô Thành vẫn cười mị lực mà lễ phép như trước, đột nhiên trong lòng cảm thấy thật lạnh thật lạnh.

“Tiểu Hoãn, mới vừa rồi, tôi nói toàn bộ nhưng lại không nhớ rõ, cô có thể yên tâm.” Oanh! Gương mặt Tiểu Hoãn đỏ bừng lên.

Này này này, người đàn ông này lại bắt chước cách nói chuyện của cô.

Mới vừa rồi cô còn cho là anh đang buồn bã, có lòng tốt kéo dài phỏng vấn. Lần này ngay cả phỏng vấn cũng không có đúng không?

Toàn bộ phức tạp đều viết lên mặt Tiểu Hoãn, đương nhiên, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Tô đại soái ca.

Xem ra đã hù dọa cô, sớm biết như vậy anh nên làm bộ như không biết mới đúng.

Anh nắm chắc bàn tay nhỏ bé của cô, nói: “Hôm nay tản bộ ở đây với tôi đi, ngày mai rồi phỏng vấn.” Cuộc sống gian nan, lại có giai nhân làm bạn.

Ánh mắt Tiểu Hoãn lập tức sáng long lanh: “Anh nói thật?”

“Thật.”

Oh my god! Trong lòng Tiểu Hoãn mừng thầm, chỉ cần có thể phỏng vấn là được, đâu cần quan tâm nó là ngày mai hay là ngày kia!

Nhìn dáng vẻ cao hứng của Tiểu Hoãn, khoẻ mắt người đàn ông nào đó cũng mang theo ý cười, thật không biết thì ra cô cũng đơn thuần như vậy, dáng vẻ dễ dàng thoả mãn làm cho tim người ta đập nhanh thỉnh thoảng.

Mà suy nghĩ giờ phút này của Tiểu Hoãn chính là: thật không nghĩ tới Tô Thành lại là người tốt bụng như vậy, ngày mai phỏng vấn nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

38. Chương 37

Chương 37 — Người tính không bằng trời tính

Trung Quốc có một câu tục ngữ nói rất hay,.

Bạn học Tiểu Hoãn sắp chia tay với Tô Thành sau một tiếng đồng hồ gặp gỡ, bởi vì buổi chiều Tô Thành còn có khách hàng cần phải gặp mặt, cho nên lái xe đưa cô về nhà.

Mặc dù cô xuống xe cách nhà 200 mét, nhưng mà sau khi dừng xe, Tiểu Hoãn đi về hướng nhà mình liền nhìn thấy. Cái đó, không phải ai khác, chính là Tiêu Bạch.

“Tiểu Hoãn à, cậu có đàn ông mà không nói cho ca ca nghe, ngay cả ca ca mà cậu cũng quên!! Ca ca thật đau lòng, ca ca. . . .”

“Dừng!” Tiểu Hoãn đưa tay làm dấu tạm ngừng, “Heo Tiểu Bạch, không phải như cậu nghĩ.”

Gương mặt Tiêu Bạch tươi cười vô lại: “Vậy xin hỏi, rốt cuộc chân tướng của sự thật là như thế nào? Chẳng lẽ hai người các người đã phát triển đến thế giới tình yêu bất khả xâm phạm rồi sao?”

Tiểu Hoãn tức giận liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, lại bắt đầu suy nghĩ.

Cái gì mà thế giới tình yêu, cảm giác bị dọa sợ cách xa thế giới tình yêu nhiều lắm, đầu tiên là bị cuốn vào ý đồ của người đàn ông nào đó, lại bị anh biết quá trình cô đi nộp đơn làm thư ký hành chính trong công ty Quang Đông. Cũng may là anh còn cho phép cô tiếp tục phỏng vấn, điều này đại biểu cái gì? Chẳng lẽ là vì người đàn ông tóc quăn nói ra một ít bí mật mà anh không muốn người nào biết, anh sợ cô tiết lộ ra ngoài cho nên cũng cố ý uy hiếp cô sao? Nhưng mà nếu như anh muốn uy hiếp thì tại sao không đuổi cô đi. . . . = = thật khó hiểu.

“Không trách được mấy ngày nay cậu không lên trò chơi, thì ra là đã từ bỏ thành thành đáng yêu của chúng tớ ~” Tiêu Bạch nhìn thấy Tiểu Hoãn đột nhiên yên lặng, tưởng rằng cậu ấy bị mình nói trúng tâm sự, làm bộ sổ mũi, hít khụt khịt.

Trò chơi? Nghe cậu nói trò chơi, Tiểu Hoãn mới nhớ tới sự thật là máy tính của mình bị hư, lập tức buồn bã ngẩng đầu nhìn Tiêu Bạch.

“Heo Tiểu Bạch, máy tính của tớ bị hư rồi.”

“Sao? Hư?”

Tiểu Hoãn tiếp tục buồn bã gật đầu, hơn nữa còn hư ngay thời khắc mấu chốt, thật buồn bực mà.

“Đi xem một chút, ca ca sửa cho cậu.”

Vì vậy hai người lấy tốc độ bị đuổi giết trở về nhà Tiểu Hoãn, sau khi vào trong phòng Tiểu Hoãn, Tiêu Bạch chứng tỏ bản lĩnh ôm lấy máy tính kiểm tra kỹ lưỡng, cuối cùng nói câu: “Tiểu Hoãn à, cậu đổi máy mới đi, đổi máy tính xách tay đó, nếu không máy tính bàn tốt một chút cũng được.”

“Không có tiền.”

“Ca ca có!!” Tiêu Bạch đắc ý nháy mắt với Tiểu Hoãn, nói dễ nghe một chút, ý nghĩa của câu kia là, ca ca mua cho cậu.

“Cậu có phòng có xe sao?”

Hả? Tiêu Bạch nhìn Tiểu Hoãn, Tiểu Hoãn cũng nhìn Tiêu Bạch, giọng nói này nghe thật quen tai, là giọng nói của ai?

“Hai người các con chơi rất vui vẻ.”

Lúc này, Tiểu Hoãn và Tiêu Bạch đều nghe được rõ ràng, hai người bị đứng hình ngay tại chỗ, từ từ giãy giữa xoay cổ nhìn sau lưng.

Người đứng ở cửa phòng Tiểu Hoãn, hai tay chống nạnh, ánh mắt sắc bén ẩn chứa sức mạnh dọa người, đó, đó, đương nhiên là người mà Tiêu Bạch thật sự kính sợ, mẹ ruột thân nhất thân nhất của Tiểu Hoãn — Mẹ Lục!!!

Mắt thấy mẹ Lục đến gần Tiêu Bạch đang ở trong trạng thái hoàn toàn ngu dại, Tiểu Hoãn tự động nhích sang bên cạnh một chút.

Cũng không nghĩ đến mẹ Lục đột nhiên bước nhanh về phía trước, tay trái nắm lấy tay áo Tiêu Bạch, tay phải kéo cánh tay Tiểu Hoãn, sau đó dùng sức lay động.

“Hai đứa trẻ đáng chết này!!! Có phải muốn chọc bà già này chết mới cam tâm đứng không!!!”

Mới vừa rồi, lúc bọn họ về nhà, rõ ràng trong nhà không có ai, tại sao mẹ lại đột nhiên xuất hiện?

Sau khi lay động vô cùng kịch liệt, mẹ Lục rốt cuộc cũng dừng lại.

Bà ngắt nhéo thắt lưng Tiêu Bạch, tức giận nói: “Tiêu Bạch à, không phải dì đã nói với con, con không thích hợp với con gái nhà chúng ta, đúng không?”

Tiêu Bạch rưng rưng gật đầu, nói qua nói lại, một lần đó vẫn làm cho cậu nhớ mãi không quên, không nghĩ tới hôm nay lại khắc sâu thêm một lần nữa.

“Vậy tại sao con còn muốn mang con của dì chạy loạn khắp nơi? Con không biết hôm nay con bé muốn đi hẹn hò với tiểu đẹp trai sao?”

Tiêu Bạch nhanh chóng liếc mắt nhìn về mặt bắt đắc dĩ của Tiểu Hoãn, dùng sức lắc đầu. Làm sao cậu biết được, nếu cậu biết cậu sẽ không đến tìm Tiểu Hoãn.

“Con còn không biết chuyện tiểu đẹp trai nhìn trúng con gái nhà dì đúng không? Điều này nói rõ chuyện gì? Con gái nhà dì có điều kiện tốt như vậy!!! Con còn muốn tiếp xúc thân mật với con gái nhà dì làm cái gì? Hai người các con không có kết quả!”

Đầu tiên là Tiêu Bạch lắc đầu, sau đó lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Chờ một chút! Không đúng, cậu chỉ tình cờ vừa đúng lúc gặp được Tiểu Hoãn, nói như vậy, người đàn ông đưa Tiểu Hoãn về nhà. . . .

“Còn con nữa!” Mẹ Lục tức giận chỉ vào Tiểu Hoãn, “Con nói con làm thêm giờ, làm thêm giờ mà lại ở chung với Tiêu Bạch sao?? Có phải con cho rằng mẹ mình chỉ có gương mặt xinh đẹp mà không có đầu óc hay không?”

Tiểu Hoãn và Tiêu Bạch đồng thời bị những lời này của mẹ Lục làm cho đứng hình.

Nhưng Tiểu Hoãn rất nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, cô lấy lòng mỉm cười nhìn mẹ: “Mẹ, con đúng là làm thêm giờ, đi phỏng vấn. Mới vừa rồi con gặp được Tiêu Bạch dừng xe gần chung cư mình.”

Hả? Mẹ Lục nghiêng đầu nhìn Tiêu Bạch, Tiêu Bạch vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, dì, chúng con thật sự oan uổng mà, nếu như con biết Tiểu Hoãn bị người ta chọn trúng, con nhất định lấy hết sức lực của mình khích lệ Tiểu Hoãn bắt người đẹp trai đó lại!”

Nhưng lời này rõ ràng làm mẹ Lục vừa lòng, bà cẩn thận nhìn vẻ mặt Tiêu Bạch, lúc này mới gật đầu nói: “Này còn kém không nhiều lắm! Vậy dì sắp xếp cho con một nhiệm vụ.”

“Dì cứ nói!” Đừng nói là một nhiệm vụ, chỉ cần mẹ Lục đừng nhéo thắt lưng của cậu, mười nhiệm vụ cậu cũng làm, vì bảo vệ “hạnh phúc” trong cuộc sống tương lai.

Tiểu Hoãn nhìn mẹ mình một chút, lại nhìn Tiêu Bạch một chút, đột nhiên cảm thấy mình chính là miếng thịt béo bở trên tấm thớt của Lục thái hậu và Tiêu công công, đang chờ đợi được làm thịt. Bằng không, tại sao cô lại cảm thấy có dự cảm xấu bất thường sắp xảy ra?

Quả nhiên, mẹ Lục hạ chỉ thị với Tiêu Bạch: “Một tiếng sau, con phụ trách hộ tống Tiểu Hoãn đi gặp mặt người đẹp trai chọn trúng nó. Có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không?”

Tiêu Bạch lập tức khom mình chào: “Dì yên tâm, con đảm bảo tuyệt đối khẳng định hai trăm phần trăm hoàn thành nhiệm vụ!” Thật xin lỗi, Tiểu Hoãn, ca ca chỉ có thể ủng hộ cậu trên tinh thần, ánh mắt của cậu truyền đến phản bội bất đắc dĩ.

Tiểu Hoãn hết có ý kiến, cái gì gọi là ép mua ép bán, đây chính là điều đó!! Cô chính là miếng thịt bị ép bán!

Vài phút sau, Tiểu Hoãn luôn khuất phục dưới uy quyền của mẹ, rốt cuộc nhận mệnh, hơn nữa còn ngoan ngoãn mang giày cao gót màu trắng mà mẹ Lục mua cho cô trước kia, gót giày này được gọi là hơi cao, khoảng tám cm, nhưng đối với người vẫn luôn mang dép lê như cô mà nói thật là khảo nghiệm khó khăn. Bởi vì mẹ Lục vẫn luôn cho rằng, con gái mang giày cao gót mới có đường cong xinh đẹp, cho nên Tiểu Hoãn cao 163 cm, cần rằng bỏ 100 tệ mua đôi giày này. Nếu như bình thường, Tiểu Hoãn sẽ kháng nghị tới cùng, nhưng mà hôm nay cô lại không dám, bởi vì thái hậu đã phát ra uy quyền, cô chỉ cần làm đúng nhiệm vụ rửa đen rút đầu là được.

Lắc lắc đôi giày cao gót, dõi ánh mắt theo dõi của mẹ Lục, trong sự hộ tống của Tiêu Bạch, rốt cuộc hai người cũng bước ra khỏi cửa.

Tạm thời thoát khỏi sự khống chế của thái hậu, Tiểu Hoãn lập tức lấy tay nắm tay áo Tiêu Bạch: “Đau chân.” Vừa mới đi chưa tới ba mươi mét, cô đã cảm thấy bắp chân mình đang rút gân.

Tiêu Bạch lo lắng nhìn đôi giày cao gót nhỏ nhắn có thể gõ thùng đầu người của Tiểu Hoãn, lo lắng nói: “Tiểu Hoãn à, cậu có muốn đổi giày hay không?”

Cậu không nói chuyện thì còn đỡ, vừa nói là làm cho Tiểu Hoãn tức giận, lập tức ngắt nhéo cánh tay Tiêu Bạch.

“Tiểu Hoãn à. Không nên làm như vậy, tại sao cậu có thể học chiêu thức Cửu Âm Bạch Cốt Trảo giống như dì đây?” Tiểu Hoãn không có dùng sức, nhưng mà phản ứng của Tiểu Hoãn lại làm cho Tiêu Bạch sợ hãi.

“Hừ!” Tiểu Hoãn trừng Tiêu Bạch, “Mới vừa rồi là người nào nói với mẹ tớ, dì à, Tiểu Hoãn mang đôi giày này thật giống như là tiên nữ hạ phàm. Tớ vừa mang vào liền giống như tiên nữ hạ phàm sao? Vậy nếu tớ không mang thì sao?”

Tiêu Bạch hắc hắc ngây ngô: “Đó không phải là tại tớ muốn nhanh chóng rút lui khỏi địa bàn của dì sao?” Lại bổ sung thêm, “Nếu không tớ đi mua cho cậu đôi giày được không?”

Tiểu Hoãn lắc đầu: “Quên đi, nếu như đến lúc đó mẹ tớ kêu thím ba hỏi hần tớ mặc cái gì, hần nói ra, về tới nhà sẽ bị mẹ dạy dỗ.”

Hai người đồng thời thở dài, ai.

Giống như là nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên Tiêu Bạch nói: “Dì nói cái người tên Phương Duẫn kia là tình anh phòng địa sản? Còn nói hần rất tuần tú?”

Tiểu Hoãn ngẩn người, lập tức hiểu được là mẹ tiết lộ lúc cô đi vào phòng vệ sinh. Ngất, thiếu chút nữa là cô quên sự thật Phương Duẫn là Vân Thủy Thiên, nếu như heo Tiểu Bạch thấy người ta, đoán chừng sẽ lấy thân phận ca ca tiến hành tự giới thiệu về mình, có khi còn nói nhiều hơn mẹ cô, hỏi yêu thích linh tính của người ta. Lỡ như Phương Duẫn giống như lần trước, nói về trò chơi kia, vậy. . . . những ngày còn lại của cô trong trò chơi hoàn toàn xong rồi!

Không được không được, nếu như bị heo Tiểu Bạch biết được, vậy nói không tốt sẽ làm người đàn ông nào đó biết. Trời ạ, ai tới cứu cô đi!

~“Tiểu Hoãn? Tiểu Hoãn à?” Tiêu Bạch vỗ nhẹ bả vai Tiểu Hoãn: “Tớ đi lấy xe, cậu đứng ở đây đi.”

Tiểu Hoãn vội vàng thu hồi suy nghĩ đang bay tán loạn của mình, nhìn Tiêu Bạch, gật đầu một cái, ý bảo cậu mau đi đi.

“Ai.” Cô bắt đắc dĩ than thở. Gần đây là như thế nào, máy tính hư, phỏng vấn gặp phải tên lưu manh, bị mẹ ép buộc đi hẹn hò. Một rồi lại một chuyện làm cô không hài lòng kéo nhau mà tới, chuyện duy nhất có thể an ủi cô là Tô Thành đã đồng ý phỏng vấn, nhưng mà còn bị anh vạch trần mình từng có dụng ý khác khi đi phỏng vấn chức vụ thư ký hành chính. Chẳng lẽ cô thật sự xui xẻo như vậy sao? Chẳng lẽ cô thật sự chỉ có thể nghe lời mẹ đi gặp mặt Phương Duẫn, trải qua mấy tháng bình yên không sóng không gió, sao đó kết hôn sinh con sao?

Không được! Cô nhất định phải nghĩ biện pháp! Nhất định phải nghĩ biện pháp!

“Tiểu Hoãn!!!!” Đột nhiên Tiêu Bạch lao ra điên cuồng hét to với cô.

Khó có khi nhìn thấy người bạn nhỏ Tiêu Bạch nghiêm túc điên cuồng như thế, Tiểu Hoãn theo trực giác muốn mỉm cười với cậu, nhưng mà, cô còn chưa có cười được.

Bởi vì cùng lúc Tiêu Bạch rống lớn với cô, một chiếc xe màu xanh biếc QQ đang lái tới, đột nhiên tay cầm xoay đến nơi Tiểu Hoãn đang đứng giữa đường, nhưng bởi vì cổ họng quá mức mạnh mẽ của Tiêu Bạch. Lúc cô nghiêng đầu nhìn thấy chiếc xe QQ ở bên tay phải, nó cách cô chỉ có 3 mét, người trong xe hoảng sợ, giống như là khẩn cấp thắng xe. Tiểu Hoãn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô đã bị đụng ngã trên mặt đất.

Tiểu Hoãn ngất đi, khi cô tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, chân phải quấn đầy băng gạc.

Mẹ Lục và cha Lục đang ngồi bên cạnh giường bệnh, vừa nhìn thấy cô tỉnh, lập tức đứng dậy. Mẹ Lục nước mắt rùng rùng nắm tay con gái mình: “Con gái à, đều là do mẹ, mẹ không nên ép con đi gặp người ta, mặc kệ hần đẹp trai hay không đẹp trai, mẹ không cần. Lần sau con không nên hù dọa mẹ như vậy được không?”

Gương mặt cha Lục như già thêm mấy năm: “Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Hoãn, con đừng trách mẹ con, bà ấy chỉ muốn tìm cho con một đối tượng tốt. Chúng ta có chuyện gì thì thương lượng thật tốt là được, không thể học những thứ trên ti vi, động một chút là chạy ra đường cho xe đụng, không muốn sống!”

Nghe được cha Lục nói như vậy, mẹ Lục càng thêm gật đầu dòn dập, nước mắt cũng không ngừng rơi. Sau này bà tuyệt đối không ép con gái mình, bà chỉ có một người con gái như vậy mà thôi!

Tiêu Bạch vội vàng chạy tới: “Dì, chú, nếu Tiểu Hoãn tỉnh rồi, bác sĩ cũng nói không có chuyện gì nghiêm trọng, hai người nên về trước đi.”

Mẹ Lục lập tức ôm lấy cánh tay Tiểu Hoãn: “Tôi không đi!”

“Không phải vậy, dì à, dì nên trở về chuẩn bị đồ ăn và quần áo cho Tiểu Hoãn.”

“Đúng vậy, bà già, còn phải đem mấy bộ quần áo cho Tiểu Hoãn thay đổi.” Cho dù có quần áo bệnh nhân, nhưng mà áo lót bên trong vẫn phải thay đổi.

Lúc này mẹ Lục mới buông tay, nhưng lại lập tức sờ mặt Tiểu Hoãn: “Con gái ngoan, chờ mẹ, một lát nữa mẹ sẽ trở lại.” Cha Lục vỗ vỗ bả vai Tiêu Bạch, lôi kéo mẹ Lục rời khỏi phòng bệnh.

Mẹ Lục vừa đi, Tiêu Bạch vội vàng dựa vào gần: “Tiểu Hoãn à! Sao cậu có thể làm như vậy?”

Tiểu Hoãn vừa mới tỉnh liền bị cảnh tượng cha mẹ vừa nói vừa khóc làm cho giật mình, nhìn lại hoàn cảnh xung quanh, còn có đôi chân đầy băng gạc, rồi cuộc nhớ tới những chuyện đã xảy ra. Nếu như theo lời mọi người nói thì cô bị xe QQ đụng phải trước cửa chung cư, cô còn là người đầu tiên gặp phải chuyện này. Bây giờ cha mẹ tạm thời rút lui, Tiêu Bạch lại tới, vẻ mặt còn vô cùng nghiêm túc.

“Tiểu Hoãn à, không nên làm như vậy!!! Cậu làm tớ sợ muốn chết!!!”

Tiểu Hoãn từ từ vươn tay vuốt vuốt lỗ tai của mình: “Nhỏ giọng. . . một chút.”

Tiêu Bạch bắt đắc dĩ thở dài: “Tớ bị cậu hù sắp chết, coi như cậu không muốn đi hẹn hò, cũng không nên suy nghĩ ra thủ đoạn bị xe đụng, quá nguy hiểm!”

= =||| trốn tránh hẹn hò, cố ý bị xe đụng?

Tiểu Hoãn cũng bắt đắc dĩ thở dài: “Lão đại, tớ ngu ngốc hử, bởi vì không muốn đi hẹn hò mà phải lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn sao?”

Ai? Tiêu Bạch không hiểu: “Vậy cậu nhìn tớ cười gian như vậy là có ý tứ gì?”

.

“Lão đại, tớ cười là vì đối với tương lai tràn đầy kỳ vọng. Hơn nữa, bởi vì tớ đang suy nghĩ cho nên không nhìn thấy xe đang chạy tới.” Cũng bởi vì cô quá nhập tâm vào trong suy nghĩ của mình, hơn nữa chiếc xe QQ sắp lái vào khu vực đỗ xe nên chạy rất chậm, cô không có phát hiện.

Tiêu Bạch bắt đắc dĩ nhăn mày: “Tớ đã đáp ứng với dì là sẽ hộ tống cậu, kết quả lại hộ tống cậu xảy ra chuyện.”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Tiêu Bạch, trong lòng Tiểu Hoãn trở nên ấm áp. Cái gì mà bạn tốt, không thể nghi ngờ được, Tiêu Bạch nhất định là bạn tốt của cô, chăm sóc cô, khích lệ cô, mặc dù có những lúc thường làm cho người ta dở khóc dở cười, nhưng mà chỉ là một chút chuyện nhỏ không đáng quan tâm. Cô đột nhiên ngã xuống trước mặt Tiêu Bạch, chắc là cậu ấy đã bị cô làm cho sợ hãi. Nếu như đổi thành Tiêu Bạch bị xe đụng trước mặt cô, cô chắc chắn sẽ rất lo lắng.

“Tiêu Bạch, thật xin lỗi.”

Tiêu Bạch giật mình, sau đó rất có nghi khí anh em vỗ ngực mình: “Hai người chúng ta là ai chứ, không cần nói những lời này.” Thấy động tác của cậu, Tiểu Hoãn cũng không chịu được nở nụ cười. Đúng vậy, ai bảo hai người bọn họ là đồng đẳng đây.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à!”

“Hử?”

“Gần đây cậu vẫn luôn bị dì buộc đi hẹn hò như vậy sao?” Hơn nữa số lượng còn nhiều đến bất thường, dì chỉ hận không thể lập tức gả Tiểu Hoãn ra ngoài.

Tiểu Hoãn gật đầu : “Ừ.”

Không trách được, không trách được cậu lại cảm thấy thời gian Tiểu Hoãn tìm mình ít đi, ngay cả chơi trò chơi cũng ít khi gọi cậu.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à.” Đột nhiên Tiêu Bạch cười đến rục rịch, “Cái người đàn ông có thể coi trọng cậu, điều đó nói rõ hẳn thật tình mắt, nói cho ca ca nghe một chút coi, hẳn có đẹp trai như tớ không?”

. Tiểu Hoãn nghiêng đầu nhìn Tiêu Bạch, cô không muốn thảo luận về vấn đề này, có đẹp trai hay không cũng không liên quan đến cô.

“Đến đi đến đi, Tiểu Hoãn, cậu nói đi.” Vì bất quá, ngay cả làm nũng hẳn cũng sử dụng, chính là thật muốn ỏi.

Tiểu Hoãn nhắm mắt : “Tớ là bệnh nhân, không nên quấy rầy tớ.”

Tiêu Bạch buồn bã đi tới cửa : “Tớ đau lòng, tớ muốn đi tìm một nơi không có người nào, yên lặng gặm nhấm đau lòng.”

“Tuỳ tiện!” Tiểu Hoãn vẫn nhắm mắt lại như cũ.

“Tớ đi thật à, tớ đi. . . .” Tiêu Bạch mới vừa đưa tay để ở nắm cửa, làm bộ muốn mở cửa, kết quả không nghĩ tới cửa liền được mở ra.

Đứng ngoài cửa là người đàn ông mặc áo xám tro quần thể thao, hơn nữa trên vai còn đeo cái túi lớn dùng để vận động, mang giày thể thao màu trắng, nhìn dáng dấp này, hình như là vừa mới rèn luyện xong.

“Tiểu Hoãn, có khách tới tìm cậu.”

Trong lòng Tiểu Hoãn đang âm thầm khinh bỉ Tiêu Bạch, lại lấy kỹ xảo trẻ con này tới lừa gạt cô, cô mới sẽ không bị lừa đâu.

“Tiểu Hoãn à, Tiểu Hoãn!” Tiêu Bạch lúng túng cười cười với người đàn ông nhả nhặn, vội vàng chạy tới mép giường đẩy cánh tay cô : “Tiểu Hoãn, thật sự có người đến, cậu mau mở mắt ra xem một chút.”

“Tớ không mở tớ không mở ~” Ha ha, cô cũng không mắc lừa không mắc lừa.

Người đàn ông rất lễ phép cười với Tiêu Bạch, đi vào, đứng bên cạnh giường bệnh.

“Không cần mở mắt, cứ như vậy đi.”

Hả? Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút, sao giọng nói của heo Tiêu Bạch lại thay đổi như vậy, giọng nói của cậu ấy phải mang theo một chút khác biệt rất trần trề mới phải?

Vừa nghĩ như vậy, cô liền mở mắt, nhưng lập tức lại hối hận vô cùng. Bởi vì, người nói chuyện trước mắt, chính là Phương Duẫn!

Gương mặt của Tiểu Hoãn, có thể nói là từ trắng chuyển sang đỏ, lại từ đỏ biến thành trắng.

Tại sao hắn lại tới? Chẳng lẽ là tới truy tội cô sao? Cô theo bản năng liếc mắt nhìn chân phải bó đầy băng gạc, đúng rồi, cô là người bị thương! Đừng sợ đừng sợ, bình tĩnh bình tĩnh.

“Mới vừa rồi đang đánh bóng rổ, vốn là muốn lập tức trở về nhà thay quần áo rồi tới gặp em, kết quả lại nghe thím ba nói em xảy ra chuyện, liền trực tiếp tới đây.” Hắn nhìn chân cô một chút, lại tiếp tục nói : “Bây giờ cảm thấy như thế nào?”

“Tạm được, thật ra thì không có chuyện gì lớn, tôi chỉ bị đụng một chút thôi.” Chính xác là nói, vấn đề không lớn, cô ngắt đi là bởi vì bị hù dọa, cũng chỉ có rách một chút da ở đầu gối, sau đó bị gãy một chút xương ở chân phải.

Phương Duẫn gạt đầu, bày tỏ mình đã hiểu.

“Tiểu Hoãn à, vị này là?” Tiêu Bạch phấn chấn tinh thần nháy mắt với cô, cậu sớm đoán được đây là ai, người phải thay quần áo lập tức đến gặp Tiểu Hoãn, tuyệt đối chính là đối tượng đẹp trai mà hôm nay cậu hộ tống Tiểu Hoãn đi hẹn hò! Ha ha, không nghĩ tới cậu vẫn có thể thấy được. Người đàn ông này thật có văn hoá, dáng dấp cũng gọn gàng, không tệ không tệ. Mặc dù phong thái còn kém xa cậu một chút, nhưng mà cũng coi như là có thể.

Tiểu Hoãn đã sớm tiếp thu được ánh mắt chứa đựng vô số lời muốn nói của Tiêu Bạch, mắt bị đau sao? Nháy cái gì mắt chứ!

Nhưng nếu Tiêu Bạch đã mở miệng hỏi, cô cũng không thể không giới thiệu, không thể làm gì khác hơn là cố gắng nâng khoe miệng : “Phương Duẫn, đây là bạn tốt của tôi – Tiêu Bạch. Tiêu Bạch, đây là. . . .”

Cô còn chưa nói hết, Tiêu Bạch lập tức lấy tay người ta, dùng sức lay động : “Hạnh ngộ, hạnh ngộ, quả nhiên là tuần tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng!”

Phương Duẫn sững sốt, Tiểu Hoãn .

Heo Tiêu Bạch này muốn làm gì? Cô cũng biết! Nhất định là chuyện xấu!

“Tiêu Bạch, Phương tiên sinh rất bận rộn.” Ngụ ý, đừng hỏi đông hỏi tây.

“À à, bề bộn nhiều việc, vậy tớ nói tóm tắt.” Tiêu Bạch nháy mắt với Tiểu Hoãn, bày tỏ mình đã tiếp thu được tin tức của cô.

Cô hết có ý kiến, ý của cô là như vậy sao?

Phương Duẫn lễ phép nói : “Không sao, anh không gấp.”

Ai biết sau khi Tiêu Bạch nghe được hắn nói câu đó, hai mắt lập tức sáng lên : “Không gấp là tốt rồi không gấp là tốt rồi, vậy chúng ta có thể hàn huyên một chút, nhà anh ở đâu, thể trọng bao nhiêu, tiền lương thu vào bao nhiêu, yêu thích cái gì, tốt nghiệp đại học ở đâu. . . . vân vân.”

Cho nên, cho nên nói một hơi không cần thở sao?

Tiểu Hoãn vừa muốn nói với Tiêu Bạch đừng hỏi vấn đề riêng tư, còn chưa có nói, chuyện cô khiếp sợ đã xảy ra.

Phương Duẫn trả lời Tiêu Bạch theo thứ tự, nề nếp rõ ràng: “Nhà ở Song Du Thụ, thể trọng lâu rồi không cân nên không biết, tiền lương đủ nuôi sống hai người, yêu thích là vận động và chơi trò chơi, tốt nghiệp ở. . . .”

Tiêu Bạch phấn chấn, trực tiếp cắt đứt Phương Duẫn : “Anh cũng chơi trò chơi? Tiểu Hoãn của chúng tôi cũng chơi trò chơi!”

Tiểu Hoãn giật mình!!! Không nên không nên, không nên nói ra không nên nói ra.

May mắn là Phương Duẫn nghe được Tiêu Bạch nói như vậy, chỉ trả lời: “Đúng vậy, đã nghe cô ấy đề cập tới.”

Tiêu Bạch gật đầu, xem ra Tiểu Hoãn còn nói không ít chuyện, vậy sao lại biểu hiện kháng cự đi hẹn hò.

Trong lòng treo nặng của Tiểu Hoãn vừa mới buông xuống, liền nghe thấy Tiêu Bạch nói: “Chơi trò chơi không tệ, có thể buông lỏng cả người, anh chơi trò gì?”

No no no. . . .

Trong não Tiểu Hoãn không ngừng lặp lại một câu, ông trời mau giúp con một chút.

Ông trời già tuyệt đối là không nghe thấy.

Bởi vì Phương Duẫn nói: “Gần đây tôi đang chơi Đảo Đào Hoa.”

Lòng của cô, rốt cuộc cũng co quắp trong hoa lệ.

Chương 38 — Tất cả đến quá nhanh

“Đảo Đào Hoa??”

Quả nhiên là giống như cô dự đoán, Tiêu Bạch rất kích động, vẻ mặt thật sự kích động.

Phương Duẫn gật đầu: “Tiêu tiên sinh cũng chơi trò này sao?”

“Thật đúng là lỡ như gặp nhau thì cần gì quen biết!!! Tôi cũng chơi!” Trong lúc nhất thời, Tiêu Bạch cảm thấy đối tượng hẹn hò của Tiểu Hoãn thật là có hàm lượng nguyên tố trong quặng, ngay cả chơi trò chơi cũng giống cậu, A ha ha ha.

Cậu thuận miệng hỏi: “Anh chơi khu nào?”

“Đại khu Hoa Bắc, đỉnh Tử Kim.”

“Tử, Tử Kim?” Tiêu Bạch cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhìn về phía Tiểu Hoãn, lại phát hiện Tiểu Hoãn đang lấy ánh mắt có thể giết người trực tiếp nhìn chằm chằm vào mình.

Tại sao Tiểu Hoãn lại. . . lấy ánh mắt đáng sợ của mẹ Lục nhìn cậu? Tiêu Bạch có chút khó hiểu. Chẳng lẽ là bởi vì Tiểu Hoãn đã sớm trao đổi tình cảm với hắn ở trong trò chơi?? Oh!~ không trách được không

trách được, Tiểu Hoãn, không nên làm như vậy, chuyện như thế mà không nói cho ca ca nghe, Tiêu Bạch lấy ánh mắt yên lặng nhìn lại cô.

Tiểu Hoãn bị ánh mắt của Tiêu Bạch làm cho bất đắc dĩ và rắc rối, không thể làm gì khác hơn là tới lui.

Heo Tiểu Bạch à, cầu xin cậu, cậu có thể hơi thông minh một lần được hay không, chỉ cần một chút thôi, đừng xuyên tạc suy nghĩ của tớ được không?

Tiểu Hoãn à, cậu yên tâm đi, ha ha, ca ca nhất định giúp cậu bắt hấn lại, cậu ngồi xem là được rồi!

Rất rõ ràng, Tiêu Bạch vẫn xuyên tạc ý tứ của Tiểu Hoãn như cũ, cậu cho là trong lòng Tiểu Hoãn có ý với Phương Duẫn, nhưng mà bởi vì hai người đi xem mắt cho nên mới quen biết nhau, thân là con gái, Tiểu Hoãn có chút không được tự nhiên mà thôi.

Nếu là chơi cùng một khu, vậy đó chẳng phải là cơ hội tốt hay sao, Tiểu Hoãn à, ca ca sẽ giúp cậu, A ha ha ha.

Tiêu Bạch nuốt một ngụm nước miếng, cười đến vô cùng nịnh hót: “Vây, người anh em Phương, tên trong trò chơi của anh là gì? Trước kia tôi cũng chơi khu này, không chừng hai chúng ta đã từng gặp thoáng qua nhau!”

Trong lòng Tiểu Hoãn âm thầm rơi nước mắt, đâu chỉ là gặp thoáng qua, dưới sự hướng dẫn của người đàn ông nào đó, hấn còn dẫn cô và heo Tiểu Bạch tổ đội ít nhất 5 lần.

Giọng nói của Tiêu Bạch chọc cười Phương Duẫn, Tiểu Hoãn chỉ nhìn thấy miệng hấn giật giật, sau đó nói ra câu nói mà cô đã từng nghe qua.

“Trong trò chơi tôi có tên là Vân Thủy Thiên, Vân trong mây trắng, Thủy Thiên một đường nước chảy.”

Cô hoá đá, cô hoàn toàn hoá đá, đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy, chẳng qua là không nghĩ tới đi một vòng kiếp nạn rồi mà ác mộng vẫn cứ xảy ra. Tiểu Hoãn vô lực nhắm lại hai mắt, trời ạ, cô có thể ngất một lần nữa được không, làm bộ tất cả mọi chuyện đều không có xảy ra được không? Nếu không thì làm cho cô nhanh chóng ngủ thiếp đi cũng được, cho dù đây là lựa chọn tạm thời, cô không nghe được không nghe được không nghe được. Khóc, tại sao kịch bản như vậy sẽ phát sinh trên người cô?

Lại thêm việc kịch bản như vậy đã xảy ra, sau khi Tiêu Bạch nghe được ba chữ Vân Thủy Thiên, gương mặt tươi cười liền chìm trong trạng thái co quắp một phút. Cậu bị kinh sợ cũng không ít bao nhiêu so với Tiểu Hoãn. Quá kinh ngạc, Phương Duẫn là Vân Thủy Thiên, Phương Duẫn là đối tượng hẹn hò của Tiểu Hoãn, nói như vậy, người tổ đội xoát quái đi phỏ bản với cậu là đối tượng hẹn hò của Tiểu Hoãn sao?? Vây hấn biết Tiểu Hoãn là Tiểu Hoa Tiểu bá vương hả? Không đúng không đúng, nếu như hấn biết thì tại sao lại cho phép Tiểu Hoãn kết hôn với thành thành đây? Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cậu vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, làm bộ giống như đã từng nghe qua cái tên này, gật đầu.

“Hình như cái tên này có chút quen mắt, nhưng mà đã lâu rồi tôi không chơi trò chơi, nên không biết ha ha.”

Lúc này đến lượt Tiểu Hoãn kinh ngạc, cô mở mắt nhìn Tiêu Bạch, vừa đúng lúc Tiêu Bạch đang nhìn cô.

Ánh mắt đồng đảng trao đổi, điện quang thạch hoá, đầu óc chuyển động, Tiểu Hoãn nằm trên giường bệnh giả vờ néo cánh tay mình kêu đau, thành công hấp dẫn ánh mắt Phương Duẫn.

Phương Duẫn còn tưởng là cô có chỗ nào không thoải mái, xông tới, vẻ mặt ân cần hỏi: “Em có khoẻ không?”

“Cái đó. tôi đói bụng. Tôi muốn ăn cháo!” Bàn tay Tiểu Hoãn che dạ dày, bộ dáng giống như không thoải mái.

“A? Tiểu Hoãn à, cậu đói bụng sao?” Tiêu Bạch đột nhiên ôm vai Phương Duẫn, đi ra ngoài cửa: “Vây, người anh em Phương, chỉ có thể phiền anh đi mua dùm Tiểu Hoãn, bởi vì tôi còn phải đi tìm bác sĩ.”

Phương Duẫn cũng không để ý đến sự đường đột của Tiêu Bạch, suy nghĩ đến chuyện Tiểu Hoãn thật sự cần bác sĩ đến kiểm tra, hấn gật đầu xoay người ra khỏi phòng bệnh, chuẩn bị chạy ra bên ngoài bệnh viện mua cháo cho Tiểu Hoãn.

Phương Duẫn vừa đi, xác định hẳn tạm thời sẽ không trở lại, Tiêu Bạch lập tức đóng cửa cẩn thận, sau đó chạy như bay đến trước giường bệnh của Tiểu Hoãn.

“Tiểu Hoãn à, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bây giờ nội tâm của cậu xuất hiện vô số nghi vấn, đang chờ cô giải đáp.

Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ nhiên mắt lại, sau đó chấp nhận nói: “Chính là chuyện như cậu thấy.”

“Mới vừa rồi tớ cũng bị dọa đến choáng váng, Tiểu Hoãn.” Tiêu Bạch còn phở hợp che ngực, “Cậu đã sớm biết hẳn là Vân Thuỷ Thiên đúng không?”

Tiểu Hoãn không lên tiếng, có nghĩa là cam chịu.

“Vậy hẳn biết cậu là Tiểu Hoa Tiểu bá vương không?”

“Tớ ngu ngốc sao? Làm sao có thể để cho hẳn biết tớ là Tiểu Hoa Tiểu bá vương. Còn cậu nữa, heo Tiêu Bạch, ngàn vạn lần không được nói lộ trước mặt người đàn ông nào đó.” Nếu như heo Tiêu Bạch đã biết, cô cũng không thể đào đi đoạn ký ức này từ trong trí nhớ Tiêu Bạch, chỉ hy vọng miệng Tiêu Bạch không hở nhanh như vậy, không cẩn thận lại đem chuyện Vân Thuỷ Thiên là đối tượng hẹn hò của cô tiết lộ ra ngoài.

Tiêu Bạch nhìn chằm chằm Tiểu Hoãn, đột nhiên nghiêm chỉnh hỏi cô: “Cậu không muốn Phương Duẫn biết cậu chơi Đảo Đào Hoa, là bởi vì cậu không muốn hẹn hò với hẳn sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Hoãn gật đầu, lần này heo Tiêu Bạch thông minh.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à, tớ nhìn thấy hẳn thật sự có tình ý với cậu, tớ cảm thấy điều kiện của hẳn cũng không tệ. Vì sao cậu không muốn hẹn hò với hẳn?” Tiêu Bạch nghi ngờ không hiểu.

Tiểu Hoãn than thở: “Không muốn nói cũng không muốn nghĩ, còn cần lý do sao. Năm đó bạn học Trần Ngọc Lan tỏ tình với cậu, cậu cũng không chấp nhận cô ấy, không phải sao?” Những lời này đâm đến chỗ đau của Tiểu Hoãn. Nhớ ngày đó Tiêu Bạch là sinh viên năm ba đại học, mặc dù trên đầu gắn biệt danh Ion dài thẳng, lại có một bạn học rất tuyệt phẩm ngưỡng mộ cậu. Người kia chính là Trần XX mà Tiểu Hoãn nói, lớn lên giống như hoa, vóc người tựa phù dung, chạy tới Chương trình phát thanh của trường cướp lấy micro tỏ tình với Tiêu Bạch, sau khi Tiêu Bạch được ngưỡng mộ thì trở nên gầy yếu, nhưng mà phần lớn là bị dọa sợ.

Nghĩ đến quá khứ, Tiêu Bạch thở dài ai oán, nhưng mà lập tức lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Không đúng, Tiểu Hoãn, lúc đó chính là tình huống đặc biệt, đáp đáp của cô ta thật khác người, cậu nhìn Phương Duẫn một chút đi, vừa có văn hoá vừa trắng nõn, không thể so sánh như vậy.”

Tiểu Hoãn xem thường: “Vậy muốn so sánh thế nào? Lớn lên có cao ráo có tiền hay không, coi như hẳn khá hơn nữa, nhưng mà hẳn không phải là chén trà của tớ, tớ có biện pháp gì.”

Đại đa số người khi lựa chọn đối tượng hẹn hò thích hợp thường tham khảo một chút điều kiện bên ngoài, nhưng mà có lúc, mặc dù người kia có điều kiện ưu tú thì bản thân mình vẫn chỉ than thở chứ không động tâm. Có lẽ, nguyên nhân thật sự cũng không phức tạp như vậy, cũng không cần giải thích quá nhiều, chỉ bởi vì người kia không phải là chân mệnh thiên tử đích thật trong cuộc sống của mình. Cho dù bản thân mình biết, nếu như mình buông tha cho người đàn ông có điều kiện ưu tú như vậy sẽ bị rất nhiều người nói mình ngu ngốc, nhưng mà lòng của mình vẫn hướng về phương hướng mà bản thân mình kỳ vọng, cho dù thất bại, cho dù không gặp được hoàng tử công chúa đích thực trong lòng mình, nhưng mình vẫn muốn làm như vậy. Chỉ vì, muốn tìm được chén trà thuộc về mình.

Tiêu Bạch ngăn người, vội vàng hỏi: “Ai là chén trà của cậu?”

Hoàn toàn là theo bản năng, trong thời khắc cô không kịp phản ứng, đại não không bị khống chế nhảy ra một cái tên: Nhã Thành.

Nhìn thấy Tiểu Hoãn không lên tiếng, Tiêu Bạch vội vàng dựa sát vào một chút: “Là ai? Tớ có quen không?” Tiểu Hoãn không có bao nhiêu bạn bè, những người có quan hệ tốt với cô cũng đặc biệt ít ỏi, có mấy người cậu cảm thấy là anh em thật tốt cũng xuất ngoại rồi, sẽ là ai chứ? Đột nhiên đầu óc chuyển động, Tiêu

Bạch sợ hãi lui về phía sau ba bước, hai tay che mặt: “Tiểu Hoãn à, cậu không nên làm vậy, ca ca không chịu nổi kích thích a ~”

Đột nhiên Tiêu Bạch lui về phía sau, làm Tiểu Hoãn giật mình, cô tức giận giơ cánh tay lên: “Cậu làm sao hả?”

“Tớ tớ tớ ~” Tiêu Bạch hít hít cái mũi, “Tiểu Hoãn à, không nên đối xử với ca ca như vậy, tớ không thể làm chén trà của cậu, tớ phải làm chén canh!”

“Khụ!” Tiểu Hoãn bị lời nói của Tiêu Bạch làm cho sắc nước miếng.

Cô cắn răng nghiêng lợi: “Heo, Tiểu, Bạch!”

“Làm, làm sao?” Tiêu Bạch cẩn thận lại gần. Tiểu Hoãn à, không phải là anh em không có nghĩa khí, mà là mẹ Lục quá mức mạnh mẽ, anh em không muốn ở rể!

“Ai, cậu là anh em của tớ, cũng là nửa người nhà của tớ.” Từ đầu tới đuôi vẫn luôn như vậy, cô thật là hết cách với suy nghĩ của Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch vừa nghe thấy, lập tức cảm động chạy như bay đến bên cạnh cô, đặc ý vỗ vỗ bả vai Tiểu Hoãn: “Ha ha, Tiểu Hoãn à, không uống công ca ca thương cậu như vậy!! Đợi một thời gian nữa, tớ sẽ mua máy tính mới cho cậu!”

Có người mua máy tính mới ình, đương nhiên là được, Tiểu Hoãn gật đầu: “Cậu đừng quên là được.”

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à ~”

Lại muốn làm sao? Cô không nhịn được nhìn Tiêu Bạch đang cười ha ha ha chà xoát hai tay bên cạnh.

“Cậu không phải là tính nghĩ chơi trò chơi chứ?”

Tiểu Hoãn liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, ai nói cô nghĩ chơi, người đàn ông nào đó vẫn còn ở đó, tại sao cô có thể không chơi trò chơi đây.

“Cậu xem, trên đời này không có lúc nào không xuất hiện phong ba sóng gió. Nếu như cậu chơi trò chơi, lỡ như ngày nào đó bị Phương Duẫn phát hiện cậu là Tiểu Hoa Tiểu bá vương, còn tớ chính là người tiêu sái, phong lưu nhưng không hạ lưu, Tiểu bá vương anh tuấn người gặp người thích. Vậy cậu nói đi, hắn có thể bị kích thích đến phun máu hay không?” Tiêu Bạch vừa nói nghĩ đến tình huống lúc đó của Phương Duẫn, “Ví dụ như chạy đến trước cửa chung cư chặn cậu lại, nếu không thì buổi tối ngày nào cũng điện đến nhà cậu.”

Cô bất đắc dĩ liếc mắt: “Heo Tiểu Bạch, cậu suy nghĩ quá nhiều. Loại tình huống đó thường xảy ra trên người nam nữ đã ở chung một đoạn thời gian rồi mới tách ra, tớ và hắn đang dừng lại ở bước đầu tiên của hẹn hò, sẽ không như vậy.” Nếu Phương Duẫn chế giễu cô, như vậy cô có thể danh chính ngôn thuận cự tuyệt hắn, cũng không vì buông tha cho người đàn ông cực phẩm, điều kiện hoàn toàn xứng đôi với cô mà bị mọi người nói ra nói vào, bị mẹ gây áp lực.

“Oh ~ thì ra là như thế.” Nhưng mà cậu thật quá con mẹ nó kích động, Vân Thủy Thiên lại là đối tượng hẹn hò trên thực tế của Tiểu Hoa Tiểu bá vương, tin tức thật là chấn động!

“Heo Tiểu Bạch!” Tiểu Hoãn nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Bạch, đột nhiên giật mình: “Mặc kệ như thế nào, cậu tuyệt đối không thể nói cho anh ấy biết.”

Bị Tiểu Hoãn nói trúng tâm sự, bạn học Tiêu Bạch lập tức chột dạ khoát tay: “Không có, cậu yên tâm.”

Tiêu Bạch phát hiện có điều gì đó không đúng. Chờ một chút, nếu mà cậu muốn nói, mới vừa rồi đã nói với Phương Duẫn rồi, Tiểu Hoãn lại còn nói “anh ấy”, rốt cuộc “anh ấy” là người nào? Có dự cảm từ từ xuất hiện trong đầu Tiêu Bạch, nhưng mà cậu lại không xác định có chính xác hay không. Cô gái thông minh như Tiểu Hoãn, chắc không đến nỗi như vậy đúng không? Nhưng vì lý do an toàn, Tiêu Bạch suy nghĩ một chút, hỏi cô: “Vậy tớ có thể tiết lộ với anh ấy một chút không?”

“Không được!!” Tiểu Hoãn trực tiếp đánh bay ý nghĩ của Tiêu Bạch, “Nếu anh ấy biết. . . .” Đúng vậy, nếu như anh biết thì sẽ như thế nào đây? Sẽ cho rằng cô đang lừa gạt anh sao? Hay là giống như những người đàn ông khác trong trò chơi, phẩy tay áo bỏ đi, từ đó rời khỏi trò chơi.

“Biết như thế nào?” Tiêu Bạch nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, đột nhiên phát hiện Tiểu Hoãn thay đổi. Mới vừa rồi, trong nháy mắt đó, mắt của cậu ấy có một chút đau thương rất nhạt, cũng có chút giãy giụa và không xác định, chẳng lẽ, thật sự giống như cậu nghĩ sao?

“Tiêu Bạch.” Giọng nói của Tiểu Hoãn có chút mệt mỏi, “Đừng thảo luận vấn đề này nữa, buổi tối sau khi cậu về nhà nhớ lên trò chơi, nói với anh ấy tớ ngã bệnh nên không thể lên mạng được. Cậu cũng không cần giúp tớ treo tài khoản, nếu như anh ấy nguyện ý làm thì cho anh ấy làm, được không?”

Quả nhiên! Cái người “anh ấy” trong miệng Tiểu Hoãn thật sự là. . . Phi Thành Vật Nhiều.

“Tiểu Hoãn.” Tiêu Bạch lo lắng nhìn về mặt nghiêm túc của Tiểu Hoãn, khó có khi nghiêm túc như vậy.

“Hả?”

“Cậu thích thành thành.” Đây không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Thân thể Tiểu Hoãn cứng đờ, lông mi cũng dừng lại trong nháy mắt, một lát sau mới giật giật khoé miệng, cố tình làm ra trạng thái khinh thường: “Lại nói vậy.”

Là ai nói qua, con gái đều là động vật không thành thực đây? Những khi tình cảm bị người ta nhìn thấu, chỉ muốn che dấu mà đứng lên. Hình như chỉ cần không bị người khác phát hiện là tâm tình mình vẫn có thể sống yên ổn qua ngày, cứ như vậy sẽ không trải qua gian khổ. Mặc dù biết làm như vậy rất khó khăn nặng nề, mặc dù thỉnh thoảng sẽ nhìn cái tên trên danh sách bạn tốt và rầu rĩ gần người, nhưng bởi vì thích anh, liền cảm giác mình và anh thân mật đến như vậy. Chỉ cần một điều quan tâm chăm sóc nho nhỏ cũng cảm thấy ngọt ngào.

Trước kia, cô vẫn cảm thấy mình là người dám yêu dám hận, ít nhất cô là người thành thật đối với tình cảm của mình. Nhưng mà khi chuyện xảy ra trên đầu cô, cô cũng không thành thật được như mình nghĩ. Hình như cô vẫn luôn lo sợ người đàn ông nào đó sẽ biết lòng mình. Nếu như anh không biết, ít nhất cô có thể yên tâm mà thích anh, yên tâm hưởng thụ loại cảm giác này. Theo thời gian trôi qua, cô lại hình thành thói quen, cô sợ nếu mình nói ra sẽ phá vỡ cảm giác tốt đẹp, càng sợ người đàn ông nào đó sẽ xoay người rời đi.

Những điều này, Tiêu Bạch sẽ không hiểu, cho nên cậu không thừa cho cô con đường sống nào, đem tất cả tâm sự của cô nói thẳng ra ngoài.

Tiêu Bạch đã đoán đúng tâm sự Tiểu Hoãn, nhìn phản ứng mới vừa rồi của Tiểu Hoãn, cậu cũng biết, Tiểu Hoãn động tâm với Phi Thành Vật Nhiều. Nhưng cậu vẫn lo lắng cho Tiểu Hoãn nhiều hơn, bởi vì phái nam và phái nữ không giống nhau, sẽ không chỉ dựa vào cảm giác mà xác định một phần tình cảm, mà là muốn suy tính rất nhiều nhân tố trong thực tế, công việc, cuộc sống, bên ngoài, bên trong. Mặc dù cậu vẫn thường ồn ào trong trò chơi, nhưng dù sao cuộc sống thực tế cũng khác biệt so với trò chơi. Nhưng mà, chẳng lẽ bây giờ cậu lại nói với Tiểu Hoãn, đừng yêu thương qua mạng, hại chết người đó! Cậu xác định mình không làm được, bởi vì Tiểu Hoãn mới vào bệnh viện, lại gặp phải Phương Duẫn, khẳng định trong lòng rất là đau khổ.

Vì vậy lần đầu tiên trong đời, Tiêu Bạch giống như đại ca vỗ vỗ bả vai Tiểu Hoãn: “Tiểu Hoãn à, yên tâm dưỡng thương, tớ biết nên làm như thế nào.”

Tiểu Hoãn lúng túng, hình như tâm sự của cô đã bị Tiêu Bạch phát hiện. Nhưng mà ở trong cảm giác lúng túng lại có chút buông lỏng, bởi vì cuối cùng thứ tình cảm đang ở trong góc tối cũng nhìn thấy ánh mặt trời, mặc dù không giống cảm giác chua ngọt lúc ở chung với người đàn ông nào đó, nhưng lại có cảm giác không nói nên lời, toả sáng rực rỡ chiếu vào lòng cô.

Lúc Phương Duẫn trở lại, mua cháo thịt trứng muối, còn có nước trái cây, cũng chỉ thăm hỏi cô mấy câu liền lễ phép rời đi. Tiểu Hoãn không tránh khỏi thở dài nhẹ nhõm, cô còn tưởng rằng hẳn muốn gây ngố đứng ở nơi này, chờ mẹ và cha cô tới. Thật may là hắn đã đi, nếu không lại xuất hiện tình huống làm cho người ta lúng túng.

Mặc dù là gãy xương, nhưng bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của cô không nặng, chẳng qua là nên nghỉ ngơi thật tốt, ít nhất phải bó bột nửa tháng, nói cách khác, nửa tháng này cô không thể tiêu sái tự do chạy nhảy ngoài đường. Tiểu Hoãn không thể làm gì khác là buồn bã lấy điện thoại gọi cho chị Linh, nói tình huống của mình cho chị ấy biết, còn đem thời gian và địa điểm phỏng vấn Tô Thành bàn giao lại cho tạp chí xã. Dù sao cũng không thể bởi vì cô bị thương mà làm ảnh hưởng tiến độ của tạp chí được, đúng không? Cũng may là chị Linh không nói gì, chỉ dặn dò cô yên tâm dưỡng thương, hơn nữa tiền lương vẫn gửi theo định kỳ, thật sự làm cho Tiểu Hoãn cảm động.

Tất cả chuyện nên thông báo cũng đã thông báo xong, Tiểu Hoãn lẳng lặng nằm trên giường, không ngừng suy nghĩ, bây giờ anh đang làm gì? Nếu như anh biết cô bị thương, có lo lắng hay không?

Trong lúc Tiểu Hoãn suy nghĩ như vậy, chuyện đầu tiên sau khi Tiêu Bạch về đến nhà chính là tuân theo chỉ thị của Tiểu Hoãn, lên trò chơi nhìn xem người đàn ông nào đó có lên tuyến hay không. Rất đáng tiếc, người đàn ông nào đó không có ở đây, nhưng mà vô cùng đúng dịp, Hứa Tiên ở đây.

Bởi vì lúc trước Tiêu Bạch ỷ vào quan hệ “thân gia” với Hứa Tiên, cho nên hai người cũng thường nói chuyện phiếm, cũng biết được vài chuyện liên quan đến cuộc sống của người đàn ông nào đó, vì vậy Tiêu Bạch vừa thấy cậu ta ở trên tuyến liền vội vàng kêu gọi.

“Thân gia, thân gia, mau chạy ra đây, có việc gấp tìm người.”

Hứa Tiên lập tức trả lời: “Đại cử tử, chuyện gì làm cho người vội vã như thế?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Người nhanh chóng nói với thành thành, nói lão bà của hán nhập viện.”

“A!! Bệnh viện!!” Hứa Tiên gửi đến vô số gương mặt hoảng sợ, “Đại cử tử nói thật sao?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Thật còn hơn sự thật nữa, hôm nay chính mắt ta thấy nàng bị xe đụng, bây giờ còn nằm trên giường bệnh trong bệnh viện.”

Không phải đúng không?? Tiểu Hoa cô nương bị tai nạn xe cộ, hơn nữa còn nghiêm trọng như vậy??

Hứa Tiên: “Bệnh viện nào?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Bệnh viện Vũ Cảnh. Người nhớ nói cho thành thành biết, nàng tạm thời không vào trò chơi được, ta phải xuống tuyến để trở lại bệnh viện.”

Hứa Tiên: “Chờ đã, người chờ một chút.”

Thậm chí ngay cả 88 Tiêu Bạch cũng không nói, vội vàng logout, cầm lấy bộ giữ ấm mà mẹ Lục đưa lái xe tới bệnh viện.

Bởi vì đoạn đối thoại giữa cậu và Hứa Tiên quá vội vàng, cho nên Tiêu Bạch không chú ý tại sao Hứa Tiên lại hỏi Tiểu Hoãn ở bệnh viện nào.

Sau khi Tiểu bá vương anh tuấn xuống tuyến, Hứa Mộc Vân liền bắt đầu nhú mày, Tiểu Hoa là cô nương vô cùng tốt, đang yên đang lành tại sao lại bị tai nạn xe cộ đây? Hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện.

Nếu như là bình thường, cùng lắm thì cậu thăm hỏi thêm mấy câu, nhưng mà Tiểu Hoa cô nương không giống như vậy, cô là cô gái đầu tiên mà Tô Thành quan tâm chăm sóc, mặc dù chỉ là trò chơi, nhưng mà vừa nhìn liền biết đó là cô gái có tính cách nhẹ nhàng thoải mái. Nếu như không có ở trong cùng một thành phố thì thôi đi, huống chi còn đúng lúc như vậy, bọn họ đều ở B thị, không được! Cậu phải đi xem một chút!

Vì vậy Mộc Vân cầm điện thoại lên, bấm một dãy số của người đàn ông nào đó.

Âm thanh đô đô vang lên mấy tiếng, giọng nói hơi trầm thấp của người đàn ông nào đó truyền tới: “Mộc Vân, có chuyện gì?”

“Tô Thành, không xong rồi, Tiểu Hoa bị tai nạn xe cộ, vào bệnh viện Vũ Cảnh, chúng ta đi thăm một chút đi!”

Ngón tay thon dài đang cầm điện thoại đột nhiên căng thẳng: “Được, anh lập tức đến.”

39. Chương 38

Chương 37 — Người tính không bằng trời tính

Trung Quốc có một câu tục ngữ nói rất hay,

Bạn học Tiểu Hoãn sắp chia tay với Tô Thành sau một tiếng đồng hồ gặp gỡ, bởi vì buổi chiều Tô Thành còn có khách hàng cần phải gặp mặt, cho nên lái xe đưa cô về nhà.

Mặc dù cô xuống xe cách nhà 200 mét, nhưng mà sau khi dừng xe, Tiểu Hoãn đi về hướng nhà mình liền nhìn thấy. Cái đó, không phải ai khác, chính là Tiêu Bạch.

“Tiểu Hoãn à, cậu có đàn ông mà không nói cho ca ca nghe, ngay cả ca ca mà cậu cũng quên!! Ca ca thật đau lòng, ca ca. . . .”

“Dừng!” Tiểu Hoãn đưa tay làm dấu tạm ngừng, “Heo Tiểu Bạch, không phải như cậu nghĩ.”

Gương mặt Tiêu Bạch tươi cười vô lại: “Vậy xin hỏi, rốt cuộc chân tướng của sự thật là như thế nào? Chẳng lẽ hai người các người đã phát triển đến thế giới tình yêu bất khả xâm phạm rồi sao?”

Tiểu Hoãn tức giận liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, lại bắt đầu suy nghĩ.

Cái gì mà thế giới tình yêu, cảm giác bị dọa sợ cách xa thế giới tình yêu nhiều lắm, đầu tiên là bị cuốn vào ý đồ của người đàn ông nào đó, lại bị anh biết quá trình cô đi nộp đơn làm thư ký hành chính trong công ty Quang Đông. Cũng may là anh còn cho phép cô tiếp tục phỏng vấn, điều này đại biểu cái gì? Chẳng lẽ là vì người đàn ông tóc quăn nói ra một ít bí mật mà anh không muốn người nào biết, anh sợ cô tiết lộ ra ngoài cho nên cũng cố ý uy hiếp cô sao? Nhưng mà nếu như anh muốn uy hiếp thì tại sao không đuổi cô đi. . . . = = thật khó hiểu.

“Không trách được mấy ngày nay cậu không lên trò chơi, thì ra là đã từ bỏ thành thành đáng yêu của chúng tớ ~” Tiêu Bạch nhìn thấy Tiểu Hoãn đột nhiên yên lặng, tưởng rằng cậu ấy bị mình nói trúng tâm sự, làm bộ sổ mũi, hít khụt khịt.

Trò chơi? Nghe cậu nói trò chơi, Tiểu Hoãn mới nhớ tới sự thật là máy tính của mình bị hư, lập tức buồn bã ngẩng đầu nhìn Tiêu Bạch.

“Heo Tiểu Bạch, máy tính của tớ bị hư rồi.”

“Sao? Hư?”

Tiểu Hoãn tiếp tục buồn bã gật đầu, hơn nữa còn hư ngay thời khắc mấu chốt, thật buồn bực mà.

“Đi xem một chút, ca ca sửa cho cậu.”

Vì vậy hai người lấy tốc độ bị đuổi giết trở về nhà Tiểu Hoãn, sau khi vào trong phòng Tiểu Hoãn, Tiêu Bạch chứng tỏ bản lĩnh ôm lấy máy tính kiểm tra kỹ lưỡng, cuối cùng nói câu: “Tiểu Hoãn à, cậu đổi máy mới đi, đổi máy tính xách tay đó, nếu không máy tính bàn tốt một chút cũng được.”

“Không có tiền.”

“Ca ca có!!” Tiêu Bạch đắc ý nháy mắt với Tiểu Hoãn, nói dễ nghe một chút, ý nghĩa của câu kia là, ca ca mua cho cậu.

“Cậu có phòng có xe sao?”

Hả? Tiêu Bạch nhìn Tiểu Hoãn, Tiểu Hoãn cũng nhìn Tiêu Bạch, giọng nói này nghe thật quen tai, là giọng nói của ai?

“Hai người các con chơi rất vui vẻ.”

Lúc này, Tiểu Hoãn và Tiêu Bạch đều nghe được rõ ràng, hai người bị đứng hình ngay tại chỗ, từ từ giãy giụa xoay cổ nhìn sau lưng.

Người đứng ở cửa phòng Tiểu Hoãn, hai tay chống nạnh, ánh mắt sắc bén ẩn chứa sức mạnh dọa người, đó, đó, đương nhiên là người mà Tiêu Bạch thật sự kính sợ, mẹ ruột thân nhất thân nhất của Tiểu Hoãn — Mẹ Lục!!!

Mắt thấy mẹ Lục đến gần Tiêu Bạch đang ở trong trạng thái hoàn toàn ngu dại, Tiểu Hoãn tự động nhích sang bên cạnh một chút.

Cũng không nghĩ đến mẹ Lục đột nhiên bước nhanh về phía trước, tay trái nắm lấy tay áo Tiêu Bạch, tay phải kéo cánh tay Tiểu Hoãn, sau đó dùng sức lay động.

“Hai đứa trẻ đáng chết này!!! Có phải muốn chọc bà già này chết mới cam tâm đúng không!!!”

Mới vừa rồi, lúc bọn họ về nhà, rõ ràng trong nhà không có ai, tại sao mẹ lại đột nhiên xuất hiện?

Sau khi lay động vô cùng kịch liệt, mẹ Lục rốt cuộc cũng dừng lại.

Bà ngắt nhéo thắt lưng Tiêu Bạch, tức giận nói: “Tiêu Bạch à, không phải dì đã nói với con, con không thích hợp với con gái nhà chúng ta, đúng không?”

Tiêu Bạch rưng rưng gật đầu, nói qua nói lại, một lần đó vẫn làm cho cậu nhớ mãi không quên, không nghĩ tới hôm nay lại khắc sâu thêm một lần nữa.

“Vậy tại sao con còn muốn mang con của dì chạy loạn khắp nơi? Con không biết hôm nay con bé muốn đi hẹn hò với tiểu đẹp trai sao?”

Tiêu Bạch nhanh chóng liếc mắt nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Tiểu Hoãn, dùng sức lắc đầu. Làm sao cậu biết được, nếu cậu biết cậu sẽ không đến tìm Tiểu Hoãn.

“Con còn không biết chuyện tiểu đẹp trai nhìn trúng con gái nhà dì đúng không? Điều này nói rõ chuyện gì? Con gái nhà dì có điều kiện tốt như vậy!!! Con còn muốn tiếp xúc thân mật với con gái nhà dì làm cái gì? Hai người các con không có kết quả!”

Đầu tiên là Tiêu Bạch lắc đầu, sau đó lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Chờ một chút! Không đúng, cậu chỉ tình cờ vừa đúng lúc gặp được Tiểu Hoãn, nói như vậy, người đàn ông đưa Tiểu Hoãn về nhà. . . .

“Còn con nữa!” Mẹ Lục tức giận chỉ vào Tiểu Hoãn, “Con nói con làm thêm giờ, làm thêm giờ mà lại ở chung với Tiêu Bạch sao?? Có phải con cho rằng mẹ mình chỉ có gương mặt xinh đẹp mà không có đầu óc hay không?”

Tiểu Hoãn và Tiêu Bạch đồng thời bị những lời này của mẹ Lục làm cho đứng hình.

Nhưng Tiểu Hoãn rất nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, cô lấy lòng mỉm cười nhìn mẹ: “Mẹ, con đúng là làm thêm giờ, đi phỏng vấn. Mới vừa rồi con gặp được Tiêu Bạch dừng xe gần chung cư mình.”

Hả? Mẹ Lục nghiêng đầu nhìn Tiêu Bạch, Tiêu Bạch vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, dì, chúng con thật sự oan uổng mà, nếu như con biết Tiểu Hoãn bị người ta chọn trúng, con nhất định lấy hết sức lực của mình khích lệ Tiểu Hoãn bắt người đẹp trai đó lại!”

Nhưng lời này rõ ràng làm mẹ Lục vừa lòng, bà cẩn thận nhìn vẻ mặt Tiêu Bạch, lúc này mới gật đầu nói: “Này còn kém không nhiều lắm! Vậy dì sắp xếp cho con một nhiệm vụ.”

“Dì cứ nói!” Đừng nói là một nhiệm vụ, chỉ cần mẹ Lục đừng nhéo thắt lưng của cậu, mười nhiệm vụ cậu cũng làm, vì bảo vệ “hạnh phúc” trong cuộc sống tương lai.

Tiểu Hoãn nhìn mẹ mình một chút, lại nhìn Tiêu Bạch một chút, đột nhiên cảm thấy mình chính là miếng thịt béo bở trên tấm thớt của Lục thái hậu và Tiêu công công, đang chờ đợi được làm thịt. Bằng không, tại sao cô lại cảm thấy có dự cảm xấu bất thường sắp xảy ra?

Quả nhiên, mẹ Lục hạ chỉ thị với Tiêu Bạch: “Một tiếng sau, con phụ trách hộ tống Tiểu Hoãn đi gặp mặt người đẹp trai chọn trúng nó. Có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không?”

Tiêu Bạch lập tức khom mình chào: “Dì yên tâm, con đảm bảo tuyệt đối khẳng định hai trăm phần trăm hoàn thành nhiệm vụ!!!” Thật xin lỗi, Tiểu Hoãn, ca ca chỉ có thể ủng hộ cậu trên tinh thần, ánh mắt của cậu truyền đến phản bội bất đắc dĩ.

Tiểu Hoãn hết có ý kiến, cái gì gọi là ép mua ép bán, đây chính là điều đó!! Cô chính là miếng thịt bị ép bán!

Vài phút sau, Tiểu Hoãn luôn khuất phục dưới uy quyền của mẹ, rốt cuộc nhận mệnh, hơn nữa còn ngoan ngoãn mang giày cao gót màu trắng mà mẹ Lục mua cho cô trước kia, gót giày này được gọi là hơi cao, khoảng tám cm, nhưng đối với người vẫn luôn mang dép lê như cô mà nói thật là khảo nghiệm khó khăn. Bởi vì mẹ Lục vẫn luôn cho rằng, con gái mang giày cao gót mới có đường cong xinh đẹp, cho nên Tiểu Hoãn cao 163 cm, cần rằng bỏ 100 tệ mua đôi giày này. Nếu như bình thường, Tiểu Hoãn sẽ kháng nghị tới cùng, nhưng mà hôm nay cô lại không dám, bởi vì thái hậu đã phát ra uy quyền, cô chỉ cần làm đúng nhiệm vụ rửa đen rút đầu là được.

Lắc lắc đôi giày cao gót, dõi ánh mắt theo dõi của mẹ Lục, trong sự hộ tống của Tiêu Bạch, rốt cuộc hai người cũng bước ra khỏi cửa.

Tạm thời thoát khỏi sự khống chế của thái hậu, Tiểu Hoãn lập tức lấy tay nắm tay áo Tiêu Bạch: “Đau chân.” Vừa mới đi chưa tới ba mươi mét, cô đã cảm thấy bắp chân mình đang rút gân.

Tiêu Bạch lo lắng nhìn đôi giày cao gót nhỏ nhắn có thể gõ thủng đầu người của Tiểu Hoãn, lo lắng nói: “Tiểu Hoãn à, cậu có muốn đổi giày hay không?”

Cậu không nói chuyện thì còn đỡ, vừa nói là làm cho Tiểu Hoãn tức giận, lập tức ngắt chéo cánh tay Tiêu Bạch.

“Tiểu Hoãn à. Không nên làm như vậy, tại sao cậu có thể học chiêu thức Cửu Âm Bạch Cốt Trảo giống như dì đây?” Tiểu Hoãn không có dùng sức, nhưng mà phản ứng của Tiểu Hoãn lại làm cho Tiêu Bạch sợ hãi.

“Hừ!” Tiểu Hoãn trừng Tiêu Bạch, “Mới vừa rồi là người nào nói với mẹ tớ, dì à, Tiểu Hoãn mang đôi giày này thật giống như là tiên nữ hạ phàm. Tớ vừa mang vào liền giống như tiên nữ hạ phàm sao? Vậy nếu tớ không mang thì sao?”

Tiêu Bạch hắc hắc ngây ngô: “Đó không phải là tại tớ muốn nhanh chóng rút lui khỏi địa bàn của dì sao?” Lại bổ sung thêm, “Nếu không tớ đi mua cho cậu đôi giày được không?”

Tiểu Hoãn lắc đầu: “Quên đi, nếu như đến lúc đó mẹ tớ kêu thím ba hỏi hấn tớ mặc cái gì, hấn nói ra, về tới nhà sẽ bị mẹ dạy dỗ.”

Hai người đồng thời thở dài, ai.

Giống như là nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên Tiêu Bạch nói: “Dì nói cái người tên Phương Duẫn kia là tình anh phòng địa sản? Còn nói hấn rất tuần tú?”

Tiểu Hoãn ngẩn người, lập tức hiểu được là mẹ tiết lộ lúc cô đi vào phòng vệ sinh. Ngất, thiếu chút nữa là cô quên sự thật Phương Duẫn là Vân Thủy Thiên, nếu như heo Tiểu Bạch thấy người ta, đoán chừng sẽ lấy thân phận ca ca tiến hành tự giới thiệu về mình, có khi còn nói nhiều hơn mẹ cô, hỏi yêu thích linh tính của người ta. Lỡ như Phương Duẫn giống như lần trước, nói về trò chơi kia, vậy. . . . những ngày còn lại của cô trong trò chơi hoàn toàn xong rồi!

Không được không được, nếu như bị heo Tiểu Bạch biết được, vậy nói không tốt sẽ làm người đàn ông nào đó biết. Trời ạ, ai tới cứu cô đi!

~“Tiểu Hoãn? Tiểu Hoãn à?” Tiêu Bạch vỗ nhẹ bả vai Tiểu Hoãn: “Tớ đi lấy xe, cậu đứng ở đây đi.”

Tiểu Hoãn vội vàng thu hồi suy nghĩ đang bay tán loạn của mình, nhìn Tiêu Bạch, gật đầu một cái, ý bảo cậu mau đi đi.

“Ai.” Cô bắt đầu dĩ than thở. Gần đây là như thế nào, máy tính hư, phỏng vấn gặp phải tên lưu manh, bị mẹ ép buộc đi hẹn hò. Một rồi lại một chuyện làm cô không hài lòng kéo nhau mà tới, chuyện duy nhất có thể an ủi cô là Tô Thành đã đồng ý phỏng vấn, nhưng mà còn bị anh vạch trần mình từng có dụng ý khác khi đi phỏng vấn chức vụ thư ký hành chính. Chẳng lẽ cô thật sự xui xẻo như vậy sao? Chẳng lẽ cô thật sự chỉ có thể nghe lời mẹ đi gặp mặt Phương Duẫn, trải qua mấy tháng bình yên không sóng không gió, sao đó kết hôn sinh con sao?

Không được! Cô nhất định phải nghĩ biện pháp! Nhất định phải nghĩ biện pháp!

“Tiểu Hoãn!!!!” Đột nhiên Tiêu Bạch lao ra điên cuồng hét to với cô.

Khó có khi nhìn thấy người bạn nhỏ Tiêu Bạch nghiêm túc điên cuồng như thế, Tiểu Hoãn theo trực giác muốn mỉm cười với cậu, nhưng mà, cô còn chưa có cười được.

Bởi vì cùng lúc Tiêu Bạch rống lớn với cô, một chiếc xe màu xanh biếc QQ đang lái tới, đột nhiên tay cầm xoay đến nơi Tiểu Hoãn đang đứng giữa đường, nhưng bởi vì cổ họng quá mức mạnh mẽ của Tiêu Bạch. Lúc cô nghiêng đầu nhìn thấy chiếc xe QQ ở bên tay phải, nó cách cô chỉ có 3 mét, người trong xe hoảng sợ, giống như là khẩn cấp thắng xe. Tiểu Hoãn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô đã bị đụng ngã trên mặt đất.

Tiểu Hoãn ngất đi, khi cô tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, chân phải quấn đầy băng gạc.

Mẹ Lục và cha Lục đang ngồi bên cạnh giường bệnh, vừa nhìn thấy cô tỉnh, lập tức đứng dậy. Mẹ Lục nước mắt rùng rùng nắm tay con gái mình: “Con gái à, đều là do mẹ, mẹ không nên ép con đi gặp người ta, mặc kệ hunk đẹp trai hay không đẹp trai, mẹ không cần. Lần sau con không nên hù dọa mẹ như vậy được không?”

Gương mặt cha Lục như già thêm mấy năm: “Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Hoãn, con đừng trách mẹ con, bà ấy chỉ muốn tìm cho con một đối tượng tốt. Chúng ta có chuyện gì thì thương lượng thật tốt là được, không thể học những thứ trên ti vi, động một chút là chạy ra đường cho xe đụng, không muốn sống!”

Nghe được cha Lục nói như vậy, mẹ Lục càng thêm gật đầu dòn dập, nước mắt cũng không ngừng rơi. Sau này bà tuyệt đối không ép con gái mình, bà chỉ có một người con gái như vậy mà thôi!

Tiêu Bạch vội vàng chạy tới: “Dì, chú, nếu Tiểu Hoãn tỉnh rồi, bác sĩ cũng nói không có chuyện gì nghiêm trọng, hai người nên về trước đi.”

Mẹ Lục lập tức ôm lấy cánh tay Tiểu Hoãn: “Tôi không đi!”

“Không phải vậy, dì à, dì nên trở về chuẩn bị đồ ăn và quần áo cho Tiểu Hoãn.”

“Đúng vậy, bà già, còn phải đem mấy bộ quần áo cho Tiểu Hoãn thay đổi.” Cho dù có quần áo bệnh nhân, nhưng mà áo lót bên trong vẫn phải thay đổi.

Lúc này mẹ Lục mới buông tay, nhưng lại lập tức sờ mặt Tiểu Hoãn: “Con gái ngoan, chờ mẹ, một lát nữa mẹ sẽ trở lại.” Cha Lục vỗ vỗ bả vai Tiêu Bạch, lôi kéo mẹ Lục rời khỏi phòng bệnh.

Mẹ Lục vừa đi, Tiêu Bạch vội vàng dựa vào gần: “Tiểu Hoãn à! Sao cậu có thể làm như vậy?”

Tiểu Hoãn vừa mới tỉnh liền bị cảnh tượng cha mẹ vừa nói vừa khóc làm cho giật mình, nhìn lại hoàn cảnh xung quanh, còn có đôi chân đầy băng gạc, rồi cuộc nhớ tới những chuyện đã xảy ra. Nếu như theo lời mọi người nói thì cô bị xe QQ đụng phải trước cửa chung cư, cô còn là người đầu tiên gặp phải chuyện này. Bây giờ cha mẹ tạm thời rút lui, Tiêu Bạch lại tới, vẻ mặt còn vô cùng nghiêm túc.

“Tiểu Hoãn à, không nên làm như vậy!!! Cậu làm tớ sợ muốn chết!!!”

Tiểu Hoãn từ từ vươn tay vuốt vuốt lỗ tai của mình: “Nhỏ giọng. . . một chút.”

Tiêu Bạch bắt đầu dĩ thử dài: “Tớ bị cậu hù sắp chết, coi như cậu không muốn đi hẹn hò, cũng không nên suy nghĩ ra thủ đoạn bị xe đụng, quá nguy hiểm!”

= =||| trốn tránh hẹn hò, cố ý bị xe đụng?

Tiểu Hoãn cũng bắt đầu dĩ thử dài: “Lão đại, tớ ngu ngốc hử, bởi vì không muốn đi hẹn hò mà phải lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn sao?”

Ai? Tiêu Bạch không hiểu: “Vậy cậu nhìn tớ cười gian như vậy là có ý tứ gì?”

.

“Lão đại, tớ cười là vì đối với tương lai tràn đầy kỳ vọng. Hơn nữa, bởi vì tớ đang suy nghĩ cho nên không nhìn thấy xe đang chạy tới.” Cũng bởi vì cô quá nhập tâm vào trong suy nghĩ của mình, hơn nữa chiếc xe QQ sắp lái vào khu vực đỗ xe nên chạy rất chậm, cô không có phát hiện.

Tiêu Bạch bắt đắc dĩ nhăn mày: “Tớ đã đáp ứng với dì là sẽ hộ tống cậu, kết quả lại hộ tống cậu xảy ra chuyện.”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Tiêu Bạch, trong lòng Tiểu Hoãn trở nên ảm áp. Cái gì mà bạn tốt, không thể nghi ngờ được, Tiêu Bạch nhất định là bạn tốt của cô, chăm sóc cô, khích lệ cô, mặc dù có những lúc thường làm cho người ta dở khóc dở cười, nhưng mà chỉ là một chút chuyện nhỏ không đáng quan tâm. Cô đột nhiên ngã xuống trước mặt Tiêu Bạch, chắc là cậu ấy đã bị cô làm cho sợ hãi. Nếu như đổi thành Tiêu Bạch bị xe đụng trước mặt cô, cô chắc chắn sẽ rất lo lắng.

“Tiểu Bạch, thật xin lỗi.”

Tiêu Bạch giật mình, sau đó rất có nghĩ khí anh em vỗ ngực mình: “Hai người chúng ta là ai chứ, không cần nói những lời này.” Thấy động tác của cậu, Tiểu Hoãn cũng không chịu được nở nụ cười. Đúng vậy, ai bảo hai người bọn họ là đồng đảng đây.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à!”

“Hả?”

“Gần đây cậu vẫn luôn bị dì buộc đi hẹn hò như vậy sao?” Hơn nữa số lượng còn nhiều đến bất thường, dì chỉ hận không thể lập tức gả Tiểu Hoãn ra ngoài.

Tiểu Hoãn gật đầu : “Ừ.”

Không trách được, không trách được cậu lại cảm thấy thời gian Tiểu Hoãn tìm mình ít đi, ngay cả chơi trò chơi cũng ít khi gọi cậu.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à.” Đột nhiên Tiêu Bạch cười đến rục rịch, “Cái người đàn ông có thể coi trọng cậu, điều đó nói rõ hẳn thật tình mắt, nói cho ca ca nghe một chút coi, hẳn có đẹp trai như tớ không?”

. Tiểu Hoãn nghiêng đầu nhìn Tiêu Bạch, cô không muốn thảo luận về vấn đề này, có đẹp trai hay không cũng không liên quan đến cô.

“Đến đi đến đi, Tiểu Hoãn, cậu nói đi.” Vì bất quá, ngay cả làm nũng hẳn cũng sử dụng, chính là thật muốn ỏi.

Tiểu Hoãn nhắm mắt : “Tớ là bệnh nhân, không nên quấy rầy tớ.”

Tiêu Bạch buồn bã đi tới cửa : “Tớ đau lòng, tớ muốn đi tìm một nơi không có người nào, yên lặng gặm nhắm đau lòng.”

“Tuỳ tiện!” Tiểu Hoãn vẫn nhắm mắt lại như cũ.

“Tớ đi thật à, tớ đi.” Tiêu Bạch mới vừa đưa tay để ở nắm cửa, làm bộ muốn mở cửa, kết quả không nghĩ tới cửa liền được mở ra.

Đứng ngoài cửa là người đàn ông mặc áo xám tro quần thể thao, hơn nữa trên vai còn đeo cái túi lớn dùng để vận động, mang giày thể thao màu trắng, nhìn dáng dấp này, hình như là vừa mới rèn luyện xong.

“Tiểu Hoãn, có khách tới tìm cậu.”

Trong lòng Tiểu Hoãn đang âm thầm khinh bỉ Tiêu Bạch, lại lấy kỹ xảo trẻ con này tới lừa gạt cô, cô mới sẽ không bị lừa đâu.

“Tiểu Hoãn à, Tiểu Hoãn!” Tiêu Bạch lúng túng cười cười với người đàn ông nhả nhặn, vội vàng chạy tới mép giường đẩy cánh tay cô : “Tiểu Hoãn, thật sự có người đến, cậu mau mở mắt ra xem một chút.”

“Tớ không mở tớ không mở ~” Ha ha, cô cũng không mắc lừa không mắc lừa.

Người đàn ông rất lễ phép cười với Tiêu Bạch, đi vào, đứng bên cạnh giường bệnh.

“Không cần mở mắt, cứ như vậy đi.”

Hả? Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút, sao giọng nói của heo Tiêu Bạch lại thay đổi như vậy, giọng nói của cậu ấy phải mang theo một chút khác biệt rất trần trụi mới phải?

Vừa nghĩ như vậy, cô liền mở mắt, nhưng lập tức lại hối hận vô cùng. Bởi vì, người nói chuyện trước mắt, chính là Phương Duẫn!

Gương mặt của Tiểu Hoãn, có thể nói là từ trắng chuyển sang đỏ, lại từ đỏ biến thành trắng.

Tại sao hắn lại tới? Chẳng lẽ là tới truy tội cô sao? Cô theo bản năng liếc mắt nhìn chân phải bó đầy băng gạc, đúng rồi, cô là người bị thương! Đừng sợ đừng sợ, bình tĩnh bình tĩnh.

“Mới vừa rồi đang đánh bóng rổ, vốn là muốn lập tức trở về nhà thay quần áo rồi tới gặp em, kết quả lại nghe thím ba nói em xảy ra chuyện, liền trực tiếp tới đây.” Hắn nhìn chân cô một chút, lại tiếp tục nói : “Bây giờ cảm thấy như thế nào?”

“Tạm được, thật ra thì không có chuyện gì lớn, tôi chỉ bị đụng một chút thôi.” Chính xác là nói, vấn đề không lớn, cô ngất đi là bởi vì bị hù dọa, cũng chỉ có rách một chút da ở đầu gối, sau đó bị gãy một chút xương ở chân phải.

Phương Duẫn gạt đầu, bày tỏ mình đã hiểu.

“Tiểu Hoãn à, vị này là?” Tiêu Bạch phần chấn tinh thần nháy mắt với cô, cậu sớm đoán được đây là ai, người phải thay quần áo lập tức đến gặp Tiểu Hoãn, tuyệt đối chính là đối tượng đẹp trai mà hôm nay cậu hộ tống Tiểu Hoãn đi hẹn hò! Ha ha, không nghĩ tới cậu vẫn có thể thấy được. Người đàn ông này thật có văn hoá, dáng dấp cũng gọn gàng, không tệ không tệ. Mặc dù phong thái còn kém xa cậu một chút, nhưng mà cũng coi như là có thể.

Tiểu Hoãn đã sớm tiếp thu được ánh mắt chứa đựng vô số lời muốn nói của Tiêu Bạch, mắt bị đau sao? Nháy cái gì mắt chứ!

Nhưng nếu Tiêu Bạch đã mở miệng hỏi, cô cũng không thể không giới thiệu, không thể làm gì khác hơn là cố gắng nâng khoe miệng : “Phương Duẫn, đây là bạn tốt của tôi – Tiêu Bạch. Tiêu Bạch, đây là. . . .”

Cô còn chưa nói hết, Tiêu Bạch lập tức lấy tay người ta, dùng sức lay động : “Hạnh ngộ, hạnh ngộ, quả nhiên là tuần tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng!”

Phương Duẫn sững sờ, Tiểu Hoãn .

Heo Tiêu Bạch này muốn làm gì? Cô cũng biết! Nhất định là chuyện xấu!

“Tiêu Bạch, Phương tiên sinh rất bận rộn.” Ngụ ý, đừng hỏi đông hỏi tây.

“À à, bề bộn nhiều việc, vậy tớ nói tóm tắt.” Tiêu Bạch nháy mắt với Tiểu Hoãn, bày tỏ mình đã tiếp thu được tin tức của cô.

Cô hết có ý kiến, ý của cô là như vậy sao?

Phương Duẫn lễ phép nói : “Không sao, anh không gấp.”

Ai biết sau khi Tiêu Bạch nghe được hắn nói câu đó, hai mắt lập tức sáng lên : “Không gấp là tốt rồi không gấp là tốt rồi, vậy chúng ta có thể hàn huyên một chút, nhà anh ở đâu, thể trọng bao nhiêu, tiền lương thu vào bao nhiêu, yêu thích cái gì, tốt nghiệp đại học ở đâu. . . . vân vân.”

Cho nên, cho nên nói một hơi không cần thở sao?

Tiểu Hoãn vừa muốn nói với Tiêu Bạch đừng hỏi vấn đề riêng tư, còn chưa có nói, chuyện cô khiếp sợ đã xảy ra.

Phương Duẫn trả lời Tiêu Bạch theo thứ tự, nề nếp rõ ràng: “Nhà ở Song Du Thụ, thể trọng lâu rồi không cân nên không biết, tiền lương đủ nuôi sống hai người, yêu thích là vận động và chơi trò chơi, tốt nghiệp ở. . . .”

Tiêu Bạch phần chấn, trực tiếp cắt đứt Phương Duẫn : “Anh cũng chơi trò chơi? Tiểu Hoãn của chúng tôi cũng chơi trò chơi!”

Tiểu Hoãn giật mình!!! Không nên không nên, không nên nói ra không nên nói ra.

May mắn là Phương Duẫn nghe được Tiêu Bạch nói như vậy, chỉ trả lời: “Đúng vậy, đã nghe cô ấy đề cập tới.”

Tiêu Bạch gật đầu, xem ra Tiểu Hoãn còn nói không ít chuyện, vậy sao lại biểu hiện kháng cự đi hện hò.

Trong lòng treo nặng của Tiểu Hoãn vừa mới buông xuống, liền nghe thấy Tiêu Bạch nói: “Chơi trò chơi không tệ, có thể buông lỏng cả người, anh chơi trò gì?”

No no no. . . .

Trong não Tiểu Hoãn không ngừng lặp lại một câu, ông trời mau giúp con một chút.

Ông trời già tuyệt đối là không nghe thấy.

Bởi vì Phương Duẫn nói: “Gần đây tôi đang chơi Đảo Đào Hoa.”

Lòng của cô, rốt cuộc cũng co quắp trong hoa lệ.

Chương 38 — Tất cả đến quá nhanh

“Đảo Đào Hoa??”

Quả nhiên là giống như cô dự đoán, Tiêu Bạch rất kích động, vẻ mặt thật sự kích động.

Phương Duẫn gật đầu: “Tiêu tiên sinh cũng chơi trò này sao?”

“Thật đúng là lỡ như gặp nhau thì cần gì quen biết!!! Tôi cũng chơi!” Trong lúc nhất thời, Tiêu Bạch cảm thấy đối tượng hện hò của Tiểu Hoãn thật là có hàm lượng nguyên tố trong quặng, ngay cả chơi trò chơi cũng giống cậu, A ha ha ha.

Cậu thuận miệng hỏi: “Anh chơi khu nào?”

“Đại khu Hoa Bắc, đỉnh Tử Kim.”

“Tử, Tử Kim?” Tiêu Bạch cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhìn về phía Tiểu Hoãn, lại phát hiện Tiểu Hoãn đang lấy ánh mắt có thể giết người trực tiếp nhìn chằm chằm vào mình.

Tại sao Tiểu Hoãn lại. . . lấy ánh mắt đáng sợ của mẹ Lục nhìn cậu? Tiêu Bạch có chút khó hiểu. Chẳng lẽ là bởi vì Tiểu Hoãn đã sớm trao đổi tình cảm với hắn ở trong trò chơi?? Oh!~ không trách được không trách được, Tiểu Hoãn, không nên làm như vậy, chuyện như thế mà không nói cho ca ca nghe, Tiêu Bạch lấy ánh mắt yên lặng nhìn lại cô.

Tiểu Hoãn bị ánh mắt của Tiêu Bạch làm cho bất đắc dĩ và rắc rối, không thể làm gì khác hơn là tới lui.

Heo Tiêu Bạch à, cầu xin cậu, cậu có thể hơi thông minh một lần được hay không, chỉ cần một chút thôi, đừng xuyên tạc suy nghĩ của tớ được không?

Tiểu Hoãn à, cậu yên tâm đi, ha ha, ca ca nhất định giúp cậu bắt hắn lại, cậu ngồi xem là được rồi!

Rất rõ ràng, Tiêu Bạch vẫn xuyên tạc ý tứ của Tiểu Hoãn như cũ, cậu cho là trong lòng Tiểu Hoãn có ý với Phương Duẫn, nhưng mà bởi vì hai người đi xem mắt cho nên mới quen biết nhau, thân là con gái, Tiểu Hoãn có chút không được tự nhiên mà thôi.

Nếu là chơi cùng một khu, vậy đó chẳng phải là cơ hội tốt hay sao, Tiểu Hoãn à, ca ca sẽ giúp cậu, A ha ha ha.

Tiêu Bạch nuốt một ngụm nước miếng, cười đến vô cùng nịnh hót: “Vậy, người anh em Phương, tên trong trò chơi của anh là gì? Trước kia tôi cũng chơi khu này, không chừng hai chúng ta đã từng gặp thoáng qua nhau!”

Trong lòng Tiểu Hoãn âm thầm rơi nước mắt, đâu chỉ là gặp thoáng qua, dưới sự hướng dẫn của người đàn ông nào đó, hắn còn dẫn cô và heo Tiêu Bạch tổ đội ít nhất 5 lần.

Giọng nói của Tiêu Bạch chọc cười Phương Duẫn, Tiểu Hoãn chỉ nhìn thấy miệng hắn giật giật, sau đó nói ra câu nói mà cô đã từng nghe qua.

“Trong trò chơi tôi có tên là Vân Thủy Thiên, Vân trong mây trắng, Thủy Thiên một đường nước chảy.”

Cô hoá đá, cô hoàn toàn hoá đá, đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy, chẳng qua là không nghĩ tới đi một vòng kiếp nạn rồi mà ác mộng vẫn cứ xảy ra. Tiểu Hoãn vô lực nhắm lại hai mắt, trời ạ, cô có thể ngất một lần nữa được không, làm bộ tất cả mọi chuyện đều không có xảy ra được không? Nếu không thì làm cho cô nhanh chóng ngủ thiếp đi cũng được, cho dù đây là lựa chọn tạm thời, cô không nghe được không nghe được không nghe được. . . . Khóc, tại sao kịch bản như vậy sẽ phát sinh trên người cô?

Lại thêm việc kịch bản như vậy đã xảy ra, sau khi Tiêu Bạch nghe được ba chữ Vân Thủy Thiên, gương mặt tươi cười liền chìm trong trạng thái co quắp một phút. Cậu bị kinh sợ cũng không ít bao nhiêu so với Tiểu Hoãn. Quá kinh ngạc, Phương Duẫn là Vân Thủy Thiên, Phương Duẫn là đối tượng hẹn hò của Tiểu Hoãn, nói như vậy, người tổ đội xoạt quái đi phó bản với cậu là đối tượng hẹn hò của Tiểu Hoãn sao?? Vậy hẳn biết Tiểu Hoãn là Tiểu Hoa Tiểu bá vương hả? Không đúng không đúng, nếu như hẳn biết thì tại sao lại cho phép Tiểu Hoãn kết hôn với thành thành đây? Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cậu vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, làm bộ giống như đã từng nghe qua cái tên này, gật đầu.

“Hình như cái tên này có chút quen mắt, nhưng mà đã lâu rồi tôi không chơi trò chơi, nên không biết ha ha.”

Lúc này đến lượt Tiểu Hoãn kinh ngạc, cô mở mắt nhìn Tiêu Bạch, vừa đúng lúc Tiêu Bạch đang nhìn cô.

Ánh mắt đồng đẳng trao đổi, điện quang thạch hoả, đầu óc chuyển động, Tiểu Hoãn nằm trên giường bệnh giả vờ nhéo cánh tay mình kêu đau, thành công hấp dẫn ánh mắt Phương Duẫn.

Phương Duẫn còn tưởng là cô có chỗ nào không thoải mái, xông tới, vẻ mặt ân cần hỏi: “Em có khoẻ không?”

“Cái đó. . . . tôi đói bụng. Tôi muốn ăn cháo!” Bàn tay Tiểu Hoãn che dạ dày, bộ dáng giống như không thoải mái.

“A? Tiểu Hoãn à, cậu đói bụng sao?” Tiêu Bạch đột nhiên ôm vai Phương Duẫn, đi ra ngoài cửa: “Vây, người anh em Phương, chỉ có thể phiền anh đi mua dùm Tiểu Hoãn, bởi vì tôi còn phải đi tìm bác sĩ.”

Phương Duẫn cũng không để ý đến sự đường đột của Tiêu Bạch, suy nghĩ đến chuyện Tiểu Hoãn thật sự cần bác sĩ đến kiểm tra, hẳn gật đầu xoay người ra khỏi phòng bệnh, chuẩn bị chạy ra bên ngoài bệnh viện mua cháo cho Tiểu Hoãn.

Phương Duẫn vừa đi, xác định hẳn tạm thời sẽ không trở lại, Tiêu Bạch lập tức đóng cửa cẩn thận, sau đó chạy như bay đến trước giường bệnh của Tiểu Hoãn.

“Tiểu Hoãn à, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bây giờ nội tâm của cậu xuất hiện vô số nghi vấn, đang chờ cô giải đáp.

Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại, sau đó chấp nhận nói: “Chính là chuyện như cậu thấy.”

“Mới vừa rồi tớ cũng bị dọa đến choáng váng, Tiểu Hoãn.” Tiêu Bạch còn phở hợp che ngực, “Cậu đã sớm biết hẳn là Vân Thủy Thiên đúng không?”

Tiểu Hoãn không lên tiếng, có nghĩa là cam chịu.

“Vậy hẳn biết cậu là Tiểu Hoa Tiểu bá vương không?”

“Tớ ngu ngốc sao? Làm sao có thể để cho hẳn biết tớ là Tiểu Hoa Tiểu bá vương. Còn cậu nữa, heo Tiêu Bạch, ngàn vạn lần không được nói lộ trước mặt người đàn ông nào đó.” Nếu như heo Tiêu Bạch đã biết, cô cũng không thể đào đi đoạn ký ức này từ trong trí nhớ Tiêu Bạch, chỉ hy vọng miệng Tiêu Bạch không hở nhanh như vậy, không cẩn thận lại đem chuyện Vân Thủy Thiên là đối tượng hẹn hò của cô tiết lộ ra ngoài.

Tiêu Bạch nhìn chằm chằm Tiểu Hoãn, đột nhiên nghiêm chỉnh hỏi cô: “Cậu không muốn Phương Duẫn biết cậu chơi Đảo Đào Hoa, là bởi vì cậu không muốn hẹn hò với hẳn sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Hoãn gật đầu, lần này heo Tiêu Bạch thông minh.

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à, tớ nhìn thấy hẳn thật sự có tình ý với cậu, tớ cảm thấy điều kiện của hẳn cũng không tệ. Vì sao cậu không muốn hẹn hò với hẳn?” Tiêu Bạch nghi ngờ không hiểu.

Tiểu Hoãn than thở: “Không muốn nói cũng không muốn nghĩ, còn cần lý do sao. Năm đó bạn học Trần Ngọc Lan tỏ tình với cậu, cậu cũng không chấp nhận cô ấy, không phải sao?” Những lời này đâm đến chỗ đau của Tiểu Hoãn. Nhớ ngày đó Tiêu Bạch là sinh viên năm ba đại học, mặc dù trên đầu gắn biệt danh Ion dài thẳng, lại có một bạn học rất tuyệt phẩm ngưỡng mộ cậu. Người kia chính là Trần XX mà Tiểu Hoãn nói, lớn lên giống như hoa, vóc người tựa phù dung, chạy tới Chương trình phát thanh của trường cướp lấy micro tỏ tình với Tiêu Bạch, sau khi Tiêu Bạch được ngưỡng mộ thì trở nên gầy yếu, nhưng mà phần lớn là bị dọa sợ.

Nghĩ đến quá khứ, Tiêu Bạch thở dài ai oán, nhưng mà lập tức lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Không đúng, Tiểu Hoãn, lúc đó chính là tình huống đặc biệt, đáp đáp của cô ta thật khác người, cậu nhìn Phương Duẩn một chút đi, vừa có văn hoá vừa trắng nõn, không thể so sánh như vậy.”

Tiểu Hoãn xem thường: “Vậy muốn so sánh thế nào? Lớn lên có cao ráo có tiền hay không, coi như hẳn khá hơn nữa, nhưng mà hẳn không phải là chén trà của tớ, tớ có biện pháp gì.”

Đại đa số người khi lựa chọn đối tượng hẹn hò thích hợp thường tham khảo một chút điều kiện bên ngoài, nhưng mà có lúc, mặc dù người kia có điều kiện ưu tú thì bản thân mình vẫn chỉ than thở chứ không động tâm. Có lẽ, nguyên nhân thật sự cũng không phức tạp như vậy, cũng không cần giải thích quá nhiều, chỉ bởi vì người kia không phải là chân mệnh thiên tử đích thật trong cuộc sống của mình. Cho dù bản thân mình biết, nếu như mình buông tha cho người đàn ông có điều kiện ưu tú như vậy sẽ bị rất nhiều người nói mình ngu ngốc, nhưng mà lòng của mình vẫn hướng về phương hướng mà bản thân mình kỳ vọng, cho dù thất bại, cho dù không gặp được hoàng tử công chúa đích thực trong lòng mình, nhưng mình vẫn muốn làm như vậy. Chỉ vì, muốn tìm được chén trà thuộc về mình.

Tiêu Bạch ngăn người, vội vàng hỏi: “Ai là chén trà của cậu?”

Hoàn toàn là theo bản năng, trong thời khắc cô không kịp phản ứng, đại não không bị khống chế nhảy ra một cái tên: Nhã Thành.

Nhìn thấy Tiểu Hoãn không lên tiếng, Tiêu Bạch vội vàng dựa sát vào một chút: “Là ai? Tớ có quen không?” Tiểu Hoãn không có bao nhiêu bạn bè, những người có quan hệ tốt với cô cũng đặc biệt ít ỏi, có mấy người cậu cảm thấy là anh em thật tốt cũng xuất ngoại rồi, sẽ là ai chứ? Đột nhiên đầu óc chuyển động, Tiêu Bạch sợ hãi lui về phía sau ba bước, hai tay che mặt: “Tiểu Hoãn à, cậu không nên làm vậy, ca ca không chịu nổi kích thích a ~”

Đột nhiên Tiêu Bạch lui về phía sau, làm Tiểu Hoãn giật mình, cô tức giận giơ cánh tay lên: “Cậu làm sao hả?”

“Tớ tớ tớ ~” Tiêu Bạch hít hít cái mũi, “Tiểu Hoãn à, không nên đối xử với ca ca như vậy, tớ không thể làm chén trà của cậu, tớ phải làm chén canh!”

“Khụ!” Tiểu Hoãn bị lời nói của Tiêu Bạch làm cho sặc nước miếng.

Cô cắn răng nghiêng lợi: “Heo, Tiểu, Bạch!”

“Làm, làm sao?” Tiêu Bạch cẩn thận lại gần. Tiểu Hoãn à, không phải là anh em không có nghĩa khí, mà là mẹ Lục quá mức mạnh mẽ, anh em không muốn ở rể!

“Ai, cậu là anh em của tớ, cũng là nửa người nhà của tớ.” Từ đầu tới đuôi vẫn luôn như vậy, cô thật là hết cách với suy nghĩ của Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch vừa nghe thấy, lập tức cảm động chạy như bay đến bên cạnh cô, đắc ý vỗ vỗ bả vai Tiểu Hoãn: “Ha ha, Tiểu Hoãn à, không uống công ca ca thương cậu như vậy!! Đợi một thời gian nữa, tớ sẽ mua máy tính mới cho cậu!”

Có người mua máy tính mới ình, đương nhiên là được, Tiểu Hoãn gật đầu: “Cậu đừng quên là được.”

“Nhưng mà Tiểu Hoãn à ~”

Lại muốn làm sao? Cô không nhịn được nhìn Tiêu Bạch đang cười ha ha ha chà xát hai tay bên cạnh.

“Cậu không phải là tính nghĩ chơi trò chơi chứ?”

Tiểu Hoãn liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, ai nói cô nghĩ chơi, người đàn ông nào đó vẫn còn ở đó, tại sao cô có thể không chơi trò chơi đây.

“Cậu xem, trên đời này không có lúc nào không xuất hiện phong ba sóng gió. Nếu như cậu chơi trò chơi, lỡ như ngày nào đó bị Phương Duẫn phát hiện cậu là Tiểu Hoa Tiểu bá vương, còn tớ chính là người tiêu sái, phong lưu nhưng không hạ lưu, Tiểu bá vương anh tuần người gặp người thích. Vậy cậu nói đi, hần có thể bị kích thích đến phun máu hay không?” Tiêu Bạch vừa nói nghĩ đến tình huống lúc đó của Phương Duẫn, “Ví dụ như chạy đến trước cửa chung cư chặn cậu lại, nếu không thì buổi tối ngày nào cũng điện đến nhà cậu.”

Cô bắt đầu dĩ liếc mắt: “Heo Tiểu Bạch, cậu suy nghĩ quá nhiều. Loại tình huống đó thường xảy ra trên người nam nữ đã ở chung một đoạn thời gian rồi mới tách ra, tớ và hần đang dừng lại ở bước đầu tiên của hẹn hò, sẽ không như vậy.” Nếu Phương Duẫn chế giễu cô, như vậy cô có thể danh chính ngôn thuận cự tuyệt hần, cũng không vì buông tha cho người đàn ông cực phẩm, điều kiện hoàn toàn xứng đôi với cô mà bị mọi người nói ra nói vào, bị mẹ gây áp lực.

“Oh ~ thì ra là như thế.” Nhưng mà cậu thật quá con mẹ nó kích động, Vân Thủy Thiên lại là đối tượng hẹn hò trên thực tế của Tiểu Hoa Tiểu bá vương, tin tức thật là chấn động!

“Heo Tiểu Bạch!” Tiểu Hoãn nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Bạch, đột nhiên giật mình: “Mặc kệ như thế nào, cậu tuyệt đối không thể nói cho anh ấy biết.”

Bị Tiểu Hoãn nói trúng tâm sự, bạn học Tiêu Bạch lập tức chốt dạ khoát tay: “Không có, cậu yên tâm.”

Tiêu Bạch phát hiện có điều gì đó không đúng. Chờ một chút, nếu mà cậu muốn nói, mới vừa rồi đã nói với Phương Duẫn rồi, Tiểu Hoãn lại còn nói “anh ấy”, rốt cuộc “anh ấy” là người nào? Có dự cảm từ từ xuất hiện trong đầu Tiêu Bạch, nhưng mà cậu lại không xác định có chính xác hay không. Cô gái thông minh như Tiểu Hoãn, chắc không đến nỗi như vậy đúng không? Nhưng vì lý do an toàn, Tiêu Bạch suy nghĩ một chút, hỏi cô: “Vậy tớ có thể tiết lộ với anh ấy một chút không?”

“Không được!!” Tiểu Hoãn trực tiếp đánh bay ý nghĩ của Tiêu Bạch, “Nếu anh ấy biết. . . .” Đúng vậy, nếu như anh biết thì sẽ như thế nào đây? Sẽ cho rằng cô đang lừa gạt anh sao? Hay là giống như những người đàn ông khác trong trò chơi, phẩy tay áo bỏ đi, từ đó rời khỏi trò chơi.

“Biết như thế nào?” Tiêu Bạch nghiêm túc nhìn cô chằm chằm, đột nhiên phát hiện Tiểu Hoãn thay đổi. Mới vừa rồi, trong nháy mắt đó, mắt của cậu ấy có một chút đau thương rất nhạt, cũng có chút giãy giụa và không xác định, chẳng lẽ, thật sự giống như cậu nghĩ sao?

“Tiêu Bạch.” Giọng nói của Tiểu Hoãn có chút mệt mỏi, “Đừng thảo luận vấn đề này nữa, buổi tối sau khi cậu về nhà nhớ lên trò chơi, nói với anh ấy tớ ngã bệnh nên không thể lên mạng được. Cậu cũng không cần giúp tớ treo tài khoản, nếu như anh ấy nguyện ý làm thì cho anh ấy làm, được không?”

Quả nhiên! Cái người “anh ấy” trong miệng Tiểu Hoãn thật sự là. . . Phi Thành Vật Nhiều.

“Tiểu Hoãn.” Tiêu Bạch lo lắng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Hoãn, khó có khi nghiêm túc như vậy.

“Hả?”

“Cậu thích thành thành.” Đây không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Thân thể Tiểu Hoãn cứng đờ, lông mi cũng dừng lại trong nháy mắt, một lát sau mới giật giật khoé miệng, cố tình làm ra trạng thái khinh thường: “Lại nói bậy.”

Là ai nói qua, con gái đều là động vật không thành thực đây? Những khi tình cảm bị người ta nhìn thấu, chỉ muốn che dấu mà đứng lên. Hình như chỉ cần không bị người khác phát hiện là tâm tình mình vẫn có thể sống yên ổn qua ngày, cứ như vậy sẽ không trải qua gian khổ. Mặc dù biết làm như vậy rất khó khăn nặng nề, mặc dù thỉnh thoảng sẽ nhìn cái tên trên danh sách bạn tốt và rầu rĩ ngăn người, nhưng bởi vì thích anh, liền cảm giác mình và anh thân mật đến như vậy. Chỉ cần một điều quan tâm chăm sóc nho nhỏ cũng cảm thấy ngọt ngào.

Trước kia, cô vẫn cảm thấy mình là người dám yêu dám hận, ít nhất cô là người thành thật đối với tình cảm của mình. Nhưng mà khi chuyện xảy ra trên đầu cô, cô cũng không thành thật được như mình nghĩ. Hình

như cô vẫn luôn lo sợ người đàn ông nào đó sẽ biết lòng mình. Nếu như anh không biết, ít nhất cô có thể yên tâm mà thích anh, yên tâm hưởng thụ loại cảm giác này. Theo thời gian trôi qua, cô lại hình thành thói quen, cô sợ nếu mình nói ra sẽ phá vỡ cảm giác tốt đẹp, càng sợ người đàn ông nào đó sẽ xoay người rời đi.

Những điều này, Tiêu Bạch sẽ không hiểu, cho nên cậu không chừa cho cô con đường sống nào, đem tất cả tâm sự của cô nói thẳng ra ngoài.

Tiêu Bạch đã đoán đúng tâm sự Tiểu Hoãn, nhìn phản ứng mới vừa rồi của Tiểu Hoãn, cậu cũng biết, Tiểu Hoãn động tâm với Phi Thành Vật Nhiếu. Nhưng cậu vẫn lo lắng cho Tiểu Hoãn nhiều hơn, bởi vì phái nam và phái nữ không giống nhau, sẽ không chỉ dựa vào cảm giác mà xác định một phần tình cảm, mà là muốn suy tính rất nhiều nhân tố trong thực tế, công việc, cuộc sống, bên ngoài, bên trong. Mặc dù cậu vẫn thường ồn ào trong trò chơi, nhưng dù sao cuộc sống thực tế cũng khác biệt so với trò chơi. Nhưng mà, chẳng lẽ bây giờ cậu lại nói với Tiểu Hoãn, đừng yêu thương qua mạng, hại chết người đó! Cậu xác định mình không làm được, bởi vì Tiểu Hoãn mới vào bệnh viện, lại gặp phải Phương Duẫn, khẳng định trong lòng rất là đau khổ.

Vì vậy lần đầu tiên trong đời, Tiêu Bạch giống như đại ca vỗ vỗ bả vai Tiểu Hoãn: “Tiểu Hoãn à, yên tâm dưỡng thương, tớ biết nên làm như thế nào.”

Tiểu Hoãn lúng túng, hình như tâm sự của cô đã bị Tiêu Bạch phát hiện. Nhưng mà ở trong cảm giác lúng túng lại có chút buông lỏng, bởi vì cuối cùng thứ tình cảm đang ở trong góc tối cũng nhìn thấy ánh mặt trời, mặc dù không giống cảm giác chua ngọt lúc ở chung với người đàn ông nào đó, nhưng lại có cảm giác không nói nên lời, toả sáng rực rỡ chiếu vào lòng cô.

Lúc Phương Duẫn trở lại, mua cháo thịt trứng muối, còn có nước trái cây, cũng chỉ thăm hỏi cô mấy câu liền lễ phép rời đi. Tiểu Hoãn không tránh khỏi thở dài nhẹ nhõm, cô còn tưởng rằng hẳn muốn ngáy ngồ đứng ở nơi này, chờ mẹ và cha cô tới. Thật may là hẳn đã đi, nếu không lại xuất hiện tình huống làm cho người ta lúng túng.

Mặc dù là gãy xương, nhưng bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của cô không nặng, chẳng qua là nên nghỉ ngơi thật tốt, ít nhất phải bó bột nửa tháng, nói cách khác, nửa tháng này cô không thể tiêu sái tự do chạy nhảy ngoài đường. Tiểu Hoãn không thể làm gì khác là buồn bã lấy điện thoại gọi cho chị Linh, nói tình huống của mình cho chị ấy biết, còn đem thời gian và địa điểm phỏng vấn Tô Thành bàn giao lại cho tạp chí xã. Dù sao cũng không thể bởi vì cô bị thương mà làm ảnh hưởng tiến độ của tạp chí được, đúng không? Cũng may là chị Linh không nói gì, chỉ dặn dò cô yên tâm dưỡng thương, hơn nữa tiền lương vẫn gửi theo định kỳ, thật sự làm cho Tiểu Hoãn cảm động.

Tất cả chuyện nên thông báo cũng đã thông báo xong, Tiểu Hoãn lẳng lặng nằm trên giường, không ngừng suy nghĩ, bây giờ anh đang làm gì? Nếu như anh biết cô bị thương, có lo lắng hay không?

Trong lúc Tiểu Hoãn suy nghĩ như vậy, chuyện đầu tiên sau khi Tiêu Bạch về đến nhà chính là tuân theo chỉ thị của Tiểu Hoãn, lên trò chơi nhìn xem người đàn ông nào đó có lên tuyến hay không. Rất đáng tiếc, người đàn ông nào đó không có ở đây, nhưng mà vô cùng đúng dịp, Hứa Tiên ở đây.

Bởi vì lúc trước Tiêu Bạch ý vào quan hệ “thân gia” với Hứa Tiên, cho nên hai người cũng thường nói chuyện phiếm, cũng biết được vài chuyện liên quan đến cuộc sống của người đàn ông nào đó, vì vậy Tiêu Bạch vừa thấy cậu ta ở trên tuyến liền vội vàng kêu gọi.

“Thân gia, thân gia, mau chạy ra đây, có việc gấp tìm người.”

Hứa Tiên lập tức trả lời: “Đại cứu tử, chuyện gì làm cho người vội vã như thế?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Người nhanh chóng nói với thành thành, nói lão bà của hắn nhập viện.”

“A!! Bệnh viện!!” Hứa Tiên gửi đến vô số gương mặt hoảng sợ, “Đại cứu tử nói thật sao?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Thật còn hơn sự thật nữa, hôm nay chính mắt ta thấy nàng bị xe đụng, bây giờ còn nằm trên giường bệnh trong bệnh viện.”

Không phải đúng không?? Tiểu Hoa cô nương bị tai nạn xe cộ, hơn nữa còn nghiêm trọng như vậy??

Hứa Tiên: “Bệnh viện nào?”

Tiểu bá vương anh tuấn: “Bệnh viện Vũ Cảnh. Người nhớ nói cho thành thành biết, nàng tạm thời không vào trò chơi được, ta phải xuống tuyến để trở lại bệnh viện.”

Hứa Tiên: “Chờ đã, người chờ một chút.”

Thậm chí ngay cả 88 Tiêu Bạch cũng không nói, vội vàng logout, cầm lấy bộ giữ ấm mà mẹ Lục đưa lái xe tới bệnh viện.

Bởi vì đoạn đối thoại giữa cậu và Hứa Tiên quá vội vàng, cho nên Tiêu Bạch không chú ý tại sao Hứa Tiên lại hỏi Tiểu Hoãn ở bệnh viện nào.

Sau khi Tiểu bá vương anh tuấn xuống tuyến, Hứa Mộc Vân liền bắt đầu nhú mào, Tiểu Hoa là cô nương vô cùng tốt, đang yên đang lành tại sao lại bị tai nạn xe cộ đây? Hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện.

Nếu như là bình thường, cùng lắm thì cậu thăm hỏi thêm mấy câu, nhưng mà Tiểu Hoa cô nương không giống như vậy, cô là cô gái đầu tiên mà Tô Thành quan tâm chăm sóc, mặc dù chỉ là trò chơi, nhưng mà vừa nhìn liền biết đó là cô gái có tính cách nhẹ nhàng thoải mái. Nếu như không có ở trong cùng một thành phố thì thôi đi, huống chi còn đứng lúc như vậy, bọn họ đều ở B thị, không được! Cậu phải đi xem một chút!

Vì vậy Mộc Vân cầm điện thoại lên, bấm một dãy số của người đàn ông nào đó.

Âm thanh đô đô vang lên mấy tiếng, giọng nói hơi trầm thấp của người đàn ông nào đó truyền tới: “Mộc Vân, có chuyện gì?”

“Tô Thành, không xong rồi, Tiểu Hoa bị tai nạn xe cộ, vào bệnh viện Vũ Cảnh, chúng ta đi thăm một chút đi!”

Ngón tay thon dài đang cầm điện thoại đột nhiên căng thẳng: “Được, anh lập tức đến.”

40. Chương 39

Chương 39 — Đáp án của Tô Thành

Tô Thành vừa mới kết thúc buổi gặp mặt với khách hàng, đang đi tới xe liền nhận được điện thoại của Hứa Mộc Vân.

“Cậu có biết tình huống bây giờ của cô ấy không?”

Hứa Mộc Vân thương tiếc vô cùng nói: “Hình như là hôn mê bất tỉnh, có thể trải qua cuộc sống của người thực vật hay không?”

Gương mặt tuấn tú của Tô Thành nhanh chóng biến thành màu đen, vô cùng uy nghiêm quát một tiếng: “Hứa Mộc Vân!”

“A được được được, tại hạ nói sai rồi, vậy chúng ta gặp mặt ở bãi đậu xe bệnh viện.”

Cúp điện thoại, chân mày Tô Thành khoá chặt, rõ ràng buổi sáng cô còn hoàn hảo xuất hiện bên cạnh anh. Lúc anh đưa cô về, nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng lại không biết làm sao của cô làm cho tâm tình của anh chuyển biến thật tốt, còn đang mong đợi ngày mai lại gặp mặt. Không ngờ mới trải qua mấy giờ, cô lại xảy ra chuyện, nếu như cô. . . .

Tô Thành nhắm mắt lại, sẽ không đâu, cố đè xuống nội tâm đang bất an, anh lấy lại bình tĩnh, khởi động xe. Anh nhất định phải nhanh chóng nhìn thấy Tiểu Hoãn.

Lúc anh đến bãi xe bệnh viện, Hứa Mộc Vân đã đứng ở đó, đang phất tay với anh, bên cạnh cậu ta còn có trái cây và hoa tươi.

Tô Thành vừa xuống xe, Mộc Vân liền nhanh chóng nói: “Em quên một chuyện quan trọng, em còn chưa hỏi đại cử tử xem Tiểu Hoa ở phòng nào.”

Tô Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu một cái: “Đi thôi.” Nói xong xoay người đi vào bệnh viện.

. Hứa Mộc Vân nhìn bóng lưng thon dài của anh, sau đó lại nhìn hai giỏ đồ trên mặt đất, không thể làm gì khác là chấp nhận một tay cố hết sức ôm vào.

Nhưng trong lòng cậu đang suy nghĩ; không biết phòng bệnh của Tiểu Hoa cô nương là phòng nào, chẳng lẽ muốn hỏi từng phòng bệnh sao? Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tô Thành, cậu cũng không dám mở miệng, chỉ có thể giống như người khuôn vác đi theo sau lưng Tô Thành.

Thật vất vả mới đi vào bệnh viện, đoạn đường này có vô số người nhìn chằm chằm anh và Hứa Mộc Vân, nghĩ thầm hai người đàn ông đẹp trai này vào đây làm cái gì, Tô Thành thì không cần phải nói, nữ bác sĩ và y tá đi ngang bên cạnh anh đều phải quay đầu lại nhìn anh thêm mấy lần. Ngược lại, bản thân anh hoàn toàn không phát hiện, đi thẳng đến trước mặt y tá mới dừng lại.

Hứa Mộc Vân đang buồn bực, nghĩ thầm, bệnh viện này có 7 tầng, đâu là phòng bệnh của Tiểu Hoa đây? Cậu đang chuẩn bị dùng phương pháp loại trừ để tra ra số phòng, liền nghe thấy Tô Thành nói với y tá trưởng: “Chào cô, nhờ cô tra dùm tôi số phòng của Lục Tiểu Hoãn, cô ấy bị tai nạn xe cộ, được đưa đến bệnh viện khoảng hai giờ trước.” Y tá trưởng nhìn dáng dấp tuấn lãng của Tô Thành, thái độ cũng tốt hơn rất nhiều: “Cậu chờ một lát, tôi tra một chút.”

Hứa mộc ngẩn người, hình như mới vừa rồi cậu nghe được một cái tên, Lục Tiểu gì đó. Chẳng lẽ là tên thật của Tiểu Hoa cô nương hả? Hai người đã biết tên thật của đối phương rồi sao, nhưng mà có chút kỳ quái, ở B thị này, Tô Thành cũng coi như có chút danh tiếng, hơn nữa gần đây có một vụ án xây dựng làm càng nhiều người biết đến anh, cho dù Tiểu Hoa cô nương chưa từng thấy qua gương mặt thật của Tô Thành thì cũng nghe nói tên mới đúng! Ô hô ha, Tiểu Hoa cô nương quả nhiên là bình tĩnh.

Y tá trưởng tra được số phòng bệnh, thuận miệng hỏi câu: “Quan hệ với bệnh nhân như thế nào?” Nhìn người đàn ông trẻ tuổi này, thật là ưu tú, nếu con trai của mình có một nửa ưu tú như thằng nhóc này thì tốt.

Tô Thành yên lặng mấy giây, nói rõ ràng: “Tôi là ông xã của cô ấy.”

Trái tim tiểu y tá vĩnh viễn tai nghe lén bên cạnh đều bể nát rơi đầy đất, đã nói rồi mà, làm sao người đàn ông làm cho người ta có cảm giác tốt như vậy lại độc thân được chứ.

Hứa mộc là người còn khiếp sợ hơn các tiểu y tá. Hình như cậu nghe được thành thành nói, Tiểu Hoa cô nương là bà xã của anh. Đúng là họ kết hôn trong trò chơi, nhưng mà trong thực tế cũng nói như vậy. Ô hô ha!! Cậu vẫn cho rằng thành thành là người đem tình cảm của mình giấu trong lòng bàn tay giống như Phật Tổ Như Lai, không nghĩ tới lại có thể như vậy, Tô Thành chính là Đường Tăng! Còn là Đường Tăng có thất tình lục dục! Trước kia Tô Thành nói công việc bận rộn, nói yêu thương rất phiền toái, cho nên nhìn như thế nào cũng không thấy anh có một người bạn gái, mặc dù lúc anh học đại học từng yêu thương qua, nhưng bởi vì công việc của anh trong công ty Quang Đông quá nhiều, cộng thêm việc anh không đem trọng tâm đặt ở trên tình cảm, cuối cùng cũng không có kết quả gì. Không nghĩ tới, hôm nay để cho anh đụng phải Tiểu Hoa cô nương, cây cổ thụ già ngàn năm cuối cùng cũng mạnh mẽ ra hoa kết trái!!

Trong lòng Hứa mộc yên lặng sùng bái Tiểu Hoãn vô số lần, ngay cả lúc nào thì bị Tô Thành túm vào thang máy cũng không biết.

Hai người đi tới tầng lầu khoa chỉnh hình, lúc đứng bên ngoài phòng Tiểu Hoãn, vừa lúc gặp được Tiêu Bạch đẩy cửa ra ngoài.

Thấy Tô Thành, ánh mắt Tiêu Bạch không tránh khỏi sáng lên, người đàn ông này thật là cực phẩm, ừ ừ, phong thái và khí chất cao hơn cậu một chút, nhưng mà hình như đã gặp ở đâu rồi, có chút quen mặt. Dựa vào ấn tượng của cậu, cậu khẳng định người này không phải đến tìm Tiểu Hoãn, nói không chừng chính là đi thăm bệnh, lại vừa đúng lúc đi ngang qua phòng bệnh này, bởi vì hoạt động bình thường của Tiểu Hoãn chính là ngủ và chơi trò chơi, bây giờ Tiểu Hoãn lại là bệnh nhân. Tiêu Bạch vừa nghĩ vừa muốn nhắc chân đi đến bên ngoài hành lang hút thuốc, đột nhiên người đàn ông cực phẩm trước mắt mở miệng nói chuyện.

“Xin hỏi, trong phòng bệnh này có Lục Tiểu Hoãn tiểu thư sao?”

Tiêu Bạch mở to mắt, dùng sức nháy mắt mấy cái, a a, người đàn ông cực phẩm này đến tìm Tiểu Hoãn sao?

“Vị đẹp trai này, anh là.?”

“Bạn cô ấy.”

A a a, cái người đàn ông cực phẩm này là bạn Tiểu Hoãn, Tiểu Hoãn à Tiểu Hoãn, khi nào thì cậu có bạn khác giới mất hồn như vậy, thân là ca ca thân nhất của cậu lại không biết.

Tiêu Bạch vội vàng nhiệt tình nhếch miệng cười: “Oh oh là bạn là bạn, vậy, chào bạn đẹp trai.” Nhìn kỹ mới thấy, không ai có thể sánh được khí chất này, ngay cả cậu cũng bái phục.

Tô Thành liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, từ cách nói chuyện và phản ứng của Tiêu Bạch, cái người từ trong phòng bệnh của Tiểu Hoãn đẩy cửa đi ra là ai, trong lòng anh đã sớm biết.

Nhưng Tiêu Bạch không biết, người đứng sau lưng Tô Thành – Hứa Mộc Vân ôm giỏ trái cây và hoa tươi cũng không biết.

Tiêu Bạch chỉ nghĩ không biết Tiểu Hoãn đã phát triển JQ với Tô Thành từ khi nào, trong đầu nhanh chóng liên tưởng đến cảnh tượng Tiểu Hoãn cự tuyệt Phương Duẫn, không khỏi cảm thán, thì ra là Tiểu Hoãn giấu giếm anh chàng đẹp trai nhà giàu, không trách được không trách được.

Tô Thành liếc mắt nhìn cửa phòng bệnh, tròng mắt đen lại nhìn Tiêu Bạch: “Tiểu Hoãn như thế nào?”

Tiêu Bạch giống như bị thôi miên, dùng sức gạt đầu: “Yên tâm yên tâm!! Chân phải bị gãy xương nhẹ, dưỡng thương khoảng nửa tháng là được.”

Nửa tháng, vậy mà nhẹ sao? Chân mày đẹp mắt của Tô Thành nhíu lại.

Hình như người đàn ông có dáng dấp cực phẩm này rất lo lắng cho Tiểu Hoãn thì phải? Tiêu Bạch không khỏi tăng thêm mấy phần hảo cảm với anh.

“Vậy, người bạn đẹp trai này, anh muốn nhìn Tiểu Hoãn một chút hay không? Cậu ấy mới vừa ngủ, tôi đánh thức cậu ấy dậy anh.” Lúc này cậu đến nhà Tiểu Hoãn lấy bình giữ ấm đồ ăn, cha Lục và mẹ Lục muốn đến thăm Tiểu Hoãn cho nên cậu chở hai người đến đây, hai người bọn họ mới vừa về nhà, cậu nhìn thấy Tiểu Hoãn ngủ nên muốn ra ngoài hút thuốc, rồi may mắn đụng phải người đẹp trai cực phẩm này.

Ngón tay thon dài của Tô Thành nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Tiêu Bạch: “Đừng đánh thức cô ấy, để Tiểu Hoãn nghỉ ngơi thật tốt.”

“Oh~” Tiêu Bạch âm thầm thất vọng, cậu muốn xem một chút phản ứng của Tiểu Hoãn khi thấy người đàn ông đẹp trai cực phẩm này.

“Mộc Vân, bỏ những thứ cậu đem đến xuống đi.” Tô Thành hạ lệnh với Hứa Mộc Vân đang đứng sau lưng.

Hứa Mộc Vân nghe được, cảm thán, rốt cuộc có thể bỏ xuống rồi sao? Vội vàng đặt trái cây và hoa tươi cạnh cửa phòng bệnh, giống như là trút được gánh nặng.

“Ô hô ha, tay của em đau quá. Chúng ta không vào thăm Tiểu Hoa cô nương sao?” Cậu xoa xoa cánh tay hỏi Tô Thành.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Tô Thành nhàn nhạt liếc cậu một cái, Tiêu Bạch là hoá đá ngay tại chỗ.

Lời hứa mới nói cũng đủ rõ ràng, Tiểu Hoa cô nương, thường ngày ở trong trò chơi, Mộc Vân thường gọi Tiểu Hoãn là Tiểu Hoa cô nương, mặc dù phần lớn thời gian đều gọi cô là chị dâu, nhưng mà, rõ ràng như vậy, chỉ cần là người có đầu óc một chút liền nghe được rõ ràng. Đương nhiên Tiêu Bạch cũng vậy, chẳng qua là cậu không có phản ứng kịp, rốt cuộc hai người đang đứng trước mắt cậu là ai?? Thời điểm đại não chậm lụt, liền dễ dàng làm máu trong cơ thể chảy quá chậm, thời điểm máu chảy quá chậm, liền dễ dàng chờ đợi, chờ đợi liền dễ dàng hoá đá. Bộ dáng bây giờ của Tiêu Bạch chính là hoá đá.

Một tiếng than nhẹ đến nỗi không nghe thấy, cũng được, sớm muộn thì cũng phải biết, cải lương không bằng bạo lực.

Tô Thành đưa tay với Tiêu Bạch đang hoá đá: “Tiểu Bạch, tôi là Tô Thành.”

Tiêu Bạch mờ mịt nhìn bàn tay đang đưa qua, cũng mờ mịt suy nghĩ: người đàn ông này thật là thần thánh, cho nên biết biệt danh của cậu là Tiểu Bạch. Nhưng mà cậu không phải họ Tiểu, cậu họ Tiêu. Hơn nữa người đàn ông này tên là Tô Thành, Tô Thành, Tô. Tô Thành?!

“Anh. anh là Tô Thành?”

Tô Thành mỉm cười gật đầu.

“Tô Thành công ty Quang Đông? Tô Thành vô địch bàn đàm phán, áp đảo một đồng lão già lưu manh?”

Mặc dù khoé mắt đột nhiên giật giật, nhưng Tô Thành vẫn nhả nhận gật đầu như cũ: “Đúng vậy, là tôi.”

Oa!!! Cậu đã sớm nghe nói, nghe nói Tô Thành là người đàn ông vô cùng xuất sắc, 27 tuổi liền phụ trách rất nhiều hạng mục lớn trong công ty Quang Đông, không nghĩ tới, hôm nay lại để cho cậu nhìn thấy người sống!!

Tiêu Bạch lập tức khôi phục bản tính, nhào qua dùng sức bắt tay Tô Thành: “Chào anh chào anh, tôi tên là Tiêu Bạch, tôi vẫn rất ngưỡng mộ anh, hôm nay lại nhìn thấy người sống, quả thật là vô cùng khác thường, tôi cảm động muốn phun trào!!”

Người sống. ừ, xem ra cậu ta không có gì khác trong trò chơi.

“Vậy, Tô. Thành đẹp trai, anh tìm Tiểu Hoãn của chúng tôi, hai người quen biết nhau lâu rồi sao?”
Lúc này Tiêu Bạch thật sự kích động, người đẹp trai cực phẩm này lại là Tô Thành! Cho nên Tô Thành tìm đến Tiểu Hoãn, a a a, có thể nào làm cho cậu không cuồng loạn không cuồng loạn đây!

“Không tính là gần.”

“A ~ không gần không gần ~” Thì ra là còn có chuyện bí mật không tiện công khai, Tiểu Hoãn à, như vậy không được.

Tiểu Hoãn đang ngủ say trên giường bệnh, căn bản là không nghe được Tiêu Bạch nói gì, huống chi cậu còn rên rĩ trong nội tâm.

Tô Thành nhìn cánh cửa đang khép hờ, nhắc nhở Tiêu Bạch: “Đóng cửa lại, đổi nơi khác nói chuyện đi.”

Đương nhiên là Tiêu Bạch lập tức tuân theo chỉ thị, nhẹ nhàng đóng cửa cẩn thận, sau đó đi theo sau lưng Tô Thành, về phần Hứa Mộc Vân, cậu nhìn cánh cửa đã được đóng cẩn thận, vẫn phải làm số khổ tiếp tục ôm giỏ trái cây và hoa tươi đuổi theo phía sau.

Đợi đến khi hai người đến ban công hành lang phía đối diện, lúc này Tô Thành mới nhẵn mày nói với Tiêu Bạch: “Tiểu Bạch, cho đến bây giờ còn không nhận ra tôi sao?”

Tiêu Bạch sửng sốt, không phải là Tô Thành sao, còn phải nhận ra như thế nào?

Chỉ thấy hai tay Tô Thành tùy ý nhét trong túi quần, đôi mắt xinh đẹp nhìn như một mối rồi lại thoải mái nhìn Tiêu Bạch, cười nhạt nói: “Tiểu Bạch, tôi là Phi Thành Vật Nhiều.”

Người bạn nhỏ Tiêu Bạch, rốt cuộc phun trào.

“Anh ~ anh ~ không ~ anh mới vừa ~ nói gì ~?”

Phảng phất giống như đã sớm đoán được Tiêu Bạch sẽ phản ứng như vậy, Tô Thành nói lại một lần: “Tôi là Phi Thành Vật Nhiều.”

Phi Thành Vật Nhiều? Cái đó trong trò chơi? Thương nhân đại thần? Lão công trong trò chơi của Tiểu Hoãn? Trời ~ a!!!

Tiêu Bạch buồn bã bay tới nắm tay Tô Thành: “Không phải là thật đúng không? Anh trêu chọc tôi đúng không?”

“Chính xác ngàn lần.”

Mặc dù mới vừa rồi cậu bị sự thật Phương Duẫn là Vân Thủy Thiên hù dọa, nhưng cũng không có hiệu quả mãnh liệt như giờ phút này.

A, thật là không nghĩ đến, thương nhân đại thần lại chính là Tô Thành, không trách được thương nhân đại thần lại mạnh mẽ như vậy, anh là người đàn ông trẻ tuổi có tiền đồ nhất B thị!

Nội tâm Tiêu Bạch vùng vẫy vô số lần, rốt cuộc mở miệng nói chuyện lần nữa: “Cho nên. anh là Tô Thành, anh cũng là Phi Thành Vật Nhiễm, Tô Thành là Phi Thành Vật Nhiễm, Phi Thành Vật Nhiễm chính là Tô Thành? Anh là thành thành mà tôi sùng bái?”

Tô Thành gật đầu: “Đúng, không sai.”

Tiêu Bạch nhìn gương mặt Tô Thành, lại nhìn người đang khỏ cực ôm giỏ trái cây và hoa tươi, gương mặt rung động.

“Ô hô ha, cánh tay của tôi chịu không nổi.” Rốt cuộc Hứa Mộc Vân cũng đi tới, cậu để giỏ trái cây và hoa tươi xuống đất lần nữa, lúc này mới phát hiện hai người thật quá yên lặng, hơn nữa vẻ mặt của vị huynh đài này rất có cảm giác chết lặng.

Nghe Mộc Vân nói chuyện, Tiêu Bạch trừng mắt, Hứa Mộc Vân vừa nhìn Tiêu Bạch nháy mắt mấy cái, vội vàng lên tiếng chào hỏi: “Vị huynh đài này, chúng ta thật đúng là có duyên!” Đều biết Tiểu Hoa cô nương, quá có duyên.

Tô Thành không dấu vết rút tay khỏi móng vuốt của Tiêu Bạch, chỉ chỉ Hứa Mộc Vân: “Tiêu Bạch, cậu ta là Hứa Tiên.” Sau đó lại chỉ chỉ Tiêu Bạch: “Tiêu bá vương anh tuấn.”

“Ô hô ha!”

“A a!!”

Tiêu Bạch và Hứa Mộc Vân đồng thời kêu lên một tiếng, chẳng ai trong hai người bọn họ sẽ nghĩ mình sẽ trùng hợp gặp mặt trong tình huống này.

Hứa Mộc Vân chạy nhanh lại, cầm tay Tiêu Bạch: “Đại cử tử, tại hạ và đại cử tử thật đúng là có duyên, hôm nay mới gặp được, quả nhiên đáng gặp đại cử tử thật là anh tuấn!”

Tiêu Bạch cũng cầm tay Hứa Mộc Vân: “Thân gia, hai ta thật là quá con mẹ nó có duyên, giống như đi giữa vùng đất khô hạn gặp được sương ngọt, hôm nay thân gia thấy thân gia!”

Hai người vô cùng cảm động, thường ngày là bạn tri kỷ trong trò chơi, hôm nay rốt cuộc có thể gặp mặt trong cuộc sống thực tế, thật là kích động lòng người, kích động lòng người.

“Hai vị đã kích động xong chưa?” Tô Thành quét mắt nhìn hai người bọn họ, Tiêu Bạch và Hứa Mộc Vân lập tức trăm miệng một lời: “Xong rồi!”

Trong lòng có chút buồn cười, bộ mặt thật của hai người này giống nhau như vậy, xem ra bình thường Tiểu Hoãn nhà anh chăm sóc Tiêu Bạch cũng không ít.

Lúc này Tiêu Bạch mới đột nhiên nhớ tới, chuyện chính không phải là chuyện duyên phận giữa cậu và thân gia, mà là duyên phận giữa Tô Thành và Tiểu Hoãn!! Hai người kết hôn trong trò chơi, Tô Thành và Tiểu Hoãn lại quen biết nhau trong thực tế, đây là đại vui mừng mới đúng, tại sao mới vừa rồi Tiểu Hoãn lại có vẻ mặt giãy giụa như vậy đây? A! Chẳng lẽ!

“Vậy, thành thành à, tại sao anh biết Tiểu Hoãn?” Hứa Mộc Vân rất đồng ý với câu hỏi của Tiêu Bạch, lập tức gật đầu, cậu cũng muốn biết tại sao thành thành lại quen với Tiểu Hoa cô nương trong thực tế.

Tô Thành cười nhạt: “Gần đây cô ấy tới tìm tôi phỏng vấn.”

“Nói như vậy, là bởi vì phỏng vấn cho nên mới quen biết Tiểu Hoãn sao?”

Tô Thành liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, không lên tiếng bày tỏ cam chịu. Nhưng trong đầu anh lại nhớ tới cảnh tượng bên ngoài phòng tiếp khách sau khi Tiểu Hoãn chụp hình cho anh. Nói đúng ra thì Tiêu Bạch là người nói cho anh biết Tiểu Hoãn chính là nhỏ nhỏ. Nhưng mà, cái này cậu ta không cần thiết phải biết.

Tiêu Bạch và Hứa Mộc Vân chỉ có thể cảm thán vô hạn, trên thế giới này chuyện gì cũng có, hai người trong trò chơi lại có thể gặp nhau trong cuộc sống, thật là ông trời gắn kết nhân duyên! Tiểu Hoãn à, cậu thật may mắn!!!

“Vậy Tiểu Hoa cô nương có biết thân phận thật của anh không?” Lần này đổi thành Hứa Tiên nghi ngờ, lần đó cậu nói chuyện phiếm với Tiểu Hoa cô nương, hình như cô ấy không biết bọn họ cũng ở B thị, còn mời cậu đến B thị chơi.

Tô Thành trầm ngâm, nói: “Tạm thời không biết.”

Oh! ~ Tiêu Bạch tỉnh ngộ, thì ra chỉ có một mình Tiểu Hoãn là không hay biết chuyện gì đang xảy ra, hình như cậu ấy cho rằng mình đơn phương yêu mến, cho nên mới không chịu thừa nhận bản thân mình thích thành thành.

Nếu sau khi Tiểu Hoãn gặp chuyện không may, Tô Thành nhanh chóng chạy tới bệnh viện, vậy có phải đại biểu anh cũng thích Tiểu Hoãn hay không. . . .? Suy nghĩ lại, Tiêu Bạch quyết định mạo hiểm một lần.

“Vậy, thành thành. Tôi muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Nói.”

“Cái đó ~ cái đó ~ chính là người đối với Tiểu Hoãn của chúng . . . ta. . . . ha.” Biểu hiện cà lăm của Tiêu Bạch xông thẳng vào mắt Tô Thành.

Hứa Mộc Vân ở một bên nhìn xem vẫn không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Đại cử tử? Mắt người đau sao? Có muốn tại hạ mua thuốc nhỏ mắt cho người không?”

“Không cần không cần.” Tiêu Bạch trực tiếp khoát tay, nhưng lập tức lại gật đầu, “Muốn muốn, cảm ơn thân gia, thân gia mau đi đi, mắt ta đau đến gào khóc rồi.” Cậu muốn Hứa Mộc Vân đi khỏi nơi này, dù sao vấn đề này liên quan đến tình cảm cá nhân và tôn nghiêm Tiểu Hoãn, tốt nhất là không cần có người thứ ba xuất hiện ở đây, cho nên, không thể làm gì khác là ury khuất thân gia.

Hứa Mộc Vân vừa rời đi, Tiêu Bạch lập tức dựa sát vào Tô Thành. Đáng tiếc đáng dấp của Tô Thành là một mét tám mươi bốn, có chút cao, bây giờ cậu mới có một mét bảy mươi lăm, còn phải hơi ngược đầu lên mới nhìn thấy Tô Thành. Người này chẳng những đẹp trai mà còn cao nữa, còn có chỗ nào chừa cho người ta sống không trời? Nhưng mà cậu cũng không quan tâm đến những chuyện này, chuyện cậu quan tâm nhất là chuyện tình cảm của Tiểu Hoãn.

Tô Thành nhìn thấy Tiêu Bạch đuối khéo Hứa Mộc Vân, đương nhiên anh rất rõ cậu ta muốn hỏi cái gì, thật ra đáp án của anh cũng rất rõ ràng, mặc kệ Mộc Vân có ở đây hay không, cũng chỉ có một đáp án.

Tiêu Bạch cười ha ha, sau đó nuốt một ngụm nước miếng mới hạ giọng nói: “Thành thành à, anh đối với Tiểu Hoãn nhà chúng tôi như thế nào, Tiểu Hoãn nhà chúng tôi đối với anh thật là. . . .”

Trông mắt đen thâm thúy đột nhiên sáng lên, Tiểu Hoãn đối với anh?

Tiêu Bạch vẫn còn chìm trong cảm xúc không biết nên nói như thế nào cho nên không biết mình đã tiết lộ nội tâm của Tiểu Hoãn trong lúc vô tình, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng phát hiện bản thân mình không tìm được câu chữ thích hợp. Dứt khoát cắt đứt, cứ tùy tiện nói đi, dù sao thì cũng có ý đó.

“Thành thành, ở trong lòng anh, rốt cuộc quan hệ giữa anh và Tiểu Hoãn nhà chúng tôi là quan hệ gì?” Nếu Tô Thành nói là bạn bình thường, vậy Tiểu Hoãn. . . .

Không ngờ Tô Thành lại nói: “Cô ấy là nương tử của tôi.”

Mẹ nó. . . . Tiêu Bạch . Bình thường đều là cậu làm người khác , đây là lần đầu tiên cậu bị người ta làm , còn là người đàn ông tuyệt phẩm như vậy.

“Vây ~ tôi không phải nói trò chơi. . . .” Chẳng lẽ cậu không biết Tiểu Hoãn là lão bà của thành thành ở trong trò chơi sao? Nếu không biết thì tại sao cậu lại được Hứa Tiên gọi là đại cử tử đây.

“Ý của ta là nói trong cuộc sống thực tế, còn anh, đem cậu ấy làm thành người nào. Nói ví dụ như bạn tốt, bạn rất thân, hay là muốn phát triển đến cái loại đó. Về phần quan hệ nương tử này, đó là trong trò chơi.”

Lần này Tô Thành trả lời cực kỳ nhanh chóng: “Yên tâm, rất nhanh, trong thực tế sẽ là như vậy.”

Một giây, hai giây, ba giây. . . . vô số giây, rốt cuộc Tiêu Bạch cũng tử trận.

Thì ra khí chất đại thần là như thế này, nói ra những lời này mà mặt không đỏ khí không suyễn.

Nhìn một chút, người ta nói như thế nào.

Rất nhanh, trong thực tế sẽ là như vậy. Ý tứ là, trong trò chơi Tiểu Hoãn là lão bà của Tô Thành, trong thực tế, rất nhanh cũng sẽ trở thành lão bà của Tô Thành.

Khiếp sợ!!

Tiêu Bạch bị chấn động cũng thành thói quen, cậu làm mấy cái hít sâu, lúc này mới có thể trấn định nhìn về phía Tô Thành.

Mà Tô Thành, khoe miệng thủy chung treo lên nụ cười vui vẻ nhàn nhạt, lúc nói đến Tiểu Hoãn, ngay cả tròng mắt đen cũng có chút dịu dàng bất thường.

“Thành thành. . . .” Anh ấy thật sự thích Tiểu Hoãn. Tiêu Bạch cảm động, Tiểu Hoãn à, cậu may mắn dữ dội, gặp được người đàn ông như Tô Thành, mà Tô Thành, làm sao không thích Tiểu Hoãn đây?

Cho nên có thể ở trong chúng sinh tìm được đối tượng thích hợp chính là việc cực kỳ may mắn.

“Tiểu Bạch, không nên nói cho Tiểu Hoãn biết tôi đã tới.”

“A, tại sao?” Tiêu Bạch không hiểu.

“Bởi vì cô ấy còn chưa có chuẩn bị xong.” Bây giờ Tiểu Hoãn còn đem anh đặt trong thế giới hư ảo, làm thành cảm giác động tâm, mà không nghĩ tới sẽ cố gắng cùng anh tìm kiếm tình cảm thật sự.

Ở trong trò chơi, Tiểu Hoãn thích anh, tại sao anh lại không có tình cảm với cô ở trong trò chơi đây, chẳng qua là, tất cả vẫn còn chưa đủ, còn chưa đủ để cho bọn họ bỏ qua cuộc sống hư ảo chân chính đi tới cuộc sống thực tế.

Sau khi phát hiện cô chính là nhỏ nhỏ, anh đã từng rất nghiêm túc suy nghĩ phần tình cảm này có thể duy trì được hay không, cũng không phải tâm tình anh quá mức lạnh lùng, mà là thói quen công việc cho phép anh làm như vậy. Đối với anh mà nói, tuyệt không tồn tại thứ tình cảm chỉ nói hiện tại không nghĩ tới tương lai.

Có một vài thứ tình cảm đến quá nhanh mà không có nguyên nhân, có lẽ lúc còn trẻ, anh không có năng lực nắm giữ, nhưng mà bây giờ anh đã có năng lực làm cho người khác hạnh phúc, cho nên anh nhất định phải cẩn thận chờ đợi.

Có rất nhiều người, lúc gặp người mình thích, có thể chỉ vì một cái nháy mắt, một nhịp tim liền cho rằng mình đã chuẩn bị đủ để yêu thương, thật ra thì không phải như vậy. Cho dù thích một người nhưng không được đáp lại cũng vẫn cảm thấy bản thân mình nhẹ nhõm, bởi vì có thể bước tới theo tiết tấu của bước chân mình, thậm chí còn ảo tưởng ra rất nhiều tình huống liên quan đến người kia, ví dụ như tính tình ví dụ như yêu thích. Mà khi hai người ở chung một chỗ, cũng không phải chỉ cần yêu thích là đủ, phải học cách hiểu nhau học cách tha thứ, hơn nữa phải học cách chân chính yêu đối phương là như thế nào. Nếu như nói yêu đơn phương là một loại cảm giác chua ngọt, như vậy yêu thương lẫn nhau chính là tư vị mâu thuẫn. Bởi vì vô cùng có khả năng làm cho bản thân mình trong vòng một giây đau lòng đến rơi nước mắt, một giây sau lại vui vẻ đến vô cùng.

Mà anh, nếu đã xác định là Tiểu Hoãn, anh hi vọng vĩnh viễn đều làm cô gái kia mỉm cười.

Cho nên, anh không để cho cô biết mình là Phi Thành Vật Nhiễm, không phải anh muốn trêu chọc cô, mà là anh muốn cho cô thời gian, để cô hiểu được như thế nào là yêu.

Tiêu Bạch kích động vỗ bả vai Tô Thành: “Thành thành, tôi quả thật không có nhìn lầm anh.”

Giống như là nghĩ đến cái gì đó, Tiêu Bạch tiếp tục nói: “Vậy anh phải tăng nhanh tiến độ, nếu không đi lại gây áp lực cho Tiểu Hoãn.”

Tô Thành thoáng cau mày, trong lúc bất chợt lại hỏi: “Tiểu Bạch, không phải là cậu còn chuyện gì chưa nói cho tôi biết chứ?”

Tiêu Bạch giật mình, cái này cái này, đại thần thật là đại thần.

“Cái đó, dĩ vãng thúc giục Tiểu Hoãn tìm đối tượng hẹn hò, cho nên gần đây cậu ấy đều bận rộn xem mắt. Anh.”

Trong nháy mắt, Tiêu Bạch nhìn thấy trong tròng mắt đen thâm thúy của Tiêu Bạch thoáng qua tia sáng lạnh lùng, nhưng mà chỉ trong chớp mắt như vậy, là anh nhìn lầm sao?

Tô Thành nhăn mày, ý bảo Tiêu Bạch tiếp tục nói.

“Cái đó, tóm lại anh phải cố gắng lên đó, thành thành.”

“Không có chuyện khác?”

. Tiêu Bạch khó khăn nuốt nước miếng.

“Hình như. có.”

“Nói.”

“Cái đó. có một người đàn ông luôn hẹn Tiểu Hoãn ra ngoài. Hơn nữa. hơn nữa.”

“Nói.”

Tiêu Bạch nhắm mắt lại, lớn tiếng nói ra: “Hơn nữa tôi và anh đều biết người đó.”

Vậy đó chính là người trong trò chơi.

“Người nào?”

“Vân Thủy Thiên.”

41. Chương 40

Chương 40 — Chúng ta quen nhau đi

Là hử? Chân mày Tô Thành nhíu lại.

Nếu như Tiêu Bạch biết, vậy chắc là Tiểu Hoãn đã sớm biết được chuyện này, nói mới nhớ, gần đây Tiểu Hoãn luôn tìm mọi lý do để lui đội với Vân Thủy Thiên. Như vậy, xem ra Tiểu Hoãn không muốn có bất cứ dính dáng gì tới Vân Thủy Thiên.

Nhận thức này làm cho khoé miệng anh nâng lên nụ cười nhợt nhạt.

Tô Thành nói với Tiêu Bạch: “Tôi biết.”

Đối với sự bình tĩnh của Tô Thành, Tiêu mỗ chỉ có hai chữ có thể hình dung, đó chính là: đẹp trai!

Không hoảng hốt không bán loạn, phảng phất giống như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay tràn đầy khí thế mạnh mẽ, hơn nữa hành động của anh còn phù hợp với khí chất trong sạch không dính bụi trần, làm cho người ta không thể không ưa thích ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Tiêu Bạch đang chuẩn bị ôm giỏ trái cây và hoa tươi trở về phòng, Tô Thành lại nhàn nhạt nói câu: “Ngày mai tôi sẽ đến thăm Tiểu Hoãn, lấy thân phận là Tô Thành.”

Sau đó ánh mắt như có như không liếc nhìn Tiêu Bạch, bạn nhỏ Tiêu Bạch thấy Tô Thành liếc mắt nhìn mình liền đứng nghiêm trang giống như người trong quân đội, gật đầu đảm bảo: “Biết biết, chúng tôi không biết gì hết, hoàn toàn không biết.”

Cũng coi như là ước định giữa đàn ông với đàn ông đi.

Ngày thứ hai, Tiêu Bạch cố ý đến bệnh viện sớm một chút.

Tiểu Hoãn nhìn thấy gương mặt Tiêu Bạch bóng loáng tràn đầy hưng phấn, kỳ quái hỏi: “Heo Tiêu Bạch, cổ phiếu cậu mua lại tăng giá sao?”

“Không có.”

“Không có? Vậy sao cậu lại cười bí ỉm như vậy?” Nếu như dán thêm cho Tiêu Bạch hai cọng râu cá trê, đảm bảo sẽ giống Hoàng Thế Nhân như đúc.

Tiêu Bạch giật mình, vội vàng nhanh chóng hoạt động cơ miệng: “Nhìn thấy tinh thần cậu tốt như vậy, ca ca thật là cảm động, giống như Hoàng Hà cuộn cuộn trôi tới, lại giống như Trường Giang cuộn cuộn trôi đi.”

Tiểu Hoãn mếu máo, vậy là sao, tinh thần của cô ngày hôm qua vô cùng tốt mà, dù sau chân phải cũng bắt động, lại căng phồng giống như cái bánh chưng, cũng không có cảm giác gì.

“Đúng rồi, Tiêu Bạch.” Tiểu Hoãn nghiêng đầu, nhìn giỏ trái cây và hoa tươi bên cạnh giường bệnh. “Cái này là của ai đưa tới?” Ngày hôm qua, sau khi cô tỉnh lại liền nhìn thấy cái này, nhưng mà vẫn chưa có cơ hội để hỏi.

Thân hình Tiêu Bạch chần động, cái này. . . . nói như thế nào đây, cũng không thể nói là mình đi mua, đột nhiên đầu óc chuyển động: “Nghe y tá nói là một người đàn ông đẹp trai đưa tới, nhưng mà tớ không nhìn thấy, lúc đó tớ đi hút thuốc.”

Đẹp trai? Tiểu Hoãn suy nghĩ một chút, là ai đây? A, chẳng lẽ là Phương Duẫn, không đúng, nếu như là Phương Duẫn đưa tới thì hẳn sẽ đến chào hỏi Tiêu Bạch.

“Tiểu Hoãn à, là anh đẹp trai nào vậy?” Bàn tay Tiêu Bạch sờ cằm cười ha ha.

“Tớ đâu biết.” Tiểu Hoãn nghiêng đầu không quan tâm đến Tiêu Bạch.

Trong lòng Tiêu Bạch đang suy nghĩ, không biết cũng không sao, một lát nữa cậu sẽ biết. Nhưng mà mặc dù cậu biết ngoài mặt, nhưng lại không biết sự thật ẩn giấu đằng sau nó, đủ phức tạp đủ huyền huyền, quá kích thích!

“Máy tính mới của tớ đâu?” Đột nhiên Tiểu Hoãn nhớ tới chuyện ngày hôm qua Tiêu Bạch đã hứa sẽ mua máy tính mới ỉnh.

“Máy tính? Chờ cậu xuất viện rồi mua cho cậu.”

Tiểu Hoãn lườm Tiêu Bạch: “Không được, tớ phải có ngay bây giờ.” Bác sĩ nói chỉ cần dưỡng thương mười lăm ngày là trở lại bình thường, cho nên ba ngày nay cô đều phải ở trong bệnh viện, nói là muốn quan sát cái gì đó, nhưng mà cái gì cũng không có làm, cứ nhàm chán ngủ suốt cả ngày như vậy, lại không thể chạy tới chạy lui, không lên trò chơi thì làm gì đây.

Tiêu Bạch buồn bực như đầu, có nhiều lúc Tiểu Hoãn thật là quật cường, vì vậy, cậu cảm thấy thành thành thật sự mạnh mẽ, Tô đại thần chế ngự cô gái quật cường, đề tài này thật là kích thích.

Nhìn thấy Tiêu Bạch không nói lời nào, Tiểu Hoãn lại bổ sung thêm một câu: “Nếu không thì đem máy tính xách tay của cậu cho tớ chơi mấy ngày.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tớ muốn. . . . lên trò chơi.” Lúc Tiểu Hoãn nói đến ba chữ cuối cùng, giọng nói cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Trong lòng Tiêu Bạch len lén mừng thầm, xem đi, người bình thường lên mạng chơi trò chơi, có ai sẽ lấy gương mặt xấu hổ như vậy không, không trách được người đời có câu, tình yêu có thể làm heo mẹ biến thành Điều Thuyền, Tiểu Hoãn cũng có thể trở thành Chiêu Quân.

Xin tha thứ cho ngữ văn không tốt của Tiêu Bạch, cho nên thường sử dụng những từ ngữ không nên sử dụng.

Đột nhiên cửa phòng bị gõ nhẹ mấy cái, Tiểu Hoãn và Tiêu Bạch không hẹn mà cùng nhìn sang.

Chỉ thấy một người đàn ông với gương mặt tuấn lãng, tràn đầy khí chất đang cầm một đóa hoa bách hợp, khoé miệng treo lên nụ cười nhàn nhạt đứng bên cạnh cửa ra vào. Một thân quần áo màu trắng làm cho dáng người anh càng trở nên thon dài phóng khoáng, một góc áo sơ mi hơi nhấc lên do chuyển tâm làm việc trong thời gian dài.

Cảnh tượng này, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Một thân quần áo trắng, tay áo lướt nhẹ, tư thái bình tĩnh, khí chất phóng khoáng, chỉ có đứng trước mặt cô. . . .

Thật giống như, thật giống như người trong lòng cô: Phi Thành Vật Nhiếu.

Tròng mắt đen của anh, phảng phất giống như xuyên thủng việc đời, hình như còn mang theo vui vẻ. . . . tròng mắt đen. . . . tròng mắt đen?!

Tiểu Hoãn giật mình, lúc này mới kêu nhỏ: “Ô Thành?” Tại sao lại là anh?

So với sự kích động của Tiểu Hoãn, Tiêu Bạch còn kích động hơn, vừa nhìn thấy Ô Thành, Tiêu Bạch lập tức đứng lên, ánh mắt sáng lấp lánh muốn đi đến bên cạnh anh.

Không ngờ Ô Thành lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu, Tiêu Bạch liền lập tức đứng ngay tại chỗ. Bởi vì, trong ánh mắt đẹp trai của Ô Thành, Tiêu Bạch có thể đọc được mệnh lệnh uy nghiêm: người nhàn chán nên nhanh chóng biến mất.

Vì vậy cả người Tiêu mỗi lần căng thẳng, cười ha ha với Tiểu Hoãn: “Vây, cậu có khách tới, tớ ra ngoài một lát.” Nói xong liền biến mất như làn khói, sau khi biến mất liền gửi tin nhắn rơi nước mắt đầy mặt cho Hứa mỗ: “Thân gia à, thành thành thật là mạnh mẽ.” Hứa mỗ cũng nhanh chóng trả lời: “Đại cử tử, người quả thật là đại cử tử của tại hạ, rốt cuộc người cũng phát hiện ra sự ma mãnh của hần.”

Hai người lại một lần nữa lâm vào bi thương.

Tiêu Bạch biến mất nhanh chóng làm cho Tiểu Hoãn vô cùng mệt mỏi. Thời điểm Phương Duẫn xuất hiện, cô nhớ Tiêu Bạch không có biến mất nhanh như vậy, cậu ta còn lấy thân phận ca ca của cô mà xưng huynh gọi đệ với Phương Duẫn, hồi lung tung này nọ, bây giờ Ô Thành tới, cô không muốn Tiêu Bạch đi, cậu ta lại chạy trốn còn nhanh hơn người khác.

Về phần vì sao cô không muốn Tiêu Bạch đi, chắc là bởi vì khí chất của người đàn ông này quá mức mạnh mẽ, hơn nữa anh còn biết cô đã từng chạy đến công ty Quang Đông nộp đơn xin việc. >_

Nhưng mà, tại sao anh lại tới đây, hơn nữa tại sao dáng dấp của anh lại quen mắt như vậy? Trong tay còn cầm hoa làm gì?

Nghĩ như vậy, Tiểu Hoãn không tự chủ được đem ánh mắt tập trung vào bó hoa trên tay anh, bó hoa được bao bọc bằng bì kiếng màu tím cùng màu với nơ bướm, là loại hoa bách hợp xinh đẹp thuần khiết.

Ô Thành đi đến bên cạnh giường bệnh, hơi khom lưng đưa hoa cho Tiểu Hoãn: “Tiểu Hoãn, cho em.”

Gần như là làm theo bản năng, cô giơ tay nhận lấy bó hoa, đây là lần đầu tiên có đàn ông tặng hoa cho cô. Đi qua 25 năm cuộc đời, trừ những năm cô học vườn trẻ bẻ trộm hoa hồng, cho đến bây giờ, cô chưa từng nhận được hoa, hơn nữa còn là bó hoa lớn như vậy. Thuận tiện đếm thử một chút, mười một đóa, tại sao không phải là mười đóa, quả nhiên người đàn ông này không chú ý đến số lượng, nói gì thì nói, số mười vẫn chẵn hơn số mười một, anh còn cố ý tặng nhiều hơn một đóa. . . .

Nhưng mà cô vẫn xấu hổ nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

Nói xong lời cảm ơn, Tiểu Hoàn không nhịn được giương mắt nhìn Tô Thành, vừa đúng lúc nhìn thấy tròng mắt đen xinh đẹp kia cũng đang nhìn mình, trái tim không chịu được kích thích thắt lại.

Người đàn ông này, nhìn gần thật sự cực kỳ đẹp mắt, người ta thường nói sự đẹp trai của đàn ông là dựa vào ba phần lớn lên và bảy phần ăn mặc, nhưng anh không cần ăn mặc, bởi vì khí chất bất phàm của anh cũng có thể làm người khác rung động.

Đột nhiên một đường ánh sáng bổ ngang đầu Tiểu Hoàn, cô vội vàng lắc đầu, không xong, cô lại bị sắc đẹp mê hoặc.

Tô Thành vẫn cẩn thận quan sát nét mặt Tiểu Hoãn, lúc anh nhìn thấy cô đỏ mặt thì trông mắt đen thâm thụy liền trở nên dịu dàng. Trong lòng không khỏi tự giễu cợt mình, khi nào thì bắt đầu, cây cổ thụ già ngàn năm trong miêng Hứa Mộc Vân bắt đầu nở hoa, hơn nữa còn nở một cách khẩn cấp như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người yên tĩnh đến mức có thể nhận ra không khí mập mờ nhàn nhạt đến từ đối phương.

Vốn là Tiểu Hoãn muốn hỏi tại sao anh lại tới đây, dù sao thì chị Linh đã nói Tiểu Tuyết sẽ thay thế cô đi phỏng vấn người đàn ông nào đó, vậy Tô Thành nên biết rồi mới đúng. Nhưng mà cô nhớ mình còn có. nhược điểm ở trên tay anh, cũng không dám tùy tiện mở miệng. Hơn nữa anh còn tặng hoa cho cô, việc này càng thêm nhiều loạn suy nghĩ của cô.

Sau một hồi yên lặng, Tô Thành vẫn là người mở miệng trước.

“Ngày hôm qua tôi nên kiên trì đưa em về nhà.” Nếu không, cô sẽ không bị xe dừng.

Tiểu Hoãn sững sốt, hiểu được ý tứ của anh, lập tức lắc đầu: “Không có liên quan đến anh, là tự tôi không cẩn thận.”

Tô Thành liếc nhìn chân phải được băng bó chặt chẽ của cô: “Là sai lầm của tôi.”

“Trời, thật sự không phải tại anh!” Tiểu Hoãn gấp gấp quơ quơ đóa hoa, “Là bởi vì sau khi tôi về đến nhà liền tạm thời muốn đi xem mắt, kết quả mới không cần thân.”

Lau mồ hôi!! Cô mới nói cái gì, xem mắt.

A a, me Thiên Lôì nhanh ra đây đánh con ngất xỉu đi.

Quả nhiên, Tô Thành hí lại đôi mắt hút hồn: “Xem mắt.” Vì đi gặp Vân Thủy Thiên sao?

Tiểu Hoãn tới đi, hoàn toàn không có phát hiện ra vẻ mặt tức giận của Tô Thành. Cô chỉ biết mình thật sự mất mặt, thế nhưng lại nói ra chuyện mình đi xem mắt cho nên mới xảy ra tai nạn trước mặt một người đàn ông, có vẻ giống như cô thật đói khát.

Nếu như trời cao nguyên ý lấy ánh trăng bảo vệ cô, cô nhất định sẽ lựa chọn sử dụng vào lúc này, nhìn về phía trời à nói lên rằng: “Bát-nhã-ba-la-mật-đa”. Làm cho thời gian quay trở lại mấy phút trước, cô nhất định sẽ nói với anh, thật ra là bởi vì cô quá chuyên chú đọc sách mà không phát hiện có xe chạy đến gần mình.

Bát nhã ba la mật đa : “Sự toàn hảo của trí huệ” chính là nhận thức các pháp đều trống không, chỉ là những tên gọi, không có tự ngã và nhìn theo chân lí tuyệt đối (sa. paramārthatah) thì không một vật nào tồn tại.

Đáng tiếc, tất cả chỉ dừng lại trong suy nghĩ, bởi vì cô có thể cảm giác được. Tầm mắt nóng rực của Tô đại soái ca vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình.

Chính xác là Tô Thành vẫn nhìn Tiểu Hoãn, nhưng anh là loại người suy nghĩ vẩn đề với tốc độ nhanh chóng, cho nên sau khi nghe cô nói mình đi xem mắt, anh lập tức có quyết định mới.

“Tiểu Hoãn, chuyện phỏng vấn không cần phải gấp, tôi đã nói với lãnh đạo của em, chờ sau khi em khỏi bệnh lại tiếp tục phỏng vấn.”

Hả? Tiểu Hoãn không dám tin chớp chớp mắt. Mới vừa rồi đang nói tới đề tài kia, tại sao lại nhảy qua đề tài này rồi? Nhưng mà sau khi suy nghĩ xong, cô chỉ cảm thấy, oh thật tốt thật tốt, nhảy qua cũng tốt, sẽ không lúng túng như vậy, nhưng mà chờ cô khỏi bệnh rồi mới phỏng vấn, đó là ý gì?

Nhìn cô vẫn cúi đầu lâm vào trạng thái suy tư, Tô Thành cười nhạt: “Thế nào, tài liệu lúc trước em thu thập được, phía trên không có viết một vài nguyên tắc làm việc của tôi sao?”

Cái, cái nguyên tắc gì?

“Nếu tôi nhận định một người, sẽ không tìm lại người thứ hai.”

A. . . ý của anh là, anh chỉ đồng ý cô phỏng vấn thôi sao?

Nhưng mà, nhưng mà, tại sao lời này của anh lại làm cô liên tưởng đến câu nói tự thú tội tình cảm của mình, chẳng lẽ đây là ảo giác của cô!

Lặng lẽ liếc nhìn Tô Thành, phát hiện ánh mắt của anh sáng rực, Tiểu Hoãn lập tức hoảng hốt.

Tại sao lại lấy ánh mắt này nhìn cô, anh như vậy sẽ làm cho cô hiểu lầm anh có ý đồ bất lương nào đó đối với mình a a a. >0

Nhịp tim đập thật là nhanh, cô gái nào đó lặng lẽ liếc nhìn người đàn ông nào đó, phát hiện người đàn ông nào đó đã dời ánh mắt nhìn sang chỗ khác, ngay lập tức liền cảm thấy không khí vô cùng trong lành, không nhìn được làm vài cái hít sâu, a, không có ánh nhìn chăm chú của người đàn ông nào đó, không khí thật mát mẻ.

Lúc cô đang hít sâu, Tô Thành nhàn nhạt hỏi: “Ngày hôm qua đi xem mắt sao?”

Dây thần kinh phản xạ nhanh chóng làm Tiểu Hoãn lập tức gật đầu: “Ừ.”

. . . . Sau khi ừ xong, cô lập tức hoá đá, không phải là mới chuyển sang đề tài khác sao, vì sao lại quay lại đề tài này vậy? Hay là anh chọn ngay lúc cô không có tâm tư chuẩn bị mà đánh đòn phủ đầu!

Hai tay Tiểu Hoãn không tránh khỏi run rẩy, ôm chặt bó hoa.

“Cảm giác xem mắt như thế nào?”

“Thật không tệ.”

. . . . Dây thần kinh phản xạ lại nhanh chóng trả lời lần nữa, cô sắp sụp đổ rồi.

A a a a, không nên làm như vậy không nên làm như vậy, tại sao có thể thừa dịp cô không chuẩn bị mà hỏi đây? Cô muốn khóc.

Đột nhiên Tiểu Hoãn cảm giác trước mắt mình tối sầm, hai cánh tay Tô Thành chống đỡ bên cạnh giường bệnh, ánh mắt lấp lánh cúi người nhìn cô.

Lúc nào thì Tô Thành đứng gần giường bệnh của cô như vậy? Hơn nữa tấm lưng rộng lớn của anh giống như là bao phủ cả thân thể cô ở bên dưới, hình như cô có thể ngửi được mùi hương thoả mái nhẹ nhàng trên người anh.

Phanh! Phanh! Âm thanh gì mới vang lên, là tiếng tim đập của cô sao?

“Tiểu Hoãn.” Tô Thành gọi cô.

“ ” Ngủ ngốc. . . .

“Đối tượng xem mắt của em, so với tôi như thế nào?”

. . . . Xem mắt? Đối tượng? Tiểu Hoãn cau mày, cô muốn tỉnh táo lại để hiểu rõ những lời này của anh, nhưng mà tại sao trái tim của cô lại càng đập càng nhanh, tại sao lại không tỉnh táo được?

Tô Thành không thể làm gì khác là cúi thấp thân thể xuống gần cô hơn một chút, hơi thở nóng rực giống như muốn phun lên mặt cô, giọng nói dễ nghe hồi rõ ràng từng chữ từng chữ: “Lựa chọn đi, tôi và đối tượng hẹn hò của em, người nào tốt hơn?”

“Anh.”

Câu trả lời này, tuyệt đối là theo bản năng, không tin được thì nhìn thử đi. Đây là một câu hỏi nghệ thuật, bình thường, lúc người ta suy nghĩ về tình huống như thế nào, sẽ theo bản năng lựa chọn đáp án tốt nhất, cũng chính là đáp án đầu tiên.

Được rồi, mặc dù đã trả lời xong, nhưng Tiểu Hoãn vẫn nhanh chóng suy nghĩ lại, cuối cùng phát hiện Tô Thành thắng áp đảo Phương Duẫn. Nhưng cô vẫn đỏ mặt vì câu trả lời của mình như cũ.

Mặc dù trong lòng đã sớm có đáp án, nhưng mới vừa rồi lúc anh hỏi cô câu đó, chân mày anh liền khoá chặt, dù sao bây giờ hỏi cô những câu hỏi như thế này có chút vội vàng. Sợ rằng chỉ có anh mới biết lúc đó khẩn trương như thế nào. Tiểu Hoãn không phát hiện được. Bởi vì cô vẫn luôn cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hai mắt Tô Thành. Bây giờ thì tốt rồi, sau khi trả lời anh như vậy, cô càng thêm cúi thấp đầu, chỉ cần thêm một chút nữa là chôn vào bên trong bó hoa.

Bước đầu của Tô đại soái ca đã được như ý nguyện, đương nhiên, anh cũng không muốn cứ như vậy mà kết thúc.

Ngón tay thon dài vươn tới muốn lấy bó hoa trong tay Tiểu Hoãn, mà Tiểu Hoãn bởi vì động tác này của anh rốt cuộc cũng ngừng đầu.

“Nếu tôi tốt hơn đối tượng hẹn hò của em, vậy tại sao em phải bỏ gần tìm xa?”

“Anh. . . .”

Tiểu Hoãn há miệng, lại không dám đem những từ ngữ còn lại nói ra, chẳng lẽ là cô đang ảo giác, có lẽ lời của anh không phải là cái ý đó.

Rốt cuộc Tô Thành cũng bắt đầu lắc đầu, một đầu gối chạm đất, nhìn thẳng vào cô.

“Không hiểu ý của anh sao?”

Tiểu Hoãn kinh ngạc nhìn anh, một lát sau mới từ từ lắc đầu. Cô không hiểu, không phải cô và anh mới quen biết nhau sao? Hơn nữa, cô không có mị lực lớn như vậy đúng không?

Ngón tay thon dài sạch sẽ chạm vào cô, tròng mắt đen vô cùng thâm thúy chăm chú nhìn vào mắt Tiểu Hoãn.

“Làm bạn gái anh đi, Lục Tiểu Hoãn.”

42. Chương 41

Chương 41 — Mẹ Lục vô cùng hài lòng

Mẹ Lục cầm hộp giữ ấm đi tới trước cửa phòng bệnh Tiểu Hoãn, cảnh tượng bà nhìn thấy chính là như thế này.

Tiêu Bạch ghé sát đầu vào khe hở bên cạnh cánh cửa, cố hết sức nhìn vào bên trong, hơn nữa thỉnh thoảng còn lắc đầu và gật đầu.

Đã nói đùa nhỏ này không thích hợp với Tiểu Hoãn rồi mà, nhìn cử chỉ của nó một chút là biết, thật là quái dị, coi như là ở rể cũng không được, sớm muộn gì cũng ảnh hưởng đến cuộc đời Tiểu Hoãn! Vì vậy mẹ Lục đi tới, lấy bắp chân mạnh mẽ có lực đá nhẹ vào cái mông đang lơ lửng của Tiêu Bạch.

“Ui da, này! Con mẹ nó là ai. . . .” Tiêu Bạch bị đập trúng, thiếu chút nữa là lỗ mũi bị ép dính lên cửa, cậu che lỗ mũi, vừa định quay đầu lại mắng chửi cái người vô duyên đi không nhìn đường, kết quả lại nhìn thấy mẹ Lục đang lấy ánh mắt uy nghiêm nhìn mình. Lời nói thô tục chuẩn bị mắng người lập tức biến thành cung kính chào hỏi: “Dì Lục phong nhã tài hoa, đi tới rồi sao?” Cúi đầu khom lưng, đặc biệt giống công công nhìn thấy thái hậu.

Lục thái hậu trợn mắt nhìn Tiêu Bạch: “Tiểu Bạch, không phải là dì nói con, con xem, ban ngày ban mặt mà con ở đây lén lút giống như cái dạng gì? Bụng không thoải mái thì phải đi nhà vệ sinh, đây là hành lang nhiều người ra vào, con không sợ người ta nhìn thấy sao?”

Tiêu Bạch yên lặng rơi nước mắt: “Dì, con. . . .”

Lục thái hậu vung tay lên: “Mau tránh ra mau tránh ra, dì đem canh xương đến cho con gái dì, phải uống nhanh cho nóng.” Nói xong liền muốn đẩy Tiêu Bạch ra, mở cửa phòng bệnh.

“Dì!” Tiêu Bạch giật mình, bắt lấy cánh tay đang đặt trên tay cầm cửa của mẹ Lục.

“Con là thằng nhóc nhiều chuyện, làm sao nữa?”

Mắt thấy vẻ mặt mẹ Lục đang từ từ trở nên tức giận, Tiêu Bạch vội vàng trấn an: “Dì, ngày hôm nay dì đặc biệt trẻ tuổi xinh đẹp, con may mắn được nhìn thấy vẻ đẹp sáng ngời của dì, làm cho con vô cùng sung sướng.”

Không nghĩ tới lại có một cước nhanh chóng chuẩn xác rơi vào bắp chân Tiêu Bạch, cậu đau đến cắn răng, bắp chân của mẹ Lục thật là mạnh mẽ có lực, tuyệt đối chính là cơn ác mộng của Tiêu Bạch.

“Dì. . . . dì à, dì. . . . thật không thể đi vào.”

“Phòng bệnh con gái dì, tại sao dì không thể vào?”

“Bởi vì, bởi vì. . . .” Tiêu Bạch cắn răng, bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn chặn: “Bởi vì có một người đàn ông cực phẩm đang trao đổi tình cảm với Tiểu Hoàn ở bên trong!”

“Người đàn ông cực phẩm? Đẹp trai không?” Cánh tay nắm tay cầm cửa cũng giảm bớt lực đạo.

Đẹp trai! Vô cùng đẹp trai!

“Có tiền không? Có nhà có xe có công việc tốt không?”

Cái này. . . . Tiêu Bạch chần chờ, nếu để mẹ Lục biết Tô Thành là người đàn ông có tiền đồ nhất B thị, không biết mẹ Lục có bị kích động mà tăng huyết áp hay không?

Mẹ Lục nhìn thấy Tiêu Bạch im lặng không nói gì, hừ một tiếng, thẳng nhóc chết tiệt, dám lừa gạt lão nương sao?

Vì vậy cánh tay mập mập dùng sức, xoay tay cầm cửa, cửa phòng bệnh chỉ nha một tiếng, mở ra.

Nói cũng lạ, ngày thường mỗi khi cánh cửa này được mở ra thì đều im hơi lặng tiếng, hôm nay đột nhiên lại hăng hái ngẩng cao đầu lên tiếng báo hiệu làm kinh động đôi uyên ương trong phòng.

Mẹ Lục sừng sốt, dây thần kinh phản xạ nhanh chóng, lập tức che miệng khẽ kêu: “Trời ~ dì đi nhầm phòng, các con tiếp tục tiếp tục.”

Nói xong liền muốn xoay người rời đi, đột nhiên bà nhớ tới một chuyện quan trọng, không đúng! Đây là phòng bệnh của con gái bà mà, nói như vậy, uyên ương ngồi trên giường là con gái của bà, con gái?!

Hai bên đều bị khiếp sợ giống nhau, Tiểu Hoàn ngồi trên giường ngơ ngác nhìn Tô Thành.

Đột nhiên Tô Thành lại tỏ tình làm cho trái tim nhỏ bé của cô dâng lên từng đợt lại từng đợt xúc cảm mãnh liệt, đứng hình một lúc lâu vẫn còn chưa nói được một câu nào thì thấy thân thể cường tráng của mẹ xuất hiện trước cửa phòng bệnh.

Rốt cuộc Tiểu Hoàn cũng tỉnh táo lại!

Cô cẩn thận tặng mẹ mình nụ cười nịnh hót, sau đó chậm rãi đem tầm mắt dời lên trên mặt người đàn ông đẹp trai, không nghĩ tới vừa nhìn anh, cô lại đỏ mặt.

Bởi vì, rốt cuộc cô cũng biết, mới vừa rồi anh đang tỏ tình với mình.

>0< thật=“” xấu=“” hồ=“” thật=“” xấu=“” hồ=“” a=“” a=“” a!=“”>

~Trong lòng Tiểu Hoãn không chỉ kích động, cô còn nghi ngờ và xấu hổ, có phải tất cả cô gái khi được tỏ tình đều có tâm tình như thế này không?

Nhưng Tiểu Hoãn vẫn cố gắng trấn định lại, bởi vì sau khi mẹ Lục nhìn thấy Tô Thành liền đem hộp giữ ấm trong tay đưa cho Tiêu Bạch, xoa xoa tay nhìn chăm chú vào Tô Thành.

“Con gái à, mau giới thiệu một chút, đây là ai.” Mặc dù nói chuyện với con gái mình, nhưng ánh mắt mẹ Lục vẫn thủy chung quan sát Tô Thành.

Không tệ không tệ, người đàn ông này, muốn gì có đó, muốn diện mạo có diện mạo, muốn dáng người có dáng người.

Tiểu Hoãn còn chưa mở miệng, Tô Thành liền cười với mẹ Lục, nụ cười rực rỡ giống như gió xuân: “Dì nhất định là mẹ của Tiểu Hoãn đúng không? Vẫn bố họ Tô, tên một chữ Thành.”

“Trời ạ, đứa nhỏ này, thật là lễ phép, vậy dì gọi con là Tiểu Thành!” Mẹ Lục cao hứng nhếch miệng.

Tiêu Bạch đứng sau lưng mẹ Lục, vẻ mặt vô tội nhìn Tiểu Hoãn khoát tay, sau đó lại khoát tay với Tô Thành. Cậu thật sự cố gắng hết sức, nhưng mà mẹ Lục quá mức mạnh mẽ, cậu không ngăn cản được.

Tiểu Hoãn tức giận hung hăng tặng cho Tiêu Bạch một cái liếc mắt.

Tô Thành chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười đến sòng mắt lưu chuyển, Tiểu Hoãn nhìn thấy như vậy liền lập tức néo bắp đùi mình, tại sao người đàn ông này lại cười đến hấp dẫn người khác như vậy.

Đương nhiên Tô Thành có tính toán của riêng mình, hướng chi đột nhiên mẹ Tiểu Hoãn xuất hiện, anh chỉ biết đây không phải điềm xấu, có thể nói, tâm tình bây giờ của anh vô cùng tốt.

Tâm tình rất tốt, đẹp trai và ánh mắt chứa đầy nụ cười rực rỡ, mẹ Lục lập tức nhớ lại trong phòng này còn có những người khác tồn tại, bao gồm con gái yêu dấu của bà.

“Tiểu Thành, con và Tiểu Hoãn là bạn sao?” Bước đầu tiên của mẹ Lục, trước tiên thăm dò một chút quan hệ giữa hai người.

Tô Thành cười đáp: “Đúng vậy, dì, nhưng con không chỉ muốn làm bạn.”

À? Ánh mắt mẹ Lục sáng lên, nhanh chóng quét mắt nhìn con gái đang làm bộ ho khan, tiếp tục hỏi.

“Vậy Tiểu Thành muốn trở thành quan hệ như thế nào với con gái của dì?”

Đột nhiên Tiêu Bạch run run, bởi vì cậu mơ hồ nhìn thấy dì Lục hoá thành hồ tiên, đang hài lòng nhìn con mồi trước mắt. Vội vàng vỗ vỗ mặt mình, bình tĩnh bình tĩnh, dù sao cũng không phải là cậu ở rể, không phải sợ!

Hồ tiên: người mê tín cho rằng hồ ly tu luyện có thể thành tiên

Tô Thành ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Tiểu Hoãn đang nhắm mắt giả chết, khoé môi nâng lên, chậm rãi nói: “Đương nhiên là làm người đàn ông của Tiểu Hoãn.”

Mẹ Lục giật mình, Tiêu Bạch ngây người, mà Lục Tiểu Hoãn là co quắp.

Thật đúng là người đàn ông mạnh mẽ, tỏ tình thật man, tại sao một câu nói vô cùng khó xử như vậy, nói ra từ miệng Tô Thành lại giống như lời tuyên thệ, có đầy đủ trang nghiêm và sự dụ hoặc.

Đúng là gừng càng già càng cay.

Mẹ Lục kinh ngạc mấy giây, sau đó nhanh chóng biến thân thành dáng vẻ mẹ vợ khảo sát con rể: “Ý tưởng không tệ, rất có tính khiêu chiến! Nhưng mà, Tiểu Hoãn nhà chúng tôi không phải là dạng con gái tùy tiện tìm đàn ông là được. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả tay của đàn ông còn chưa sờ qua.”

Trông mắt Tô Thành đen dần, không khỏi liếc nhìn Tiểu Hoãn.

Về mặt nữ nhân vật chính vẫn cứng ngắc như cũ, tiếp tục giả chết ینگ. . . .

Tô Thành cười nhạt, tiếp tục nghe mẹ Lục thân ái giáo dục.

“Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, chẳng những tâm địa thiện lương mà còn có lòng nhân ái, đặc biệt dễ mềm lòng.” Chính xác là, từ ngày anh và Tiểu Hoãn gặp người đàn ông không biết điều kia, anh có thể nhìn ra được sự thiện lương của cô từ trên vẻ mặt đau lòng.

“Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, phẩm hạnh đoan chính chưa bao giờ nhìn người đàn ông nào quá lâu.” Trừ anh ra, cũng không cần nhìn người khác.

“Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, đáng đáp mặc dù không thanh tú nhưng càng nhìn càng đẹp mắt.” Đâu chỉ là thanh tú, còn làm tim anh không khỏi rung động.

“Còn có.”

Hả? Mẹ Lục dùng tay ra hiệu Tô Thành cúi người xuống, anh cũng rất phối hợp làm theo.

“Còn có, Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, có ngực lớn eo nhỏ da trắng, cái mông lại nở nang, bảo đảm rất dễ nuôi!”

Tiểu Hoãn đang giả chết, rốt cuộc cũng mãnh liệt .

Mẹ, đây là làm sao, có cần nói lớn tiếng như vậy không! Mới vừa rồi cô chỉ len lén mở mắt ra thành một đường thẳng nhỏ nhắn, vừa đúng lúc nhìn thấy mẹ ra dấu tay với Tô Thành. Đang muốn cẩn thận mở lỗ tai để nghe mẹ nói với anh cái gì mà bí mật như thế, không nghĩ tới mẹ lại dùng khí thế mười trên mười phần, giọng nói hào hùng “lặng lẽ” nói cho anh biết. Vậy tại sao còn bày đặt ra dấu làm gì? Thượng Đế à, ông trời à, Lục Tiểu Hoãn con làm sao còn mặt mũi nào gặp mặt Tô Thành!

Không giống với bộ dáng há to miệng ngu ngốc của Tiêu Bạch, Tô Thành lễ phép cười với mẹ Lục: “Cám ơn dì đã nói cho con biết.”

Mẹ Lục mở cờ trong bụng, quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, hỏi Tô Thành: “Đứa nhỏ này, con có nhà có xe không?” Trong lòng lại âm thầm nghĩ, nếu không có thì cố gắng phấn đấu thêm mấy năm là được, người có nhiều tiền, đẹp trai thật là khó kiếm!

Lần này Tô Thành không có trả lời, ngược lại là Tiêu Bạch chủ động trả lời thay anh.

“Dì à, dì biết Tô Thành là ai không? Tô Thành là một trong mười thanh niên ưu tú do đài truyền hình B thị bình chọn năm ngoái, xe, phòng, những thứ đó đối với Tô Thành mà nói là con số nhỏ. Tô Thành là đại thần, oh không! Tô Thành là điện, là ánh sáng, là thần thoại duy nhất, là người đàn ông làm tất cả con gái ở B thị chảy nước miếng ròng ròng, là người đàn ông làm tất cả đàn ông chảy khô nước mắt vì không thay đổi được thành người đàn ông tốt như vậy!”

Một hơi nói xong, Tiêu Bạch chỉ cảm thấy cảm xúc trong lòng mình cuộn cuộn như thủy triều dâng trào.

Tô Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, càng làm cho cậu tiếp tục cuộn cuộn. Thành thành à, tôi có làm cho anh hài lòng không?

Mặc dù Tiêu Bạch hình dung vô cùng khoa trương, hơn nữa vẻ mặt rất kỳ lạ, nhưng mà Tiêu Bạch nói đến mười thanh niên ưu tú, mẹ Lục nghe hiểu rõ ràng những chữ này.

Mười thanh niên ưu tú, hằng năm B thị đều tiến hành bình chọn một lần, những người có thể đi vào danh sách này đều là người trẻ tuổi có nghề nghiệp và thành tựu nổi bật, thế kỷ 21 thiếu nhất cái gì? Chính là nhân tài! Thăng nhóc đẹp trai như vậy lại là nhân tài, quan trọng nhất là, người này còn thích con gái nhà bà! Thật là làm cho bà hài lòng, quá toàn vẹn!

Có câu nói, cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng hài lòng, bởi vì quá toàn vẹn, mẹ Lục hoàn toàn coi thường suy nghĩ con gái mình như thế nào.

Vì muốn con gái và thằng nhóc đẹp trai này có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn, mẹ Lục đem hộp giữ ấm từ tay Tiêu Bạch đưa cho Tô Thành, nắm cổ áo Tiêu Bạch, lập tức đi ra ngoài.

“Tiểu Bạch à, dì với con đi dạo phố.”

Đem không gian để lại cho con gái thân ái và Tiểu Thành đáng yêu.

Sau khi Tiêu Bạch bị túm ra ngoài, ánh mắt còn lưu luyến không dứt liên tiếp quay đầu nhìn lại, Tô Thành quá mạnh mẽ, cho nên trong thời gian ngắn liền làm xong, oh không, là chinh phục mẹ Lục.

Vì có thể thoát khỏi ma trảo của mẹ Lục, sau khi ra ngoài cửa phòng bệnh, Tiêu Bạch lập tức cười ha ha lấy lòng.

“Dì, dì đối với Tô Thành, khẳng định là đặc biệt hài lòng đúng không?”

“Nói nhảm!” Tiếp tục kéo Tiêu Bạch đi trên hành lang.

“Dì, vậy, chúc mừng dì tìm được con rể hài lòng.” Từ đây cậu có thể thoát khỏi bể khổ bị nhéo thắt lưng, ừ ừ.

Kết quả, bàn tay mẹ Lục cực kỳ nhanh chóng nhéo thắt lưng Tiêu Bạch.

“Con là thằng nhóc nhảm nhí, chuyện ở rể có thể tùy tiện nói như vậy sao?”

Ngay cả nước mắt của Tiêu Bạch cũng rơi ra ngoài, vô cùng buồn bã hít mũi: “Dì, vậy tại sao dì nói muốn con ở rể. . . .”

“Vậy phải coi bộ dạng của con ra sao?” Mẹ Lục nâng cằm, khoé mắt đầy nếp nhăn chứa đựng nụ cười, “Tiểu Thành của chúng ta ưu tú như vậy, tại sao có thể giống như con mà ở rể đây? Người đàn ông tốt thì phải đường đường chính chính!”

Nói xong, còn tiếc hận liếc mắt nhìn Tiêu Bạch: “Tiểu Bạch, không phải là dì nói con, đừng cả ngày làm cho người ta không có chút nào tin cậy, ở rể? Một chữ, tục!”

Rốt cuộc nước mắt Tiêu Bạch cũng rơi đầy mặt, dì à, không nên làm như vậy, dì đây là kỳ thị trái tim thuần khiết của con.

Vì vậy, Tiêu mỗ bắt đầu phản kích: “Dì, không phải dì thích Phương Duẫn sao, lúc này lại vui mừng cho Tô Thành.”

Một chương mập mạp của mẹ Lục chụp tới: “Thế nào! Lão nương thích!”

“Vậy, chuyện của Phương Duẫn cứ như vậy mà qua sao?”

“Qua! Phải qua! Con gái nhà chúng tôi có Tiểu Thành là đủ rồi.”

Tiêu Bạch gật đầu, lòng dạ phụ nữ biến hoá thật là mau, nhưng mà cậu làm như vậy cũng giống như giúp cho Tô Thành và Tiểu Hoãn, Aha ha ha, cậu thật đúng là người vì bạn bè chấp nhận hiến thân, thật vĩ đại.

Mặc dù một già một trẻ nghĩ đến những chuyện không giống nhau, nhưng mí mắt hai người đều chứa đựng ý cười, hoàn toàn không chú ý tới thân ảnh màu xám tro đột nhiên dừng lại.

Mẹ Lục và Tiêu Bạch rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Tô Thành và Tiểu Hoãn.

Lúc này, cô muốn giả bộ chết cũng không thể, bởi vì lúc cô mở mắt, vừa lúc anh cũng mỉm cười nhìn sang.

Không kịp đề phòng, vẻ mặt ngượng ngùng và chần chừ của cô đều rơi vào trong mắt Tô Thành, đương nhiên, vẻ mặt dịu dàng trên mặt anh cũng bị cô nhìn thấy.

Mặc dù như vậy, cô còn chưa dám tin, lời nói mới vừa rồi của người đàn ông này, là thật sao?

Nhưng anh không phải là Tô Thành nổi danh sao? Người đàn ông có tiền đồ nhất B thị, người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa có khí chất thoát tục, người đàn ông như vậy sẽ thích cô sao? Muốn cô làm. . . . ách, người đàn ông này, mặc kệ nhìn như thế nào cũng thấy không thành thật.

Cũng không phải là cô không có tự tin đối với bản thân mình, tự tin thì cô có, chẳng qua là cô không còn là cô gái 16 tuổi ở trong cái tuổi thanh xuân u mê, tin tưởng vào cái loại gọi là vừa thấy đã yêu, mà cô là một cô gái 26 tuổi. Mặc dù cho đến bây giờ cô chưa từng nghĩ cuộc sống của mình sẽ tràn đầy tình yêu hư ảo giống như tiểu thuyết ngôn tình, cũng không có gặp được người đàn ông hư hỏng, đem mối tình đầu biến thành vết thương chí mạng, nhưng cô vẫn lấy thái độ nhẹ nhàng bình tĩnh chờ đợi, không mù quáng không gấp gáp, chờ đợi người kia xuất hiện. Mặc dù cô đi xem mắt nhưng cô vẫn duy trì nội tâm kiên trì như cũ. Giống như tình cảm cô dành cho người đàn ông nào đó vậy, từ từ, tích lũy từng chút từng chút một. Mặc dù rất chậm, nhưng lại dần dần mọc rễ nảy mầm. Mà không giống như bây giờ, may mắn được người đàn ông có điều kiện ưu tú mà mình gặp mặt vài lần nói muốn làm người đàn ông của mình.

Thật sự quá tốt đẹp, quá mộng ảo, cho tới bây giờ cô vẫn không thể tin được, sự tích cô bé lọ lem lại sắp xảy ra trên người mình.

Nhưng những thứ cô muốn, anh sẽ không hiểu. Dù sao cũng có bài hát hát rằng, tâm tư của nữ nhân, nam nhân như người muốn đoán cũng đoán không được.

“Tiểu Hoãn.” Lúc cô suy nghĩ vẫn vơ thì Tô Thành đi tới, anh đem ghế ngồi đặt sát bên giường, ngồi xuống nhìn cô.

Không phải là không hoảng hốt, bất kỳ cô gái nào, khi đối mặt với người đàn ông ưu tú như vậy, cũng có chút khẩn trương, đúng không? Cho nên trong lòng Tiểu Hoãn đang tự nói với mình, không phải là cô có cảm giác với Tô Thành, chẳng qua là khẩn trương theo thói quen mà thôi, đừng quên người cô thích thật sự là ai. Đúng rồi, âm thanh này nhắc nhở cô, người cô thích là người sẽ đứng lúc cô cảm thấy thất bại, lấy câu nói nhẹ nhàng hoá giải bất an trong lòng cô. Là cái người xa lạ trong thế giới hư ảo yên lặng quan tâm chăm sóc cho cô.

“Tiểu Hoãn.” Tô Thành kêu cô lần nữa, Tiểu Hoãn không thể làm gì khác là nâng khoé miệng lúng túng cười với anh.

Anh có thể đọc hiểu toàn bộ cảm giác không xác định trong mắt cô, chẳng qua là anh không biết điều mình sắp nói ra, cô có thể tiếp nhận được hay không.

Mặc kệ cô có tiếp nhận hay không tiếp nhận, anh đã chuẩn bị xong chiến lược để chiến đấu lâu dài. Nghĩ tới đây, Tô Thành không muốn đợi cô hoàn hồn nữa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên ngón tay nhỏ nhắn.

Tiểu Hoãn kinh ngạc nhìn bàn tay đang che lên tay mình, sạch sẽ mà lại thon dài, giống như khí chất tự nhiên phóng khoáng trên người anh vậy.

Nếu như người đàn ông nào đó không xuất hiện trước, cô sẽ bị anh mê hoặc đúng không?

Ngón tay thon dài của Tô Thành hơi dùng sức, khiến cho cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tiểu Hoãn, làm bạn gái anh đi.” Không phải là hỏi nhưng lại chứa đựng thái độ khiêm hoà, không phải ra lệnh nhưng lại không cho cô cơ hội phản bác.

“Tại sao là tôi?” Rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng hỏi ra được những lời này.

Tại sao? Tròng mắt đen của người đàn ông nào đó xẹt qua một chút âm đạm, thì ra là anh hù dọa cô.

Có một vài hảo cảm xuất hiện mà không có nguyên nhân, có lẽ là bởi vì một nụ cười, có lẽ là bởi vì một câu nói, còn có lẽ chỉ là hình ảnh từng nhìn thấy ở Giản Vân sơn. Mà cô bình dị như vậy, nhỏ nhắn như vậy, làm cho tim anh tràn đầy dục vọng bảo vệ cô, chỉ đơn giản là muốn cô mãi mãi nở nụ cười chân thành như vậy.

“Tiểu Hoãn, em muốn nghe anh nói lý do anh chọn em sao?” Tô Thành nhàn nhạt mỉm cười, nhìn chăm chú Tiểu Hoãn.

Tiểu Hoãn vừa định trả lời, Tô Thành lại tiếp tục nói.

“Trên thế giới này, lý do tốt nhất chính là, ở thời điểm đối mặt với em, lại phát hiện những lý do này không đủ đầy đủ.”

Không đủ đầy đủ?

“Bởi vì mặc kệ là như thế nào, đều không thể hình dung cảm giác của em trong lòng anh. Thậm chí không cần lý do, anh cũng sẽ bị em hấp dẫn.”

Giống như là có cái gì đó nghẹn ngào trong cổ họng, lại giống như có cái gì đó sưởi ấm lòng cô, giống như buông tim trống rỗng, rốt cuộc cũng tìm được cái gì đó để lấp vào.

“Anh, thật sự thích tôi?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên, những thứ anh nói đều là thật?”

“Quân tử nhất ngôn.”

“Đối với anh. tôi không có chuẩn bị.” Cô còn chưa chuẩn bị giao trái tim mình cho bóng dáng hư ảo nào đó, anh liền xông vào thế giới của cô.

Ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay mảnh khảnh, mười ngón tay đan chặt vào nhau, tự nhiên như thế, thân thiết như thế.

“Không cần phải gấp, anh chờ em.” Chờ cô chuẩn bị xong, tiếp nhận anh thật sự.

Tiểu Hoãn sống 26 năm, số lần rơi nước mắt có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng mà giờ phút này, vành mắt của cô đã bắt đầu ẩm ướt.

Thì ra cảm giác khi được người ta tỏ tình là như vậy, ầm ập lại thấp thỏm không yên, nhưng trong lòng lại mang theo lời cảm ơn, mặc kệ anh thích tôi bao lâu, cảm ơn anh. Cảm ơn anh thích tôi bởi vì tôi là tôi.

Chương 42 — Đã lâu không gặp

Từ sau khi Tô Thành đẹp trai tỏ tình với cô, mỗi ngày anh đều tới phòng bệnh điểm danh, sau khi tan việc còn đến thăm cô một chuyến, còn rất yêu thích đem cái ghế ngồi cạnh giường bệnh thưởng thức ngón tay thon dài nhỏ nhắn của cô.

Đó cũng không phải là chuyện làm cho Tiểu Hoãn khó xử, khó xử chính là, tại sao trên mặt anh luôn treo nụ cười nhàn nhạt dịu dàng, giống như anh đã sớm hiểu thấu con người cô, mà còn khó xử hơn nữa chính là, trong phòng bệnh còn có thêm cha Lục, mẹ Lục và Tiêu Bạch thay phiên nhau thưởng thức tình huống người khác đùa giỡn tay cô. Mà mỗi lần cha Lục và mẹ Lục ngắm Tô Thành là ngắm không dưới hai tiếng, còn không ngừng chụm đầu ghé tai, “nhỏ giọng nghị luận” cô và anh xứng đôi như thế nào, cô thật là khó xử lại cảm thấy phức tạp, phức tạp rồi lại tiếp tục khó xử.

Tiểu Hoãn không khỏi nghĩ đến một chuyện, chẳng lẽ là cô nhất thời mềm lòng, trúng mê hồn nhớ của Tô Thành rồi sao?

Vì vậy ngày thứ tư cô được xuất viện về nhà, rốt cuộc kháng nghị Tiêu Bạch: “Tớ muốn máy tính mới! Tớ muốn máy tính mới!”

Tiêu Bạch vừa nghe thấy, vội vàng đi đến gần nhỏ giọng hỏi cô: “Vị kia nhà cậu không đồng ý?”

Tại sao không đồng ý? Tại sao không đồng ý!

Tiểu Hoãn tức giận lườm Tiêu Bạch: “Tô Thành không phải là vị kia nhà tớ, bây giờ vẫn còn đang khảo sát! Đừng nói nhảm, tớ muốn máy tính mới!”

Tiêu Bạch làm khó khoát tay: “Thật sự không được, Tô Thành không muốn cậu nhìn vào máy tính.”

“Tại sao?”

“Bởi vì có tia khúc xạ.” Không biết Tô Thành đã xuất hiện trước cửa phòng Tiểu Hoãn từ khi nào, một tay tạo nhả chống cạnh cửa, đầu hơi cúi thấp nhìn cô.

Trong lòng Tiểu Hoãn âm thầm liếc mắt nhìn Tô mỗ, mới vừa rồi cô rõ ràng nhìn thấy anh vào phòng bếp nói chuyện với mẹ mình, ngay cả cô ở trong phòng ngủ còn nghe được tiếng cười vang dội của mẹ truyền ra từ trong phòng bếp, đột nhiên bây giờ người lại xuất hiện trước cửa phòng. = =

Lúc này đương nhiên là Tiêu Bạch tự động biến mất, cậu đã có kinh nghiệm chiến đấu nhiều lần, chỉ cần Tô đại thần vừa xuất hiện, cậu liền lập tức cung kính lui ra, để lại không gian riêng tư cho hai người.

Mặc dù tâm tình Tiêu Bạch vẫn kích động dồi dào như cũ, nhưng mà cậu chỉ có thể chạy lên trò chơi tám nhăm với Hứa Tiên, hai người ba ba gõ bàn phím bày tỏ đau thương của mình cho đối phương biết. Ngày đó, hai người ở dưới cây đại thụ thảo luận sôi nổi nghiêm túc vấn đề xem giữa Tiểu Hoãn và Tô Thành thì ai tiêu diệt ai trước, lúc đó cậu còn nhìn thấy Vân Thủy Thiên. Hơn nữa Vân Thủy Thiên còn không ngừng lặp lại động tác giết quái. Hứa Tiên và cậu đi qua đi lại nhiều lần trước mặt hắn, hắn vẫn không nhìn thấy hai người bọn họ.

Hứa Tiên vẫn nhiệt tình nghênh đón Vân Thuỷ Thiên như trước, còn cậu thì lấy có một người có ba việc gấp gáp, làm bộ như mình không có ở bên cạnh máy tính, lại len lén nằm úp sấp gần màn ảnh nhìn đoạn đối thoại của Hứa Tiên và Vân Thuỷ Thiên.

Hứa Tiên: “Vân huynh, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy tại hạ sao?”

Vân Thuỷ Thiên: “À sorry, mới vừa rồi đang suy nghĩ chuyện khác, có chút phiền phức. Cho nên không thấy các ngươi.”

Hứa Tiên: “Thật vậy sao? Có thể nói cho ta biết tại sao lại phiền không?”

Vân Thuỷ Thiên: “. chuyện nhỏ, không có gì.”

Hứa Tiên: “Ồ hô ha! Chuyện nhỏ cũng sẽ phiền, nói rõ ra là bây giờ tâm sự của Vân huynh đang bất an, có chuyện gì làm Vân huynh không dám nhìn vào ánh trăng sao?”

Vân Thuỷ Thiên: “Ha ha, không có nghiêm trọng như vậy, chẳng qua là ta biết mình bị cự tuyệt mà thôi. Phát tiết một chút liền xong.”

Hứa Tiên: “Ồ hô ha! Người nào cự tuyệt Vân huynh?”

.

Bọn họ còn nói những gì, Tiêu Bạch căn bản không nhìn thấy, bởi vì cậu chỉ cần nhìn thấy Vân Thuỷ Thiên, oh không, Phương Duẫn nói với Hứa Mộc Vân: biết mình bị cự tuyệt. Chính là làm cho người ta liên tưởng đến tình huống hẹn hò giữa hắn và Tiểu Hoãn. Ngày đó thái độ của Tiểu Hoãn đối với hắn tương đối lãnh đạm, cũng lâu rồi chưa thấy hắn đến đây, như vậy cũng coi như cự tuyệt sao? Tiêu Bạch không nhin được nhìn màn ảnh máy tính cười ha ha.

Không nghĩ tới cái người tên Phương Duẫn này lại dễ nổi giận như vậy. Nhưng mà như vậy cũng tốt, như vậy tiểu thành thành thân ái của cậu sẽ không còn tình địch tranh dành Tiểu Hoãn, Aha ha!

Vì vậy Tiêu Bạch kích động lấy điện thoại gọi cho Tô Thành, thật tốt, người đàn ông có tiền đồ nhất B thị mà cậu ngưỡng mộ sắp biến thành người thân, còn có thể tùy thời gọi điện thoại cho anh, oh thật thật tốt.

Điện thoại đô đô mấy tiếng, giọng nói Tô Thành hơi mệt mỏi nhưng lại tràn đầy từ tính vang lên: “Tiểu Bạch.”

“Thành thành à! ~~ tôi có tin tốt phải nói cho anh nghe!”

“Nói.” Nhìn xem, khẩn cấp như vậy mà anh cũng chỉ trả lời một chữ.

“Vậy, là như vậy, mới vừa rồi tôi nhìn thấy Vân Thuỷ Thiên ở trong trò chơi, cũng chính là đối tượng hẹn hò của Tiểu Hoãn, tên là Phương Duẫn đó.”

“Sau đó?” Giọng nói của người đàn ông nào đó rất bình tĩnh, giống như nghe được người ta nói một vài chuyện linh tinh như thời tiết hôm nay rất tốt.

“Sau đó? Oh oh! Sau đó tôi thấy hắn nói hắn đã bị cự tuyệt, chạy tới đánh quái phát tiết Aha ha! ~” Ai? Tại sao tiểu thành thành thân ái nhà cậu lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiêu Bạch nhìn về phía điện thoại kêu mấy tiếng này này này, bên kia mới chậm rãi mở miệng: “Nói xong?”

Nói xong rồi nói xong rồi, nhưng Tô Thành lại không có phản ứng. Không có phản ứng đồng nghĩa với việc không có bất quái, không có bất quái thì cuộc sống không còn thú vị, 555. Vì vậy Tiêu Bạch có bản chất nhiều chuyện chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Thành thành à, sao anh không có phản ứng nào vậy? Vân Thuỷ Thiên là tình địch của anh đó, bây giờ hắn bị cự tuyệt nên chuẩn bị buông tha cho Tiểu Hoãn, anh không ngạc nhiên sao?”

“Tôi cần phải ngạc nhiên sao?”

Đầu bên kia điện thoại, Tô Thành đang ngồi trước bàn làm việc quan sát thư ký sửa sang lại tài liệu quan trọng, nghe xong vấn đề của Tiêu Bạch, anh cũng chỉ cười nhạt.

Tiêu Bạch còn tiếp tục chìm đắm trong cảm xúc: “Hắn là tình địch của anh, tình địch của anh đó, nếu như hắn dùng sức giành Tiểu Hoãn với anh thì làm sao bây giờ?”

Giành? Trong mắt Tô Thành xuất hiện một chút cảm xúc sâu kín nặng nề, đó là ánh mắt sắc bén mà chỉ có nhân tài trên thương trường mới có được. Đáng tiếc Tiêu Bạch không thấy được vẻ mặt này của anh, chỉ có thể nghe anh thần nhiên nói: “Hắn sẽ không có cơ hội này.”

Tiêu Bạch cầm điện thoại ngậy người một lúc lâu, rốt cuộc cũng tiêu hoá hết ý nghĩa câu nói của Tô Thành. Thì ra anh căn bản không xem Vân Thuỷ Thiên là đối thủ.

Thân là một người đàn ông, điều đáng sợ nhất không phải là có lấy được vợ hay không, mà là khi trong lòng mình tràn đầy ý chí chiến đấu đứng trước mặt đối thủ, đối thủ lại cho rằng anh không cùng cấp bậc để chiến đấu với anh ta.

Nếu để cho Phương Duẫn biết được chuyện này, Phương Duẫn sẽ suy sụp đúng không? Trong lòng Tiêu Bạch không tránh khỏi âm thầm quỳ lạy Tô Thành, không hổ danh là đại thần, giết người vô hình, ác độc, quá ác độc.

Đối với Tô Thành mà nói, mặc kệ Vân Thuỷ Thiên buông tha hay không buông tha đều không quan trọng. Quan trọng là. . . . Tiểu Hoãn chọn anh hay không chọn anh. Coi như Vân Thuỷ Thiên muốn tới tranh thủ tình cảm cũng không sao, anh sẽ làm cho hắn biết khó mà lui.

Ngón tay thon dài gõ bàn làm việc, tròng mắt đen híp lại, xem ra ngày đó anh cảm thấy ngoài cửa phòng có tiếng động cũng không phải là ảo giác.

Mặc dù anh không quen tỏ tình trước mặt người khác, nhưng mà anh cũng không ngại để cho vị đồng chí này phá lệ thưởng thức một chút.

Đối với đàn ông mà nói, biết khó mà lui không phải là thói quen tốt, nhưng mà thân ảnh màu xám tro chợt loé ngoài cửa phòng, hiển nhiên là hiểu rõ sâu sắc bốn chữ này. Tô Thành nâng khoe miệng, hải lòng cười một tiếng.

Đáng tiếc là Tiêu Bạch không nhìn thấy nụ cười này của Tô Thành, nếu không cậu nhất định sẽ tiếp tục quỳ lạy Tô đại thần.

Những chuyện này, đương nhiên Tô đại thần sẽ không nói cho Tiểu Hoãn nghe, dù sao thái độ của Tiểu Hoãn dành cho anh đã quá rõ ràng, đem thời gian rảnh rỗi dành cho những chuyện không quan trọng chính là lãng phí thời gian. Cho nên toàn bộ thời gian rảnh của anh đều giao cho cô, sáng sớm và tan việc liền chạy đến bệnh viện và nhà cô, Tiểu Hoãn từ không dám tin đến xấu hổ ngốc trệ rồi yên lặng tiếp nhận, không thể không nói, đối xử với cô, da mặt dày là chiến thuật vô cùng hiệu quả.

Ví dụ như bây giờ, sau khi tan việc, mẹ Lục và cha Lục vội vàng mời anh đến nhà mình trao đổi tình cảm với con gái của họ. Mà anh rất sẵn lòng tuân theo mong muốn của cha vợ mẹ vợ tương lai, đi tới trước cửa phòng Tiểu Hoãn, vừa vặn nghe được Tiểu Hoãn nói muốn mua máy tính mới. Trong lòng Tiểu Hoãn đang lặng lẽ nói xấu anh, không biết anh dùng gì mà thu mua được cha mẹ mình, vừa nhìn thấy Tô Thành tới đây liền tránh đi chỗ khác, ngay cả Tiêu Bạch chăm sóc quan tâm cho cô nhất cũng làm ra bộ dáng nịnh hót, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Hừ, nghĩ tới đây, cô liền bĩu môi, cố ý không nhìn thấy anh, bày bộ dáng nâng cảm giả bộ yên lặng tự hỏi cuộc sống.

“Tiểu Hoãn.”

Không để ý đến anh không để ý đến anh, tuyệt đối không thể để ý đến anh, nên giữ vững lập trường kiên định của mình đi, Lục Tiểu Hoãn!

“Anh mua máy tính cho em được không?”

“Có thật không?” Nghe được cái từ máy tính này, hai mắt Tiểu Hoãn lập tức sáng lấp lánh, hai tay tạo thành hình chữ thập nhìn Tô mô đang đứng ở mép giường, đã sớm quên đi lập trường kiên định của mình. Lập trường là cái gì vậy? Chỉ cần có thể mua máy tính mới cho cô, lập trường chính là mây trôi! Vì máy tính mới, lập trường có đáng là gì!

Sau khi an ủi mình như vậy, Tiểu Hoãn lập tức cảm thấy không khí thoải mái lên mấy phần.

“Tiểu Hoãn, em có yêu cầu nhân hiệu nào không?”

Nhân hiệu sao? Tiểu Hoãn không hiểu gì về máy tính giữa đầu nhìn trần nhà, dùng sức suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, hoàn toàn không có phát hiện trong quá trình cô suy nghĩ, người đàn ông nào đó đã sóng vai với cô ngồi ở trên giường.

“A! Tôi nghĩ ra rồi!” Tiểu Hoãn vỗ tay, nhân hiệu gì cũng không quan trọng, có thể chơi trò chơi là tốt rồi, cần gì phải suy nghĩ lâu như vậy.

“Nghĩ đến cái gì.” Tô Thành nâng mày, bình tĩnh nắm lấy tay cô, giống như là lơ đãng, nhẹ nhàng dao động.

Tâm tình vui vẻ như có như không, trên người anh là hương vị cỏ xanh nhàn nhạt, còn có đôi tay mang đến nhiệt độ đốt cháy người.

Coi như là trì hoãn đi chăng nữa, Tiểu Hoãn cũng có thể cảm giác được bầu không khí mập mờ, hơn nữa anh còn lấy tròng mắt đen thâm thúy dụ dỗ nhìn cô, đơn giản chính là muốn dụ dỗ cô phạm tội. Cô chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt độ nóng bỏng dâng lên, rõ ràng trong phòng có mở máy điều hoà, tại sao cô lại cảm thấy hôm nay còn nóng hơn những ngày hôm trước?

Thậm chí, cô còn có thể cảm giác được anh đang từ từ, từ từ nhích lại gần mình, gần đến nỗi cô có thể nghe rõ ràng được tiếng hít thở của anh, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy đôi hàng mi rậm rạp. Ánh mắt của anh giống như có ma lực, bên trong phản chiếu gương mặt đỏ ửng mà ngượng ngùng. Chính là trong nháy mắt này, đột nhiên cô lại cảm thấy, mình là một cô gái hoa tâm, bởi vì cô đang suy nghĩ, nếu như anh muốn hôn. . . . cô, cô cũng, cũng sẽ không cự tuyệt.

Tay anh nhẹ nhàng xoa mái tóc Tiểu Hoãn, lưu lại hơi nóng trên trán cô, lỗ tai cô. . . . Đang ở thời điểm cô cho rằng anh muốn hôn mình, ngón tai thon dài lại luồn một đoạn tóc về phía sau trái tai, sau đó dịch chuyển thân thể tạo ra khoảng cách, cười phong tình.

“Tóc có chút loạn.”

Tiểu Hoãn chỉ có thể sững sờ ngay tại chỗ, nháy mắt mấy cái, thì ra anh dựa gần như vậy là vì muốn sửa sang mái tóc ỉn, .

Đột nhiên khoé mắt đảo qua, phát hiện ở sau lưng Tô Thành, có ba người dính mặt vào khe cửa phòng cô, ánh mắt như ngửi thấy được mùi ngon!

“Ba! Mẹ! Các người đang làm gì!”

Theo tiếng rống giận này của Tiểu Hoãn, ba người ngoài cửa nhanh chóng biến thân thành chim bay tán loạn, giống như cho đến bây giờ bọn họ chưa từng rời khỏi phòng bếp, cũng không có dựa trước cửa quan tâm tiến độ tình cảm của Tiểu Hoãn trong lúc vô tình.

“Heo Tiểu Bạch!”

Tiêu Bạch ở phòng khách, xa xa cánh cửa đáp lại: “Tiểu Hoãn à, yên tâm, chúng ta không nhìn thấy gì hết!”

Lửa giận đầy mình, lửa giận đầy mình!! >0< bây=“” giờ=“” mặt=“” của=“” cô=“” rất=“” hồng=“” phải=“”>

Tại sao? Tại sao mới vừa rồi cô lại giống như sắc nữ, còn rất mong đợi anh, hôn mình. Tại sao?? Không được không được, cô nhất định phải lên trò chơi, lên trò chơi! Bởi vì quá lâu không nhìn thấy người đàn ông nào đó, cho nên cô nhất thời không cẩn thận trúng mỹ nam kế của Tô Thành mà thôi.

Gương mặt mới vừa rồi còn ngượng ngùng như quả táo hồng, đột nhiên lại biến thành nữ siêu nhân, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tô Thành: “Tôi muốn mua, tôi muốn máy tính tốt nhất! Nhân hiệu tốt nhất!!”

Tô Thành nâng khoé môi cười một tiếng: “Không thành vấn đề.”

Hai tiếng sau, cửa hàng máy tính nổi tiếng nhất B thị.

Tiêu Bạch đi theo sau lưng Tô Thành, nhìn anh chuyên tâm chọn kiểu dáng máy tính cho Tiểu Hoãn, vẻ mặt nghỉ ngơi.

“Thành thành à, không phải là anh nói muốn từ trong trò chơi chuyển đến thực tế sao? Tại sao lại mua máy tính cho Tiểu Hoãn vậy.” Theo sự nhìn nhận của cậu, Tiểu Hoãn còn phải nghỉ ngơi ít nhất sáu ngày, sáu ngày này có thể làm gì, còn không phải là ngày ngày lên trò chơi hay sao. Nhưng mà bây giờ ngày nào Tô Thành cũng tới nhà họ Lục, làm sao Tiểu Hoãn có thời gian mà chơi trò chơi đây. Cho nên, Tiểu Hoãn rất buồn bực khi không nhìn thấy người đàn ông nào đó đúng không?

“Cuối cùng vẫn phải mua máy tính.” Ý là máy tính của Tiểu Hoãn đã hư, cũng không thể vì không muốn cô lên trò chơi mà không mua máy tính mới cho cô.

“Nhưng mà.” Tiêu Bạch nhúc nhích đầu, “Nếu như Tiểu Hoãn.” Chẳng lẽ thành thành đã quên mất chuyện Tiểu Hoãn còn chưa biết anh là Phi Thành Vật Nhiều sao?

Đương nhiên là Tô Thành không quên, chẳng qua là anh có tính toán của riêng mình, nhưng mà anh cũng chỉ cười nhạt, không có tiếp tục bàn luận đề tài này.

Có một vị tiền bối đã từng nói, gặp phải chuyện không hiểu nhất định phải tìm hiểu kỹ càng!

Tiêu Bạch chính là người muốn tiếp diễn chân lý ấy, nụ cười muốn nói rồi lại thôi của Tô đại thần càng làm Tiêu Bạch khát vọng muốn hiểu biết về thế giới hơn.

“Thành thành, thành thành, chẳng lẽ anh mua máy tính cho Tiểu Hoãn là bởi vì muốn trực tiếp tỏ tình trong trò chơi sao?” Trong đầu Tiêu Bạch hiện lên cảnh tượng bạch y đại thần đứng giữa quảng trường, nhảy điệu múa ương ca do hệ thống cung cấp, sau đó sử dụng loa lớn: Tiểu Hoãn à, anh là Tô Thành, anh yêu em! Hình ảnh đó. Ha ha ha, thật là xúc động tràn trề.

Tô Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, làm dấu tay kêu cậu tới gần.

Oh oh oh, muốn lặng lẽ nói với cậu sao? Ánh mắt Tiêu Bạch lập tức sáng lên, dựa sát vào, hơn nữa còn rất phái nữ hoá, nhón chân lên.

Tô Thành nói nhỏ vào lỗ tai đang gần sát mình, một phút trước Tiêu Bạch còn cười đến chảy nước miếng, một phút sau lập tức ngốc trẻ.

Bởi vì Tô Thành nói với anh: “Không thể nói.”

555555, không muốn nói thì thôi, tại sao còn lấy hành động phức tạp như vậy tổn thương sự quan tâm chăm sóc của cậu dành cho bạn tốt kiêm anh em của cậu là Tiểu Hoãn.

Cảm xúc buồn bã vẫn kéo dài trong lòng Tiêu Bạch cho đến khi mua xong máy tính trở lại nhà họ Lục, bộ dáng của cậu vẫn giống như bị chà đạp nặng nề, chỉ có hai chữ có thể hình dung rõ rệt Tiêu Bạch lúc này, ủ rũ.

Tiểu Hoãn cao hứng ôm máy tính xách tay, quan sát nó từ trên xuống dưới, cũng không chú ý đến Tiêu Bạch.

Mẹ Lục và cha Lục cao hứng nhìn con rể tương lai hoàn mỹ, nhìn phải nhìn trái, sớm bỏ quên Tiêu Bạch ngoài cửa.

Tô Thành thủy chung lấy vẻ mặt cứng chùi nhìn Tiểu Hoãn, thỉnh thoảng còn tặng cho cha mẹ vợ tương lai của mình nụ cười vô cùng khiêm tốn mà mê người, càng làm cho trái tim hai lão già nở hoa.

Hình ảnh hài hoà cỡ nào, gia đình hài hoà cỡ nào! Đứa trẻ Tiêu Bạch bị quên lãng, không thể làm gì khác là lui đến trong góc, phát ra cảm xúc sợ hãi.

Nếu thí sinh phù hợp với chức vụ con rể nhất đã mua máy tính cho con gái mình, anh còn không để ý việc con gái mình chơi trò chơi, làm sao mẹ Lục có thể để ý đây?

“Con gái à, con nhanh chơi trò chơi với Tiểu thành thành đi!” Rồi nghiêng đầu nói với Tô Thành, “Đứa nhỏ Tiểu Hoãn này rất thích chơi trò chơi, ngày nào về nhà cũng vùi đầu vào máy tính, nhất là buổi tối từ 9 đến 11 giờ, cho dù kêu nó muốn rất cổ hống nó cũng không để ý!”

9 giờ đến 11 giờ? Đó đúng là thời gian anh lên trò chơi.

Trong phòng tối đen không che dấu được sự vui vẻ, thẳng tắp nhìn về phía Tiểu Hoãn, vừa đúng lúc Tiểu Hoãn ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt này của anh, nghĩ rằng anh sẽ giống như mẹ mình, nên vội vàng ôm chặt máy tính.

“Khụ, hai đứa chơi trò chơi đi!” Mẹ Lục nhìn hai người, vội vàng lôi kéo cha Lục ra khỏi phòng Tiểu Hoãn, còn rất tốt bụng đóng chặt cửa phòng. Con gái à, lấy sắc đẹp của con giải quyết tiểu thành thành đẹp trai đi! Mẹ tin tưởng con!

Đáng tiếc điều Tiểu Hoãn nghĩ chính là, thật tốt quá, mẹ không có ở đây, cô có thể lên trò chơi rồi.

Nhưng cô lại quên mất, mặc dù mẹ Lục không có ở đâu, nhưng mà Tô mã đang ở đây, hơn nữa còn ngồi trên giường.

Trò chơi quả nhiên là ma quỷ, Tiểu Hoãn thoải mái dựa lưng vào gối dựa thật dày, đem bàn có thể đặt cố định trên giường, cố định máy tính xách tay, sau đó mở ra, trực tiếp vào trò chơi bằng máy tính mới mà Tô Thành mua ỉnh. Tâm tình thật là hưng phấn, làm cho cô hoàn toàn quên mất bên cạnh mình vẫn còn một người đàn ông tồn tại, mà cô lập tức muốn quên người đàn ông này để đi gặp mặt một người đàn ông khác trong thế giới hư ảo.

Đưa vào tên tài khoản, đưa vào mật mã, sau đó nhấn enter.

Hô, đã lâu không chơi trò chơi.

Khi thấy cô đăng nhập vào trò chơi, trên màn ảnh xuất hiện hình tượng nha đầu ngây thơ mà anh vô cùng quen thuộc. Mặc dù anh đã sớm biết cô chính là giai nhân đó, nhưng trong lòng vẫn không khống chế được bị vui sướng lấp đầy. Thậm chí anh còn muốn nắm lấy gương mặt cô, nói với cô rằng: “Nho nhỏ, là anh.” Điều chỉnh hô hấp, cuối cùng cũng khôi phục được sự bình tĩnh. Không thể hù dọa Tiểu Hoãn, nhất định phải từ từ.

Hình ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt Tiểu Hoãn, chuyện thứ nhất cô làm chính là nhấp vào danh sách bạn tốt, bốn chữ Phi Thành Vật Nhiều xám xịt.

Có một loại tâm tình tên là thất vọng đang từ từ dâng lên, Tiểu Hoãn không ý thức được đưa con trỏ chuột đến trên cái tên của anh.

Anh, có khoẻ không? Anh, còn bận rộn sao? Anh, có phải bởi vì cô không tới nên rời trò chơi rồi không?

Đột nhiên cảm giác được trên tay mình nóng lên, là tay Tô Thành.

Có chút kinh hoảng muốn rút ra, nhưng lại bị anh nắm chặt.

Nhất định là anh đã nhìn thấy sự thất thần và chật vật mới vừa rồi của cô đúng không.

“Em đang tìm người sao?”

Đây tuyệt đối là biết rõ mà còn cố hỏi, cô biểu hiện rõ ràng như vậy, là người có mắt là có thể nhìn ra, cô là vì người đàn ông nào đó mà vào trong trò chơi.

“Một người đàn ông.”

Tiểu Hoãn giật mình, chợt ngẩng đầu lên, đôi chân mày xinh đẹp của anh chau lại, ánh mắt làm cho người ta không có chỗ nào ẩn nấp, giống như là đang chất vấn cô tại sao lại muốn tìm một người đàn ông.

Nếu như cô thông minh một chút, cô sẽ lấy nụ cười đáng yêu cười với anh, sau đó rất tùy ý nói mình muốn tìm bạn, nhưng mà một câu cô cũng không nói được, bởi vì anh nói, cô đang tìm một người đàn ông, hơn nữa anh còn lấy giọng nói khẳng định mà nói với cô, không phải là nghi vấn.

Người đàn ông trước mắt này, làm cho lòng người dao động, đẹp trai nhã nhặn tiền đồ vô lượng, anh nói anh thích cô làm cho lòng cô dao động.

Người đàn ông nào đó trong trò chơi làm cho cô động tâm, mặc dù không biết anh là cái dạng gì, làm nghề nghiệp gì, nhưng mà anh lại từng bước từng bước bước vào trái tim cô trước Tô Thành. Cô quá tham lam

đúng không? Hay là quá ngây thơ? Yêu thích Tô Thành rồi lại không dứt bỏ được Nhã Thành. Nói mới nhớ, tên hai người này đều có một chữ Thành giống nhau, cô không khỏi tự giễu cười cười. Không phải không thừa nhận, thật ra cô là một cô gái ngu ngốc.

“Tô Thành, tôi tạm thời vẫn không thể tiếp nhận anh.”

Tô Thành quyết định.

“Tiểu Hoãn, không nên hành động theo cảm tính.” Anh nhẹ nắm tay cô.

Tiểu Hoãn bất đắc dĩ nhắm mắt, lại mở ra, nhẹ nhàng rút tay mình khỏi bàn tay to lớn ấm áp của anh, lần này nói vô cùng rõ ràng: “Tôi là nói thật, Tô Thành, anh quá ưu tú.”

“Chuyện này có liên quan đến người em tìm kiếm sao?” Mặc dù biết người cô tìm chính là mình, nhưng anh rất khó để tiếp nhận lời cự tuyệt như vậy. Cũng không phải là bởi vì cự tuyệt, mà là vì người cự tuyệt anh, chính là cô.

“Có liên quan.” Tiểu Hoãn lắc đầu, “Tôi biết dáng dấp của mình không khó coi, nhưng tôi chỉ là một cô gái rất bình thường, nhét vào trên đường cái, sẽ không có ai chú ý tới tôi. Có thể, là bởi vì anh ưu tú, liền hơn hẳn người bình thường như tôi, có chênh lệch, làm cho tôi cảm thấy thích thú lại không chân thật.” Có lẽ cô sẽ bị sự chân thành tha thiết của anh đã động, giống như anh nói, sẽ chờ cô, giống như anh nói, động tâm không cần lý do. Nhưng mà trong nội tâm của cô vẫn sợ hãi như cũ, có lẽ cô không đủ tự tin, có lẽ cô cảm thấy có một ngày mình sẽ tỉnh mộng khỏi giấc mơ được che chở này.

Tô Thành cẩn thận nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Thì ra là, cô là cô gái kiên cường như vậy, thậm chí anh còn có chút cảm giác ghen tỵ với bản thân mình ở trong trò chơi.

“Tiểu Hoãn, người em thích là người trong trò chơi.” Tô Thành nói, “Cho nên em không có cảm giác nào với anh.”

Nếu như là như vậy, một khi phần tình cảm này chuyển từ trò chơi sang thực tế thì có thể duy trì được bao lâu đây?

“Không phải như vậy.” Tiểu Hoãn lắc đầu, không phải cô không có cảm giác nào với Tô Thành. Làm sao có thể không có cảm giác đây? Người đàn ông ưu tú như vậy, chân thành nói anh thích cô, mỗi một lần tầm mắt anh và cô chạm vào nhau, cô đều nhìn thấy sự dịu dàng và bao dung, thậm chí cô còn cảm thấy nếu như mình là người anh không quen không biết, chỉ cần nhìn vào ánh mắt đó cũng sẽ sinh ra cảm giác hảo cảm. Huống chi ánh mắt dịu dàng đó còn đang nhìn cô.

Nhưng mà cô không thể, không thể hưởng thụ sự dịu dàng của anh dành ình rồi lại mong muốn níu giữ một người khác. Như vậy là không đúng.

“Anh ấy xuất hiện trong cuộc sống của tôi trước anh, vừa mới bắt đầu tôi còn có ấn tượng xấu với anh ấy. Thậm chí. tôi cảm thấy anh ấy chính là đại gian thương.”

Tô Thành nhún mày, thì ra ấn tượng của anh trong lòng cô lúc bắt đầu là như vậy.

Tiểu Hoãn không chú ý đến vẻ mặt của Tô Thành, cô vẫn còn tiếp tục nói: “Nhưng mà sau này, lại không có lý do gặp được anh ấy. Tôi vốn là muốn tìm anh ấy tính sổ để cho anh ấy hiểu là không nên quá ham tiền, nhưng mà không biết tại sao, tôi rất khẩn trương, kết quả lại nói sai, anh ấy còn tưởng tôi muốn cầu hôn anh ấy. Tôi cũng không biết tại sao anh ấy có thể hiểu lầm như vậy, dù sao cũng kết hôn trong trò chơi, hơn nữa mỗi ngày đều gặp mặt.”

Hiểu lầm cầu hôn? Thay vì nói là hiểu lầm, không bằng nói anh cố ý lừa gạt đi.

“Thời gian quen biết càng dài, tôi lại càng cảm thấy anh ấy là một người rất tốt rất tốt. Anh ấy rất quan tâm tôi, cũng tin tưởng đảm nhiệm tôi.” Tiểu Hoãn dừng lại, cười cười, “Anh xem, tôi rất dễ thích một người. Thậm chí tôi còn không biết mình thích anh ấy từ khi nào nữa.”

Nếu như lúc này Tiểu Hoãn nhìn Tô Thành, cô nhất định sẽ rất kinh ngạc, lúc cô nói về người đàn ông khác, tại sao anh lại nhìn cô dịu dàng như vậy, hơn nữa trong mắt còn chứa đựng vui vẻ. Đáng tiếc chính là, Tiểu

Hoãn không dám nhìn anh, cô sợ rằng chỉ cần mình liếc mắt nhìn anh, cô sẽ không còn dũng khí nói ra lời nói trong lòng mình.

Biết cô nói mình, người cô thích cũng là mình, rõ ràng là biết tất cả, nhưng vẫn đồ kị.

Nhưng nhiều hơn đồ kị chính là lo lắng, cô gái ngu ngốc này, làm cho anh vừa thương tiếc lại cảm thấy bất đắc dĩ, thà giữ vững tâm tình kiên định lúc ban đầu cũng không muốn tiếp nhận một người trên thực tế coi như không tệ là anh. Mặc dù đối góc độ khác mà suy nghĩ, chuyện như vậy là một mình anh độc hưởng, nhưng anh lại hi vọng có thể lôi kéo cô nhảy ra khỏi trò chơi, ở trong cuộc sống thực tế, coi trọng một người duy nhất chính là anh, mà không phải là Phi Thành Vật Nhiều.

“Tiểu Hoãn, trong trò chơi có quá nhiều hư ảo, em không thể nào vĩnh viễn chờ đợi một người ở trong trò chơi như vậy.” Bởi vì quá nhiều thành phần hư ảo, cho nên mặc dù em biểu hiện thật lòng, cũng bởi vì điều kiện có hạn mà làm người khác cảm thấy quá ít.

Tiểu Hoãn nghe được anh nói như vậy, ngẩn người, thì ra là, anh nghĩ cô như vậy sao?

“Em tính làm như vậy sao?”

Cô quay mặt lại nhìn anh: “Tôi biết, yêu thương qua mạng rất cực khổ, cũng biết đại đa số mọi người không coi trọng yêu thương qua mạng. Nhưng mà, những chuyện đó có liên quan đến tôi sao? Tôi muốn bắt được cảm giác như vậy, không làm trái với trái tim của mình, cứ đơn thuần thích một người như vậy.” Đương nhiên là cô biết yêu thương qua mạng là chuyện khó khăn như thế nào, mặc dù bởi vì tưởng tượng mà sinh ra cảm giác ngọt ngào, nhưng nhiều hơn nhớ nhung chính là đau khổ. Có rất nhiều nguyên nhân làm mọi người không coi trọng yêu thương qua mạng, ví dụ như khoảng cách, ví dụ như tình cảm không đủ sâu nặng. Luôn cảm thấy người này nhất định phải xuất hiện sờ sờ trước mặt mình, ngày nào cũng nhìn về phía người đó, mới biết được mình có yêu người đó hay không.

Nhưng nếu như biết mình đã yêu, thì nên làm như thế nào đây? Tình yêu sẽ kéo dài trong tốt đẹp sao? Tình yêu sẽ không thay đổi khi hai người cách xa nhau sao?

Cô là người không có kinh nghiệm, đương nhiên cũng không giống nữ đại thần mà cô từng sùng bái nhất dần dần, đối với tình yêu có thể hạ bút viết thành văn Chương tiện tay vứt bỏ. Cô chỉ muốn, tự bản thân mình biết mình thích một người, cứ yên tĩnh như vậy, thích anh, nhìn anh liền thỏa mãn. Đừng nói cô ngây thơ, mặc dù cô ngây thơ đi nữa, cũng là tự bản thân cô trải qua, không phải có câu nói như vậy sao: vì yêu mà dũng cảm, là một loại hạnh phúc.

Biết mình là người đàn ông đầu tiên mà cô yêu thích, làm cho Tô Thành rất cảm động, cũng rất kiêu ngạo.

Thật là may mắn, anh gặp được cô, bị sự đáng yêu của cô đánh bại, không muốn thích cũng phải thích. Chẳng qua là, anh hy vọng có thể làm cho cô hưởng thụ tư vị của tình yêu, mà không phải chịu đựng đau khổ do tưởng tượng mang lại.

“Tiểu Hoãn.” Anh nghiêm túc hỏi cô: “Yêu thương qua mạng, em không sợ không thấy được người muốn thấy sao?”

“Hả.”

“Không sợ vĩnh viễn không gặp mặt sao?”

Cô lắc đầu: “Vĩnh viễn là khoảng thời gian không có căn cứ, không có gì sẽ là vĩnh viễn, chỉ có khi anh cố gắng bước qua, tất cả đều trở nên vô vọng, tất cả đều không thể với tới được hơn nữa, mới có thể biến thành vĩnh viễn. Cho nên tôi sẽ cố gắng, cố gắng tranh thủ.” Giống như anh thích cô, anh cũng vì tình yêu mà nguyện ý trở thành người dũng cảm, cô nhất định phải cố gắng giống anh, sẽ không xem thường buông tha phần tình cảm của mình.

“Không sợ yêu thương qua mạng sẽ trở thành hư ảo sao?”

“Không sợ. Bởi vì. . . .” Tiểu Hoãn cong khoe miệng, “Bởi vì trong mắt tôi, mặc kệ yêu thương qua mạng hay không, cũng không quan trọng. Quan trọng là. . . . trái tim thật sự thích một người.” Mặc dù cô từng cảm thấy bối rối, giằng giụa, nhưng mà bây giờ khi cô nói ra những lời trong lòng mình, lại có cảm giác bầu trời hỗn độn khôi phục ánh sáng. Hình thức và vật chất rất quan trọng sao? Ở trong mắt người trưởng

thành mà nói, đúng vậy, nó rất quan trọng. Nhưng mà thật sự không có nó thì không thể sống sao? Cũng không phải, có lúc, đối xử với tình cảm của mình cần phải đơn thuần một chút, chỉ cần hỏi trái tim mình có thích hay không, không nên nghĩ sẽ buông tha dễ dàng cho cảm giác này như thế nào. Có gì quan trọng hơn thích sao?

Hoặc ví dụ như mỗi cô gái đều từng trải qua khoảnh khắc như thế này: lúc còn trẻ đi qua cửa hàng vật phẩm, nhìn thấy hộp âm nhạc nhỏ nhắn bên trong cửa kính thủy tinh, mỗi ngày đều dừng lại một chút để ngắm nó, có lẽ cuối cùng vẫn không thể có được, nhưng mà không ai ngăn cản được cô gái đó thích đồ vật này, chỉ vì quá thích quá quý trọng, liền cảm thấy ngọt ngào và thỏa mãn.

Nhìn cô mơ màng nở nụ cười thỏa mãn, ánh mắt nghiêm túc mà kiên định, Tô Thành không khỏi suy nghĩ, đến cuối cùng, sự chuẩn bị của anh là đúng hay sai?

Sau khi chung sống với cô, anh chỉ cảm thấy cô là cô gái đơn thuần, suy nghĩ đơn giản đến nỗi chỉ cần người khác nhìn vào liền thấu hiểu tất cả dự định trong đầu cô. Cho nên anh sợ cô không có chuẩn bị, sợ cô sẽ không có cảm giác an toàn khi chuyển tình yêu từ thế giới mạng hư ảo sang thực tế, vì vậy muốn lấy phương thức của mình để tới gần cô, hiểu rõ cô, để cho cô hiểu rõ mình nhiều hơn. Tuy nói ở trong trò chơi anh cũng không có ẩn núp và nguy trang tính cách thật sự của mình, chỉ là vì ở bên cạnh Hứa lão gia nhiều năm, anh sớm bận rộn đến nỗi không biết mình còn có thời gian lo lắng cho người mình yêu hay không. Đối với anh mà nói, đây là chuyện anh không dự đoán trước được. Cũng không phải chỉ có con gái mới lo lắng khi yêu, con trai cũng có. Lo lắng anh không phải là người mà cô muốn, lo lắng cô không hiểu được cái gì gọi là tình yêu thật sự, cho nên anh tự mình quyết định rất nhiều chuyện, nhưng lại không nghĩ rằng, thì ra là cô hiểu được, ở dưới tính tình dịu dàng mà yên lặng của cô là sự hoạt bát đang ngủ say, mà người nào đến gần sẽ bị cô hấp dẫn. Thậm chí anh có thể hiểu được tại sao Tiêu Bạch luôn chăm sóc bảo vệ cô như vậy, là vì muốn che chở thật tốt cho tâm hồn vừa dừng cảm lại yếu đuối của cô.

Cô kiên định lại dừng cảm, thông minh lại quật cường, nhưng ở trước mặt anh thì ngược lại, không đủ tự tin, không đủ thành thực.

Mặc dù cho đến bây giờ anh là người không am hiểu chuyện tình cảm, nhưng anh là đàn ông, anh muốn cho cô phần tình yêu an toàn mà tốt đẹp nhất. Nếu như quyết định của anh làm cho cô có cảm giác vội vàng, như vậy anh cũng nên suy nghĩ một chút, như thế nào mới là thứ cô muốn.

Sau khi suy nghĩ, anh đã có quyết định, quyết định không giống với phong cách chững chạc của mình.

“Anh ủng hộ em.” Nói xong, anh vỗ vỗ tay Tiểu Hoãn, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tô Thành.”

Anh quay đầu lại nhìn cô, thấy vẻ mặt có chút nghi ngờ rồi lại quan tâm, khoé miệng nâng lên, nở nụ cười nhợt nhạt.

“Tiểu Hoãn, cố gắng vì trái tim mình một lần đi, không cần sợ, anh sẽ ở bên cạnh em.” Nói xong, hạ tay phải xuống, không có nhìn Tiểu Hoãn, hướng phòng khách đi tới.

Đúng vậy, cố gắng một lần đi, anh quyết định không bị những tư tưởng cũ kỹ trói buộc mình, bởi cô cùng nhau cố gắng.

Cô kinh ngạc nhìn bóng lưng anh, phảng phất còn nghe được tiếng nói anh đang bàn luận tin tức với cha mình, còn có giọng nói thỉnh thoảng chen vào nhưng không được ai chú ý của heo Tiêu Bạch, nhin không được bật cười.

Cô vỗ vỗ mặt mình, hồng bét, Tô Thành, anh tốt như vậy, thật ra tôi có thể sẽ thích anh. Nhưng mà trước khi thích anh, tôi muốn xác nhận một lần, xác nhận phần tình cảm tôi dành cho người đàn ông nào đó.

Cám ơn anh, Tô Thành.

Cô ở trong trò chơi đợi anh hai ngày, hai ngày nay không nhìn thấy người đàn ông nào đó login, ngay cả tên của Hứa Tiên cũng xám xịt.

Chỉ có Tiêu Bạch, sẽ bò lên nói với cô: “Tiểu Hoãn à, hôm nay Tô Thành không có đến nhà cậu sao?”

Thật khéo làm sao, ngày đó sau khi cô nói hết lời trong trái tim mình cho anh biết, hai ngày nay, anh không có tới nhà cô. Mẹ không có việc gì làm liền chạy tới hỏi cô: “Con gái à, tại sao hôm nay Tiểu Thành không tới? Con gái, lúc nào thì Tiểu Thành mới tới?” Tất cả là bởi vì dáng dấp của anh quá mức tuấn lãng, lại có chiếc xe Buick quá mức hút hồn, những người trong chung cư này đều là người lớn tuổi, đã là hàng xóm với nhau từ lâu lắm rồi. Mấy ngày trước anh đặc biệt chăm chỉ đến nhà cô trình diện, hơn nữa vẻ mặt của mẹ khi đi ra ngoài cực kỳ khoe khoang, chắc là mọi người đã sớm biết có người đàn ông ưu tú như vậy theo đuổi cô đúng không?

Thật là nhàm chán, người muốn tìm lại không có ở đây, người không muốn tìm lại ngày ngày đều xuất hiện.

“Sao vậy? Tiểu Hoãn à, người nhàm chán mà cậu nói không phải là ca ca đây đi?”

Tiểu Hoãn không có trả lời, tự mình chạy đến Giản Vân sơn. Nhưng sau khi đến đó, cô lại không biết mình nên làm gì bây giờ, không thể làm gì khác là tìm gốc cây nhỏ yên tĩnh ngồi xuống, nghe âm nhạc bối cảnh trong trò chơi, sau đó ngẩn người.

Cứ ngẩn người như vậy từ buổi sáng cho đến buổi tối, mà cô chỉ có thể nằm ngửa trên giường nghe nhạc, thỉnh thoảng mở mắt, thỉnh thoảng ngủ.

Cho đến khi mẹ Lục kêu lên: “Tiểu Hoãn à, đừng ngủ, một lát nữa mẹ đem canh hầm xương cho con uống!” Cô mới tỉnh dậy.

Xoa xoa ánh mắt, trên màn hình máy vi tính đã sớm là một mảnh màu đen, chỉ có hình vẽ đang dao động không ngừng, giống như là thông báo cho cô nên tiếp tục hy vọng, cô lấy tay chạm vào con chuột, hình ảnh trò chơi liền xuất hiện, nhưng cô lại ngây ngẩn cả người, bởi vì bạch y nam tử đang đứng bên cạnh nữ đồng nghiệp thơ, giống như là bảo vệ, càng giống như là chờ đợi và chờ đợi thật lâu.

“Người thật?” Thật ra thì cô biết là người thật, nếu như là Hứa Tiên thì nhất định sẽ không biết cô ở chỗ này, cho dù biết, cũng không tìm tới đây. Nhanh chóng liếc mắt nhìn danh sách bạn tốt, quả nhiên, cái tên Hứa Tiên vẫn xám xịt, cuối cùng tảng đá trong lòng cô cũng rơi xuống đất, thì ra anh không có rời khỏi trò chơi.

“Là anh, nho nhỏ.” Bạch y nam tử chậm rãi đi xung quanh cô, sau đó dừng lại trước mặt, nếu như di chuyển con chuột đến gần một chút, thậm chí còn có thể thấy hai người đang dán vào nhau rất gần rất gần, vô cùng thân mật.

Tiểu Hoãn nhẹ nhàng cắn môi dưới, gửi tin nhắn: “Thật xin lỗi, em vào bệnh viện, cho nên không thể tới trò chơi.”

Bên này máy vi tính, Tô Thành không ngừng xoa nguyệt thái dương, hai ngày nay anh quá bận rộn quá mệt mỏi, nếu không đã lên trò chơi từ sớm rồi, bởi vì anh rất rõ ràng, cô đang đợi mình. Cũng không biết tâm tình hai ngày nay của cô như thế nào, ngược lại Tiêu Bạch có gửi cho anh mấy tin nhắn, báo cáo tình huống thân thể cô, nói là không có gì đáng ngại, không phục rất tốt.

Nghe cô giải thích, anh chỉ cảm thấy trong giọng nói mang theo một chút chua xót làm nũng và ủy khuất, trong lòng anh càng thêm mềm mại.

“Anh biết, đã nghe nói, em có tốt không?” Chủ yếu là tâm tình có tốt hay không? Có đau lòng vì anh không lên trò chơi hay không? Hay là lặng lẽ mang thương cảm vào mình.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương cao hứng đứng lên, gật đầu, còn làm động tác đuổi người do hệ thống cung cấp.

“Em vô cùng tốt, mấy ngày nữa sẽ đến bệnh viện kiểm tra, nếu như không có gì thì nghỉ ngơi hai ba ngày là tốt rồi.”

Vậy thì tốt.

Trong nháy mắt liền yên lặng, không phải là không có gì muốn nói, mà là có quá nhiều lời muốn nói muốn bày tỏ với đối phương, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tiểu Hoãn nghĩ, đoạn đối thoại như vậy quá lễ phép quá câu nệ, lúc nào thì mới có thể nhảy vọt, mới có thể hào phóng nói với anh cái từ thích đây?

Tô Thành nghĩ, anh có nên chủ động một chút không, ví dụ như nói thẳng ra là anh thích cô, nhưng anh lại sợ mình làm như vậy quá mức lỗ mãng, vượt qua sự chịu đựng của cô.

Góc độ suy nghĩ của hai người khác nhau, nhưng đều muốn đến gần đối phương hơn, thân thiết hơn.

Có lúc muốn nói ra từ thích, nhưng lại không dễ dàng như vậy, nhất là khi đối mặt với người kia, chỉ biết trở nên ngơ ngác chứ không biết nên phản ứng như thế nào. Nhất là khi muốn đối lưu lại ấn tượng tốt với phương về mình, thì càng thận trọng hơn, cũng bởi vì quá để ý, cho nên trở thành người muốn mở miệng lại không dám mở miệng.

Nhận thức như vậy làm Tô Thành nâng khoé miệng lên, nhẹ nhàng cười. Bọn họ yêu thích lẫn nhau như vậy, cần gì phải để ý một chút phức tạp liên đúng yên không tiến tới đây? Anh là đàn ông, nên để anh nói những lời này đi.

Bạch y nam tử lại đứng gần cô một chút nữa, hơn nữa còn làm tư thế ôm người của hệ thống.

Chỉ có vợ chồng mới có thể thực hiện tư thế này, hai tháng làm vợ chồng trong trò chơi, bọn họ chưa từng ôm nhau, không phải là không thể, mà là có thói quen sống vai nhau ngắm cảnh, cũng đều là người hướng nội, cho nên chưa từng thực hiện.

Hôm nay anh đột nhiên ôm cô, làm cho Tiểu Hoãn giật mình, cảm thấy ngoài ý muốn những cũng vui mừng.

Cảm giác giống như anh đang suy nghĩ cái gì đó, mấy giây sau, bạch y nam tử đang ôm nữ đồng, nói thật thấp: “Nho nhỏ, anh nhớ em.”

43. Chương 42

Chương 41 — Mẹ Lục vô cùng hài long

Mẹ Lục cầm hộp giữ ấm đi tới trước cửa phòng bệnh Tiểu Hoãn, cảnh tượng bà nhìn thấy chính là như thế này.

Tiêu Bạch ghé sát đầu vào khe hở bên cạnh cánh cửa, cố hết sức nhìn vào bên trong, hơn nữa thỉnh thoảng còn lắc đầu và gật đầu.

Đã nói đùa nhỏ này không thích hợp với Tiểu Hoãn rồi mà, nhìn cử chỉ của nó một chút là biết, thật là quái dị, coi như là ở rể cũng không được, sớm muộn gì cũng ảnh hưởng đến cuộc đời Tiểu Hoãn! Vì vậy mẹ Lục đi tới, lấy bắp chân mạnh mẽ có lực đá nhẹ vào cái mông đang gờ cao của Tiêu Bạch.

“Ui da, này! Con mẹ nó là ai. . . .” Tiêu Bạch bị đập trúng, thiếu chút nữa là lỗ mũi bị ép dính lên cửa, cậu che lỗ mũi, vừa định quay đầu lại mắng chửi cái người vô duyên đi không nhìn đường, kết quả lại nhìn thấy mẹ Lục đang lấy ánh mắt uy nghiêm nhìn mình. Lời nói thô tục chuẩn bị mắng người lập tức biến thành cung kính chào hỏi: “Dì Lục phong nhã tài hoa, dì tới rồi sao?” Cúi đầu khom lưng, đặc biệt giống công công nhìn thấy thái hậu.

Lục thái hậu trợn mắt nhìn Tiêu Bạch: “Tiêu Bạch, không phải là dì nói con, con xem, ban ngày ban mặt mà con ở đây lén lút giống như cái dạng gì? Bụng không thoải mái thì phải đi nhà vệ sinh, đây là hành lang nhiều người ra vào, con không sợ người ta nhìn thấy sao?”

Tiêu Bạch yên lặng rơi nước mắt: “Dì, con. . . .”

Lục thái hậu vung tay lên: “Mau tránh ra mau tránh ra, dì đem canh xương đến cho con gái dì, phải uống nhanh cho nóng.” Nói xong liền muốn đẩy Tiêu Bạch ra, mở cửa phòng bệnh.

“Dì!” Tiêu Bạch giật mình, bắt lấy cánh tay đang đặt trên tay cầm cửa của mẹ Lục.

“Con là thằng nhóc nhiều chuyện, làm sao nữa?”

Mắt thấy vẻ mặt mẹ Lục đang từ từ trở nên tức giận, Tiêu Bạch vội vàng trấn an: “Dì, ngày hôm nay dì đặc biệt trẻ tuổi xinh đẹp, con may mắn được nhìn thấy vẻ đẹp sáng ngời của dì, làm cho con vô cùng sung sướng.”

Không nghĩ tới lại có một cước nhanh chóng chuẩn xác rơi vào bắp chân Tiêu Bạch, cậu đau đến cắn răng, bắp chân của mẹ Lục thật là mạnh mẽ có lực, tuyệt đối chính là cơn ác mộng của Tiêu Bạch.

“Dì. dì à, dì. thật không thể đi vào.”

“Phòng bệnh con gái dì, tại sao dì không thể vào?”

“Bởi vì, bởi vì.” Tiêu Bạch cắn răng, bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn chặn: “Bởi vì có một người đàn ông cực phẩm đang trao đổi tình cảm với Tiểu Hoãn ở bên trong!”

“Người đàn ông cực phẩm? Đẹp trai không?” Cánh tay nắm tay cầm cửa cũng giảm bớt lực đạo.

Đẹp trai! Vô cùng đẹp trai!

“Có tiền không? Có nhà có xe có công việc tốt không?”

Cái này. Tiêu Bạch chần chờ, nếu để mẹ Lục biết Tô Thành là người đàn ông có tiền đồ nhất B thị, không biết mẹ Lục có bị kích động mà tăng huyết áp hay không?

Mẹ Lục nhìn thấy Tiêu Bạch im lặng không nói gì, hừ một tiếng, thẳng nhóc chết tiệt, dám lừa gạt lão nương sao?

Vì vậy cánh tay mập mạp dùng sức, xoay tay cầm cửa, cửa phòng bệnh chỉ nha một tiếng, mở ra.

Nói cũng lạ, ngày thường mỗi khi cánh cửa này được mở ra thì đều im hơi lặng tiếng, hôm nay đột nhiên lại hăng hái ngẩng cao đầu lên tiếng báo hiệu làm kinh động đôi uyên ương trong phòng.

Mẹ Lục sững sốt, dây thần kinh phản xạ nhanh chóng, lập tức che miệng khẽ kêu: “Trời ~ dì đi nhầm phòng, các con tiếp tục tiếp tục.”

Nói xong liền muốn xoay người rời đi, đột nhiên bà nhớ tới một chuyện quan trọng, không đúng! Đây là phòng bệnh của con gái bà mà, nói như vậy, uyên ương ngồi trên giường là con gái của bà, con gái?!

Hai bên đều bị khiếp sợ giống nhau, Tiểu Hoãn ngồi trên giường ngơ ngác nhìn Tô Thành.

Đột nhiên Tô Thành lại tỏ tình làm cho trái tim nhỏ bé của cô dâng lên từng đợt lại từng đợt xúc cảm mãnh liệt, đứng hình một lúc lâu vẫn còn chưa nói được một câu nào thì thấy thân thể cường tráng của mẹ xuất hiện trước cửa phòng bệnh.

Rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng tỉnh táo lại!

Cô cẩn thận tặng mẹ mình nụ cười nịnh hót, sau đó chậm rãi đem tâm mắt dời lên trên mặt người đàn ông đẹp trai, không nghĩ tới vừa nhìn anh, cô lại đỏ mặt.

Bởi vì, rốt cuộc cô cũng biết, mới vừa rồi anh đang tỏ tình với mình.

>0< thật=“” xấu=“” hổ=“” thật=“” xấu=“” hổ=“” a=“” a=“” a!=“”>

~Trong lòng Tiểu Hoãn không chỉ kích động, cô còn nghi ngờ và xấu hổ, có phải tất cả cô gái khi được tỏ tình đều có tâm tình như thế này không?

Nhưng Tiểu Hoãn vẫn cố gắng trấn định lại, bởi vì sau khi mẹ Lục nhìn thấy Tô Thành liền đem hộp giữ ấm trong tay đưa cho Tiêu Bạch, xoa xoa tay nhìn chăm chú vào Tô Thành.

“Con gái à, mau giới thiệu một chút, đây là ai.” Mặc dù nói chuyện với con gái mình, nhưng ánh mắt mẹ Lục vẫn thủy chung quan sát Tô Thành.

Không tệ không tệ, người đàn ông này, muốn gì có đó, muốn diện mạo có diện mạo, muốn đáng người có đáng người.

Tiểu Hoãn còn chưa mở miệng, Tô Thành liền cười với mẹ Lục, nụ cười rực rỡ giống như gió xuân: “Dì nhất định là mẹ của Tiểu Hoãn đúng không? Văn bối họ Tô, tên một chữ Thành.”

“Trời ạ, đứa nhỏ này, thật là lễ phép, vậy dì gọi con là Tiểu Thành!” Mẹ Lục cao hứng nhếch miệng.

Tiêu Bạch đứng sau lưng mẹ Lục, vẻ mặt vô tội nhìn Tiểu Hoãn khoát tay, sau đó lại khoát tay với Tô Thành. Cậu thật sự cố gắng hết sức, nhưng mà mẹ Lục quá mức mạnh mẽ, cậu không ngăn cản được.

Tiểu Hoãn tức giận hung hăng tặng cho Tiêu Bạch một cái liếc mắt.

Tô Thành chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười đến sòng mắt lưu chuyển, Tiểu Hoãn nhìn thấy như vậy liền lập tức néo bắp đùi mình, tại sao người đàn ông này lại cười đến hấp dẫn người khác như vậy.

Đương nhiên Tô Thành có tính toán của riêng mình, hướng chi đột nhiên mẹ Tiểu Hoãn xuất hiện, anh chỉ biết đây không phải điềm xấu, có thể nói, tâm tình bây giờ của anh vô cùng tốt.

Tâm tình rất tốt, đẹp trai và ánh mắt chứa đầy nụ cười rực rỡ, mẹ Lục lập tức nhớ lại trong phòng này còn có những người khác tồn tại, bao gồm con gái yêu dấu của bà.

“Tiểu Thành, con và Tiểu Hoãn là bạn sao?” Bước đầu tiên của mẹ Lục, trước tiên thăm dò một chút quan hệ giữa hai người.

Tô Thành cười đáp: “Đúng vậy, dì, nhưng con không chỉ muốn làm bạn.”

À? Ánh mắt mẹ Lục sáng lên, nhanh chóng quét mắt nhìn con gái đang làm bộ ho khan, tiếp tục hỏi.

“Vậy Tiểu Thành muốn trở thành quan hệ như thế nào với con gái của dì?”

Đột nhiên Tiêu Bạch run run, bởi vì cậu mơ hồ nhìn thấy dì Lục hoá thành hồ tiên, đang hài lòng nhìn con mồi trước mắt. Vội vàng vỗ vỗ mặt mình, bình tĩnh bình tĩnh, dù sao cũng không phải là cậu ở rể, không phải sợ!

Hồ tiên: người mê tín cho rằng hồ ly tu luyện có thể thành tiên

Tô Thành ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Tiểu Hoãn đang nhắm mắt giả chết, khoé môi nâng lên, chậm rãi nói: “Đương nhiên là làm người đàn ông của Tiểu Hoãn.”

Mẹ Lục giật mình, Tiêu Bạch ngây người, mà Lục Tiểu Hoãn là co quắp.

Thật đúng là người đàn ông mạnh mẽ, tỏ tình thật man, tại sao một câu nói vô cùng khó xử như vậy, nói ra từ miệng Tô Thành lại giống như lời tuyên thệ, có đầy đủ trang nghiêm và sự dục hoặc.

Đúng là gừng càng già càng cay.

Mẹ Lục kinh ngạc mấy giây, sau đó nhanh chóng biến thân thành dáng vẻ mẹ vợ khảo sát con rể: “Ý tưởng không tệ, rất có tính khiêu chiến! Nhưng mà, Tiểu Hoãn nhà chúng tôi không phải là dạng con gái tùy tiện tìm đàn ông là được. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả tay của đàn ông còn chưa sờ qua.”

Trông mắt Tô Thành đen dần, không khỏi liếc nhìn Tiểu Hoãn.

Về mặt nữ nhân vật chính vẫn cứng ngắc như cũ, tiếp tục giả chết ینگ. . . .

Tô Thành cười nhạt, tiếp tục nghe mẹ Lục thân ái giáo dục.

“Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, chẳng những tâm địa thiện lương mà còn có lòng nhân ái, đặc biệt dễ mềm lòng.” Chính xác là, từ ngày anh và Tiểu Hoãn gặp người đàn ông không biết điều kia, anh có thể nhìn ra được sự thiện lương của cô từ trên vẻ mặt đau lòng.

“Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, phẩm hạnh đoan chính chưa bao giờ nhìn người đàn ông nào quá lâu.” Trừ anh ra, cũng không cần nhìn người khác.

“Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, đáng đáp mặc dù không thanh tú nhưng càng nhìn càng đẹp mắt.” Đây chỉ là thanh tú, còn làm tim anh không khỏi rung động.

“Còn có.”

Hả? Mẹ Lục dùng tay ra hiệu Tô Thành cúi người xuống, anh cũng rất phối hợp làm theo.

“Còn có, Tiểu Hoãn nhà chúng tôi, có ngực lớn eo nhỏ da trắng, cái mông lại nở nang, bảo đảm rất dễ nuôi!”

Tiểu Hoãn đang giả chết, rốt cuộc cũng mãnh liệt .

Mẹ, đây là làm sao, có cần nói lớn tiếng như vậy không! Mới vừa rồi cô chỉ len lén mở mắt ra thành một đường thẳng nhỏ nhắn, vừa đúng lúc nhìn thấy mẹ ra dấu tay với Tô Thành. Đang muốn cẩn thận mở lỗ tai để nghe mẹ nói với anh cái gì mà bí mật như thế, không nghĩ tới mẹ lại dùng khí thế mười trên mười phần, giọng nói hào hùng “lặng lẽ” nói cho anh biết. Vậy tại sao còn bày đặt ra dấu làm gì? Thượng Đế à, ông trời à, Lục Tiểu Hoãn con làm sao còn mặt mũi nào gặp mặt Tô Thành!

Không giống với bộ dáng há to miệng ngu ngốc của Tiêu Bạch, Tô Thành lễ phép cười với mẹ Lục: “Cảm ơn dì đã nói cho con biết.”

Mẹ Lục mở cờ trong bụng, quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, hỏi Tô Thành: “Đứa nhỏ này, con có nhà có xe không?” Trong lòng lại âm thầm nghĩ, nếu không có thì cố gắng phấn đấu thêm mấy năm là được, người có nhiều tiền, đẹp trai thật là khó kiếm!

Lần này Tô Thành không có trả lời, ngược lại là Tiêu Bạch chủ động trả lời thay anh.

“Dì à, dì biết Tô Thành là ai không? Tô Thành là một trong mười thanh niên ưu tú do đài truyền hình B thị bình chọn năm ngoái, xe, phòng, những thứ đó đối với Tô Thành mà nói là con số nhỏ. Tô Thành là đại thần, oh không! Tô Thành là điện, là ánh sáng, là thần thoại duy nhất, là người đàn ông làm tất cả con gái ở B thị chảy nước miếng ròng ròng, là người đàn ông làm tất cả đàn ông chảy khô nước mắt vì không thay đổi được thành người đàn ông tốt như vậy!”

Một hơi nói xong, Tiêu Bạch chỉ cảm thấy cảm xúc trong lòng mình cuộn cuộn như thủy triều dâng trào.

Tô Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, càng làm cho cậu tiếp tục cuộn cuộn. Thành thành à, tôi có làm cho anh hài lòng không?

Mặc dù Tiêu Bạch hình dung vô cùng khoa trương, hơn nữa vẻ mặt rất kỳ lạ, nhưng mà Tiêu Bạch nói đến mười thanh niên ưu tú, mẹ Lục nghe hiểu rõ ràng những chữ này.

Mười thanh niên ưu tú, hằng năm B thị đều tiến hành bình chọn một lần, những người có thể đi vào danh sách này đều là người trẻ tuổi có nghề nghiệp và thành tựu nổi bật, thế kỷ 21 thiếu nhất cái gì? Chính là nhân tài! Thăng nhóc đẹp trai như vậy lại là nhân tài, quan trọng nhất là, người này còn thích con gái nhà bà! Thật là làm cho bà hài lòng, quá toàn vẹn!

Có câu nói, cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng hài lòng, bởi vì quá toàn vẹn, mẹ Lục hoàn toàn coi thường suy nghĩ con gái mình như thế nào.

Vì muốn con gái và thằng nhóc đẹp trai này có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn, mẹ Lục đem hộp giữ ấm từ tay Tiêu Bạch đưa cho Tô Thành, nắm cổ áo Tiêu Bạch, lập tức đi ra ngoài.

“Tiểu Bạch à, dì với con đi dạo phố.”

Đem không gian để lại cho con gái thân ái và Tiểu Thành đáng yêu.

Sau khi Tiêu Bạch bị túm ra ngoài, ánh mắt còn lưu luyến không dứt liên tiếp quay đầu nhìn lại, Tô Thành quá mạnh mẽ, cho nên trong thời gian ngắn liền làm xong, oh không, là chinh phục mẹ Lục.

Vì có thể thoát khỏi ma trảo của mẹ Lục, sau khi ra ngoài cửa phòng bệnh, Tiêu Bạch lập tức cười ha ha lấy lòng.

“Dì, dì đối với Tô Thành, khẳng định là đặc biệt hài lòng đúng không?”

“Nói nhảm!” Tiếp tục kéo Tiêu Bạch đi trên hành lang.

“Dì, vậy, chúc mừng dì tìm được con rể hài lòng.” Từ đây cậu có thể thoát khỏi bể khổ bị nhéo thắt lưng, ừ ừ.

Kết quả, bàn tay mẹ Lục cực kỳ nhanh chóng nhéo thắt lưng Tiêu Bạch.

“Con là thằng nhóc nhảm nhí, chuyện ở rể có thể tùy tiện nói như vậy sao?”

Ngay cả nước mắt của Tiêu Bạch cũng rơi ra ngoài, vô cùng buồn bã hít mũi: “Dì, vậy tại sao dì nói muốn con ở rể. . . .”

“Vậy phải coi bộ dạng của con ra sao?” Mẹ Lục nâng cằm, khoé mắt đầy nếp nhăn chứa đựng nụ cười, “Tiểu Thành của chúng ta ưu tú như vậy, tại sao có thể giống như con mà ở rể đây? Người đàn ông tốt thì phải đường đường chính chính!”

Nói xong, còn tiếc hận liếc mắt nhìn Tiêu Bạch: “Tiểu Bạch, không phải là dì nói con, đừng cả ngày làm cho người ta không có chút nào tin cậy, ở rể? Một chữ, tặc!”

Rốt cuộc nước mắt Tiêu Bạch cũng rơi đầy mặt, dì à, không nên làm như vậy, dì đây là kỳ thị trái tim thuần khiết của con.

Vì vậy, Tiêu mỗ bắt đầu phản kích: “Dì, không phải dì thích Phương Duẫn sao, lúc này lại vui mừng cho Tô Thành.”

Một chương mập mạp của mẹ Lục chụp tới: “Thế nào! Lão nương thích!”

“Vậy, chuyện của Phương Duẫn cứ như vậy mà qua sao?”

“Qua! Phải qua! Con gái nhà chúng tôi có Tiểu Thành là đủ rồi.”

Tiêu Bạch gật đầu, lòng dạ phụ nữ biến hoá thật là mau, nhưng mà cậu làm như vậy cũng giống như giúp cho Tô Thành và Tiểu Hoãn, Aha ha ha, cậu thật đúng là người vì bạn bè chấp nhận hiến thân, thật vĩ đại.

Mặc dù một già một trẻ nghĩ đến những chuyện không giống nhau, nhưng mí mắt hai người đều chứa đựng ý cười, hoàn toàn không chú ý tới thân ảnh màu xám tro đột nhiên dừng lại.

Mẹ Lục và Tiêu Bạch rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Tô Thành và Tiểu Hoãn.

Lúc này, cô muốn giả bộ chết cũng không thể, bởi vì lúc cô mở mắt, vừa lúc anh cũng mỉm cười nhìn sang.

Không kịp đề phòng, vẻ mặt ngượng ngùng và chần chờ của cô đều rơi vào trong mắt Tô Thành, đương nhiên, vẻ mặt dịu dàng trên mặt anh cũng bị cô nhìn thấy.

Mặc dù như vậy, cô còn chưa dám tin, lời nói mới vừa rồi của người đàn ông này, là thật sao?

Nhưng anh không phải là Tô Thành nổi danh sao? Người đàn ông có tiền đồ nhất B thị, người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa có khí chất thoát tục, người đàn ông như vậy sẽ thích cô sao? Muốn cô làm. . . . ách, người đàn ông này, mặc kệ nhìn như thế nào cũng thấy không thành thật.

Cũng không phải là cô không có tự tin đối với bản thân mình, tự tin thì cô có, chẳng qua là cô không còn là cô gái 16 tuổi ở trong cái tuổi thanh xuân u mê, tin tưởng vào cái loại gọi là vừa thấy đã yêu, mà cô là một cô gái 26 tuổi. Mặc dù cho đến bây giờ cô chưa từng nghĩ cuộc sống của mình sẽ tràn đầy tình yêu hư ảo giống như tiểu thuyết ngôn tình, cũng không có gặp được người đàn ông hư hỏng, đem mối tình đầu biến thành vết thương chí mạng, nhưng cô vẫn lấy thái độ nhẹ nhàng bình tĩnh chờ đợi, không mù quáng không gấp gáp, chờ đợi người kia xuất hiện. Mặc dù cô đi xem mắt nhưng cô vẫn duy trì nội tâm kiên trì như cũ. Giống như tình cảm cô dành cho người đàn ông nào đó vậy, từ từ, tích lũy từng chút từng chút một. Mặc dù rất chậm, nhưng lại dần dần mọc rễ nảy mầm. Mà không giống như bây giờ, may mắn được người đàn ông có điều kiện ưu tú mà mình gặp mặt vài lần nói muốn làm người đàn ông của mình.

Thật sự quá tốt đẹp, quá mộng ảo, cho tới bây giờ cô vẫn không thể tin được, sự tích cô bé lọ lem lại sắp xảy ra trên người mình.

Nhưng những thứ cô muốn, anh sẽ không hiểu. Dù sao cũng có bài hát hát rằng, tâm tư của nữ nhân, nam nhân như người muốn đoán cũng đoán không được.

“Tiểu Hoãn.” Lúc cô suy nghĩ vẩn vơ thì Tô Thành đi tới, anh đem ghế ngồi đặt sát bên giường, ngồi xuống nhìn cô.

Không phải là không hoảng hốt, bất kỳ cô gái nào, khi đối mặt với người đàn ông ưu tú như vậy, cũng có chút khẩn trương, đúng không? Cho nên trong lòng Tiểu Hoãn đang tự nói với mình, không phải là cô có

cảm giác với Tô Thành, chẳng qua là khấn trương theo thói quen mà thôi, đừng quên người cô thích thật sự là ai. Đúng rồi, âm thanh này nhắc nhở cô, người cô thích là người sẽ đứng lúc cô cảm thấy thất bại, lấy câu nói nhẹ nhàng hoá giải bất an trong lòng cô. Là cái người xa lạ trong thế giới hư ảo yên lặng quan tâm chăm sóc cho cô.

“Tiểu Hoãn.” Tô Thành kêu cô lần nữa, Tiểu Hoãn không thể làm gì khác là nâng khoé miệng lúng túng cười với anh.

Anh có thể đọc hiểu toàn bộ cảm giác không xác định trong mắt cô, chẳng qua là anh không biết điều mình sắp nói ra, cô có thể tiếp nhận được hay không.

Mặc kệ cô có tiếp nhận hay không tiếp nhận, anh đã chuẩn bị xong chiến lược để chiến đấu lâu dài. Nghĩ tới đây, Tô Thành không muốn đợi cô hoàn hồn nữa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên ngón tay nhỏ nhắn.

Tiểu Hoãn kinh ngạc nhìn bàn tay đang che lên tay mình, sạch sẽ mà lại thon dài, giống như khí chất tự nhiên phóng khoáng trên người anh vậy.

Nếu như người đàn ông nào đó không xuất hiện trước, cô sẽ bị anh mê hoặc đúng không?

Ngón tay thon dài của Tô Thành hơi dùng sức, khiến cho cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tiểu Hoãn, làm bạn gái anh đi.” Không phải là hỏi nhưng lại chứa đựng thái độ khiêm hoà, không phải ra lệnh nhưng lại không cho cô cơ hội phản bác.

“Tại sao là tôi?” Rốt cuộc Tiểu Hoãn cũng hỏi ra được những lời này.

Tại sao? Tròng mắt đen của người đàn ông nào đó xẹt qua một chút âm đạm, thì ra là anh hù dọa cô.

Có một vài hảo cảm xuất hiện mà không có nguyên nhân, có lẽ là bởi vì một nụ cười, có lẽ là bởi vì một câu nói, còn có lẽ chỉ là hình ảnh từng nhìn thấy ở Giản Vân sơn. Mà cô bình dị như vậy, nhỏ nhắn như vậy, làm cho tim anh tràn đầy dự vọng bảo vệ cô, chỉ đơn giản là muốn cô mãi mãi nở nụ cười chân thành như vậy.

“Tiểu Hoãn, em muốn nghe anh nói lý do anh chọn em sao?” Tô Thành nhàn nhạt mỉm cười, nhìn chăm chú Tiểu Hoãn.

Tiểu Hoãn vừa định trả lời, Tô Thành lại tiếp tục nói.

“Trên thế giới này, lý do tốt nhất chính là, ở thời điểm đối mặt với em, lại phát hiện những lý do này không đủ đầy đủ.”

Không đủ đầy đủ?

“Bởi vì mặc kệ là như thế nào, đều không thể hình dung cảm giác của em trong lòng anh. Thậm chí không cần lý do, anh cũng sẽ bị em dẫn động.”

Giống như là có cái gì đó nghẹn ngào trong cổ họng, lại giống như có cái gì đó sưởi ấm lòng cô, giống như buông tim trống rỗng, rốt cuộc cũng tìm được cái gì đó để lấp vào.

“Anh, thật sự thích tôi?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên, những thứ anh nói đều là thật?”

“Quần tử nhất ngôn.”

“Đối với anh. . . . tôi không có chuẩn bị.” Cô còn chưa chuẩn bị giao trái tim mình cho bóng dáng hư ảo nào đó, anh liền xông vào thế giới của cô.

Ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay mảnh khảnh, mười ngón tay đan chặt vào nhau, tự nhiên như thế, thân thiết như thế.

“Không cần phải gấp, anh chờ em.” Chờ cô chuẩn bị xong, tiếp nhận anh thật sự.

Tiểu Hoãn sống 26 năm, số lần rơi nước mắt có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng mà giờ phút này, vành mắt của cô đã bắt đầu ẩm ướt.

Thì ra cảm giác khi được người ta tỏ tình là như vậy, ấm áp lại thấp thỏm không yên, nhưng trong lòng lại mang theo lời cảm ơn, mặc kệ anh thích tôi bao lâu, cảm ơn anh. Cảm ơn anh thích tôi bởi vì tôi là tôi.

Chương 42 — Đã lâu không gặp

Từ sau khi Tô Thành đẹp trai tỏ tình với cô, mỗi ngày anh đều tới phòng bệnh điểm danh, sau khi tan việc còn đến thăm cô một chuyến, còn rất yêu thích đem cái ghế ngồi cạnh giường bệnh thường thức ngón tay thon dài nhỏ nhắn của cô.

Đó cũng không phải là chuyện làm cho Tiểu Hoãn khó xử, khó xử chính là, tại sao trên mặt anh luôn treo nụ cười nhàn nhạt dịu dàng, giống như anh đã sớm hiểu thấu con người cô, mà còn khó xử hơn nữa chính là, trong phòng bệnh còn có thêm cha Lục, mẹ Lục và Tiêu Bạch thay phiên nhau thường thức tình huống người khác đùa giỡn tay cô. Mà mỗi lần cha Lục và mẹ Lục ngắm Tô Thành là ngắm không dưới hai tiếng, còn không ngừng chụm đầu ghé tai, “nhỏ giọng nghị luận” cô và anh xứng đôi như thế nào, cô thật là khó xử lại cảm thấy phức tạp, phức tạp rồi lại tiếp tục khó xử.

Tiểu Hoãn không khỏi nghĩ đến một chuyện, chẳng lẽ là cô nhất thời mềm lòng, trúng mê hồn nhớ của Tô Thành rồi sao?

Vì vậy ngày thứ tư cô được xuất viện về nhà, rốt cuộc kháng nghị Tiêu Bạch: “Tớ muốn máy tính mới! Tớ muốn máy tính mới!”

Tiêu Bạch vừa nghe thấy, vội vàng đi đến gần nhỏ giọng hỏi cô: “Vị kia nhà cậu không đồng ý?”

Tại sao không đồng ý? Tại sao không đồng ý!

Tiểu Hoãn tức giận lườm Tiêu Bạch: “Tô Thành không phải là vị kia nhà tớ, bây giờ vẫn còn đang khảo sát! Đừng nói nhảm, tớ muốn máy tính mới!”

Tiêu Bạch làm khó khoát tay: “Thật sự không được, Tô Thành không muốn cậu nhìn vào máy tính.”

“Tại sao?”

“Bởi vì có tia khúc xạ.” Không biết Tô Thành đã xuất hiện trước cửa phòng Tiểu Hoãn từ khi nào, một tay tao nhã chống cạnh cửa, đầu hơi cúi thấp nhìn cô.

Trong lòng Tiểu Hoãn âm thầm liếc mắt nhìn Tô mỗ, mới vừa rồi cô rõ ràng nhìn thấy anh vào phòng bếp nói chuyện với mẹ mình, ngay cả cô ở trong phòng ngủ còn nghe được tiếng cười vang dội của mẹ truyền ra từ trong phòng bếp, đột nhiên bây giờ người lại xuất hiện trước cửa phòng. = =

Lúc này đương nhiên là Tiêu Bạch tự động biến mất, cậu đã có kinh nghiệm chiến đấu nhiều lần, chỉ cần Tô đại thần vừa xuất hiện, cậu liền lập tức cung kính lui ra, để lại không gian riêng tư cho hai người.

Mặc dù tâm tình Tiêu Bạch vẫn kích động dồi dào như cũ, nhưng mà cậu chỉ có thể chạy lên trò chơi tám nhảm với Hứa Tiên, hai người ba ba gõ bàn phím bày tỏ đau thương của mình cho đối phương biết. Ngày đó, hai người ở dưới cây đại thụ thảo luận sôi nổi nghiêm túc vấn đề xem giữa Tiểu Hoãn và Tô Thành thì ai tiêu diệt ai trước, lúc đó cậu còn nhìn thấy Vân Thủy Thiên. Hơn nữa Vân Thủy Thiên còn không ngừng lặp lại động tác giết quái. Hứa Tiên và cậu đi qua đi lại nhiều lần trước mặt hắn, hắn vẫn không nhìn thấy hai người bọn họ.

Hứa Tiên vẫn nhiệt tình nghênh đón Vân Thủy Thiên như trước, còn cậu thì lấy cớ một người có ba việc gấp gáp, làm bộ như mình không có ở bên cạnh máy tính, lại len lén nằm úp sấp gần màn ảnh nhìn đoạn đối thoại của Hứa Tiên và Vân Thủy Thiên.

Hứa Tiên: “Vân huynh, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy tại hạ sao?”

Vân Thủy Thiên: “À sorry, mới vừa rồi đang suy nghĩ chuyện khác, có chút phiền phức. Cho nên không thấy các người.”

Hứa Tiên: “Thật vậy sao? Có thể nói cho ta biết tại sao lại phiền không?”

Vân Thuỷ Thiên: “. chuyện nhỏ, không có gì.”

Hứa Tiên: “Ồ hô ha! Chuyện nhỏ cũng sẽ phiền, nói rõ ra là bây giờ tâm sự của Vân huynh đang bất an, có chuyện gì làm Vân huynh không dám nhìn vào ánh trăng sao?”

Vân Thuỷ Thiên: “Ha ha, không có nghiêm trọng như vậy, chẳng qua là ta biết mình bị cự tuyệt mà thôi. Phát tiết một chút liền xong.”

Hứa Tiên: “Ồ hô ha! Người nào cự tuyệt Vân huynh?”

.

Bọn họ còn nói những gì, Tiêu Bạch căn bản không nhìn thấy, bởi vì cậu chỉ cần nhìn thấy Vân Thuỷ Thiên, oh không, Phương Duẫn nói với Hứa Mộc Vân: biết mình bị cự tuyệt. Chính là làm cho người ta liên tưởng đến tình huống hẹn hò giữa hắn và Tiểu Hoãn. Ngày đó thái độ của Tiểu Hoãn đối với hắn tương đối lãnh đạm, cũng lâu rồi chưa thấy hắn đến đây, như vậy cũng coi như cự tuyệt sao? Tiêu Bạch không nhận được nhìn màn ảnh máy tính cười ha ha.

Không nghĩ tới cái người tên Phương Duẫn này lại dễ nổi giận như vậy. Nhưng mà như vậy cũng tốt, như vậy tiểu thành thành thân ái của cậu sẽ không còn tình địch tranh dành Tiểu Hoãn, Aha ha!

Vì vậy Tiêu Bạch kích động lấy điện thoại gọi cho Tô Thành, thật tốt, người đàn ông có tiền đồ nhất B thị mà cậu ngưỡng mộ sắp biến thành người thân, còn có thể tùy thời gọi điện thoại cho anh, oh thật thật tốt.

Điện thoại đô đô mấy tiếng, giọng nói Tô Thành hơi mệt mỏi nhưng lại tràn đầy từ tính vang lên: “Tiểu Bạch.”

“Thành thành à! ~~ tôi có tin tốt phải nói cho anh nghe!”

“Nói.” Nhìn xem, khẩn cấp như vậy mà anh cũng chỉ trả lời một chữ.

“Vây, là như vậy, mới vừa rồi tôi nhìn thấy Vân Thuỷ Thiên ở trong trò chơi, cũng chính là đối tượng hẹn hò của Tiểu Hoãn, tên là Phương Duẫn đó.”

“Sau đó?” Giọng nói của người đàn ông nào đó rất bình tĩnh, giống như nghe được người ta nói một vài chuyện linh tinh như thời tiết hôm nay rất tốt.

“Sau đó? Oh oh! Sau đó tôi thấy hắn nói hắn đã bị cự tuyệt, chạy tới đánh quái phát tiết Aha ha! ~” Ai? Tại sao tiểu thành thành thân ái nhà cậu lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiêu Bạch nhìn về phía điện thoại kêu mấy tiếng này này này, bên kia mới chậm rãi mở miệng: “Nói xong?”

Nói xong rồi nói xong rồi, nhưng Tô Thành lại không có phản ứng. Không có phản ứng đồng nghĩa với việc không có bất quái, không có bất quái thì cuộc sống không còn thú vị, 555. Vì vậy Tiêu Bạch có bản chất nhiều chuyện chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Thành thành à, sao anh không có phản ứng nào vậy? Vân Thuỷ Thiên là tình địch của anh đó, bây giờ hắn bị cự tuyệt nên chuẩn bị buông tha cho Tiểu Hoãn, anh không ngạc nhiên sao?”

“Tôi cần phải ngạc nhiên sao?”

Đầu bên kia điện thoại, Tô Thành đang ngồi trước bàn làm việc quan sát thư ký sửa sang lại tài liệu quan trọng, nghe xong vấn đề của Tiêu Bạch, anh cũng chỉ cười nhạt.

Tiêu Bạch còn tiếp tục chìm đắm trong cảm xúc: “Hắn là tình địch của anh, tình địch của anh đó, nếu như hắn dùng sức giành Tiểu Hoãn với anh thì làm sao bây giờ?”

Giành? Trong mắt Tô Thành xuất hiện một chút cảm xúc sâu kín nặng nề, đó là ánh mắt sắc bén mà chỉ có nhân tài trên thương trường mới có được. Đáng tiếc Tiêu Bạch không thấy được vẻ mặt này của anh, chỉ có thể nghe anh thần nhiên nói: “Hắn sẽ không có cơ hội này.”

Tiêu Bạch cầm điện thoại ngáy người một lúc lâu, rốt cuộc cũng tiêu hoá hết ý nghĩa câu nói của Tô Thành. Thì ra anh căn bản không xem Vân Thuỷ Thiên là đối thủ.

Thân là một người đàn ông, điều đáng sợ nhất không phải là có lấy được vợ hay không, mà là khi trong lòng mình tràn đầy ý chí chiến đấu đứng trước mặt đối thủ, đối thủ lại cho rằng anh không cùng cấp bậc để chiến đấu với anh ta.

Nếu để cho Phương Duẫn biết được chuyện này, Phương Duẫn sẽ suy sụp đúng không? Trong lòng Tiêu Bạch không tránh khỏi âm thầm quỳ lạy Tô Thành, không hổ danh là đại thần, giết người vô hình, ác độc, quá ác độc.

Đối với Tô Thành mà nói, mặc kệ Vân Thủy Thiên buông tha hay không buông tha đều không quan trọng. Quan trọng là. . . . Tiểu Hoãn chọn anh hay không chọn anh. Coi như Vân Thủy Thiên muốn tới tranh thủ tình cảm cũng không sao, anh sẽ làm cho hắn biết khó mà lui.

Ngón tay thon dài gõ bàn làm việc, tròng mắt đen híp lại, xem ra ngày đó anh cảm thấy ngoài cửa phòng có tiếng động cũng không phải là ảo giác.

Mặc dù anh không quen tỏ tình trước mặt người khác, nhưng mà anh cũng không ngại để cho vị đồng chí này phá lệ thường thức một chút.

Đối với đàn ông mà nói, biết khó mà lui không phải là thói quen tốt, nhưng mà thân ảnh màu xám tro chợt loé ngoài cửa phòng, hiển nhiên là hiểu rõ sâu sắc bốn chữ này. Tô Thành nâng khoe miệng, hài lòng cười một tiếng.

Đáng tiếc là Tiêu Bạch không nhìn thấy nụ cười này của Tô Thành, nếu không cậu nhất định sẽ tiếp tục quỳ lạy Tô đại thần.

Những chuyện này, đương nhiên Tô đại thần sẽ không nói cho Tiểu Hoãn nghe, dù sao thái độ của Tiểu Hoãn dành cho anh đã quá rõ ràng, đem thời gian rảnh rỗi dành cho những chuyện không quan trọng chính là lãng phí thời gian. Cho nên toàn bộ thời gian rảnh của anh đều giao cho cô, sáng sớm và tan việc liền chạy đến bệnh viện và nhà cô, Tiểu Hoãn từ không dám tin đến xấu hổ ngốc trẻ rồi yên lặng tiếp nhận, không thể không nói, đối xử với cô, da mặt dày là chiến thuật vô cùng hiệu quả.

Ví dụ như bây giờ, sau khi tan việc, mẹ Lục và cha Lục vội vàng mời anh đến nhà mình trao đổi tình cảm với con gái của họ. Mà anh rất sẵn lòng tuân theo mong muốn của cha vợ mẹ vợ tương lai, đi tới trước cửa phòng Tiểu Hoãn, vừa vặn nghe được Tiểu Hoãn nói muốn mua máy tính mới. Trong lòng Tiểu Hoãn đang lặng lẽ nói xấu anh, không biết anh dùng gì mà thu mua được cha mẹ mình, vừa nhìn thấy Tô Thành tới đây liền tránh đi chỗ khác, ngay cả Tiêu Bạch chăm sóc quan tâm cho cô nhất cũng làm ra bộ dáng nịnh hót, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Hừ, nghĩ tới đây, cô liền bĩu môi, cố ý không nhìn thấy anh, bày bộ dáng nâng cảm giả bộ yên lặng tự hỏi cuộc sống.

“Tiểu Hoãn.”

Không để ý đến anh không để ý đến anh, tuyệt đối không thể để ý đến anh, nên giữ vững lập trường kiên định của mình đi, Lục Tiểu Hoãn!

“Anh mua máy tính cho em được không?”

“Có thật không?” Nghe được cái từ máy tính này, hai mắt Tiểu Hoãn lập tức sáng lấp lánh, hai tay tạo thành hình chữ thập nhìn Tô mỗ đang đứng ở mép giường, đã sớm quên đi lập trường kiên định của mình. Lập trường là cái gì vậy? Chỉ cần có thể mua máy tính mới cho cô, lập trường chính là mây trôi! Vì máy tính mới, lập trường có đáng là gì!

Sau khi an ủi mình như vậy, Tiểu Hoãn lập tức cảm thấy không khí thoải mái lên mấy phần.

“Tiểu Hoãn, em có yêu cầu nhãn hiệu nào không?”

Nhãn hiệu sao? Tiểu Hoãn không hiểu gì về máy tính ngựa đầu nhìn trần nhà, dùng sức suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, hoàn toàn không có phát hiện trong quá trình cô suy nghĩ, người đàn ông nào đó đã đóng vai với cô ngồi ở trên giường.

“A! Tôi nghĩ ra rồi!” Tiểu Hoãn vỗ tay, nhân hiệu gì cũng không quan trọng, có thể chơi trò chơi là tốt rồi, cần gì phải suy nghĩ lâu như vậy.

“Nghĩ đến cái gì.” Tô Thành nâng mày, bình tĩnh nắm lấy tay cô, giống như là lơ đãng, nhẹ nhàng dao động.

Tâm tình vui vẻ như có như không, trên người anh là hương vị cỏ xanh nhàn nhạt, còn có đôi tay mang đến nhiệt độ đốt cháy người.

Coi như là trì hoãn đi chẳng nữa, Tiểu Hoãn cũng có thể cảm giác được bầu không khí mập mờ, hơn nữa anh còn lấy tròng mắt đen thâm thúy dụ dăng nhìn cô, đơn giản chính là muốn dụ dỗ cô phạm tội. Cô chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt độ nóng bỏng dâng lên, rõ ràng trong phòng có mở máy điều hoà, tại sao cô lại cảm thấy hôm nay còn nóng hơn những ngày hôm trước?

Thậm chí, cô còn có thể cảm giác được anh đang từ từ, từ từ nhích lại gần mình, gần đến nỗi cô có thể nghe rõ ràng được tiếng hít thở của anh, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy đôi hàng mi rậm rạp. Ánh mắt của anh giống như có ma lực, bên trong phản chiếu gương mặt đỏ ửng mà ngượng ngùng. Chính là trong nháy mắt này, đột nhiên cô lại cảm thấy, mình là một cô gái hoa tâm, bởi vì cô đang suy nghĩ, nếu như anh muốn hôn. . . . cô, cô cũng, cũng sẽ không cự tuyệt.

Tay anh nhẹ nhàng xoa mái tóc Tiểu Hoãn, lưu lại hơi nóng trên trán cô, lỗ tai cô. . . . Đang ở thời điểm cô cho rằng anh muốn hôn mình, ngón tai thon dài lại luồn một đoạn tóc về phía sau trái tai, sau đó dịch chuyển thân thể tạo ra khoảng cách, cười phong tình.

“Tóc có chút loạn.”

Tiểu Hoãn chỉ có thể sững sờ ngay tại chỗ, nháy mắt mấy cái, thì ra anh dựa gần như vậy là vì muốn sửa sang mái tóc ỉn, .

Đột nhiên khoé mắt đảo qua, phát hiện ở sau lưng Tô Thành, có ba người dính mặt vào khe cửa phòng cô, ánh mắt như ngửi thấy được mùi ngon!

“Ba! Mẹ! Các người đang làm gì!”

Theo tiếng rống giận này của Tiểu Hoãn, ba người ngoài cửa nhanh chóng biến thân thành chim bay tán loạn, giống như cho đến bây giờ bọn họ chưa từng rời khỏi phòng bếp, cũng không có dựa trước cửa quan tâm tiến độ tình cảm của Tiểu Hoãn trong lúc vô tình.

“Heo Tiểu Bạch!”

Tiêu Bạch ở phòng khách, xa xa cánh cửa đáp lại: “Tiểu Hoãn à, yên tâm, chúng ta không nhìn thấy gì hết!”

Lửa giận đầy mình, lửa giận đầy mình!! >0< bây=“” giờ=“” mặt=“” của=“” cô=“” rất=“” hồng=“” phải=“”>

Tại sao? Tại sao mới vừa rồi cô lại giống như sắc nữ, còn rất mong đợi anh, hôn mình. Tại sao?? Không được không được, cô nhất định phải lên trò chơi, lên trò chơi! Bởi vì quá lâu không nhìn thấy người đàn ông nào đó, cho nên cô nhất thời không cẩn thận trúng mỹ nam kế của Tô Thành mà thôi.

Gương mặt mới vừa rồi còn ngượng ngùng như quả táo hồng, đột nhiên lại biến thành nữ siêu nhân, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tô Thành: “Tôi muốn mua, tôi muốn máy tính tốt nhất! Nhân hiệu tốt nhất!!”

Tô Thành nâng khoé môi cười một tiếng: “Không thành vấn đề.”

Hai tiếng sau, cửa hàng máy tính nổi tiếng nhất B thị.

Tiêu Bạch đi theo sau lưng Tô Thành, nhìn anh chuyên tâm chọn kiểu dáng máy tính cho Tiểu Hoãn, vẻ mặt nghi ngờ.

“Thành thành à, không phải là anh nói muốn từ trong trò chơi chuyển đến thực tế sao? Tại sao lại mua máy tính cho Tiểu Hoãn vậy.” Theo sự nhìn nhận của cậu, Tiểu Hoãn còn phải nghỉ ngơi ít nhất sáu ngày, sáu ngày này có thể làm gì, còn không phải là ngày ngày lên trò chơi hay sao. Nhưng mà bây giờ ngày nào Tô

Thành cũng tới nhà họ Lục, làm sao Tiểu Hoãn có thời gian mà chơi trò chơi đây. Cho nên, Tiểu Hoãn rất buồn bực khi không nhìn thấy người đàn ông nào đó đúng không?

“Cuối cùng vẫn phải mua máy tính.” Ý là máy tính của Tiểu Hoãn đã hư, cũng không thể vì không muốn cô lên trò chơi mà không mua máy tính mới cho cô.

“Nhưng mà.” Tiêu Bạch nhúc nhích đầu, “Nếu như Tiểu Hoãn.” Chẳng lẽ thành thành đã quên mất chuyện Tiểu Hoãn còn chưa biết anh là Phi Thành Vật Nhiều sao?

Đương nhiên là Tô Thành không quên, chẳng qua là anh có tính toán của riêng mình, nhưng mà anh cũng chỉ cười nhạt, không có tiếp tục bàn luận đề tài này.

Có một vị tiền bối đã từng nói, gặp phải chuyện không hiểu nhất định phải tìm hiểu kỹ càng!

Tiêu Bạch chính là người muốn tiếp diễn chân lý ấy, nụ cười muốn nói rồi lại thôi của Tô đại thần càng làm Tiêu Bạch khát vọng muốn hiểu biết về thế giới hơn.

“Thành thành, thành thành, chẳng lẽ anh mua máy tính cho Tiểu Hoãn là bởi vì muốn trực tiếp tỏ tình trong trò chơi sao?” Trong đầu Tiêu Bạch hiện lên cảnh tượng bạch y đại thần đứng giữa quảng trường, nhảy điệu múa ương ca do hệ thống cung cấp, sau đó sử dụng loa lớn: Tiểu Hoãn à, anh là Tô Thành, anh yêu em! Hình ảnh đó. Ha ha ha, thật là xúc động tràn trề.

Tô Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, làm dấu tay kêu cậu tới gần.

Oh oh oh, muốn lặng lẽ nói với cậu sao? Ánh mắt Tiêu Bạch lập tức sáng lên, dựa sát vào, hơn nữa còn rất phái nữ hoá, nhón chân lên.

Tô Thành nói nhỏ vào lỗ tai đang gần sát mình, một phút trước Tiêu Bạch còn cười đến chảy nước miếng, một phút sau lập tức ngốc trệ.

Bởi vì Tô Thành nói với anh: “Không thể nói.”

555555, không muốn nói thì thôi, tại sao còn lấy hành động phức tạp như vậy tổn thương sự quan tâm chăm sóc của cậu dành cho bạn tốt kiêm anh em của cậu là Tiểu Hoãn.

Cảm xúc buồn bã vẫn kéo dài trong lòng Tiêu Bạch cho đến khi mua xong máy tính trở lại nhà họ Lục, bộ dáng của cậu vẫn giống như bị chà đạp nặng nề, chỉ có hai chữ có thể hình dung rõ rệt Tiêu Bạch lúc này, ử rử.

Tiểu Hoãn cao hứng ôm máy tính xách tay, quan sát nó từ trên xuống dưới, cũng không chú ý đến Tiêu Bạch.

Mẹ Lục và cha Lục cao hứng nhìn con rể tương lai hoàn mỹ, nhìn phải nhìn trái, sớm bỏ quên Tiêu Bạch ngoài cửa.

Tô Thành thủy chung lấy vẻ mặt cứng chiu nhìn Tiểu Hoãn, thỉnh thoảng còn tặng cho cha mẹ vợ tương lai của mình nụ cười vô cùng khiêm tốn mà mê người, càng làm cho trái tim hai lão già nở hoa.

Hình ảnh hài hoà cỡ nào, gia đình hài hoà cỡ nào! Đứa trẻ Tiêu Bạch bị quên lãng, không thể làm gì khác là lui đến trong góc, phát ra cảm xúc sợ hãi.

Nếu thí sinh phù hợp với chức vụ con rể nhất đã mua máy tính cho con gái mình, anh còn không để ý việc con gái mình chơi trò chơi, làm sao mẹ Lục có thể để ý đây?

“Con gái à, con nhanh chơi trò chơi với Tiểu thành thành đi!” Rồi nghiêng đầu nói với Tô Thành, “Đứa nhỏ Tiểu Hoãn này rất thích chơi trò chơi, ngày nào về nhà cũng vui đùa vào máy tính, nhất là buổi tối từ 9 đến 11 giờ, cho dù kêu nó muốn rất cổ hòng nó cũng không để ý!”

9 giờ đến 11 giờ? Đó đúng là thời gian anh lên trò chơi.

Trong phòng tối đen không che dấu được sự vui vẻ, thẳng tắp nhìn về phía Tiểu Hoãn, vừa đúng lúc Tiểu Hoãn ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt này của anh, nghĩ rằng anh sẽ giống như mẹ mình, nên vội vàng ôm chặt máy tính.

“Khụ, hai đứa chơi trò chơi đi!” Mẹ Lục nhìn hai người, vội vàng lôi kéo cha Lục ra khỏi phòng Tiểu Hoãn, còn rất tốt bụng đóng chặt cửa phòng. Con gái à, lấy sắc đẹp của con giải quyết tiểu thành thành đẹp trai đi! Mẹ tin tưởng con!

Đáng tiếc điều Tiểu Hoãn nghĩ chính là, thật tốt quá, mẹ không có ở đây, cô có thể lên trò chơi rồi.

Nhưng cô lại quên mất, mặc dù mẹ Lục không có ở đâu, nhưng mà Tô mã đang ở đây, hơn nữa còn ngồi trên giường.

Trò chơi quả nhiên là ma quỷ, Tiểu Hoãn thoải mái dựa lưng vào gối dựa thật dày, đem bàn có thể đặt cố định trên giường, cố định máy tính xách tay, sau đó mở ra, trực tiếp vào trò chơi bằng máy tính mới mà Tô Thành mua ỉnh. Tâm tình thật là hưng phấn, làm cho cô hoàn toàn quên mất bên cạnh mình vẫn còn một người đàn ông tồn tại, mà cô lập tức muốn quên người đàn ông này để đi gặp mặt một người đàn ông khác trong thế giới hư ảo.

Đưa vào tên tài khoản, đưa vào mật mã, sau đó nhấn enter.

Hô, đã lâu không chơi trò chơi.

Khi thấy cô đăng nhập vào trò chơi, trên màn ảnh xuất hiện hình tượng nha đầu ngây thơ mà anh vô cùng quen thuộc. Mặc dù anh đã sớm biết cô chính là giai nhân đó, nhưng trong lòng vẫn không khống chế được bị vui sướng lấp đầy. Thậm chí anh còn muốn nắm lấy gương mặt cô, nói với cô rằng: “Nho nhỏ, là anh.” Điều chỉnh hô hấp, cuối cùng cũng khôi phục được sự bình tĩnh. Không thể hù dọa Tiểu Hoãn, nhất định phải từ từ.

Hình ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt Tiểu Hoãn, chuyện thứ nhất cô làm chính là nhấp vào danh sách bạn tốt, bốn chữ Phi Thành Vật Nhiều xám xịt.

Có một loại tâm tình tên là thất vọng đang từ từ dâng lên, Tiểu Hoãn không ý thức được đưa con trỏ chuột đến trên cái tên của anh.

Anh, có khoẻ không? Anh, còn bận rộn sao? Anh, có phải bởi vì cô không tới nên rời trò chơi rồi không?

Đột nhiên cảm giác được trên tay mình nóng lên, là tay Tô Thành.

Có chút kinh hoảng muốn rút ra, nhưng lại bị anh nắm chặt.

Nhất định là anh đã nhìn thấy sự thất thần và chật vật mới vừa rồi của cô đúng không.

“Em đang tìm người sao?”

Đây tuyệt đối là biết rõ mà còn cố hỏi, cô biểu hiện rõ ràng như vậy, là người có mắt là có thể nhìn ra, cô là vì người đàn ông nào đó mà vào trong trò chơi.

“Một người đàn ông.”

Tiểu Hoãn giật mình, chợt ngẩng đầu lên, đôi chân mày xinh đẹp của anh chau lại, ánh mắt làm cho người ta không có chỗ nào ẩn nấp, giống như là đang chất vấn cô tại sao lại muốn tìm một người đàn ông.

Nếu như cô thông minh một chút, cô sẽ lấy nụ cười đáng yêu cười với anh, sau đó rất tùy ý nói mình muốn tìm bạn, nhưng mà một câu cô cũng không nói được, bởi vì anh nói, cô đang tìm một người đàn ông, hơn nữa anh còn lấy giọng nói khẳng định mà nói với cô, không phải là nghi vấn.

Người đàn ông trước mắt này, làm cho lòng người dao động, đẹp trai nhã nhặn tiền đồ vô lượng, anh nói anh thích cô làm cho lòng cô dao động.

Người đàn ông nào đó trong trò chơi làm cho cô động tâm, mặc dù không biết anh là cái dạng gì, làm nghề nghiệp gì, nhưng mà anh lại từng bước từng bước bước vào trái tim cô trước Tô Thành. Cô quá tham lam đúng không? Hay là quá ngây thơ? Yêu thích Tô Thành rồi lại không dứt bỏ được Nhã Thành. Nói mới nhớ, tên hai người này đều có một chữ Thành giống nhau, cô không khỏi tự giễu cười cười. Không phải không thừa nhận, thật ra cô là một cô gái ngu ngốc.

“Tô Thành, tôi tạm thời vẫn không thể tiếp nhận anh.”

Tô Thành quyết định.

“Tiểu Hoãn, không nên hành động theo cảm tính.” Anh nhẹ nắm tay cô.

Tiểu Hoãn bất đắc dĩ nhắm mắt, lại mở ra, nhẹ nhàng rút tay mình khỏi bàn tay to lớn ấm áp của anh, lần này nói vô cùng rõ ràng: “Tôi là nói thật, Tô Thành, anh quá ưu tú.”

“Chuyện này có liên quan đến người em tìm kiếm sao?” Mặc dù biết người cô tìm chính là mình, nhưng anh rất khó để tiếp nhận lời cự tuyệt như vậy. Cũng không phải là bởi vì cự tuyệt, mà là vì người cự tuyệt anh, chính là cô.

“Có liên quan.” Tiểu Hoãn lắc đầu, “Tôi biết dáng dấp của mình không khó coi, nhưng tôi chỉ là một cô gái rất bình thường, nhét vào trên đường cái, sẽ không có ai chú ý tới tôi. Có thể, là bởi vì anh ưu tú, liền hơn hẳn người bình thường như tôi, có chênh lệch, làm cho tôi cảm thấy thích thú lại không chân thật.” Có lẽ cô sẽ bị sự chân thành tha thiết của anh đã động, giống như anh nói, sẽ chờ cô, giống như anh nói, động tâm không cần lý do. Nhưng mà trong nội tâm của cô vẫn sợ hãi như cũ, có lẽ cô không đủ tự tin, có lẽ cô cảm thấy có một ngày mình sẽ tỉnh mộng khỏi giấc mơ được che chở này.

Tô Thành cẩn thận nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Thì ra là, cô là cô gái kiên cường như vậy, thậm chí anh còn có chút cảm giác ghen tỵ với bản thân mình ở trong trò chơi.

“Tiểu Hoãn, người em thích là người trong trò chơi.” Tô Thành nói, “Cho nên em không có cảm giác nào với anh.”

Nếu như là như vậy, một khi phần tình cảm này chuyển từ trò chơi sang thực tế thì có thể duy trì được bao lâu đây?

“Không phải như vậy.” Tiểu Hoãn lắc đầu, không phải cô không có cảm giác nào với Tô Thành. Làm sao có thể không có cảm giác đây? Người đàn ông ưu tú như vậy, chân thành nói anh thích cô, mỗi một lần tầm mắt anh và cô chạm vào nhau, cô đều nhìn thấy sự dịu dàng và bao dung, thậm chí cô còn cảm thấy nếu như mình là người anh không quen không biết, chỉ cần nhìn vào ánh mắt đó cũng sẽ sinh ra cảm giác hảo cảm. Huống chi ánh mắt dịu dàng đó còn đang nhìn cô.

Nhưng mà cô không thể, không thể hưởng thụ sự dịu dàng của anh dành ình rồi lại mong muốn níu giữ một người khác. Như vậy là không đúng.

“Anh ấy xuất hiện trong cuộc sống của tôi trước anh, vừa mới bắt đầu tôi còn có ấn tượng xấu với anh ấy. Thậm chí. tôi cảm thấy anh ấy chính là đại gian thương.”

Tô Thành nhíu mày, thì ra ấn tượng của anh trong lòng cô lúc bắt đầu là như vậy.

Tiểu Hoãn không chú ý đến vẻ mặt của Tô Thành, cô vẫn còn tiếp tục nói: “Nhưng mà sau này, lại không có lý do gặp được anh ấy. Tôi vốn là muốn tìm anh ấy tính sổ để cho anh ấy hiểu là không nên quá ham tiền, nhưng mà không biết tại sao, tôi rất khẩn trương, kết quả lại nói sai, anh ấy còn tưởng tôi muốn cầu hôn anh ấy. Tôi cũng không biết tại sao anh ấy có thể hiểu lầm như vậy, dù sao cũng kết hôn trong trò chơi, hơn nữa mỗi ngày đều gặp mặt.”

Hiểu lầm cầu hôn? Thay vì nói là hiểu lầm, không bằng nói anh cố ý lừa gạt đi.

“Thời gian quen biết càng dài, tôi lại càng cảm thấy anh ấy là một người rất tốt rất tốt. Anh ấy rất quan tâm tôi, cũng tin tưởng đảm nhiệm tôi.” Tiểu Hoãn dừng lại, cười cười, “Anh xem, tôi rất dễ thích một người. Thậm chí tôi còn không biết mình thích anh ấy từ khi nào nữa.”

Nếu như lúc này Tiểu Hoãn nhìn Tô Thành, cô nhất định sẽ rất kinh ngạc, lúc cô nói về người đàn ông khác, tại sao anh lại nhìn cô dịu dàng như vậy, hơn nữa trong mắt còn chứa đựng vui vẻ. Đáng tiếc chính là, Tiểu Hoãn không dám nhìn anh, cô sợ rằng chỉ cần mình liếc mắt nhìn anh, cô sẽ không còn dũng khí nói ra lời nói trong lòng mình.

Biết cô nói mình, người cô thích cũng là mình, rõ ràng là biết tất cả, nhưng vẫn đồ kỵ.

Nhưng nhiều hơn đồ kỵ chính là lo lắng, cô gái ngu ngốc này, làm cho anh vừa thương tiếc lại cảm thấy bất đắc dĩ, thà giữ vững tâm tình kiên định lúc ban đầu cũng không muốn tiếp nhận một người trên thực tế coi như không tệ là anh. Mặc dù đối góc độ khác mà suy nghĩ, chuyện như vậy là một mình anh độc hưởng, nhưng anh lại hi vọng có thể lôi kéo cô nhảy ra khỏi trò chơi, ở trong cuộc sống thực tế, coi trọng một người duy nhất chính là anh, mà không phải là Phi Thành Vật Nhiều.

“Tiểu Hoãn, trong trò chơi có quá nhiều hư ảo, em không thể nào vĩnh viễn chờ đợi một người ở trong trò chơi như vậy.” Bởi vì quá nhiều thành phần hư ảo, cho nên mặc dù em biểu hiện thật lòng, cũng bởi vì điều kiện có hạn mà làm người khác cảm thấy quá ít.

Tiểu Hoãn nghe được anh nói như vậy, ngẩn người, thì ra là, anh nghĩ cô như vậy sao?

“Em tính làm như vậy sao?”

Cô quay mặt lại nhìn anh: “Tôi biết, yêu thương qua mạng rất cực khổ, cũng biết đại đa số mọi người không coi trọng yêu thương qua mạng. Nhưng mà, những chuyện đó có liên quan đến tôi sao? Tôi muốn bắt được cảm giác như vậy, không làm trái với trái tim của mình, cứ đơn thuần thích một người như vậy.” Đương nhiên là cô biết yêu thương qua mạng là chuyện khó khăn như thế nào, mặc dù bởi vì tưởng tượng mà sinh ra cảm giác ngọt ngào, nhưng nhiều hơn nhớ nhung chính là đau khổ. Có rất nhiều nguyên nhân làm mọi người không coi trọng yêu thương qua mạng, ví dụ như khoảng cách, ví dụ như tình cảm không đủ sâu nặng. Luôn cảm thấy người này nhất định phải xuất hiện sờ sờ trước mặt mình, ngày nào cũng nhìn về phía người đó, mới biết được mình có yêu người đó hay không.

Nhưng nếu như biết mình đã yêu, thì nên làm như thế nào đây? Tình yêu sẽ kéo dài trong tốt đẹp sao? Tình yêu sẽ không thay đổi khi hai người cách xa nhau sao?

Cô là người không có kinh nghiệm, đương nhiên cũng không giống nữ đại thần mà cô từng sùng bái nhất diễn đàn, đối với tình yêu có thể hạ bút viết thành văn Chương tiện tay vứt bỏ. Cô chỉ muốn, tự bản thân mình biết mình thích một người, cứ yên tĩnh như vậy, thích anh, nhìn anh liền thỏa mãn. Đừng nói cô ngây thơ, mặc dù cô ngây thơ đi nữa, cũng là tự bản thân cô trải qua, không phải có câu nói như vậy sao: vì yêu mà dửng dưng, là một loại hạnh phúc.

Biết mình là người đàn ông đầu tiên mà cô yêu thích, làm cho Tô Thành rất cảm động, cũng rất kiêu ngạo.

Thật là may mắn, anh gặp được cô, bị sự đáng yêu của cô đánh bại, không muốn thích cũng phải thích. Chẳng qua là, anh hy vọng có thể làm cho cô hưởng thụ tư vị của tình yêu, mà không phải chịu đựng đau khổ do tưởng tượng mang lại.

“Tiểu Hoãn.” Anh nghiêm túc hỏi cô: “Yêu thương qua mạng, em không sợ không thấy được người muốn thấy sao?”

“Hả.”

“Không sợ vĩnh viễn không gặp mặt sao?”

Cô lắc đầu: “Vĩnh viễn là khoảng thời gian không có căn cứ, không có gì sẽ là vĩnh viễn, chỉ có khi anh cố gắng bước qua, tất cả đều trở nên vô vọng, tất cả đều không thể với tới được hơn nữa, mới có thể biến thành vĩnh viễn. Cho nên tôi sẽ cố gắng, cố gắng tranh thủ.” Giống như anh thích cô, anh cũng vì tình yêu mà nguyện ý trở thành người dửng dưng, cô nhất định phải cố gắng giống anh, sẽ không xem thường buông tha phần tình cảm của mình.

“Không sợ yêu thương qua mạng sẽ trở thành hư ảo sao?”

“Không sợ. Bởi vì. . . .” Tiểu Hoãn cong khoe miệng, “Bởi vì trong mắt tôi, mặc kệ yêu thương qua mạng hay không, cũng không quan trọng. Quan trọng là. . . . trái tim thật sự thích một người.” Mặc dù cô từng cảm thấy bối rối, giãy giụa, nhưng mà bây giờ khi cô nói ra những lời trong lòng mình, lại có cảm giác bầu trời hỗn độn khôi phục ánh sáng. Hình thức và vật chất rất quan trọng sao? Ở trong mắt người trưởng thành mà nói, đúng vậy, nó rất quan trọng. Nhưng mà thật sự không có nó thì không thể sống sao? Cũng không phải, có lúc, đối xử với tình cảm của mình cần phải đơn thuần một chút, chỉ cần hỏi trái tim mình có thích hay không, không nên nghĩ sẽ buông tha dễ dàng cho cảm giác này như thế nào. Có gì quan trọng hơn thích sao?

Hoặc ví dụ như mỗi cô gái đều từng trải qua khoảnh khắc như thế này: lúc còn trẻ đi qua cửa hàng vật phẩm, nhìn thấy hộp âm nhạc nhỏ nhắn bên trong cửa kính thủy tinh, mỗi ngày đều dừng lại một chút để ngắm nó, có lẽ cuối cùng vẫn không thể có được, nhưng mà không ai ngăn cản được cô gái đó thích đồ vật này, chỉ vì quá thích quá quý trọng, liền cảm thấy ngọt ngào và thoả mãn.

Nhìn cô mơ màng nở nụ cười thoả mãn, ánh mắt nghiêm túc mà kiên định, Tô Thành không khỏi suy nghĩ, đến cuối cùng, sự chuẩn bị của anh là đúng hay sai?

Sau khi chung sống với cô, anh chỉ cảm thấy cô là cô gái đơn thuần, suy nghĩ đơn giản đến nỗi chỉ cần người khác nhìn vào liền thấu hiểu tất cả dự định trong đầu cô. Cho nên anh sợ cô không có chuẩn bị, sợ cô sẽ không có cảm giác an toàn khi chuyển tình yêu từ thế giới mạng hư ảo sang thực tế, vì vậy muốn lấy phương thức của mình để tới gần cô, hiểu rõ cô, để cho cô hiểu rõ mình nhiều hơn. Tuy nói ở trong trò chơi anh cũng không có ẩn núp và nguy trang tính cách thật sự của mình, chỉ là vì ở bên cạnh Hứa lão gia nhiều năm, anh sớm bận rộn đến nỗi không biết mình còn có thời gian lo lắng cho người mình yêu hay không. Đối với anh mà nói, đây là chuyện anh không dự đoán trước được. Cũng không phải chỉ có con gái mới lo lắng khi yêu, con trai cũng có. Lo lắng anh không phải là người mà cô muốn, lo lắng cô không hiểu được cái gì gọi là tình yêu thật sự, cho nên anh tự mình quyết định rất nhiều chuyện, nhưng lại không nghĩ rằng, thì ra là cô hiểu được, ở dưới tính tình dịu dàng mà yên lặng của cô là sự hoạt bát đang ngủ say, mà người nào đến gần sẽ bị cô hấp dẫn. Thậm chí anh có thể hiểu được tại sao Tiêu Bạch luôn chăm sóc bảo vệ cô như vậy, là vì muốn che chở thật tốt cho tâm hồn vừa dững cảm lại yếu đuối của cô.

Cô kiên định lại dững cảm, thông minh lại quật cường, nhưng ở trước mặt anh thì ngược lại, không đủ tự tin, không đủ thành thực.

Mặc dù cho đến bây giờ anh là người không am hiểu chuyện tình cảm, nhưng anh là đàn ông, anh muốn cho cô phần tình yêu an toàn mà tốt đẹp nhất. Nếu như quyết định của anh làm cho cô có cảm giác vội vàng, như vậy anh cũng nên suy nghĩ một chút, như thế nào mới là thứ cô muốn.

Sau khi suy nghĩ, anh đã có quyết định, quyết định không giống với phong cách chững chạc của mình.

“Anh ủng hộ em.” Nói xong, anh vỗ vỗ tay Tiểu Hoãn, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tô Thành.”

Anh quay đầu lại nhìn cô, thấy vẻ mặt có chút nghi ngờ rồi lại quan tâm, khoé miệng nâng lên, nở nụ cười nhợt nhạt.

“Tiểu Hoãn, cố gắng vì trái tim mình một lần đi, không cần sợ, anh sẽ ở bên cạnh em.” Nói xong, hạ tay phải xuống, không có nhìn Tiểu Hoãn, hướng phòng khách đi tới.

Đúng vậy, cố gắng một lần đi, anh quyết định không bị những tư tưởng cũ kỹ trói buộc mình, bởi cô cùng nhau cố gắng.

Cô kinh ngạc nhìn bóng lưng anh, phảng phất còn nghe được tiếng nói anh đang bàn luận tin tức với cha mình, còn có giọng nói thỉnh thoảng chen vào nhưng không được ai chú ý của heo Tiểu Bạch, nhin không được bật cười.

Cô vỗ vỗ mặt mình, hồng bét, Tô Thành, anh tốt như vậy, thật ra tôi có thể sẽ thích anh. Nhưng mà trước khi thích anh, tôi muốn xác nhận một lần, xác nhận phần tình cảm tôi dành cho người đàn ông nào đó.

Cám ơn anh, Tô Thành.

Cô ở trong trò chơi đợi anh hai ngày, hai ngày nay không nhìn thấy người đàn ông nào đó login, ngay cả tên của Hứa Tiên cũng xám xịt.

Chỉ có Tiêu Bạch, sẽ bò lên nói với cô: “Tiểu Hoãn à, hôm nay Tô Thành không có đến nhà cậu sao?”

Thật khéo làm sao, ngày đó sau khi cô nói hết lời trong trái tim mình cho anh biết, hai ngày nay, anh không có tới nhà cô. Mẹ không có việc gì làm liền chạy tới hỏi cô: “Con gái à, tại sao hôm nay Tiểu Thành không tới? Con gái, lúc nào thì Tiểu Thành mới tới?” Tất cả là bởi vì dáng dấp của anh quá mức tuần lãng, lại

có chiếc xe Buick quá mức hút hồn, những người trong chung cư này đều là người lớn tuổi, đã là hàng xóm với nhau từ lâu lắm rồi. Mấy ngày trước anh đặc biệt chăm chỉ đến nhà cô trình diện, hơn nữa vẻ mặt của mẹ khi đi ra ngoài cực kỳ khoe khoang, chắc là mọi người đã sớm biết có người đàn ông ưu tú như vậy theo đuổi cô đúng không?

Thật là nhàm chán, người muốn tìm lại không có ở đây, người không muốn tìm lại ngày ngày đều xuất hiện.

“Sao vậy? Tiểu Hoãn à, người nhàm chán mà cậu nói không phải là ca ca đây đi?”

Tiểu Hoãn không có trả lời, tự mình chạy đến Giản Vân sơn. Nhưng sau khi đến đó, cô lại không biết mình nên làm gì bây giờ, không thể làm gì khác là tìm gốc cây nhỏ yên tĩnh ngồi xuống, nghe âm nhạc bối cảnh trong trò chơi, sau đó ngẩn người.

Cứ ngẩn người như vậy từ buổi sáng cho đến buổi tối, mà cô chỉ có thể nằm ngửa trên giường nghe nhạc, thỉnh thoảng mở mắt, thỉnh thoảng ngủ.

Cho đến khi mẹ Lục kêu lên: “Tiểu Hoãn à, đừng ngủ, một lát nữa mẹ đem canh hầm xương cho con uống!” Cô mới tỉnh dậy.

Xoa xoa ánh mắt, trên màn hình máy vi tính đã sớm là một mảnh màu đen, chỉ có hình vẽ đang dao động không ngừng, giống như là thông báo cho cô nên tiếp tục hy vọng, cô lấy tay chạm vào con chuột, hình ảnh trò chơi liền xuất hiện, nhưng cô lại ngây ngẩn cả người, bởi vì bạch y nam tử đang đứng bên cạnh nữ đồng nghiệp thơ, giống như là bảo vệ, càng giống như là chờ đợi và chờ đợi thật lâu.

“Người thật?” Thật ra thì cô biết là người thật, nếu như là Hứa Tiên thì nhất định sẽ không biết cô ở chỗ này, cho dù biết, cũng không tìm tới đây. Nhanh chóng liếc mắt nhìn danh sách bạn tốt, quả nhiên, cái tên Hứa Tiên vẫn xám xịt, cuối cùng tảng đá trong lòng cô cũng rơi xuống đất, thì ra anh không có rời khỏi trò chơi.

“Là anh, nho nhỏ.” Bạch y nam tử chậm rãi đi xung quanh cô, sau đó dừng lại trước mặt, nếu như di chuyển con chuột đến gần một chút, thậm chí còn có thể thấy hai người đang dán vào nhau rất gần rất gần, vô cùng thân mật.

Tiểu Hoãn nhẹ nhàng cắn môi dưới, gửi tin nhắn: “Thật xin lỗi, em vào bệnh viện, cho nên không thể tới trò chơi.”

Bên này máy vi tính, Tô Thành không ngừng xoa nguyệt thái dương, hai ngày nay anh quá bận rộn quá mệt mỏi, nếu không đã lên trò chơi từ sớm rồi, bởi vì anh rất rõ ràng, cô đang đợi mình. Cũng không biết tâm tình hai ngày nay của cô như thế nào, ngược lại Tiêu Bạch có gửi cho anh mấy tin nhắn, báo cáo tình huống thân thể cô, nói là không có gì đáng ngại, không phục rất tốt.

Nghe cô giải thích, anh chỉ cảm thấy trong giọng nói mang theo một chút chua xót làm nũng và ủy khuất, trong lòng anh càng thêm mềm mại.

“Anh biết, đã nghe nói, em có tốt không?” Chủ yếu là tâm tình có tốt hay không? Có đau lòng vì anh không lên trò chơi hay không? Hay là lặng lẽ mang thương cảm vào mình.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương cao hứng đứng lên, gật đầu, còn làm động tác đuổi người do hệ thống cung cấp.

“Em vô cùng tốt, mấy ngày nữa sẽ đến bệnh viện kiểm tra, nếu như không có gì thì nghỉ ngơi hai ba ngày là tốt rồi.”

Vậy thì tốt.

Trong nháy mắt liền yên lặng, không phải là không có gì muốn nói, mà là có quá nhiều lời muốn nói muốn bày tỏ với đối phương, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tiểu Hoãn nghĩ, đoạn đối thoại như vậy quá lễ phép quá câu nệ, lúc nào thì mới có thể nhảy vọt, mới có thể hào phóng nói với anh cái từ thích đây?

Tô Thành nghĩ, anh có nên chủ động một chút không, ví dụ như nói thẳng ra là anh thích cô, nhưng anh lại sợ mình làm như vậy quá mức lỗ mãng, vượt qua sự chịu đựng của cô.

Góc độ suy nghĩ của hai người khác nhau, nhưng đều muốn đến gần đối phương hơn, thân thiết hơn.

Có lúc muốn nói ra từ thích, nhưng lại không dễ dàng như vậy, nhất là khi đối mặt với người kia, chỉ biết trở nên ngớ ngác chứ không biết nên phản ứng như thế nào. Nhất là khi muốn đối lưu lại ấn tượng tốt với phương về mình, thì càng thận trọng hơn, cũng bởi vì quá để ý, cho nên trở thành người muốn mở miệng lại không dám mở miệng.

Nhận thức như vậy làm Tô Thành nâng khoé miệng lên, nhẹ nhàng cười. Bọn họ yêu thích lẫn nhau như vậy, cần gì phải để ý một chút phức tạp liên đứng yên không tiến tới đây? Anh là đàn ông, nên để anh nói những lời này đi.

Bạch y nam tử lại đứng gần cô một chút nữa, hơn nữa còn làm tư thế ôm người của hệ thống.

Chỉ có vợ chồng mới có thể thực hiện tư thế này, hai tháng làm vợ chồng trong trò chơi, bọn họ chưa từng ôm nhau, không phải là không thể, mà là có thói quen sóng vai nhau ngắm cảnh, cũng đều là người hướng nội, cho nên chưa từng thực hiện.

Hôm nay anh đột nhiên ôm cô, làm cho Tiểu Hoãn giật mình, cảm thấy ngoài ý muốn những cũng vui mừng.

Cảm giác giống như anh đang suy nghĩ cái gì đó, mấy giây sau, bạch y nam tử đang ôm nữ đồng, nói thật thấp: “Nho nhỏ, anh nhớ em.”

44. Chương 43

Chương 43 — Chúng ta gặp mặt đi

Anh nhớ cô, thật sự nhớ cô.

Chỉ có hai ngày ngắn ngủi không nhìn thấy cô, anh liền nhớ gương mặt đáng yêu, lúc cúi đầu lộ ra cái cổ trắng ngần đẹp mắt, khi cười còn xấu hổ nhẹ nhàng cắn phải môi dưới.

Mặc dù Tiểu Hoãn không có lập tức trả lời, nhưng anh biết cô cũng nhớ “anh”.

Đúng là Tiểu Hoãn nhớ “anh”, mặc dù nhớ anh đến nỗi nội tâm bối rối cũng không muốn trực tiếp đánh vỡ không khí thoải mái nói rằng mình nhớ anh. Mà bây giờ anh nói anh nhớ cô, làm cho cô không biết nên phản ứng như thế nào, bởi vì cô không biết, nhớ của anh là cái dạng nào, hay chỉ là thuận miệng “nhớ” có thể nói ra trong trò chơi.

Chẳng qua là không chờ cô nghĩ lại thật kỹ, phát đạn tình yêu thứ hai của anh liền bắn tới.

Anh tư tán gẫu nói với cô: “Nho nhỏ, những lúc em không có ở đây, anh rất nhớ em. Em có nhớ anh không?”

Một chữ đơn giản cỡ nào: nhớ.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Tiểu Hoãn giơ tay lên rồi lại hạ xuống, đánh ra rồi lại xóa bỏ. Là ai nói có thể dễ dàng nói lời yêu cách màn ảnh máy tính? Một chút cũng không dễ dàng, thậm chí còn cần dùng khí làm bằng bất cứ giá nào.

Làm sao chờ đợi một người lại dễ dàng cho được, ngón tay thon dài mơn trớn hình tượng nha đầu ngây thơ rục rịch trên màn ảnh, tận lượng buông lỏng chân mày nhưng vẫn không thể dề xuống, bởi vì chờ đợi cô mà sinh ra cảm giác nóng nảy.

Chẳng lẽ cô không nhớ anh sao? Giờ phút này, anh cũng giống như những thiếu niên lần đầu tiên biết yêu, cảm thấy thật khẩn trương.

Chờ đợi làm thời gian trong một giây trở nên dài đằng đẵng, rốt cuộc, anh thấy trên màn hình xuất hiện câu nói như thế này.

Tiểu Hoa Tiểu bá vương: “Ừ, em cũng nhớ anh.”

Tô Thành buông lỏng dựa lưng vào ghế dựa, mệt mỏi hai ngày nay rốt cuộc cũng tiêu tan. Thì ra là, ở trong trò chơi, thảo luận đề tài nhớ đến một người lại là chuyện tốt đẹp đến như vậy, xem ra ban đầu anh cố chấp muốn trực tiếp nhảy qua giai đoạn này, kéo đến thực tế là anh độc đoán. Có lẽ Tiểu Hoãn nói không sai, cho dù là thảo luận đề tài như vậy ở trong trò chơi thì có làm sao? Chỉ cần người cô thích là người đó, chỉ cần cô có thể hiểu, vậy là tốt rồi.

Lúc Tiểu Hoãn đánh ra câu nói này, cô cũng cảm giác được mặt mình nóng lên, giống như cảm giác khi bị sốt.

Rốt cuộc bọn họ đã nói ra được mình cũng nhớ đối phương, có nghĩa là cũng có cảm giác với nhau đúng không? Cô vẫn luôn lo lắng sau khi anh biết cô đã động tâm, anh sẽ có gánh nặng, hoặc là rời khỏi trò chơi giống như những người đàn ông khác, nếu không cũng sẽ nói hai người vẫn là bạn bè bình thường làm cho cô thất vọng. Không nghĩ tới, anh cũng giống như cô, nghĩ đến đối phương. Nói như vậy, cô. . . . không phải là yêu đơn phương rồi.

Tiểu Hoãn không nhịn được, cười vui vẻ.

Không trách được có vài người không có cách nào kháng cự việc yêu thương qua mạng, bởi vì không nhìn thấy đối phương lại muốn đến gần đối phương, biết nhiều chuyện về đối phương, cho nên mới khẩn cấp nói ra lời nói trong nội tâm mình. Không có không khí mập mờ hành hạ giữa người với người giống như trong thực tế, yêu thương qua mạng lại có thêm mấy phần lãng mạn và ngọt ngào vì tưởng tượng, cũng bởi vì trao đổi với nhau bằng chữ viết, cho nên ở một lúc nào đó, một vài câu nói có thể biểu hiện rõ rệt nội tâm sâu kín của mình.

Nói ra nhớ nhung đối phương, phảng phất giống như thừa nhận đối phương chiếm vị trí đặc biệt trong lòng mình, trong nháy mắt, tâm tình lập tức trở nên hưng phấn mà khoái trá.

Hai người đắm chìm trong không khí nhịp tim đập loạn nhịp, ai cũng không nói gì, cứ như vậy nhìn về phía hình ảnh trong máy tính, nhìn hai người ôm nhau, từng chút từng chút một say mê.

“Nho nhỏ.” Vẫn là anh mở miệng nói chuyện trước, “Lâu rồi không gọi em như vậy.”

Tiểu Hoãn sững sốt, gửi đến vẻ mặt đỏ hồng, nhưng khoé miệng lại mỉm cười rục rờ. Lời của anh nói, mặc dù không giống như những nam người chơi hay nói: lão bà, ta yêu ngươi, lão bà là người duy nhất của ta. . . những lời mắc ói như vậy; nhưng câu nói nhàn nhạt này lại làm cho lòng người dao động, có cảm giác chân thật.

Suy nghĩ một chút, cô cũng trả lời: “Nhã Thành, anh muốn em gọi anh như vậy sao?” Bởi vì cô cảm thấy mặc dù cái tên này rất dễ nghe, nhưng lại quá mức thân mật, cho nên vẫn không dám hào phóng gọi anh như vậy.

Tô Thành thấy cô hỏi, không khỏi nghĩ về một vài chuyện đã xảy qua.

Khi đó cũng có một người phụ nữ gọi anh như vậy, gương mặt dịu dàng, đứng bên cạnh dáng người cao lớn của cha, nhìn anh cười: “Nhã Thành, mau tới bên mẹ.” Nếu như không có chuyện cha mẹ gặp rủi ro tai nạn máy bay, anh vẫn nghe được mẹ gọi mình như vậy, từ từ lớn lên trong sự dịu dàng của mẹ, đáng tiếc, duyên phận giữa anh và mẹ mình quá ngắn. Cũng may ông nội mang anh về bên nhà nội, dạy anh phải kiên cường, quan tâm chăm sóc anh. Ông nội là một người vô cùng thông minh, là một trong những học giả nổi tiếng, nụ cười hiền lành của ông luôn nhìn thấu việc đời. Anh giống như ông nội, cho nên lần đầu tiên Hứa lão gia nhìn thấy anh đi cùng với Hứa Mộc Vân liền kêu tên ông nội. Chỉ tiếc khi đó ông nội đã qua đời được một năm, mà anh lại từ chối sự chăm sóc của thân thích ông nội phò thác khi còn sống, chịu đựng sống trong gian phòng đã trải qua 7 năm với ông mình.

Thiếu niên cô độc đã sớm trưởng thành, nhưng anh cũng không buông thả bản thân. Bởi vì anh nhớ rõ lời ông nội nói khi còn sống: “Thế giới rộng lớn, muôn màu ánh sáng rực rỡ kỳ lạ, làm người nên giống như hoa sen, nội tâm nên trở nên thanh thần.”

Cũng chính một năm đó, anh đổi tên mình từ Tô Nhã Thành thành Tô Thành. Những giây phút cuối cùng của buổi tối qua đi, thành phố nhanh chóng thức tỉnh vào sáng sớm, đối với anh mà, cuộc sống vừa mới

chính thức bắt đầu.

Bạch y nam tử tiêu sái xuất trần, trầm ngâm một lát lâu mới mỉm cười nhìn cô: “Gọi gì cũng được, chỉ cần là em gọi.” Có người mình muốn quý trọng, tất cả đều trở nên dễ dàng thoả mãn.

Tiểu Hoãn mỉm cười gật đầu với màn ảnh, sau đó lại gửi tới vẻ mặt mỉm cười: “Nhã Thành, Nhã Thành.”

Đang cười vui vẻ, vừa nghiêng đầu, nụ cười liền cứng đờ. Bởi vì mẹ Lục bưng chén canh xương đẩy cửa phòng cô, trong lòng Tiểu Hoãn âm thầm kêu không ổn, chắc là đáng vẻ cười ngây ngô mới vừa rồi của mình đều bị mẹ nhìn thấy.

“Con gái à, nhanh uống canh đi.” Mẹ Lục liếc mắt nhìn máy tính xách tay cô đặt trên giường, cẩn thận đưa chén canh cho cô, “Mẹ đã thổi nguội rồi, không nóng đâu, uống nhanh đi, uống nhiều chân mới nhanh khỏi.”

Tiểu Hoãn vội vàng bưng chén canh, một hơi ừng ực ừng ực uống hết, sau đó trả chén ẹ mình, vẻ mặt nịnh hót: “Mẹ à, đúng là mỹ vị nhân gian.”

Mẹ Lục cao hứng đưa bàn tay mập mạp tới, nhéo gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Ba hoa, đừng chơi trò chơi lâu quá, đi ngủ sớm một chút.” Nói xong, lập tức xoay người đi ra ngoài, còn đóng cửa lại cho cô.

“Hô.” Tiểu Hoãn hài lòng sờ sờ bụng, tại sao hôm nay cô lại vui vẻ như vậy, ngay cả nhìn thấy mẹ bình thường hay cầu nhau cũng trở nên đáng yêu khác thường. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại cao hứng dời tầm mắt trở về màn ảnh.

Thật ra thì mẹ Lục sớm nhìn thấy đáng vẻ cười đến ngu ngốc của Tiểu Hoãn, đó rõ ràng không chỉ là vui vẻ, càng giống như thái độ toát ra ngây thơ của cô gái khi nhìn thấy người mình yêu. Mẹ Lục không tránh khỏi suy nghĩ, mấy ngày nay không thấy Tiểu Thành tới đây, con gái mình cũng không có một chút đáng vẻ nào giống như nhớ Tiểu Thành, xem ra bà cố gắng chế tạo cơ hội cho hai người ở bệnh viện vẫn chưa thành công. Tính toán một chút, con gái vui vẻ là tốt rồi.

Tiểu Hoãn không biết một chút nào về ý tưởng của mẹ mình, tất cả lực chú ý của cô đều đặt trong trò chơi.

Hình như sau khi nói ra cảm giác nhớ nhung, tâm tình u ám mênh mông giống như được mưa bụi rửa sạch, cô không cần bận tâm nhiều chuyện như lúc trước nữa, ví dụ như bây giờ.

Nữ đồng nghiệp lơ lửng vòng quanh bạch y nam tử, chạy tới chạy lui: “Tốc độ chạy của em nhanh không?”

Bên kia máy tính, người đàn ông nào đó mỉm cười, bây giờ cô đang nằm trên giường làm sao mà chạy được. Nhưng mà nhìn cô điều khiển bàn phím trong trò chơi lại giống như chạy loạn khắp nơi bên cạnh anh, còn ngây thơ hỏi: “Nhã Thành, em chạy hình chữ bát cho anh xem! ~” giữa những hàng chữ này đều chứa đựng vui vẻ, anh ở bên cạnh cô, cho nên cô vui vẻ như vậy, ngây thơ giống như con nít.

Bạch y nam tử gửi đến gương mặt tươi cười: “Chạy chậm một chút, coi chừng té ngã.”

Nữ đồng nghiệp dừng lại một chút, lập tức chạy vòng quanh anh: “Em sẽ không ngã đâu.”

Đối thoại như vậy, nếu như ở trong mắt người khác mà nói, nhất định là không có chút dinh dưỡng nào, hơn nữa còn ngây thơ. Thao tác trong trò chơi mà có thể té ngã được sao? Nhưng mà trong lòng người đang yêu thì chính là như vậy, ngây thơ, đáng yêu, trong mắt chỉ có đối phương. Trong lúc nhất thời, hai người đều có ảo giác, phẳng phất giống như bọn họ không phải ngồi trước máy tính, không phải trao đổi bằng chữ viết, mà là thật sự chạy nhảy chơi đùa giữa cảnh bông lau thanh sơn lục thủy.

Lúc Tiểu Hoãn tắt máy tính vẫn còn đang suy nghĩ, tại sao trước kia cô không thấy thời gian trôi qua nhanh như vậy? Chẳng qua là tùy tiện tấn bộ với anh liền trôi qua hai tiếng.

Có lẽ đây chính là yêu đi, mặc kệ thời gian chung đụng có bao nhiêu, vĩnh viễn vẫn không cảm thấy nhiều.

Xem ra tình cảm giữa Tô Thành và Tiểu Hoãn trong trò chơi không giống như lúc trước.

Bởi vì lúc trước bọn họ đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, mỗi người đều có tính toán riêng, nhưng mà bây giờ lại khác, bởi vì những thứ bọn họ muốn đều là đến gần đối phương hơn.

Mặc dù Tiểu Hoãn không có hỏi công việc của anh là gì, không hỏi anh cao bao nhiêu, không hỏi thể trạng cơ thể, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra được. Anh là người đàn ông nhìn như thế nào cũng cảm thấy lạnh lùng, sau đó đột nhiên đi ngang qua người cô, cười lễ phép với cô. Đây là Nhã Thành trong tưởng tượng của cô.

Mà mấy ngày nay, mỗi khi Tiểu Hoãn login đều cao hứng chờ anh, cô không sợ không có việc gì làm, cho dù chỉ là ngồi ở chỗ đó cũng không cảm thấy chán ghét. Bởi vì cô biết anh sẽ đến.

Bạch y nam tử luôn xuất hiện những lúc cô ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng kêu: “Nho nhỏ.”

Hai người cùng nhau tản bộ khắp nơi trên bản đồ, mặc dù chỉ là đi loạn, nhưng bởi vì có người làm bạn bên cạnh, mà người này lại quý trọng mình, liền cảm thấy có cảm giác an tâm và tùy ý không nói nên lời.

Tiểu Hoãn thích thú nâng cằm nhìn dáng vẻ của anh, xuất trần thoát tục như vậy, nếu như nói đây là bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, vậy anh chính là người đó đúng không? Nhưng mà hoàng tử này không có bạch mã, chỉ có phong độ mà thôi.

Nhìn thấy vậy, cô sẽ không nhịn được nói với anh: “Nhã Thành, tại sao anh lại hấp dẫn người khác như vậy?” Đương nhiên, những lời này là cô độc thoại nội tâm, tức nhiên là cô sẽ không trực tiếp nói ra, bởi vì cô rất xấu hổ.

Những lúc như vậy, anh luôn giống như có tâm linh tương thông với cô, gửi cho cô gương mặt tươi cười, sau đó bạch y nam tử và nữ đồng nghiệp thơ lại tiếp tục nhìn nhau.

Trải qua một tuần như vậy, thỉnh thoảng có vài người chơi đi ngang vô tình nhìn thấy hình ảnh này, sẽ nhanh chóng chạy lên kênh thế giới cảm thán: “Thương nhân đại thần và lão bà thật là ân ái! Thỉnh thoảng thật hâm mộ!”

Có không ít MM ở trên kênh thế giới thảo luận, ví dụ như chim sẻ biến thành phượng hoàng, phượng hoàng hạnh phúc, hay là thương nhân đại thần là người đàn ông thâm tình, nếu như đại thần thích mình thì tốt. . . .! Đại loại như thế.

Thậm chí còn có người còn trực tiếp tỏ tình trên kênh thế giới: “Đại thần, em yêu anh!!! Chúng ta JQ đi!”

Có lúc Tiểu Hoãn mở kênh thế giới, vừa vặn nhìn thấy người chơi đang thảo luận sôi nổi, cô cảm thấy rất buồn bực. Đương nhiên không phải vì người ta nói cô là chim sẻ biến thành phượng hoàng, mà là bởi vì những nữ người chơi kia, ở giữa hàng hàng lớp lớp chữ viết, luôn biểu đạt sự ái mộ của họ dành cho anh. Cô biết anh cũng mở kênh thế giới, nhất định có thể thấy được, cho nên làm bộ không thèm để ý nhưng vẫn cẩn thận cúi sát vào màn ảnh quan sát phản ứng của anh. Bởi vì, mỗi khi nhìn thấy nữ người chơi tỏ tình với anh, lòng của cô liền xuất hiện cảm giác chua chát, hừ, lại dám theo đuổi người đàn ông nhà cô. Sau khi âm thầm hừ xong, Tiểu Hoãn mới ý thức được mới vừa rồi mình nghĩ cái gì, lại cảm thấy mình bị sét đánh trúng đầu rồi, thậm chí ngay cả lời nói người đàn ông nhà cô mà cũng nghĩ ra được, thật là . . . Không trách được cổ nhân có câu, hồng nhan hoạ thủy, người đàn ông nào quá đẹp trai sẽ làm trong lòng con gái sinh ra cảm giác bất an.

Có lúc gặp phải MM đặc biệt day dưa không dứt, xoát bình luận một câu rồi lại một câu yêu anh như thế nào, xoát đến nỗi làm những người chơi khác cảm thấy tức giận.

Người đàn ông nào đó sẽ xuất hiện trên kênh thế giới, sau đó nhẹ nhàng nói: “Cám ơn người yêu thích ta, ta đã kết hôn. Xin đừng xoát bình luận.”

Câu trả lời lễ phép, lại trăm phần trăm cự tuyệt nữ người chơi kia, vì vậy người chơi trên kênh thế giới lại có dịp cười nhạo nữ người chơi không biết tự lượng sức mình, có người nói mị lực của Tiểu Hoa Tiểu bá vương quá mạnh mẽ, nhưng nhiều hơn nữa là khen ngợi thương nhân đại thần hết lòng yêu thương lão bà.

Mặc dù trong lòng Tiểu Hoãn nhìn thấy anh cự tuyệt người khác ở trước mặt mình sinh ra một chút cảm giác vui vẻ, nhưng tóm lại vẫn cảm thấy không thoải mái.

Vì vậy cô cố gắng để mình trở nên hào phóng nói: “Cái đó. . . . nghe người trong bang phái của họ nói người tỏ tình với anh là đại mỹ nữ.”

Người đàn ông nào đó chỉ cười nhạt, không để ý lắm, nói: “Vậy thì sao, anh chỉ cần một mình em là đủ rồi.”

Chỉ cần một câu nói, vốn là cô còn bận tâm vì cô nương khác mà nói N câu nói không được tự nhiên như vậy, nhưng sau khi nghe anh nói thì hai tay Tiểu Hoãn lập tức ôm mặt đỏ hồng, xấu hổ lắc đầu.

Người đàn ông này, quá phóng khoáng, có thể lấy giọng nói lơ đãng bình thường nói ra câu nói nóng bỏng như vậy, mà cô lại. . . rất thích.

Nhìn thấy cô liên tiếp gửi đến vẻ mặt xấu hổ, thậm chí anh còn có thể tưởng tượng được gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, còn có dáng vẻ ngại ngùng khi mái tóc mềm mại rủ vào một bên mặt.

Kể từ sau khi anh dành hai ngày chuẩn bị hoàn thành tài liệu, anh liền bay tới Hồng Kông, xử lý một vài chuyện khẩn cấp. Cho nên không có xuất hiện ở nhà họ Lục quan sát tình huống của cô, anh vẫn cảm thấy cảm giác nhớ nhung nhưng không bỏ xuống được. Cũng may là mấy ngày nay Tiêu Bạch luôn tự giác gửi tin nhắn nói tình huống khôi phục của Tiểu Hoãn cho anh biết, anh biết cô hồi phục rất nhanh, có thể từ từ đi đường, anh cũng yên tâm hơn rất nhiều. Tạm thời không thấy được cô, không thể làm gì khác là mỗi ngày cố gắng làm việc, rút ngắn thời gian để có thể vào trong trò chơi nói chuyện với cô, một tuần này, thời gian trôi qua thật nhanh.

Chẳng qua là anh rất muốn nhìn thấy cô, cầm lấy mười đầu ngón tay mảnh khảnh, nhìn vẻ mặt mỉm cười lại xấu hổ.

Giống như là theo bản năng, ngón tay thon dài nhẹ gõ bàn phím.

“Nho nhỏ.”

“Hả?” Cô cao hứng nhanh chóng trả lời.

Anh nhìn nữ đồng nghiệp thơ lãng mạn trên màn ảnh, đánh ra từng chữ từng chữ: “Bốn ngày nữa, anh sẽ từ Hồng Kông trở lại. Đến lúc đó, chúng ta gặp mặt đi.” Anh không muốn đợi thêm nữa, mặc dù biết rõ mình sẽ làm cô ngạc nhiên, nhưng anh vẫn muốn gặp cô.

Tiểu Hoãn ngơ ngác nhìn màn ảnh, sửng sốt khoảng một phút.

Anh nói, anh nói, anh muốn gặp cô. Cô muốn gặp anh sao? Cô muốn gặp anh sao? Nếu như anh nhìn thấy cô lại không hài lòng về cô, lại không thích cô thì làm sao bây giờ? Nhưng mà nếu như cô không nhìn thấy anh, cô sẽ hối hận sao?

Chẳng qua là trong nháy mắt, suy nghĩ đã tung bay tán loạn.

Mặc dù cô nghĩ rất nhiều thứ, nhưng trong nội tâm lại có giọng nói hùng hồn không ngừng vang lên: “Muốn gặp anh! Muốn gặp anh! Muốn gặp anh!”

Tiểu Hoãn làm động tác hít sâu, đúng vậy, nếu như cô đã sớm biết con đường này không dễ đi, còn cần gì phải lựa chọn, nên dừng cảm kiên trì thì tốt hơn.

Xác định được tâm ý của mình, Tiểu Hoa Tiểu bá vương nói với người đàn ông nào đó: “Được, em chờ anh.”

Bởi vì câu nói này, trong tròng mắt đen thâm thúy xuất hiện vui vẻ không cách nào che dấu.

“Được, một lời đã định.”

45. Chương 44

Chương 44 — Thì ra anh chính là anh ấy

Một ngày 24 tiếng, vậy bốn ngày chính là 96 tiếng.

96 tiếng, không trách được cô lại cảm thấy thời gian dài như vậy, giống như thời gian muốn dừng lại ở giây phút này, không tiếp tục chuyển động.

Tiểu Hoãn thay đổi tư thế nhìn máy tính, kể từ sau khi người đàn ông nào đó nói muốn gặp mặt nhau, cô vẫn luôn ở trong trạng thái vừa kích động vừa bất đắc dĩ không biết phải làm như thế nào. Kích động là bởi vì rốt cuộc bọn họ cũng gặp mặt, đúng vậy, trong thực tế! Bất đắc dĩ là bởi vì cô phải đợi bốn ngày, anh nói bốn ngày này anh không có thời gian lên trò chơi. Hai người hẹn bốn ngày nữa gặp mặt.

Mặc dù rất kích động, nhưng mà Tiểu Hoãn vẫn không nhớ phải hỏi anh gặp mặt ở nơi nào, bởi vì trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn.

Ví dụ như: anh tới từ thành phố nào, cách B thị gần hay là xa, anh đi ngang qua B thị nên đặc biệt đến thăm cô hay sao? Anh đi xe lửa tới đây hay là đi máy bay? Có muốn cô đi đón anh hay không?

Nhưng anh chỉ nói: “Chờ anh là được rồi.” Sau đó cho cô số điện thoại của anh, dặn cô nhớ gửi tin nhắn xác nhận thời gian cho anh vào ngày thứ tư.

Tiểu Hoãn cầm lấy điện thoại di động đang đặt bên cạnh, mở ra rồi đóng lại, số điện thoại của Nhã Thành đã bị cô nhớ kỹ mấy ngày nay, có thể đọc thuộc lòng luôn rồi.

Ngày hôm qua Tiêu Bạch có đến đây thăm cô, không biết trùng hợp làm sao mà nhìn thấy cô đang mở rồi lại đóng điện thoại, cậu ta liền lén la lén lút tới gần.

Cô có cảm giác có người ở phía sau lưng mình, vừa quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Bạch cười đến các cơ thịt trên mặt cũng run run: “Tiểu Hoãn à, cậu ở đây làm gì?”

“Không nói cho cậu biết!” Tiểu Hoãn lườm Tiêu Bạch, bỏ điện thoại vào trong túi áo ngủ.

Bị Tiểu Hoãn liếc, Tiêu Bạch cũng không ngại ngần gì, ngược lại còn cười thật vui vẻ: “Được rồi mà, nói chuyện với ca ca một chút đi.” Thật ra thì Tiêu Bạch đã sớm nhìn thấy cái tên trên đó, ha ha, ai kêu Tiểu Hoãn quá mức chuyên tâm làm chi, không có phát hiện cậu đã đứng sau lưng cậu ấy năm phút đồng hồ rồi, trong thời gian năm phút đồng hồ này, cái tên Nhã Thành bị lật tới lật lui vô số lần. Muốn hỏi cậu tại sao biết Nhã Thành là Tô đại thần sao, vậy còn không đơn giản, hai người đều có chữ Thành. Hơn nữa lúc trước cậu cho Hứa thân gia tài liệu làm binh khí đã thấy qua tài khoản tên là Nhã Thành này. Cho nên không cần phải nói, Nhã Thành nhất định là Tiểu Thành Tô đại thần mà trong lòng cậu sùng bái. Chính là cậu không có nghĩ tới, bình thường Tiểu Hoãn là một cô gái thông minh, tại sao lần này lại trì độn như vậy?

Tiểu Hoãn bị câu nói làm nũng của Tiêu Bạch làm cho nổi da gà, cố gắng kiềm chế bản thân mình coi thường cảm giác lạnh lẽo kia. Kéo quần áo, phất tay: “Cậu đi đi.”

Nhưng Tiêu Bạch là ai? Cậu ta chính là ông tổ sáng lập nên da mặt dày. Huống chi Tiểu Thành còn lấy thân phận trong trò chơi cho Tiểu Hoãn số điện thoại, điều này nói rõ cái gì?

Nghĩ tới đây, Tiêu Bạch lại cố gắng hết sức trừng mắt nhìn Tiểu Hoãn. Đúng vậy, điều này nói rõ cái gì? Chẳng lẽ là nói Tiểu Thành quyết định thay đổi chiến lược trực tiếp cắt đứt tình yêu qua mạng tràn đầy nhiệt tình sôi nổi sao? Nhưng mà căn cứ theo phán đoán của cậu, Tiểu Thành hi vọng có thể đến gần Tiểu Hoãn trên thực tế, ở chung một chỗ với Tiểu Hoãn, đúng không? Tại sao lại đột nhiên thay đổi kế hoạch? Hơn nữa thậm chí còn không nói cho cậu biết! Đau lòng, thật đau lòng!

Tô Bạch quyết định dụ dỗ Tiểu Hoãn nói cho cậu biết tình hình bên trong, vì vậy dứt khoát ngồi lên giường, vỗ nhẹ bả vai cô: “Tiểu Hoãn à, cậu nói gì với đại thần ở trong trò chơi đúng không?”

“Hả?” Nghe Tiêu Bạch nói về người đàn ông nào đó, thái độ của Tiểu Hoãn lập tức thay đổi, “Nói gì?”

“Nói gì nữa? Đương nhiên là nói cậu thích anh ấy, cậu muốn gặp anh ấy, sau đó cùng anh phát triển tiếp tục mối nhân duyên này đến hiện thực!” Tiêu Bạch trừng mắt nhìn cô.

Không ngờ, lúc này, Tiểu Hoãn không nói cậu mắc ói, cũng không có tặng cho cậu ánh mắt xem thường, mà là gương mặt đỏ lên một cái kỳ lạ.

Qua một lúc lâu, cô mới chật vật dời mắt nhìn sang chỗ khác, hừ một tiếng: “Hừ, liên quan gì tới cậu!”

Ôi ~ Trong lòng Tiêu Bạch âm thầm rống lên một tiếng, thì ra là bị cậu đoán trúng tâm tư, không biết hai người phát triển đến trình độ nào rồi?

“Đại thần có nói muốn gặp cậu hay không?” Tiểu Thành có gửi cho cậu vài tin nhắn, nói chờ anh đi công tác trở lại sẽ đến thăm Tiểu Hoãn, nhưng không có nói sẽ lấy thân phận gì tới, chẳng lẽ. . . .

Tiểu Hoãn giật mình, khẩn trương nhìn Tiêu Bạch: “Làm sao cậu biết?” Trong nháy mắt liền liên tưởng đến quan hệ giữa Tiêu Bạch và Hứa công tử, tình cảm giữa Hứa công tử và Tiêu Bạch rất tốt, điều duy nhất có khả năng chính là, Hứa công tử nói cho Tiêu Bạch biết?

“Có phải Hứa công tử nói cho cậu biết hay không?”

Tiêu Bạch cười ha ha, không nói gì có nghĩa là chấp nhận. Thân gia à, người gánh vác rắc rối này trên lưng đi, dù sao ta cũng biết người cảm thấy rất hứng thú với tình hình bên trong, bằng không với tính cách của Tô đại thần chắc chắn sẽ không nói cho hai người chúng ta biết. Thật ra thì, cậu và Hứa thân gia đều mong muốn có thể nhìn thấy Tô Thành và Tiểu Hoãn chân chính đi ra về cùng, nếu không, để Tiểu Hoãn không biết mọi chuyện lâu như vậy, không tốt lắm.

“Tiểu Hoãn à, vậy chừng nào cậu gặp đại thần?” Tiêu Bạch tiếp tục hỏi.

Tiểu Hoãn bắt đầu dĩ thử dài, ai, nếu như heo Tiểu Bạch đã biết, vậy cũng không còn gì hay mà lừa gạt. Dù sao cậu ấy đã sớm biết cô thích người đàn ông nào đó, mặc dù Tiêu Bạch trực tiếp hỏi thẳng mặt làm cho cô có chút. . . . nhưng mà cũng bởi vì Tiêu Bạch lo lắng cho cô mà thôi.

Cô nhếch miệng nói: “Anh ấy nói chờ anh ấy đi Hồng Kông về liền gặp mặt.”

A a, quả nhiên là lấy thân phận trong trò chơi trực tiếp tới gặp Tiểu Hoãn! Cái này là đúng rồi, tránh cho Tiểu Hoãn lại suy nghĩ lung tung. Mặc dù Tô Thành muốn hai người tự nhiên ở chung một chỗ với nhau trong cuộc sống thực tế, nhưng mà một người đàn ông mạnh mẽ, lại đẹp trai như vậy, cô gái nào nhìn thấy cũng thét chói tai đúng không? Nhớ ngày đó cậu đi đến quán cà phê gặp bạn bè quen trên mạng, còn bị người ta cho là tên lừa gạt. Chuyện cũ nghĩ lại mà lòng đau đớn.

“Tiểu Hoãn, chân cậu như vậy, có đi được không?” Tiêu Bạch lo lắng nhìn mắt cá chân Tiểu Hoãn, mặc dù ba ngày trước bác sĩ đã nói là có thể đi lại với tốc độ bình thường, nhưng Tiểu Hoãn vẫn còn nằm trên giường.

Tiểu Hoãn duỗi người, bật cười: “Sớm tốt rồi, mẹ nói tớ nên nằm ở đây.” Chỉ cần chờ hai ngày sau gặp mặt anh, ai, cô chỉ nghĩ thôi mà đã cảm thấy khẩn trương rồi.

“Vậy đến lúc đó hai người gặp mặt ở đâu?” Cậu cũng muốn đi nhìn coi, oh không đúng, là đi ngang qua, đúng vậy, đi ngang qua.

Tiểu Hoãn vô cùng cảnh giác liếc mắt nhìn Tiêu Bạch, sau đó làm động tác ngoắc ngoắc ngón tay kêu cậu tới gần, bạn học Tô mỗ lập tức đưa lỗ tai sát vào. Chỉ nghe được Tiểu Hoãn nói: “Không thể trả lời.” . Sao lời Tiểu Hoãn nói lại giống Tô đại thần như vậy, còn dám nói mình không thích Tô đại thần, còn kiên trì đuổi theo Phi Thành Vật Nhiễm trong trò chơi, con gái đúng là miệng không liền tâm mà. Vì vậy Tiêu Bạch vẫn luôn lo lắng Tiểu Hoãn biết Tô Thành chính là thương nhân đại thần buồn bã suy nghĩ, không nói cho cậu nghe, để cho cậu bị Tô Thành dạy dỗ thật tốt, không biết quý trọng người trước mắt, không biết thưởng thức.

Mà suy nghĩ của Tiểu Hoãn chính là, cuối cùng cũng gặp mặt, gặp mặt.

Hai ngày nay, Tiểu Hoãn vẫn còn chìm trong đau khổ. Bởi vì càng đến thời gian giao hẹn cô lại càng khẩn trương.

Cho đến ngày thứ tư, chính là ngày anh dặn cô gửi tin nhắn thông báo thời gian cho anh biết, Tiểu Hoãn cầm điện thoại, suy rồi lại nghĩ, nên gửi nội dung như thế nào mới đúng đây?

“Chào anh, em là nhỏ nhỏ?” Hình như quá khách sáo.

“Ngày mai vẫn gặp mặt sao?” Không được không được, giống như nói rõ cô không tình nguyện với lần gặp mặt này vậy, thật ra thì cô rất muốn thấy anh, mặc dù cô rất khẩn trương. >_

“Em là nho nhỏ, em tên là Lục Tiểu Hoãn?” Không đúng, khi gặp mặt mới được nói tên thật, tiểu thuyết trên mạng thường viết như vậy.

Đột nhiên cô nhìn thấy hình ảnh trò chơi trong Đảo Đào Hoa mà Tiêu Bạch in ra cho cô đặt ở trên bàn. Đó là khi bọn họ cùng nhau hợp thành tổ đội tìm vật phẩm cho Tiêu Bạch. Mặc dù bên trong cũng có thêm mấy người, nhưng mà ở đó có hình ảnh cô và người đàn ông nào đó đứng chung một chỗ, cho nên ngày đó khi Tiêu Bạch đưa cho cô xem, liền đồng ý với yêu cầu của cô, in hình ảnh đó mang tới đây. Cô lồng tấm hình này vào trong khung, cứ trưng bày như vậy.

Bạch y nam tử tung bay trong gió, tuấn nhã cao ngất; lại xứng đôi với nữ đồng ngây thơ nhỏ nhắn bên cạnh; giống như là bảo vệ, cách ly cô với trần gian náo nhiệt.

Giật mình, cô bắt đầu gửi tin nhắn cho anh.

Sau khi bấm vào phím gửi đi, Tiểu Hoãn lập tức xấu hổ vút điện thoại sang bên cạnh, nắm lấy một cái gối ôm, chôn mặt mình vào bên trong nó. Mới vừa rồi cô xúc động như vậy, không biết anh có nhận được hay không?

Vừa định lấy điện thoại xác nhận lại xem có gửi được hay không, điện thoại lập tức vang lên: “Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp, tôi là nữ sinh. . . .”

Là ai gọi tới? Dem điện thoại lại gần mặt mình, Tiểu Hoãn ngây người, là, là anh! Trên màn hình điện thoại hiện lên người điện tới, chợt loé chợt loé: Nhã Thành.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Cô vội vàng điều chỉnh hô hấp của mình, Lục Tiểu Hoãn, đừng khấn trương, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện điện thoại với anh, nên bình tĩnh lại bình tĩnh lại!

Cô khấn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, nhưng Tiểu Hoãn vẫn nhún xuống nút trò chuyện, cẩn thận đưa điện thoại đến gần bên tai, a lô một tiếng.

“Là anh.” Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp dễ nghe của đàn ông, “Đã nhận được tin nhắn.”

Nghe được giọng nói của anh, cả người Tiểu Hoãn liền thả lỏng, thì ra giọng nói của anh lại dễ nghe như vậy, giống như giọng nói êm tai của MC đài phát thanh, làm cho người ta cảm thấy yên lòng.

“À, em còn sợ anh không nhận được.” Thật ra thì anh trả lời tin nhắn là tốt rồi, còn cố ý gọi điện cho cô. . . . nhưng cô lại rất là cao hứng.

Ở bên kia điện thoại, người đàn ông nào đó nhẹ nhàng cười, có lẽ là bởi vì cảm nhận được cô đang vui vẻ, còn bởi vì nhận được tin nhắn mà càng thêm vui vẻ.

“Nhớ anh không.” Anh nhẹ nhàng hỏi, giọng nói vừa dịu dàng lại dụ dỗ xuyên thấu qua điện thoại, giống như muốn nướng chín Tiểu Hoãn.

Cô xấu hổ nhớ lại tin nhắn lúc nãy mình gửi cho anh: “Có anh ở trong trò chơi, thật tốt.”

Mặc dù trong lòng cô đang gật đầu, cũng đã từng thú nhận trong trò chơi, nhưng mà muốn nói nhớ một người ở trong điện thoại, thật đúng là khấn trương. Thậm chí cô còn có thể nghe được âm thanh hô hấp dồn dập của mình.

“Buổi sáng ngày mai anh đến B thị, buổi trưa là em có thể nhìn thấy anh.” Sau đó liền nghe thấy giọng nói thúc giục bên cạnh anh, còn có người đang nói Việt ngữ.

Việt: chỉ hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai anh đi tìm em.” Mặc dù ở giữa một đồng giọng nói ồn ào, nhưng giọng nói của anh vẫn rõ ràng, dễ nghe như cũ.

Tiểu Hoãn há miệng, lại khép miệng, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng “Ừ.” một tiếng.

Cuối cùng, cuối cùng cũng gặp anh. Nhưng mà cô nên mặc quần áo như thế nào tới gặp anh đây? Tiểu Hoãn nhìn toàn bộ quần áo trên giường, vô cùng bối rối. Không trách được có người nói, tủ quần áo của con gái vĩnh viễn không đựng đủ quần áo, rõ ràng là nhiều quần áo như vậy, màu sắc rực rỡ, chất liệu phù

hợp, tại sao lại tìm không được một bộ nào. Hẹn anh gặp mặt lúc 12 giờ, bây giờ đã là 11 giờ rồi, cô còn chưa có chọn quần áo xong!

Tối ngày hôm qua sau khi cúp điện thoại, cô đột nhiên nhớ tới chuyện anh nói sẽ đến tìm mình, vội vàng gửi tin nhắn cho anh: “Chúng ta gặp mặt bên ngoài đi!” Không thể để cho anh tới chung cư tìm cô, nếu mà mẹ nhìn thấy anh sẽ hỏi lung tung này nọ, ngay cả việc hôm nay muốn đi ra ngoài mà cô còn nói dối là tập chí xā tạm thời có việc quan trọng, cô nhất định phải đến đó, mẹ mới phê chuẩn cho cô ra khỏi cửa. Quan trọng nhất là cô vẫn chưa có chuẩn bị xong, làm sao bây giờ, mặc kệ, thấy trước rồi nói sau.

Cuối cùng, Tiểu Hoãn chọn một cái áo sơ mi màu trắng có tay áo dài bảy phân, kiểu dáng đơn giản nhưng mà thiết kế tay áo rất đẹp, từ vai đến ống tay áo là một tầng ren. Sau đó kết hợp với váy màu xanh da trời, mang vào giày da màu trắng. Đi lại nhẹ nhàng, làn váy chập chờn theo từng bước đi, thoải mái lại duyên dáng. Hơn nữa bởi vì hôm nay cô rất khấn trương cho nên khí sắc trên mặt rất tốt, gương mặt nhỏ nhắn kết hợp với gò má nhàn nhạt màu phấn hồng.

Ngay cả mẹ Lục và cha Lục cũng kinh ngạc nhìn cô, hôm nay là ngày gì, tại sao con gái mình lại xinh đẹp như vậy?

Tiểu Hoãn tùy tiện uống vài hớp canh xương mẹ Lục nấu ỳnh, vội vàng phát tay: “Cha, mẹ, con đi ra ngoài, chân con không sao, không cần lo lắng cho con.” Thật buồn là mẹ Lục vẫn luôn lo lắng chân cô không tốt, ngày ngày nấu canh xương, cho dù cô thích uống canh đến như thế nào vẫn sẽ ngán, hôm nay vì muốn nhìn thấy người đàn ông nào đó, cô còn uống nhiều hơn mọi ngày mấy ngụm.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng ra khỏi nhà.

Lúc Tiểu Hoãn đến quán cà phê hai người hẹn trước, cô khấn trương đến nỗi trên trán lấm tấm mồ hôi.

Từ bên ngoài cửa thủy tinh nhìn vào bên trong, hình như cũng không có nhiều người. Đúng rồi, đã qua thời gian ăn trưa cho nên trong quán cà phê không có bao nhiêu người.

Tiểu Hoãn đẩy cửa kiếng, một cô bé mặc quần áo phục vụ cười với cô: “Chào chị, chào mừng chị đến nơi này, xin hỏi chị đi mấy người?”

“Hai người.” Tiểu Hoãn quét mắt nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy ở vị trí sát bên tường, có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang ngồi ở đó. Mặc dù có cây xanh trang trí che hơn phân nửa thân thể nhưng cô vẫn nhìn ra được dáng vẻ của anh giống như là đang đợi người.

Tiểu Hoãn vội vàng lấy điện thoại gửi tin nhắn cho: “Em sẽ đến liền.”

Chỉ thấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cầm điện thoại di động đang đặt trên bàn, loay hoay mấy cái, sau đó điện thoại Tiểu Hoãn lập tức nhận được tin nhắn mới: “Không gấp, anh chờ em.”

Là anh! Thật sự là anh! Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng trực giác nói cho cô biết anh nhất định là người đàn ông lớn lên không tệ mà cô tìm kiếm. Cô cảm thấy mình rất may mắn vì trước khi ra cửa đã làm động tác cổ vũ bản thân, như vậy cô mới có thể bình tĩnh như bây giờ, nhìn bóng lưng anh thêm mấy lần, suy nghĩ một lát nữa nên đối mặt với anh như thế nào.

“Quý khách? Quý khách?” Nữ phục vụ nhìn thấy cô vẫn nhìn về hướng bên đó, không thể làm gì khác là xin lỗi nói cho cô biết, “Bên kia đã có khách, tôi sắp xếp cho chị bàn khác được không?”

Tiểu Hoãn phục hồi tinh thần lại, vội vàng khoát tay: “Không cần không cần, tôi tìm người đó.” Sau đó cô chỉ vào bàn của người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, nữ phục vụ vừa nghe nói vậy lập tức liền có tổ chất nghề nghiệp, chuẩn bị dẫn cô đi qua.

“Không cần không cần, cái đó. tôi tự đi.” Vốn là cô đã đủ khấn trương rồi, nếu như phục vụ còn ở bên cạnh, vậy thật là lúng túng, để một mình anh thấy cô mất mặt là đủ rồi.

~Gật đầu với nữ phục vụ, Tiểu Hoãn bắt đầu đi tới bên kia, mỗi bước đi cũng cứng ngắc hơn mọi ngày.

Mẹ nói hôm nay cô rất đẹp, ngay cả lúc thuê xe tới đây, tài xế taxi cũng nhìn cô nhiều thêm mấy lần, Tiểu Hoãn nắm chặt quyền tay, động viên ỳnh. Không sợ, phải có lòng tin, được rồi!

Làm một cái hít sâu, đi tới trước mặt người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, vươn tay, khoe miệng nâng lên: “Nhã Thành, em tới rồi.”

Bàn tay thon dài sạch sẽ cầm lấy tay cô, chậm rãi nói: “Tiểu Hoãn.”

Tiểu, Tiểu Hoãn? Mới vừa rồi bởi vì quá khấn trương cho nên cô vẫn nhìn dưới đất, cũng không nhìn thấy bộ dáng của anh như thế nào, Tiểu Hoãn, giống như có cái gì vỗ vào đầu cô một cái, từ từ ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt đen thâm thúy mang theo ý cười.

Người này, người này, không phải là Tô. Tô. Tô Thành! Tại sao anh ở đây?

Tiểu Hoãn theo bản năng nhìn về phía bên phải bên trái, mới vừa rồi người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi ở đây, chẳng lẽ cô bị cận thị nên nhìn nhầm? Không thể nào, cô trợn tròn mắt, vậy tại sao Tô Thành lại xuất hiện ở đây? Dùng sức lắc đầu, nhắm mắt, lại mở ra, phát hiện người đàn ông tuấn lãng này vẫn còn ngồi trước mắt mình. Tiểu Hoãn nghi ngờ, lầm bầm lầu bầu: “Kỳ quái, mới vừa rồi mình còn thấy anh ấy nhìn điện thoại.”

Mặc dù cô nói rất nhỏ, nhưng mà Tô Thành lại nghe được toàn bộ, thì ra mới vừa rồi lúc cô gửi tin nhắn cho anh thì đã đến rồi, hơn nữa còn đang quan sát anh.

“Mới vừa rồi anh có thấy người đàn ông nào mặc áo sơ mi trắng không?” Tiểu Hoãn hỏi Tô Thành.

Tô Thành run lên, ngay sau đó liền nâng khoe miệng cười: “Áo sơ mi trắng? Giống anh sao?”

Ừ ừ ừ! Tiểu Hoãn dùng sức gật đầu. Không sai, trên người anh chính là loại áo sơ mi trắng bình thường này, nhưng mà anh mặc vào lại sinh ra cảm giác tự nhiên phóng khoáng. Vừa nhìn mới thấy, hôm nay Tô Thành hết sức đẹp trai, hơn nữa còn có ý xoắn ống tay áo màu trắng lên, lại thêm mấy phần tùy ý và lười biếng; hết lần này đến lần khác làm cho người ta có cảm giác đẹp mắt như vậy. Cô biết anh rất đẹp trai, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn luôn cố ý né tránh ánh mắt của anh, cho nên không có nhìn kỹ. Hôm nay mới biết, thì ra anh xuất sắc như vậy, nghĩ đến chuyện người đàn ông xuất sắc này đã từng tỏ tình với mình, mặt của cô lại đỏ thêm mấy phần.

Bởi vì vị trí Tô Thành chọn lựa là khu vực dành cho khách quý, cho nên ghế sa lon có thể ngồi đến ba người. Nhìn thấy trong mắt cô có vẻ say mê rồi lại nghi hoặc nhìn mình, còn ngăn người, tâm tình của anh liền tốt lên kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. Mà Tiểu Hoãn bởi vì nhìn anh đến ngây dại cho nên không có phát hiện mình đã ngồi xuống. Chờ đến khi cô biết mình ngồi trên ghế sa lon thì tay trái đã bị anh cầm trong lòng bàn tay, cô mới đột nhiên nhớ được mục đích mình tới nơi này.

Cô không phải tới nơi này nắm tay với anh! Cô là tới gặp Nhã Thành! Cái người Tô Thành này, dáng dấp tốt như vậy không dùng làm gì, lại lấy nó sử dụng chiêu thức mỹ nam kể với cô, thật là ghê tởm.

Vì vậy, cô muốn rút tay mình khỏi bàn tay anh, nhưng mà mặc dù bàn tay anh cầm lấy tay cô không có lực nhưng lại rất chắc, cô dùng hết sức cũng không rút tay ra được, tức giận nhìn anh, anh giống như không có nhìn thấy cô đang tức giận, còn cười cười.

“Tô Thành!” Tiểu Hoãn gọi anh, “Anh buông tay tôi ra trước, tôi tới đây tìm người.” Không được, thể chất của anh quá kỳ quái, anh nắm chặt tay cô, toàn thân cô liền nóng lên.

“Oh?” Bởi vì quán cà phê rất yên tĩnh, Tô Thành cũng cúi thấp đầu nói với cô, “Tìm người sao?”

Đúng vậy, đúng là cô đến đây tìm người.

“Ừ, tìm người, hẹn ở quán này.” Tiểu Hoãn tiếp tục nhỏ giọng trả lời, hoàn toàn không nhận ra tư thế hai người thân mật như thế nào. Ngược lại nữ phục vụ thỉnh thoảng đi ngang nơi này, thấy cảnh tượng này liền cảm thấy ngại ngùng. Vừa nhìn liền biết là hẹn hò, cho nên lúc cô đi ngang qua vị trí của hai người cũng giảm nhẹ bước chân, rất sợ sẽ quấy rầy ngọt ngào của bọn họ.

“Chẳng lẽ anh ấy không tìm được nơi này?” Tiểu Hoãn bất an muốn quay đầu nhìn sau lưng, nhìn xem người đàn ông cô tìm có đến chưa, lại cảm giác được trên tay đột nhiên căng thẳng, Tô Thành vẫn nắm lấy tay cô gọi: “Nho nhỏ.”

“Sao?” Sau khi Tiểu Hoãn trả lời, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Anh mới gọi cô là gì?

Chỉ nghe giọng nói từ tính của Tô Thành vang lên bên tai cô: “Nơi này rất dễ tìm.”

Hả? Có ý gì?

Tiểu Hoãn từ từ nghiêng đầu lại nhìn anh, anh nâng khoé miệng cười vô cùng dịu dàng: “Giao hẹn lúc 12 giờ, 11 giờ anh đã đến.”

12 giờ, 11 giờ, ý của anh là, không phải là.

Tiểu Hoãn cũng không biết tại sao mình lại có ý tưởng điên khùng đến như vậy, chẳng qua là đột nhiên lại tưởng tượng đến cái này.

Tô Thành vẫn cười nhìn cô, ngay cả khoé mắt và đuôi lông mày cũng làm cho cô có cảm giác quen thuộc không nói nên lời, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó. Rất lâu sau đó, cô mới thử dò xét hỏi: “Nhã Thành?”

Lúc cô cho rằng anh sẽ hỏi mình ngược lại là Nhã Thành là ai, đột nhiên nghe anh nói.

“Là anh. Nho nhỏ, anh chờ em đã lâu.”

Lại là anh!!! Tô Thành lại là Nhã Thành!! Nhã Thành lại là Tô Thành!!

Cô nói không ra cảm giác trong lòng mình là như thế nào, người đàn ông vẫn luôn làm cho cô suy nghĩ, lại là người đàn ông ở trong phòng bệnh nói muốn cô làm bạn gái của anh!

Bỏ qua cảm giác kinh ngạc còn có một chút cao hứng, chẳng phải đây muốn nói cô và anh rất có duyên hay sao?

Nhưng mà, nhìn gương mặt chắc chắn và nụ cười nhợt nhạt đang nhìn cô, cô đột nhiên cảm thấy trong ngực có cảm giác buồn bực. Chẳng lẽ anh đã sớm biết cô là Tiểu Hoa Tiểu bá vương? Nếu như đã biết, tại sao không nói cho cô biết? Vì muốn trêu chọc cô sao?

Tô Thành vẫn nắm tay Tiểu Hoãn, anh cảm giác mình nhìn hoài vẫn không đủ, một tuần lễ không nhìn thấy cô, anh rất nhớ cô, nếu như không phải ngại vì đây là nơi công cộng, có lẽ ý chí kiên cường từ trước đến nay rất tốt của anh sẽ hoàn toàn biến mất, kéo cô vào trong ngực, ôm thật chặt cũng không chừng. Nhưng anh không thể, không thể hù dọa cô. Anh nhất định phải kiên nhẫn chờ đợi cô tiếp nhận mình.

“Anh sớm biết tôi là Tiểu Hoa Tiểu bá vương rồi phải không?” Trong mười mấy giây ngắn ngủi, Tiểu Hoãn liên liên tưởng đến rất nhiều chuyện, có lẽ lúc cô sử dụng loa lớn gọi anh đi ra thì anh đã biết cô là ai, nhưng không có vạch trần, còn dụ dỗ để cô lâm vào trong tình cảm mà anh bày sẵn.

Tiểu Hoãn nhìn thấy bộ dáng mỉm cười của anh, trong lòng cảm thấy ỷ khuất và tức giận.

“Anh đã sớm biết tôi là ai đúng không? Lúc kết hôn cũng biết tôi là ai sao? Anh thấy tôi say mê anh, anh có hài lòng không? Lấy người khác ra đùa giỡn rất vui vẻ sao?” Lúc cô nói ra những lời này, giọng nói mang theo một chút ghen ghét.

Tô Thành sững sờ, anh biết mình tự tiện quyết định phương thức gặp nhau là anh không đúng, nhưng anh tuyệt đối không hi vọng cô bởi vì chuyện này mà đau lòng hay là ỷ khuất.

Nhìn ánh mắt của cô mở thật lớn, hốc mắt hồng hồng, giống như bất cứ khi nào thì nước mắt cũng có thể rơi xuống, anh thấp giọng than thở.

“Tiểu Hoãn.”

Thừa dịp anh buông lỏng, Tiểu Hoãn rút tay mình khỏi bàn tay anh, sau đó lảo đảo đứng lên lui về phía sau mấy bước.

Tô Thành giật mình, nhìn thấy bộ dáng muốn ngã xuống của cô, cánh tay của anh vừa muốn đưa tới đỡ cô đứng dậy liền bị cô né ra.

“Tôi mệt rồi, tôi muốn về nhà.”

Cô không muốn ở lại nơi này. Trước khi lên đường tới nơi này, trong lòng cô tràn đầy vui sướng, suy nghĩ cuối cùng mình cũng nhìn thấy người đàn ông nào đó. Sau khi thấy anh, cô có chút kinh ngạc, nhưng vẫn rất cao hứng, bởi vì anh đối xử với cô tốt như vậy. Nhưng mà anh là người đàn ông nào đó, hơn nữa anh còn biết rất rõ tình cảm cô dành cho anh là như thế nào, vẫn giấu giếm cô, mặc kệ một mình cô đau lòng và tịch mịch, vui mình trong bối rối. Cô đã từng lựa chọn hai người đàn ông này mà lâm vào khổ sở, thậm chí còn mất ngủ. Rõ ràng anh có cơ hội nói cho cô biết, rõ ràng không cần cô phải lựa chọn, anh lại ép cô làm ra lựa chọn. Anh thật là quá đáng, thật, thật là quá đáng.

Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, nước mắt liền rơi xuống.

Tô Thành nhìn thấy thái độ cự tuyệt ngàn dặm của cô, còn có gương mặt đang khóc không chịu nhìn mình, trong lòng anh cũng khó chịu như vậy.

Anh là một người kinh doanh, anh không giỏi về tình yêu, cũng không biết nên làm như thế nào để nắm giữ lòng phụ nữ. Anh cứ nghĩ rằng chỉ cần mình đến gần cô, sẽ làm cho cô có cảm giác chân thật, lại bỏ quên cảm nhận trong lòng cô.

Cuối cùng là anh sai lầm rồi.

“Tiểu Hoãn, nghe anh nói được không?”

“Không muốn nghe.”

“Tiểu Hoãn.” Tô Thành ngăn cản đường đi của cô, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn, trong giọng nói ngoại trừ bất đắc dĩ còn tràn đầy thành khẩn.

“Lúc kết hôn anh cũng biết em là ai, không, phải nói là anh đã sớm biết em, nhưng không phải là trên thực tế, mà là em ở Giản Vân sơn.”

Tiểu Hoãn ngoài miệng nói là không muốn nghe, nhưng sau khi nghe được những lời anh nói thì liền nhìn về phía anh. Anh, đến cuối cùng có ý gì?

Tô Thành kéo cô lại gần mình một chút, giọng nói lại không biết nên làm thế nào, nói: “Anh không muốn thừa nhận lời giải thích vừa thấy đã yêu, nhưng mà anh đúng là như vậy, ngay từ lúc Tiểu Bạch mua ngọc bài của anh, từ đó nhìn thấy em. Hơn nữa còn gặp ở Giản Vân sơn, chính là em không ngừng thay đổi trang phục, đáng vẻ vênh váo kia vừa đáng yêu lại ngây thơ. Có lẽ bắt đầu từ khi đó, anh nhớ em, cho nên lúc em muốn trả ngọc bài, anh liền yêu cầu bản thân người nhận tới trả hàng.”

Tiểu Hoãn nghe anh nói như vậy, kinh ngạc đến nỗi quên mất mới vừa rồi mình muốn đi như thế nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh, không phải đâu, theo như lời anh nói, vậy anh đã có âm mưu từ sớm rồi sao?

Mà Tô Thành nhìn thấy ánh mắt này của cô, lại đỏ mặt, không được tự nhiên ho khan hai tiếng.

“Biết em là nhỏ nhỏ, là bởi vì lần đó em và đồng nghiệp đến phỏng vấn thư ký của anh, em ở ngoài hành lang nghe điện thoại, câu cuối cùng kia trùng hợp bị anh nghe thấy.”

“À? Câu nào?”

Tô Thành cười cười: “Em nói ~” Anh cố ý kéo dài âm cuối, “Bởi vì cậu không bằng Phi Thành nhà tớ.” Những lời này lưu lại ấn tượng quá sâu sắc, chính là câu này, làm cho anh biết cô gái thanh tú có gương mặt trái xoan này chính là nhỏ nhỏ của mình.

Loại lời nói tùy tiện này lại làm cho anh nhớ rõ ràng như vậy, Tiểu Hoãn hoàn toàn im lặng.

Được rồi, sau khi nghe anh nói anh khắc sâu ấn tượng với cô khi gặp cô ở Giản Vân sơn, trong lòng cô liền cảm thấy thoải mái lên một chút. Nhưng mà, cô vẫn không hiểu tại sao anh lại không nói cho cô biết, chẳng lẽ, bởi vì anh là người đàn ông trẻ tuổi có tiền đồ nhất B thị, cho nên không cho phép yêu thương qua mạng sao? Vậy anh chơi trò chơi làm gì.

Vì vậy Tiểu Hoãn hít mũi, không cam lòng nói: “Cho dù là như vậy, anh vẫn có nhiều cơ hội để nói cho tôi biết anh chính là Nhã Thành, anh chính là Phi Thành Vật Nhiêu, tại sao anh không nói?”

“Nói ra thì có thể làm gì đây?”

“Nói ra thì tôi sẽ không khó xử như vậy, căn bản là anh không biết khi tôi chọn lựa giữa anh và Nhã Thành đã giãy giụa như thế nào.” Anh là đàn ông, cho nên không hiểu cô bối rối ra sao, một người trong lòng mình thích, một người có điều kiện ưu tú lại dịu dàng làm ình dao động. Những thứ này, anh căn bản là không hiểu.

Tô Thành không nhịn được cau mày, anh chỉ nghĩ phải làm như thế nào thì cô mới tiếp nhận mình một cách chân thật nhất, lại quên mất cô cũng không biết cô đang đối mặt với cùng một người, anh tự tạo áp lực ình, thậm chí còn lên án bản thân.

Anh thật sự sai lầm rồi, những năm nay, anh vẫn cho rằng mình có thể xử lý mọi việc hoàn hảo đến nỗi giọt nước không lọt, có thể coi là trình độ hoàn mỹ. Lại không nghĩ rằng, mình sơ sót nhất thời, cho nên làm cô gái mình quý trọng chịu uỷ khuất.

Trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác sợ hãi tràn đầy trong ngực anh, cánh tay thon dài dùng lực một chút, liền đem Tiểu Hoãn kéo vào trong ngực mình, ôm chặt lấy cô, không muốn buông ra.

“Anh. . . .” Cho đến bây giờ Tiểu Hoãn chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác giới như vậy, ánh mắt chỉ có thể không ngừng nhấp nháy.

Anh ôm cô, cho nên anh ôm cô.

Trên người anh có hương vị nhẹ nhàng thoả mái, giống như mùi cỏ xanh nhàn nhạt.

Anh ôm cô chặt như vậy, giống như là nhớ nhung trong một thời gian dài, nhiệt độ nóng rực xuyên thấu qua quần áo mỏng manh, làm lòng cô cũng trở nên nóng bỏng.

Cô muốn đẩy anh ra, muốn học giống như nữ nhân vật chính trên TV, dùng sức đẩy anh khỏi mình, sau đó hừ lạnh rồi bỏ đi mất; nhưng cô lại không chuyển động được, cứ mặc cho anh ôm như vậy.

Là bởi vì cô biết anh là người đàn ông nào đó sao? Cô vẫn luôn không có cách nào cự tuyệt anh, bây giờ lại biết thân phận của anh, còn có toàn thân anh tản mát ra tin tức anh cần cô, làm cho cô vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Loại cảm giác này thật là mâu thuẫn, lý trí nói cho cô biết mình nên đẩy anh ra, nhưng tình cảm lại không chế cô, dẫn dờ cô nên ngoan ngoãn để cho anh ôm, nghe anh thở dài nhẹ nhàng bên tai.

“Tiểu Hoãn, anh thích em. Thích đến nỗi không muốn buông tay.” Cảm giác khi ôm cô thoả mái như vậy, giống như rốt cuộc anh cũng tìm được hạnh phúc trong cuộc đời đơn độc của mình.

Chưa bao giờ anh nghĩ mình là người hiểu lòng con gái, nhưng mà nếu như cô muốn, vậy anh nguyện ý làm theo phương thức mà cô yêu cầu, cố gắng vì cô mà thử nghiệm một lần, cho cô gái anh quý trọng thử nghiệm một lần.

“Tiểu Hoãn, em có thể giận anh, nhưng không được khóc.” Anh lấy cảm nhẹ cọ cổ cô, “Anh thích nhìn em cười.”

Mặc dù cô không nói gì, nhưng cô lại rất ngoan ngoãn gật đầu.

Có lẽ, thích một người, không chỉ thật lòng, nên vì đối phương mà suy nghĩ, hơn nữa nên học cách tha thứ những lỗi lầm vì yêu mà phạm phải, những lỗi lầm nho nhỏ.

46. Chương 45 [end]

Chương 45 — Em là người anh yêu

“Tiểu Thành à, mau ngồi xuống mau ngồi xuống, buổi tối con muốn ăn gì?” Khi mẹ Lục nhìn thấy Tô Thành đã một tuần lễ không xuất hiện ở nhà mình thì lập tức lôi anh vào cửa, hoàn toàn không nhìn thấy

động tác khoát tay của Tiểu Hoãn đứng bên cạnh. Cái đứa con gái ngốc này, người đàn ông tốt như vậy, con không bắt được thì thôi đi, còn muốn đưa cho người khác là sao?

Nhìn về mặt Tô Thành chính là con ruột tôi của mẹ Lục, Tiểu Hoãn bắt đắc dĩ. Không phải bởi vì thái độ của mẹ đối với anh, mà là cô vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho anh! Ai kêu anh tự làm chủ tình huống như vậy, còn bởi vì cô mà làm nên tình yêu an toàn trên thực tế. Mặc dù nói, anh làm như vậy rất xứng đáng với đáng nam nhi. Dù sao trong trò chơi có quá nhiều đàn ông chỉ tìm kiếm một chút cảm giác mập mờ vui đùa, mà không nguyện ý đem tình cảm trong trò chơi biến thành cuộc sống nghiêm túc đối xử. Cô may mắn lắm đúng không? Nhưng mà tại sao cô không cảm thấy được tự nhiên đây?

Len lén liếc mắt nhìn Tô Thành, anh cười thật là đẹp mắt.

Giống như là nhận thấy mình đang bị cô nhìn chăm chú, Tô Thành cũng nhìn về phía cô, vừa đúng lúc đem toàn bộ vẻ mặt Tiểu Hoãn vào trong đáy mắt, hơn nữa tâm tình còn rất rất tốt, cô trừng mắt nhìn anh.

Trời ạ! Cô không nhìn lầm đi, anh anh, anh nháy mắt. Quá. . . kích thích,

~Hai người bị mẹ Lục đưa vào trong phòng Tiểu Hoãn, vẫn yên lặng như cũ, không phải là không muốn nói chuyện, mà là không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể thay thế câu nói trong lòng lúc này.

Tiểu Hoãn chỉ cần nhìn thấy bờ vai của anh, tay của anh liền nhớ lại cảnh tượng anh ôm mình trong quán cà phê.

Anh ôm cô chắc chắn như vậy, lần đầu tiên cô cảm giác được thật ra đàn ông và phụ nữ có rất nhiều điểm bất đồng, lồng ngực rộng rãi, hô hấp mạnh mẽ, làm cho cô cảm thấy được anh ôm là một loại hưởng thụ thật tốt, thật là quá ngưỡng ngùng. Cho đến khi ra khỏi quán cà phê anh vẫn còn ôm chặt hông cô, không để cho cô không dính trên người anh, làm hại cô cũng không dám ngắt đầu.

Nghĩ đến những chuyện mới vừa xảy ra, Tiểu Hoãn không nhịn được cắn môi, tên bại hoại này, lại dễ dàng dời đi lực chú ý của cô như vậy, cô không chỉ không xoay người rời đi, hơn nữa còn ngoan ngoan ăn cơm trưa với anh, lại trở về nhà.

Thật ra thì Tô Thành không tiếp tục dẫn cô đi dạo bên ngoài cũng có nguyên nhân, anh biết cô tức giận, nhưng anh cũng biết cô sẽ không tức giận lâu dài. Dù sao điểm xuất phát của hai người bọn họ đều giống nhau, muốn che chở cho phần tình cảm không dễ dàng có được này, mà không phải vì tranh giành xem ai thích ai nhiều hơn, ai có thể chiếm thế chủ động. Chuyện tức giận như vậy không nên xảy ra trên người hai người, không phải sao?

Hướng chi mới vừa rồi anh đã cố gắng khống chế mình, chính là anh sợ mình quá mức nhiệt tình sẽ hù dọa cô, không nghĩ tới, cô để mặc cho anh ôm cô vào trong ngực, cảm giác đó tốt đến nỗi anh không muốn buông tay.

Than nhẹ, anh gọi cô: “Tiểu Hoãn.”

Vốn là Tiểu Hoãn quyết định không chú ý đến anh, ít nhất cũng phải phạt được anh rồi mới nói. Nhưng mà anh vừa kêu cô như vậy, cô liền mềm lòng.

Sợ rằng không có cô gái nào có thể kháng cự hay xem thường lời nói nhỏ nhẹ của người đàn ông mình thích, hơn nữa trong giọng nói đó còn chứa đựng thâm tình và dịu dàng, còn có một chút ý tứ xin lỗi.

Trong lòng có một chút xiu từ chối, nhưng thân thể lại sớm không khống chế được, mặc cho anh lôi kéo tay cô cùng ngồi xuống giường.

Ngón tay thon dài cầm bàn tay Tiểu Hoãn, cuối cùng vẫn lôi kéo nhẹ nhàng, lần nữa ôm cô vào trong ngực; thì ra ôm sẽ ngiên.

Tiểu Hoãn sững sốt, tại sao anh lại ôm cô? Cô còn muốn nói chuyện thật tốt với anh, dù như thế nào cũng phải viết bản kiểm điểm, sau đó nói cho anh tỉnh táo lại, bây giờ anh lại ôm cô nữa.

“Tiểu Hoãn, vẫn còn giận anh sao?” Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang bên tai, còn có hô hấp nóng bỏng chạm vào lỗ tai cô.

Cô nhắm mắt lại, bình tĩnh bình tĩnh, Lục Tiểu Hoãn.

Vì vậy cô cắn răng đưa tay đẩy anh ra, dùng sức đẩy anh cách mình một cánh tay, nhưng bàn tay đặt trước ngực anh lại bị anh nắm lấy, dán chặt vào lồng ngực. Nhiệt độ trên người, bắp thịt, còn có trái tim đang đập loạn xạ của anh, tất cả đều có tính xâm lược mạnh mẽ, giống như muốn đem cả người cô rơi vào trong thuốc mê. Động tác này, có phải quá mập mờ hay không?

“Nghe chưa?”

Hả? Tiểu Hoãn bị câu nói xa xôi của anh làm cho khó hiểu, nghe được cái gì? Bây giờ không phải là anh muốn nói với cô, anh sai lầm rồi, anh không nên làm theo chủ nghĩa đàn ông, hoặc là, anh tự tiện quyết định phương thức gặp mặt như thế này là không đúng, lời linh tinh như vậy sao? Tại sao lại đột nhiên hỏi cô có nghe hay không, cô cũng không phải là thiên lý nhĩ, đương nhiên cái gì cũng không nghe được.

Tiểu Hoãn cắn môi, lắc đầu, lại không chú ý tới bởi vì động tác cắn môi của cô mà trong tròng mắt đen của Tô Thành càng trở nên thâm thúy.

Bàn tay cầm tay cô lại dùng sức, cánh tay nhỏ bé càng gần tim anh hơn. Cuối cùng cô cũng cảm nhận rõ ràng tim anh đang đập, mạnh mẽ và nhiệt liệt như vậy.

Nói không ra đây là loại cảm giác gì, người này có thể tìm được cô ở trong biển người mờ mịt, hơn nữa còn khoẻ mạnh đứng trước mặt cô, cô có nên. . . . cảm tạ trời cao hay không?

“Nghe được lòng của anh đang nói chuyện sao?” Anh dịu dàng nhìn cô, nói từng chữ từng chữ, “Nó đang nói, nho nhỏ, tha thứ cho Nhã Thành đi.”

Tiểu Hoãn trừng mắt, anh lại có thể, nói lời nỏ da gà như vậy với cô.

Trước kia cô vẫn cho rằng cách thức tỏ tình của nam chính trong phim Hàn quá mức giả tạo, thì ra là cô sai lầm rồi. Khi con người đối mặt với tình yêu sẽ đem chính mình biến thành nhà thơ. Lộ ra chân tình, giống như ánh mắt của anh bây giờ, dịu dàng mà chân thành tha thiết.

Bất tri bất giác đắm chìm trong mắt anh, dần dần không thể tự thoát ra được.

Tròng mắt đen của Tô Thành dần dần sáng lên, trên gương mặt ngây thơ của cô, có một chút nghi ngờ, nhưng nhiều hơn là cảm động.

Bọn họ đều là nam nữ bình thường trên cuộc đời này, cho dù có tướng mạo và điều kiện nhưng đó cũng chỉ là một vài điều mê muội người bên ngoài mà thôi.

Giống như anh được gọi là thương nhân đại thần ở trong trò chơi, ở ngoài cuộc sống thì được người ta nói là người đàn ông kim cương, thật ra thì anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường trong bình thường. Một người đàn ông có thất tình lục dục, một người đàn ông sẽ bị một cô gái làm cho kích động. Cô xuất hiện trong cuộc sống của anh, khi anh còn chưa kịp phát hiện, cô liền tiến vào chiếm giữ tim anh. Những thứ khuôn khổ về tình yêu và tâm nguyện, anh và cô đều có, cũng sẽ không bởi vì anh có điều kiện tốt một chút mà ngoại lệ. Anh cảm thấy những chi tiết vụn vặt trong cuộc sống bởi vì có cô mà thay đổi trở nên tốt đẹp, mặc dù chỉ là nhìn cô, nghe cô nói chuyện cũng cảm thấy có người khác ngồi bên cạnh mình, không còn cô đơn nữa.

Chưa bao giờ giống như bây giờ, anh tin chắc mình đã tìm được người mình muốn.

Không biết là người nào bắt đầu trước, chờ Tiểu Hoãn phản ứng kịp thì cô đã rúc vào trong lồng ngực Tô Thành.

Anh có bả vai rộng lớn, cánh tay có lực, ngón tay thon dài, tất cả đều giống như lời nguyện của ma quỷ, không để cho cô rời đi. Mà cô mềm mại lại nhỏ nhắn, đỉnh đầu vừa đúng đến vị trí hõm vai anh, anh cứ ôm cô như vậy, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô.

Trước kia cô thường nghe người ta nói, nếu như một người đàn ông hôn tay bạn, có nghĩa là người đó có ý tứ với bạn; nếu như hôn cổ, vậy người đó muốn đoạt lấy bạn; nếu như hôn tóc; đó là vì muốn bảo vệ người mình yêu thương.

Cô là phụ nữ độc thân 26 tuổi, cuối cùng ở một phút này, cảm nhận được, thì ra mình cũng được bảo vệ.

Tim của anh, chân thành tha thiết như thế, còn có cái gì quan trọng hơn sao?

“Cám ơn anh.” Bàn tay nhỏ bé lặng lẽ ôm hông Tô Thành.

Cô muốn ở chung một chỗ với anh, muốn cùng anh cố gắng vì tình cảm của bọn họ. Để cho cô hào phóng đối mặt với nội tâm của mình một lần đi, Nhã Thành, thật ra thì em cũng thích anh, rất thích, rất thích.

Hai người đắm chìm trong thế giới ngọt ngào hạnh phúc, ai cũng không nhìn thấy ba người ngoài cửa. Nhìn thấy hình ảnh ôm nhau hạnh phúc như vậy, mẹ Lục vội vàng lôi kéo hai người khác vào phòng bếp.

“Bà già, lần này bà sẽ cho con gái đi xem mắt nữa sao?” Cha Lục cao hứng ăn thức ăn trên bàn.

Mẹ Lục liếc mắt nhìn cha Lục: “Nói nhảm, đó là tôi lo lắng con gái lớn tuổi không tìm được đối tượng tốt, mới sắp xếp cho nó đi xem mắt. Bây giờ con gái đã tìm được người mình thích, đương nhiên là tôi sẽ không bắt đi xem mắt nữa.” Mặc kệ như thế nào, đối tượng con mình tìm vẫn là tốt nhất. Chỉ cần con gái vui vẻ, người làm mẹ này cũng yên tâm.

Người nào đó ở bên cạnh yếu ớt giơ tay lên: “Dì, dì, dì có thể buông lỏng tai con ra không?” Người khác chính là Tiêu Bạch, vốn là cậu muốn đến tìm Tiểu Hoãn, xem một chút coi chừng nào cậu ấy đi gặp Tô Thành, ai biết Tiểu Hoãn lại không có ở nhà! Cậu cũng muốn nhanh chóng rút lui đi tìm Tiểu Hoãn, kết quả lại bị mẹ Lục bắt đi mua thức ăn, mệnh cậu thật là khổ mả!

Trải qua lời nhắc nhở của Tiêu Bạch, mẹ Lục mới phát hiện, thì ra mình vẫn còn nắm lỏng tay Tiêu Bạch. Nhẹ nhàng buông lỏng bàn tay, Tiêu Bạch lập tức nhẹ nhàng trợn mắt xoa lỏng tai mình, vì sao người bị thương luôn là cậu.

“Tiêu Bạch à, không phải là dì nói con, sau này dì không cho con làm phiền con rể.”

“Con rể? Là ai?” Tiêu Bạch không phản ứng kịp.

Chỉ thấy bàn tay mẹ Lục nhanh chóng đưa tới, cực kỳ chuẩn xác bắt lấy hông Tiêu Bạch, nhéo một cái: “Còn có ai! Đương nhiên là Tiểu Thành rồi!”

Ô ô ô, thất lưng của cậu! Hạnh phúc cuộc sống sau này của cậu thật là “may mắn” mà.

Nhưng mà cậu thật sự không nghĩ tới hai người sẽ phát triển thuận lợi như vậy, hình ảnh ôm nhau mới vừa rồi của bọn họ, thật là muốn chụp lại chia sẻ với Hứa thân gia, nhưng mà mẹ Lục. . . . tính toán một chút, sau này hãy nói. Nhưng mà, thấy Tiểu Hoãn và Tô Thành ôm nhau, cậu thật cao hứng vì Tiểu Hoãn, sau này Tiểu Hoãn có thể thoát khỏi hàng ngũ xem mắt, chính thức gia nhập hàng ngũ ngọt ngào rồi. Nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc của hai người, cậu cũng bắt đầu hồi hận, ban đầu không có cùng với mấy phụ nhân của mình phát triển một chút tình cảm. Nhìn hai người bọn họ ngọt ngào như vậy, cậu thật hâm mộ. Tiêu Bạch than thở, không nhận được lại đến phòng ngủ Tiểu Hoãn ngắm nhìn, hai người sẽ ở chung một chỗ thật tốt đúng không?

Này, cậu nói nhảm cái gì vậy, đương nhiên sẽ ở chung một chỗ thật tốt, cậu có lòng tin đối với Tô Thành, hơn nữa càng có lòng tin với Tiểu Hoãn! Hai người này, có thể từ trong trò chơi đi tới thực tế, đó đã rất dũng cảm rồi, cậu tin tưởng, bọn họ dũng cảm như vậy, nhất định không thành vấn đề.

Ai nói không đúng đây, mặc dù yêu thương qua mạng là hư ảo, nhưng chỉ cần bạn thật lòng, tất cả đều không khó khăn. Trên đời này, bất cứ chuyện gì cũng giống như vậy.

Cảnh sắc trong Đào Đào Hoa vẫn hoa lệ như cũ, bốn mùa không thay đổi, hiệp sĩ vẫn thang thang kiếm sống trên giang hồ hư ảo.

Chuyện xưa kể về thương nhân đại thần và nữ hiệp sĩ đoản kiếm, thỉnh thoảng có người nhớ tới bọn họ, nhưng đều là hâm mộ.

“Nếu như ta có thể gặp được một người đối xử tốt với ta như vậy ở trong trò chơi thì tốt biết mấy!”

Đương nhiên câu nói như vậy chỉ là tùy tiện nói ra, nhưng mà chuyện xưa tốt đẹp chính là chuyện mà ai cũng muốn hướng tới, dù sao nó cũng tràn đầy xinh đẹp và ấm áp.

Nước chảy trên Giản Vân sơn vẫn trong suốt như cũ, hình ảnh vẫn xinh đẹp như cũ.

Dưới gốc cây đại thụ, một nam một nữ, bạch y nữ tử yếu ớt dựa vào trong ngực bạch y nam tử.

Năm tháng qua đi, cảnh sắc in đậm lòng người. Bốn mùa không thay đổi, gió nhẹ lướt qua, tung bay vạt áo.

Một người tên là Nhã Thành, một người tên là Tiểu Hoãn.

Thân mật như vậy, ôm nhau như vậy, hơn nữa bối cảnh còn xinh đẹp như vậy, thoát nhìn giống như một bức hoạ chứa đầy tình yêu.

Nhã Thành: “Anh nhớ em.”

Tiểu Hoãn: “Chẳng phải hôm qua mới gặp mặt sao? — —”

Nhã Thành: “Đó là ngày hôm qua, bây giờ anh nhớ em.”

Tiểu Hoãn: “. Em cũng vậy.”

Nhã Thành: “Muốn đến gặp em, muốn ôm em, muốn hôn em.”

Tiểu Hoãn: “>_<”

Nhã Thành: “Muốn gặp anh không?”

Tiểu Hoãn: “Muốn. . . .” Thật sự, thật sự muốn!

Tiểu Hoãn: “Nhưng mà ngày hôm qua anh mới đi công tác, chừng nào anh đi công tác về? Trở lại chúng ta đi ăn lẩu có được hay không?”

. đợi nửa ngày, tài khoản có tên là Nhã Thành không nói gì.

Bạch y nữ tử chạy vòng quanh anh, cuối cùng giận giữ đâm một con Hoa Yêu vô tội đi ngang qua.

“Làm gì vậy! Chắc là đang bận rộn.”

Chờ rồi chờ, chờ rồi chờ, đợi đến khi mặt trời ngoài cửa sổ ngã về tây, biến thành ngọn đèn của hàng vạn gia đình. Người đàn ông thân ái của cô vẫn chưa trở lại là sao? Nhất định là bề bộn nhiều việc đến nỗi một muốn chết đúng không? Nhớ đừng quên ăn cơm đúng giờ đó.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, cha mẹ đã đi đến nhà bà con chơi, trong nhà chỉ còn một mình cô, sẽ là ai chứ?

Ngay cả bản thân cô cũng nói không rõ ràng cảm giác kỳ lạ xông tới lúc này, lập tức cắn răng chạy ra mở cửa.

Cửa mở ra, cô kinh ngạc há to miệng.

Thì ra là, thật sự có giả thuyết tâm linh tương thông.

Tô Thành đứng ngoài cửa, mặc bộ quần áo nhẹ nhàng, quần màu đen, trời ạ, anh vậy mà không mang dép.

.

“Mau vào nhà, sao anh không mang dép.” Rõ ràng mới vừa rồi còn nói chuyện anh đi công tác ở Y thị.

“Anh lái xe từ Y thị tới đây, chỉ có thể ngây ngô mười lăm phút, mười lăm phút sau sẽ phải chạy về.”

Chỉ có thể ngây ngô mười lăm phút? Anh không phải là. . . . vì muốn thấy mặt cô, cho nên cố ý lái xe tới đây.

Còn chưa kịp suy nghĩ, Tiểu Hoãn đã bị anh ôm vào trong ngực.

Người đàn ông này, luôn ở thời điểm cô không có chuẩn bị mà thân mật như vậy, nhưng mà, quên đi, cô thật đúng là rất nhớ anh.

Cái ôm ngọt ngào, cái hôn nhàn nhạt, lại tràn đầy nhung nhớ và yêu thương.

Phẳng phất giống như trải qua thời gian cực kỳ lâu, anh mới từ từ buông cô ra, lui về phía sau từng bước, vô cùng nghiêm túc: “Tiểu Hoãn, chúng ta ở chung một chỗ đi.”

Tiểu Hoãn mở to hai mắt nhìn anh, ánh đèn hành lang nhẹ nhàng vờn trên quần áo, nhu hoà mà ấp áp, nụ cười của anh, hạnh phúc mà kiên định.

Cô cười ngọt ngào: “Được, chúng ta ở chung một chỗ đi.”

Có lẽ trên đời này có rất nhiều trai thanh gái lịch, nhưng bạn lại cố chấp chỉ giữ lại một đoạn tơ hồng, đó là do Nguyệt Lão vì nhân duyên của bạn mà lưu lại đầu mối.

Sợi dây kia, đem bạn cột lại bên người sinh mạng làm bạn trong quãng đời cuối cùng của cuộc đời.

Có lẽ dây tơ hồng có dài, có ngắn, có lẽ chỉ là nút thắt trên đường cái mà nhận định sai người trong sinh mệnh của mình.

Không sao, cũng không cần bởi vì một hai phần tình cảm không có kết quả mà cảm thấy thất bại.

Bởi vì, đó không phải là người sẽ cùng bạn đi tới cuối đời.

Bạn phải đợi người đó, mặc kệ bạn đi bao xa, lượn quanh bao nhiêu khúc ngoặt, đi ngang qua bao nhiêu đầu đường, đâu sợ sai lầm rồi mới có thể gặp được người ấy.

Chờ trong nháy mắt bạn nhìn thấy người ấy, bạn nhất định sẽ biết, anh chính là người sẽ lấy toàn tâm toàn ý bao dung, che chở ỉn.

Không ham muốn bất cứ điều kiện bên ngoài, cũng không lưu luyến vẻ đẹp hoặc thanh xuân, có lẽ anh không phải là hoàng tử, nhưng sẽ nguyện ý đi cùng với bạn tới tuổi xế chiều, nắm tay nhau đi qua rất nhiều ban đêm và nắng sớm.

Chỉ vì bạn là chính bạn.

Có lẽ, bạn sẽ không tin tưởng tình yêu thuần khiết như vậy, hay là, thậm chí bạn còn hoài nghi sự tồn tại tình yêu, tất cả đều không quan trọng.

Bạn không cần lập tức gật đầu nói, đúng vậy, tôi sẽ rất yêu, tôi sẽ vẫn yêu.

Không nên miễn cưỡng mình, cũng không cần đả kích những người tin tưởng. Trên đời này, luôn có người nguyện ý lấy trái tim đi tin tưởng loại tình cảm nào đó, ví dụ như yêu, ví dụ như hạnh phúc.

Bạn chỉ cần tin tưởng mình, yêu mình. Khi bạn đuổi theo dây tơ hồng do nguyệt lão thắt chặt tìm được đối phương, bạn nhất định sẽ hạnh phúc.

———Lục Tiểu Hoãn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-noi-hoa-dao-no-loan>